

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เอกายนมรรค

หนทางนี้เป็นที่ไปอันเอก เพื่อบรรลุธรรมที่ถูกต้อง

เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน

บุญประเสริฐ เกิดมา พบคำสอน
จอมบวร ชินวงศ์ ผู้ทรงศีล
ชี้ทางธรรม นำเห็นห่าง ทางมลทิน
ชูปชีวิน ที่มีคבוד ได้ปลอดภัย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

สำหรับเห็นผู้ภัยในชั้น ๕ ปรารถนาออกจากสังสารวัฏ

‘กาลามสูตร’ เป็นหลักแห่งความเชื่อ ๑๐ ประการ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทาน
แนวทางไว้เพื่อไม่ให้พุทธศาสนิกชนเชื่อสิ่งใดอย่างงมงาย โดยไม่ใช่ปัญญาพิจารณาไตร่ตรอง

สอบสวนและลงมือปฏิบัติจนรู้ได้ด้วยตนเองว่า

ธรรมเหล่านั้นเป็นอกุศลหรือมีโทษ เมื่อนั้นพึงละเสีย

และเมื่อใดสอบสวนจนรู้ได้ด้วยตนเองว่า

ธรรมเหล่านั้นเป็นกุศลหรือไม่มีโทษ เมื่อนั้นพึงถือปฏิบัติ

เมื่อใดธรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
เมื่อนั้นความสงสัยทั้งปวงของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป
เพราะมารู้แจ้งธรรมว่าเกิดแต่เหตุ

เมื่อใดธรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
เมื่อนั้นความสงสัยทั้งปวงของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป
เพราะได้รู้ความสิ้นแห่งปัจจัยทั้งหลาย

เมื่อใดธรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
พราหมณ์ผู้นั้นย่อมกำจัดมารและเสนามารเสียได้
ดุจพระอาทิตย์อุทัยกำจัดมิด ทำอากาศให้สว่างฉะนั้น

สารบัญ

ชื่อกัณฑ์	หน้า
๑. น้อมกรอัญชลิทูลเชิญคัมภีร์มานิโรธลงโปรดสัตว์	๕
๒. การรู้กับการตรัสรู้	๓๐
๓. ปัญญาใดก็ยกกับปัญญาหลังการตรัสรู้	๔๙
๔. การดับความคิดให้ตรัสรู้	๖๖
๕. แก้ความเห็นผิด	๑๑๖
๖. วิปัสสนาญาณ ๙	๑๓๕
๗. วิสุทธิ ๗	๑๔๙
๘. อนุப்புพวิหาร ๙	๑๖๕
๙. ระเบิดปรมาณูกลม่นามรูป	๑๘๑
๑๐. ความฟุ้งซ่านคือยอดบารมี	๒๐๕
๑๑. สัตบุรุษเอาดวงตาเห็นธรรม	๒๒๒
๑๒. สีอริยมณี	๒๔๐
๑๓. สัมโพชฌงค์	๒๕๗
๑๔. โอวาทธรรม ๐ ย้าการปฏิบัติ	๒๗๕

ขอน้อมกรอัญชลี
ทูลเชิญคัมภีร์มานิโรธลงโปรดสัตว์

ชื่อگذนธ์...ขอน้อมกรอัญชลีทูลเชิญคัมภีร์มานิโรธลงโปรดสัตว์

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

การออกเที่ยวเทศนาของสาวก

เพื่อย่อยกพระพุทธศาสนา

เพื่อเชิดชูคำสอนศาสดา

ให้เจ็ดจำไปชั่วนิรันดร

○ เมื่อก่อนนั้น	ฉันหลงฟ้า	บ้าหลงดิน
หลงลิ้มลิ้น	ทั่วดินฟ้า	บ้ากามหมุน
เต่าตาบอด	กอดกองไฟ	ใจว่าวุ่น
แต่ด้วยบุญ	หนุนบันดาล	ต้านไว้ทัน
○ เมื่อก่อนนั้น	ฉันหูหนา	ตาก็บอด
เกือบม้วยมอด	กอดตัณหา	คาใจงดี
ฉันโง่เง่า	เต่าตาบอด	กอดโลกีย์
แต่ยังดี	มีบุญเก่า	เขาไล่ทัน
○ เมื่อก่อนนั้น	ฉันไหลเรื่อย	เอื่อยตามน้ำ
ไหลวนกาม	นามตัวแปร	กระแสนินธุ
เป็นบทเรียน	เขียนตราหน้า	ชั่วฟ้าดิน
โลกมลทิน	สิ้นสามภพ	จบกันที่
○ กรรมของนก	หกระเหิน	เพลिनตามโลก
วิปโยค	โศกเศร้า	เมากระสัน
ช่างเถิดหนา	อย่าถามไถ่	ไปถึงมัน
ขอให้ท่าน	สรรเอาเพชร	ไปขีดตัวทั่วทุกคน

จาก สาวกโลกอุดร

น้ำก็เป็นของปลา ฟ้าก็เป็นของนก นรกเป็นของกิเลส

ก่อนอื่นเกล้ากระหม่อมขอน้อมนมัสการ พระเดชพระคุณท่านพระราชปริยัติยาจารย์ ซึ่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดนครพนม ได้มาเป็นองค์ประธานในงานของพวกเขา ซึ่งพระผู้ใหญ่ได้ออกมาเอื้อเฟื้อมีเมตตาตามาเช่นนี้เป็นของหาได้ยาก หลวงพ่อไม่ได้ยกย่องแต่ต่อหน้า แต่ว่ามีน้อยที่สุด หาได้ยาก มันมีอยู่แต่มันน้อย มาเห็นแล้วหลวงพ่อก็รู้สึกที่ท่านเป็นผู้มีคุณธรรม เป็นผู้มีการมี ถึงได้มาโปรดพวกเรา แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ถามว่าหลวงปู่กลับหรือยัง คงจะกลับไปแล้วไม่เห็นก็เลยไม่ได้พูดถึง

ฉะนั้น การบรรยายธรรมะในวันนี้ หลวงพ่อจะค่อยๆ อธิบายไปหรอก เพราะมันยาว อธิบายไปบางทีก็เป็นชั่วโมง หรืออาจจะไม่ถึงทำนองนั้น ก็ให้ตั้งใจฟังทุกคน เพราะธรรมะนี้เป็นพุทธคำสอนของพระพุทธเจ้าของเราทั้งนั้น ไม่ว่าจะใครเอามาเทศน์ พระเณรเอามาเทศน์ก็เป็นของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ให้เราตั้งใจฟัง เอาทีละเล็กทีละน้อย เมื่อคืนที่ผ่านมาและตอนเช้า พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับท่านเจ้าคณะจังหวัดให้โอวาท เรียกว่ามีแต่สังฆกรรมล้วนๆ มีแต่

ของดี หยิบเอาทีละเล็กทีละน้อย หยิบเอาของหลายอาจารย์ไปประยุกต์กัน ให้เข้าใจจิตใจ
ของเราจะนั้น คนเราเกิดมาทุกคนก็ต้องตายเป็นแน่แท้ ก่อนตายเราก็ต้องหาธรรมะใส่จิตใจ
ใจให้ได้

อันที่เกิด	ข้าหาเอา	เจ้าบ่ได้
แต่ที่ตาย	หาเอาได้	ถ้าใครหา
ต้องฟังเผา	ให้จิตตาย	วายชีวา
นั่นแหละหนา	ตายประเสริฐ	เลิศโลกีย์

การบรรยายธรรมะ จะเริ่มขึ้น ณ บัดนี้

จะกล่าวย้อนหลังไปเมื่อครั้งพระพุทธกาล ที่ตอนพระพุทธองค์ของเราได้ตรัสรู้เป็น
อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ ๆ นั้น ขนาดองค์ศาสดาของเราแท้ ๆ ก็ยังท้อแท้พระหฤทัย ไม่
อยากจะทรงสอนเวไนยสัตว์ เพราะพระธรรมที่พระองค์ตรัสรู้ นั้น มีบทอันลุ่มลึก เป็นของยาก
อย่างยิ่ง เป็นของลึกลับอย่างยิ่ง ยากที่มนุษย์มนาสรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จะรู้แจ้งแทง
ตลอดได้โดยง่าย พระพุทธองค์จึงท้อแท้พระหฤทัย ไม่อยากจะทรงสอนซะแล้ว นั่นเป็นอย่าง
นั้น หลวงพ่อก็เหมือนกัน ถึงรู้ธรรมะมาบ้าง ก็ไม่อยากจะสั่งสอน นับประสาอะไรหลวงพ่
ตั้งแต่พระศาสดาแท้ ๆ ก็ยังท้อแท้พระหฤทัย ไม่ทรงอยากจะสั่งสอน เพราะธรรมะก็คืออยู่ใน
จิตในใจในร่างกายของเรานี้แหละ แต่มันเป็นของลึกลับ คนเห็นง่าย ๆ ไม่ได้

ตอนนั้นพระศาสดาของเราได้ตรัสรู้เป็นอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ท่านก็รู้ แต่ท่านก็มี
พระปริชาญาณ มีพระเมตตาทพระกรุณาอันล้นฟ้าล้นแผ่นดิน ท่านจึงเปรียบบุคคล เล็งญาณ
ดูว่า คนในโลกนี้ ท่านจัดเป็น ๔ จำพวก อย่างหลวงพ่อก็ได้กล่าวเกริ่นไว้เมื่อคืนนี้แหละ
จำพวกที่หนึ่งพระพุทธองค์ก็รู้ว่าเป็น อุคฆติตัญญู พวกที่สอง วิปจิตัญญู พวกที่สามนี้เป็น
เนยยะ พวกที่สี่ ปทปรมะ

พวกที่หนึ่งนี้ อุคฆติตัญญู มีปัญญาเฉลียวฉลาดมาก พอรู้บทพระธรรมอันเป็นหัวข้อก็จะได้รู้
แจ้งแทงตลอดได้ เปรียบเหมือนพระสารีบุตร หรือเปรียบเหมือนดอกบัวที่พ้นน้ำขึ้นมาแล้ว รอ
แต่แสงพระอาทิตย์เข้ามาต้องเท่านั้นก็จะได้บาน, เหล่าที่สอง วิปจิตัญญู ก็พอแนะนำพร่ำ
สอน กระจ่ายหัวข้อไปซะก่อน ก็พอจะรู้ได้ เปรียบเหมือนพระปัญจวัคคีย์ทั้งห้า นั้นแหละ
เหล่าที่สามนี้ เนยยะ ก็พอแนะนำพร่ำสอนเข้าไปอีก เปรียบเหมือนดอกบัวที่อยู่กลางน้ำนั้น
แหละ ไม่เสมอน้ำ

เหล่าที่สี่ ปทปรมะ ผู้ไปบอดมาบอด ผู้ไม่ยอมรับรู้ธรรมะ คนหูหนวกนะไม่เกินคนที่
ไม่ฟังหรือคนหูหนวกนี้ก็พอเขียนให้ดูได้ คนไม่ฟังธรรมะนี้หนวกซะเลย ว่านั่นเถอะ หลวง
พ่อยู่เหล่าไหน พูดย่างเมื่อคืนนี้แหละ หลวงพ่อยู่เหล่าที่หนึ่ง แต่หนึ่งด้านปลายนะ ไม่ใช่

หนึ่งทางหัว เป็นหนึ่งทางหาง หลวงพ่อเป็นคนเกิดมาอย่างบอดๆ มาพบพุทธานุภาพของ พระองค์ในยุคนี้ ก็เรียกว่ามายุคบอดๆ ชะเลย

ฉะนั้น ให้พวกท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ ท่านจะทำตนของตนอยู่เหล่าไหน ระหว่าง เหล่าที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ให้เลือกเอา ให้น้อมจิตน้อมใจเข้ามาในพุทธานุภาพของ พระองค์ เราจะตั้งใจไว้เหล่าไหน เรามีความเคียดแค้นชิงชัง ให้ชีวิตที่ผ่านๆ มาหรือไม่ คำว่าเคียดแค้นชิงชัง นี้ก็เรียกว่าความเข็ดหลาบหรือไม่ หรือเรายังดี หรือเรายังมีความพอใจ อยู่ ให้น้อมจิตน้อมใจจะเอาเหล่าไหนให้ได้ แม้แต่หลวงพ่อบอดๆ หลวงพ่อก็ยังคลำเอา ตามนั้น คลำเอาให้ได้ ว่างั้น

ที่นี่ จะเล่นนิทานให้ฟังซะก่อน ก่อนจะเดินกลอนธรรมะต่อไป นิทานสั้นๆ หรอก ยังมี เต่าตาบอดตัวหนึ่ง ว่างั้น อยู่ในกลางมหาสมุทรกลางทะเล เต่าตาบอดตัวนั้นมันก็อยากออกจาก ทะเลเหมือนกัน แต่มันหาทางออกไม่ได้ ตามันก็บอด

ทะเลนั้นก็แยกอันหนึ่งลอยไปลอยมาอยู่

แถมเต่าตัวนั้นก็ตาบอด มันทุกข์ทรมานอย่างหนัก มันหาकिनยาก มันจะออกจากทะเลหลวง ให้ได้ แต่ร้อยปีเต่าตัวนั้นถึงจะโผล่ขึ้นมาที่หนึ่ง ว่างั้น แยกตัวนั้นมันก็จะลอยไปตรงไหนก็ไม่ รู้ ทำไมเต่าตาบอดตัวนั้นมันจะคลำหาแยกเห็น ให้ท่านคิดให้ดี ธรรมะของพระองค์ก็ยุ่งยากถึง ขนาดนั้นแหละ

เปรียบอุปมาอุปไมยแล้ว ก็เหมือนพวกเราเหล่าท่านทั้งหลายนี้แหละ ยังบอดๆ อยู่ ว่างั้นเถอะ ยังคลำหาไม่เห็นหละ ยังแหวกว่ายออกจากทะเลกามยังไม่ได้ ถึงจะมีอายุร้อยปีก็ คลำไม่ได้ เพราะมันบอด มันบอดตาใน ถึงเรายังมีตานอกดีอยู่ตาเนื้อดีอยู่ แต่ตาในของบาง คนนะไม่ใช่เสมอไปหรอก มันอาจจะบอดก็ได้ คือว่าบอดใจ บอดด้วยกิเลสตัณหาราคะ เข้า มาเคลือบมาลนมาเผา

ฉะนั้น ก่อนอื่น มาพบกันใหม่ๆ หลวงพ่อก็ใคร่จะเล่าชีวิตให้ฟัง ชีวิตประวัติของหลวง พ่อเป็นอย่างไร การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างไร ก็ให้หยิบเอาตามนั้น ไม่ใช่มาไม้มาคูดมาอวด แต่ก็เป็นเครื่องเตือนสติของพวกท่านทั้งหลาย เพราะการปฏิบัติธรรมสมัยนี้ มีหลายแบบ หลายวิธี เรียกว่ายุคนี้มีทุกอย่าง ทุกสำนักก็ล้วนแล้วแต่ถึงพระอรหันต์เป็นพระนิพพานกัน ทั้งนี้ ไม่รู้ว่าพาลือทำไหน

ตอนหลวงพ่อบวชนั้น มันก็กระวนกระวายอย่างหนัก ไม่รู้ว่าจะหาอาจารย์องค์ไหน อุปัชฌาย์ซึ่งเป็นเจ้าคณะอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ว่าจะเอาไปฝากไปฝังกับหลวงพ่อบา หรือ หลวงพ่อ หลวงพ่อ แต่ผลสุดท้ายก็ได้ไปอยู่กับอาจารย์มหาพิมพ์ วัดหนองจิวหนึ่ง ตำบลโคก เครือ อำเภอหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์นั่นเอง บวชได้ ๒ วันก็ไปเลยนะ เรียกว่ามันเคียด มันแค้น มันเข็ดมันหลาบเป็นอย่างมาก หนีให้พ้นให้ได้ ด้วยความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว ตั้งใจ

ดีแล้ว ก่อนจะเข้าอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดชัยสุนทรในวันนั้น หลวงพ่อเคียดแค้นเข็ดหลาบ เป็นอย่างมาก คนเต็มพระอุโบสถ ขนาดไม่ได้เล่าใครไม่ได้บอกใครเลยซักคนเดียว เพราะ หลวงพ่อลาออกจากผู้ใหญ่มานับว่า เขาก็รู้ข่าวเขาก็เลยมากันเต็มโบสถ์เลย ก่อนจะไปกราบอุปัชฌาย์ หลวงพ่อก็ได้กล่าวอธิษฐานจิตขึ้นดังๆ ในกลางฝูงชนนั้นเลย ต่อองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อได้กล่าวสัจจะอธิษฐานขึ้นว่า

"ลูกบวชครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ลูกจะขอฝากชีวิตนี้ไว้กับพุทธคำสอนเพียงชาตินี้ ชาติเดียวเท่านั้น จะไม่ขอต่อภพต่อชาติอีกเลย ชาติต่อๆ ไปเป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ไม่ขอปรารถนาอะไรทั้งสิ้น ลูกจะขอพึ่งพุทธคำสอนของพระองค์เพียงชาติเดียวนี้เท่านั้น"

พออธิษฐานจบ โยมพ่อของหลวงพ่อบอกว่า

"อ้าวหม่อมนี้เป็นบ้าไปแล้ว สมัยนี้หมดมรรค ผล นิพพานแล้ว" ท่านว่าจั้น

นี่คำอธิษฐานของหลวงพ่อ บวชได้ ๒ วันก็ไปเข้ากรรมฐานเลย สายยุบหนอพอง หนอที่เขาเลื่องลือว่าทำกรรมฐานแบบพลิกแผ่นดิน ว่าจั้น อาจารย์มหาพิมพ์นี้มีปัญญา มาก ไปถึงวันนั้นท่านก็ให้เข้าห้องกรรมฐานเลย ให้กรรมฐานซ้ายอย่างหนอ ขว้างอย่างหนอ กำหนดอะไรก็หนอหมดละว่าจั้นเถอะ ที่นี้หลวงพ่อก็ทำตามทุกอย่าง ด้วยอาสวะคุ่มคลัง หลวงพ่อก็ว่า เฮ้ย..ไม่ยากหรอกแค่นี้ จะไปยากเย็นอะไร

หนอไปหนอมาเฉยๆ ว่าจั้นเถอะ

ที่นี้ มันไม่เป็นอย่างนั้น เอาจริงๆ นะ บางทีก็ยื่นหนอ ยื่นหนอ พอเราเดินไป ก็ยังว่า ยื่นหนอ ยื่นหนอ อ้าวๆ มันเลยบ้าไปแล้ว ที่นี้เลยไปแล้ว ขนาดเดินไปยังยื่นหนอ ยื่นหนออยู่ ที่นี้เมื่อซ้ายอย่างหนอ ขว้างอย่างหนอ ไม่รู้ว่าขาไหนเป็นขาไหนละตานี้ เอาไปเอามา

ซ้ายอย่างหนอ เกิดเป็นขวาก็มีบางที่ นี่แหละเพราะมันหลงมันลี้ม

สติมันไม่ทัน สติไม่ทัน เรื่องสติก็เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง นี่คือใหม่ๆ

ที่นี้ กำหนดยังงมงัยก็ไม่ไหว สู้ไม่ไหว หนออย่างไรมันก็ไม่ไหว อยู่กับท่านตั้งหลายเดือนก็สู้ มันไม่ได้

ที่นี้ ก็เลยถามท่านว่า "พระคุณท่าน ผมมันคิดมาก ทำยังไงถึงจะให้ดับความคิดลง ได้" ท่านก็บอกว่าทำไป ทำไปเรื่อยๆ หลวงพ่อก็ทำไป ไปกราบลาท่าน ๓ ครั้งท่านไม่ให้หนี ครั้งที่ ๔ นี่ถือโอกาสขึ้นรถชะเลย เขาเข้าปริวาสฯ ไปกราบนมัสการลาท่าน ท่านก็ขัดไม่ได้

หลวงพ่อก็เดินทางขึ้นสู่ภาคเหนือ ไปตั้งต้นเดินธุดงค์อยู่ที่จังหวัดเชียงราย เรื่อยลงไปถึง จังหวัดจันทบุรี ได้ไปจำพรรษา ได้ไปประพาศธรรมกรรมฐานอยู่ที่เขาช่องลม ซึ่งหลวงพ่อก็ ยินข่าวว่าเขาช่องลมนี้เป็นแดนที่ผีร้ายที่สุด ไม่มีใครกล้าเข้าไปปฏิบัติธรรมที่นั่น หลวงพ่อก็ รู้ข่าวตั้งแต่เมืองเชียงรายแล้ว ก็เลยเดินถึงจังหวัดจันทบุรี

ที่นี้ หลวงพ่อไปอธิษฐานกับพระพุทธรูปอยู่กลางป่า จังหวัดเชียงใหม่ วัดอะไรหลวง
พ่อก็ลืม บอกว่า

"ถ้าข้าพเจ้านี้ เคยสร้างสมอบรมบารมีกับใครอยู่ที่เมืองจันทบุรี ก็ขอให้คนนั้นมานิมนต์เข้า
เมืองจันทบุรีด้วย"

ที่นี้ พระวงปริวาสสมัยนั้นมันก็มาก เรียกว่าไปเป็นคันๆ รถ ไปที่ละร้อย เขาไปก่อนหลวงพ่อ
เขากลับมาถึงจังหวัดระยอง หลวงพ่อเดินทางจากจังหวัดพิษณุโลกไปถึงระยองพอดี เขา
บอกว่า "หลวงพ่อ อย่าไปเลยเมืองจันทบุรี เขาเลิกปริวาสหมด เจ้าคณะอำเภอไม่ให้จัด เขา
ว่า พระจันทบุรีนี้เขาไม่รับพระอาคันตุกะเข้าจังหวัดแล้ว มันอันตราย ไปเอาขวานจามหัวกัน
ให้เขาเห็น" ว่างั้น หลวงพ่อก็เลยบอกกับพระพวกนั้นว่า "สำหรับเมืองจันทบุรีนะ ถ้าไม่มีคน
มานิมนต์จะไม่เข้าไปเหยียบเป็นอันขาด"

เป็นอย่างบุญเหมือนกัน หลวงพ่อไปพักอยู่วัดสุนทรสังฆาราม อำเภอแก่งได้สองสามวัน
เท่านั้นแหละ เลขาฯเจ้าคณะอำเภอเมืองจันทบุรี ก็มานิมนต์หลวงพ่อจริงๆ เห็นใหม่คำ
อธิษฐานไว้ บ่งบอกชะแล้วว่ามีคู่บารมี ท่านไปตั้งสำนักสงฆ์ให้เลยอยู่ที่เขาช่องลม การ
ปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อเริ่มอุกฤษฏ์อยู่ที่เขาช่องลมนั่นแล

ตอนนั้นหลวงพ่อปฏิบัติธรรมแสนยุ่งยากลำบากเอาเหลือเกิน สมดังพระพุทธองค์
ท่านตรัสไว้ว่า

สมณพราหมณ์เหล่าใดเหล่าหนึ่ง ซึ่งมีกายยังไม่ได้หลีกออกจากกาม และมีความ
พอใจรักใคร่ในกาม ยังทำให้ระงับสงบไม่ได้ดี

สมณพราหมณ์เหล่านั้น ถึงจะได้เสวยทุกขเวทนาอันเผ็ดกล้า อันเกิดจากความเพียรก็ดี
ไม่ได้เสวยก็ดี ก็ไม่สมควรจะตรัสรู้

ท่านเปรียบเหมือนไม้สดที่ชุ่มด้วยยางและเขาแชไว้ในน้ำ
ถึงบรุจะต้องการด้วยไฟ เขามาสีกันเข้า ก็ยอมไม่ให้เกิดเป็นไฟขึ้นได้ คงเหน็ดเหนื่อยเปล่า

ข้อที่สอง...

สมณพราหมณ์เหล่าใดเหล่าหนึ่ง ซึ่งมีกายหลีกออกจากกามได้แล้ว แต่ยังมีใจรัก
ใคร่อยู่ในกาม ยังทำให้สงบระงับไม่ได้ดี

สมณพราหมณ์เหล่านั้น ถึงแม้จะได้รับทุกขเวทนาอันเผ็ดกล้า อันเกิดจากความเพียรก็ดี
ไม่ได้เสวยก็ดี ก็ไม่สมควรจะตรัสรู้

เปรียบเหมือนไม้สดที่ชุ่มด้วยยาง ถึงเขาวางห่างจากน้ำ เขามาสีกันเข้าเพื่อหวังให้
เกิดไฟ ก็คงเหน็ดเหนื่อยเปล่า

สมณพราหมณ์จำพวกที่สาม

สมณพราหมณ์เหล่าใดเหล่าหนึ่ง ซึ่งมีกายหลีกออกจากกามได้แล้ว ทำความสงบ
จากหมู่กามระงับได้ดีแล้ว

สมณพราหมณ์เหล่านี้ ถึงจะได้สวยทุกขเวทนาอันเผ็ดกล้า อันเกิดจากความเพียรก็
ดี ไม่ได้สวยก็ดี ก็สมควรจะตรัสรู้

เปรียบเหมือนไม้แห้งที่บุรุษต้องการด้วยไฟ เอามาเสกกันเข้าก็จะเกิดเป็นไฟขึ้นได้
โดยง่าย

อุปมาอุทาหรณ์ของพระพุทธองค์ตอนที่ได้ตรัสรู้นั้น เป็นอย่างนี้

หลวงพ่อก็เหมือนกัน ตอนนั้นมันเกิดวิบากกรรมมากๆ เอาชะด้วย มันไม่ยอมไปไหน

พระพุทธองค์ท่านจึงทรงตรัสไว้ว่า

เหมือนเราจับปลาขึ้นจากหนองน้ำโยนขึ้นบนบกนี้แหละ ปลานั้นก็จะถลันกลับคืนสู่
หนองน้ำตามเดิมของมัน เพราะว่ามันใจจะขาด

จิตใจของหลวงพ่อก็เหมือนกัน

มันอยากจะถลันกลับคืนสู่แม่น้ำตามเดิมของมัน กรรมฐานยุบหนออะไรก็ได้ผลทั้งนั้น
เลยตอนนั้น ไม่ได้ผลซักอย่าง ทำยังไงตามนี้ เพราะว่าเป็นการข้ามบันไดขึ้นไปสูงมาก ครูบา
อาจารย์หลวงพ่อก็ไม่ได้โทษหรอก แต่ท่านไม่ได้สอนธรรมเบื้องต้นให้หลวงพ่อ สอนให้
กำหนดรูปนามมันก็อยู่ในนั้นแหละธรรมเบื้องต้น แต่มันไม่จึ่จู้ดขึ้นไป หลวงพ่อก็จึงนึกถึงบท
พระกรรมฐานที่พระพุทธองค์ของเราตรัสสอนกับพระวังคีสะ กรรมฐานอาการ ๓๒ นี้เอง
หลวงพ่อก็นึกได้ว่า เอ..ขนาดพระวังคีสะท่านเป็นคนมีปัญญามาก พระพุทธองค์ยังสอน
กรรมฐานให้แบบนี้ หลวงพ่อก็เลยมาท่อกเขา ไม่ต้องท่อกหรือภาษาบาลีมันไม่ทันใจหลวง
พ่อสมัยนั้น

หลวงพ่อก็ต่อกเขาเลย ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ
พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า เยื่อมันในสมอง นี่เป็นส่วนธาตุดิน,
ธาตุน้ำ ก็ ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา เปลวมัน น้ำมูก น้ำลาย ไช้ข้อ น้ำมูตร น้ำ
เยี่ยวเหล่านี้ ท่อกให้คล่องปรี่อกกลับไปกลับมาเลย

ทีนี้ มาบริกรรมทีละอย่าง..ทีละอย่าง เช่นว่า ผมๆๆๆๆ จึ้เข้าไปเลย ขนๆๆๆๆ หลวงพ่อกทำ
ไปนะให้จำเอา กรรมฐานชนิดนี้หลวงพ่อบริกรรมหนึ่งชั่วโมงขึ้นไปถึงสองชั่วโมง แล้วจึงไปทำ
กรรมฐานวิธีเพ่ง วิธีอย่างอื่น หลวงพ่อก็จะอธิบายให้ฟังต่อไป

สมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐานนั้นมันแยกกันไม่ได้

**มันอยู่ในช่วงอิริยาบถเดียวกันนั้นแหละที่เราทำ อย่าไปเชื่อว่าทำเดือนนี้สมถกรรม
ฐาน เดือนต่อไปทำวิปัสสนา ไม่ถูก ทำเอาช่วงเดียวกันนั้นแหละ**

ทีนี้การบริกรรมทำอย่างไรถึงจะให้เกิดความเบื่อหน่าย เกิดนิพพิทา เราต้องจึ่จู้ดเข้า
ไปหา ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เห็นว่าสภณภิกายของเรา และของผู้อื่นนี่มันโสโครกปฏิกุ
ดอย่างไร กรรมฐานที่หลวงพ่อกทำนี่ให้เป็นอสุภะไปในตัว ถึงจะเป็นจตุธาตกรรมฐาน หรือ
อาการ ๓๒ ถ้าเราทำเข้าจริงๆ มันก็เกิดอสุภะให้เห็นอยู่ในนั้นเหมือนกัน เช่นเราผายลม, ถ่ม

น้ำลายอะไรเหล่านี้ เราไปชี้, ไปเหยียด พิจารณาให้ปะติดปะต่อกันไปทุกๆ อย่าง อย่าให้ขาดตอน การทำกรรมฐานเพื่อทางความหลุดพ้น เราจะทำบ่อยๆ วางๆ ไม่ได้ ต้องทำให้จริงๆ จังๆ หลวงพ่อทำกรรมฐานอาการ ๓๒ นี้ อยู่ประมาณเดือนเศษเท่านั้นแหละ นั่น ที่นี้ กรรมฐานก็ให้ผลเห็นอัมภทันตาทีเดียว เรียกว่าเกิดความเบื่อหน่าย เกิดนิพพิทาอย่างแรงกล้า เห็นซากของตนเองและคนอื่นสะสมติดสะสมไปหมด ตัวกามราคะ ปฏิฆะ เรียกว่านอนเนื่องสงบไปเลย นี่กว่าตนเองเป็นพระอรหันต์แล้วสมัยนั้น เกิดปิติอย่างแรงกล้า เกิดภูมิจิต ภูมิใจ ก็เลศค้นหาไม่รู้ว่ามีมันไปไหนหมด เออ..นี่แหละรสพระธรรมเหนือกว่ารสทั้งปวง มีความดีอกดีใจ อยากจะเขียนจดหมาย อยากจะโทรศัพท์ไปบอกพี่บอกน้อง

แต่ก็นึกในใจว่า เอ.. ถ้าเป็นพระอรหันต์จริงๆ นะ เราทำไม่ไม่รู้แจ้งแทงตลอดใน อริยสังขลในใจของเราได้ และปฏิจตุสมุปบาทที่มันหมุนเป็นกิเลสอยู่ในใจของเรา มันก็ยังมีดมนอยู่ มันไม่รู้วาระเกิด วาระดับ แต่รู้ที่อยู่ รู้ตามศัพท์บัญญัติ หลวงพ่อเทศน์ได้ เทศน์ อริยสังขล เทศน์ปฏิจตุสมุปบาทตามงานต่างๆ เทศน์ได้ แต่เทศน์ตามแบบตามตำรา ตามพระไตรปิฎกนั้นแหละ

แต่มันห่างกันนะ ระหว่างอริยสังขลอยู่ในพระไตรปิฎก กับ ปฏิจตุสมุปบาทอยู่ในพระไตรปิฎก กับปฏิจตุสมุปบาทอยู่ในใจนี้ มันห่างไกลกันคนละโลกทีเดียว ห่างไกลกันหลายโยชน์ทีเดียว มันเอาเข้ามาตัดกิเลสไม่ลงปฏิจตุสมุปบาทชนิดนั้น เรียกว่าเขาแปลกันไม่ถูก พระพุทธโฆษาจารย์ท่านแปลไว้ยังงั้น ก็คนเอามาทำตามเลย

โดยเฉพาะเขาเถียงกันเรื่องวิญญูณ ขออภัยที่กล่าวไปถึง ท่านพุทธทาสภิกขุ ก็เถียงกับอาจารย์มั่นทางหนังสือ ว่างั้น เรื่องวิญญูณ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อีกทางหนึ่งก็ วิญญูณจากท้องพ่อท้องแม่ แต่หลวงพ่อก็ไม่สนใจตัวนั้น ตัวนั้นมันเป็นวิญญูณทางอายตนะ ๖ อยู่แล้ว

แต่เขาเอาไปไม่ถึงคือตัว **นามรูป** ตัวนามรูปนี้ บุคคลทั้งหลายสมัยนี้ เอามาเป็นตัวเดียวกับรูปนามมันจึงไขว้ไขวไป เรียกว่านามรูป กับรูปนาม มันเป็นคนละโลก เอามาสอนปนเปกันหมดมันเลยยุ่ง หลวงพ่อสมัยนั้นเขาว่าอะไรก็ว่าตามกันไปหมดนั้นแหละ แต่สมัยนี้ไม่ได้ว่าตามแล้ว ยืนหยัดตามพุทธคำสอนซะเลย

ตอนนั้น ตอนอยู่เขาช่องลมณะ หลวงพ่อเกิดปิติ ได้อสุภกรรมฐานก็ได้เป็นพระอรหันต์ฟรีๆ ไปซะเลย ว่างั้นเถอะ กระทบอิมม็องในใจ เป็นพระอรหันต์แล้วคราวนี้ ว่างั้น เรียกว่า ความอยากมันมีเหลือเกิน ก็เป็นค้นหาตัวหนึ่งเหมือนกัน แต่ค้นหาตัวนี้ไม่มากหรอก ค้นหาตัวนี้ไม่เป็นบาป เรียกว่าหลงเฉยๆ แต่มันก็บาปอยู่ในนั้นแหละมันหลง หลงเพราะมันบาป

แต่หลวงพ่อก็อยากทดลองจิตเหมือนกันที่นี่ พอเดินทางมาจากจังหวัดจันทบุรี เดิน
จุดธูปเข้าไปกึ่งอำเภอน้ำอูน จังหวัดสกลนครของเรานี้เอง ตอนนั้นก็ไปพักอยู่ที่ภูพานด่านแต่
ที่เขาเล่าคือว่าผีกุมภพันธุร้ายที่สุดนั่นแหละ พลาดทำเสียที่ยังไงก็ไม่รู้ตานี้ ก็เสสตันหาราคะ
อาสวะหมักหมมแต่เก่าก่อน มันพากันหลังไหลเทมาเท่าภูเขาเลากาเป็นแสนโลกก็ไม่ปานละ
ตานี้ อสุภกรรมฐานเขาหมดอันสงส์ลงเสียแล้ว ทำอย่างไรก็ไม่ได้ผล ทำเหมือนเดิมก็ไม่
ได้ผล ขอรภัยด้วย จะเข้าห้องน้ำห้องส้วม เวลาถ่ายหนักออกมาเนี่ย เอาอุจจาระของตบนี้มา
ขยี้ดู มาดมดู เฟ่งดูของคนอื่น เห็นผู้หญิงเขาขี้อะไรทำนองนี้ หลวงพ่อพูดไปเลยพระ
กัมมัฏฐานนี้พูดเปิดเผย ก็ย่องๆ ไปเอามาขยี้ดู มาดมดู ถึงกระนั้นอาสวะมันก็ยังไม่วุ่นไม่ละ
เห็นดีเห็นงามไปหมด ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้น

ตายแล้วตานี้หมดที่พึ่ง น้ำตาตกแล้วตานี้ ทำอย่างไรได้

ตอนนี้ น้ำตาของสาวกผู้ฟ่ายแพ้แห่งกิเลสตันหาราคะ ก็เริ่มไหลรดซึมกระแฉใจโดย
ไม่มีวันเวลาที่จะขาดสาย นึกกรรมฐานอะไรก็ไม่ได้ จะเอามาป้องกันไม่ได้ชักอย่างเลย
กรรมฐานในโลกนี้ สัมมา อระหัง, พุทโธ, ยุบหนอพองหนอ อะไรทั้งหมดที่มีในโลกนี้ ปล่อย
วางตัวกูของกู หลวงพ่อทำทุกอย่าง เอาไม่อยู่ชักอย่าง

นี่ทุกอย่างตานี้ ไม่มีที่พึ่งแล้วคราวนี้ ขึ้นรถจำอำวชะเลย ถึงองค์พระธาตุพนมด้วย
น้ำตาอันนองหน้า เข้าไปกราบนมัสการองค์พระเจดีย์ตอนนั้นเขากำลังสร้างใหม่ๆ ที่ล้มลง
หลวงพ่อก็ขอวิงวอน พึ่งบารมีโพธิสมภารของพระองค์ บอกว่า "ถ้าลูกนี้เคยได้สร้างสมอบรม
บารมีธรรมแล้วไซ้ร ก็ขอพระองค์อย่าได้ทอดทิ้ง ขอให้มีคนมานิมนต์ไปประจำที่ใดที่หนึ่ง ถ้า
สถานที่นั้นจะเป็นที่ปฏิบัติธรรมลุล่วงของลูกแล้วไซ้ร" ก็กราบนมัสการองค์พระธาตุพนม ก็
กลับมาอยู่ที่เดิมนี่แหละ

จู่ๆ ทำไมมีคนจังหวัดเลยมานิมนต์ไปอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ หลวงพ่อไม่อยากจะไป
หลวงพ่อก็บอกว่าวัดป่านาเบ็ญ อำเภอด่านซ้ายจังหวัดเลย ไม่อยากเห็นมันหนาว เขาก็ว่า
โอ๊ย..แม้แต่เด็กก็อยู่ได้ คนแก่คนเฒ่าไม่เห็นตาย เขาให้เหตุผล หลวงพ่อเลยไป

นี่คือบารมีขององค์พระธาตุพนม ถ้าปฏิบัติธรรมอยู่ทางภาคอีสาน ภาคของเราเนี่ย หลวงพ่อรู้
ภายหลังแล้วว่าจะไม่ได้สำเร็จเป็นแน่แท้ เพราะมันร้อน ไปอยู่เมืองหนาวมันตั้งใจปฏิบัติ
ธรรม หนาวเท่าไรวิ่งดี ตานี้ ลงศุนย์องศายิ่งดี หลวงพ่อไปปีนั้น ปรึบปรึบที่เดียวออกพรรษา
ลงศุนย์องศาเลยทีเดียว หนาวมาก แต่ถึงกระนั้นหลวงพ่อก็ใช้วิธีเฟ่งนะตานี้ หลวงพ่อก็ใช้วิธีเฟ่ง
สลัดกับกรรมฐานอาการ ๓๒ อยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ จะทำขนาดไหนขอให้ท่านเตือนใจทุกท่าน
ขนาดศุนย์องศาหลวงพ่อนั่งเฟ่ง และก็แก้เอาจิวรออก แก้อังสะออกชะด้วย เพราะมันร้อน
มาก เตโชธาตุมันเผาจนละตานี้ ร้อนไปหมดอบอ้าวไปหมด ใหม่ๆ นี้หลวงพ่อก็มาเฟ่งที่

หน้าผาดั่ง ๓ ปีนะ วิชากรรมเขาบังหลวงพ่อ นี่แหละท่านว่าบุญมีแต่บาปบัง เฟงที่ไรก็ถูก หน้าผาก ไม่ถูกหน้าผากก็ถูกตรงที่ว่าปลายจมูก
เพียรพยายามเฟงที่ระหว่งนัยน์ตาทั้งสองไม่ถูกซักที หลวงพ่อเพียรเฟง เฟงไม่ถูก นี่ตอนไป อยู่วัดปานาเบ็ย

ที่หลวงพ่อเฟงอย่างนี้เพราะหลวงพ่อได้กรรมฐานตอนหนึ่ง สมัยที่อยู่บ้านนั่นแหละ ที่ได้อิฐฐานไว้ นั่นแหละ พระพุทธองค์ท่านตรัสสอนภิกษุรูปหนึ่งมีความกระสันจะสึกอย่างแรงกล้า ท่านมีความยุ่งยากลำบากใจ เรื่องเล่าเรียนพระธรรมวินัย ตอนเข้าอาจารย์องค์นั้นก็เรียกไปเรียนพระวินัย ตอนบ่ายก็เรียกไปเรียนธรรมะ ตอนค่ำก็เรียกท่านไปนั่งสมาธิภาวนา ท่านก็เกิดความยุ่งยากลำบากจิตใจ อยากจะสึกหนีไปให้มันพ้นๆ ว่างั้น

พอดีพระพุทธองค์ทราบเรื่อง จึงให้ภิกษุอื่นไปตามมาเฝ้า พอมาถึงแล้ว

พระพุทธองค์ก็ตรัสกับภิกษุรูปนั้นว่า

“ได้ยินว่าเธอกระสันจะสึกหรือ”

"เป็นอย่างนั้นพระเจ้าข้า"

“เป็นอย่างไรถึงอยากจะสึก”

พระรูปนั้นก็ทูลตอบพระองค์แต่โดยดีว่า

"เพราะข้าพระองค์นี้ทนความยุ่งยากลำบากจิตใจเหลือเกิน เดียวเรียนโน่น เดียวเรียนนี่"

พระองค์จึงตรัสบอกว่า

"ถ้าอย่างนั้น เธอจะเรียนอย่างเดียวได้ไหม"

ภิกษุรูปนั้น คิดอยู่หน่อยหนึ่ง ก็ทูลตอบพระองค์ว่า

"ถ้าให้ทำอย่างเดี๋ยวก็น่าทำได้"

พระพุทธองค์จึงตรัสสอนภิกษุรูปนั้นว่า

"ตั้งแต่นี้ต่อไป ให้เธอรักษาใจอย่างเดี๋ยวก็น่าพอ"...เห็นไหม

หลวงพ่อก็เลยได้คดี เพราะว่าเคยอ่านพระไตรปิฎกแบบงูๆ ปลาๆ มาเหมือนกัน
ที่นี่ หลวงพ่อมาพิจารณา เอ..มารักษาอยู่ที่ใจ มาบริกรรมอยู่ที่ใจ ไม่รู้ว่าจะมันอยู่ตรงไหน

ท่านทั้งหลายฟังให้ตื่นตะลึง ค่ำว่าใจนี่

หลวงพ่อยากจะรู้สมุฏฐานของใจนี้ ที่เกิดของมันว่ามันอยู่ตรงไหน จับไม่ถูก บางอาจารย์
เขาว่าความคิดนี้มันเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ส่วนสัสมา อะระหัง เขาก็ว่าความคิดเกิดจาก
หน้าท้อง เขาว่า เอ...มันยุ่งยากลำบากเอาเหลือเกิน

บางองค์ก็ว่าเกิดจากมันสมอง แต่ไม่รู้ว่าจะไรกันแน่ สับสนอลหม่าน นักวิทยาศาสตร์เขาว่า
เกิดจากมันสมอง แต่ก็ใกล้เคียงของเขาถูกของเขาเหมือนกัน แต่ทางฝ่ายพระเราไม่
เหมือนกัน ไม่มีสมุฏฐานที่แท้จริง

ที่นี้หลวงพ่อก็มาบริกรรมหัวใจด้านซ้าย ลองดู เฟ่งให้มันใสเหมือนอย่างแก้วอย่างเขาวานั้น
แหละ

เราสร้างนิมิตให้มันใสมันก็ใส

เราเฟ่งสร้างนิมิตให้มันมืดมันก็มีมืด

ตกลงเลยสู้กิเลสมันไม่ได้อีกเหมือนกัน เลยแพ้กิเลสชวยไปตามเดิม ที่นี้ ทำอย่างไรได้ สมัย
ไปอยู่วัดป่านาเบ็ญ ก็เจเทศน์เลยทานไปซะเลย

ที่นี้ หลวงพ่อก็มาเฟ่งตรงกระบอกตา

ทำไมจึงเฟ่งตรงกระบอกตา กรรมฐานที่ไหนเขาไม่เคยทำกัน แต่หลวงพ่อก็จับได้

คลັบล้อคลັบล้อคลลา

นี่แหละพระพุทธรองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า

การอยู่ในเสนาสนะอันสงัดนั้นย่อมเกิดปัญญา

หลวงพ่อก็ง พระพุทธรองค์ตรัสไว้อย่างนั้น แต่ที่จริงคำสอนของพระศาสดานี้เป็นคำสอนอัน
วิเศษล้นฟ้าล้นแผ่นดินทีเดียว ไปอยู่องค์เดียวมันพิจารณาร่างกายออก มันพิจารณาง่าย
กว่าอยู่หลายองค์ ไม่มีที่ปรึกษา ไม่ได้คุยกัน

**ที่นี้ จับได้คลັบล้อคลັบล้อคลลาว่า เช่น เราคิดไปหาอารมณ์ ที่อารมณ์มันอยู่ทางเบื้อง
ขวาของเราณันต์ตาของเราก็ถลนตาม เรียกว่าตาเนื่อนั้นแหละ คิดไปทางซ้ายมันก็
ถลนตาม หลวงพ่อก็เลยจับได้คลັบล้อคลັบล้อคลลา เอ...แต่ที่จริงตาในตานอกมันก็อยู่
ใกล้ๆ กัน แต่มันผ่านวิถีของปัจจุบันอารมณ์เข้าไปเท่านั้น**

หลวงพ่อก็จึงตัดสินใจ มาเฟ่งตรงระหว่างนัยน์ตาทั้งสองข้างนี้เอง ตรงตั้งจุมูกหัก และ
ก็มีนิทานประกอบซะด้วย นิทานเรื่องสามเณรสอนกรรมฐานพระไปฐิตะ หรือพระไปฐิตะเมื่อ
ครั้งพระพุทธกาล พระไปฐิตะนี่เป็นผู้เรื่องปัญญา เรียกว่ามีลูกศิษย์ลูกหาสอนฝาคันถุระให้
ตั้ง ๕๐๐ คน เมื่อสำเร็จจากท่านก็ไปเรียนวิปัสสนากรรมฐานกับอาจารย์องค์อื่น สำเร็จพระ
อรหันต์ไปหมด แต่ตัวอาจารย์ไม่ได้สำเร็จอะไรเลย

พอไปกราบพระพุทธรองค์ที่ไร พระพุทธรองค์ก็ตรัสให้อาย เรียกว่า *ใบลานเปล่า เถอะ
เปล่า หัวโล้นเปล่า พรชามากเปล่าๆ* อยู่ต่อไปต่อมาก็เลยมีความละอายแก่ใจ เดินทางไป
ขอกรรมฐานที่อื่นนะตานี้ ไม่ได้ขอกับพระพุทธรองค์ เรียกว่ามีที่ฐิตะอย่างหนึ่งว่า จะเอาพระ
นิพพานนี้กลับมาอวดพระพุทธรองค์ให้จงได้เหมือนกัน ท่านเป็นคนมีปัญญามาก ไปขอ
กรรมฐานจากใครๆ เขาก็ไม่ให้ เขารู้ว่าท่านเป็นคนมีปัญญามาก แล้วก็เป็นคนอวดปัญญา
หยิ่งในปัญญาตัวเองเสียด้วย จนกระทั่งไปถึงสามเณรน้อยองค์สุดท้าย หมดที่ฟังแล้วตานี้
ลดทิฐิมานะทั้งหมด ก็เลยนั่งกระยะของประนมมือขอกรรมฐานกับสามเณรน้อย อายุเพิ่ง ๗ ขวบ
สามเณรก็บอกว่า "ท่านพระเถระ ท่านอาจารย์กราบกระผมทำไม"

พระไปฐิตะก็ว่า "ท่านสัตว์บุรุษจะเป็นที่ฟังของข้าพเจ้าเกิด"

ทีนี้ สามเณรน้อยก็บอกว่า

"ถ้าอย่างนั้นจะทำได้ไหม ให้ท่านพระเถระลุยลงสระน้ำไป"

จะทดลองดู พอท่านพระเถระนี้ก็เดินลุยลงไปจริงๆ ยังไม่ถึงหัวเข่าหรอก ก็เลยเรียกขึ้นมา สามเณรน้อยก็บอกกรรมฐานเป็นปริศนาให้กับพระโง่งว่า

"มีจอมปลวกอยู่อันหนึ่ง มีรูอยู่ ๗ รู แล้วมีเหยื่อเข้าไปทางรูหนึ่ง ให้ท่านปิดทวารทั้ง ๕ นั้นเสีย มาจับเอาเหยื่ออยู่ในระหว่างทวารทั้ง ๒ นั้นแล"

เอ..หลวงพ่อยังไงกันแน่ แต่ทุกวันนี้เขาแปลพระไตรปิฎก ตีปริศนาธรรมข้อนี้เป็นอายตนะ ๖ แท้ที่จริงสามเณรท่านสอนกรรมฐาน บอกตรงๆ

จอมปลวกนี่ก็คือ..หัวหรือศีรษะของคนนี่เอง

รู ทั้ง ๗ ก็คือ รูหู ๒ รูจมูก ๒ ก็เป็น ๔

รูตา ๒ ก็เป็น ๒ รูปาก ๑ ก็เป็น ๗

นี่ ท่านบอกตรงๆ เลย ให้จับเอากิเลสในระหว่างทวารทั้ง ๒ ก็คือตั้งจุมูกหักนี้เอง หลวงพ่อยิ่งมั่นใจเข้าไปอีก เรียกว่าเพ่งอยู่ตรงนี้

ไม่ใช่ของทำง่ายนะท่านทั้งหลาย เพ่งใหม่ๆ นี่หลวงพ่อดำวันแรก หลวงพ่อมันเป็นเป็นคนไม่พอดี ทำเอาชะงืดสองสามชั่วโมง จนตาแดงโรไปหมด ใหม่ๆ ก็ทำไม่ถูกหรอก เพ่งตั้งสามปีถึงมาถูก เพ่งมันเลยเข้าไปหน้าผาก หรือถูกตรงปลายจุมูก เรียกว่ามันปิดมันบังเอาหมด พอมันถูกแล้วนะ ทำถูกจริงๆ นั้นไม่ถึงปีด้วยซ้ำไป ทำถูกตรงที่นี้ไม่ถึงปี

สมัยหลวงพ่อกำลังปฏิบัติอยู่นั้น ก็มีอุทาหรณ์หลายอย่าง เช่นเดินขึ้นไปเห็นเขา เลื่อยท่อนไม้ท่อนใหญ่ตั้ง ๖-๗ รอย รอยอื่นๆ ไม่มีรอยขาดเช่นนี้ มีรอยขาดอยู่รอยเดียวเท่านั้น ก็โน้มนี้ถึงบทพระกรรมฐานที่ท่านทำดู เอ..เดี๋ยวนี้เรากำหนดคววนไปมาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รอมร่อจวนเจียนจะตายแหล่มีตายแหล่อยู่แล้ว ก็ไม่ได้สำเร็จอะไรได้เลย วกไปวนมาอยู่เฉยๆ อย่างมากอย่างเก่งอย่างด้อยอย่างวิเศษ ก็พอทำให้เรานี้เกิดกรรมสังเวชเพื่อหน่ายเป็นชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น ไม่สามารถที่จะยับยั้งกิเลสมันได้เลย หลวงพ่อไม่ได้เนรคุณ ไม่ได้ดูถูกกรรมฐานอย่างอื่น

กรรมฐานเบื้องต้นดีท่านทั้งหลาย เป็นสังฆกรรม

ขอให้ทำกรรมเบื้องต้นก่อนนะ จะไปโดดขึ้นสูงไม่ได้

หลวงพ่อดิพลาดมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งปฏิบัติใหม่ๆ ที่ว่ายุบหนอพองหนอ จึงได้วกไปกำหนดอานาปานสติ พร้อมทั้งอาการ ๓๒ จึงได้เต้าขึ้นมาใหม่ จึงทำได้

จะมายุบหนอพองหนอ อันนั้นรูป อันนั้นนาม อู๊..ไปไม่ได้ มันยุ่งจะตาย เราสู้ อยู่ สู้ตามศัพท์บัญญัติ มันรู้ง่าย ถ้าจะรู้เรื่องรูปเรื่องนามนั้นไม่ยากอะไร สำหรับเรียนรู้ง่ายๆ ก็เพียงสองชั่วโมงสามชั่วโมง อย่างปึกๆ หนาๆ อย่างหลวงพ่อก็คงไม่เกินปี แต่ในชาตินี้หลวงพ่อกำลังให้

เรียนรู้อะไรเรื่องรูปนามก็คงไม่เกินเดือนว่างั้นเถอะ ท่านทั้งหลายก็คงจะเร็วกว่านั้น แต่จะเอาดีเอา
เด่นเรื่องรูปเรื่องนามนะมันยาก เรื่องรูปเรื่องนามมันเป็นสมมติเรียก สมมติบัญญัติเท่านั้น
มันไม่มีอะไรมีชื่อเสียงเรียงนามหรอก พระพุทธองค์ท่านตรัสสอนให้เรารู้สมมติบัญญัติพอ
เดินทางไปที่นั่น

ฝ่ายสมถกรรมฐานก็ดี วิปัสสนากรรมฐานก็ดี เป็นอุบาย เป็นหนทางพาผ่านไปถึง
จุดหมายปลายทางเท่านั้นเอง ให้ทอดทิ้งสมมติ วิปัสสนากรรมฐาน และสมถกรรมฐาน อันนี้
ก็ให้ทอดทิ้งไปเลยเมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว นี่ท่านมีอุบายสอนอย่างนั้น

ฉะนั้น ก็ให้ท่านฟังต่อไปตานี้ วิธีฟังหลวงพ่อก็จะขอแนะนำนะ หลวงพ่อก็จะขอ
แนะนำท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะมีบารมีจริงๆ หลวงพ่อก็จะขอแนะนำให้ฟัง แต่อย่าลืมนะ
ก่อนจะฟังต้องท่องอาถรรพ์ ๓๒ พร้อมทั้งอานาปานสติให้คล่องแคล่วชะก่อน ทำให้
คล่องแคล่ว ให้ฟังนั้น วิธีฟัง ฟังเข้าไปตรงตั้งจุมูกหักของตนนั้นแล

ความคิดมันอยู่ตรงนั้นแหละ หัวใจมันอยู่ตรงนั้นแหละ ท่านเรียกว่าหทัยประสาท
(ส่วนหัวใจด้านซ้ายเขาก็เรียกว่าหัวใจเหมือนกัน เป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกาย
เท่านั้น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ ทั้งสิ้นกับความคิดเลย แต่เขาเกี่ยวโยงกันทางร่างกายเท่านั้น)
เราบวกรวมใหม่ๆ อาถรรพ์ ๓๒ ก็ดี ทำวิปัสสนาอย่างอื่นก็ดี หลวงพ่อก็ได้รับความสุขความ
เจริญ ได้รับปิติความอิ่มอกอิ่มใจชั่วครั้งชั่วคราว หลวงพ่อก็เปรียบเทียบกับให้ฟังนะ

ที่นี้เปรียบเทียบกับให้ฟังชะก่อน เปรียบเทียบบทพระกรรมฐานให้ฟัง

ถ้าไม่เปรียบเทียบกับให้ฟังแล้วก็ไม่มีโอกาสจะรู้

เปรียบเทียบกับเหมือนพายุฝนตกแรงๆ พอประมาณเกือบบ้านจะพังโน้นแหละ เราก็หลบฝน
หลบลมเข้าไปอยู่ในตึกในบ้านในช่องได้ ไม่เป็นอันตรายอะไรเลย นี่

อีกอย่างหนึ่ง ถ้ามีลมแรงๆ อย่างพายุเกย์พัดปักชำได้ละ ไปอาศัยมันไม่ได้บ้าน อาศัยตึกก็
ไม่ได้ มันพัดไปหมดทั้งคนทั้งบ้านทั้งช่องเลย คำว่าลมนี้หมายถึงกามคุณ หมายถึงตัวราคะ
โทสะ โมหะ มันพัดไปเลย

จะไปหนอไปหนอมาได้ เดี่ยวมันก็พัดเอาหนอไปหมดเลยพวกนี้ หลวงพ่อก็ไม่ได้ประมาท
หนอหรอก

แต่มันเป็นทางผ่านอย่าไปติดมัน ตัวหนอ พระองค์ไม่ให้ติดชักรวมฐาน วิธีฟังพระองค์ก็
ไม่ให้ติด เพราะให้ปล่อย

เมื่อถึงแล้วเขาจะปล่อยเขาเองหรอก ไม่มีหน้าที่ปล่อย ไม่มีหน้าที่วาง ถ้าถึงองค์
ฌานนิโรธสมาบัติ หรือองค์ฌานพระนิพพานเมื่อใดแล้ว ท่านเปรียบถึงเขาสุเนรราช มาตรา
แม้ว่าลมพายุมหาตภัยอันใหญ่หลวงนั้นจะพัดมาในทิศต่างๆ เขาสุเนรราชมันก็ไม่
หวั่นไหว อยากให้ร้อยพายุเกย์มาพัดก็ไม่ไหวติง นั่นแหละถึงขนาดนั้นแหละองค์ฌาน

ที่นี้ ในยุคนี้เขาไม่เป็นเช่นนั้น เขาว่าฅมานสมาบัตินี้เป็นของต่ำ เขาว่าอย่างนั้น หลวงพ่อก็หลงกล หลวงพ่อออกไปเทศน์ที่วัดป่าวิโมกข์ใหม่ๆ เขาว่าหลวงพ่อก็คงประเภทได้ฅมาน เขาว่า แหม!

แท้ที่จริงฅมานสมาบัติ เป็นของพระพุทธศาสนาโดยตรง

แต่เขาสั่งคายนาร้อยกรองมาหลายยุคหลายสมัยจึงผิดเพี้ยนไป
พุทธคำสอนของพระองค์ท่านก็มี เช่นตอนพระพุทธองค์ท่านบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่นั้น ท่านจะไปไม่รอด รอมร่อจะตายอยู่แล้วว่าเงอะ พุดตามภาษาบ้านเรา นึกอะไรก็ไม่ออก พระพุทธองค์ปีที่ ๖ จึงได้นึกย้อนระลึกถึงตอนพระพุทธองค์ได้ปฐมฅมานตอนพระชนมายุของพระองค์ได้ ๗ ชั้นชานันเอง อยู่ที่โคนหว่า ดุสิตเขาสั่งคายนานา

ถ้าว่าพระพุทธองค์ของเราไปศึกษาที่บอฬารดาบส อุทกดาบสได้ฅมานสมาบัติ ๘ มาเมื่อวานขึ้นนี้ ทำไมไม่นึกถึงตอนนี้ ทำไมไปนึกตอนมันผ่านมาแล้วยี่สิบสามสิบปีโน้นนี่คือพระธรรมคำสอน หลวงพ่อพิจารณาที่หลังนะมันคำสอน

ฅมานสมาบัติ ๘ ข้อที่ ๘ ก็ชื่อว่า **เนวสัจญญานาสัจญญายตนะฅมาน** นั้น เรียกว่าใกล้จะหมดเต็มที่แล้ว ใกล้จะหมดสัจญญาลงแล้ว จะว่ามีก็ใช่ จะว่าไม่มีก็ใช่ เกือบจะดับเป็นองค์ฅมานนิโรธสมาบัติรอมร่ออยู่แล้ว ทำไมพระพุทธองค์ไม่ระลึกถึงตอนนี้

เขาสั่งคายนานาโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

หรือว่าโดยทำลายพระพุทธศาสนาก็เป็นได้ แต่ว่ามันเป็นของทำยากนะพวกท่านทั้งหลายเรื่องฅมานนี้ เรื่องฅมานสมาบัตินี้ทำยากจริงๆ แต่ว่าผลสุดท้ายเมื่อฅมานให้ผลแล้วจะมีความสุขสบายยิ่งกว่าอย่างอื่นใด ที่สุดเลย อะไรก็มาแผ้วพานไม่ได้

ที่นี้ ตอนอยู่วัดป่านาเบ็ญ หลวงพ่อก็ประพฤติธรรมกรรมฐาน

วันนี้จะไม่ได้อธิบายตอนที่หลวงพ่อเข้าถึงหรรอก

แต่ว่าจะอธิบายตอนส่งให้ฟังชะหน่อย

ตอนนั้น เป็นวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๑

เวลาประมาณสี่ทุ่มเศษเห็นจะได้

ตอนนั้นหลวงพ่อเพ่งอย่างหนัก

พอสติเกิดขึ้น ตัวปรุ้งแตงมันก็หายวับ

พอตัวปรุ้งแตงมันเกิดขึ้น สติมันก็หายวับ

สลัดกันไปสลัดกันมา

ต่อสู้อย่างใจจดใจจ่อ เรียกว่าจะห้าห้ากันทีเดียว ไม่ยอมเผลอ แต่ก็เผลอให้มันจนได้ ใ้พวกปรุ้งคิดนี้ เรียกว่าจ่อจ่อเข้าไป หลวงพ่อเห็นความคิดแล้ว ที่ครูบาอาจารย์เขาบอกว่า ใครจับหัวเดียวหัวต่อความคิดการเกิดและดับได้ นั่นแหละเข้าสู่อริยมรรคอริยผลแล้ว

เขาว่าอย่างนั้น แหม มาโกหกหลวงพ่อชัดๆ หลวงพ่อจับได้ตั้งหลายครั้งหลายครา จับได้เป็นปีๆ มันก็ไม่อยู่ จับกิเลสไม่อยู่ซักที

คำว่าหลวงพ่อเพิ่งเข้าไปนี้ ไม่ใช่ว่าหลวงพ่ออยากถึงพระนิพพาน หรืออยากถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติหรอกนะ แต่เห็นเขาว่าเพิ่งเข้ามาในนี้แหละเพิ่งไหนก็ไม่รู้

แต่สัมมา อะระหัง เขาเพิ่งที่อื่น

แต่หลวงพ่อกลับมาเพิ่งตรงตั้งจุมูกหัก

หลวงพ่อก็เอาคำตอบจากใจให้ได้ จากมันสมองส่วนในตาให้ได้ ตอบออกมาอะไรมันเป็นมรรค อะไรมันเป็นผล อะไรมันเป็นกิเลส อะไรมันเป็นโสดา สกทา อนาคามี อะไรมันเป็นอรหัตต์ ให้มันตอบออกมาจากจิตจากใจให้ดูว่านั่น สัมมา อะระหัง เขาสอนกันอย่างนั้น

หลวงพ่อก็หลงกลเขา กลเขาก็ดี กลเขานั้นหลวงหลวงพ่อให้ถึงจุดหมายปลายทางได้ หลวงพ่อก็เอาคำตอบให้ได้ เพิ่งจะเข้าไป มันผลอกก็เข้าไป แพล็บเดียวมันก็ผลอนะท่าน เรียกว่าสติก็แก่กล้าขึ้นทุกขณะ แก่กล้าขึ้นทุกขณะ เรียกว่าแทบไม่ผลอ ถ้าผลอที่ไรก็ตั้งคืนมา แต่ไม่ได้ตั้งใจไปตามอารมณ์นะ เรียกว่ามันคิดไปบ้านไปเมืองตรงไหนก็แล้วแต่ก็เข้ามาตรงเดียว ไม่ต้องสนใจกับอารมณ์ว่าดีหรือชั่ว และไม่มีบริกรรมว่ารูปว่านาม ไม่บริกรรมพุทโธ ธัมโม สังโฆอะไร ไม่มีการบริกรรม ยุบหนอพองหนอหลวงพ่อรำคาญ ปล่อยวางให้หมด เพิ่งสู้อย่างเดียว ดีก็ช่างชั่วก็ช่างอารมณ์อย่างไหนก็ตาม บางทีมันคิดร้อยแปดร้อยเก้า มันคิดไปคิดมา ขอบภัยโทษ มันไปตั้งนางฟ้านางสวรรค์มาให้หลวงพ่อก็มีเบลี้อยกายมาให้ดู เพิ่งเข้าไปจุดเดียวสู่มันไม่ต้องสนใจ บางทีก็เกิดอาฆาตมาดร้าย เพิ่งเข้าไปอย่างเดียวไม่ต้องสนใจ

วันนั้น..สี่ทุ่ม วาระนี้ จุดหมายปลายทางของหลวงพ่อก็ถึงจุดอิมชะแล้ว จะถึงจุดหมายปลายทาง พระพุทธองค์ท่านจะประทานความสำเร็จให้แล้วด้วยพุทธบันดาล จึงได้แผลงศรพุทธบันดาลในโอกาสที่สุด ตอนนั้นวาระจิตความคิดของหลวงพ่อก็พุ่งไปสู่กามคุณเหมือนเดิม แต่มันคิดไปพร้อมด้วยเรื่องอาฆาตมาดร้าย ด้วยอำนาจของพุทธบันดาลเข้ามาช่วย เหวี่ยงสตินทรีย์ฌาน หรือสติ อันประดุจสายฟ้าผ่า ฟุ้งเข้าไปตรงนั้นเลย ถูกกันจ้งเบ้อเลย บึง เข้าไปตรงนั้นเลย ไม่รู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด ดับพริบลงพร้อมกันเลย

ทรงอยู่นั้นประมาณชั่วโมงหรือเลยชั่วโมง แต่ไม่มีการสะทสะท้านหวั่นไหวไปมาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะขณะนั้นอินทรีย์ทั้งส่วนจิตใจและร่างกายก็ทรงสภาวะหยุดนิ่งไม่ไหวติงใดๆ ทั้งสิ้น(แต่ว่าไม่ใช่จิตตกภวังค์นอนหลับ) ทรงสภาวะอยู่อย่างนั้นแหละ หลวงพ่อก็อธิบายให้ฟังทีหลังหรือกว่าเป็นอะไรถึงเป็นเช่นนั้น

ดับลงพร้อมๆ กัน ทั้งฝ่ายสติปัญญาด้วยนะ ทั้งฝ่ายปรุงแต่งด้วย มีแต่ธาตุรู้ โดยธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของเขา พอรู้นิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น ถ้าจะพูดหลวงพ่อก็ไม่สามารถที่จะพูดได้ เพราะตอนนี้ถึงแล้ว เลยสมมติบัญญัติไปแล้ว ไม่รู้ว่าจะเอาสมมติบัญญัติมาพูดยังไง เขาก็ทรงอยู่นั้นประมาณชั่วโมงเศษๆ มันก็คลายออกมาหน่อยหนึ่งสภาวะ

หลวงพ่อก็ได้รู้เลยว่าเป็นสภาวะของความดับ

คือการขาดสันตติความสืบทอดของความคิดนั่นเอง

ตั้งแต่ก่อนความคิดของเรามันเป็นอัตตาตัวตน ทีนี้มันก็ขาดสันตติ(ท่านทั้งหลายให้จำเอาไว้นะ ชื่อปัญญาที่ดี สติที่ดี ความคิดที่ดี เป็นชื่อของความคิดทั้งนั้น อยู่ในกรุ๊ปสังขารชั้นนี้เหมือนกัน)

ทำไมหลวงพ่อก็สอนให้ดับจิต

ท่านทั้งหลายผู้คงแก่เรียนหรือผู้ไม่คงแก่เรียน

ก็คงจะรู้แล้วว่าชั้นนี้ & เป็นเช่นไร รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

- วิญญาณเป็นชื่อของจิตก็ได้ เป็นชื่อของมโนก็ได้
- วิญญาณมันเป็นทุกข์ หรือเป็นพระนิพพาน

พระองค์ให้ดับมัน ให้ปล่อยมัน ให้วางมัน

เราจะไปปล่อยไปวางไม่ได้. ทำไมไม่ได้

ตัวปล่อยตัววางที่แท้จริง เอาจงค์ฌานนิโรธสมาบัติ คือองค์ฌานพระนิพพานเข้าไปปล่อย

เช่นเขาสังคายนาไว้ในพระไตรปิฎก ว่า พระอนาคามีสามารถที่จะเข้าฌานนิโรธสมาบัติได้ โธเอ๊ย..พระอนาคามียังมี..อวิชชาฯ พวกร้อยกรองพระธรรมวินัยนั้น เรียกว่าจะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ประการใดก็ตาม พระอนาคามียังติดรูปราคะ อรูปราคะ ยังมีมานะ อูหัตถ์จะและอวิชชา จะไปเข้าฌานนิโรธสมาบัติได้ยังไง คนโง่ๆ เรียกว่าพระอรหันต์คนนั้นแหละแต่ว่าโง่อยู่ แต่ก็สูงแล้วใกล้เข้าไปแล้ว ใกล้จะถึงพระอรหันต์แล้ว

นี่แหละความไม่ละเอียดยี่ถ้วน ทำไมไม่ละเอียดยี่ เพราะไม่มีเครื่องวัด หลวงพ่อก็มีเครื่องวัด คือองค์ฌานนิโรธสมาบัติมีเครื่องวัดได้ทันที พระอนาคามีท่านมีอวิชชาอยู่ ท่านจะมีเครื่องวัดได้อย่างไรถึงจะไปเข้าได้

องค์ฌานนิโรธสมาบัตินี้แหละ เมื่อทรงไว้นานๆ ทีนี้ ก็เข้านานๆ ถ้าใครสำเร็จแล้วนะ ค่อยเข้าไปวันละหลายๆ เทียว จะเป็นตบะ เป็นเตโชธาตุของนิโรธสมาบัตินั้นแหละ เภาผลาญพวกกิเลส ตัณหา ราคะให้เหือดแห้งไปในที่สุด แต่ก่อนนี้หลวงพ่อนี้ทำทายนันไม่ได้หรอก เรื่องกิเลส ตัณหา ราคะ เดี่ยวนี้ขออาราธนาถึงเทวโลกพรหมโลกไม่เป็นไร เพราะพระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ หลวงพ่อก็ทำตามนั้น

แต่ที่จริงทุกคนนั่งอยู่ที่นี่ รวมทั้งหลวงพ่อด้วย มันไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา ใดๆ ทั้งสิ้น ฉะนั้น กรรมฐานอานาปานสติ ที่นี้หลวงพ่อก็จะย้อนถึงอานาปานสติเสียก่อน คือ ฝ่ายอาจารย์มั่นขอภัยโทษ อย่าให้เป็นบาปกรรม เขาว่าพระพุทธองค์ตรัสรู้ด้วยอานาปานสติ ว่าฉัน แหม..ว่าเข้าไปนั้น ทำไมถึงจะไปรู้ศาสดาถึงขนาดนั้น

ไปตรัสรู้ด้วยอานาปานสติยังไง

ก็ อานาปานสติ ใครเป็นคนทูลอาราธนาให้พระองค์ทรงแสดง ก็ พระอานนท์เป็นคนทูลอาราธนา กว่าพระอานนท์จะได้บวชก็คงสืบกว่าพรรษาหลังจากพระองค์ตรัสรู้แล้ว พระอานนท์ทูลอาราธนาหาพระธรรมะใหม่ เพราะแต่ก่อนพระพุทธองค์สอนแต่อสุภกรรมฐาน คนไปผูกคอตาย ไปโดดเหวตาย จ้างเขามาฟันคอตายก็มี พระองค์เลยหากรรมฐานมาเปลี่ยนใหม่เรียกว่าอานาปานสติ ประมาณพรรษาที่ ๑๒ ของพระองค์เป็นอย่างน้อย นี่หลวงพ่อก็พิจารณาตามเหตุตามผลเช่นนี้ เราพูดอะไรก็พูดตามเหตุตามผล ไม่ใช่พูดเรื่อยเปื่อยไป พระพุทธองค์นั้นแหละ ท่านตรัสรู้..ท่านตรัสรู้ตอนกลางคืน ไม่ใช่ตรัสรู้ตอนกลางวัน ท่านก็ตรัสรู้ด้วยตาในของพระองค์นั่นเอง หลวงพ่อด้วยได้รู้จัก

ถ้าตรัสรู้เฉยๆ นะ ถ้าเราเรียนมากเขาเฉยๆ เหมือนเรียนถึงดอกเตอร์ จบมหาเปรียญ ๙ นี้

ต่อให้สามหมื่นเปรียญ ๙ ก็เขาไม่อยู่ ถ้าไม่ถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติ

หลวงพ่อด้วยเข้าไปจี๋เข้าไป อยากรู้คำตอบ(แต่เมื่อถึงแล้ว)

ที่นี่ ไม่เห็นคำตอบใดๆ ทั้งสิ้น

ไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายใดๆ จะให้เห็น

ไม่มีการมา ไม่มีการไป ไม่มีการจุติและอุบัติใดๆ ทั้งสิ้น อยู่ในห้วงมโนทวาร นี่เห็นใหม่

ไม่ใช่โลกหน้า ไม่ใช่โลกอื่น ไม่ใช่โลกนี้

ไม่ใช่ความคิดอันนี้ ไม่ใช่ความคิดอันอื่น

เขาก็หยุดนิ่งทันที นั่นแหละเป็นการขาดสันตติ

ตัวอึดตายที่แท้จริงมันขาดลงตรงนั้น

จึงกลายเป็น อัมภากฤต เป็น อนัตตาธาตุ อยู่ตรงนั้น

นิโรธสมาบัติ ก็เป็นศัพท์เดียวกันกับ พระนิพพาน

นิพพานชั้นพระอรหันต์นะ เป็นศัพท์เดียวกัน

(อสังขตธรรม ก็อยู่ในระหว่างนั้น)

นี่แหละเรียกว่านิโรธสมาบัติที่แท้จริง

ไม่ใช่นิโรธสมาบัติแบบหัวหลักหัวตอ นะ เรียกว่าแบบหัวหลักหัวตอ นั่งตายอยู่เจ็ดวันเจ็ดคืน นั่นไม่ใช่ จะสังเกตอย่างไรถึงจะสังเกตได้ ตอนพระพุทธองค์ยังมีพระชนม์อยู่ บางทีพระองค์ก็ทรงรำคาญเหมือนกัน พระอรหันต์นี่ ถึงเป็นพระอรหันต์ก็มีความรำคาญ ได้รับเสวยสุขบ้าง

ทุกข์บ้างเหมือนกัน พอใจบ้างไม่พอใจบ้างเหมือนกัน แต่เชื่อแต่เหง้ารากโคตรเหง้าของมันได้ ตัดไปแล้วไม่สามารถที่จะกำเริบ พระพุทธองค์บางครั้งท่านก็รำคาญ พวกพระจ้องแจ้จ้อแจ้กกันมากๆ ท่านก็ปลีกไปที่ละสิบบวัน สิบห้าวันเข้าป่าไปเลย ไปจำพรรษาอยู่ที่ป่าเลโดยก็มี ถึงหนึ่งพรรษา

ถ้าเข้านิโรธสมาบัติแบบนั่งหลับตายไปเลยนั่น ทำไมพระพุทธเจ้าของเราไม่นั่งเข้าฌานนิโรธสมาบัติอยู่ในท่ามกลางของสงฆ์นั้นเลยไม่ดีหรือ นาน เห็นไหมพระธรรมก็ค้ำพระธรรม แต่หลวงพ่อกับเห็นแล้วจึงไม่พร้อมพวกเหล่านั้น เขาสังคายนาไว้เช่นนั้นก็ช่างเขาแต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ดีได้โทษเขาหรอก อาจจะมีรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อันนี้หลวงพ่อบรรยายมาให้เกิดปัญญา โดยมากก็เพ่งเฉพาะฝ่ายพระภิกษุสงฆ์เพื่อจะเป็นองค์นำไปเผยแพร่ และปฏิบัติตนซะก่อน ถ้าเพียบพร้อมถ้าเรามีบารมีก็จะถึงซึ่งมรรค ผล นิพพาน ในชาตินี้ก็ได้ ให้อริษฐานเอาพร้อมในการปฏิบัติ เพราะว่าเราเกิดมาทุกภพทุกชาติที่นั่นนะ เราก็แบกต้นทุนมาดั่งนี้แหละมาด้วย อีกไม่นานเขาก็จะหามเราไปฝังก่อนจะจบพระธรรมเทศนา(มันก็ยังอยู่อีกหลายวัน)

นิทานเอกพระนันทะ

หลวงพ่อกับจะขอเล่านิทาน มาสู่พวกท่านฟัง นิทานนี้ก็เป็นนิทานของพระนันทะ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์นั่นเอง ตามประวัติแล้ว ในครั้งพุทธกาลนั้นนะ ก็คงไม่มีสาวกองค์ใดองค์หนึ่งหรือที่ จะได้รับความระบมขมขึ้นโหดร้ายทารุณเขารุนจิตใจ เหมือนกับพระนันทะ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์นั่นเอง ตามข่าวในพระไตรปิฎก พอเจ้าชายนันทะแต่งงานในวันนั้น ฟังเสร็จจากการบายศรีสู่ขวัญไปหยกๆ ยังไม่ได้จูงแขนเขยอะไรเข้าห้องเข้าหอเลย พระพุทธองค์ก็พาเจ้าชายนันทะไปบวชในตอนเช้าวันนั้นเลย นี่คิดดูสิ เล่นเอาเจ้าชายนันทะนี้เรียกว่าเสียสินสอดทองหมั้นขาดทุนย่อยยับไปหลายสิบบหมื่นทีเดียว เพราะนางสาวชนบทกัลยาณีก็เป็นเชื้อพระวงศ์ คงแต่งงานหลายสิบบหมื่น แต่พระไตรปิฎกไม่ได้แจ้งเอาไว้ เลยไม่รู้ของท่านแต่งงานก็สิบบหมื่น

ท่านลองวาดมโนภาพนึกดูซิว่า พระนันทะท่านจะปวดร้าวระบมขมขึ้นจิตใจเพียงไร ก็ประต้อมเมืองสวรรค์กำลังจะเปิดรับรอมร่ออยู่แล้ว อยู่ดีๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์ มีอันเป็นไป ทำให้เสียหลักหัวหมุนจนได้ ถ้าอย่างนี้เป็นพวกเราๆ ท่านๆ ผู้ไม่มีบารมีจริงๆ แล้วไซ้รู้ ถึงฝนจะตก ฟ้าจะผ่า ห่าจะกิน แผ่นดินจะถล่มทลายหนูก็คงจะไม่ยอมละมั่งถ้า ถ้าเป็นลงอีกแบบนั้น และตามข่าวในพระไตรปิฎก ก็ไม่เห็นพระพุทธองค์บอกพระนันทะ ให้กำหนดยุบหนอ ยุบหนอ หรือรูปหรือนามเป็นตั้ง ๑๐ ปี ๒๐ ปีอะไรเลย ถ้ามีแต่ไปกำหนดว่าเมียเป็นรูป รู้เป็นนาม เดี่ยวยุบตายเท่านั้นเอง หลวงพ่อกับคิดเอาตามนั้น คิดเอาในพระไตรปิฎก

และตามข่าวในพระไตรปิฎกก็ไม่เห็นว่าพระพุทธองค์บอกว่า ให้พระนันทะกำหนดยุบหนอพองหนอ สัมมา อะระหัง, ปล่อยวางตัวกูของกู ใดๆ ทั้งสิ้น ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่า หลวงพ่อกล่าวธรรมเสียดื้อสำนักอื่น ถูกหมคนั้นแหละ แต่ว่าให้เลยไปอย่าให้ติดเพียงแค่นั้น ของเขาดีแต่ให้เลย พระพุทธองค์ท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น

ที่นี่ เมื่อพระพุทธองค์ไม่ได้สอนอย่างนั้นทำไมพระนันทะถึงได้สำเร็จพระอรหันต์ลงได้ ก็ท่านเป็นผู้มีบารมีได้เคยสร้างสมอบรมมาแล้ว ที่นี่ ถ้าไปกำหนด เช่นไปกำหนดใสในใส ใสในใส ให้ใสอยู่ในพุงชี้พุงเยี้ยวณะ เหวย..มันก็ยุ่งตายเท่านั้นแหละ เอากิเลสตัณหาไม่อยู่หรอก ถ้าจะมัดหนอไปหนอมานะ หนอ หนอ อยู่เช่นนั้นนะ เมียหนอ เมียหนอ เดี่ยวเหอะ เดี่ยวเหอะ เดี่ยวแผ่นดินแผ่นดินฟ้าก็จะถล่มทลาย จีวรก็กระจุยกระจายเท่านั้นเอง ไม่เอาละเว้ย มรรค ผล นิพพาน มันเอายุ่งเอายากเหลือเกิน ก็แผ่นออกจากห้องกัมมัฏฐานเท่านั้นเอง

ที่นี่ ขอให้ท่านทั้งหลาย ตั้งใจจดจำเอาบทพระกรรมฐาน ของพระนันทะให้ดีๆ เพื่อจำไปประยุกต์จิตใจของท่าน น้อมเข้าสู่จิตสุใจ

ผลไม้	ยอมไม่หล่น	ไกลต้น
เมล็ดฝน	ยอมไม่หล่น	ไกลดิน
เชื้อโพธิ์ทอง	ต้องเกิดมา	ฆ่าราคะ
ถึงชีวิต	จะสิ้นยับ	ดับก็ยอม

นี่..พระนันทะท่านมีบารมีถึงขนาดนั้น ถึงพระนันทะไม่ยอม พระพุทธองค์ก็ต้องมีอุปาย ด้วยพุทธานุภาพ ด้วยศาสดาผู้เอ็นดูเพื่อเกื้อกูลต่อหมู่สัตว์ พระองค์มีพระปรีชาญาณอันล้ำลึก มีญาณหยั่งรู้อารมณ์อันเป็นราคะจริตของพระนันทะนั้นแล

ด้วยอานุภาพของพุทธานุภาพนั่นเอง จึงได้พาพระนันทะไปเที่ยวชมสาวงามแดนสวรรค์ตามชั้นต่างๆ เมื่อพระนันทะไปเห็นสาวงามแดนสวรรค์ตามชั้นต่างๆ ล้วนแต่สวยสะดุดใจสะดุดตา มีผิวหน้าแดงระเรื่อเหมือนดังท่านกพิราบ พระนันทะได้ซึ่งทราบในเสน่ห์มายาของสาวสวรรค์ ล้วนแต่เป็นนางทิพย์นางแก้ว ล้วนแล้วแต่เป็นอิตถิรัตนเทवासาวงามแดนสวรรค์ ที่นี้พระนันทะก็เกิดปฏิพัทธ์รักใคร่ อยากได้ออยากเอาสาวสวรรค์แล้วคราวนี้ จนหลงลืมเมียเก่าไปเสียสิ้น แหม..พระนันทะนี่ก็เป็นคนหลายใจไม่หยอกนะ นี่แหละพระพุทธองค์ใช้อุปายหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง ให้งามยิ่งกว่าเมียเก่านางสาวชนบทกัลยาณี กระสันอยากจะได้แล้วตานี้

พระพุทธองค์จึงตรัสถามพระนันทะ

“ชอบไหม สวยไหมสาวสวรรค์ กับเมียเก่าใครสวยกว่ากัน”

“โอ้ ผู้สาวสวรรค์ไม่ได้”

“เธออยากได้จริงๆ ไหม”

"อยากได้"

"ถ้าอย่างนั้นตถาคตจะรับรอง ขอให้เธอตั้งใจปฏิบัติธรรมก็คงจะได้" ว่างั้น

พระนันทะก็รับแต่โดยดี นี่พระนันทะก็โง่เหมือนกันนะตอนนั้น พระพุทธองค์ก็เรียกว่าใช้
อุบาย ศาสดาท่านมีอุบายมาก

ที่นี้ พอลงมาถึงเมืองมนุษย์ พระพุทธองค์ก็ตรัสสั่งให้พระนันทะ เข้าไปป่าช้าเลยนันทะ ว่างั้น
พาไปบอกให้เพ่ง เพ่งดูกเพ็ชรากษากศอันเหม็นกลิ่นกลาดอยู่ตามป่าช้านั้นแล บางศพก็มี
แต่น้ำเลือดน้ำหนองที่ไหลเยิ้มออกมาท่วมกาย บางศพก็ถูกแรงถูกกาจิกกิน ถูกหมู่สุนัขแทะ
เต็มกินอยู่ ดึงเอาใส่เอาพุ่งออกมา เพราะคนสมัยนั้นเมื่อตายแล้วเขาก็หาไม้ทิ้งไว้ตามป่าช้า
เฉยๆ ไม่มีการเผากองฝังเหมือนทุกวันนี้ แต่ทุกวันนี้จะไปเพ่งกเพ็ชรากษากศที่ไหน เพราะ
ตายแล้วเขาทำดีทำดีเอาเหลือเกิน ทำหีบศพเหมือนกับหอปราสาทราชมณเฑียรทอง แฉม
แต่งด้วยไฟแสงสีระยิบระยับ ดูสวยงามไปหมด ดีไม่ดีหลงพ้ออยากจะทำเอาด้วยซ้ำไป
เพราะหีบศพมันสวยว่างั้น เพราะสมัยนี้มันเป็นอย่างนั้น หาเพ่งไม่ได้อยากจะเพ่งอยู่ เลยไป
เปิดหีบเขาเพ่ง บางทีไปดูซากศพ

ฉะนั้น พระอริยบุคคลสมัยก่อนจึงมีมากเพราะท่านเห็นของจริง

เมื่อพระนันทะไปเพ่งอยู่เช่นนั้นก็เกิดสังเวชสลดใจที่นี้ มันกลิ่นกลาดอยู่ตามป่าช้า มันขึ้น
อืดมีแต่น้ำเลือดน้ำหนอง โอ๊ย..มองไปทางไหนมีแต่ศพตานี้ ท่านจึงน้อมเข้ามาเป็นโอบนโยโก
น้อมเข้ามาจิตมาใจ มาเปรียบมาเทียบลองดู มาเปรียบในตัวเอง นี่แหละคือว่า

อันโลกนี้	คือป่าช้า	ฆ่าฝูงคน
ถึงทุกคน	จะร้องขอ	ก็ต้องเผา
ในโลกนี้	ไม่มีใคร	เป็นของเรา
ขอให้เจ้า	เฝ้าสอนจิต	คิดให้ดี
โลกใบนี้	คือป่าช้า	ฆ่ามนุษย์
ในที่สุด	ก็ต้องเผา	ตัวเราแน่
แม้จุราษ	ประกาศไว้	ไม่เปลี่ยนแปร
ตัวเที่ยงแท้	คือต้องเผา	เราทุกคน

พระนันทะเกิดสังเวชสลดใจ ตอนนีตัวกามราคะนิวรณ์ธรรมนั้นได้สงบลงทันที ในวิถี
บัดดลนี้แหละ พระนันทะจะได้สำเร็จพระอรหันต์ในตอนนี้แหละ พระพุทธองค์จึงมาตรัสสั่ง
ให้พระนันทะรวบรวมสติของตนนี้แหละ ทำใจให้เป็นหนึ่ง ให้เป็นสตินทรีย์ฉาน เพ่งทะยาน
คือหันกำลังสติของตนนั้นแหละ พุ่งเข้าทำลายภพหลายชาติ ที่เกิดมันเกิดเป็นภพเป็นชาติ
เป็นกิเลสตัณหาอาสวะ ปรุงแต่งอยู่ในห้วงมันสมอง วับๆ แวมๆ นั้นแล

ด้วยอำนาจของสติทริยี่ฌานสายฟ้าผ่าอันคมกล้าสุดขีด จึงพุ่งทะยานเข้าตัด
กระแสของปฏิจฺจสมุปบาทของความคิดให้ขาดสะบั้นลงทันที การขาดสันตติความคิดสืบต่อของ
ความคิด จึงได้กลายเป็นนิโรธสมาบัติ เป็นอภัยกถุตกลงตรงนี้แล นี่แหละคือการบรรลุมรรค
ผลนิพพานของพระอริยบุคคลแต่ปางก่อน

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อาจจะเป็นธรรมดาของผู้ที่สร้างสมบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็ม
เปี่ยม วิถีจิตของพระนันทะตอนแรกๆ จึงได้สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่งของกามสุขัลลิกานุโยค
พัวพันอยู่ด้วยกามราคะ หรือเป็นการสุดโต่งข้างใดข้างหนึ่ง

เป็นการสั่งลามวลหมู่กามโคตร เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนวนทนทุกข์ ซึ่งมันมีแต่
ทุกข์กับทุกข์

เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นการโก่งคันธนู หรือโก่งคันศรเพื่อเหนี่ยวเอาสายมาใส่ลูก เมื่อเหนี่ยว
มาได้ที่ได้ระดับอย่างเหยียดเต็มกำลังแล้ว จึงได้ปล่อยลูกศรคือบ่วงกามโลกียวิสัย พุ่งออกไป
ข้างหน้าอย่างสุดหล้าฟ้าเขียวอย่างไม่เหลียวหลังยังคิดใดๆ อีกต่อไปเลยเป็นอันขาด

ท่านทั้งหลาย ท่านลองวาดมโนภาพลองดูซิว่า ทำไมพระพุทธองค์จึงทำกับพระนันทะถึง
เพียงนั้น ขนาดพระอนุชาของพระองค์แท้ๆ แต่งงานในวันนั้นพระองค์ยังไม่ให้ร่วมอภิรมย์
อะไรเลย พระองค์จับไปบวชเลย

พระองค์มีญาณทิพย์พระองค์มีญาณแก้ว พระองค์มีตาทิพย์ พระองค์รู้แล้วว่าแวดวงของ
ร่างกายอันกว้างศอก ยาววา หนาคืบนี้ มันไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา ไม่มีคน ไม่มีใคร
เสวยสุข ไม่มีใครเสวยทุกข์ มันเป็นสภาวะของดิน น้ำ ไฟ ลม ประชุมกันเข้าเท่านั้น ถ้าจะ
เสวยก็คงเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นไฟ เป็นลม มันไม่มีคน ไม่มีสัตว์ พระพุทธองค์จึงได้จับพระนันทะ
ออกบวช จนได้สำเร็จพระอรหันต์ นี่แหละคือสมบัติพระอริยบุคคลเมื่อปลายชีวิตของท่าน
ขอให้ท่านทั้งหลายฝ่ายเพื่อนสหธรรมิกจงนำไปเปรียบเทียบ

ความกระสัน..อะไรมันกระสัน?

ธาตุน้ำมันกระสัน ดินมันมีกำลัง มันก็ต้องกระสันอยู่ตรงนั้น

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสไว้ว่า

“อันมวลหมู่มนุษย์ผู้ถึงฝั่งพระนิพพานนั้นมีน้อยเท่าเขาโค ส่วนสัตว์นอกนี้อันเปรียบ
เหมือนชนโค ย่อมวิ่งเลาะไปแต่ตามฝั่ง”

แหมภาษิตบทนี้หลวงพ่อกี้แปลมา บาลีเขาว่ายังไงก็ไม่รู้ คือ คนที่จะถึงพระนิพพาน
นั้นมีน้อยเท่าเขาโค เขาโคมีสองเขาเท่านั้น ชนโคไม่รู้ว่าที่เขารับเรียกว่านับไม่ถ้วนมีเป็นหมื่น
แสนๆ หลายล้าน หลายสิบล้านก็เคยเพราะเป็นของยาก ที่นี้ หลวงพ่อกี้จะแปลไทยเป็นไทย
ให้ดูตานี้ คนที่จะมีบารมีอันแก่กล้าเข้ามาเพียรเพ่งสติของตน ให้ความคิดดับลง และฝ่ายสติ
ก็ดับลงด้วยนะ ให้ทรงไว้ซึ่งองค์ฌานนิโรธสมาบัตินั้น มีน้อยเท่าเขาโค

ส่วนสัตว์นอกนี้เปรียบด้วยชนโคนั้น ย่อมวิ่งเลาะไปตามกิเลสของความคิดตัวเองนั่นเอง (คือวิ่งเลาะไปตามกิเลส)

ความคิดของเรานั้นแหละเป็นกิเลส

หลวงพ่อก็ไม่ได้สอนธรรมะ โดยตรงๆ แล้ว

หลวงพ่อก็อยากจะสอนว่า ไม่ให้ดับตัวกิเลสตัณหาหยาบๆ ใดๆ ทั้งสิ้น

ให้เพ่งดับความคิดอย่างเดียว

เย จิตตั้ง สัญญาเมตสันติ โมกขันติ มาระพันธนา

ผู้ใดจักดับจิต ผู้นั้นจักพ้นจากบ่วงแห่งมาร

นั่นเห็นไหม ดับจิตไม่ใช่ดับตายไปเลยนะ

ดับเป็นช่วงๆ ช่วงละชั่วโมงสองชั่วโมง สามชั่วโมง หมายถึงพระคุณของพระอรหันต์จะเป็นตบะเดชะ เตโชธาตุเผาหรือน้ำอาสวะให้เหือดแห้งไปได้ ในที่สุดมันก็จะถึงบรมสุขอยู่ตรงนั้น เราไม่มีหน้าที่ป้องกันเลยตานี้ เขาเป็นอนัตตาธาตุอยู่ในตัว, เป็นอภัยากฤตอยู่ในตัว หลวงพ่อก็บอกไม่ถูกว่า พระธรรมของพระองค์ทำไมไม่มีรสพิเศษถึงขนาดนี้ แต่ก่อนรับรองตนเองไม่ได้ รับรองไม่ได้เลยว่าจะสึกหรือไม่สึก ว่าเรื่องผู้หญิงยิงเรื่องนี้เกี่ยวหรือไม่เกี่ยว รับรองไม่ได้ ที่นี้รับรองได้ สาวกของพระองค์ย่อมรับรองได้ รับรองตนเองได้ นี่คือไม่หลงเฉพาะเรื่องวิปัสสนากิเลส นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

คำว่าวิปัสสนากิเลสเป็นของสูงไม่ใช่ของต่ำ เรียกว่าคนยุคนี้เอามาอธิบายกันคลุมเครือหมด มันก็เลยทำให้นักปฏิบัตินี้ทำไม่ถูก ยึดแยกเข้าไปปฏิบัติสองสามวันก็ถูกวิปัสสนากิเลสครอบงำแล้วว่่างั้นเถอะ แหม..ถึงขนาดนั้น

หลวงพ่อก็จะพูดตรงๆ ให้ฟัง วิปัสสนากิเลสจริงๆ นั้นผ่านพ้นพระอนาคามีไปแล้ว จะเข้าประตูขององค์ฌานนิโรธสมาบัติโน้น จึงจะเป็น วิปัสสนากิเลส ได้

วิปัสสนากิเลสที่แท้จริงนั้น ตัว

โอภาส แสงสว่าง

ญาณัง มีปัญญาญาณอันแก่กล้า

ปีติ ความอิ่มจิตอิ่มใจ

ปัสสัทธิ

ความสงบจิตความสงบใจ

สุข สุขใจสบายใจ เหล่านี้

อธิโมกข์ การตัดสิ้นใจเชื่อ

ปวดคางหะ มีความเพียรอันแก่กล้า

อุปัฏฐานะ มีสติอันมั่นคง

อุเบกขา วางเฉย

นิกัณติ ความพอใจ เหล่านี้

จึงจะเกิดขึ้นมาขวางตัน มาตันทาง เรียกว่ามาขวางทางองค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือองค์ฌานพระอรหันต์ชั้นพระนิพานเท่านั้น จะมาหลงอยู่ตรงนี้ ฉะนั้น พระอรियบุคคล ๓ จำพวก คือพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามียังติดอยู่ในวิปัสสนุกิเลสนี้เอง จึงบรรลุนิโรธสมาบัติ ไม่ได้ อย่าเข้าใจว่าอีกแยกเข้าไปสองสามวันก็เป็นวิปัสสนุ

เริ่มแล้วก็เป็นวิปัสสนุติดอกติดใจอยู่อย่างนั้นมันไม่ถูก ทำไมจึงได้เป็นพระโสดาบันแค่นั้น พระสกทาคามีแค่นั้น เป็นพระอนาคามีแค่นั้น ก็เพราะหลงในวิปัสสนุนไปวนมาอย่างนั้นมันไปไม่ได้ มันเข้าไม่ถึง มันตันประตู สิ่งที่ตันประตูพระนิพานชั้นพระอรหันต์ ชั้นองค์ฌานนิโรธสมาบัติ ของพระโสดาบัน พระสกทาคามี ทั้งสามด้านพระอรियบุคคลนี้คือวิปัสสนุกิเลส ขอให้ท่านฟังดีๆ จำเอาไว้ หลวงพ่อเทศน์ไม่เหมือนใคร หลวงพ่อบอกไปตามตรงเลย ถ้าไม่มี วิปัสสนุกิเลสขวางกันท่านนะ ท่านก็พุ่งทะยานเข้าไปได้เท่านั้นเอง ทีนี้อินทรีย์ยังหย่อน ยังผ่านวิฤตการณไปไม่ได้ก็เลยถอยเพียงแค่นั้นเพราะสู้มันไม่ได้

ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยกุศลบารมีธรรม วันนี้หลวงพ่อบรรยายธรรมมาก็พออยู่ๆ อย่าเอามากนัก เดี่ยวก็จำไม่ได้ และก็ไม่ได้เตรียมเนื้อเตรียมตัวในการเทศน์ จะอธิบายให้ฟัง ถ้าใครมีปัญหาจะถาม

เมื่อหลวงพ่อบรรยายจบก็ถามได้ ในแนวปฏิบัติเป็นอย่างไรสรุปแล้วในวันนี้ อย่าเข้าใจว่าหลวงพ่อเทศน์กรรมฐานกระทบคนอื่น ๆ หลวงพ่อสมเพชเวทนาพวกเรา พวกท่านทั้งหลายนี้แหละ บางคนอาจจะตั้งใจจริงว่ามันเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ ไปเรียนกรรมฐานจากครูบาในัน ครูบาณี แท้ที่จริงก็ถูกทุกๆ ครูบาอาจารย์ แต่เราก็ไปไม่ถึง หรือครูบาอาจารย์ยังไปไม่ถึงท่านองนั้น จึงวนเวียนอยู่

หลวงพ่อบอกเตือนสติอีกครั้งหนึ่ง ธรรมดาสาวกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย่อมพูดแต่เรื่องจริง ถึงจะกระทบหลวงพ่อก็ยอมกระทบ เพราะเขาเหล่านั้นกระทบธรรมะของสมเด็จพระของเรา

เช่นอาจารย์มัน หลวงพ่อพูดไปเลย เป็นผู้โด่งดังแทบแผ่นฟ้าจะถล่มทำลาย ท่านว่าท่านรู้ ปฏิจุสมุปปาต รู้ธริยสังขสี่ และที่ว่าเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ก็เป็นพระอรหันต์ในยุคนั้นคลองแคล้วว่องไวในปฏิจุสมุปปาตกรรมฐานทั้งนั้นเลย เปล่าหรอก เพียงแต่รู้ว่าปฏิจุสมุปปาต ทบทวนกลับไปกลับมา รู้แจ้งในธริยสังข ใดๆ ก็พูดได้ แต่ว่าเมื่อเอามาปฏิบัติแล้วมันไม่ถูก นี่แหละยัง

ไม่ถึงกับวิปัสสนาด้วยซ้ำไป หรือจะถึงวิปัสสนา หลวงพ่อก็ไม่รู้ แต่สำหรับถึงกับเป็นพระอรหันต์ นั้นเป็นไปได้เด็ดขาด ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วไซ้ ในยุคปัจจุบันที่หนังสือของท่านออกมา มากๆ ให้มีปฏิจุมุขบาท และอริยสังขี, กิจ ๔ ญาณ ๓ ออกมาคุณลองดูซิ ให้ชาวโลกรู้ลองดู ชาวโลกทุกวันนี้กำลังมืดบอด ทำไมจึงไม่เป็นผู้เปิดกะลาอันที่ครอบหึงห้อยไว้ให้นั้นออกให้ดู ถ้า ตัวเองรู้ อันนี้เป็นการกล่าวอวดอุตริมนุสธรรม หลวงพ่อกำลังทำทนายแล้วตั้งแต่คราว ประพฤติปฏิบัติ ขอรภัยท่านทั้งหลาย หลวงพ่อเคียดแค้นชิงชังกับคำสอนครูบาอาจารย์ใน ยุคนี้ แต่ไม่ใช่เคียดแค้นเป็นการส่วนตัวแต่ว่าเคียดแค้นที่ว่าพระพุทธศาสนาเข้ามาใน เมืองไทยกว่าสองพันห้าร้อยปี ยังไม่มีคนรู้แจ้งแทงตลอดได้ หลวงพ่อเคียดแค้นชิงชังมาก จึง ประกาศตนว่า ถ้าหลวงพ่อกับนี้ จะเอาดีเอาเด่นสำหรับเพียงแค่อาจารย์มันเท่านั้นมีอย่าง เดียวคือหางไถ หลวงพ่อกับนี้จะสีกาลาเพศไปไหนดีกว่าจะเอาดีเพียงเอกกลากแค่นั้น ก็เลศ ตัดหาอาสวะมันปราบลงไม่ได้ สานุศิษย์ของท่านก็สืบคำสอนมาไม่ได้เลย สืบเฉพาะ พุทธ โศ พุทธ มาอย่างเดียวเท่านั้น สำหรับปฏิจุมุขบาทซึ่งเป็นยอดพระธรรมอันลุ่มลึก สุขุมคัมภีร ภาพ และปฏิสัมพันธ์ญาณทั้งสี่ ก็อธิบายลอกแบบเอา กับพระพุทธโฆษาจารย์ทั้งนั้น มันไป คนละโลกซะแล้วกับปฏิสัมพันธ์ญาณตัวจริง ซึ่งในงานนี้หลวงพ่อกับจะอธิบายให้ฟังเพื่อโปรด พวกเรา แต่อย่าหาว่าเสียสติคนอื่น เพื่อน้อมท่านมาสู่บารมีของตน

ชีวิตของหลวงพ่อกับชีวิตของพวกท่านแต่ละคน อย่าฝากไว้กับหลวงพ่อกับ อย่าฝากไว้กับคนโน้น อย่าฝากไว้กับคนนี้ อย่าฝากไว้กับพระบรมศาสดา แต่ให้น้อมเอาพระธรรมของพระองค์ เข้า มาประยุกต์จิตของเรา นั่นแหละตัวศาสดา จะอยู่ในใจของท่าน อย่าเชื่อโดยง่าย จงปฏิบัติดู จงปฏิบัติเอา จะเป็นปัจเจกตั้งน้อมเข้ามาใส่ใจเรา พระพุทธเจ้าจะบันดาลให้สำเร็จอยู่ตรงนั้น

นี่คนทุกวันนี้มีสติทวารจิตเป็นส่วนมาก ถ้าว่าอาจารย์ไหนดีก็แหม แห่แหนกันไปเลย ว่านั่นเถอะ ถูกผิดไม่ว่ากัน ว่านั่นเถอะ และอีกอย่างหนึ่งจะกล่าวเสียอีกตานี้

ที่คนแห่แหนไปอาจารย์ยันตระ แห่แหนไปหา แหม..มีดฟ้ามีวดิน ตอนอยู่จันทบุรีหลวงพ่อกับ ไม่ได้ไปกับเขาหรอก แต่หลวงพ่อกับได้หนังสือมาเป็นหลักฐาน สอนยังงี้ก็เอา เรียกว่าความเชื่อ มีแล้วนะ ถ้าอาจารย์องค์นั้นพาลงนรกหมกไหม้ก็ไปเลยว้างั้น ไม่ต้องว่ากันหรอก ความรูป หล่อเขามีก่อน เขาก็สอนดีของเขาอยู่หรือ เขาก็ว่า

เวทนา...เป็นของปัจจุบัน

สัญญา...เป็นของอดีต

สังขาร...เป็นอนาคต ..เขาว่า

เออ..เป็นยังงั้นไป

หลวงพ่อกับเลยเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ (อาจารย์ยันตระไม่ได้) อาจารย์เอเวจิมหานรก

แต่ท่านทั้งหลายมาถึงธรรมตอนนี้มันสูงมาก

วิถีเดียวกัน ชั้น ๕ เกิดพร้อมกัน จะแยกกันไม่ได้

คำว่าสังขาร จะเป็นอนาคตได้อย่างไร สังขารแปลว่าความคิด ตรงๆ ในวงปฏิจฺจุสมุพบาท คิดอยู่เดี๋ยวนี้ ถึงสภาวะที่เราคิดมันวาดมโนภาพเป็นอนาคต หรือเป็นอดีต หรือเป็นอะไร มันก็เป็นปัจจุบัน

สัญญา ก็เหมือนกัน อะไรก็เหมือนกัน มันจะจำเรื่องราวในอดีต ในอนาคต วาดอนาคต มันก็เป็นปัจจุบันอารมณ์ทั้งนั้น

ขอให้ท่านทั้งหลายจงเอาไปประยุกต์ชีวิต อย่าไปเชื่อคนง่าย ๆ เราคิดอยู่เดี๋ยวนี้เขาว่าเป็นอนาคตหรือเป็นปัจจุบันเราก็ทบทวนดู ที่เขาว่าอย่างนั้นนะเขาว่าไปตามหนังสือ ไปตามอาจารย์ที่เขาอบรมมา มันจึงไม่ถูกหลัก หลวงพ่อไม่เอาหรือพวกเศษนรกกลับชาติมาเกิดมาผลาญพระพุทธศาสนา เขาจะได้เพียงแค่วัตถุ ทรงไว้ซึ่งวัดวาอารามชั่วคราว หน่อยๆ เท่านั้น แต่คำสอนที่แท้จริงของพระองค์ก็พร้อมที่จะเสื่อมสลายไปเหมือนกัน ถ้าคำสอนไม่มีแล้ววัดถาวรวัดวาอารามนี้จะอยู่ได้ไหม มันอยู่ไม่ได้นะ ขอให้ท่านทั้งหลาย จงเอาไปเป็นคติเตือนใจ

ฉะนั้น ท้ายที่สุดของการบรรยายธรรมวันนี้ขอให้ท่านทั้งหลายจงตั้งใจตั้งใจให้มันดี อย่าหาว่าหลวงพ่อนี้กล่าวธรรมเสียดสีองคิโน้นองคินี และก็ขอให้ท่านจงน้อมเอาอาจารย์ต่างๆ ที่เขาสอนมาเปรียบเทียบ พร้อมด้วยอาจารย์ หรือหลวงพ่อบุคคลอื่น และพระเดชพระคุณท่านก็มีธรรมะดีๆ ทั้งนั้น มาประยุกต์จิตใจของเรา

ที่หลวงพ่อบุคคลอื่นก็ เพื่อว่ากระหนาบความรู้สึกของท่านผู้มีบารมีให้เข้ามาสู่จิตใจ

ในท้ายที่สุด หลวงพ่อขออธิษฐานจิต ขอวิงวอน ให้พวกท่านทั้งหลาย

จงเป็นผู้มีบารมี ให้รู้แจ้งในสัจธรรมของพระสัมมาฯ

ถ้วนหน้าทุกท่านเทอญ.

การรู้กับการตรัสรู้

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

อันธขัย	ในตัว	พระอรหันต์
พระองค์ท่าน	เรียกผ้า	กาสาวพัสดร์
ในยุคนี้	มีพัดพลั่ว	ปลิวสะบัด
ตามทุกวัด	มีผ้าเหลือง	สีเรืองรอง
แต่ขัดข้อง	หมองอย่างไร	มิได้รู้
ใจหดหู่	ดูผ้าพระ	อรหันต์
คนก็ชม	ห่มผ้าเหลือง	รุ่งเรืองกัน
ปัจจุบัน	อรหันต์	ค้นไม่มี
ยุคกาลี	คงมีค่า	แต่ผ้าเหลือง
พระทั้งเมือง	เรื่องธขัย	ใครจะฝัน
พระนุ่งเหลือง	สีเรืองรอง	ครองทุกวัน

หรือพากัน	ดันนุ่งเล่น	เห็นว่างาม
หรือตัวงาม	มันตามเผา	จนเมาบ้า
ลืมนคุณค่า	ผ้าธงชัย	อรหันต์
ไม่นึกอายุ	ชายผ้าเหลือง	ทั้งเมืองกัน
หม่มทุกวัน	ดันไม่อายุ	ชายชาติปลอม

จากสาวกโลกอุดร

ขอภัยในบทกลอนด้วยแต่ก็แต่งขึ้นไว้ เพื่อว่าจะได้นำเทไปฟังที่วัดต่างๆ อันนี้ขอมอบให้เป็นพุทธพจน์ และพระอรียบุคคลเมื่อครั้งพุทธกาล แต่หลวงพ่เป็นผู้ประพันธ์ขึ้นมาเพื่อขนาบกิเลส ไม่ใช่เพื่อจ้วงจาบตัวบุคคลตัวตนเราเขา ก็ขอให้เข้าใจว่า สิ่งที่หลวงพ่แต่งขึ้นมานั้น เพื่อประโยชน์ เพื่อเป็นแก่นสารสำหรับพวกท่าน ผ้ากาสาวพัสดุของเราหม่มนี้ เป็นธงชัยของพระอรหันต์ แต่กิเลสมันเผาจนชะส่วนมากทุกวันนี้ เลยไม่ได้เป็นพระอรหันต์ เป็นสกทาคามี อนาคามี เป็นโสดาบัน แม้แต่คนเดียว ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าสมน้ำสมเนื้อกันแล้ว ที่พระพุทธรองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า

เมื่อโลกสมัยใด	กาลใด	อสังกรรมรุ่งเรือง
เมื่อนั้น	กาลนั้น	สมัยนั้น
สังกรรม	ของเราตถาคต	ก็จะเสื่อมลง

ถูกต้องที่สุด สมัยนี้สังกรรมรุ่งเรือง รุ่งโรจน์เฉียดฟ้า แต่สังกรรมของพระองค์ถึงกาลจะเสื่อมสูญพินาศขาดไปจากผืนแผ่นดิน หรือผืนโลกานี้แล้ว ถ้าเราเหล่าท่านทั้งหลายไม่พากันชวนชวายุกระตือรือร้น ประพฤติธรรมกัมมัฏฐานในทางที่ถูกต้อง ซึ่งสาวกโลกอุดรได้นำมาบอกมาแจ้งข่าว มาบอกเท่านั้น

คือว่าผู้เดินทางเป็นพวกท่านทั้งหลาย พวกท่านทั้งหลายยังจะหวงแหนอยู่หรือ หวงแหนป่าช้าอันขิวโลสนั้น ทุกภพทุกชาติที่ผ่านมา นั้นนะ ดังหลวงพ่เคยพูดมาแล้ว ก็ถูกเขาห้ามเข้าป่าช้าทุกภพทุกชาติตลอดมาได้ขาด ถูกเขาฝัง ถูกเขาเชือด ถ้าเกิดเป็นหมู เป็นหมา เป็นเป็ด เป็นไก่ ไม่รู้หรือกว่าเราจะเกิดเป็นอะไรมั่ง ยังไม่มีตัวเข็ดหลาบมั่งหรือ เราเป็นลูกของศาสดาบุตร ซึ่งเป็นศาสดาเอกของโลก

ศาสดาเอกของโลก ตรัสรู้ชอบได้ด้วยตนเอง พระองค์ใช้ชีวิตของพระองค์นั้น เรียกว่ายากเย็นแสนเข็ญเหลือเกิน จึงได้ตรัสรู้ ฉะนั้น วันนี้หลวงพ่จะได้บรรยายหัวข้อเสียก่อน คือว่าการรู้ กับ การตรัสรู้ ชะก่อน พอเป็นเครื่องอุทาหรณ์เตือนใจ ส่วนมากทุกวันนี้บูชา ที่ว่าไปบูชา

หลวงพ่อก็ไม่ว่าหรอก ผู้มีที่ว่างสูงๆ มีวุฒิสูงๆ ก็ขออภัยทางญาติโยมด้วย เพราะหลวงพ่อดีแสดง แต่สังขารม เรื่องหน้าที่การงานญาติโยมนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นวิสัยที่จะครองเรือน ก็บ้างรุ่ง ครอบครัวนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ก็ต้องมีศถาบรรดาศักดิ์ มีตำแหน่งเพื่อจะได้สิ่งตอบแทนอะไรนั้น เป็นการสร้างบารมีของท่าน คณะญาติโยมทั้งหลายก็คงเข้าใจ

อันนี้เป็นส่วนของพระโดยตรงที่หลวงพ่อบุญนี้ หลวงพ่อยังได้แต่งหนังสือไว้ แต่ว่าจะใส่ชื่อแล้ว แต่ก็เลยใส่ชื่อ หยั่งลงกัณมหาสมุทร ซึ่งมีอาจารย์ทองอินทร์ เป็นเจ้าภาพแล้วญาติของหลวงพ่อก็ห้ามของหลวงพ่อดีแต่งหนังสือทุกเล่มไม่มีการเรียไร อาจารย์ทองอินทร์ โกวิท วัดชัยสุนทร (จังหวัดกาฬสินธุ์) นั้น ถ้าเงินห้าพันบาทไม่มีใครช่วยท่านจะออกหมดว่าจ้าง การแต่งหนังสือ หยั่งลงกัณมหาสมุทร ของหลวงพ่อดี ท่านจะสร้างบารมีต่างๆ ที่เป็นอาจารย์มาก่อน ทีหลังๆ หลวงพ่อดีสอนกรรมฐานให้ท่าน หลวงพ่อดีจะใช้ชื่อหนังสือแต่ข้อความมันยาวก็เลยเลิกใช้ เลยใส่ชื่อว่า หยั่งลงกัณมหาสมุทร ซึ่งไม่มีมาแจก มีแต่อาณาจักรภาพมานะ หลวงพ่อดีมีชื่อหนังสือว่า

มีการเรียนต้องมีการจบ

บวชพันทุกขที่ไม่ได้ก็มีค่าเท่ากับไม่บวช

หลวงพ่อดีจะแต่งอย่างนี้แหละ

คือว่ามีการเรียนต้องมีการจบ ถ้าไม่จบเขาก็ไม่ให้วุฒิ สอบเป็นครูก็ไม่ได้ จะไปเป็นครูเป็นตำราจกก็ได้ นี่เป็นคติของหลวงพ่อดีนะ ไม่ใช่ว่าหลวงพ่อดีพูดประชดประชัน เป็นคติของหลวงพ่อดีเตือนใจของหลวงพ่อดีอยู่เสมอในเวลาประพฤติธรรมกัมมัฏฐาน นี้ก็แล้วแต่ว่าใครจะน้อมเอาไปประพฤติปฏิบัติ

เอ้อ..บวชพันทุกขที่ไม่ได้นะ ให้ตายชะตีกว่าอยู่

นี่คือสังขารจะสาวกโลกอุดร

ถึงขนาดนั้น มันเหลือหมกเหลือใจ พุดแกมลาวแกมไทย

กิเลสตัณหาหมันเผาผลาญ ต้องเอาถึงขนาดนั้นนะ

นี่แหละคือลูกพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระองค์ชอบคนทำทนายอย่างนี้แหละ เพื่อจะสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาของพระองค์ ให้ไปในทางที่ถูกต้องได้

ฉะนั้น ทุกวันนี้จึงมีการไขว้เขว เขาว่า

อาจารย์องค์นี้ท่านจบอะไรมา

อ้อ..เป็นดอกเตอร์ เป็นดอกเตอร์ ว่างั้น

ทางฆราวาสท่านก็เป็นดอกเตอร์

ทางธรรมกัมมหาเปรียญ ๙ จบพระไตรปิฎก

อ้อ..แน่นนอน แน่นนอน รูปก็หล่อ ว่างั้น

บารมีแรงนะพระองค์นี้ ว่างั้น

นั่น..ถึงขนาดนั้น

ไปบูชาแต่สิ่งที่รู้ คนรู้เฉยๆ พระองค์ยังประณาม พระองค์ประณาม เพราะว่าพันทุกขที่ไม่ได้
มันเข้าตำราว่า รู้มากยากนาน

พวกนี้สอนธรรมปิดหูบังตาชาวโลก ก็ยังสอนไปได้

ไม่ละอายแก่จิตแก่ใจ

พระองค์ก็ว่า **หิริ โอตตปปะ** เพียงแต่ ๒ ข้อนี้ ก็รักษาไม่ได้ แล้วธรรมเบื้องสูงนั้นจะว่าไง
ให้ท่านตัดสินใจลงคูชิ

หิริ โอตตปปะ ก็ยังไม่รู้ เออ..คือว่า

๑ มีความเกรงกลัวต่อบาป

๒ มีความละอายแก่ใจ ยังไม่รู้

แล้วก็ไปสอนปาวๆ นิพพานอย่างนั้น นิพพานอย่างนี้ ไม่ละอายแก่ใจบ้างเลย

คนทั้งโลกยุคที่สัทธรรมของพระองค์เสื่อมสูญ เรียกว่าเตรียมกลดเตรียมบาตรไม่ทัน วิ่งจ้า
อ้าวไปหา ขึ้นรถไปเลย

แหมเด่นเหลือเกิน ว่างั้น

เมื่อไปสัมผัสแล้วเป็นไง ออกมาก็เหมือนเดิม

ยิ่งไปอีกเดี๋ยวนี้ยิ่งมีค่าจ้าง

ถ้าสมมติว่า หลวงพ่อประกาศว่า คนมาเข้าปริวาส จ่ายคนละ ๕๐๐ บาทรถลดพร้อม ก็
คงมากกว่านี้ เพราะหลวงพ่อก็ไม่มีอะไร แม้แต่เงินจะซื้ออะไรก็ไม่มี ซื้อเครื่องขยายนี้ก็ นั่นแหละลูก
ศิษย์ของหลวงพ่อนำมาให้ คุณเซน, คุณสมชัย ก็นั่งอยู่ข้างบนนี้ นำมาให้หนึ่งหมื่นบาท ก็แถมไป
อีกสี่ร้อยบาท ก็เป็นหนึ่งในหมื่นสี่ร้อยบาท ก็มีเท่านั้นแหละ มีเท่าไรใช้ให้หมด ว่างั้น นี่ขอให้เข้าใจเรา
เกิดมาแล้ว มาพบผ้ากาสาหวัด

คือว่าการรู้ กับการตรัสรู้ นั้นไม่เหมือนกัน

ถ้าเอาปัญญาฝ่ายเดินทางไปตรัสรู้ได้นั้นนะ

ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงคิดว่า

ไม่จำเป็น มันไม่จำเป็นท่านทั้งหลาย

องค์เอกมหาราชาบุรุษเจ้าชายสิทธัตถะนะ พระองค์ไม่จำเป็นต้องออกบวชให้มันเหนื่อยมัน
ยากหรือท่านทั้งหลาย

พระองค์เรียนจบถึง ๑๘ เพศ ปัญญากระเดื่องพื้นแผ่นดินในชมพูทวีป หรือยุคครั้งกระนั้น
ปัญญาตัวนี้ใครๆ ก็สู้พระองค์ไม่ได้

แต่ทำไมหนอพระองค์จึงออกแสวงหาโมกข์ธรรม

พวกท่านทั้งหลายไม่เฉลียวใจมักรึ

คนจบมหาเปรียญ ๙ จบดอกเตอร์นี้ หลวงพ่อว่าคนทั้งแผ่นดินในยุคนี้และครั้งพุทธกาล ก็
คงไม่เท่า ขนของเจ้าชายสิทธัตถะร่วงออกไปเส้นเดียว

ไม่เปรียบเทียบกันมั่งเลย นี่เราต้องรู้จักเปรียบเทียบสิ

ขนาดองค์เอกมหาราชาเป็นพระโพธิสัตว์นะ จะขนาดไหน

จิตใจก็ไม่หลงวอกแวก ยังตรัสรู้ไม่ได้ มี **สติสัมปชัญญะ** อยู่ทุกตัวทั่วพร้อม ยังตรัสรู้ไม่ได้
นับประสาอะไรคนในยุคนี้เน้อ รวมทั้งหลวงพ่อด้วย จะไปเจียดที่ว่าพระองค์ เรียกว่าถ่มน้ำลายทิ้ง
หลวงพ่อบุญอย่างนี้ ตัวหลวงพ่อนะ มันไม่เท่าเป็นแน่แท้ มันห่างไกลไม่รู้ว่่าก็โลก ก็แสนโลกก็ไม่รู้

กระนั้นพระพุทธรูปของเรานะ เจ้าชายสิทธัตถะยังออกบวช

ถ้าเอาปัญญาไปตรัสรู้ได้นั้นนะ พระองค์ก็นั่งตรัสรู้มันอยู่ที่ข้างเตียงพระนางพิมพามิตีร์

อย่างชาวโลกทุกวันนี้ศึกษาลาเพศ พวกมหาประโยค ๘ ๙ ๗ อะไรก็แล้วแต่ไม่รู้ละ ศึกษา
ลาเพศ

ออกไป ไปสอนนิพพานปาวๆ ทั้งๆ ที่นอนกับเมียอยู่

ฝ่ายผู้หญิงก็เหมือนกัน

จบอภิธรรม สอนปาวๆ แต่เรื่องนิพพาน ทั้งๆ ที่นอนกับผัวอยู่ ว่าฉันเถอะ

เปล่าหรือ..**ถ้าถูกไม่เป็นไร มันผิดหมด** หลวงพ่อได้ยิน ก็ขออภัยอย่างนายเสถียร โภธินันท์ นี้
ท่านก็จากโลกนี้ไปแล้ว หลวงพ่อก็นับถือ แต่ก็ที่ว่าท่านเป็นฆราวาส แสดงปฏิจฺจสมุปาทยอด
พระธรรมกรรมฐานของพระองค์ หลวงพ่อก็มีโอกาสฟังอยู่ที่วัดคุณสมศักดิ์ หลวงพ่อก็ได้ชวนชวายเป็น
อะไรนะ หลวงพ่อก็บอก เออ ใช้ได้ ใช้ได้ หลวงพ่อก็จะไปเทศน์ดู คือว่าระดับจินตนาการ ว่าจะ
เป็นอย่างไรจะเป็นอย่างนี้ อาจจะเป็นอย่างนั้นอาจจะเป็นอย่างนี้ ใช้ไม่ได้ อันนี้ก็เรียกว่าเดือนสติ
ของพวกท่าน

ฉะนั้น **ปัญญาเป็นเครื่องเดินทาง**

การรู้ กับ การตรัสรู้ จึงไม่เหมือนกัน

การตรัสรู้นั้นนะ ต้องผ่านการที่ว่า ทรงอานุภาพถึงองค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ

ดับลงซะก่อน

เมื่อผ่านพ้นวิถีนั่นไป จึงจะเรียกว่าเป็นการ **ตรัสรู้**

คือว่า ดับไปหมด เรียกว่าขั้นห้าดับชั่วคราว ไม่ใช่ดับตายไปเลย

จึงจะมีอานุภาพอันยิ่งใหญ่ไพศาล

นั่นแหละ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสรู้อยู่ที่ควงไม้มหาโพธิ์แทบจะเอาชีวิตไม่รอด

ที่นี้ พวกคนยุคนี้ไม่เป็นอย่างนั้น ทั้งๆ ที่นั่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ของพระองค์ รับๆ ด่วนๆ
เรียนๆ ๆๆๆ ไปเลย แล้วก็ออกเทศน์ออกธรรมไม่มีสภาวะรองรับ ไม่มีสภาวะขององค์ฌานสัญญา
เวทิตนโรธเข้ารองรับ มันจะได้ผลอะไร ก็ได้ผลอยู่หรอก ได้เงินเต็มวัดเต็มวา ได้โบสถ์ ศาลาการ

เปรียบ ได้วิหาร อะไรทำนองนี้ ออกงามขึ้นมาได้ ได้พร้อม ในขณะที่เดียวกันก็ได้กิเลสอีกด้วย เพิ่มเข้าไปอีกด้วย

วิสัยผู้มีบารมีย่อมไม่เป็นเช่นนั้น

แน่นอน สาวกโลกอุดรขอยืนยัน

ถ้า วิสัยผู้มีบารมีธรรม ที่จะตรัสรู้ เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งมีแต่ทุกข์กับทุกข์นั้น จะเป็นวิสัยของท่านต่างหาก เกิดมาเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของเขา เขาย่อมมีจิตนิสัยอาจจะไม่เหมือนใคร ไม่ต้องอาจหрок ไม่เหมือนใครจริงๆ ไม่เหมือนคนทั้งหลายทั้งปวง แม้บวชเข้ามาก็มีนิสัยไม่เหมือนใคร แต่ประพฤติตามพระธรรมวินัยของพระองค์แบบมอบกายถวายชีวิตไว้เลย นี่ก็ขอให้เป็นอุทาหรณ์เตือนใจ

ผู้มีบารมีธรรม ที่จะดับภพดับชาติลงได้ในชาตินี้ในภพนี้ เป็นชาติเป็นภพที่สุดท้ายนั้น เขาย่อมสร้างสมกุศลบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยมทีเดียว เขาย่อมมีบารมี คือมีจิตอินทรีย์อาจไม่เหมือนใคร คือว่าไม่เหมือนใครนั้นแหละ ถึงจะเข้าหมู่เข้าคณะ จิตใจอันส่วนลึกได้สำนึกมันยังฝังแน่นเปรียบอยู่ภายใน แม้จะพบกับพวกท่านทั้งหลาย หรือพบกับคณะอื่น สมมติผู้มีบารมีนั้น บางทีไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าเป็นใคร จิตใจได้สำนึก ปัญญาอันส่วนลึกพุ่งประเด็นไปทำที่ว่าจะหากัมมัญฐาน หรือหาสิ่งที่จะมาตัดภพตัดชาติให้ได้ ถึงใครจะคุยเรื่องอะไร ก่อสร้างวิหาร เจดีย์ต่างๆ ท่านก็ไม่ขัดข้อง หรือว่าก็ไม่ต่อต้าน แต่ท่านก็จะหลีกเลี่ยงออกไปซะ นี่คือนิสัยของผู้มีบารมีธรรมที่จะเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิดของท่าน

นี่ก็ขอให้เข้าใจหลวงพ่อบิณฑรรมา เพื่อให้เป็นแก่นสาร ให้สะดุ้งลงดู ท่านไม่เอาหрок สิ่งของที่เป็นจอมปลอมขึ้นมาในพระพุทธศาสนา หลวงพ่อจวบญาณ ๑๖ มาโดยตรง แต่ทำไมจึงพูดว่าเป็นของปลอม เพราะหลวงพ่อกิ่งไปนาน

เมื่อมาเห็นแล้วจึงประกาศบอกชาวโลกว่าเป็นของปลอมที่พระพุทธโฆษาจารย์เมื่อครั้งพันปีนะ ไม่ได้เกี่ยวกับประเทศเรา ได้แต่งเอาไว้แบบผิดๆ ชาวพุทธของเรานับดูได้ในประเทศไทยเอาเฉพาะฝ่ายภิกษุสามเณรประมาณสามแสนรูป มีแต่วัดไทโรงาม หรือสายเจ้าคุณพุทธทาสนั่นแหละไม่รับรองญาณ ๑๖ นอกนั้นก็เกลี้ยงเลย กับหลวงพ่อกุศลอุดร เกลี้ยง เออ เกลี้ยงแผ่นดินว่างั้นเถอะ เขานับถือกันอย่างนั้นหมด เห็นมั๊ย..แต่ถึงกระนั้นก็เอาเถอะ

เพราะว่าบทพระธรรมอันลึกซึ้งนี้ก็คือ เป็นของยากที่สุดที่จะเดินทางถึงได้

พระองค์ต้องฝ่าฟันบากบั่นถึงหกปีเต็มๆ อยู่ที่เทือกเขาหิมาลัย ลำพังแต่พระองค์เดียว แม้ปัญจวัคคีย์ไปอุปฐากพระองค์ เมื่อพระองค์กลับมาเสวยอาหารหยาบ ก็หนีจากพระองค์ไปซะ พระองค์ต้องต่อสู้ทรหดทนอยู่องค์เดียวลำพังพระองค์เดียว ถึงขนาดนั้น นี่แหละคือวิสัยของพระโพธิสัตว์ที่จะได้ตรัสรู้ ท่านไม่ได้เกียงไม่ได้งอนใครๆ ก็ไม่เห็นบอกว่าพระองค์ไปจ้วงจาบใครในตอนที่ยังไม่บรรลุนะ เมื่อบรรลุนั้นพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว พระองค์จึงขานบนั้นเป็นเช่นนั้น ต่างคนธรรมดา วิสัยจะต่างคนธรรมดา จะสังเกตเห็นได้เลย

ฉะนั้น หลวงพ่อจึงมองลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่ोजึงมองถูก อยู่ในส่วนลึกด้วยในสายตา
นั้น หลวงพ่อมองผ่านไปก็อาจจะรู้ คือมีอาจอยู่เพราะหลวงพ่อไม่ใช่สัตบุรุษ ตอนมองกิเลสของ
คน

จึงให้รู้เสียว่าพระองค์นั้น เอาชีวิตอันเหน้อยยากแสนยากเข้าบวชบั้นจนได้ตรัสรู้ แล้วเอา
มาสั่งสอนพวกเรานั้น

สาวกโลกอุดร จึงนำเอาสังฆกรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาสืบทอดอายุ
พระพุทธศาสนา ในยุคที่วามันบอดๆ มีดๆ อยู่เช่นนี้ มาตรแมนว่าไม่ได้ผลก็ตาม พวกท่านทั้งหลาย
หลวงพ่อก็ประกาศไปแล้ว ประกาศทำทนายของจริงออกไปแล้ว ไม่ใช่ทำทนายของหลวงพ่อ ของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านี้

สังฆกรรมเป็นอย่างนี้ หนึ่งไม่มีสอง บอกได้เลย

คำว่าหนึ่งไม่มีสองคืออะไร

เขาว่า การตรัสรู้เป็นพระอรหันต์นั้นมีหลายวิธี

๑. สุขขวิปัสสโก

๒. เติวิชโช

๓. ฉฬภิญโญ

๔. ปฏิสัมภีทปัตโต

เห็นไหม เหล่านี้เป็นต้นมี ๔ จำพวก

พูดไปเลย พูดไปเลยไม่เป็นไร พูดไปเลย หลวงพ่อก็เชื่อ พวกท่านทั้งหลายก็เชื่อใช่ไหม
เชื่อเหมือนกัน

แต่เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

ถ้าหากท่านถึง ท่านก็จะรู้เองว่าพวกนั้นทำผิด

เมื่อหลวงพ่อถึงแล้วจึงว่า อ้อ ว..แล้วกัน พวกทำสังคายนาที่หลังนี้ทำผิดไว้

การบรรลุมเป็นพระอรหันบุคคล นับตั้งแต่

พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์

บรรลุมวิธีเดียวเท่านั้น

วิธีเป็นสองไม่มีเป็นอันขาด

สำหรับปฏิสัมภีทาญาณ เรียกว่า เติวิชโช ฉฬภิญโญ สุขขวิปัสสโก นั้นเป็นอีกต่างหาก
มันก็ซ้ำกัน เติวิชโช กับ ฉฬภิญโญ นั้นอาสวัคชญาณ ก็ซ้ำกัน

ฉะนั้น จึงตรัสรู้โดยวิธีเดียว มีทางเดียว

เมื่อขึ้นสู่ธรรมชั้นสูงนะ มีทางเดียว ทางเป็นสองไม่มี

ไม่เหมือนเขาว่า การเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงนั้น ทางทุกเส้นมุ่งตรงเข้าสู่เมืองหลวง มุ่งตรงเข้าสู่นิพพาน เราปฏิบัติอย่างไรเมื่อเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็ถึงพระนิพพานด้วยกันทั้งนั้น พุดไปเลยไม่เป็นไร พุดไปเลย พุดไปโดยที่พูดตามอดค้ำข้าง ไม่รู้วิธี ต้องเดินทางให้ถูกจุดถูกเป้าหมายจริงๆ

อยู่ที่ใจของเรา อยู่ในหทัยทวารตรงตั้งจุมูกหัก
แห่งเดียวเท่านั้น อยู่ตรงนี้แหละ หลวงพ่อจะอธิบายไปด้วย
ฉะนั้น วันนี้เพื่อไม่ให้เสียเวลา หลวงพ่อก็ได้พุดแล้วว่า

การตรัสรู้ กับ การรู้ ไม่เหมือนกัน

เมื่อถึงจุดหมายปลายทางนั้น

ต้องดับ ตัวรู้

ดับ ตัวปัญญา

ดับสติปัญญาในมรรค ๘

๑. สัมมาทิฐิ	๒. สัมมาสังกัปปะ
๓. สัมมาวาจา	๔. สัมมากัมมันตะ
๕. สัมมาอาชีวะ	๖. สัมมาวายามะ
๗. สัมมาสติ	๘. สัมมาสมาธิ

ฆ่ามันตายเสียหมดเมื่อเดินทางถึงแล้ว เรียกว่าเป็นมิตรอันประเสริฐของพระองค์นั้นแหละ เป็นยอดพระธรรมของพระองค์ พระองค์ไม่ให้ติดนี้ พอถึงแล้วก็ป็นรถเป็นเรือส่งเราถึงฝั่งเท่านั้น

พระพุทธร่องค์ยังทรงตรัสถามภิกษุว่า

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอชี้แพชีเรือข้ามฟากฝั่งทะเลหลวงได้แล้ว เธอจะทำอย่างไรกับเรือกับแพเหล่านั้น”

ภิกษุผู้เป็นพระอรหันต์ก็ตอบพระองค์ว่า

“ต้องทิ้งไว้ที่ท่า น้ำท่าทะเลนั้นเสียเลย”

“แล้วทำอย่างไรอีกต่อไป”

“ก็เดินขึ้นบนบกแต่ตัวเปล่า”

นั่น เห็นไหม เป็นปริศนาธรรม

ทั้งมรรค ๘ ไปเลย ไม่มีกิจที่จะกลับไปชวนชวายุอีก หลวงพ่อยังไม่รู้มรรค ๘ ด้วยเข้าไป
เดี๋ยวนี้ แต่ก่อนคล่องแคล่ว

เพราะหลวงพ่อกิ่งไปแล้ว

พระธรรมของพระองค์ส่งหลวงพ่อกิ่งไปแล้ว

ไม่จำเป็นต้องไปแบกเอาอีก ถึงแล้ว ไม่จำเป็นต้องแบก ไม่มีกิจที่จะมาชวนชวายุอีก นี่จึง
จะเป็นของจริง ของแท้ ของวิเศษ

ฉะนั้น เพื่อให้ไม่เสียเวลา หลวงพ่อก็จะอธิบายสลับกันไปด้วย เพราะว่าใช้เวลาอัดลงเทป
ชั่วโมงหนึ่ง

วันนี้หลวงพ่อจะอธิบายต่อเมื่อคืนนี้ เมื่อคืนนี้ยังไม่ได้กระจ่างแจ้งเท่าไร
ที่นี่จะอธิบาย

สภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทียัตนิโรธ

เมื่อขาดสันตติลงแล้วนั้น เมื่อดับลงแล้ว ขาดสันตติ

แต่ก่อนมันไม่ยอมขาด มันเป็นอึดตาตัวตนของกิเลสอันยิ่งใหญ่ไพศาล ความคิดอยู่หทัย
ทวารของเรานั้นแหละ อย่าว่าแต่เป็นอึดตาตัวตนเลย มันน้อยไป ศัพท์ที่พระพุทธองค์เรียกว่าเป็น
อึดตา

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทั้ง ๕ ตัวนี้เป็นอึดตาของกิเลสทั้งนั้น ทั้ง ๕ ตัว (แต่วันนี้จะ
ไม่ได้อธิบายของรูปขันธ์ ๕) วันหลังถึงจะอธิบาย

ทั้ง ๔ ตัว ย่อมตกอยู่ในสังขารขันธ์ ตัวเดียวเท่านั้น

คือ ความคิดของเรา (สังขารคือการคิดปรุงแต่ง)

ก็ความคิดนี้แหละ โลกทั้งแสนโกฏจักรวาล ยังไม่ยิ่งใหญ่หือมาเป็นอึดตาตัวตนเท่า
ความคิดแต่ประการใด เมื่อพระอรหันต์คนเดินทางเข้าตัดกระแส ดับมันลงได้แล้ว ขาดสันตติของ
อึดตาแห่งความคิดอันยิ่งใหญ่ไพศาลลงได้ล่ะ ท่านจะได้เสวยวิมุตติสุขหอมระออยู่แล้วนั้น ท่านก็จะ
รู้เองเห็นเองได้ นี่ พวกท่านทั้งหลาย หลวงพ่อรู้ดี หลวงพ่อก็เหมือนกัน ถ้าใครมาเทศน์อย่างนี้ก็ กิ
คงไม่เชื่อละว่าจันเถอะ ก็คงไม่เชื่อ นี่

หลวงพ่อไม่ได้ติไม่ได้เตียนพวกท่านนะ เพราะว่าตัวเองยังไม่ได้เดินทางถึง ว่า ความคิดเขาจะดับ
ลงได้ เป็นน่าอัศจรรย์ที่สุด

ก็บอกแล้วว่าธรรมะของพระองค์นั้น เป็นธรรมอัศจรรย์

ก็บอกแล้วผู้เดินทางถึงนั้นจะเห็นด้วยตัวเอง

เป็นของอัศจรรย์ ของวิเศษ หลวงพ่อไม่เคยพบไม่เคยเห็น ไม่นึกไม่ฝันในชาติปัจจุบันนี้ ว่า
จะกลับตาลปัตรกันถึงขนาดนี้ นั่น

แทนที่จะมีตัวรู้ตัวอะไรบอกมาว่า

อันนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

อันนี้เป็นโสดา สกทาคามี อนาคามี พระอรหันต์

เกลี้ยงไปเลย..อะไร อะไรก็อาศัยความคิดเกิดขึ้นทั้งนั้น

เมื่อความคิดดับไปแล้วนั้นนะ

เมื่อความคิดดับไปแล้ว, ขาดสันตติการสืบต่อ

เมื่อแต่ก่อนมันไม่ขาด, มันเป็นสายเดียวกันไปเลย เป็นตัวเดียวกัน

คิดขึ้นมาก็เป็นเราคิดไม่ยอมดับ

ทำไมไม่ยอมดับ?

เพราะเราไม่มีอานุภาพอันใด, เราปฏิบัติไม่ถูกต้อง มันจึงไม่ยอมดับ

ใช้ความคิด ใช้ตัวความคิดเผาลน ไม่ยอมดับเลย

นี่ด้วยอานุภาพที่ทำถูก หลวงพ่อทำถูก

คือว่าพุ่งอย่างสุดวัดสุดเหวี่ยง

อย่าลืมนะว่าอานุภาพของสติทศนิยมขององค์ฌานสตินั้น

สตินทริย์ฌาน พลังฌาน นั้น ทศนิยมออกไปได้ เช่นคิดถึงบ้านคิดถึงช่อง คิดไปไกล

เมื่อระลึกอยู่ระหว่างนั้นนะ ทศนิยมของพลังฌานสตินะ จะพุ่งเข้ามาสุดเหวี่ยงเลย ถ้าถึงวาระ
สุดท้ายนะ

(อย่างหลวงพ่อบิยายเมื่อคืน)

ตัดกระแสได้ ตัดกระแสไม่ให้สืบทอดเป็นความคิดเลย

แต่ก่อนมันเป็นสายเดียวกันหมด

เมื่อตัดด้วยอานุภาพขององค์ฌานลง มันสืบทอดไม่ได้

พระอรียบุคคลท่านจึงรู้ว่า ใช้..

นี่ตัวว่างเปล่าที่แท้จริง, ตัวอนัตตาธาตุที่แท้จริง..นั้นเห็นไหม ปราภฏแจ่มแจ้งอยู่ตรงนั้นเลย

ขาดกระเด็น ขาดพินาศ วงปฏิจุสมุปาบาทหมุนไปไม่ได้เลย นั้น ท่านจึงรู้ว่า **อัตตา** เป็น
อย่างไร **อนัตตา** เป็นอย่างไร

ท่านผู้รู้แล้ว ย่อมพูดไม่มีการสะทกสะท้าน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงพ่อก็ชอบคุณลูกศิษย์ลูกหา คืออาจารย์สมศักดิ์เหล่านี้เป็นต้น
ท่านเป็นนักค้นคว้า อย่างมีหนังสือพิมพ์อ่าน แต่หลวงพ่อก็ไม่เคยมีนะ แต่โยมเขาส่งชาวบ้านนั้นนะ
และก็มีหนังสือหนึ่งหา คุณสมศักดิ์คือว่าค้นคว้า จะถูกของหลวงพ่หรือไม่ นี่ดี ท่านค้นคว้าอย่างนี้
ดี แต่หลวงพ่อก็ไม่เคยอ่านถามสมศักดิ์ได้ ก็ถ้าถึงบทนั้นก็อ่านให้หลวงพ่อฟังดูซิศักดิ์ เอ้อ เป็นนั่นไป

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อก็ไม่มีกิจที่จะไปอ่านอะไร ฟังอะไรจากใคร ตัวไหนผิด
อารมณ์นั้นเป็นยังไง ตัวนี้อารมณ์นั้นเป็นยังไง หลวงพ่อก็ไม่มีหน้าที่

อารมณ์ทุกอารมณ์บอกมาได้ หลวงพ่อก็ได้หมด แก่ให้ได้ บอกเผงซะด้วย

ฉะนั้น เมื่อขาดการสันตติลงแล้ว ต่อไปเลย ทรงอานุภาพอย่างน้อยๆ ต้องหนึ่งชั่วโมงขึ้นไป
ไป จึงจะเป็นพระอรียบุคคลขั้นพระอรหันต์ นี่ขออธิบายเฉพาะพระอรหันต์ นี่มีอานุภาพถึงขนาด
นั้น

ตอนทรงองค์ผ้านั้น ตอนขาดสันตติลงนั้น ดั่งแผ่นดินกับแผ่นดินฟ้าจะถล่มทะเลายให้ได้ถึงขนาดนั้น

หัวสมองเปล่งรัศมีจะแตกกระจายให้ทันทีทันใด แต่หลวงพ่อก็ไม่สะทกสะท้าน
นั้น ปรากฏเข้าแล้ว ความคิดเขาเคยวิ่งเล่นนี้ วิ่งไปวิ่งมา วิ่งไปหากิเลสไม่รู้วาก็แสนภพแสนชาติ
เมื่อมันขาดสันตติ ข้ามมันตายนั้นนะ มันไม่มีทางวิ่งไป
มันตายอยู่ในนี้อะไรจะเกิดขึ้น

ขาดสันตติลงแล้ว เปล่งรัศมี ไม่มีที่มาที่ไป ไม่มีการเกิดจุด อุบัติใดๆ ทั้งสิ้น นี่คือสภาวะ
ของ สัญญาเวทิตินิโรธ ก็ขอให้ท่านเข้าใจ มีคนอธิบายธรรมอย่างหลวงพ่อก็ใหม่ การอธิบายธรรม
นี้เป็นของสัมพัทธ์ ไม่ใช่ของหลวงพ่อก็

หลวงพ่อก็จึงกล่าวพูดเต็มปากถึงขนาดนั้น

แล้วคนอื่นนั้นแล้ว แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้จ้วงจาบท่านเป็นการส่วนตัว แต่มีนิมิตน้อยที่ว่าคุณ
ไม่ถึงนิพพาน ทำไมไปสอนพระนิพพาน หลวงพ่อยังอัศจรรย์ใจ กิเลส ราคะ เมาลนใจเจ้าของอยู่
ทำไมจึงไปโกหกคนอื่น โกหกตนเองแล้วยังไม่พอ ยังไปโกหกชาวโลกอีก ซึ่งเป็นลูกหลานของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา หลวงพ่อก็สมเพชเวทนาเท่านั้น ไม่มีกะจิตกะใจที่จะไปด่าเขาจ้วงจาบ
เขาเป็นการส่วนตัว หลวงพ่อก็สมเพชเวทนาเขาต่างหาก นี่เป็นยังงั้น

แต่อีกประการหนึ่งคนติดตัวบุคคล หลวงพ่อก็รูปไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย เสี่ยงก็ไม่ไผเพราะ
เพราะพริ้ง

แต่ทำไมสังฆกรรมของพระองค์อันวิเศษสูงสุดล้วนฟ้าล้วนแผ่นดิน จึงได้มาบังเกิดกับคนเช่นนี้
คนที่ว่าไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ คนไร้ญาติขาดมิตรอย่างนี้

ทำไมสังฆกรรมอันวิเศษของพระองค์ จึงไม่ไปบังเกิดกับเจ้าฟ้าเจ้าคุณ ไปบังเกิดกับผู้ที่มีชื่อเสียงโด่ง
ดังก้องฟ้าเมืองไทย ศาสนาพุทธของพระองค์จึงจะเจริญออกมาขึ้นมาได้

แต่กลับตาลปัตร มาเกิดกับบักโกรกนาโถว่างั้นเถอะ

ถึงต่างถึงซึ่งกันขึ้นต้นไม้มนั้น ตัวจะได้แมนบักโกรกนาโถ มาเกิดอยู่ที่นี้มันก็เลยเผยแพร่อสังฆกรรม
ของพระองค์ยาก

รูปสมบัติของหลวงพ่อก็ไม่มี วาจาอันเพราะพริ้งก็ไม่มี ลากสักการะแก้วแหวนเงินทองใดๆ ไม่มี
ทั้งสิ้น เห็นไหม มันไม่มีสักอย่างที่จะไปดึงจิตใจคนมา เลยเผยแพร่อสังฆกรรมของพระองค์ไม่ได้

ถูกต้องแล้วไม่มีอะไรเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสรู้ท่านก็ไม่มีอะไรเลย

แต่ยุคนั้นเผยแพร่ง่าย พระสมัยนั้น พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร ก็ไม่มีอะไร ไม่มีใครเอาเงินเอา
ทองมาถวายท่าน แต่คนยุคนั้นท่านแสวงโมกข์ธรรม พวกฤๅษี ชีไพร แสวงโมกข์ธรรมกันอยู่แล้ว
การเผยแพร่อสังฆกรรมคำสอนในยุคนั้นจึงได้ผลเร็ว

ยุคนี้ต้องถามว่า บารมีเป็นไงอาจารย์องค์นั้น มีคนนับหน้าถือตามากไหม เอ้อ..มีโบสถ์วิหารเป็น
ยังงัย มีบารมีคนนับถือเท่าไร? ถ้ามาหาสาวกโลกอุดร ไม่ได้ยินดี ไม่ได้มีคำนี้ บางองค์ก็ไปเลย ว่า
งั้น ไปเลย ก็แล้วแต่ท่าน อันนี้หลวงพ่อก็คงไม่ว่า มันเป็นเช่นนั้นแหละพวกท่านทั้งหลาย สัจธรรมของ
พระองค์จึงถึงกาลเสื่อมสูญไปจากโลก ที่นี้หลวงพ่อก็คงจะพูดรวบรัด เวลามันก็ไล่เข้ามา

ผลสภาวะธรรมที่ตามมาหลังการตรัสรู้

ที่นี้สภาวะเมื่อผ่านพ้นไป ๑ ปี ๒ ปี แล้วตามี ๒ ปี หลวงพ่อก็คงออกเทศน์ออกธรรมแล้วนะ
จะย่างเข้า ๒ ปี หรือ ๒ ปี กับอีกก็วันก็เดือนหลวงพ่อก็คงไม่รู้ นั่งอยู่เฉยๆ อยู่วัดปานาเบียงนั้นนะ นั่ง
อยู่ที่ศาลา เรียกว่าองค์ฌานผลของสมาบัติวิงทะลุกระหม่อมของหลวงพ่อนี้เกือบปลิวถึงชั้นพระ
ยาแถน เอ้อ..ถึงขนาดนั้น ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อก็คงรู้ดี เพราะว่ามันเต็มส่วนใบหน้าหมดหลวง
พ่อก็คงกำลังฌานลงไม่ได้ อยากจะหันลงข้างล่างอยู่แต่ไม่รู้วิธี เพราะขาดครูบาอาจารย์ซึ่งเป็น
พระอรหันต์บุคคล นี้จะสังเกตได้ เพราะว่าครั้งก่อนนั้นท่านจึงให้มีพระอรหันต์คุ้มครองลูกศิษย์ลูกหา
ถึง ๔๐๐ - ๕๐๐ รูป

หลวงพ่อก็คงต้องใช้วิธีปัญญาของตนเอง ทำทุกสิ่งทุกอย่าง แลปลิ้นออกมาถึงทุกสิ่งทุกอย่าง
ทำไมอยู่เฉยๆ คือว่าทะลุกระหม่อมแล้วก็ยังไม่แล้ว เป็นไปอยู่ตั้งสามสี่วันตามี ที่นี้ก็ส่งเดชเลย ส่ง
กระหม่อมไม่ส่งเปล่าตามี นั่งอยู่เฉยๆ อีกแหละ วิ่งเข้าลูกนัยน์ตาของหลวงพ่อก็คงสองข้าง พลัง
แห่งฌานสมาบัติ ผลสมาบัติเขาไม่มีทางระบายลงได้ มันตันหมดแถวนี่ พวกท่านทั้งหลายเคยเห็น
ข้างสารไหมข้างละ ๗ เชือก ดึงกัน กำลังจะขนาดไหน ยิ่งน้อยกว่าอาณาภาขององค์ฌานวิง
ทะลุทะลวงนัยน์ตาของหลวงพ่อก็คง นั่น เรียกว่าวิงทะลุเปิดเลยทั้งๆ ที่หลับตาอยู่ ทำยังไงก็เอาไม่
อยู่ ไม่ใช่หลวงพ่อก็คงกำลังทำนะ เขาเป็นยังงั้น เอ้อ..ไม่รู้จะทำไป เมื่อจิตตัวที่กลัวไม่มี ส่งเดชเข้าไป
เลยว้างนั้นเถอะ ส่งเดชเข้าไปเลยให้เบิก คือว่าลูกนัยน์ตาของคนเรานี้จะไม่ติดเปลือกตาด้านนอก
คือวิงทะลุ เรียกว่าห่างกันไปเลยทั้งสองข้างถึงขนาดนั้น เขาก็นอนอยู่ขนาดนั้นหลวงพ่อก็คงไป
เทศน์ที่จังหวัดพิษณุโลกว่า สำหรับพระอรหันต์ชั้นพระอรหันต์นั้น หายใจทางตาได้ไม่ต่ำกว่า
หนึ่งเดือน

เห็นไหม แปลกประหลาดเข้ามาอีกเห็นไหมถึงขนาดนั้นแหละ หลวงพ่อก็คงเชิดชูบูชา
พุทธคำสอน หลวงพ่อก็คงปิดจมูกไว้สิ ปิดปากเอาไว้ มันจะหายใจทางไหนเอามันลองดู

มันหายใจทางตาเพราะตามันมีรู เอ้อ..เพราะองค์ฌานวิงเข้าเปิดวิงทะลุเอาไม่อยู่
ทำยังไงก็เอาไม่อยู่ เอ้อ หลวงพ่อก็คงส่งไปเลยตามี แลปลิ้นดึงออกมา หายใจกลับแรงๆ อยากให้
องค์ฌานวิงลงข้างล่างเขาก็ไม่ยอมลง สู้กันอยู่เดือนสองเดือน ที่ไม่ได้นอนจริงๆ ๔ วัน ๔ คืน
เรียกว่าเดินกางปีกเอาเลยว้างนั้นเถอะ เอาแล้ว หลวงพ่อก็คงว่า พระโมคคัลลานะจะเหาะแล้วละมัง
คราวนี้ว้างนั้น เอ้อ..พวกท่านทั้งหลายเห็นไหม เห็นคนฆ่าเปิดสักที่ไหม ที่เขาเอาก้านมะละกอหรือ
อะไรนั้นเขาเป่าหนังเปิด เคยเห็นไหม เรียกว่าเป็นลูกโป่งออกมาเลย หนังของคนเราไม่ได้ติดเนื้อ

นะ เป่าหลวงพ่อกันถึงขนาดนั้น นี่คือผลสมาบัติจะตามมาทีหลัง นี่มีใครเคยอธิบายได้ไหม ถึงไม่มีในพระไตรปิฎก หลวงพ่อก็คงพิสูจน์ได้ด้วยตัวเองเป็นเช่นนั้น เป็นมาแล้ว

ฉะนั้น หลวงพ่อจึงมั่นใจในพุทธคำสอนของพระองค์แน่นอน และมั่นใจในตัวเองว่าไม่ได้เป็นกรรมพันธุ์แต่ประการใด กรรมพันธุ์ของหลวงพ่อไม่มีสติบ้ำไบเสียจริตไม่มี ทุกสิ่งทุกอย่างให้มันระเบิดตายไปเลย ถ้ามันอยากจะระเบิด ตาแตกเหมือนพระจักขุบาลก็เอาเลย หลวงพ่อกล้าหาญชาญชัยถึงขนาดนั้น นี่ไม่มีจิตวิตกว่ากลัวตาแตก หรือเป็นงั้นเป็นนี้ ใอ้ย..ตัดไปได้ตัดประเด็นไป นี่แหละคือว่าลูกศากยบุตร พระองค์ชอบทำท่ายอย่างนี้ให้ถึงขนาดนั้น

ที่นี้สู้กันอยู่ที่ว่าเดือนสองเดือนแล้ว เปิดจมูก..จมูกนี่คือว่าทะลุขึ้นกลางกระหม่อมเป็นรูหนึ่ง เปิดลงทางปากนี่เป็นรูหนึ่งเท่าๆ กัน เปิดขึ้นเปิดลง เปิดขึ้นเปิดลงอยู่อย่างนี้แหละ เขาเปิดเล่น

เข้า..เปิดลูกนัยน์ตาก็เปิด แต่ไม่ยอมลงข้างล่าง หลวงพ่อจึงว่าหายใจทางตาได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน ถ้าจะปิดไว้

ถึงขนาดนั้นแหละ ผลของสมาบัติ ไม่ใช่ว่าผลของตัวหนังสือทฤษฎี นี่ขอให้เข้าใจว่าถึงขนาดนั้น ถ้าใครพูดอย่างหลวงพ่อได้ เข้าไปกราบขอธรรมะเลย

ฉะนั้น สภาวะ ไม่ใช่ร้ายแรงหรอก คือว่าอันยิ่งใหญ่ไพศาลยังรอข้างหน้าอยู่ ลูกศิษย์ลูกหาบางองค์จึงกลัว พระชวลิตที่อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก ก็ว่าเทศน์อย่างหลวงพ่อกันกลัวตาย คนก็กลัวตายหมดไม่ทำ เออดีเหมือนกัน

ถ้าผู้มีบารมีแล้วไซ้ แม้ชีวิตท่านจะวางวายตายคาที่ท่านก็ยอม หลวงพ่อยอมเลย มอภกายถวายเป็นชีวิตถึงอยู่ไปก็ไม่มีค่าอะไร มันจะตายอยู่

ตายวันนี้	ตายพรุ่งนี้	ดีตรงไหน
ตายวันใด	ก็ไร้ค่า	หาเหตุผล
เกิดมาแล้ว	มันไม่แคล้ว	จะวายชนม์
ทุกคน	เขาเกิดมา	หาที่ตาย

หลวงพ่อกจะไปกลัวมันทำไม มันจะตายอยู่ ที่ว่าองค์มานี่ คือว่าแผดเผาด้วยเตโชธาตุ เข้าแผดเผา เผาผลาญส่วนอนุสัยใจกามราคะที่มันเกิดอยู่ที่ลูกนัยน์ตาทั้งสองข้างให้พินาศขาด กระเด็น เผาไปด้วยพลังแห่งองค์มาน ผลสมาบัติ ไม่ใช่ว่าเอาปัญญาไปรู้แล้วมันจะเหือดแห้งไป อันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของการเดินทางในมรรค ๘ ของพระองค์

ที่นี้ทำไปทำไม ทำไปทำไมทำอะไรถึงจะลง เรียกว่าหลวงพ่อกจะก้มหัวลงใส่หมอนบางทีนะ อยากจะให้เขาลงที่นี้ กลั้นหายใจแรงๆ ทำอยู่อย่างนั้นแหละ เกือบสองเดือนหรือสองเดือนหลวงพ่อกไม่ได้จดไว้

ที่จะลงนั้น คล้ายๆ กับว่าก้อนเสลดก้อนใหญ่เท่ากำปั้น พุงลงจากมันสมองนี้ไหลกรีดลง
ท้องเลย พลิ้ว หัวสมองมันว่างโปร่งไปเลยนั่นเห็นไหม นั่นถึงขนาดนั้นเป็นผลของสมาบัติ หลวง
พ่อรู้แล้วว่านี่ก็สังขเลยว่างั้นเถอะตานี้สังขเลย เปิดใหญ่เลยตานี้ไม่ได้รอฟังเสียง

ใครเปิดตาเจ้าของได้บ้างหลวงพ่อบอกถามดูซิ มีใครในแผ่นดินนี้ไปเปิดตาเจ้าของได้ ไม่มี
นอกจากบุคคลชั้นพระอรหันต์จำพวกเดียวที่จะเปิดตาเจ้าของได้ แต่คุณหมอเขาเปิดได้นะเขาเอา
เครื่องมือเปิด องค์มานเปิดยิ่งร้ายเขากว่านั้น ถ้าหลวงพ่อบอกจะเปิดเขาเปิดเองนะที่แรก ถ้าหลวง
พ่อบอกจะเปิดหลวงพ่อบอกวิธี เพียงแต่ฟันของหลวงพ่อบอกแตะกันนะ แตะนิดเดียวเขาจะเปิด คือว่าริมตา
ด้านนี้ด้านซ้าย ถ้าเปิดด้านซ้ายก็เป็นรูโหว่เลยนะ เปิดให้เป็นรูเลยทั้งๆ ที่หลับตา เขาก็จะลั่น
โกธัด ลงท้องลงขาไปเลย เปิดทางไหนก็แล้วแต่ เปิดทางซ้ายทางขวาได้หมดทั้งนั้น นี้ได้ถึงขนาด
นั้นองค์มาน

แต่ว่าฟันนี้เป็นอาวุธขององค์มาน เพราะหลวงพ่อบอกไม่ใช่สัตพัญญู แต่หลวงพ่อบอกก็ไม่รับรอง
หมด อาจคนไม่มีฟันอาจจะใช้เข็งอกเขาก็ได้ มั่ง นี่ก็ไม่มีอะไร เพราะว่าฟันนี้..เมื่อถึงใหม่ๆ เมื่อถึง
ใหม่ๆ ที่นี้ทำไง หลวงพ่อบอกทำที่ว่า.. ชิกๆ ๆ คือว่าคูดปากนิดหน่อยก็ไม่ได้มันเจ็บ หลวงพ่อบอกต้อง
พยายามเอา

ฟันนี้จะร่วงทุกซี่ระหว่างปฏิบัติเพ่งอยู่นั้น ตาก็จะแตก หูก็จะดับ มีแต่ตบก็จะแตก ทุกสิ่งทุกอย่าง
ธาตุไฟเผาผลาญหมด เรียกว่าเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่าง เตโชธาตุอันสัมปยุตด้วยองค์มานของ
พระองค์นั้น ขนาดลงศูนย์องค์สา ลบสิ่งศาสนี่ไม่มีความหมายสำหรับหลวงพ่อบอกเลย ทำกันถึงขนาด
นั้น อะไรจะเข้าไปใกล้ได้

แม้แต่ชีวิตจิตใจ และร่างกายของท่านผู้บรรลุถึงซึ่งสัญญาเวทียัตนิโรชนั้น
ร่างกายกับจิตใจของท่านนั้น ท่านก็จะเผาให้มันพินาศอดวายไปกับองค์มานอยู่แล้ว ก็เลส
ตัณหา อาสวะตัวไหนมันจะกล้ำมาราวิหลวงพ่อบอกยังมองไม่เห็นทาง ยังมองไม่เห็นทางเลย ขอ
อาราธนาได้มาตรแม้นว่าสาวงามคนนั้นจะเป็นเทพเทพีเป็นสาวทิพย์ชั้นประเสริฐขนาดไหนก็ตาม
จะไม่มีกิจไปคิดสัมผัสเลยถึงขนาดนั้น จึงจะเป็นสาวกขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ นี้ละว่าขึ้น
ถึงสมุจเฉตพหวน

ต้องกล้าหาญบันลือสีหนาทแทนองค์ศาสดาได้ ไม่ใช่ว่าอธิบายเหยาๆ แหยะๆ อย่างที่
เขาพูดกัน โธษมันอีกเรื่องหนึ่ง เป็นประเด็นที่ว่าเดียรฉัยในคราบผ้ากาสาวพัสดร์

เทพม้วนนี้ออกไปเลยไม่เป็นไร หลวงพ่อบอกพูดความจริง พูดเพื่อปกป้องสังฆธรรมของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้พูดเข้าปากเข้าห่อของหลวงพ่อบอก พูดเพื่อท่านทั้งหลายเพื่อลูกหลานของชาว
พุทธของเราจะได้ประพฤติปฏิบัติให้มันถูกต้องถูกแนวทาง ถ้าเราเหล่าท่านทั้งหลายไม่ช่วยกัน
ป้องกันไว้พุทธคำสอนนั้นก็จะมีจมดิ่งพสุธาเท่านั้นเอง

ฉะนั้น สภาวะที่โล่มาตามหลังนี้ จึงรุนแรงมาก รุนแรงมากแทบตาแตก เห็นใหม่แตกองค์หนึ่งครั้งพุทธกาลพระจักรขุบาล เพราะว่าท่านครูบาอาจารย์ท่านพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตั้งหลายร้อยโยชน์และท่านก็มีวิบากกรรมความจริง จึงตาแตกทั้งสองข้าง อยู่ในพระไตรปิฎกก็ว่าพอบรรลุพระอรหันต์ก็แตกต่อนั้นเลย ไม่เป็นความจริง อย่างน้อยๆ คงจะเป็นหลายวัน๒-๓ วันหรือ ๑๐ วันท่านเองนี้ หรือเป็นเดือนตาถึงจะแตกได้ ถ้าบรรลุทรงฌานเพียงอรหัตมรรคตาแตกนั้นเป็นไปได้เลย ท่านจะไม่ได้บรรลุพระอรหันต์เลย ต้องผ่านชะก่อน ผ่านและทวนกิจ ๔ ญาณ ๓ ปฏิจตุสมุปบาทเรียบร้อยไปหมด ท่านได้เสวยวิมุตติสุขไปแล้ว คือว่าตอนนี้แหละตอนสภาวะขององค์ฌานสมาบัติให้ผลนี้แหละ วิ่งกะเทาะลูกนัยน์ตานี้สองปีนะ ให้ผลเต็มที่หลวงพ่อกะเนว่าคงต่อนั้น ตอนอย่างนี้แหละตอนจะตาแตกถ้าไม่มีวิบากกรรมถ้าไม่มีวิบากกรรมไม่เป็นไร

หลวงพ่อกำลังบอกว่า ถ้าหลวงพ่อสอบประวัติแล้วบอกว่า เข้าปฏิบัติได้ เข้าปฏิบัติได้เลย สิ่งสู่ตาย สิ่งขุนพลไม่เป็นไร ถ้าหลวงพ่อบรรองไม่เป็นไร นั่นหลวงพ่อกำลังมีการสอบประวัติ อย่ายไปกลัวไม่ใช่ของควรรกลัวผู้มีบาปมีกรรมนั้นยอมไม่กลัวไม่หวาดระแวงใด ๆ ทั้งสิ้น เรียกว่าถือว่าเป็นการทำงานทั้งหมดชีวิตของเรา ทำทานไว้ในพระพุทธานุศาสนาคือว่าอุทิศตนนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างชีวิตจะมอดม้วยมรณาตายไปจากโลกนี้ก็ยอม ต้องถึงแน่นอน นั่น ต้องถึงแน่นอน ก็ขอให้เข้าใจ

นั่นแหละ ขอให้ท่านทั้งหลายจงจดจำไว้ว่า ถ้าใครพูดอย่างหลวงพ่อนี้ ก็ขอแนะนำ คือว่าไปขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหาท่านเลย

แต่สำหรับหลวงพ่อนี้ใครจะนับหรือไม่ถือนั้นหลวงพ่อก็ไม่ถือสา เพราะว่าบางที บางทีหลวงพ่อก็ระอาใจ อยากรจะเข้าไปอยู่ป่าอยู่ดอยเงี้ยวสงบไป เพราะว่าตนเองก็บูกบ่าฝ่าฟัน คือว่าตอนปฏิบัตินั้นก็เอาชีวิตแทบจะไม่รอด และก็ออกเผยแผ่ธรรมก็หลายปีติดต่อกันก็ไม่ได้ผลอะไรเลย เพราะว่าถึงกาลเสื่อมสูญไปแล้ว ได้สูญสิ้นไปแล้วสัจธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา มาตราแม้ว่าสาวกโลกอุดรจะบันลือสีหนาทสักปานใดเขาก็ซังน้ำหน้าอีกเข้าไป นั่นเห็นไหม มันเป็นอย่างนั้น

โลกทุกวันนี้มันกลับตาลปัตร โกล้แล้วโกล้ศาสนาพุทธของเราจะจากโลกนี้ไปแล้วหลวงพ่อรู้ดี หลวงพ่อกำลังจัดงานปริวาสกรรมขึ้นมา เพื่ออยากจะได้ธรรมทายาทสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาของพระองค์ให้มั่นคงดำรงไว้ให้คู่ฟ้าเมืองไทยอีกต่อไปเท่านั้น

ฉะนั้น สภาวะที่เกิดมาที่หลังนี้จึงรุนแรงมาก รุนแรงมากเรียกว่ายับยั้งไม่อยู่เลย ที่นี้พันที่ว่าจะหล่นทุกชิ้นนั้นนะ บางทีเอามือดึงมันจะหลุดออกหมดตอนเพิ่ง ผ่านการเพ่งมาแล้วบรรลุมาแล้วถึงแล้วจุดหมายปลายทาง แต่ก็ไม่ถึงกับหลุด ว่าจะไปถอนให้หมดเขาถอนไปถึงๆ ออกอย่างนี้ เออ..มันก็ยังไม่พอลถอนนะ หลวงพ่อก็งงใจไ้ตาบอด หลวงพ่อก็เป็นคนตาบอดนะ บอดในบอดนอก บอดทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นไม่มีครูบาอาจารย์แนะนำพร่ำสอน

ท่านทั้งหลาย หลวงพ่อเอาชีวิตเข้าสู่ตายเสียตายเอาคนเดียวนะโดยไม่มีครูบาอาจารย์ เป็นตัวบุคคลในยุคปัจจุบัน แต่หลวงพ่อกำลังพูดคำสอนอยู่ในพระไตรปิฎกซึ่งจารึกเอาไว้เท่านั้น ก็แสดงว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์เหล่านั้นแหละเป็นที่ว่าบรมครูของหลวงพ่อ

ที่หลวงพ่อไปเรียนพระไตรปิฎกก็จะพูดรวบรัด หลวงพ่อทำท่ายเลยพระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม มันหมดที่ฟังลงแล้วหลวงพ่อก็จะขอเอาประโยคเดียวจะไม่หลงเหลือเขียวรีที่ว่าเขาสั่งคายนาไว้ ถ้าหมดพระอรหันต์แล้วเผื่อว่าหลงเหลือวางั้นเถอะหลวงพ่อกว่า

ไปศึกษาในพระไตรปิฎกที่วัดอ่างหิน จังหวัดจันทบุรี จนพระเถรเขาหัวเราะ อ่านวันละเล่มเลย อ่านวันละเล่ม เอาเที่ยวหนึ่งไม่ได้ เที่ยวสองเที่ยวสาม จำได้แถวเดียวที่คุณสมศักดิ์พูดไปนั้นนะ จำได้แถวเดียว

พระพุทธรูปองค์ที่สร้างขึ้นมาเป็นปฐมพุทธรูปของพระองค์ ไม่ใช่ขอเนกขา อเนกขานันเป็น วรรคสอง วรรคหนึ่งซึ่งไม่มีใครเขาเอามาเทศน์กันทั่วทั้งแผ่นดินไทยไม่มีใครเทศน์ หลวงพ่อจำได้ แต่ภาษาไทย มันไม่ได้จำหรือที่ท่านทั้งหลาย หลวงพ่อไม่ได้จำ ทำไม่ได้จำ เพราะความสนใจ สนใจอยากจะได้ดาบอาญาสิทธิ์มันวิ่งตีบเข้าในสมองเลยนั้นขนาดนั้น

พระองค์จึงอุทานออกมาเป็นปฐมพุทธรูปของพระองค์ว่า

“โอ้ เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงเอ๋ย

แท้ที่จริงเจ้าก็เกิดจากความคิดนี้เอง

ต่อแต่นี้ไปข้าจะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด

พอกันทีสิ้นสุดกันที่สังสารวัฏอันแสนจะจอมปลอม”

เห็นไหม หลวงพ่อจับเอาได้แต่ก็ยังไม่รู้ มาปฏิบัติมาถึงด้วยตนเองจึงรู้เช่นเห็นชาติว่า

สิ่งทั้งหลายทั้งปวง เกิดแต่ความคิดทั้งนั้นเลย

เมื่อดับความคิดลงได้แล้วไซ้ไรอะไร ๆ มันจะมาเกิดขึ้นมาได้ เมื่อมันจะเกิดท่านก็ลือก เออไว้ชะ ท่านก็ลือก เหมือนเต่ามันคลานไป ถ้ามีศัตรูมันก็หดเข้ามามันก็แล้วไปเท่านั้น

สภาวะเช่นนี้ถึงจะพูดให้ใครฟังเขาก็ไม่ยอมเชื่อ

หลวงพ่อก็รู้ดีอยู่ว่าไม่มีคนยอมเชื่อ และเขาก็ไม่อยากจะเชื่อ และเขาก็ไม่อยากจะทำ ไม่อยากจะประพฤติธรรมก็มีมาตรฐานของพระองค์

ชีวิตของคนเรานั้นชีวิตของท่านหรือของใครก็ตามของหลวงพ่อก็ดี อีกไม่กี่ปีก็จะลาโลกนี้ไปแล้ว บางคนก็ ๖๐ ปี ๗๐ ปียังไม่มิจิตมีใจจะไปสู่ หลวงพ่อก็ไม่ได้ตำหนิฝ่ายเดียว

หมายความว่าท่านยังไม่มิจิตมีใจจะไปตามวิสัย เหล่านี้เป็นต้นแต่ผู้มีบารมีนั้น

ผู้มีบารมีหลวงพ่อดิษฐาน ทำไมเล่าหนอจึงไม่มารับต่อเอาสังฆกรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราจากสาวกโลกอุดรไปมั่ง ในชีวิตของหลวงพ่อนี้ได้คนสืบต่ออายุพระพุทธานุภาพสักสี่ห้าคนก็ยังมี นี่ก็ในใจนะ แต่ไม่ได้ก็ไม่มีอะไรเพราะหลวงพ่อก็ผ่านพ้นมาด้วยตนเองแล้ว จะไปบังคับให้เขาเชื่ออย่างนั้นใครเขาจะมาเชื่อ คนไม่มีสง่าราศี อริยาบถก็เรียกว่ามะโรงโคลงเคลง รูปร่างหน้าตาก็ไม่น่าเลือกมิใช่จะไรเลยเขาจะมานับถืออย่างไร

สังฆกรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะวิเศษสักปานใดก็ช่างสิ ต้องไม่ไปบังเกิดกับคนเช่นนี้สิ ต้องไปบังเกิดกับคนอื่นเราถึงจะไปกราบเอา จิตใจมันพองตัวเองอยู่ในนั้น ก็เลสมันพองตัวเอง มันมัดตัวเองอยู่ในนั้น

เมื่อมาเจอสาวกโลกอุดรที่ลงข่าวว่าจะอธิบายธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ พอมาเจอตัวจริงเข้าเอง ว่าเดินอยู่นั้นเหมือนเดินน้อยอยู่นั้น ว่าจั้น เฮ้ย..ขนาดนี้ไม่สมชื่อลง เปิดเลยก็มี ไม่เป็นไรคือว่าไม่เป็นไร ก็ลองมาสู่วาทะสิ คือว่าหลวงพ่อก็เป็นคนถือตัวนะมาได้เลยถ้าเพื่อพุทธคำสอน หลวงพ่อบอกว่าคงไม่มีใครกล้าต้านหรือมาต้านวาทะของสาวกโลกอุดรได้ ถ้าจะอธิบายสังฆกรรมนะ แต่เรื่องอื่นหลวงพ่อก็พูดไม่เป็นพูดไม่ค่อยเป็นกับเขา **ถ้าเรื่องบรรลุมรรคผลนิพพานโดยตรงก็ขออาราธนาได้**

หลวงพ่อยังอยากรู้ว่าพระอรหันต์อยู่ที่ไหนยังอยากได้อยู่เดี๋ยวนี้ ไม่มีปรากฏ บางท่านก็ไปถามว่าพระอรหันต์มีในเมืองไทยไหม หลวงพ่อก็บอกว่าให้พิสูจน์เอาในคำสอน บัณฑิตใครจะรู้ว่าเป็นบัณฑิต จะรู้ได้ก็รู้ได้ด้วยทางวาจาพูดออกมาสนทนาพาทิ หรือท่านพิมพ์หนังสือออกมาเราก็รู้ นี่ต้องรู้ได้ตรงนี้ถ้าใครเป็นพระอรหันต์

หนังสือออกจากทุกสำนักหลวงพ่อก็พิสูจน์ดูหมดแล้วไม่มีแว้วแม้แต่นิดเดียวจะให้หลวงพ่อบอกอย่างไร แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้จ้วงจาบไม่ได้ขังท่าน แต่ว่าใครแต่งเอาเองก็ไม่รู้นะ เป็นอาจารย์องค์ไหนจริงรึก็ไม่รู้ อาจจะเป็นคนทำหนังสือพิมพ์ขายก็ได้หลวงพ่อก็พูดไม่ถูก อะไรท่านเองนี่ ก็ขอให้ท่านเข้าใจ

ที่วันนี้หลวงพ่อบอกถึงสภาวะธรรมที่เกิดมาที่หลัง เมื่อตัดกระแสลงได้เขามีอานุภาพรุนแรงมาก รุนแรงมาก นี่ละจักขุอันมีดมณฑลมาแต่ก่อนจึงเบิกบานศานตีสุข ถ้าเราเพ่งหมั่นเพ่งหมั่นเพียรเพ่งนะตาของเราคล้ายๆ ตาค้าง อย่างหลวงพ่อก็เพ่งบ๊ีบ(เพ่งเดี๋ยวนี้ไม่มีอารมณ์ไม่มีคู่ต่อสู้เพียงแต่ลือคไไว้เท่านั้น ไม่เหมือนสมัยก่อน)

สมัยหลวงพ่อยังประพาศิธรรมก็มีภูฐานั้น โอ๊ย..ทำแทบตายหลวงพ่อยอมรับ คณะลูกศิษย์ลูกหานี้ทำวิธีอริยาบถนอนได้ หลวงพ่อก็ไม่มีเลย ทำอานาปานสติทำอะไรก็ได้ ก็มีภูฐานอะไรก็ได้ในอริยาบถนอน วิบากกรรมของหลวงพ่อก็มีมากมายถึงปานนั้น พระองค์ปิดไว้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ หลวงพ่อก็ไม่รู้(ส่วนจิตได้สำนึกไม่รู้) แต่ศัพท์บัญญัติรู้) สัทธา วิริยะ สติ สมภาณี ปัญญา อย่าไปกระตือรือร้น แต่พูดได้อยู่ จิตได้สำนึกมันไม่

ยอมรับมันบอดไปหมดแล้วคือว่ารู้จักอยู่(จบมาหมด อ่านพระไตรปิฎกจบหมด จบแล้ว แต่ปฏิบัติ
ไปปฏิบัติไป มันหมดไป มันมืดไปมืดไป มันหมดไป ใจตัวเองนี่ก็โง่ อีตาบอดนี่มันโง่ ว่างั้นเถอะ

สาวกโลกอุดรบอด เขาทำลายสัญญาไปแล้วยังไม่รู้ ทำลายสัญญาความจำ ทำลายเข้า
ทำลาย ทำลาย ทำลายเข้าไปแล้ว แต่หลวงพ่อก็ไม่มีโอกาสรู้ เมื่อโง่งเดียวเท่านั้นแหละยังทำลาย
ใหญ่ขาดกระเด็นพินาศขาดสูญเลย เห็นไหม ขาดสะบั้นหั่นแหลกลงถึงขนาดนั้นแหละ)

หลวงพ่อก็บอกรวาทวิธีประพฤติธรรมกัมมัฏฐานให้เราเรียนมามากๆ ในพระไตรปิฎก เรียน
มามากๆ ตั้งแต่ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เรียนเอาหมด เออ..ทวารทั้ง ๕ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รูป
นาม ชันธ ๕ อะไรเรียนให้มันเกลี้ยง ชาติ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ เรียนให้หมด เอาให้แคล้วคล่องว่องไว

มาประพฤติธรรมกัมมัฏฐานอย่าอยากรู้ ตานี้ อย่าอยากรู้
เมื่อเรารู้มากเราเพียรกำหนดมามากแล้วนี่ ทุกสิ่งทุกอย่างเอาไม่อยู่ มาเพ่งอย่างเดียว มีเบื่องบา
มีพื้นฐานมาแล้ว

มาเพ่งเพียรสู้อย่างเดียว ให้มันโง่ตายไปเลย

ถ้าใครปฏิบัติธรรมนั้น (เมื่อเราศึกษามากจนๆ ไม่ใช่คนที่ยังไม่ศึกษา)

ถ้าใครปฏิบัติธรรมอยากฉลาด คนนั้นจะโง่ถึงวันตาย เห็นไหม จะโง่ถึงวันตายเลย

ถ้าใครปฏิบัติธรรมให้มันโง่ตายไปซะก่อน คนนั้นจะวิเศษภายหลัง อันนี้ขอให้จำคำ
ของหลวงพ่อก็ให้เขาทำลายไปเลย

นี่คือวิมุตติญาณอันผ่องแผ้วเบิกบานขึ้นมา รู้จำกัดที่นี้ รู้จำกัด

ไม่ต้องออกไปไหนเลย รู้แต่ว่าร่างกายอันกว้างศอกยาววาหนาคีบ ทั้งสัญญาใจครองเหล่านี้เป็น
ต้น รู้อยู่ในนี้เพียงแค่นี้

พระองค์ก็สมมติเรียกว่าวิสุทธิขั้นนี้ เมื่อผ่านพ้นไปแล้วนั้นนะ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงฟังไว้ให้ดี
คือว่าม้วนเทปม้วนนี้ก็ออกไปเลยถ้าใครอยากได้ก็เรียกว่าไม่มีค่าจ้างค่าซื้อเรียกว่าทดแทน ที่ว่าไป
ให้คนอื่นเขาฟังเสียมันนะ(แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ขายเทป บอกโดยตรงเลย) ฟังเสียมันว่าลึลลสาวกโลก
อุดรเป็นอย่างไร

ประกาศสังฆธรรมที่แท้จริง เบิกโลกในยุคนี้มันมันเบิกไม่ได้

เพราะเบิกให้เขาตากว้างมาไม่ได้ เขาตาบอดไปแล้ว จะเบิกอย่างไรถึงจะเบิกไหว ถ้าพวกท่าน
ทั้งหลายไม่ช่วยสนับสนุนในด้านการประพฤติธรรมกัมมัฏฐานนั้นนะ

พระพุทธองค์ตายก่อนตายเมื่ออายุ ๓๕ ปี

พระพุทธองค์ของเราจะสมเด็จพ่อของเราจะมีพระชนม์เท่าไร พระองค์มีพระชนม์เพียง
๓๕ ปีเท่านั้น เพียง ๓๕ ปี อีก ๔๕ ปีพระองค์ทรงธาตุทรงขันธอันบริสุทธิ์นะ เพื่อโปรดชาวโลก
เท่านั้น ชีวิตของพระองค์ที่แท้จริงสิ้นไปแล้วเพียง ๓๕ ปีเท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจ

นี่บทพระธรรมอันลึกซึ้ง พระองค์ฆ่าตัวตายซะแล้ว ฆ่ากิเลสตัณหาอาสวะ ฆ่าใจตายซะแล้ว จึงมี
แต่วิมุตติรสอันแผ้วแผ้วเบิกบานศานติสุขมาโปรดขโลมชาวโลกเท่านั้น คนจะเชื่อหรือไม่เชื่อ
พระองค์ก็ไม่ว่า หลวงพ่อก็เหมือนกัน

หลวงพ่ผู้เทศน์ผู้ธรรมอยู่นี้ตายไปแล้วนั่นนะ หลวงพ่อตายไปแล้วอยู่ที่วัดปานาเบีย ตายไปแล้ว
หลวงพ่คือว่าทรงธาตุทรงขันธ์เพื่อสอนชาวโลกเท่านั้น

ฉะนั้น การบรรยายธรรมวันนี้ก็หวังว่าท่านทั้งหลายคงเข้าใจเพราะเวลาจำกัด

ในท้ายที่สุดนี้ถ้าพวกท่านทั้งหลายอยากจะลองประพฤติปฏิบัติในแนววิถีของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วไซ้ร้ ก็ไปศึกษาได้สวนทวนถามกับหลวงพ่ได้ หลวงพ่ก็จะให้กัมมัฏฐาน
ไปเลยท่านองนี้

ในท้ายที่สุดหยุดลง หลวงพ่ก็ขออิฐฐานให้พวกท่านทั้งหลายถ้าเฝ้ในธรรมของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วไซ้ร้ ก็ขอใ้พวกท่านทั้งหลายจงสมความมุ่งมาดปรารถนา มาตรแม้ว่า
ปรารถนาอยากถึงพระโสดา สกทาคามี อนาคามี พระอรหันต์ในชาติปัจจุบันนี้ ก็จงสมความมุ่ง
มาดปรารถนา

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ ฯ

หลวงปู่สาวกโลกอุดร อมมปาไล

ปัญญาโลกีย์ กับปัญญาหลังการตรัสรู้

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโก

พระจอมธรรมมีดำรัสประภัสสร

สังสาระ	วิปโยค	โลกกามภพ
มันเป็นหลุม	ฝังศพ	อันกว้างใหญ่
สัตว์ลุ่มหลง	ลงเวียนว่าย	เกิดตายไป
เกิดเท่าไร	ก็ได้ฝัง	ทั้งโลกา
สัตว์กามห้า	ยังหาเกิด	กันทุกภพ
โลกก็คือ	หลุมฝังศพ	อันใหญ่หลวง
ยังวิ่งแร่	แส้เข้าหา	มายาลวง
คนทั้งปวง	จึงร่วงจม	ฉมราศี
คนโลกนี้	ไม่มีใคร	เป็นของใคร
ธาตุกายใจ	ไม่มีใคร	เป็นเจ้าของ

คนเรารัก	ปักใจเอา	เข้าครอบครอง
ที่สุดต้อง	ตายพลัดพราก	จากโลก็ย
โลกอัปรีย	มีนามว่า	โรงฆ่าสัตว์
ตั้งถูกมัด	รัดคอหอย	คอยประหาร
มัจจุราช	อำนาจใหญ่	ใจสามานย์
มันสังหาร	ประจานหน้า	ฆ่าทุกคน

มรณานุสติ ๘ บท

โลกนี้หรือ	คือสุสาน	ผลาญเผาตน
ถึงทุกคน	จะร้องขอ	ก็ต้องเผา
ในโลกนี้	ไม่มีใคร	เป็นของเรา
ขอให้เจ้า	เผ่าสอนจิต	คิดให้ดี

โลกใบนี้	คือป่าช้า	ฆ่ามนุษย์
ในที่สุด	ก็ต้องเผา	ตัวเรานี้
มัจจุราช	ประกาศไว้	ไม่เปลี่ยนแปร
ตัวเที่ยงแท้	คือต้องเผา	เราทุกคน

คนเรานั้น	มันเป็นของ	ต้องตายท่า
สัตว์ถ้วนหน้า	เกิดมาตาย	มลายสิ้น
ไม่มีใคร	ได้เป็นอยู่	คู่ฟ้าดิน
ต้องดับดิน	สิ้นซาก	จากกันไป

สัตว์น้อยใหญ่	ได้บ้ายหน้า	หาความตาย
คนทั้งหลาย	ไม่มีใคร	ได้สมหวัง
ทั้งคนรัก	ทั้งคนชั้ว	ตัวชิงชัง
อนิจจัง	ทั้งหญิงชาย	ตายจากกัน

วันนี้หลวงพ่อก็มีอาการเหนื่อยผิดปกติ แต่ถึงอย่างไรได้ เพื่อเชิดชูบูชาพุทธคำสอนของพระองค์ให้คงเส้นคงวา หรือว่าให้เจิดจ้ากลับคืนมาสู่โลกอีกครั้งหนึ่ง ในเรื่อง มรรค ผล นิพพาน นั้น เรียกว่าเป็นของที่กระทำได้โดยยากอย่างยิ่งทีเดียว โดยยากอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่มีศรัทธา หรือว่าไม่ทุ่มเทชีวิตจิตใจเข้ามาประพฤติปฏิบัติ อย่างน้อยๆ ก็สร้างบารมีไปแต่เบื้องต้น

เสียก่อน จนถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเรา จนถึงวาระสุดท้ายไม่ใช่ตายนะ เป็นคนอยู่นี้แหละ ก็อาจจะได้รับความพ้นทุกข์ เพราะว่าถึงจุดหมายปลายทาง จบกิจพรหมจรรย์ อยู่ในชีวิตของเรานี้ก็ได้

ที่นี้หัวข้อธรรมจะอธิบายในวันนี้ก็ไม่มีมากมาย จะได้เล่าประวัติขององค์เอกมหารุข คือเจ้าชายสิทธัตถะของเรานั้นแหละ ซึ่งเป็นบุรุษเอกของโลก ที่บังเกิดขึ้นมาเพื่อชาวโลก ซึ่งมีหัวข้อว่า การรู้ กับ การตรัสรู้ นี่หัวข้อขอให้จำไว้ดีๆ ขอย้ำอีกครั้งหนึ่ง มีหัวข้อที่ว่า การรู้ กับ การตรัสรู้ มันแตกต่างกันอย่างไร ก็ขอให้เข้าใจ ขอให้เข้าใจตรงนี้ จึงจะเดินเรื่องของเจ้าชายสิทธัตถะ จนกระทั่งพระองค์ได้ตรัสรู้ให้ฟัง เพื่อเป็นแก่นสารเอาไว้ เพราะในยุคปัจจุบันนี้นะ เรียกว่าเข้าใจ ไขว่เขวกันมากกับการรู้เฉยๆ กับการตรัสรู้ เรียกว่าเอารวมๆ กันมาเลย เลยแยกประเด็นไม่ค่อย ออก

ฉะนั้น จึงจะอธิบายให้พวกท่านทั้งหลายได้รู้แจ้งเห็นจริงไว้ เพื่อเป็นอนุสรณ์ไว้ในจิตใจ ของตนเอง หรือว่าเผื่อคนอื่นเขาได้เห็นได้ฟังเทปเหล่านี้เป็นต้น ก็พอจะจับฉวยไปประพฤติ ปฏิบัติเอาได้ แต่ทั้งนี้องค์การของนักเทศน์นั้นนะ หลวงพ่อก็ไม่ได้เตรียมตัวมา ท่านก็ว่าต้องมีการ เตรียมตัวให้พร้อมฝึกซ้อมให้ดีเหล่านี้เป็นต้น แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ฝึกไม่ได้ซ้อมอะไร เพียงแต่คิดได้ แล้วก็เทศน์ไปเลย เทศน์ไปตามสภาวะความเป็นจริง

จะกล่าวย้อนถึงองค์เอกมหารุขนะ ถือกำเนิดมาแล้ว พระองค์อุบัติบังเกิดขึ้นที่กรุง กบิลพัสดุ์ ซึ่งมีพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางสิริมหามายานั้นแหละ เป็นพระราชบิดาและเป็น พระราชมารดาของพระองค์ เมื่ออุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว อุบนิสัยใจคอของเจ้าชายสิทธัตถะ นั้นก็ไม่เหมือนใคร ก็ไม่เหมือนใครทั้งสิ้นในยุคนั้น เรียกว่าพระองค์เรียนจบไม่รู้อะไรที่เพทว้างนั้นเถอะ เรียกว่าเพทเป็นแขนง ถ้าเรียกว่าเป็นปริญญา ก็ไม่รู้อะไรที่ปริญญาว่านั้นเถอะ เป็นดอกเตอร์ก็ ๑๘ ดอกเตอร์โนนแหละ ไม่มีใครสู้ได้ทั้งนั้น หลวงพ่อก็ยังบอกแล้วว่า ถึงจะมาตรแม้นว่ารวบรวมเอา ปัญญาคนทั้งโลกในยุคปัจจุบันนี้ และครั้งพุทธกาล เอาปัญญาทั้งหมดนั้นไปรวมกันเข้าแล้วก็คงสู้ พระปัญญาของเจ้าชายสิทธัตถะไม่ได้หรอก เพียงชนหน้าแข้งของพระองค์ก็ยังไม่สู้ไม่ได้ เพราะว่า พระองค์มีพระปัญญามากมายก่ายกองกระเดื่องแผ่นดินมาแล้ว

เมื่อพระองค์มีปัญญามากมายก่ายกองเช่นนั้น ทำไมพระองค์ไม่เอาพระปัญญา พระ ปรึกษาญาณของพระองค์นั้น นั่งตรัสรู้มันอยู่ที่ข้างเตียงพระนางพิมพาได้มีดีรี หรือที่นั่งตรัสรู้อยู่ที่ข้าง เตียงพระนางพิมพาจะไม่ดีกว่าที่พระองค์ต้องออกแสวงบวช ออกบวชแสวงหาโมกข์ธรรม ซึ่งเป็น การทุกข์ทรมานอย่างยิ่งทีเดียว นี่ก็ขอให้ข้อคิดเอาตรงนี้ ที่นี้จะกล่าวต่อไปเลยเพื่อว่าไม่ให้ เสียเวลา

ที่นี้การจะออกบวชของพระองค์นั้นก็ไม่มีใคร พระองค์ท่านมีสาวสนมกรมวังเรียกว่า มีแต่เพศหญิงทั้งนั้น มีแต่สาวสวยๆ ทั้งนั้น เรียกว่ามาบำรุงบำเรอพระองค์ พระเจ้าสุทโธทนะ ต้องการให้พระองค์ครองราชย์บัลลังก์ แต่วันนั้นบังเอิญอย่างไรไม่รู้ พระองค์ก็นอนก่อนสาวสนม กรมวัง พอตื่นขึ้นมาก็เห็นสาวสนมกรมวังนอนเฝ้าอยู่ตามห้องพระโรงนั้น ก็ได้รับความ สังเวชสลดใจ บางนางก็ละเมอเพื่อฝันน้ำลายน้ำมูกไหลออก มีผ้าถุงผ้าอะไรเล็กลงไป เรียกว่า เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง มีทั้งน้ำเมื่อน้ำหนอง มีพยาธิตัวดีอะไรไหลออกมาจากทวารหนักทวารเบา ของหญิงเหล่านั้น เป็นสภาพที่น่าสังเวชสลดใจประดุจประหนึ่งว่าดงป่าช้าผีดิบให้พระองค์เห็น

พระองค์จึงตัดสินใจตัดสินพระทัยออกบวชทันที นี้เรียกว่าเล่ามาเพียงย่อๆ เรียกว่าขึ้นอยู่กับมัน ก็อยู่ไม่ได้ เรียกว่าไม่เป็นที่สำราญใจเหมือนมาแต่ก่อน พระองค์จะหาทางพ้นทุกข์จากสิ่งเหล่านี้ ให้ได้ จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี้ให้ได้ พระองค์จึงตัดสินใจตัดสินพระทัยออกบวช แล้วก็ชวนนายฉันนะ และกัโหมากัณฐกะมาด้วย ก็ขี่ม้าขึ้นออกบวช ถึงแม่น้ำอนิมานที ม้าก็ลั่นใจตายพอดี พระองค์ก็ตัดพระเมาลีอยู่ตรงนั้น ส่วนนายฉันนะก็กลับมาบ้านกลับกรุงกบิลพัสดุ์แต่ข่าวเป็น อย่างไรไม่รู้

ที่นี้เมื่อพระองค์ออกบวชแล้ว พระองค์ก็พยายามไปศึกษาทดลองดูตามลัทธิต่างๆ อยู่ในชมพูทวีปเมื่อครั้งพุทธกาลนั้น ทุกลัทธิว่านั่นเถอะ ทุกลัทธิทุกศาสนาก็ว่าได้ เป็นลัทธิฤๅษี ซีไพร ชฎิล เหล่านี้เป็นต้น พระองค์ศึกษามาหมดเรื่องอรรถกถาญาณุโยค ย่างพินย่างไฟ พระองค์เป็น พรหมณ์มาก่อนนะ เรียกว่าไม่สำเร็จสักวิธีเดียว ที่เขากล่าวว่าพระพุทธองค์นั้นไปจบมาน สมาบัติ ๘ มาจากอาฬารดาบส และอุทกดาบส มานั้นไม่เป็นความจริง เพราะว่าถ้าไปจบมาจริงๆ แล้ว ทำไมพระพุทธองค์ตอนที่ ๖ นั้น ทำไมพระพุทธองค์จึงหวนระลึกถึงปฐมฌานเมื่อครั้งที่ พระองค์ยังมีพระชนมายุเพียง ๗ พระชันษาเท่านั้น

ทำไมไประลึกถึงตอนนั้น

ทำไมไม่ระลึกถึงเออาณาสมาบัติ ๘ ที่จบมาเมื่อวานขึ้นนั้นเสียมีติริี ดังนั้น ใน พระไตรปิฎกจึงขัดกัน หลวงพ่อที่เคยเทศน์มาครั้งหนึ่งแล้ว พระไตรปิฎกขัดแย้งกันเพราะคนแต่ง เขาไม่รู้เรื่องฌาน ที่นี้เมื่อพระองค์ได้บำเพ็ญทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว มีปัญญาวิคคีย์ค้อยอุปัฏฐาก อุปถัมภ์อยู่ที่ควงไม้มหาโพธิ์

ตานี้ย้อนต่อไปเลย ตอนอยู่ควงไม้มหาโพธิ์ คือว่าทำทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอรรถกถาญาณุโยค กัดพระทนต์ด้วยพระทนต์สิ่งเหล่านี้ อดอาหารเหล่านี้เป็นต้น เรียกว่ากลั่นลมหายใจ ถึงพระองค์ จะไม่ได้กินข้าวอะไร ถึง ๖ ปี เห็นไหม กินแต่น้ำข้าวเฉยๆ ทำนองนี้ กลั่นลมหายใจไว้ ปิดจมูกปิด ปากเอาไว้ลมก็ออกทางหูตามยถากรรม ตามขุมขน ก็ยังไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลยเห็นไหม พระองค์

ทรมานทางร่างกายอย่างที่เห็นอยู่ในรูปนั้นนะ เหลือแต่หนังห่อหุ้มกระดูกเท่านั้น มีแต่เอ็นเท่านั้น
ก็ไม่ได้สำเร็จเป็นสัมมาสัมโพธิญาณแต่ประการใดเลย

ที่นี้พระองค์จึงทรมานระลึกได้ว่า เราเคยเข้าสู่มณเฑาะว์ได้เมื่อครั้งเรานี้มีพระชนม์ได้ ๗
ชันษาเท่านั้น พระองค์จึงทรมานระลึก....ที่นี้พระองค์จึงมาบำเพ็ญเพียร มาทรมานทางจิต ตานี้มา
ทรมานทางจิตอย่างเดียว

การทรมานทางจิตนี้ยิ่งยวดกว่าอรรถกถาญาณุโยค เข้าไปอีกไม่รู้ว่่ากี่ล้านเท่า หมายความว่า
ว่าพระองค์จะทำให้จิตของพระองค์นั้น พระองค์ก็หลงเหมือนกันนะ ขอรภัย พระองค์ก็หลง
เหมือนกัน จะทำให้จิตใจของตนเป็นอัสติตาตัวตนไม่มีวันตาย ว่าจันเถอะ ไม่มีวันตาย

พระองค์เลยมาเพ่ง มาเพ่งทางใจของพระองค์ หวังว่าจะทำให้ใจของตนเองเป็นอมตธรรม
คือธรรมที่ไม่ตาย เป็นที่ว่า เป็นอัสติตาตัวตน นี่ความจริงพระพุทธองค์คิดเช่นนั้น พระองค์จึงเลิกทำ
ทุกกริยาอรรถกถาญาณุโยค หมายความว่า การบำเพ็ญเพียรให้เหน็ดเหนื่อยเปล่า จึงยกเลิก จึงมา
ฉันอาหารหยาบบำรุงร่างกาย บำรุงร่างกายให้แข็งแรงขึ้นมาแล้ว **ที่นี้พระองค์จึงมาบำเพ็ญ
เพียรทางใจ** เมื่อปัญจวัคคีย์เห็นเช่นนั้นก็เข้าใจว่า เจ้าชายสิทธัตถะองค์เอกมหาราชาบุรุษนี้เป็นคนมัก
มาก เป็นคนมักมากเวียนมาเป็นคนเลวเสียแล้ว จึงจากพระองค์ไป พระองค์จึงบำเพ็ญอยู่แต่ผู้
เดียว

ที่นี้จะย้อนกล่าววันนั้นเป็นวันที่พระองค์จะได้ตรัสรู้ พอดีมีนางสุชาดาเอาข้าวมธุปายาส
หวังว่าจะเอาไปบวงสรวงเทพยดา ที่นางสุชาดาเป็นลูกของมหาเศรษฐีนั้นนะ ว่าตนได้ลูกชายหัวปี
ก็พอดีไปเจอพระองค์นี่ก็ว่าเป็นเทพยดา เพราะพระองค์มีรูปร่างที่สวยสดงดงามเหมือนเทพย
ดาทีเดียว จึงได้นำเอา ข้าวมธุปายาสไปถวายพระองค์พร้อมทั้งถาดทองคำด้วย

เมื่อพระองค์ฉันแล้ว ก็เลยไปเสีงทายอยู่ที่แม่น้ำเนรัญชรานั้นเองว่า ..ถ้าข้าพเจ้าจะได้
ตรัสรู้จริง ก็ขอให้ถาดใบนี้เนะ จงลอยทวนกระแสแม่น้ำลงดู.. ถาดใบนั้นก็ลอยทวนกระแสแม่น้ำ
ไปได้จริงๆ เห็นไหมพระองค์ก็เสีงทายเหมือนกันนะ

ที่นี้พระองค์จึงมาบำเพ็ญเพียรอย่างอุกฤษฏ์โดยที่เดียว ตั้งแต่ปฐมมณเฑาะว์ที่เดียว
ที่นี้การย่างไฟย่างไฟ เพ่งกสิณดิน น้ำ ไฟ ลม พระองค์ผ่านมาหมดแล้ว ผ่านมาหมดทุกวิธี เพราะ
พวกฤาษี ซีไพร ชฎิลเขาทำกัน พระองค์ก็ทำมาแล้ว ที่นี้พระองค์จึงอาศัย ขอรภัยถูกผิดก็ขอรภัย
ต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือว่ามาจับจุดได้ที่ว่า มาบำเพ็ญเพียรทางใจนี้ ก็หมายถึงว่า
เพ่งใจของตนเองนะ เพ่งใจของตนเอง ตั้งแต่

ปฐมมณเฑาะว์ มี วิตก วิจาร ปิติ สุข เอกัคคตา มีองค์ ๕ แต่มีอารมณ์อยู่นะ มีอารมณ์อยู่ นี้เรียกว่า
มณเฑาะว์ที่ ๑

ชั้นมณเฑาะว์ที่ ๒ **ทุติยมณเฑาะว์** ปล่อยวางวิตก วิจาร เหลือแต่ ปิติ สุข กับเอกัคคตา นี้มณเฑาะว์ที่ ๒

ฉานที่ ๓ **ตติยฉาน** นี้ปล่อยวางตัวปิติ เหลือแต่สุขกับเอกัคตาเท่านั้น ตัวอัปนาสมาธิ
ฉานที่ ๔ ขึ้นถึง **จตุตถฉาน** เรียกว่าเหลือแต่ อัปนา สมาธิ ตัวเอกัคตารมณีนั่น กับมี
อุเบกขา ฉานที่ ๔ เข้าไปแล้ว **มีอารมณ์ให้เพ่ง** แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้ว่าจะเพ่งอารมณ์อะไร
เพราะเขาไม่ได้จารึกเอาไว้ แต่คงจะเพ่งอารมณ์ที่เรียกว่าเป็นอธิบดีอารมณ์ที่เฝ้าจิตใจของ
พระองค์นี่ เรียกว่าเพ่งจิตอย่างเดียว ก็คงจะไม่หมายถึงอารมณ์ ก็ขอให้เข้าใจตามนี้ เพราะว่า
พระองค์จะทำจิตของพระองค์นั้นให้เป็นพระอมตธรรม ที่นี้เพ่งไปเพ่งมาในตอนที่จะจตุตถฉานนะ
เพ่งไปเพ่งมานั้นมันก็หายวับไป เฉยๆ อารมณ์นั้น
ทั้งอารมณ์ทั้งความคิดอะไรมันก็หายวับไปเฉยๆ

ตอนอย่างนี้แหละจะเรียกว่า**อากาศกลืน**ก็ได้ พระองค์ก็เพ่งอากาศนั้น พระองค์ก็เพ่ง
อากาศนั้นแหละ เพ่งอากาศเข้าไปอีก ก็เห็นแต่ความว่างเปล่าไปทั้งโลก เห็นความว่างเปล่าไปทั้ง
โลก ทั้งตัวพระองค์ด้วย ทั้งสัตว์บุคคลตัวตน ที่ว่าทุกๆ คนอยู่ในโลกนี้ ทั้งวัสดุทุกอย่าง เรียกว่า
โอกาสโลก เห็นแต่ความว่างเปล่า จึงเรียกว่า

อากาสนัญญาตนะ เห็นแต่อากาศและความว่างเปล่าอย่างหาที่สิ้นสุดลงไม่ได้เลย แต่
เพ่งไม่นานเท่าไรหรือก็เกิดมารเข้าผจญแล้วตานี้ อยู่ในฉานนี้แหละ อนุสฺสณานที่ ๑ (ฉานที่ ๕)
เกิดติดตามนางเปลือยเรียกว่าแผลงฤทธิ์เป็นโอบปาติกะเข้ามาผจญทันที
พระองค์ก็เอาสติ สตินทรีย์ฉานของพระองค์ พระองค์ก็นึกว่า

เอ...เมื่อตะกี้นี้เอาอะไรเป็นสิ่งที่รู้อากาศที่ว่างเปล่า!

พระองค์ก็รู้ว่า **เอาวิญญาณเป็นตัวรู้** พระองค์ก็ **เพ่งวิญญาณ** เข้าไปอีก ตอนนี้อย่างที่หลายก็
อาจจะจับจุดไม่ได้ คำว่า วิญญาณ นั้นต้องมีอารมณ์ประกบติดตามนางเปลือย

ต้องเพ่งที่อารมณ์ คือติดตามนางเปลือยนั้น

ฉานสติของสัมพัญญาณะจะขนาดไหน หลวงพ่อก็ไม่กล้าวิจารณ์

องค์เอกมหาบุรุษท่านมีจิตใจ มีสติอันมั่นคงอย่างเด็ดเดี่ยวจริงๆ นั้นเห็นไหม

คือท่านเพ่งเข้าไปจนกระทั่งว่า วิญญาณมันก็รู้อย่างไรไม่มีชาติจะสงบจบสิ้นลงได้เลย ก็เรียกว่า

วิญญาณัญญาตนะ นี้ขึ้นฉานที่ ๒ ของอนุสฺสณานไปแล้ว (ฉานที่ ๖)

ที่นี้พระองค์ก็เพ่งต่อขึ้นไปอีก เพ่งติดตามนางเปลือยที่เข้ามาผจญพระองค์นั้นอีก

จนกระทั่งที่ว่าหน้อยหนึ่งก็จะไม่รู้ หน้อยหนึ่งก็จะไม่มี อะไรไม่มี จะไม่มีความรู้สึกในอารมณ์นั้น
แต่อารมณ์นั้นเด่นชัดอยู่เหมือนภาพโทรทัศน์ นี่ขอให้เข้าใจ มีอารมณ์อยู่ แต่วิญญาณตัวรู้ หรือ
สังขารการปรุงคิดนั้นมันเกือบจะหมดไปแล้ว ตอนนี้อย่างนี้จึงเรียกว่า

อากิญจัญญาตนะ เรียกว่าฉานที่ ๗ แล้ว (อนุสฺสณานที่ ๓)

พระองค์ก็เพ่งต่อเข้าไปอีก เพ่งติดตามนางเปลือยที่เข้ามาผจญพระองค์นั้นแหละ แต่เห็นอย่าง
เด่นชัดเหมือนอย่างภาพโทรทัศน์เหมือนเดิม

เรียกว่าฉานที่ ๘ นี้ (อรูปฉานที่ ๘) เรียกว่า **เนวส์ัญญานาสัญญาตนะ** เป็นฉานที่พร้อมจะดับ หรือเปลื้องสัญญา, และเวทนา อันประณีตลงได้ จะจำก็ใช่ ไม่จำก็ใช่ เรียกว่าเกือบจะดับลงไปแล้ว แต่ฉานมาหยุดชะงักอยู่เพียงแค่นี้ มาหยุดชะงักอยู่ที่ฉานที่ ๘ นี้แหละ เปรียบเทียบแล้ว ฉานนี้ก็เปรียบเทียบว่า

สังขารุเบกขาญาณ ในวิปัสสนาญาณ ๙ หรือวิสุทธิมรรค ๗ ใน ปฏิปทาญาณทัสสนวิสุทธิ นั้นแหละ หลวงพ่อก็เปรียบเทียบให้ดูมาแล้ว และเป็น **มหาสติปัฏฐานสูตร** เหมือนกันในการเพ่งนั้น

ในการเพ่งก็ขอให้รู้ไว้เป็นมหาสติปัฏฐานสูตรทั้งนั้น เปรียบเทียบ มหาสติปัฏฐานสูตร คือว่าอารมณ์ที่เพ่งหทัยประสาท

หทัยประสาทของพระองค์ก็เป็น ดิน น้ำ ไฟ ลม ก็เป็น **กายานุปัสสนา**

ระหว่างเพ่งนั้น เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ ก็เรียกว่าเป็น **เวทนานุปัสสนา**

แล้วระหว่างเพ่งเห็นอารมณ์นั้น จิตมีราคะ โทสะ โมหะ หรือจิตฟุ้งซ่าน หรือว่าจิตหลุดลอย อะไรทำนองนี้ จิตฟุ้งซ่าน มีสมาธิ ก็เป็น **จิตตานุปัสสนา** ไปแล้วเห็นใหม่

อยู่รวมจุดเดียวกันเป็นปลายเข็มอยู่ที่หทัยประสาท

อยู่ตรงดิ่งจุมูกหักแห่งเดียวเท่านั้น

ตัวธิดามารนางเปลือยเป็นธรรมารมณีนั่นนะ ก็เป็นอายตนะ ๑๒ เรียกว่าอยู่ที่ใจกับธรรมารมณีสพร้อมสติสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้เหล่านี้เป็นต้น อธิบายพอย่อ ๆ เหล่านี้

ก็เป็น **ธรรมานุปัสสนา** เห็นใหม่อยู่จุดเดียวกันเท่านั้น

อยู่จุดปลายเข็ม..อยู่ที่หทัยประสาท นี่หลวงพ่อย้ำให้ดู

พอต่อลู่กับอารมณ์อยู่ที่ ฉานที่ ๘ นี้ ก็ไม่เนิ่นนานเท่าไรหรอก ด้วยกระแสสติปริยฉานพลังฉานสายฟ้าผ่าของพระองค์นั้นจะขนาดไหน หลวงพ่อไม่กล้าวิจารณ์ พระองค์เรียกว่าพุ่งทีเดียวเท่านั้นแหละ ตัดหัวขุนพลของธิดามารนางเปลือยซึ่งเป็นอธิบดีอารมณ์เอก จะให้เกิดเป็นกิเลสใหญ่ไฟมหันต์ ขาดสะบันงาทลายลงไปเลย (ถึง สัญญาเวทียตนิโรธ เป็นฉานที่๙) เรียกว่าเอาพระสติของพระองค์นั้นแหละ ฉานสติของพระองค์พุ่งเข้าไป เรียกว่าจนสุดแรงเกิดขององค์เอกมหารูขุช

หลวงพ่อยังบอกไว้แล้วว่า ถ้าไม่มีดวงไม้มหาโพธิ์อยู่ที่ทางเบื้องหลังของพระองค์นั้นนะ ตอนที่จะทรงฉานถึงองค์ฉานนิโรธสมาบัตินั้น ร่างของสัพพัญญูนี้จะกระเด็นไปที่โยชน์ก็ไม่รู้ ตอนดับลงขาดสันตติการสืบทอดของการคิดปรุงใจลงนะ นี่มีอานุภาพรุนแรงถึงขนาดนั้น นี่ก็ขอให้เข้าใจวิธีการตรัสรู้ของพระองค์ หลวงพ่อย้ำย้ำให้เห็นแก่นแท้

ที่นี้เมื่อตรัสรู้แล้ว เมื่อทรงฌานองค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ หมายถึง ถึงแล้วตานี้ ถึงองค์พระนิพพาน, สัญญาเวทิตนโรธนี้ เมื่อทรงอนุภาพไว้เต็มอนุภาพของสัพพัญญู เต็มอนุภาพขององค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ

ปลายห้วงที่นี้ อยู่ปลายห้วง หมายความว่าพระองค์จะทรงไว้ก็ชั่วโมงหรือเท่าไร หลวงพ่อก็ไม่รู้เพราะว่าเขาไม่ได้จารึกไว้ อยู่ปลายห้วงกำลังจะคลายออก ปลายห้วงของความดับ ของการขาดสันตติของอตตัตตัตตนของกิเลส

คือความคิดเขาเป็นอตตัตตัตตนที่ยิ่งใหญ่ไพศาล โลกทั้งแสนโกฏิจักรวาลนี้ ก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าความคิดเห็นใหม่ ความคิดเขาเป็นอตตัตตัตตนอันยิ่งใหญ่มหึมา โลกทั้งแสนโกฏิจักรวาลก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ามัน ไม่เท่าความคิด ไม่มีคนอธิบายธรรมเหมือนหลวงพ่อก

ความคิดเป็นอตตัตตัตตน ที่แท้จริง

เมื่อพระองค์ดับอตตัตตัตตน ได้ลงอย่างเด็ดขาดแล้วนะ จึงได้ถึง อนัตตาธาตุ เห็นใหม่

อนัตตาธาตุ...ธาตุที่ไม่มีตัวตน หรือถึง อสังขตธรรม

นั่นแหละ เป็น **องค์พระมหานิพพาน** แล้ว

ตานี้ เมื่อ ปลายห้วงของความดับ หรือ องค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธนี้ ผลสมบัตินั้น กำลังจะคลายออกหน่อยหนึ่ง จึงจะเกิด ปริชาญาณ ของพระองค์นั้นนะ ไปรู้ใน กิจ ๔ ญาณ ๓ เรียกว่ากิจ ๔ ญาณ ๓ ปริวัตร ๓ อาการ ๑๒ พร้อมทั้ง ปฏิจฺจุสมฺปบาท ให้รู้แจ้งแทงตลอดอย่างสิ้นเชิง

สำหรับกิจ ๔ ญาณ ๓ นั้นหลวงพ่อกก็จะอธิบายย่อเข้าไปอีก กิจ ๔ ญาณ ๓ คือว่า

กิจ ๔ ในอริยสัจ นั้น ข้อต้นก็เรียกว่า

๑. **ปริญญาณกิจ** คือว่าปริชาญาณ กำหนดรู้ทุกข์ คือว่ารู้ทุกข์ (รู้ทุกข์สัจ)

๒. **ปหานกิจ** ข้อที่สอง นั้น สมุทัยนี้คือรู้สมุทัย รู้สภาพของสมุทัย สมุทัยเหตุแห่งพาใจให้เป็นทุกข์ (ละสมุทัยสัจ)

๓. **สังฆิกรณกิจ** ข้อที่สาม นิโรธ เป็นสภาพที่ควรทำให้แจ้ง คือว่ากิจ ๔ ในอริยสัจ (ทำให้แจ้งซึ่งนิโรธสัจ)

๔. **ภาวนากิจ** ข้อที่สี่ ก็เรียกว่าเป็นสภาพที่เป็นสภาวะที่ควรทำให้เจริญ นี่คือว่า (เจริญมัคคสัจ)

ญาณ ๓ สัจญาณ กิจญาณ กตญาณ

ที่นี้ญาณ ๓ เรียกว่าญาณ ๓ นี้

พระองค์ก็เอาพระปริชาญาณ อันสุขุมคัมภีรภาพของพระองค์นั้นยังเข้าไปรู้ ไม่ได้พิจารณานะ พิจารณาไม่ได้ ผ่านขั้นตอนพิจารณาไปแล้ว เพียงแต่ว่ายังรู้ตามสภาวะจริง

สัจจญาณ

รู้ ททุกข์ ว่ากายกับใจมันเป็นทุกข์ และว่าทุกข์นี้มันเกิดมาจากอะไร และก็..

รู้ สมุทัย อีกด้วยว่าเป็นเหตุแห่งทุกข์ เป็นจริงๆ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา เหล่านี้ แล้วก็..

รู้ นิโรธ ความดับทุกข์ แล้วก็..

รู้ มรรค ทางแห่งความดับทุกข์ (นี้เรียกว่าเป็นรอบที่ ๑)

กิจจญาณ

ทุกข์ เป็นสิ่งที่ควรกำหนด รู้

สมุทัย เป็นสิ่งที่ควรกำหนด ละ

นิโรธ เป็นสภาพที่ควรทำให้ แจ้ง

มคคสังจัจ เป็นสภาพที่ควรทำให้ เจริญ (เป็นรอบที่ ๒)

กตญาณ

ทุกข์ เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้ เราก็ได้กำหนดรู้แล้ว อย่างรู้แจ้งแทงตลอด ความเป็นทุกข์ รู้แจ้ง
แทงตลอดสมุทัย สมุทัยนั้นพระองค์ก็ละได้แล้วอย่างเด็ดขาด

นิโรธ การดับทุกข์ เป็นกิจที่ว่าจะกระทำได้แล้ว คือว่านิโรธการดับทุกข์ พระองค์ก็ทำให้รู้แจ้งแทง
ตลอดได้แล้ว

มคคสังจัจ พระองค์ก็ทำให้เจริญถึงที่สุด

เรียกว่ามคคสังจัจนี้ หมายถึงเอาตัวสติพุ่งเข้าไปตัดตัวสมุทัยนั้นแหละ ประกอบกันเข้าจึงดับลงเป็น
นิโรธ (สัญญาเวทียตินิโรธ) นั้น (เป็นรอบที่ ๓)

แต่หลวงพ่อก็จะย้ำให้ฟังอีกตอนหนึ่งว่า

นิโรธ...การดับความคิด

การดับความคิดจึงจะเป็นนิโรธที่แท้จริง และทรงอนุภาพไว้ได้ ไม่ใช่การดับทุกข์ การดับทุกข์
นั้นทุกข์ตัวนั้นเป็นตัวผลไปแล้ว แต่ตัวที่แท้จริงก็คือดับความคิด และทรงอนุภาพไว้ได้
ความคิดเป็นอิตตาตัวตน

สมุทัยก็เหมือนกัน กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา เกิดมาจากไหน เขาก็เกิดมาจาก
ความคิด นี้ก็ขอให้เข้าใจใน กิจ ๔ ญาณ ๓ ที่นี้หลวงพ่อก็อธิบายให้ฟังจะไม่ได้อธิบาย
ปฏิบัติสมุปปาทอนนี้

จะอธิบายซ้ำในหัวข้อที่ว่า การรู้กับการตรัสรู้มันแตกต่างกันอย่างไร ที่คนทุกวันนี้มันนะเขา
เรียนรู้อีกว่าเรียนจากศัพทบัญญัติ จากตัวหนังสือ จนกระทั่งที่ว่านับตั้งแต่ นักธรรมตรี โท เอก
ขึ้นไปถึงมหาเปรียญ ๙ ประโยค ก็ตกอยู่ในที่ว่า สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา เท่านั้น คือว่า
เรียนรู้อตามสภาวะที่มากกระทบ

ทีนี้คือว่าเรียนรู้ เรียนรู้ตามสภาวะจริง ตั้งแต่ก่อนนั้นเราเรียนตามหนังสือ ตามทฤษฎี ทีนี้มาเรียนรู้การประพฤติปฏิบัติ มากำหนดดู ก็เป็นการเรียนรู้เหมือนกัน ยังไม่ได้จัดเข้าเป็นที่ว่าจะเอาไปตรัสรู้ได้ เป็นแต่ทำให้เบื่อหน่าย ให้เห็นจริงไปเสียก่อน ให้เห็นจริงไปตามรูปธาตุ นามธาตุ ตามรูปขันธ์ นามขันธ์ ไปซะก่อน ทางทวารทั้ง ๖ นะก็ขอให้จำเอาไว้ พร้อมทั้งที่ว่า อสุภกรรมฐาน เหล่านี้เป็นต้น ก็ขอให้เข้าใจ ทีเขาอธิบายญาณ ๑๖ เอาเป็นตัวรู้ไปหมดเลย คือว่ารู้ตั้งแต่ญาณที่ ๑ ถึงญาณที่ ๑๖ หรือญาณที่แสนก็แล้วแต่ มันลึกแต่ว่าเป็นการรู้ รู้จัก รู้จำ รู้จักวิญญาณ หรือรู้จักว่าเป็นอุเบกขา หรือว่ารู้สุข รู้ทุกข์เหล่านี้เป็นต้น จึงเป็นการรู้เฉยๆ รู้ด้วยปัญญาเท่านั้น

ปัญญาตัวนี้เป็น ปัญญาฝ่ายโลกีย์ปัญญา เท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจให้เข้าใจตามนี้ นี่คือการบรรยายธรรมวันนั้น จะให้ชี้ขาดเอาตรงนี้ ให้ชี้ขาดเอาตรง ปัญญาเป็นตัวรู้ที่มีที่ไหน มีที่ไหนเอาปัญญาไปตรัสรู้ได้ มีที่ไหน ถ้าเอาปัญญาไปตรัสรู้ได้ เขาทำไม่ไม่เปรียบเทียบตอนพระองค์เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ นั่งตรัสรู้อยู่ข้างเตียงพระนางพิมพามิตีรี หลวงพ่อก็ยังไม่บอกแล้ว ก็ยังไม่บอกแล้วว่ามันเป็นเช่นนั้น

ทีนี้การตรัสรู้นะ ถ้าเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่ง ตรัสรู้นี้ก็หมายถึงการตัดก็ได้
ตัดตัวอัตตาตัวตนของความคิด

ตัดตัวปัญญาฝ่ายโลกีย์ ตัดทิ้ง ดับลงไปเลย ดับลงไปทั้งหมด

อันนี้เขาอธิบายธรรมไม่มีขั้นตอน ไม่มีการดับอะไรเลย ล่วงไปเลย ถึงญาณที่ ๑๖ จบครั้งที่หนึ่งเป็นโสดา จบครั้งที่สองเป็นสกทา จบครั้งที่สามเป็นอนาคามี จบครั้งที่สี่เป็นพระอรหันต์ จบพันครั้ง หมื่นครั้งก็ตาม ไม่เป็นประโยชน์แก่นสารอะไรเลยกับพวกเหล่านั้น ไม่เป็นแก่นสารอะไรเลย เพราะไม่มีสภาวะตัวสัญญาเวทิตนโรธ เข้ารองรับในสภาวะให้ดับลงให้ทรงสภาวะไว้ได้ ก็ขอให้เข้าใจเอาตามนี้

นี่แหละคือการตรัสรู้ที่แท้จริง คือ ตัวดับ คือว่า ดับความคิด ตัวสมุทัย นี่แหละคือการตรัสรู้ที่แท้จริงคือการตัด ตัดทิ้งว่างนั้นเถอะ

ตรัสรู้นี้ หมายถึงรู้แจ้งแทงตลอด หยั่งเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอด อยู่ปลายห้วงของความดับ นี้ เห็นไหม มันผิดกันอยู่ตรงนี้

ฉะนั้น ชาวโลกทั้งหลายทุกวันนี้ เขาจึงเอาปัญญาเป็น มรรค ผล นิพพาน เห็นไหมมันผิดกันอยู่ตรงนี้ ขอให้จับเอาประเด็นนี้ประเด็นเดียวเท่านั้น พวกชาวโลกทั้งหลายก็จะได้ว่า รู้จัก รู้จำ รู้จักสัญญาความจำอะไรเหล่านั้นเป็นต้น หลวงพ่อที่เคยประสบพบพานมาแล้ว จบญาณ ๑๖ มาโดยตรงเสียด้วย หลวงพ่อจึงได้ว่า รู้จัก เรียกว่ามันผิดทาง ไม่มีสภาวะเข้าไปรองรับที่แท้จริง ไม่มีสภาวะอะไรเข้าไปรองรับ กิเลส ตัณหา อณูสัย ก็หมายถึงปัญญาฝ่ายโลกีย์วิสัย ฝ่ายโลกีย์วิสัย

ทั้งนั้น ก็เลสตัณหายังไม่ได้ตัด ยังไม่ได้ดับลงเลย อวดอุทริเอาไปเป็น มรรค ผล นิพพาน เห็นใหม่ (เอาไปเป็นตัวมรรคได้ ขออภัย เป็นตัวมรรคได้ เดินทางได้ ปัญญาตัวนี้เป็นการเดินทางได้)

เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้วนะ **ดับทั้งตัวสติปัญญา** ที่ผ่าน ๆ มานั้น ดับตัวสติปัญญา ทั้งการปรุงแต่ง คล้ายๆ เป็นของสองอย่าง แท้ที่จริงเป็นของอย่างเดียว จะเรียกว่า สติ ฝ่ายเดียวก็ได้ หรือว่า ความคิด ฝ่ายเดียวก็ได้ คล้ายสองสภาวะ แต่เขาเกิดซ้ำซ้อนกันไม่ได้ ก็ขอให้เข้าใจ

การตรัสรู้ที่แท้จริง ก็คือถึงสภาวะ สัญญาเวทียตนิโรธ คือว่าดับลงได้โดยเด็ดขาด

พระองค์จึงได้รู้แจ้งเห็นจริงว่า ตั้งแต่ก่อนว่าจะทำให้เป็นอตตัตตัตตน เลยไปเกิดเป็น **อนัตตาธาตุ** ว่างเปล่าไม่เห็นอะไรเลย จึงได้ถึง **วิโมกข์ ๓**

สุญญตวิโมกข์ ...เห็นใหม่ สูญสิ้นแล้วจากการคิดปรุงแต่ง ทั้งอารมณ์ไปด้วย เขาแปลไม่ได้ตรงนี้ หลวงพ่อก็แปลได้...

คำว่า นิพพานัง ปรมัง สุญญัง นั้นหมายถึง สูญจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์ แต่เขาแปลไม่ได้ หลวงพ่อก็แปลได้ตามนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายเข้าใจเอาตามนี้ ข้อต่อมาก็เรียกว่า

อนิมิตตวิโมกข์ คือว่า หาความคิดและอารมณ์นั้นมาเป็นนิมิต มาเป็นเครื่องหมายไม่ได้ ที่นี้..

อัปณิหิตวิโมกข์ นั้นหมายถึงว่า หาความคิดทั้งอารมณ์นั้นไม่มีที่ตั้งเลย เมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่มีบังเกิดขึ้นมาแล้ว ราคะ โทสะ โมหะ นั้นมันจะมาจากทางไหน หลวงพ่อยังมองไม่เห็นทาง

นี้ก็ขอให้เข้าใจว่า ในการตรัสรู้ หรือการรู้เฉยๆ นั้น เอาปัญญาไปรู้เฉยๆ แบบญาณ ๑๖ นั้นนะมันไม่ถูกต้องแต่ประการใด เป็น อสังกรรม แทรกซ้อนเข้ามาในพุทธศาสนา โดยไม่รู้ตัว

ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้จ้วงจาบพุทธคำสอนแต่ประการใด แต่บางบทบางตอน ตั้งแต่ ญาณที่ ๑ ถึงญาณที่ ๓ นั้น ก็เป็นพุทธคำสอนที่แท้จริงของพระองค์เหมือนกัน หลวงพ่อไม่ได้ปฏิเสธ

แต่สำหรับญาณตั้งแต่ อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ ขึ้นไปนั้นผิดหมดเลย ผิดหมดเลย อธิบายเป็นรูปนามเสียหมด ทั้งๆ ที่พระองค์อธิบายเป็นความคิดปรุงแต่งกับอารมณ์ แต่พวกนั้นเสือกอุทริเอาไปเป็นรูปนามเสียหมด เห็นใหม่ ที่พระพุทโธศาจารย์แต่งเอาไว้เมื่อครั้งพันปี พระเถรเถร ชี้ ไม่ต้องคำนึงถึงพวกอุบาสก อุบาสิกาทรรอก ประมาณ ๓ แสนรูปนะ ยังตีความหมายแค่นี้ไม่ได้ ทั้งๆ ที่จบมหาเปรียญ ๙ ประโยค ไม่รู้ว่าที่แสนคนในประเทศไทย ก็ยังอุทริไปอธิบายตามนั้นอีก แยกประเด็นไม่ได้ เอาปัญญาอันพอกพูนด้วยอนุสัย ก็เลส อาสวะ ต่างๆ ไปเป็นตัวมรรค ผล นิพพาน เห็นใหม่

นิพพานไปนิพพานมา เกิดห้วงกามแตกกระเบิดทันที เห็นใหม่ ลึกขาลาเพศเปลื้องผ้าเหลืองแทบไม่ทัน ทั้งนี้หลวงพ่อก็ไม่ได้จ้วงจาบเป็นตัวบุคคล แต่ให้รู้จักไว้ว่า ผู้ประพฤตินิกรรมกรรมฐานนั้นนะ ควร

ควรแล้วที่จะพิจารณาให้ถูกต้อง ที่เขาลำดับญาณว่า ถึงญาณนั้นญาณนี้ หลวงพ่อก็นึกขำอยู่
หรือ บางทีก็นึกขำ แต่ทั้งนี้แหละทั้งนั้น หลวงพ่อก็สู้เขาไม่ได้หรือ ทำไม่ถึงสู้เขาไม่ได้ ก็เพราะ
หลวงพ่อกับคนอื่น จะไปสู้เขาได้อย่างไร เขามีแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณ เขาญาณ
๑๖ มาเผยแผร์ และเขาเข้ามาทางประเทศพม่าเสียด้วย ที่ว่าเจ้าคุณพิมลธรรม และพระอาสภะ
เถระ(พระพม่า) เขาเข้ามา ส่วนเจ้าคุณอาสภะเถระนั้น ก็ขอกภัย ก็ถึงกับต้องอาบัติปาราชิก จะ
จริงหรือเท็จหลวงพ่อก็ไม่รู้ ถูกลูกศิษย์ลูกหาตีเอาเสียสะប់สะบอม ลิกขาลาเพศไป ถึงกับบวชใหม่
อยู่ที่วัดพระพุทธบาทตากผ้า เห็นไหม นั่น มันก็เป็นอย่างนั้น ถ้าต้นตำรับดี ต้นตอดี ทำไม่ถึงจะ
เป็นเช่นนั้น ไปให้อารมณณ์แมชีนั้นนะ ตีสอง ตีสสาม ถึงออกมาจากห้อง มีที่ไหน คนจะทำอย่างนั้น
ไม่มีหรือ หลวงพ่อกับไม่มี พุทธคำสอนไม่ได้กล่าวไว้เช่นนั้น สำหรับแมชีทั้งหลายในยุคปัจจุบันนี้
จะไปหาหลวงพ่อกับทำอะไรทำนองนี้ ก็ไปแต่หัวค้ำอโยให้มิดทำนองนี้ จะไปกลางคืนก็ได้ไม่เป็นไรแต่
ว่ามันจะไม่เหมาะสม กลัวคำครหาในทางต่างๆ เหล่านี้ อันนั้นเสียอกอุตรีไปให้อารมณณ์กันกลางค้ำ
กลางคืนถึงตีสองตีสสาม ไม่ถูกต้องทีเดียว ไม่ถูกต้อง เรียกว่าให้อารมณณ์กันไป ให้อารมณณ์กันมา ตั้ง
ห้องขึ้นมาเสียเลยที่เดียวเห็นไหม สิ่งเหล่านี้จึงผิดพุทธประสงค์ ผิดทั้งหมดเลย แล้วเรื่องญาณ ๑๖
สาย พุทโธ ก็ญาณ ๑๖ เหมือนกัน มีแต่ญาณ ๑๖ ทั้งนั้น น้อยวัดที่สุดที่ไม่มีญาณ ๑๖ เห็นไหมนี่
หลวงพ่อกับพูดความจริงให้ฟัง เรื่องเหล่านี้ก็ขอให้จับประเด็นว่า

**การตรัสรู้ ...นะ ต้องตัดตัวอัตตาตัวตนของความคิด ให้ได้ลงอย่างเด็ดขาด
เสียก่อน ทรงอานุกาภาพแห่งความดับ คือ สัญญาเวทียตนิโรธ นั้นให้เต็มอานุกาภาพของเขา
เสียก่อน จึงจะเป็นการตรัสรู้ที่แท้จริง**

จะเอาปัญญาเป็นตัวกิเลส เป็นโลกียวิสัย นั้นนะ ไปรู้มรรค รู้ผล ไปรู้เรื่องเป็นนิพพานชั้น
โน้นเป็นโสดา สกทา อนาคามี เป็นพระอรหันต์ โอ๊ย..พวกบ้า บ้าบอด เรียกว่ายุคนี้มันบอดๆ ยิงพา
คนนี่ ให้ผู้ฟังนั้น ให้ผู้เข้าไปสัมผัส ไปศึกษาเล่าเรียน บอดไปตามๆ กัน ทั่วประเทศ เห็นไหมนั่น
หลวงพ่อกับจึงว่า เรียกว่าวาทะของหลวงพ่อกับจึงประณามไปในตัว เพื่อเชิดชูบูชาพุทธคำสอนเอาไว้
ไม่ได้มีจิตใจไปจ้วงจาบเป็นตัวบุคคลแต่ประการใด ทั้งนี้บอกให้รู้เสียก่อน แต่ว่าหลวงพ่อกับไม่ได้
ปฏิเสธทีเดียว ไม่ได้ปฏิเสธทีเดียว ก็ได้รับความสงบจิตสงบใจเกินฟ้าไปหลายโยชน์เหมือนกัน

แต่มันเอาไม่อยู่ เมื่อกิเลส ตัณหา อาสวะมาแรงๆ ใ้ตัวปัญญายังไม่ได้ดับลงนั้น ตัว
ปัญญาฝ่ายโลกียยังไม่ได้ดับลง ยังไม่ได้ขาดสะบั้นพังทลายลงนั้นนะ มันจะเอากิเลสตัวไหนอยู่..
มันจะเอากิเลสตัวไหนอยู่ ยังไม่มีเพราะเป็นเครื่องกำบัง เพราะเป็นเครื่องกำบัง หมายถึง เพราะ
องค์ฌานสัญญาเวทียตนิโรธ นะ ยังไม่มีเพราะเป็นที่กำบัง เพราะพระนิพพานชั้นพระอรหันต์ยังมี
มี ยังเสียอกอุตรีว่าตนนี้อยู่ญาณโน้น ญาณนี้ ในญาณ ๑๖ แหมหลวงพ่อกับเรียกว่านึกขำไปในตัว
แต่ก่อนหลวงพ่อกับว่าเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง

สิ่งเหล่านี้แหละพาให้ชาวโลกที่นับถือพระพุทธศาสนาหลงฟ้าหลงดินไปกับเขา
ซึ่งไม่มีสภาวะรับรองแต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น การตรัสรู้กับการรู้ให้แยกประเด็นให้ รู้ที่รู้
ด้วยปัญญา รู้จัก รู้จำ การเรียนรู้นี้ใคร ๆ ก็เรียนรู้อันได้ เรียนมาเทศน์มาธรรมนี้เรียนได้ แต่
จะเอาสภาวะที่แท้จริงมาพูด เมื่อเขาไม่มีสภาวะแล้วจะทำอย่างไรจึงจะเอามาพูดได้
หลงพ่อยังมองไม่เห็นทางที่จะเป็นไปได้อัน

ฉะนั้น พวกนี้จึงเรียกว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้ ทั้งๆ ที่หลงพ่อยกเทศน์ออกธรรมแล้ว
เขาไม่เชื่ออยู่ดี ก็มีอยู่บุคคลหนึ่งจ้วงจาบหลงพ่อยัน แต่ว่าชื่ออะไรอะไรหลงพ่อยันไม่รู้หรอก เขาว่า
หลงพ่อยันไปจ้วงจาบพระเถระชั้นผู้ใหญ่ เขาเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าคุณ เขาสอนเรื่องปล่อยวาง ตัวกูของกู
อะไรเหล่านี้เป็นต้น ก็สิ่งเหล่านี้แหละคือว่าพูดปรัชญา ปรัชญาคือว่ามีชั้นเชิงไหวพริบเอาชนะคู่แข่ง
ต่อสู้เท่านั้น แต่เป็นเบื่องบาทของพุทธคำสอนของพระองค์เหมือนกัน หลงพ่อยันไม่ได้ปฏิเสธเลย
ทีเดียว หมายความว่ายังเป็นธรรมเบื้องต้น อย่างสูงก็เบื่องกลางเท่านั้น ไม่ใช่จุดหมายปลายทางที่
จะดับทุกข์ได้ ที่จะตัดขาดจากวัฏสงสารนี้ลงได้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายได้เข้าใจตามนี้

เมื่อท่านผู้ใด ได้ฟังจากเทศน์ม้วนนี้ ก็อาจจะเฉลียวใจก็ได้ ถ้าผู้ใดเป็นผู้มีบารมีอินทรีย์
เคยสร้างสมอบรมมาไว้ ก็จะรู้ในนั้น ไม่ติดในลาภ ไม่ติดในสายนิน สายนิน คือว่าพุทธคำสอนที่
แท้จริงไม่มีสายนินหรืออก เป็นของสัตตปัญญาโดยตรง เป็นสิ่งวิเศษโดยตรง

ฉะนั้น หลงพ่อยันจึงอธิบายพุทธคำสอนของพระองค์ออกไปทางไหนก็ได้ ไม่มีทางออก
หมายความว่า ต้องอธิบายเข้ามาอธิบายโดยตรง เฉพาะสภาวะของ นิโรธ ในอธิบายนี้ นั้น เขาไม่
รู้

ในพระไตรปิฎก ก็บอกว่าการดับทุกข์ถอนขึ้นแล้วซึ่งอาลัยด้วยดี ถอนอนุสัยดับอนุสัย
ทุกสิ่งทุกอย่าง อันนั้นเป็นตัวผล เป็นตัวผลอีกที แต่มีหลงพ่อยันโลกอุดร คนเดียวเท่านั้นแหละ
ว่า นิโรธ การดับความคิด เห็นใหม่ มันแตกต่างกันอยู่ตรงนี้ ดับแล้วก็ต้องให้ทรงสภาวะ
อย่างสวางโลกอุดรคนพูดอยู่นี้ ทรงสภาวะอย่างสูงหลงพ่อยันก็รับไว้ว่า ไม่เกิน ๔ ชั่วโมง หลง
พ่อยันรับ เพราะว่าร่างกายของหลงพ่อยันไม่แข็งแรง

คือทรงสภาวะไม่ให้มีการคิดไปคิดมา

ไม่มีการจับอุบัตินึงเกิดใด ๆ ทั้งสิ้นอยู่ในสภาวะนั้น

สภาวะอันไม่มีสภาวะนั้น พระพุทธองค์ยังคิดค้นหาอยู่ตั้ง ๔๙ วัน จึงได้เอาคำสอนออกมาเผยแพร่
มาโปรดชาวโลกให้เห็นตามนั้น เห็นใหม่

หลงพ่อยันก็ขอย้ายเข้าไปอีกว่า

การตรัสรู้ที่แท้จริง

ต้องตัดทิ้ง ต้องตัด ต้องดับ ต้องดับความคิดอัตโนมัติพร้อมทั้งอารมณ์

อยู่หทัยประสาทแห่งเดียว คือตรงตั้งจุ่มก้นกบ ไม่ใช่อยู่หัวใจด้านซ้าย อย่างที่พวก

สายยุบหนอ พองหนอ หรือสายรูปนามเขาเอาเข้ามาเนาะ หลงพ่อยันตัดประเด็นเดียวประเด็นอื่นไม่มี

ทวารภายนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย นั้น เขาเป็นแต่สะพานหรือสายใยให้ผ่าน
เข้ามาถึงหทัยประสาทอยู่ตรงตั้งจมูกหักแห่งเดียวเท่านั้นเลย แห่งเดียวเท่านั้น ไม่มีการ
รอรเพราะเร็วมาก มาปรุงแต่งอยู่ตรงนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ฉะนั้น พวกทำการเพ่งที่ว่าสะสมละลือนั้น ก็เรียกว่าอินทรีย์เรายังหย่อน คือว่าขาดตอน
ปฏิบัติเคยมา คือว่าเราไม่ชำนาญในทางนี้โดยตรง
สมัยครั้งพุทธกาลนั้น ท่านเพ่งกองไฟกองไฟ นี้เรียกว่าสายตาในคอกกล้าสุดขีดอยู่แล้ว เรียกว่า
รวมเป็นหนึ่งได้ เมื่อหันกำลังแสงของฉานสติของตน เข้ามาตัดตัวอารมณ์ อยู่ที่หทัยประสาทของ
ตนนี้ มันก็ทีเดียวเท่านั้นแหละ ก็ขาดสะบั้นพังทลายลงไปเลย นี่ก็ขอให้เข้าใจตามนี้ ขออย่าอีกที
หนึ่ง

การรู้ทางปัญญา รู้จัก รู้จำเฉยๆ ตั้งแต่ญาณ ๑ นั้นนะ นามรูปปริเฉทญาณ หรือว่า
ญาณที่ ๒ นามรูปปัจจัยปริเฉทญาณ ญาณที่ ๓ ก็ขึ้นไปอีก เรียกว่ารู้รูปนามรวมๆ กันเรียกว่า สัมม
สนญาณ หลวงพ่อไม่เถียง ถูกต้องพุทธคำสอนเหมือนกัน แต่ว่าถูก ๓ ตอนเท่านั้น
แต่ว่าขึ้นญาณที่ ๔ แล้วผิดไปหมดเลย ผิดไปหมด

นี่หลวงพ่ोजึงว่าสมเพชเวทนาพวกเหล่านั้นไปติดอยู่เพียงแค่นั้น เพราะสายโต่งสายดั่ง
มีลากสักการะ เช่นแม่ชีเข้าไปอาศัยเหล่านี้เป็นต้น เขาก็เลี้ยงดูปู่เสียกันได้ มีเอกภาพที่ว่าไหลนอง
กองมาเหล่านี้เป็นต้น สำหรับหลวงพ่อนี้ไม่ต้องการแล้วสิ่งเหล่านั้นนะ ลากสักการะแก้วแหวนเงิน
ทองเขามานูชาเท่าไรนั้น ก็ช่วยชีวิตของหลวงพ่อไม่ได้ จะได้เสวยวิมุตติสุขตรงไหน หลวงพ่อยัง
มองไม่เห็นทางเลย

มีแต่เอาปัญญาไปพิจารณา..ตั้งแต่วันประพฤติกกรรมกรรมฐาน จนกระทั่งวันตายนั้นนะ
..ไม่ได้รับวิมุตติรสแต่ประการใดเลย ยังเสือกอุตราถึงขั้นนั้นขั้นนี้ ได้ญาณโน้นญาณนี้ มันก็
ถูกต้องอยู่หรอก ถูกต้องที่ว่า จินตมยปัญญา สุตมยปัญญา มันถูกต้องอยู่เพียงแค่นั้น ก็ขอให้ท่าน
ทั้งหลายเข้าใจตามนี้

หลวงพ่อดีใจที่ขาดประเด็นเดียวในวันนี้ ก็ขอให้เป็นแก่นสารในม้วนนี้ ก็ขอให้จำเอาไว้ พวก
ท่านทั้งหลาย หรือได้ฟังเทศน์ฟังธรรม ฟังเทศของหลวงพ่อกแล้ว เขียนขนาดที่สุด นี่แหละตอนนี้
ตอนจะเอาเขียนขนาดกัน หมายความว่าไม่ได้จ้วงจาบ เป็นพุทธคำสอนหลวงพ่อก็บอกว่าเป็น ถ้า
ไม่เป็นหลวงพ่อก็บอกว่าไม่เป็น อะไรทำนองนี้ คือว่าพระพุทธรูปองค์ใดอย่างไร หลวงพ่อก็บอก
ไปตามตรง บอกไปตามตรงอย่างนั้น เรียกว่าวิปัสสนาญาณ ๙ หรือวิสุทธิ ๗ เหล่านี้เป็นต้น
หรือว่า(อนุบุพพิหาร ๙) ฉานสมาบัติ ๙ เหล่านี้

เป็นต้น ก็บอกไปตามตรง อธิบายไปตามตรงเลยทีเดียว แต่อยู่ในพระไตรปิฎกนั้นท่านหมายเอา
ความคิดอย่างเดียว คือว่าเป็นปริศนาธรรมบังเอาไว้

แต่ที่จริงนั้นจะไปเพ่งตัวความคิดนั้นไม่ถูกหรอก เพราะความคิดเขาไม่มีตัวตน

ต้องเพ่งตัวอารมณ์ นี้ให้ศึกษาเอา ที่หลวงพ่อบรรยายมาวันนี้ ก็เพื่อจะให้เข้าใจ

เห็นไหม ตอนที่พระพุทธองค์ตรัสรู้แล้วนั้นนะ

... พระพุทธองค์ยังแปลงพระอุทานออกมาว่า
“เมื่อใดกรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
เมื่อนั้นความสงสัยของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป
เพราะมารู้ว่ากรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ”

เห็นไหมนี่พระองค์แปลงพระอุทานออกมา

ครั้งที่สองก็ยังแปลงพระอุทานออกมาว่า

“เมื่อใดกรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
เมื่อนั้นความสงสัยของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป
เพราะมารู้แล้วว่ากรรมทั้งหลายสิ้นไปเพราะสิ้นปัจจัย

หมายความว่าเหตุดับ ผลก็ดับ

ข้อที่สาม

“เมื่อกรรมทั้งหลายปรากฏแก่พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่
เมื่อนั้นพราหมณ์นั้น สมณะพราหมณ์นั้น
ก็กำจัดมารและเสนามารเสียได้
ดุจพระอาทิตย์กำจัดความมืดทำอากาศให้สว่างฉนั้น”

นี่พระองค์ได้แปลงพระอุทานออกมาแล้วว่าอย่างนั้น คือว่าการเพียรเพ่งหมายความว่า
มารู้เหตุ คือว่าสมณะพราหมณ์ที่เพียรเพ่งนั้นสิ้นความสงสัย เพราะมารู้กรรมทั้งหลายว่าเกิดแต่
เหตุ คือว่ารู้อะไร รู้ว่ากิเลสทั้งหลายมันเกิดจากใจ...ใจมันเป็นเหตุ ใจปรุงแต่งนะ ...นี่ก็ขอให้
เข้าใจ

ข้อที่สอง เมื่อดับใจลงได้แล้วนั้นนะ เมื่อดับใจลงได้แล้ว กิเลสมันจะเกิดมาจากไหน มันก็
หมดสิ้นกันเพียงแค่นั้น มันก็ดับลงเพียงแค่นั้น

ข้อที่สามก็เหมือนกัน ทีนี้ก็ได้สวยวิมุติตรัส เหมือนพระอาทิตย์อุทัยนั้นบังเกิดแสงเจิด
จ้าขึ้นมามองเห็นสภาวะธรรมอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอด อย่างแจ่มแจ้งแทงตลอด นี่พระองค์ได้แปลง
พระอุทาน ออกมาถึงสามกาล

ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจว่า ระหว่างปัญญา ก่อนที่การจะดับลงนั้นนะ
เรียกว่าอยู่ในญาณ ๑๖ นั้น ไม่ ไม่ หลวงพ่อพูดไม่ได้หรอก เรียกว่าเป็นอะไรของเขาก็ไม่รู้ หลวง
พ่อบอกไม่ถูกใช้พวกนั้น เรียกว่าพวกบอด ใช้พวกบอด เกิดมาก็บอด เขาก็ยอมจะไปบอด
แต่ถึงหลวงพ่อก็คือ**มาบอด** หลวงพ่อจะไม่ยอม**ไปบอด** หลวงพ่อก็ลูบๆ คลำๆ เขาเหมือนกัน เอ
อ..ลูบๆ คลำๆ สิ้นชีพตักษยามาส แต่ว่าลูบคลำถูก ถูกเขาจนได้ ก็ขอให้เข้าใจว่าวิธีการบรรยายของ

หลวงพ่อนั้น ก็เพื่อจะฝากฝังไว้เป็นอนุสรณ์ เชิดชูบูชาองค์พระธาตุพนมอันศักดิ์สิทธิ์ ที่ประธานความสำเร็จให้หลวงพ่อดังนั้นว่าหลวงพ่อดังนี้เห็นน้อยเห็นดีสักปานใด แต่เมื่อพูดหรือว่าเทศนานี้ไปแล้ว ก็อาจจะมียุติเข้าช่วยทำนองนี้

ก็ขอให้ท่านเข้าใจว่าการบรรยายของหลวงพ่อนั้น เพื่อจะชี้ขาดประเด็นการตรัสรู้ที่แท้จริง กับการรู้ด้วยปัญญาที่ว่ายังไม่ได้ถึงขั้นดับนะ ต้องดับปัญญาซะก่อน ต้องดับปัญญาซะก่อน ปัญญาฝ่ายโลกีย์ที่มีอนุสัยเคลือบอยู่ในนั้น เขาไม่รู้ เสือกอุทริเอาปัญญาไปเป็นพระนิพพาน เห็นไหมหลวงพ่อดังนี้ไม่เคยพบเคยเห็น

สัพพัญญู ตั้งแต่ยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ท่านมีปัญญาระดับหนึ่งแผ่นดินยิ่งกว่าพวกจบญาน ๑๖ มานันต์ตั้งหมื่นแสนคนก็ยังไม่รู้หละ ก็ล้านคนก็ช่าง เอ้อ..ยังมีปัญญายิ่งกว่านั้น พระองค์ทำไมถึงมาทรมานทางจิต ให้เห็นดีเห็นน้อยเปล่า เขาก็ยังไม่เฉลียวใจ พวกนั้นไม่เฉลียวใจเลย อีกอย่างหนึ่งเขาก็ว่า เป็นคนมีหน้ามีตา ติดอยู่ในที่ว่าเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์อะไรทำนองนี้

ไม่ยอมรับของจริง ยอมรับเอาแต่ของปลอม

เรียกว่าเป็นเนื้ออกในพระพุทธศาสนา เกิดขึ้นมาแล้วในยุคนี้ ศาสนาพุทธของเราในยุคนี้ จึงถึงกาลเสื่อมโทรมลงแล้ว จะสูญสิ้นแล้ว เรื่องตั้งแต่ที่ว่า พระนิพพานชั้นโสดา สกทา อนาคามี ถึงพระอรหันต์ จะถึงกาลเสื่อมโทรมลงแล้ว จะหมดสิ้นจากแผ่นดินไปแล้ว หลวงพ่อดังนี้รับรองถึงปานนี้ ถ้าพวกเรา หรือผู้ที่ไต่ยินธรรมะของหลวงพ่อนี้ ต้องช่วยพากันเชิดชูบูชา หรือช่วยกันปฏิบัติจริงๆ นั้น จึงจะทำให้ศาสนา มรรค ผล นิพพานนั้น กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง

ฉะนั้น การบรรยายธรรมมาวันนี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจว่า ที่ว่าหลวงพ่อดังนี้ว่าหะแรงๆ เกินไปนั้น ก็เพื่อจะที่ว่า ให้จิตใจของผู้ฟังนั้นหละ สะดุ้งผวาเข้ามารับรู้ของจริง ของแท้ เอาไปประพฤติปฏิบัติ

มาตรฐานว่าระยะนี้เรายังไม่พร้อม หรือว่าปัญญาในด้านปริยัติ ทฤษฎีเรายังไม่พร้อม หรือว่าปัญญาในด้านทฤษฎียังไม่พร้อม ก็พยายามศึกษาเอา

อันนี้ก็ให้แล้วแต่ความสมัครใจของแต่ละคน หลวงพ่อดังนี้ไม่มีการบังคับ แต่เป็นการชี้ขาดระหว่าง ปัญญาเฉยๆ หรือว่าการตรัสรู้ ให้ฟังเท่านั้น การตรัสรู้ที่แท้จริงนั้น ต้องรู้ที่อยู่ปลายห้วงของสัญญาเวทิตนโรธที่ทรงสภาวะไว้อย่างเต็มอานุภาพทีเดียวเลย เต็มอานุภาพ คือว่าสภาวะขององค์ฌานนิโรธนี้หลวงพ่อดังนี้ขอย้ำอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างทรงสภาวะของสัญญาเวทิตนโรธ นั้น ส่วนศีระชะ หรือมันสมองนี้ หัวของคนเรานี้ ศีระชะของคนเรานี้ ตอนอยู่วัดปานาเบ็ย เดชะบุญ ถ้าบุญไม่คุ้มครองหลวงพ่อดังนี้แล้ว หัวสมองนี้จะแตกกระเปาะกระจายออกทันทีทันใดเลย มีอานุภาพรุนแรงถึงขนาดนั้น จึงได้ขาดสะบั้นพังทลายลง ทั้งอารมณ์ทั้งความคิดทั้งสติปัญญาที่พุ่งเข้าไปนั้น ที่พุ่งเข้าไปนั้น มันดับลงพร้อมๆ กันไปเลย จึงทรงอานุภาพไว้ได้ถึงขนาดนั้น ปลายห้วงต่อไปนั้นจึงเกิดเป็นกิก ๔ ญาณ ๓ และหยั่งรู้ปฏิจตุสมุปบาท โดยไม่ผิดพลาดแต่ประการใดๆ

ทั้งสิ้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงนำไปประพฤติปฏิบัติ หรือเปรียบเทียบในข้อวัตรปฏิบัติกับสายอื่นๆ นั้น

และหลวงพ่อก็ขอย้ำอีก ขอย้ำว่าทุกสายมีแต่ญาณ ๑๖ ทั้งนี้ เนื่องอกในพระพุทธศาสนา ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลาย จงเอาไปเปรียบเทียบ ถ้าหวังความพ้นทุกข์ในชาตินี้จริงๆ แล้วไซ้ร้ ก็ขอให้เปรียบเทียบให้ดี ก็ขอให้พิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบ ด้วยปัญญาของตนเองให้แยบคายที่สุด จึงจะพ้นทุกข์ได้

ในท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อก็ขออธิษฐานจิตให้พวกท่านทั้งหลาย ผู้ฟังอยู่ ณ ที่นี้ หรือฟังเทปของหลวงพ่อนั้น จงใช้วิจรรย์ญาณให้ต้องแก้อย่างรอบคอบ มาตรแมนท่านผู้ใดได้ฟังแล้วปรารถนาถึงมรรค ผล นิพพาน ชั้นใดชั้นหนึ่ง ก็ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงถึงความพ้นทุกข์ได้

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ ฯ

วัดปานาเบ็ญ ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย(ปัจจุบัน คือวัดสว่างอารมณ์)

สถานที่บรรลุลหกรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

การดับความคิดให้ตรัสรู้

พระนิโรธธรรม การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

จากหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมมปาโล

วัดป่าโคกหินแฮ่ บ้านโคกหินแฮ่ ต.โคกหินแฮ่ อ.เรณูนคร จ.นครพนม

วันนี้หลวงพ่อก็ได้มีโอกาสมาแสดงธรรม เป็นกิจประจำวันทุกวัน เพื่อเสริมสร้างบารมีให้แก่ คณะลูกศิษย์ลูกหา และคณะญาติโยม และบทกลอนทุกบททุกตอนที่หลวงพ่จะเอาประกอบในการแสดงธรรมนั้น หลวงพ่จะบอกไว้ว่าเป็นคำกลอนที่แต่งขึ้นเพื่อประกอบกับลีลาเทศนาโวหารเท่านั้น ไม่ใช่แต่งเพื่อเอาดับเอาดี เพื่อประกวดประชันการเชื่อมวรรคเชื่อมตอนอะไรทำนองนี้ ก็เรียกว่าไม่ได้เพราะพริ้งเหมือนสุนทรภู่ แต่งขึ้นมาเพื่อให้ผู้ฟังเกิดสังเวชสลดใจเท่านั้น ระหว่างเชื่อมวรรคเชื่อมตอนทั้งสี่วรรคสี่บทนั้น ก็เรียกว่าเป็นรวดเดียวไปเลย ไม่ได้เชื่อมวรรคหกเหมือนสุนทรภู่แต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจไว้ เป็นบทหรือเป็นสำนวนเพื่อว่าเพิ่มความเข้าใจ หรือเพิ่มความสังเวชให้เกิดขึ้นในบทพระธรรม ในลีลาเทศนาโวหารของหลวงพ่เท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจเอาไว้

อันทัพพี	มันมีอยู่	คู่หม้อแกง
อาหารแห้ง	แกงปนกัน	มันไม่ดู
รสหวานเย็น	เป็นเช่นไร	ไม่เคยรู้
น้ำอดสู	หมูทัพพี	ผีเฝ้าแกง
การฟังธรรม	อย่าทำเป็น	เช่นทัพพี
ฟังให้ดี	มีขอบเขต	ในเหตุผล
แล้วเลือกไป	ปฏิบัติ	ขัดเกลาตน
ให้หลุดพ้น	ในผลธรรม	พระสัมมาฯ
อย่าเป็นว่า	มานั่งฟัง	ยังจับผิด
ไม่พินิจ	คิดตรวจตรา	หาเหตุผล
ไม่น้อมฟัง	ให้สังเวช	กิเลสตน
หรือยังฟัง	ก็ยิ่งวน	เหมือนคนเมา
ฟังจนแก่	แยจจนเฒ่า	เมาจนหนัก
มีน้อยนัก	จักยินยอม	น้อมเข้าจิต
หูฟังแล้ว	ก็แล้วไป	ไม่หวนคิด
คงหลงผิด	ติดด้านใน	ใจทัพพี

ความหมายในบทกลอนนี้ก็บ่งบอกแล้วว่า ทัพพีนั้นมันมีหน้าที่แต่ตักแกงให้คนกินเท่านั้น ทัพพีมันมีหน้าที่เฝ้าหม้อแกงหรือว่าตักแกงให้คนกิน มันไม่รู้รสแกงอะไรเลย ฉันทิดก็ฉันนั้น บุคคล

บางคนในโลกนี้ ก็อาจจะที่ว่า เมื่อเข้ามาบวชเรียนเขียนอ่านแล้วก็ดี หรืออุบาสกอุบาสิกาที่ดี ก็อาจจะไม่รู้รู้สัพพะธรรมอะไรเลย รสศีล รสสมาธิ รสแห่งปัญญา เหล่านี้เขาก็ไม่รู้อะไรเลย อะไรทำนองนี้ หรือทำตัวเป็นเถรเฝ้าคัมภีร์ อะไรทำนองนี้เป็นต้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจในบทกลอนที่แต่งขึ้น คำว่า ฟังจนแก่ แยกจนเฒ่า เมาจนหนัก นั้น หมายความว่า ไม่เฉพาะเมาสุรารายาฝิ่นแต่ฝ่ายเดียวนะ อาจจะเป็นเมาบทธะกรรมฐานด้วย เมาพุทโธ สัมมา อะระหัง ปล่อยวางตัวกูของกู เมารูปนาม ยুবหนอพองหนอ อะไรเป็นต้น

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงปู่สาวกโลกอุดรมิได้กล่าวจ้วงจาบพุทธคำสอนแต่ประการใด เป็นธรรมเบื้องต้น สำหรับรูปนาม หรืออะไรก็แล้วแต่ ที่ให้ผู้ประพฤติปฏิบัตินั้นเดินทางไปถึงจุดบรรลู่แห่งความพ้นทุกข์ คือจุดพระนิพพาน หรือสัญญาเวทยิตนิโรธเท่านั้น พระองค์ไม่ให้ติดสมมุติบัญญัติแต่ประการใด ถ้าใครยังละสมมติบัญญัติไม่ได้ นั่น ก็พ้นทุกข์ไปไม่ได้ พระองค์ยังว่า อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

มีนิทาน	เต่าสอนปลา	อุทาหรณ์
เต่าเตาะกลอน	ตอนขึ้นบก	ไม่หมกมุ่น
เที่ยวโชคเขิน	เดินเที่ยวป่า	หาความสุข
แสนสนุก	ทุกสถาน	เบิกบานตา
แหงนขึ้นฟ้า	เห็นเดือนดาว	เดียรดาษ
พฤษชาติ	เกลื่อนกลาดตา	ในป่าใหญ่
เที่ยวเขตเขา	เข้าเขตดง	ชมพงไพร
แสนลุ่มใจ	เที่ยวบนบก	ชมนกกา

ฝ่ายเจ้าปลา	มันไม่เชื่อ	เปื้อเต่าเทศน์
ไอ้เต่าเปรต	กุกุเรศ	อย่าเทศน์ไป
เต่าหน้าหมา	ว่าบนบก	ไม่หมกใจ
แกทำไม	มุดหัวลง	มาคงคา
เต่าตวาด	ไอ้ชาติปลา	หน้าขึ้นเชียง
บอกแล้วเถียง	เสียงแตกตัน	หันมาดำ
เราดำน้ำ	ลงมาเตือน	ไอ้เพื่อนยา
ให้เจ้าบ้า	ต่อไปเถิด	เปิดแล้วเรา

เห็นไหม ธรรมดาของปลานั้นมันขึ้นมาบนบกไม่ได้ เพราะมันไม่อยู่ในวิสัย มันใจจะขาด

สำหรับเต่านั้น มันขึ้นบกก็ได้ลงน้ำก็ได้ เมื่อมันขึ้นมาบนบก สมมุติให้เป็นอุทาหรณ์ว่า มันไปเห็นต้นไม้ ภูเขาเลากาต่าง ๆ ชนิด เรียกว่ามันไปบอกเล่าความสุขความเจริญในบนบกให้แก่ฝูงปลา อยู่ในน้ำฟังว่ามีความสุขหรืออย่างนั้นอย่างนี้ ฝ่ายปลามันก็ไม่เชื่อเพราะว่ามันขึ้นบนบกไม่ได้

ฉันใดก็ฉันนั้น บางคนในโลกนี้ ถึงจะมีสัตว์บุรุษผู้รู้ธรรม ผู้รู้วินัย ผู้รู้มตธรรมแห่งความพันทุกข์ มาชี้มาบอกจุดแห่งการประพาศธรรมกัมมัฏฐาน อันบุรุษทั้งหลายผู้โง่เขลาเบาปัญญาที่ไม่ยอมเชื่อ อันนี้ก็ขอให้เป็นคนคติเตือนใจสำหรับสานุศิษย์ของหลวงพ่อ หรือว่าผู้ที่ได้ฟังเทศน์ ก็ขอให้เข้าใจในนิทานเต่าสอนปลา เป็นอุทาหรณ์เป็นอย่างดี

สุสสุสัง ลมเต ปัญญัง

พระองค์ตรัสไว้ว่า การฟังด้วยดี ย่อมมีปัญญา

ฟังให้มีเหตุมีผล ให้รอบคอบในการฟังธรรม

เพราะบทพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นบทอันลึกซึ้ง แปลกกว่าภาษาชาวบ้าน เป็นภาษาธรรมะโดยเฉพาะ แต่อยู่ในจิตใจของเราทั้งหลาย ให้เราเพียรพยายามศึกษาเล่าเรียน ให้รู้จักศัพท์บัญญัติต่าง ๆ นานา เราก็มาปฏิบัติมันก็ต้องเท่านั้นเอง มันก็ถึงความพันทุกข์ได้ถ้าใครมีความปรารถนา และการฟังธรรมอยู่ในโลกนี้พระองค์ก็แบ่งเป็น ๓ จำพวกผู้ฟังธรรมอยู่ในโลกนี้ คือว่าเปรียบบุคคล

พวกที่ ๑ เปรียบเหมือนที่ว่า ผู้มีปัญญาคว่ำ

พวกที่ ๒ เปรียบเหมือน ตัก

พวกที่ ๓ เปรียบเหมือน ผู้มีปัญญากว้างขวางประดุจดังแผ่นดิน

พวกที่ ๑ ผู้มีปัญญาคว่ำนั้น ท่านเปรียบเหมือนภาชนะที่คว่ำอยู่ หรือโถง หรือหม้อ หรือไหทำนองนี้ที่มันคว่ำอยู่นั้น ถึงใครจะเทน้ำไปใส่มันก็ขังไว้ไม่ได้เพราะของมันคว่ำอยู่ ฉันทิดก็ฉันทัน เมื่อจิตใจของปุถุชนคนโง่เง่า ยังคว่ำ หรือยังมีติดบอดอยู่ ก็จะไม่สนใจสนทนใจในรสพระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เลยจำเอาบทพระธรรมไปไม่ได้ ฉันทิดก็ฉันทัน

พวกที่ ๒ เปรียบเหมือนตัก คือตักของคนเรานั้นผู้นั่งฟังธรรมอยู่นี้ไม่ใช่เฉพาะที่ศาลาแห่งเดียว จะอยู่แห่งไหนตำบลใดก็ดี สมมุติว่าให้มีข้าวโพดข้าวสาลี มีอาหารต่าง ๆ มีแก้วแหวนเงินทอง ของมีค่ามากมายก่ายกองวางอยู่บนตักของผู้ฟังธรรมนั่นเอง พอฟังธรรมจบ เผลอสติลูกหนีไปเลย ของมีค่าเหล่านั้นก็เรียกรวดอยู่ในศาลาตามเดิม เอาไปไม่ได้เลย ทั้งนี้ก็หมายความว่า เอรอสพระสัทธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาบทบัญญัติจำเอาพระธรรมบทต่าง ๆ นั้น ไปประพฤติปฏิบัติไม่ได้เลย เรียกว่าฟังเข้าหูซ้ายก็ออกหูขวาไปเลย อะไรทำนองนี้ก็ขอให้เข้าใจ

พวกที่ ๓ ท่านเปรียบเหมือนผู้มีปัญญาประดุจดังแผ่นดินเลยทีเดียว ข้อนี้ท่านเปรียบเหมือนภาชนะ หม้อ หรือไห หรือโถงใหญ่ ๆ นั้น ที่คนเทน้ำเข้าไปใส่ที่มันหงายขึ้นนั้น มันก็ขังไว้ได้หมดเลย ฉันทิดก็ฉันทัน ผู้มีปัญญาอันเปรี๊ยะปราดชาติบัณฑิตแล้วไซ้รู้ ผู้สนใจสนทนใจ มีอิทธิบาท ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ในการฟังธรรมนั้น ก็จะจำเอาไปประพฤติปฏิบัติได้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

เปรียบเหมือนหนึ่ง พระสารีบุตร ตอนท่านเป็นปริพาชกอยู่ เทียวแสวงหาโมกข์ธรรม ที่แรกท่านก็ไปศึกษามากหลายลัทธิ แล้วหลง ลัทธิฤๅษี ซีไซร้ ครั้งหลังสุดก็มาศึกษาอยู่ในสำนักของ สญชัยปริพาชก ที่นี้ก็เรียกว่าไม่เป็นที่พอใจ คือว่าจบความรู้ของสญชัยปริพาชกแล้ว ก็ยังพันทุกข์ไม่ได้ พระสารีบุตรตอนเป็นปริพาชกก็เทียวเสาะแสวงหาเรียกว่าโมกข์ธรรมไปเรื่อย ๆ ก็ไปเจอกับ พระอัสสชิ ที่ว่ากำลังบิณฑบาตอยู่ในนครราชคฤห์นั่นเอง ก็เรียกว่าไปขอลถามพระธรรมกับ พระอัสสชิของเรานี้แหละว่า

"ท่านบวชจำเพาะใคร ศาสดาท่านสอนอย่างไร"

ขนาดพระอัสสชิเป็นพระอรหันต์นะ ท่านก็ตอบว่า

"เราเป็นผู้ใหม่ในพระพุทธศาสนา เราเพิ่งบวชใหม่ ๆ ยังไม่รู้อะไรมาเลย"

พระสารีบุตรท่านก็ไปทำพระอรหันต์เลย ท่านว่า

"เออละ เออละ ถึงบวชใหม่ไม่เก่าไม่สำคัญ ถึงมาตรแม้นว่าท่านจะสอนเราเป็นเหมือนพระคาถา
แสนพระคาถา ล้านพระคาถาก็ตาม เราจะรู้ได้ในพริบตาเดียว"

เห็นไหม ไปทำใครไม่ทำ ทำพระอรหันต์ นี่คือความกระหายอยากจะพ้นทุกข์ของพระสาวกถึง
ขนาดนั้น

"ขอให้อาแต่ใจความ เอาแต่เนื้อ ๆ เกอะ" ว่างั้น

พระสาวกตรัสว่าเข้าใจ

พระอัสสชิท่านจึงสอนว่า

เย ธัมมา เหตุปภะวา เตสัง เหตุง ตะถาคะโต (อาหะ)

เตสังญะ โย นิโรธะ จะ เอวัง วาที มะหาสะมะโณ

ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยแปลเอาใจความได้ความว่า

ธรรมทั้งหลาย มีเหตุเป็นแดนเกิด เกิดจากเหตุ

เมื่อเหตุดับ ผลย่อมดับ (นี่แปลเอาความหมาย)

"พระสมณะชอบสอนอย่างนี้ พระสมณโคดมเป็นศาสดาของเรา" ว่างั้น

ท่านฟังธรรมเพียงภาสิตเดียวได้บรรลุเป็นพระโสดาบันเลยเห็นไหมพระสาวก ทำไม่จึงเป็น
เช่นนั้น เพราะท่านรู้ความหมายในภาสิตนี้

ธรรมทั้งหลาย หลวงพ่อจะแปลให้ฟัง แต่ก่อนหลวงพ่อบอกไม่ได้ หลวงพ่อก็อยากเป็นพระ
โสดาบันเหมือนกันนะ ครั้งปฏิบัติธรรมใหม่ ๆ หรือหลายปีมา พยายามท่องเอาพระคาถานี้ อยาก
เป็นพระโสดาบัน แต่ไม่ยกะได้เป็นซักทีว่างั้นเกอะ มันไม่รู้ความหมาย

ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ เกิดอย่างไร หลวงพ่อไม่รู้

เมื่อถึงที่สุดจุดหมายปลายทางอยู่ที่วัดป่านาเบี้ยแล้ว

จึงแปลความหมายได้

คำว่า ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ นั้น ก็ว่า

กิเลสทั้งหลายมันเกิดจากใจ

ถ้าใจดับนะ ใจมันเป็นเหตุ

กิเลสมันจะหนีไปไหนพ้น

มันก็ต้องสลายไปเลย นี่ความหมายในภาสิต

ท่านดับความคิด ดับจิต ดับใจได้ พระสารีบุตรนะ ประมาณว่าซัก ๒ - ๓ นาที ที่แรกนะ ท่านดับได้
อยู่ตรงหน้าพระอัสสชิ นั้น ๒ - ๓ นาที จึงได้เป็นพระโสดาบันในตอนนั้นเลย

ยังไม่ได้เต็มอานูภาพ ของ องค์ฌานสัญญาเวทิตินิโรธ

ยังไม่ได้เต็มอานูภาพ ของ พระอรหัตตผล

จึงได้บรรลุเพียงพระโสดาบัน เพราะท่านห่วงใยพระโมคคัลลานะซึ่งเป็นเพื่อนของท่าน ก็
ไปสอนพระโมคคัลลานะในเชิงเดียวกันแหละ ทำนองเดียวกันนี้ พระโมคคัลลานะก็ได้สำเร็จ เป็น
พระโสดาบันเหมือนกันเลย เปรื่องปราดว่องไวถึงขนาดนั้น นี่แหละผู้มีปัญญาประดุจดั่งแผ่นดิน
เลยทีเดียว พวกเราชะพั้งแล้วพั้งเล่า ไอ้อ..ใกล้ ๆ จะออกพรรษาแล้วก็ยังไม่ได้รับรรลุอะไร
เลยน้อ นี่ก็เรียกว่ามันอยู่ในวิสัยหรืออุปนิสัย หรือบารมีแก่กล้าไม่แก่กล้ามันแหละ หลวงพ่อก็ขอ
ย้าเตือนเอาไว้ บุคคลในโลกนี้ก็เหมือนกัน

ทีนี้ ยอดพระอมตธรรมกรรมฐานนั้น ได้บังเกิดแล้วกับ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล สมัย
ประพตติธรรมกัมมัฏฐานอยู่ที่วัดป่านาเบี้ย หลวงพ่อ เพ่งหาใจอย่างเดียว อย่างว่า

เพ่งหา **ใจ** อยากรู้ว่า **ใจ** มันอยู่ตรงไหน

ทีนี้พระสารีบุตรตั้งแต่ก่อน หลวงพ่อก็จะกล่าวย้อน ทั้งชมพูทวีปเขาว่าความคิดมันเกิดจากหัวใจ
ด้านซ้าย พอพระสารีบุตรมาฟังธรรมจากพระอัสสชิ พระอัสสชิก็บอกว่า

**ความคิดมันเกิดอยู่ตรงตั้งจุมุกหักเข้าไปกลางสมองนี้ ความคิดไม่ได้อยู่หัวใจด้านซ้าย
ท่านก็เพ่งเข้าไปสไล่มันได้เลย นี่ก็ได้สำเร็จเป็นพระโสดาบัน นี่ขอให้เข้าใจ**

สำหรับก่อนหัวใจด้านซ้าย มันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนี้การคิดแต่ประการใด ๆ เลย
แต่มันเกี่ยวโยงกันทางร่างกายเท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจเอาไว้ นี่..ไม่เหมือนกับสำนักอื่น ๆ นะ
เช่นยุบหนอพองหนอ รูปนาม เขาบอกว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย วิถีวิ่งผ่านขึ้นมา
มันสมองไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นเช่นนั้นการประพตติธรรมกัมมัฏฐาน จะไม่มีทางสำเร็จเป็นพระ
อรหันต์ได้

เพราะถ้าดับมันลงที่มโนทวารอยู่ตรงตั้งจุมุกหักมันก็จะวิ่งมาหัวใจด้านซ้าย ถ้าดับที่หัวใจ
ด้านซ้ายมันก็จะวิ่งขึ้นมาตรงที่ตั้งจุมุกหัก..มันสมองอีก ไล่มันไม่ทันซักที

นี่แหละว่าความลับของใจมันก็ยังมิอยู่

มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา

ธรรมทั้งหลายมิใช่เป็นใหญ่ มิใช่เป็นหัวหน้า

สำเร็จ..อยู่ที่ใจ พระองค์ก็บอกชัด ๆ อยู่แล้ว

แต่พวกนั้นว่า สำเร็จด้วยใจ เอาใจไปสำเร็จมันจึงไม่ถูก

สำเร็จอยู่ที่ใจ หมายความว่าอย่างไร..คนจะประกอบกิจการงาน ทำดี ทำชั่ว ก็เอาใจนั้นแหละทำ ชั้บ
รถขับเร็ว ไถไร่ไถนาอะไรทำนองนี้แหละเป็นต้น ก็เอาใจนั้นแหละทำ ทำคุณงามความดีเหล่านี้
เป็นต้น

ถ้าอยากเข้าสู่โลกุตตรภูมิ โลกุตตรธรรมแล้วไซ้

ดับใจสำเร็จเลย อยู่ตรงตั้งจุมุกหัก

นี่เห็นไหมความลึกลับ

นี่คือบทพระคาถาต้องแปลได้ รู้ความหมายได้ ส่องรู้ได้ด้วยธรรมจักขุ หรืออภิญญาอันเกิด
อยู่ปลายห้วงขององค์มานัสสัญญาเวทิตนโรธนั่นเอง นี่ก็ขอให้เข้าใจ

นี่แหละหนอท่านว่า

ยอดพระธรรมกรรมฐานที่จะดับทุกข์ทางใจได้ถึงเป็นพระอรหันต์ตผลนั้น สมมตินะ
ทำไมเล่าหนอจึงได้มาบังเกิดกับบักลิงนาโถ เช่นหลวงปู่สาวกโลกอุดร ที่ภาษิตีสานหรืออะไรต่าง
ว่า

ลิงหลายลิงหรือลิงหลายตัว ชิงกันขึ้นต้นไม้ บักซื่อได้คือบักลิงนาโถ เห็นไหม..ทำไม
เล่าหนอ พระอมตธรรมโลกุตตรภูมิ ทำไมจึงไม่ไปบังเกิดกับเจ้าฟ้าเจ้าคุณ หรือผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง
ก้องฟ้าเมืองไทย ท่านจึงจะได้เผยแพร่พระอมตธรรมได้โดยง่าย แต่ทำไมเล่าหนอพระอมตธรรม
คือองค์มานัสสัญญาเวทิตนโรธ คือ นิโรธธรรมในอริยสัจสี่ จึงมาบังเกิดกับบักลิงนาโถเช่นหลวงปู่
สาวกโลกอุดร ซึ่งไม่มีใครนับหน้าถือตา ไม่มีสง่าราศี ถึงหลวงปู่สาวกโลกอุดร จะแสดงธรรม
มาแล้วเกือบสิบปี ก็ไม่มีใครเขาเชื่อเขาทำตาม เพราะมันอยู่ในยุคมีดบอด ยุคมีดมนอนนถการ
วิมานทุกข์

พระองค์ก็ตรัสไว้แล้วว่า

**กาลต่อไปภายหน้านั้น ถ้าอริยสาวกของเรา มากล่าวเป็นธรรมเป็นวินัย เป็นวิ
มุตติ เป็นวิมุตติญาณทัสสนะ เป็นสัญญาเวทิตนโรธเหล่านี้ เขาจะไม่เงี่ยหูฟัง เขาจะเห็น
เป็นของไร้สาระของเขา ชาวโลกในยุคนี้ ยุคมีดมนอนนถการ เขาจะเห็นเป็นของไร้คุณค่า**

ดีไม่ดีเขาก็ไล่ตะเพิดหนีซะเลย มาเทศน์อะไรทำนองนี้ไม่ใช่พระพุทธศาสนา

ต่อเมื่อ มีเจ้าฟ้าเจ้าคุณ หรือผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ เป็นนักกวี นักแต่งกลอน นักร้อยกรอง
เหล่านี้เป็นต้น มากล่าวเพราะพริ้งสละสลวยในบทพระธรรมวินัย เป็นพระธรรมวินัยเนืองอก เป็น

ธรรมเทียมเข้ามาในพระพุทธศาสนาแล้ว เขาจะเห็นเป็นบุญเป็นกุศลสำหรับเขา เขาจะเงี่ยหูฟังด้วยดี เขาจะนำไปประพฤติปฏิบัติตามเห็นใหม่

ถ้าของปลอมละเขาชอบคนๆนี้ ถ้าของจริงเขาไม่ชอบหรือก ถ้าของจริงละใครชอบที่ไหน เพราะยุคมีดบาดซะแล้ว ผ่านกึ่งพุทธกาลมาแล้ว พระพุทธศาสนาของเราเรียกว่า ในยุคนี้ก็เศร้าหมองไปหรือว่าเสื่อมโทรมไป ไม่มีผู้จรรโลงไว้ซึ่งยอดพระอมตธรรม

ที่นี้ก่อนจะกล่าวต่อไป หลวงพ่อจะเปรียบเทียบให้เข้าใจเสียก่อน คือว่าการแสดงธรรมในวันนี้ ก็จะยกหลายอย่างเข้ามาเปรียบเทียบให้เข้าใจ ที่นี้จะได้กล่าวถึงคำปวารณ คำปวารณของเจ้าคุณพุทธทาส เจ้าคุณพุทธทาส สอนโมกข์นั่นแหละ ขอภัยด้วยที่หลวงพ่อกำลังจะกล่าวถึงท่านเดี๋ยวนี้ท่านก็มรณภาพไปแล้ว เรียกว่าท่านเจ้าคุณองค์นี้ ท่านก็เปรี๊ยะปราวต เป็นนักปราชญ์ชาติบัณฑิตเลิศทีเดียว

แต่ใช้ได้ในทางโลกียวิสัย สำหรับโลกุตตรภูมินั่น ผิดเกลี้ยงหมดเลย ผิดเกลี้ยงหมด ปรัชญาบ้าบอ คอแตก ผิดไปหมด ไม่ใช่พุทธคำสอน เป็นนักวิจัยเท่านั้น

ก็ขอภัยด้วยที่เอ่ยชื่อท่าน ขอภัยต่อคณะลูกศิษย์ลูกหาของท่านด้วย

ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพ่อไม่ได้เกลียดท่านเป็นการส่วนตัวแต่ประการใด หมายความว่า เพื่อจรรโลงไว้ซึ่งพุทธคำสอน เป็นอมตธรรม เป็นโลกุตตรภูมิเท่านั้น

ก็เจ้าคุณพุทธทาสนี่แหละ เมื่อท่านได้ฟังเทศของหลวงพ่อกแล้ว สมัยที่หลวงพ่อกอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญมีมหาของค์หนึ่ง เอาหนังสือ หยั่งลงก้นมหาสมุทร และม้วนเทปวิปัสสนูกิลเลส ไปให้ท่านดูในกลางพรรษาเลยนะ ใน พ.ศ. ๒๕๓๒ นั้นเอง

ลูกศิษย์ของท่านก็ถามว่า คำว่า 'สัตัพัญญุตญาณ' หมายความว่าถึงไหน ท่านเจ้าคุณพุทธทาสก็ตอบว่า

ใครพันทุกขได้ก็เป็น สัตัพัญญุตญาณ ได้

เห็นไหมถึงขนาดนั้นแหละ ท่านเจ้าคุณพุทธทาสท่านทำถึงขนาดนั้น แต่ผู้มีดบาดทั้งหลายก็ไปมโห่งเอา

ศาสนาที่ท่านเจ้าคุณพุทธทาสเอาเข้ามานั้น ก็คือศาสนาของเว่ยหลง ฮวงโป ซึ่งเป็นฝ่ายมหายาน ซึ่งเขาทำลายพระพุทธศาสนาให้ปั่นมาแล้วจากประเทศจีน เรียกว่าปรัชญาบ้าบอ คอแตก ปฏิเสธ เรียกว่าเป็นลัทธินี้ดลิกทิวูฐิ ปฏิเสธบาปบุญคุณโทษ แต่ผู้ห้าสลึงทั้งหลาย เรียกว่าผู้ปัญญาแก่ ผู้ห้าสลึง เจ็ดสลึงก็วิ่งตามมกฏกันไปแล้ว พวกนักพิมพ์ขายรอยอ้อซ่าไปเลย เป็นพุทธพาณิชย์ ธรรมพาณิชย์ สังฆพาณิชย์ โดยเฉพาะแล้วเจ้าคุณพุทธทาสท่านก็เป็นคนจีนเสีย

ด้วย พ่อแม่เป็นเชื้อจีน ท่านก็มาจากโน้นแหละ จีนแผ่นดินใหญ่ เป็นนักค้าขายเสียด้วย จึงมาเอา เป็นพุทธพาณิชย์ ธรรมพาณิชย์ เรียกว่าเป็นมะนาวกลิ้ง คนไม่รู้ กลิ้งไปทางไหนมันก็เหมือน มะนาวตามเดิม อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

หมายความว่าหลวงพ่อก็ไม่ได้จงเกลียดจงชังท่านแต่ประการใด บอกให้ชาวโลกรู้ไม่ถือว่า เป็นคำเสียดสี คำว่าคำเสียดสีแสดงว่า แสดงธรรมไปตามลำดับไม่ลัดตอนอะไรทำนองนี้ มีความหมายเช่นว่า มีคนสองสามคน หลวงพ่อจะเปรียบเทียบให้ฟัง ไปเถียงกันว่าลูกแดงโม ๒ ลูก นี้ ลูกไหนสูง สองสามคนไม่รู้จัก หรือว่ามาก ๆ คนไม่รู้จัก แต่หลวงพ่อก็รู้จัก เพราะหลวงพ่อเคย ปลุกแดงโม ที่ซัวม้นยาว ๆ ลูกมันสูง เมื่อผ่าออกมาลูกมันก็สูงก็จริง ๆ อันนี้ไม่ถือว่าเป็นการแสดง ธรรมด้วยการเสียดสี ต้องมีขอบเขต

เสมือนหนึ่ง พระปิณฑโฑณ ท่านได้รับเอตทัคคะจากพระบรมศาสดา ที่ท่านบ้นลือลือหา ทว่า ใครขัดข้องเรื่องมรรคผลนิพพานจงมาถามเราได้ ก็ไม่เห็นพระพุทธรูปรับอาบัติปาราชิก อะไรเลยท่านอดอุตรินุส ธรรมนี้ ทุกวันนี้เรียกว่าเขามีข้อกฎหมายห้ามอะไรก็ปาเถ ถ้าใครเทศน์ พระอมตธรรมเรื่องพันทุกข์ เรื่องมรรค ผล นิพพาน โดยเฉพาะ เรียกว่าดีไม่ดี ก็จับสึกเสียเลยว้างั้น เถอะ นี่ถึงขนาดนี้

หลวงพ่อก็คงกล่าวต่อไป จะกล่าวในคำปรารภของเจ้าคุณพุทธทาส ในหนังสือตามรอยพระอรหันต์ ที่แต่งขึ้นไว้เป็นเล่มแรกของสวนโมกข์ด้วยนะ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕

ดังจะอ่านต่อไปนี้

“ชีวิตแห่งบุคคลผู้ดำเนินตามรอยพระอรหันต์ ไม่ได้มีหลักว่า จะต้องนั่งหลับตาภาวนา อยู่ตายไป แต่มีหลักสำคัญอยู่ว่า จะต้องหมั่นใจตนให้ตรงต่อแนวทางแห่งความสุขที่แท้จริง ตามลำดับ ตามคำสั่งสอนของพระองค์ท่านนั้น”

นี่จะเห็นได้ว่า มันผิดพุทธพจน์ไปหมด

พระองค์ยังตั้งสัจจะปณิธานเลย ต่อก่อนพระองค์จะตรัสรู้

ตั้งสัจจะปณิธานว่า

“ถึงเลือดถึงเนื้อของเราจะเหือดแห้งไปก็ตามเถิด จะเหลือแต่หนังแต่เอ็นต่อหุ้มกระดูก นี้ถ้าไม่ได้ตรัสรู้ เราก็จะไม่ลุกออกจากบัลลังก์”

พระองค์ ฟัง ถึงขนาดนั้นนะจึงได้ตรัสรู้

อันนี้จะคิดเอาถ่ายเดียวนี้ หลวงพ่อว่ามันไม่ใช่พุทธศาสนา มันเป็นศาสนาสากลเทียบเท่ากับ ศาสนาอื่น ๆ หรือเทียบเท่ากับสถาบันอื่น ๆ เป็นลัทธิหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่ศาสนา

คำว่าศาสนาต้องพันทุกขี้ได้ ผู้ปฏิบัติตามต้องพันทุกขี้ได้ จึงเรียกว่าเป็นคำสอน เป็นคำสอนของ พุทธศาสนา

และที่นี้หลวงปู่จะได้อ่านต่อไปในหน้า ๗๕ ในหน้า ๗๕ ที่ว่า ข้อ ๔

สัมมาสัมพุทธโธ ตรัสรู้ชอบเอง

นี่เจ้าคุณพุทธทาสแต่งเอาไว้ คำว่า **ตรัสรู้** หมายความว่า **การคิดเอาจนตรัสรู้**

“ **คิดเอาจนรู้** ไม่ใช่นั่งรอนนอนรอ ให้ความรู้ปรากฏขึ้นในใจเอง ไม่ใช่เพียรอ่านเอาเฉยๆ มากๆ ก็จะได้ตรัสรู้ได้ ต้องเป็นการรวบรวมค้นคว้าหาเหตุผลอย่างมากและนานในเรื่องที่ตนต้องการ ให้ตรัสรู้นั้น อาศัยการเทียบเคียงเหตุผลเก่าใหม่ ใช้ความรู้เก่าสวเอาความรู้ใหม่มาอีกเป็นทอด ๆ ไป ในที่สุดก็รู้ได้หมด หรือพอเพียงแต่ความต้องการ

คนโดยมากเมื่อได้ความรู้ที่จะทำให้เขาสรรเสริญ หรือรู้สึกว่าการกระทำที่เพื่อนฝูงแล้ว ก็ พะวงหลงรักเชิดชูความรู้นั้น เลยนึกเอาว่าเพียงพอแก่ชีวิตของตน มัวใช้เวลาวันหนึ่ง ๆ ให้หมดสิ้น ไปด้วยการวางทำเป็นศาสดา หรือเที่ยวตีฝีปากกับผู้ที่มีความรู้หย่อนกว่าตัว เขาก็เลยรู้เพียงแค่นั้น หรืออาจกลับรู้น้อยลงไปอีก เพราะระหว่างที่รู้สึกตัวลอย ทำให้ลืมความรู้เก่าไปที่ละเล็กที่ละน้อย ความรู้จึงไม่เจริญถึงที่สุดพอที่จะตรัสรู้ได้

หรือบางคนเป็นด้วยถือมานะในการที่ตนมีอายุมากกว่า หรือเคยเป็นครูเขาอยู่ จะมายอม เป็นศิษย์เด็กหน้าใหม่ไม่ลงคอ เช่นเดียวกับพราหมณ์ผู้เฒ่าเป็นอันมาก หรือสกุรุษายิปริพาชกในสุ กุรุษายิสูตตรเป็นต้น ทั้งที่รู้ว่าข้อวัตรปฏิบัติในพระพุทธศาสนานี้ดีกว่าของตน ก็สละมาบวชไม่ลง ด้วยถือมานะบ้าง บริวารค่านไว้บ้าง เขาจึงไม่อาจตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าได้ ส่วนพระองค์เอง ตรงกันข้าม เทียวศึกษาทดลองดูทุกวิถีที่อยากทราบ เพื่อเป็นเครื่องมือหาความรู้ที่สูงขึ้นไป ในที่สุดก็ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้ ”

.....

เห็นไหมหนังสือเล่มนี้ชะรอย หลวงพ่อก็ขอร้องด้วย บางที่ท่านก็จะไม่ได้อ่าน หมายถึงว่าเถระสมาคม หรือสังฆมนตรีเหล่านี้บางท่านก็จะไม่ได้อ่าน หลวงพ่อก็ขอร้องด้วย ไม่ใช่ว่าจ้วง จาบหรือไปดูหมิ่นท่านแต่ประการใด คณะสังฆมนตรีหรือเถระสมาคมบางท่านก็ไม่มีเวลาอ่าน

ทำไมปล่อยให้หนังสือชนิดนี้ออกมาตีท้องตลาดได้ ขายกันจนร่ำรวยเลย หนังสือชนิดนี้ มันนอกกริตนอกรอย นอกคัมภีร์ นอกคำสอนพระพุทธศาสนาทีเดียวเลย มันเป็นหน้ามือกับหลังมือ นี้แหละ หรือว่าเกรงบารมีของท่านอะไรก็ไม่รู้จึงปล่อยให้หนังสือชนิดนี้ออกมาตีแผ่จนได้

คำพูดในหนังสือเล่มนี้ มันก็ฟ้องเจ้าคุณพุทธทาสอยู่ในตัวแล้วว่า วางท่าวางทางเป็น ศาสดาเที่ยวตีริมฝีปาก หรือว่าชมผู้มีความรู้หย่อนกว่าตน หลวงพ่อไม่จำเป็นที่ว่าจะอธิบายให้มาก เพราะว่าคำที่ท่านพิมพ์ลงมันฟ้องอยู่แล้ว ว่าท่านมีความรู้มาก ๆ ก็ท่านเองนั่นแหละวางท่าวาง ทางเป็นศาสดา เป็นผู้มีความรู้กว่าใครอื่นในประเทศไทยในสมัยท่านมีชีวิต นี่วางท่าวางทาง พร้อมทั้งคณะศิษย์ของท่านด้วย ท่านศึกษาวิจัยทุกลัทธิทุกศาสนา มาเปรียบเทียบ ท่านก็เลยตรัสรู้ เอาเองว่าฉันเถอะ ไม่มีแบบไม่มีแผนอะไรเลย เรียกว่า ตรัสรู้ที่ท่าไหนไม่รู้เรื่องนะ พิมพ์ครั้งแรกก็ พ.ศ. ๒๔๗๕ ครั้งหลังสุดก็ พ.ศ. ๒๕๓๔ ราคาเล่มละ ๑๔๐ บาท โน่นเห็นไหมแพงถึงขนาดนั้น และหนังสือเล่มอื่น ๆ ก็มีเจ้าคุณพุทธทาสก็แต่งขึ้น เช่นว่า ไม่ให้ท่านก็ถึงนิพพานได้ อะไรทำนองนี้ หลวงพ่อว่ามันผิดไปหมดเลย มันผิดพุทธประสงค์ไปหมด

ถ้าอย่างนั้น เจ้าชายสิทธัตถะ หรือพระโพธิสัตว์ของเรา นั้นคงไม่เห็นอยากออกบ่าเพ็ญ เพียรถึง ๖ ปีเต็มหรือได้ถึงตรัสรู้ พระองค์เรียนมาหมดเกลี้ยงนี่ทุกสิ่งทุกอย่าง เรียนมาหมด เกลี้ยงแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ในสมัยนั้นเขาเรียนกันอย่างไรพระองค์ก็เรียกว่าเรียนจบหมดเกลี้ยง ก็ ไม่ได้ตรัสรู้ ดังที่หลวงพ่อบอกท่านทั้งหลาย พระองค์เรียนมาอย่างไร จบถึง ๑๘ ศาสตร์ ๑๘ เพทโน้น คือ

๑. สูติ	ความรู้รอบตัว
๒. สัมมติ	ความเข้าใจระเบียบ
๓. สังขยา	วิชาคำนวณ
๔. โยคะหรือยันตระ	ศึกษาการใช้เครื่องยนต์กลไก
๕. นิติศาสตร์	วิชากฎหมาย
๖. วิเสสิกา	พาณิชยศาสตร์
๗. คันธัพพา	วิชาฟ้อนรำขับร้อง
๘. คณิกา	วิชากายบริหาร
๙. ธนุพเพทา	วิชายิงธนู
๑๐. ปุรณา	วิชาโบราณคดี
๑๑. ติกิจฉา	วิชาแพทย์
๑๒. อิติหาสา	วิชากาพย์
๑๓. โชติ	ดาราศาสตร์

- ๑๔. มายา ตำราพิชัยสงคราม
- ๑๕. เหตุศาสตร์ วิชาหาเหตุผล
- ๑๖. เกตุ วิชาพุด
- ๑๗. มันทา วิชามนต์
- ๑๘. สัททาไวยากรณ์ การใช้ภาษา

และวิชาไตรเพทของพวกพราหมณ์ เช่น

อิฐพระเวท (ฤคเวท)

ชยพระเวท (ยชุรเวท)

สามเวท

อรรถพระเวท เหล่านี้เป็นต้น พระองค์เรียนมาเกลี้ยงหมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่างถึงขนาดนั้น พระองค์มีพระปรีชาญาณกระเดื่องแผ่นดินอยู่แล้วในครั้งชมพูทวีป เมื่อทรงออกแสวงโมกข์ธรรมตอนออกทรงผนวช

พระองค์ก็ไปศึกษาทุกลัทธิของพวกฤาษี ซีไพร ปานนั้นก็ไม่ได้ตรัสรู้

ถ้าลำพังแต่ว่าจะเอาความรู้เก่าๆ ที่งั้นงั้น หมายความว่าเพิ่มความรู้ใหม่เข้ามาให้มันถูกต้องงั้นงั้น พระองค์นั่งตรัสรู้อยู่ที่ข้างเตียงพระนางพิมพามิสรี ที่จะเอาความนึก ความคิดไปตรัสรู้ได้ มันไม่ใช่ฐานะที่จะทำอย่างนั้น

เจ้าคุณพุทธทาสหลงกล จึงสอนชาวโลกให้มีเดบอด

ทั้งนี้และทั้งนั้นเจ้าคุณพุทธทาสก็มีพระคุณมากมายก่ายกอง ถูกต้องในด้านโลกีย์วิสัย เช่นหนังสือ สวดมนต์ทำวัตรแปล หรืออะไร อื่นๆ ทำนองนั้นมันก็ใช้ได้ แต่ผิดในลัทธิธรรมเท่านั้น

อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ ในวิธีบรรยายธรรมของหลวงพ่อก็คือ ขอให้ท่านทั้งหลายจับเอาแต่เนื้อหาสาระนั้นเทอญ ทีนี้เจ้าคุณพุทธทาสนั้น ก็นี้แหละ ท่านก็แย้งว่าสมัยก่อน นะสมัยก่อน ท่านว่าปฏิจุสมุปบาท นั้นเป็นอริยสัจใหญ่ ท่านว่ามันมีถึง ๑๑ ตอนว่านั่นเถอะ อริยสัจสี่ เป็นอริยสัจเล็ก เพราะมันมี ๔ ตัว, ๔ ตัวกับ ๑๑ ตัวอะไรมันมาก หลวงพ่อก็หลงกล แต่หลวงพ่อก็คงไม่ยกกะเชือกที่เดียววะนะ สมัยอยู่เชียงรายได้ ถ้าฮ้อฮ้อ ถ้าสัพพัญญูนะ หลวงพ่อประพจน์ธรรมกัมมัฏฐาน มีมหาองค์หนึ่งไปพูดไปสอน หลวงพ่อก็คงเชื่อมันไม่เชื่อมัน แต่ไม่มีปัญญาจะไปไตร่ตรองให้รอบคอบว่าอะไรผิดอะไรถูกหรือ ๔ ก็ ๔ ว่า ๑๑ ก็ ๑๑

ปฏิจุสมุปบาท เป็นอริยสัจใหญ่ ก็ใหญ่

อริยสัจสี่ เป็นอริยสัจเล็ก ก็เล็ก

คือว่าปฏิบัติยังไม่ถึง

พอถึงแล้วนะเห็นใหม่ ขายใจใหม่เจ้าคุณพุทธทาส

ปฏิจตุสมุปบาทนั้น เป็นชื่อของทุกข์ กับสมุทัย เท่านั้น ในอริยสัจสี่

มีสองสัจจะเท่านั้น เป็นเหตุเป็นผลกันเลย เช่นว่า

อวิชชา เป็นเหตุ สังขาร เป็นผล

มันเป็นเหตุเป็นผลกันไปเลย

สังขาร เป็นเหตุ วิญญาณ เป็นผล ไล่กันไปตลอด

มีสองสัจจะเท่านั้น

ทุกข์ กับ สมุทัย เป็นชื่อของวงแห่งปฏิจตุสมุปบาทฝ่ายเกิดทุกข์ เจ้าคุณพุทธทาสยังไม่รู้นี้ ฉะนั้น ท่านจึงเกลียดหลวงพ่อก่อน สมัยนั้นก็มีคนไปทำหลวงพ่อกัน ลูกศิษย์ของท่านว่าจะกล้าได้ว่าที่กับ เจ้าคุณพุทธทาสใหม่ตัวต่อตัว ว่านั่น หลวงพ่อก็บอกว่ามันไม่ใช่วิสัยของสมณะ ถ้าจะได้ว่าที่เพื่อ เอาแพ้อาชนะกัน ถ้าเพื่อพระพุทธรูปศาสนา เพื่อจรรโลงไว้ซึ่งพระอมตธรรม ไม่เอาแพ้อาชนะ ไม่ ถือไว้ซึ่งพิธีมานะแล้ว จะเอาที่พุทธมณฑลก็ได้หลวงพ่อบอกว่า สมัยนั้นสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นะ หลวงพ่อดูใจให้ ๔๐ ธรรมาสันต์เลยท่านเจ้าคุณพุทธทาส หลวงพ่อบอกจริง ๆ สมัยนั้น เพราะว่าเพื่อ ปกป้องพุทธศาสนา แต่ไม่ยกกะมาได้หรอก พุดเฉย ๆ เพราะว่าท่านไม่มีสภาวะนี้

เมื่อมาได้เรียกว่าหลวงพ่อกู้ ปฏิจตุสมุปบาท

เจ้าคุณพุทธทาสอธิบาย ปฏิจตุสมุปบาท ก็ไม่ได้ ปฏิสัมพันธ์ญาณ ก็ไม่ได้ อะไรทำนองนี้

นี่แหละคือว่าก็บอกให้เห็นแล้ว เด็กหน้าใหม่เหมือนหลวงพ่อนี้เกิดขึ้นมา เรียกว่าท่านก็ยังที่ว่า ยังให้ลูกน้องมาราวีหรืออะไรทำนองนี้ นี่แหละหลวงพ่อกับจะอธิบายให้เข้าใจ เพราะยุคนี้มันมีติดบอด เอาเหลือเกิน

ที่นี้หลวงพ่อกับจะเปรียบเทียบให้ฟังหลายอย่างในม้วนนี้เพื่อเปรียบเทียบให้ผู้ฟังเข้าใจ

ที่นี้จะเปรียบเทียบกับ **วิปัสสนุกิเลส** คือตำแหน่งพระอรหันต์ปลอม ให้ฟังชะหน่อย

ว่าทุกวันนี้เขาติดอยู่ที่ตัวพระอรหันต์ปลอม คือพอใจภูมิจิตภูมิใจยินดีอยู่ในตำแหน่งพระอรหันต์ปลอมคือวิปัสสนุกิเลส ที่นี้จะอธิบายต่อไปเลย ธรรมดาพระโยคาวจร เมื่อพระโยคาวจรท่านใดประพฤติธรรมกัมมัฏฐาน บางทีไปถึงอัปนาสมาธิแล้วก็จะเกิด

ข้อที่ ๑. โภกาส แสงสว่างไสวขึ้นภายในจิตใจก็มี

ข้อที่ ๒. ญาณัง มีปัญญาญาณอันแก่กล้า

ข้อที่ ๓. ปิติ ความอิมจิตอิมใจ

ข้อที่ ๔. ปัสสัทธิ ความสงบ

ข้อที่ ๕. สุข สุขใจสบายใจ

ข้อที่ ๖. อธิโมกข์ การตัดสินใจเชื่อมั่นใจเชื่ออะไรเหล่านี้เป็นต้น

ข้อที่ ๗. ปัคคาหะ มีความเพียรอันแก่กล้า

ข้อที่ ๘. อุปัสฐานะ มีสติอันแก่กล้า รู้เท่าทันการเกิดขึ้นตั้งอยู่ของรูปธาตุนามธาตุ ของรูปขันธ์นามขันธ์ มากกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ข้อที่ ๙. อุเบกขา เรียกว่าวางเฉยในอารมณ์ที่มากกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ข้อที่ ๑๐. นิกันติ มีความยินดีพอใจเพียงอารมณ์ทั้ง ๙

อยากได้ อยากได้เพียงแค่นี้ อยากได้โภกาส อยากได้ญาณัง อยากได้ปิติ อยากได้สุข อยากได้ทุกข์ อยากได้อธิโมกข์ อยากได้ความเพียร อยากมีสติอันแก่กล้า อยากได้มีอุเบกขา อยู่เพียงแค่นี้แหละ วนเวียนไปเพียงแค่นี้ ที่นี้หลวงพ่อก็จะอธิบายเพื่อรวบรัดอย่างรวดเร็วเลยม่วนนี้ เพื่อรวบรัดให้เข้าใจทีละข้อทีละข้อต่อไป

ข้อที่ ๑. คำว่า โภกาส แสงสว่างนั้น เมื่อพระโยคาวจร ผู้ประพฤติธรรมกัมมัฏฐานนั้น ถึงอัปนาสมาธิแล้ว บางทีก็จะเกิดเป็นโภกาส แสงสว่างไสวขึ้นภายในจิตใจบางคนนั้น บางท่านนั้นก็เรียกว่ามองเห็นได้ มองเห็นดับ เห็นโต เห็นใส เห็นพุง เห็นตัวเองมีแต่โครงกระดูก โครงผี อะไร จิปาถะ บางคนที่ว่าเห็นขาของตัวเองนี่ไปแขวนอยู่บนช้อนโน้นก็มี บางคนเกิดธัมมะสรญาณ ส่งไปเห็นไหเงินไหคำอยู่ใต้ดินได้น้ำ อยู่บนภูเขาเลากายุงเหยียงไปหมดถึงขนาดนี้ แหม..ไม่ยกกะยกให้เป็นพระอรหันต์นี่ถึงขนาดนั้น เรียกว่ามีตาทิพย์ มีจักขุทิพย์ถึงขนาดนั้น

ข้อที่ ๒. ญาณัง มีปัญญาญาณอันถูกต้อง เรียกว่าท่านรู้ตามสมมติบัญญัติ ว่าร่างกายคนเราประกอบเข้ากับธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม มีอาการ ๓๒ เรียกว่าธาตุดินก็มี ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า เยื่อมันในสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา เปลวมัน น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ น้ำเยี่ยว เหล่านี้เป็นต้น ท่านรู้เกลี้ยงหมด มีแต่สภาวะคุมกันเข้าของธาตุของขันธ์ เรียกว่ามีแต่ของธาตุของขันธ์เท่านั้น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เหล่านี้ ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขาอะไรเลย มันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คนเกิดมามีแต่ทุกข์กับทุกข์ เท่านั้นเลยความเกิดก็เป็นทุกข์ ความแก่ก็เป็นทุกข์ ความตายก็เป็นทุกข์ การพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ปรรวณาสังไถไม่ได้สมหวังก็เป็นทุกข์ ท่านรู้หมดเกลี้ยงสภาวะผัสสะระพัดสภาวะเพ ตัวญาณัง นี้แหล่ไม่ยกกะยกให้เป็นพระอรหันต์เนาะ ยัง ยังไม่ได้เป็นถึงขนาดนั้น นี้แหล่คือวิปัสสนูกิเลส ตัวที่ขวางกั้นด้านพระอรหันต์มรรค ด้านพระอรหันต์ผลเอาไว้ ขอให้เข้าใจ

ข้อที่ ๓. ทินิ ปีติ เกิดปีติ คือว่ามีความอิมจิตอิมใจ บางคนเกิดที่ว่า อูพเพงคาปีติ ปีติโลดโผน ผรณาปีติ ปีติซาบซ่าเหล่านี้เป็นต้น บางทีบางคนนั้น พอปฏิบัติธรรมกัมมัฏฐานไปเกิดตัวเบา หัวใจเหมือนปยุ่นๆ ตอนที่ท่านตรัสรู้ครั้งนั้น บางทีแต่ก่อนท่านมีน้ำหนัก ๗๐ - ๘๐ กิโลกรัม บางทีตอนที่ท่านตรัสรู้ว่าจะเหลือน้ำหนัก ๑๐ กิโลกรัม ๒๐ กิโลกรัม เหาะได้ตั้งหลายวาว่านั่นเถอะ อันนี้ตัวปีติมันถึงขนาดนั้น ไม่ยกกะยกให้เป็นพระอรหันต์ มี มีบางคน แต่หลงพอไม่เอ่ยชื่อ อันนี้ขอให้เข้าใจ ยัง ข้อต่อไป

ข้อที่ ๔. ปัสสัทธิ เกิดสงบ สงบจิตสงบใจ เยือกเย็น เรียกว่า สว่าง สะอาด สงบ แหล่ไม่ยกกะยกให้เป็นพระอรหันต์เนาะ ข้อต่อไป

ข้อที่ ๕. สุข คือว่าสุขใจ สบายใจ นี่หนอรสพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีทุกข์ไม่มีอะไรมาเจือปนเลย ถึงขนาดนั้น ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์นะ ข้อต่อไป

ข้อที่ ๖. อธิโมกข์ การตัดสิ้นใจเชื่อ น้อมใจเชื่อเอาเลยว่าเป็นแหล่คือมรรคผลนิพพาน ขึ้นเป็นพระอรหันต์ ออกเทศน์ออกธรรมสอนชาวโลกปาว ๆ เลย ถึงขนาดนั้นแหล่ ข้อต่อไป

ข้อที่ ๗. ปัคคาหะ มีความเพียรอันแก่กล้า

ความเพียรอันแก่กล้านี้บางสำนักก็อดทนเอาเหลือหลายนะ เรียกว่านั่งสู้กันจนขาดตาย เป็นโรค อัมพาตตาย ตายไปหลายร้อยรายแล้วนะ บางสำนักนะไม่นอนในวันพระก็มี ตลอดคืน นั่งทนสู้กันถึงขนาดนั้น บางสำนักบางคนก็อดข้าวเรียกว่า ไข้ตบะอันแก่กล้าไม่กินข้าวตั้งที่ว่า ๔๐ - ๕๐ วันก็

มีอะไรทำนองนี้ พระองค์ทำมาแล้ว พระองค์ทำมาแล้วตั้งแต่สมัยบำเพ็ญทุกรกิริยานั้น ที่ว่าไม่กินข้าวตั้ง ๖ ปี ไม่หายใจตั้ง ๖ ปี พระองค์ก็ยังไม่ได้ตรัสรู้ ถึงขนาดนั้น เป็นอุทาหรณ์เตือนใจอย่างดีที่สุด ที่นี้ข้อต่อไป

ข้อที่ ๘. อุปัญฐานะ มีสติแก่กล้ารู้เท่าทันการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของรูปธาตุนามธาตุ, ของรูปขันธ์นามขันธ์ เรียกว่ามากะทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทำนรู้เท่าทันเกลี้ยงหมด มีแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป สลายไป ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา นั้นถึงขนาดนั้นยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เลย ถึงขนาดไหน ข้อต่อไป

ข้อที่ ๙. อุเบกขา วางเฉยในอารมณ์ที่มากะทบ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สักแต่ว่ามันเป็น เช่นนั้นเรียกว่า เป็น ตถตา สักแต่ว่าเป็นเช่นนั้น แหมไม่ยกกะยกให้เป็นพระอรหันต์ถึงขนาดนั้นนี่ มีอุเบกขาความวางเฉยแล้วก็ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์

ที่นี้มี นิกันติ เมื่อมีอุเบกขากวางเฉยในอารมณ์มากะทบแล้ว ไม่ยินดียินร้าย ก็เรียกว่ามี

ข้อที่ ๑๐. นิกันติ ความพอใจอยากได้ในอารมณ์ทั้ง ๙ หมายความว่าพอใจ ติดอยู่เพียงแค่นั้นเลยขึ้นไปไม่ได้เลย อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นี่แหละคือตำแหน่งพระอรหันต์ปลอม...นี่ก็ขอให้เข้าใจไว้

ทุกวันนี้หลวงพ่อก็ยังบอกว่า เขาก็เลสมาสอนกันเพียงแค่นั้น ให้มีความรู้เท่านั้น อย่างนี้ ให้มีสติอย่างนั้นอย่างนี้ ให้รอบคอบ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นหลวงพ่อก็ไม่ได้จ้วงจาบพุทธคำสอน เป็นทางเดินทางผ่านพาไป อยู่ในมรรค ๘ ของพระองค์นั่นเอง ก็ขอให้เข้าใจจะอธิบายไปเรื่อย ๆ

ที่นี้หลวงพ่อก็จะเปรียบเทียบให้ฟังต่อไปอีก ที่นี้จะเปรียบเทียบกับพระอานนท์เสียก่อนจะเปรียบเทียบกับตอง พระอานนท์นั้น ขนาดพระอานนท์เป็นพระโสดาบันแล้วนะ

วันที่จะทำปฐมสังคายนานั้น พระมหากัสสปะยังไม่ให้ร่วมเข้าทำสังคายนาเลย พระมหากัสสปะเป็นประธานสงฆ์ พอพระองค์บริณีพพานไปแล้วได้ ๓ เดือนนั้นนะ พระมหากัสสปะเลือกพระอรหันต์ได้แล้ว ๔๙๙ องค์ รวมเป็น ๕๐๐ ทั้งพระอานนท์ แต่ขาดพระอานนท์ไม่ได้ เพราะพระอานนท์เป็นคนจำเมนิ่ง ถึงเป็นพระโสดาบัน จำได้ทุกบท ทุกสูตร ทุกตัวอักษรในฝ่ายพระธรรมหรือฝ่ายพระอภิธรรมนี้จำได้หมด ถ้าไม่ได้เป็นพระอรหันต์แล้วก็เข้าร่วมทำสังคายนาไม่ได้ จำเป็นพระมหากัสสปะจึงบังคับพระอานนท์เลย

"อานนท์..ทำให้เนิ่นช้าไปได้ อายุตั้ง ๗๐, ๘๐ แล้ว จนพระบรมศาสดาของเราปรินิพพานไปแล้ว เธอก็ยังไม่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์เลย ในคืนนี้ ให้เธอนั้นบำเพ็ญเพียรเพ่งจนตรัสรู้ให้ได้ ไม่สมควรดีศรีว่าเธอนี้เรียกว่าเป็นพระอนุชาของพระบรมศาสดาเลย ทำให้เนิ่นช้าไปได้.."

ถ้าเธอไม่ได้เป็นพระอรหันต์ บรรลุเป็นพระอรหันต์ในคืนนี้อย่ามาให้เราเห็นหน้าอีกต่อไป"

เห็นไหมคำสั่งอันเฉียบขาดของพระมหากัสสปะ แต่พระอานนท์นั้นท่านเป็นบัณฑิต ท่านก็นอบน้อมเอาสังฆกรรม เรียกว่าเอาชุมทรัพย์จากพระมหากัสสปะด้วยความเคารพ ท่านไม่เกลียดไม่โกรธนี้ ถ้าเป็นอย่างพวกเรา ๆ เหล่าท่าน บังคับอะไรไม่บังคับ บังคับให้เป็นพระอรหันต์ คืบเดียวบังคับกัน ถ้าเป็นพวกเราละก็ ผ่นเลยว้างนั่นเถอะ ไม่เอาแล้วเว้ย..บังคับกันให้เป็นพระอรหันต์คืบเดียว

ที่นี้พระอานนท์ท่านก็เข้าไปเพ่ง ที่นี้จะไม่ได้อีกถึงการเพ่ง เพียรเพ่งต่อไปตั้งแต่ฌานที่ ๑ ถึงฌานที่ ๘ ไปติดอยู่ณะ ไปติดอยู่เพียงแค่นั้น เรียกว่าไปติดอยู่ที่ว่า

เนวสัญญานาสัญญายตนะฌาน อะไรเหล่านี้เป็นต้น หรือ

สังขารุเบกขาญาณ เหล่านี้เป็นต้นไปติดอยู่ คือว่าไปติด

มันติดพันกันมาก เป็น วิปัสสนุ มันแก่กล้า มันติดชิดกับอารมณ์ในกองนามรูปไม่มีจังหวะ ไม่มีจังหวะเลย ท่านเพ่งต่อสู้อันหนึ่งแตกโขก ตั้งแต่หัวค่ำ จนกระทั่งนอนถึงตี ๒ ตี ๓ แล้ว จนกระทั่งไก่ขัน ไก่ อี้ ไก่ ไก่ ขึ้นมา ท่านก็ยังไม่ได้บรรลุ ที่นี้ท่านเกิดระอาใจ คำว่าระอาใจคือเกิดนิพพิทา ความเบื่อหน่ายขึ้นมาแล้ว มันติดพันกันแก่กล้ามากสติ ที่นี้ท่านก็จะเอนหลังลงนอนสักพักหนึ่ง ที่นี้อธิยญาเจตสิกมันทศนิยมออก..วิ่งตัดเลยตานี้ วิ่งตัดตอนท่านจะเอนนอนลง จึงได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ในอิริยาบถทั้ง ๔ ของท่านในคืนวันนั้นเลย เห็นไหมถึงขนาดนั้น

หลวงพ่อกับคนในยุคปัจจุบันนี้ะ รวมทั้งตัวเจ้าคุณพุทธทาสด้วย รวมทั้งหลวงปู่สาวกโลกอุดรด้วย รวมทั้งคนในโลกยุคปัจจุบัน ก็ยังจะไม่เท่าความรู้ของพระอานนท์หรอก เรียกว่าไม่เท่าชนหน้าแข้งของพระอานนท์ตอนเป็นพระโสดาบันร่วงออกเลย ท่านยังเข้าทำสังคายนาไม่ได้ **จะไปคิดให้มันตรัสรู้ได้อย่างไรได้**

หลวงพ่อยังมองไม่เห็นทางเลยที่จะเป็นไปได้เช่นนั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นี่หลวงพ่อบริยายเทียบตอนพระอานนท์ให้ฟัง ที่นี้ทำไม ทำไมเข้าร่วมทำสังคายนาไม่ได้

มีข้ออยู่อย่างหนึ่ง

ที่นี้หลวงพ่อกับจะพูดให้ละเอียดต่อไปหน่อยคือการทำปฐมสังคายนาที่นี้ ท่านไม่ได้ทำสังคายนาแบบที่ว่าเป็น พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม แต่ประการใด

ไม่ได้เป็นปฏิภนๆ แบบนี้ แต่มีคนละปฏิภน หมายความว่า ถ้าไม่ได้บรรลุถึงนิโรธธรรมในอริยสัจสี่ หรือ สัจจะญาณเวทิตถิโรธ นั้น จะไปรู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิภนสมุปบาทได้อย่างไร

หมวดที่ ๑. ท่านทำปฐมสังคายนานั้น คือ

หมวดที่ ๑ ปฏิภนสมุปบาท คือชื่อทุกข์กับสมุทัย ไล่สองเกลอเพื่อนสหายกันนี้มันแยกออกจากกันไม่ได้

ทุกข์ กับ สมุทัย มันเป็นเหตุเป็นปัจจัยกัน มีถึง ๑๐ ตอน ๑๑ ตอน ตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ..ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสะ

ถ้าพระอานนทที่ไม่ได้ตรัสรู้ถึงนิโรธธรรม หรือองค์ฌานสัจจะญาณเวทิตถิโรธ แล้วไซ้ จะเกิดอภิญา เจตสิก อภิญาญาณหยั่งเข้าไปรู้ในกิจ ๔ ญาณ ๓ หรือ ปฏิภนสมุปบาท จะสงเคราะห์หมวดพระ ธรรมมากมายก่ายกองลงในวงปฏิภนสมุปบาทได้อย่างไร ตอนไหนเป็นอวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ มีมากมายก่ายกองจะสงเคราะห์เข้าได้อย่างไร พระโสดาบันยังเข้าไม่ได้ นี่ขอให้เข้าใจ หมวดที่ ๑. แล้วคือ หมวดปฏิภนสมุปบาท ขอให้ จำเอาไว้ หมวดทุกข์ กับสมุทัย

หมวดที่ ๒. คือหมวด นิโรธ หมวดนิโรธนี้คือ

หมวดนิพพาน หมวดวิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เหล่านี้เป็นต้น พระอานนทที่ท่านก็สงเคราะห์เข้าได้ นี้ เพราะเป็นพระอรหันต์แล้ว แต่ก่อนเป็นพระโสดาบันไม่มีทาง คือปัญญาไม่เฉียบขาด มันไม่ถึง นั้น

หมวดที่ ๓. หมวด มัคคสังจัจ คือ สมาริ ปัญญา อันเป็นฝ่ายโลกีย์ทั้งหมด รวมทั้งพระวินัย ๒๒๗ หรือ

คือ ๑๐ คือ ๕ คือ ๔ อะไรก็แล้วแต่ ท่านสงเคราะห์เข้าใน รูป เวทนา สัจจะญาณ สังขาร วิญญาณ อะไรเหล่านี้เป็นต้น สงเคราะห์เข้าในหมวดมัคคสังจัจ เป็น ๓ ปฏิภนเหมือนกัน แต่มันคนละปฏิภน

ถึงหลวงพ่จะเทศน์ธรรมให้ใครฟัง เขาก็ไม่เข้าใจหรอก เขาก็ไม่เชื่อไม่ยอมรับ เขาว่าหลวงปู่สาวก โลกอุดร อวดอุตริมนุสธรรม เขาว่าอย่างนั้นนะ บอกให้รู้ตามความเป็นจริง ยังหาว่าอวดอุตริ มนุสธรรม

บอกโดยตรง ๆ ด้วยความเมตตาปราณี สงเคราะห์แสดงธรรมโดยไม่มีปิดบังอำพราง เขาก็ว่า หลวงพ่รู้ได้อย่างไร อ้าว..ก็รู้ได้ซิ คือว่าอดีตตั้งญาณ คือวามโนภาพก็ได้พูดภาษาบ้านเรา

ญาณหยั่งรู้ในอดีตนี้ อย่างชาวลิตตามหลวงพ่ พระนะ พระเชาวลิต ว่า “หลวงพ่รู้ได้อย่างไร” ก็
รู้ได้ในอดีตตั้งสญาณ เรียกว่าย้อนไปดู ปฐมสังคายนาท่านทำอย่างนั้น

หมวดที่ ๑. คือหมวดปฏิจุสมุขบาท ทุกข์กับสมุทัย ..จำไว้

หมวดที่ ๒. คือหมวดนิโรธ

หมวดที่ ๓. หมวดมัคคัสัจจ

เป็น ๓ ปฏิกเหมือนกัน แต่มันคนละความหมายกับพระไตรปิฎกทุกวันนี้ ก็ขอให้เข้าใจ

อันนี้แหละ พระอานนท์จึงเข้าร่วมทำสังคายนานี้ไม่ได้

เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้วท่านขึ้นธรรมาสันเทศน์ปร้อเลย สงเคราะห์เข้าได้ หมวดไหนเป็นหมวด
ไหน มันก็แคล้วคล่องว่องไว นี่มีข้อลึกลับอยู่ตรงนี้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

เพื่อไม่ให้เสียเวลา ต่อไปก็จะเปรียบเทียบให้ฟังอีกตานั้น เปรียบเทียบกับ**ประวัติของพระ
อนรุทธะ** ต่อไปพระอนรุทธะ นี้เฉียบขาดมาก หลวงพ่อก็บอกแล้วว่าถ้าใครเทศน์ประวัติของพระ
อนรุทธะได้ หลวงพ่อก็ยกให้เป็นพระอรหันต์ฟรีๆ เลย ยุคปัจจุบันนี้ไม่มีแม่แต่รูปเดียวนามเดียว
ไม่กล้าเทศน์ประวัติของ

พระอนรุทธะ ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้นเพราะไม่อยู่ในฐานะของเขา ไม่อยู่ในวิสัยเพราะพวกนั้นเขาชอบ
โกหกตัวเองและโกหกชาวโลกพวกพ่อกออก, แม่อกทั้งหลายก็ โอ๊ย.ย.ย ทำสมาธิ อยู่ด้วยปัญญา
อย่างนั้นอย่างนี้

ก็แห่แหนแทนกั้งไปกราบไหว้บูชาฝ่ายเดียว ไม่อยากจะพ้นทุกข์ทางใจ ไม่อยากถึงยอดพระอมต
ธรรมใน

โลกุตตรภูมิแต่ประการใด

ประวัติของพระอนรุทธะนั้นก็เรียกว่า เมื่อท่านบวชแล้ว (ที่อนุปิยนิคม) ก็ได้ไปเรียนพระ
กรรมฐานจากพระสารีบุตร แล้วก็เข้าไปประพตติธรรมกัมมัฐานอยู่ที่ ป่าปาจิณวังสมฤคทายวัน

ที่นี้หลวงพ่จะประกอบเข้าไปเลย การประพตติปฏิบัติท่านรู้มาหมดแล้วละ พระอนรุทธะนะ ท่าน
มีปัญญากระเดื่องแผ่นดินมาแล้ว ท่านจบไตรเพท เรื่องรูปนาม ชันธ ๕, อายตนะ ๑๒, ธาตุ ๑๘,
อินทรี ๒๒ หรือการกำหนดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของ รูปธาตุ นามธาตุ ของรูปชันธ นามชันธ ทาง
ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แคล้วคล่องว่องไว ท่านเอามาหมดแล้วมันเอาไม่อยู่ ตานี้มันเอาไม่อยู่ ท่าน
จึงมาพึ่งเพียรทางใจตรงตั้งจุมุกหักของท่าน

มหาปริสวิตก ๗ ประการ

๑. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มีความปรารถนาล้นน้อย ไม่ใช่ของผู้มีความปรารถนาใหญ่ ใฝ่สูง
๒. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้สันโดษยินดีด้วยของที่มีอยู่ ไม่ใช่ของผู้ไม่สันโดษ คือไม่ใช่ของคนโลก
๓. ธรรมนี้เป็นของผู้สัจแล้ว ไม่ใช่ของผู้ยินดีในหมู่
๔. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้ปรารถนาความเพียร ไม่ใช่ของผู้เกียจคร้าน
๕. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มีสติตั้งมั่น ไม่ใช่ของผู้มีสติหลง
๖. ธรรมนี้เป็นของผู้มีใจตั้งมั่น ไม่ใช่ของผู้มีใจรวนเร
๗. ธรรมนี้เป็นของผู้มีปัญญาดี ไม่ใช่ของผู้มีปัญญาทราม

นี่หลวงพ่อก็อธิบายใน...

วิปัสสนาญาณ ๙ ให้ฟังเลย ทีนี้พระอนุรุธะก็เข้าไปแล้วในป่าที่สงบ ท่านก็เพ่งขึ้นไปเลยตั้งแต่

๑. อุทยัพพยานุวิปัสสนาญาณ ปรีชาคำนึงเห็นสังขาร คือความคิดปรุงแต่ง ทั้งเกิดและทั้งดับไปเท่านั้น

อันนี้ทีนี้พวกอีตาพระพุทโธเมธาจารย์เมื่อยุค ๙๐๐ ปีนะ ท่านก็แต่งเป็นรูปนามนะ พระพุทโธองค์หมายเอาตัวสังขารชั้นนี้ คือตัวปรุงแต่งเป็นมารร้ายในชั้นนี้ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ตัวสังขารปรุงแต่งมันเนรมิตได้ มันเนรมิตให้วิญญาณเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันปรุงแต่งวิญญาณให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ ให้ดีให้ชั่วก็ได้

ปรุงแต่งสัญญา มัง ปรุงแต่งเวทนา มัง ปรุงแต่งรูป มัง

ตัวสังขารชั้นนี้จึงเป็นตัวมารร้ายในชั้นนี้ ๕

พระพุทโธองค์ให้ฟังพิจารณาให้ดับสังขารชั้นนี้เท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ ซึ่งแปลเป็นภาษาไทย แปลว่าความคิด ความคิดอย่างเดียว ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิด

ทีนี้ตัวสังขารชั้นนี้ คือว่า อุทยัพพยานุวิปัสสนาญาณ นะ ก็ปรีชาคำนึงเพ่งเห็นความคิดทั้งอารมณ์นะ ทั้งเกิดทั้งดับด้วย พุดตรง ๆ เรียกว่าเห็นอารมณ์อย่างเดียวก็ได้ คำว่าอารมณ์นี้ สมมติว่าพระอนุรุธะนี้ท่านชอบหญิงสาวคนใดคนหนึ่งไซ้ไหม ใ้เวลาคิดนั้นมันไม่ใช่เฉพาะเห็นหญิงสาว เห็นตัวของท่านด้วย เห็นตัวของพระอนุรุธะไปประกบด้วย นั่นละ สังขาร อันปรุงแต่งไปเป็นด้วย

ก็ตัว รูป ของพระอนุรุธะนั้นมันจะไปชอบหญิงสาวคนนั้น

นั่นละคือตัว นามรูป เรียกว่ามันสำเร็จแล้วมาจากสังขารชั้นนี้ อยู่ในที่ว่าในวงศ์แห่งปฏิจฺจสมุပ္บาท จึงจะอธิบายต่อไป

ทีนี้ท่านก็เพ่งต่อไปอีก ขึ้นแล้ว

๒. ภัคคานุวิปัสสนาญาณ ปรีชาคำนึงเพ่งเห็นความคิดของตัวเอง หมายความว่าเห็นอารมณ์นี้แหละ เห็นอารมณ์ของเขาด้วยเห็นอารมณ์ของเราด้วย นี่คือสังขารชั้นนี้ มีแต่ดับไป เสื่อมไป สิ้นไปอย่างเดียว เพ่งต่อไปอีกขึ้นสูงแล้ว

๓. ภยตูปัญฐานญาณ ขึ้นสู่ญาณที่ ๓. เรียกว่า ปรีชาคำนึงเพียรเพ่งในญาณนี้ เห็นความคิดทั้งอารมณ์เป็นของน่ากลัว มันมีแต่พิษแต่ภัยทั้งนั้นเลย เรียกว่าความคิดนี้แหละ มันคิดไปอะไรก็ได้ คิดเอาบ้านด้านเอาเมือง เรียกว่าอยากจะอยู่สงบซุกหนอยก็ไม่ได้

เป็นของน่ากลัวที่สุดเลย ทีนี้ท่านก็เพ่งต่อไปอีกขึ้นแล้ว

๔. **อาทีนวานุปัสสนาญาณ** พระอรุณรุทธะเพิ่งต่อไปอีก ปรีชาค้ำนึ่งเห็นสังขาร คือความคิดของตนเป็นของที่ว่ามีแต่โทษ มีแต่โทษฝ่ายเดียว หมายความว่ามันคิดรักคิดชัง มันคิดฆ่าคนโน้นคิดเกลียดคนนี้ คิดอยากได้กามอย่างโน้นอย่างนี้ คิดตะพึดตะพือ เป็นผลของความคิดทั้งนั้น แม่ทัพจับศึกฆ่าคนตายเป็นเบือ หรือว่าพวกขโมยขโจร พวกโจร เหล่านี้เป็นต้น คิดโลก โกรธ หลง ทำนองนี้เป็นต้น มีแต่ผลของความคิดทั้งนั้นเลย ท่านจึงเรียกว่า อาทีนวานุปัสสนาญาณ มีแต่โทษฝ่ายเดียว

ท่านเพิ่งต่อไปอีกขั้นสูงแล้ว

๕. **นิพพิทานุปัสสนาญาณ** ปรีชาค้ำนึ่งเห็นความคิดเห็นอารมณ์ของท่านนะทั้งอารมณ์ที่ท่านไปเห็นเป็นตัวของท่านด้วย เรียกว่าเป็นของน่าเบื่อหน่าย น่าสะอิดสะเอียนที่สุด

คืออยากจะหนีให้พ้นไป ขึ้นสูงแล้ว

๖. **มูญจิตุกัมยตาญาณ** ต่อไปเลยตามนี้ เรียกว่าปรีชาค้ำนึ่งเพียรเพ่ง เรียกว่าอยากจะหนีจากความคิดแต่มันหนีไม่ได้ มันหนีไม่ได้ คือว่าเปรียบเสมือนหนึ่งเขี่ยคอยู่ในปากงูอย่างหลงพ้อว่ามันเดินไม่หลุดเพราะอยู่กับตัว ท่านก็เพิ่งต่อไปอีกขั้นสูงแล้ว

๗. **ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ** ปรีชาค้ำนึ่งหาทางและไม่ใช้ทาง เมื่อได้ทางแล้วที่นี้ เมื่อได้ทางแล้วอยากจะระงับมันลง จึงเพ่งขึ้นสูง เพ่งเพียรขึ้นสูงเรียกว่า

๘. **สังขารุเบกขาญาณ** เพียรเพ่งต่อสู่กับความคิดและอารมณ์ที่มันเกิดอยู่ตรงตั้งจุมูกหักของพระอรุณรุทธะนั้นเอง พระอรุณรุทธะ ท่านเพียรเพ่งสู่อยู่อย่างนั้น เพียรเพ่งไปเพ่งมา บางที่มันก็เรียกว่าอารมณ์มันก็ไม่ มี เรียกว่าทรงไว้ อุเบกขาวางเฉย มันก็สว่างสงบก็มี บางทีนะเป็นว่าง ๆ ก็มี ท่านก็เลยตรัสตรองถึงธรรมมหาปฐิสวิตก ว่า เออ..ธรรมนี้ดีหนอ สว่าง สงบ มาติดนะ

นี่แหละคือติดตัว วิปัสสนุกิเลส เข้าแล้ว คือติดเอาตรงนี้ คือมาติดแล้ว

ที่นี้ท่านจึงเกิดตรัสตรองถึงธรรมของ **มหาปฐิสวิตก ๗ ประการ** ขึ้นมา

ข้อที่ ๑. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มีความปรารถนาน้อย ไม่ใช่ของผู้มีความปรารถนาใหญ่

ข้อที่ ๒. ธรรมนี้เป็นธรรมของของผู้สันโดษด้วยของที่มีอยู่ ไม่ใช่ของคนโลกมาก

ข้อที่ ๓. ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้สังัดแล้ว ไม่ใช่ของผู้ที่ชอบคลุกคลีด้วยหมู่คณะ

ข้อที่ ๔. ธรรมนี้เป็นของผู้ปรารถนาความเพียร ไม่ใช่ของคนเกียจคร้าน

ข้อที่ ๕. ธรรมนี้เป็นของผู้มีสติตั้งมั่น ไม่ใช่ของคนมีสติหลง

ข้อที่ ๖. ธรรมนี้เป็นของผู้มีใจตั้งมั่น ไม่ใช่ของคนใจรวนเร

ข้อที่ ๗. ธรรมนี้เป็นของผู้มีปัญญาดี ไม่ใช่ของคนปัญญาทึบ

พระอนุรุทธะมาติดอยู่ที่ สังขารุเบกขาญาณ หรือมหาปริสวิตก ข้อที่ ๗ นี้เอง

อยู่ด้วยปัญญาดีอย่างนั้นอย่างนี้

คือว่ามีความสุขอย่างนั้นอย่างนี้

ให้มีสติรู้เท่าทันก็เพียงพอแล้ว

ความรู้เท่าทันของเราที่ทอดทิ้งไปหมด เราก็ได้ตรัสรู้แล้ว พอเพียงแก่ความต้องการแล้ว

ท่านไม่ได้ว่าอย่างนั้น เมื่อพระพุทธองค์ทรงเสด็จไปถึงแล้วนั้นนะ พระพุทธองค์ก็ทรงรู้ว่าระจิตของ
พระ

อนุรุทธะ

ทรงรู้...พระพุทธองค์ก็บอกว่า "ชอบละ"

แต่พระพุทธองค์ไม่ได้ทรงตรัสว่า

"อนุรุทธะ เอ๋ย

..การตรัสรู้ของเราตถาคตนะ

..เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

..การตรัสรู้ของเรา ก็อยู่ด้วยปัญญาดี อยู่ด้วยสติปัญญาในมรรค ๘ เหมือนเธอนี้แหละ อนุ
รุทธะ

..ให้เธออยู่ตรึกตรองอยู่ในข้อที่ ๗. เป็นผู้มีปัญญาดี ไม่ใช่ของผู้มีปัญญาทึบ เช่นนี้แหละ อนุ
รุทธะ"

พระองค์ไม่ได้ตรัสเช่นนั้น

พระองค์ทรงอนุโมทนา แล้วพระองค์ก็เลยบอกว่า

"ถ้าเช่นนั้นอนุรุทธะ เธอจงฟังเพียรเข้าไปอีกข้อหนึ่ง

(๘.) เรียกว่า ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้ยินดีไม่ให้เนิ่นช้า

..ไม่ใช่ของคนที่ยินดีให้เนิ่นช้า"

หมายความว่า อย่าทำให้ล่าช้า ฟังขึ้นอีกเลย ฟังต่อไป

จนกระทั่งว่า ท่านฟังเข้าสู่จุดที่ว่า

สู่จุดพลังฉนวนปรมาณูมโนมยิทธิ เหมือนถอดตาบอกจากฝัก เหมือนลู่ธนูอาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่ง วิ่งเข้าตัดกระแสของความคิดปรุงแต่งในวงปฏิจตุสมุปบาท ที่มันหมุนเป็นกิเลสอยู่ตรงตั้งจุมุกหักตรง

มโนทวาร ให้ขาดสะบั้นพังทลายเลย

ท่านจึงได้บรรลุถึง **สัจจानุโลมิกญาณ**

หรือ สัจญาณเวทิตนโรธ ในฉานที่ ๙ นั่นเอง

คำว่า สัจจानุโลมิกญาณ

คือญาณหยั่งรู้ในอริยสัจสี่ เกลี้ยงเลย

จบกิจพรหมจรรย์เพียงแค่นั้น

ไม่มีต่อไปหรอก

แต่อดีตาทุทธิโฆษาจารย์ ท่านแต่งเป็นญาณ ๑๖ ขึ้นมา

แหมดีเหลือเกิน..เรียกว่าเพิ่ม โคตรญาณ มรรคญาณ ผลญาณ ปัจจเวกชนญาณ ยุ่งเหยิงไปหมด

นี่หลวงพ่อก็จะเปรียบเทียบให้ฟัง ประวัติของพระอนุรุทธะหลวงพ่อยังบอกแล้ว เพิ่มเติมเข้าไปอีก ไม่มีใครกล้าเทศน์เลยถึงขนาดนั้น ความลึกซึ้งของบทพระธรรมกถุศาสตร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลึกซึ้งมากเป็นของยากอย่างยิ่งผู้ที่รู้ตามถ้าไม่ใช่ว่าตรัสรู้ ตัดกระแสได้จริงๆ แล้วเป็นไปไม่ได้

ที่นี้พระองค์ยังเปรียบเทียบ..ยังเปรียบเทียบไว้ว่า

พระองค์ถามนะ ตอนนั้นพระองค์ถามภิกษุทั้งหลายนั้น

"ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอชี้เรือชี้แพข้ามทะเลหลวงได้แล้วนะ พวกเธอทั้งหลายจะแบกเรือแบกแพนั้นเกินศรัทธาขึ้นไปด้วยรี"

ภิกษุผู้เป็นพระอรหันต์นั้น ก็ทูลตอบพระองค์ว่า

"ไม่ใช่เช่นนั้นพะยะค่ะ"

"ทำอย่างไร พวกเธอจะทำอย่างไร"

"ก็วางเรือวางแพ ปล่อยให้มันทิ้งอยู่ทำน้ำเสียเลย"

นี่เห็นไหม

"เออ..ถูกละ ถูกละ" ..พระองค์ตรัส

ถูกต้องแล้วคำว่าเรือว่าแพนั้น หมายถึง มรรค ๘ เห็นใหม่ จบกิจสงเพียงแค่นั้น บนบกนั้น หมายถึง พระนิพาน หรือ นิโรธธรรม หรือ สัจญาเวทิตนิโรธ ในอริยสัจสี่นั้น ก็ขอให้เข้าใจ..ก็ขอให้ผู้ฟัง เข้าใจ แสดงธรรมให้มีกฎเกณฑ์เคียงขาดถึงปานนี้ ถึงจะใช้ได้

ถ้าลำพังจะเอาปัญญา สติปัญญาไปเพียรรู้เหาะ ๆ แหะ ๆ ยังไม่ได้ขาดสันตติของความคิดนั้น มันเป็นไปไม่ได้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจในประวัติของพระอนุรุทธะ หลวงพ่อก็เล่ามาแล้ว และเรื่อง ปฏิบัติวิปัสสนาญาณ ๘ ก็ขอให้เข้าใจ ที่นี้หลวงพ่อกจะกล่าวต่อไปอีกเพื่อจะให้หนักแน่นเข้าไปอีก ในม้วนนี้

ประวัติการบรรลุธรรมของพระนันทะ

อนุบุพพวิหาร ๘ วิธีปฏิบัติแนวทางเพ่งฌาน

ก็จะกล่าวถึงประวัติของพระนันทะ ตามที่พระนันทะกับพระอนุรุทธะ มันก็ยุ่งซื่อก๊อซื่อก๊อเหมือนกัน บางทีหลวงพ่อกก็หลงนะ ถ้าหลงก็ขอภัยด้วยเพราะพูดเร็วบางทีก็หลงซื่อก๊อเหมือนกัน ในครั้งพุทธกาลนั้น ก็คงไม่มีอริยสาวกองค์ไหน ๆ หรือก ที่จะได้รับความระบมขมขึ้นปวดร้าวจิตใจ เหมือนกับพระนันทะ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์นั่นเอง ตามข่าวในพระไตรปิฎก ก็บอกว่า พ่อเจ้าชายนันทะแต่งงานในวันนั้น เพิ่งเสร็จจากการบายศรีสู่ขวัญคู่บ่าวสาวไปหยก ๆ ยังไม่ได้จุจก แขนเขยเข้าห้องเข้าหออะไรเลย พระพุทธองค์ก็จับเอาเจ้าชายนันทะไปบวชในตอนเช้าวันนั้นเลย ยังไม่ได้ข้ามวันข้ามคืนอะไรเลย แหมน่าจะให้ข้ามวันซักคืนสองคืนหน่อยก็ได้ เล่นเอาเจ้าชายนันทะเสียเงินสินสอดทองหมั้นฟรี ๆ ไปตั้งหลายสิบหมื่น เพราะนางสาวชนบทกัลยาณีนั่นก็เป็นเชื้อพระวงศ์เหมือนกัน คงแต่งงานกันหลายสิบหมื่น แต่ในพระไตรปิฎกไม่ได้จารึกไว้ ก็เลยไม่รู้วาท่านแต่งงานกี่สิบหมื่น

พวกท่านทั้งหลาย ลองวาดมโนภาพดูซิว่า พระนันทะ นะท่านจะได้รับความปวดร้าวระบมขมขึ้น ผืนจิต ผืนใจ เพียงไร ก็ประตูกามวิมานเมืองสวรรค์กำลังจะอำเปิดรับรอมร่ออยู่แล้ว อยู่ดี ๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์มีอันเป็นไป ทำให้เสียหลักหัวหมุนจนได้ ถ้าเป็นอย่างพวกเราเหล่าท่านทั้งหลายผู้ไม่มีบารมีธรรมจริง ๆ แล้วไซ้ร้ ถึงฝนจะตก ฟ้าจะผ่า ห่าจะกิน แผ่นดินจะถล่มทลาย หนูก็คงจะไม่ยอมละมั้งถ้า ดีไม่ดีจี้วรก็จะปลิวอยู่บนยอดไม้ชะเลย

ตามประวัติแล้วนั้นนะในพระไตรปิฎก ก็ไม่เห็นบอกว่าพระพุทธองค์นี้ตรัสสั่งให้เจ้าชายนันทะ ไปกำหนดรู้เรื่อง รูปนาม ยุบหนอพองพองอะไรเหล่านี้เป็นต้น เป็น ๒๐ ปี ๓๐ ปีอะไรเลย ทั้งนี้และทั้งนั้นหลวงพ่อกมิได้กล่าวจ้วงจาบพุทธคำสอน พระนันทะนะท่านมีปรีชากระเดื่องแผ่นดิน

มาแล้ว ท่านเรียนจบไตรเพทเหมือนกัน ท่านก็คงจะเรียนมาอยู่หรือการกำหนดทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป สลายไป ท่านเรียนมาหมดเกลี้ยงแล้วละ เรียนมาหมด เกลี้ยงแต่มันเอาไม่อยู่เท่านั้น แต่มันเอาไม่อยู่ ก็ขอให้เข้าใจ ถ้ามันไปกำหนดว่าเม็ยเป็นรูป รู้เป็น นามก็ยุ่งตายเท่านั้นเอง และตามข่าวในพระไตรปิฎก ก็ไม่เห็นพระองค์ตรัสสั่งให้เจ้าชายนันทะนี้ เรียกว่ากำหนดภาวนา พุทโธ สัมมา อะระหัง เรียกว่ายุบหนอพองหนอ หรือว่าปล่อยวางตัวกูของ กูปรัชญาบ่าบอคอแตกแต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น

เอ.. โอ ก็ตอนคนหนึ่งที่ว่า เรียกว่าสวิงสวอยคิดถึงเม็ยจนเจียนลมจะจับรอบมร่ออยู่แล้ว ถ้ามันแต่จะ ไปกำหนดว่าใสในใส ใสในใสอยู่ในพุงที่พุงเยี้ยวนะ รับประทาน รับประทานเด็ยก็เป็นลมตายเท่านั้นแหละ

ถ้าจะไปกำหนดว่าให้รู้ เม็ยในเม็ย หรือไปกำหนดว่า ยุบหนอ ยุบหนอ เม็ยหนอ เม็ยหนอ เช่นนั้นนะ รับประทาน รับประทาน รับประทาน รับประทาน นันทะก็นันทะเถอะนะ ถ้าไปกำหนด ๑๐ ปี ๒๐ ปี ถ้าหนอ ไปหนอมาเด็ยก็ว่า เด็ยก็โลกมันจะแตกสลาย เกิดหูดาลาย แผ่นดินแผ่นฟ้าหวั่นไหวไปมา เด็ย ก็จิ๋วก็กระจุยกระจายไปเท่านั้นเอง ดีไม่ดีก็ไม่เอาละเว็ยมรรคผลนิพพาน มันเอายากเอาเย็น กันเหลือนักเหลือนาเหลือน้ำเหลือนดินกันจริง ๆ เด็ยก็เผ่นออกจากห้องกัมมัฏฐานเท่านั้นเอง ที่นี้ ขอให้ท่านทั้งหลายจดจำเอาบทพระธรรมกรรมฐานอันวิเศษของพระนันทะให้ดี ๆ

ผลไม่ยอมไม่หล่นไกลต้น เม็ดฝนยอมไม่หล่นไกลดิน

เชื้อโพธิ์ทองต้องเกิดมาฆ่าราคน ถึงชีวินจะสิ้นยับดับก็ยอม

ด้วยอำนาจของสัพพัญญู เพื่อเกื้อกูลเอ็นดูต่อหมู่สัตว์ พระองค์ได้รู้วาระจิตของราคะจริต ของพระนันทะนั่นแล ด้วยอำนาจของพระพุทธองค์ พระพุทธองค์จึงพาพระนันทะไปชมสาวงาม เมืองสวรรค์ตามชั้นต่าง ๆ พระพุทธองค์ท่านใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง แต่พระนันทะไม่รู้ใน พุทธอุบายของพระพุทธองค์แต่ประการใด ที่นี้เมื่อพระนันทะได้ไปเห็นสาวงามเมืองสวรรค์ตามชั้น ต่าง ๆ นั้น ล้วนแต่ว่ามีผิวพรรณเปล่งปลั่งสวยสะดุจใจ สะดุจตา ล้วนแต่มีสีหน้า ไบหน้า สีหน้า แดงระเรื่อเหมือนดั่งทำนบกพิราบ พระนันทะได้ซาบซึ้งในเสน่ห์มายาของนางทิพย์นางแก้ว ล้วน แล้วแต่เป็นอิตถีรัตนะเทवासาวงามแดนสวรรค์ ตอนนีพระนันทะเกิดปฏิพัทธ์รักใคร่อยากได้ออยาก เอาในสาวสวรรค์ จนหลงลืมเม็ยเก่าไปเสียสิ้น แหมหลวงพี่

นันทะนี่ก็เป็นคนหลายใจไม่หยอกเลยทีเดียวนะ

พระพุทธองค์จึงตรัสถามว่า

"นันทะ สวยไหมสาวสวรรค์"

"สวย สวย สวย พระยะคะ"

"เธอชอบไหม"

"ชอบ ชอบ ชอบ พระยะคะ"

"เธอรักไหม"

"รัก รัก พระยะคะ"

"อยากได้ไหม"

"อยากได้ อยากได้ พระยะคะ"

"เอ้อ...ถ้าอยากได้ ตถาคตจะเป็นตัวประกันให้ เธอต้องตั้งใจประพฤติธรรมกัมมัฏฐาน ประพฤติพรหมจรรย์นะหน้ะ" เห็นไหมนี่แหละพระพุทธองค์ใช้วิธีที่ว่า คนรักเมียจะตายอยู่แล้วเรียกว่ายิงส่งเดชไปเลย ให้รักสุดโต่งไปเลย

ทีนี้เมื่อมาถึงเมืองมนุษย์แล้ว พระพุทธองค์ท่านจึงตรัสสั่งให้พระนันทะไปหาเพ่งกเพ็วรากษาศพที่ทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่ตามป่าช้าในนครสาวัตถีนั่นเอง เพราะสมัยนั้นเมื่อเป็นศพคนยากคนจนเขาก็จะหามไปทิ้งไว้ที่ป่าช้าเฉย ๆ ไม่ได้เผาไม่ได้ฝังเหมือนทุกวันนี้

ทุกวันนี้เนี่ย จะไปหาเพ่งกเพ็วรากษาศพที่ไหน มันไม่มีศพจะให้เพ่ง แถมเมื่อตายแล้วเขาทำดีบทำดี ทำหีบศพเหมือนกับอย่างหอปราสาทราชมณเฑียรทอง มีไฟฟ้ากะพริบกะพริบระยิบระยับ สวยสุดสะดุดตาสะดุดใจ แถมดีไม่ดีก็อยากจะทำด้วยซ้ำไป เพราะหีบศพมันสวยหยาดย่อยเอาเหลือเกิน

ฉะนั้น เมื่อครั้งพุทธกาลจึงมีพระอริยบุคคลขึ้นมามากเพราะท่านเห็นของจริง ท่านไปเพ่งเห็นของจริงอยู่ตามป่าช้าเห็นคนตายเกลื่อนกลาด ทีนี้เมื่อพระนันทะไปหาเพ่งกเพ็วรากษาศพอยู่ในป่าช้านครสาวัตถี ที่ว่าบางศพก็ขึ้นอืดแตกพองมีแต่น้ำเลือดน้ำหนองไหลเยิ้มออกมาท่วมกาย บางศพก็ขาขาดแขนขาดหัวขาดอะไรเหล่านี้เป็นต้น มีหมูแฉ่งหมูกากากินไล่กินฟุง มีหมูสุนัขตั้งเอาตับเอาไตเอาไส้เอาฟุง ออกมาแทะกินเกลื่อนกลาดอยู่ตามป่าช้าไปหมด

นี่แหละพระพุทธองค์ทรงตรัสว่า อัญญชนคนโง่เขลา ก็เปรียบเหมือนสุนัขที่มันเที่ยวแทะและเล็มกินกระดูกเหม็น เหม็น เน่า เน่า อยู่ตามเนื้อติดกระดูกนั่นเอง นี่พระพุทธองค์ยังตรัสไว้ อยู่ในพระไตรปิฎกก็มี แหมน่าละอายใจเหลือเกิน

ทีนี้เมื่อพระนันทะไปหาเพ่งกเพ็วรากษาศพ ท่านก็หาเพ่งเอานะ ทีนี้ท่านก็หาเพ่งไปเห็น ไส้ศพสมัยนั้น คือว่าเขาเอาแก้วน้ำหนึ่งหมदनะ เป็นศพเปลือยเรียกว่าแก้วน้ำแก้วฝน บางศพก็เรียกว่ายังไม่ได้ขึ้นอืดอะไร เปรียบเหมือนคนตายใหม่ ๆ ท่านก็ไม่เพ่ง ทีนี้ท่านก็ไปหาเพ่งเอากเพ็วรากษาศพที่ขึ้นอืดแตกพอง เป็นศพสาวหญิงเปลือย เรียกว่าขึ้นอืดแตกพองทำให้งมั่งกรว่า

จั้นเถอะ ท่านก็ไปฟังตรงเครื่องเพศของหญิงสาวเปลือย ที่มีแต่น้ำเลือดน้ำหนองไหลเยิ้ม ออกมาท่วมกาย มีหมู่พยาธิต่าง ๆ พยาธิเส้นด้าย พยาธิปากขอ พยาธิตัวกลม มีหมู่นอนนานา ชนิดไต่เจาะกินเครื่องเพศยัวเยี้ยเต็มไปหมด ท่านจึงตัดสินใจฟังทันที ผู้มีบารมีธรรมท่านทำถึงขนาดนั้น

อนุบุพพิหาร ๙ หรือ ฌาน ๙

ท่านฟังขั้นสูงแล้ว เรียกว่าฟังฌาน ที่นี้เอาเป็นที่ว่า ตานี้ท่านฟังขั้นสูงฌานที่ ๑. เลยตานี้เรียกว่า

๑. ปฐมฌาน มีวิตก วิจาร์ ปิติ สุข เอกัคตา ประกอบด้วยองค์ ๕ คือวิตกยกจิตขั้นสู่อารมณ์ ยกจิต คือว่าไปฟังนั้นแหละฟัง วิจาร์ คือว่าท่านก็นึกพิจารณาว่า โอ้..ศพของหญิงสาวเปลือยนี้ แต่ก่อน เจ้าก็สวยโสภีเลิศฟ้าเลิศปฐพี เดียวนี้ดูไม่ได้เลย มีแต่น้ำเลือดน้ำหนองไหลเยิ้มออกมาท่วมกาย มีหมู่พยาธิชอนไชเจาะกินยัวเยี้ยเต็มไปหมด ซากของเจ้าฉันใด ซากของอาตมาก็ฉันนั้น ท่านน้อมเข้ามาเปรียบเทียบตัวของท่านด้วยพระนันทะนี้ นี่คือขั้นสูงแล้วเรียกว่าฌานที่ ๑

ต่อไปท่านก็ฟังสูงแล้วฌานที่ ๒. เรียกว่า

๒. ทุตติยฌาน ปล่อยวิตก วิจาร์ ให้เหลือแต่ปิติ สุข กับเอกัคตา ประกอบด้วยองค์ ๓ ที่นี้ฟังอย่าง อุกฤษฏ์เข้าไปอีก เรียกว่าไม่มีสังสดีวอกแวกไปทางอื่นนะ ท่านฟังก็เข้าไปจุดเดียวที่เครื่องเพศ ที่ว่าน่าสะอิดสะเอียนเป็นซากอสุภกรรมฐาน

ขั้นสูงฌานที่ ๓ เรียกว่า

๓. ตติยฌาน เรียกว่าเหลือแต่ สุข กับเอกัคตาเท่านั้น ฟังขั้นสูงฌานที่ ๔ ทันทิ เรียกว่าแพด็บ เดียวเท่านั้นแหละขั้นสูง

๔. จตุตถฌาน ให้เหลือแต่ว่าตัว อัปนาสมาธิ หรือเอกัคตารมณ์ อันประกอบไว้แต่ตัว อุเบกขา เท่านั้น

ท่านฟังก็เข้าอยู่อย่างนั้น น้อมเป็นโอบนโยโกเข้ามาเปรียบเทียบให้เห็นเป็นอุคคหนิมิต ติดอยู่ตาในที่

ท่านจึงได้เกิดสังเวชสลดใจ และเกิดนิพิทาความเบื่อหน่าย ปราบนิ वर्ณธรรมตัวกามราคะลงได้ อยู่ที่ป่าช้านครสาวัดที่นั่นเอง ท่านจึงได้เอ่ยขึ้นว่า

ดูเอาเถิด การเวียนเกิด ของชาติภพ

มันเป็นหลุม ฝังศพ อันใหญ่หลวง

ยังวิ่งแร่ แส่เข้าหา มายาลวง
คนทั้งปวง จึงร่วงจม ฌมราศี
คนโลกนี้ไม่มีใคร เป็นของใคร
ธาตุกายใจ ไม่มีใคร เป็นเจ้าของ
คนเรารัก ปักใจเอา เข้าครอบครอง
ที่สุดต้อง ตายพลัดพราก จากโลกีย์
โลกอัปรีย์ มีนามว่าโรงฆ่าสัตว์
ดังถูกมัดรัดคอหอย คอยประหาร
มัจจุราชอำนาจใหญ่ ใจสามานย์
มันสังหาร ประจานหน้า ฆ่าทุกคน
โลกนี้หรือ คือสุสาน ผลาญเผาตน
ถึงทุกคน จะร้องขอ ก็ต้องเผา
ในโลกนี้ไม่มีใคร เป็นของเรา
ขอให้เจ้า เผ้าสอนจิต คิดให้ดี
โลกใบนี้ คือป่าช้าฆ่ามนุษย์
ในที่สุด ก็ต้องเผา ตัวเราแน่
มัจจุราชประกาศไว้ ไม่เปลี่ยนแปลง
ตัวเที่ยงแท้ คือต้องเผา เราทุกคน
คนเรานั้น มันเป็นของ ต้องตายท่า
สัตว์ถ้วนหน้า เกิดมาตาย มลายสิ้น
ไม่มีใคร ได้เป็นอยู่ คู่ฟ้าดิน
ต้องดับดิน สิ้นซาก จากกันไป
สัตว์น้อยใหญ่ ได้บ่ายหน้า หาความตาย
คนทั้งหลาย ไม่มีใคร ได้สมหวัง
ทั้งคนรัก ทั้งคนชัว ตัวชิงชัง

อนิจจัง ทั้งหญิงชาย ตายจากกัน

พระนันทะได้เกิดสังเวชสลดใจขึ้นมาแล้ว

โลกของกาม	หญิงก็กาม	ชายก็กาม
สองรูปนาม	กามผนวก	บวกกันเข้า
กามบวกกาม	เกิดไฟกาม	ลูกลามเผา
ไฟกามเรา	เผาลูกหลาน	เผาบ้านเมือง
เรื่องของกาม	สองนามนี้	อัปรียโหด
เหมือนนักโทษ	ติดตาราง	แต่ปางไหน
จึงทนทุกข์	เฝ้าคุกกาม	หนามยอกใจ
โทษปางใด	ไล่ตามมา	ให้บ้ำกาม
ภพทั้งสาม	กามเวียนว่าย	มาตายเกิด
มันประเสริฐ	เลิศตรงไหน	ยังไม่เห็น
มีแต่โทษ	กามโฉดเฉา	เผาคนเป็น
กามเคี้ยวเชืย	ลูกเป็นไฟ	ไหม้โลกีย์

ในชาตินี้ขอตั้งจิตอธิษฐาน

อย่าพบพาน	มารกามโทษ	พวกโคตรทุกข์
ขอให้ถึง	ซึ่งนิพพาน	ศานติสุข
กามกองทุกข์	ข้าขอสาป	ตราบนิรันดร์

ที่นี้พระนันทะเรียกว่าเฟ่งต่อไปเฟ่งขึ้นสู่ จตุตถฌานแล้วตานี้ ท่านก็ถอยห่างออกมาแล้วทำให้เป็นปฎิภาคนิมิตก็ได้ ขยายให้เล็กให้ใหญ่ก็ได้ ด้วยกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เฟ่งอย่างอุกฤษฏ์เลยทีเดียว ไม่กระพริบเลยตานี้ เรียกว่าเฟ่งไปเฟ่งมาเรียกว่าเพิกกสิณ ทำลายกสิณ หรือว่าเพิกอารมณก็ได้

ขึ้นสู่แล้ว ถึงแล้วฌานที่ ๕ เรียกว่า

๕. อากาสนัญญาตนณาน ท่านเพ่งจนหนักหน่วงถึงขนาดนั้น จนว่าเห็นแต่ตัวท่านเองพระนั้น ทะทั้งคนทั้งโลกก็ดี ทั้งซากศพก็ดี ว่างเปล่าไปทั้งโลกเลยจึงเรียกว่า อากาสนัญญาตนณาน อากาศก็หาที่สิ้นสุดหยุดลงไม่ได้เลย

โดยมากแล้วนะคนมาติดอยู่ที่มานี้ละเป็นส่วนมาก ถ้าเพ่งเรื่องมานนะ เห็นว่าเป็นของว่าง ๆ เปล่า ๆ ก็เรียกว่าทอดทิ้งซะไม่เพ่งต่อไป ทีนี้พวกลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อก็เพ่งต่อไปมันว่าง ๆ ไม่มีอารมณ์นั้นแหละ อารมณ์คืออะไร อารมณ์ก็คือตัวสติของตัวเองยังมีตัวรู้อยู่ ทีนี้พระนั้นทะท่าน เรียบพระกรรมฐานมาแล้วอย่างดีท่านก็รู้ว่า

เอ...เมื่อตะกั้ใจอะไรเป็นตัวรู้อากาศความว่างๆ

ท่านก็รู้ว่าเอาวิญญาณธาตุรู้เป็นตัวรู้

ท่านก็เลยเอาสติพลังมานปรมาณูสายฟ้าผ่าของท่านนะ เพ่งตัววิญญาณธาตุรู้อยู่ตรงดั่งจุมูกหัก ของท่านนี้แหละ คือว่าเพ่งวิญญาณบางที่มันมีอาพาธทางใจเรียกว่ามีอารมณ์เข้ามาปรุงแต่ง มีนางมารเข้ามาผจญเหล่านี้เป็นต้น เรียกว่ามาผจญ อารมณ์นั้นก็ตัววิญญาณมันประกบกันเข้า มันหนีไปไหนไม่ได้หรอกเรียกว่ามันเป็นตัวเดียวกัน นี่หลวงพ่อก็อธิบายให้ฟังต่อไปหรือ

ทีนี้ท่านก็เพ่งวิญญาณนั้นแหละ เรียกว่า

๖. วิญญาณัญญาตนณาน ในมานนี้ คือท่านก็รู้ว่า

เอ...คือความรู้ี่มันก็รู้ไปอย่างไม่มีชาติที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย เดี่ยวมันก็รู้อย่างนั้น เดี่ยวมันรู้ อารมณ์นี้ เดี่ยวมันรู้อารมณ์นั้นตะพึดตะพือ ไม่มีการสงบระงับได้เลย มีแต่อาพาธทางจิตทั้งนั้น ท่านก็เพ่งอย่างอุกฤษฏ์เข้าไปอีก ขึ้นสู่แล้ว

ทีนี้ขึ้นสู่มาน ที่ ๗. ไปแล้วตานี้ เรียกว่า

๗. อากัญญาตนณาน ทีนี้ก็เพ่งอย่างอุกฤษฏ์เพ่งตัวอารมณ์ก็ได้ นะ เพ่งตัววิญญาณก็ได้ คือว่าหน้อยหนึ่งก็ไม่อยากจะรู้ไม่อยากจะเห็นมันแล้ว ใกล้เคียงดับลงแล้วในมานที่ ๗ นี้ อากัญญาตนณาน หน้อยหนึ่งก็จะไม่มีการรู้อีกแล้ว

เพ่งต่อไปอีกเลยตานี้ เพ่งต่อไปอีก ขึ้นสู่

๘. เนวสัญญาตนณาน ในมานนี้จะเปลื้องสัญญา คือจะดับสัญญาและเวทนาลง อยู่แล้ว ทีนี้ถ้ามีอาพาธทางใจ บางทีในมานนี้นะ เรียกว่ามีมารเข้ามาผจญ มีอาพาธทางจิต ท่านก็เพ่งสู้อย่างสุดฤทธิ์สุดกำลังเลย เรียกว่าบางที่มีสติเกิดขึ้น เรียกว่าอารมณ์มันก็หายวับไป เมื่ออารมณ์เกิดขึ้น สติมันก็ได้ขึ้นมา เพ่งต่อสู้อย่างนั้นแหละ

หลวงพ่อก็เปรียบเทียบให้ฟัง การประพฤติธรรมกัมมัฏฐานของคนทุกวันนี้ ของฝ่ายพระโยคาวจรทุกวันนี้ เรียกว่าทำลูบๆ คลำๆ นี่วิธีเพ่งฌานที่ท่านเรียกว่า วิธีขังปรมาณูไม่ให้มันเลื่อนลอยไปเหมือนแต่ก่อน ..แต่ก่อนคนเราไม่ว่าชาติศาสนาใด ไม่ว่าฝ่ายภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ก็ตาม มันคิดเรื่อยไปตามอารมณ์ ไม่ได้ขังปรมาณู

วิธีเพ่งฌานคือขังปรมาณูไม่ให้มันดินออกไปได้ คือว่าเอาจุดเดียวเลย อายตนะทางนอกคือตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องข้ายเครื่องรับอารมณ์ท่านไม่เอาหรอก มาเอาใจจุดเดียวตานี้ เพ่งอยู่อย่างนั้น นี่แหละ คือว่าความเจียบขาดจึงต่างกันอยู่ตรงนี้

แต่ส่วนมาก ส่วนมากไม่รู้วิธีนี้เลย คือว่าฉานสมาบัติที่ ๘ นี้ ก็ไม่รู้ว่าเป็นเช่นไร เพราะว่าเขาไม่รู้

หลวงพ่อก็เปรียบเทียบให้ฟังอีกว่า การกำหนดทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เห็นอารมณ์เช่นเสียงมากกระทบทางหู แล้วก็ดับหายไปเปรียบเทียบเหมือนสายฟ้าแลบ เหมือนฟ้าแลบ มันแลบลงมา เห็นคนเห็นสัตว์มันก็จะไม่มีอันตรายเลย

เปรียบเทียบแล้วเมื่อเรากำหนดเห็นอารมณ์นะ

เห็นเฉยๆ มันไม่ได้ดับ

ไปดูมัน ไม่ได้ตัดมัน

ฉันใดก็ฉันนั้น

นี่ต่อเมื่อกำลังของสายฟ้า คืออสุณีบาทฟาดเบรียงลงมาจริงๆ ถูกคนถูกสัตว์ตายจริงๆ ในวิธีเดียวกันนั้นพลันสายฟ้าก็จะพินาศไป ฉันใดก็ฉันนั้น เมื่อพระโยคาวจรปฏิบัติจริงๆ จึงจะถึง นี่วิธีขังปรมาณูถึงขนาดนั้นแหละ เพ่งไปเพ่งมา เพ่งสู้ก็กันอยู่อย่างนั้น มีอารมณ์ไม่มีอารมณ์ ก็เพ่งจึ้อย่างนั้นแหละให้เกิดตะบันแกก้าขึ้นเลย ถึงอากาศจะหนาวลงศูนย์องศา ลบสิบองศา เหนือก็ จะแตกไซกยางตายไหลออกกระนั้น เพ่งไปเพ่งมาก็เกิดพลังฌานปรมาณูสายฟ้าผ่าขึ้นทันทีที่ตานี้ ตอนนี่เรียกว่าเปรียบเสมือนหนึ่งท่านก็ว่าเกิดเป็นพลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ เปรียบเสมือนหนึ่ง ถอดดาบออกจากฝัก

พระนันทะอยู่ที่ป่าช้านครสาวตติ มันคิดล่องหนไปเลยทั้งตัว คล้ายๆ มันเหาะไปทั้งตัวของ ท่านเอง ไปหาเมียเก่าของท่าน นางสาวชนบทกัลยาณีอยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์ นี่แหละคือพลังฌาน ปรมาณูมโนมยิทธิ ล่องหนหายไปเลย ไม่รู้ตัวตัวเองว่าอยู่ตรงที่ป่าช้านครสาวตติเลย อันนี้ขอให้ เข้าใจ

ทีนี้เมื่อสติมันไปติดพันจู่ ๆ จี้ ๆ กับเมียบ่อกำของท่าน เมื่อได้สติ สติอยู่กลางเวทิตัวนี้เป็น สติพลังผานปรมาณูสายฟ้าผ่าเหมือนกันทีนี้ คือว่าล่องหนมาเลยเปรียบเสมือนหนึ่งที่ว่าลูกหนู อาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่งไม่มีระหว่างคั่น ฟุ้งเข้าตัดกระแสของความคิดอยู่ตรงมโนทวารตรง ตั้งจุมุกหัก ให้ขาดสะบั้นพังทลายลงเลย ความคิดสืบต่อจึงขาดสันตติลงทันทีทันใดนั้น จึงได้บรรลุ ถึงองค์ฌาน **สัญญาเวทิตนโรธ**

ในฌานที่ ๙ นั้นเอง

เมื่อทรงสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ เปล่งรัศมีนะ ขาดสันตติของความคิด

ไม่มีอารมณ์อะไรมาประกบด้วย ไม่มีอารมณ์มา

ไม่มีโลกหน้า โลกอื่น..ไม่มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์..ไม่มีการเข้า การออก..ไม่มีจุติ ไม่มีอุบัติ

ไม่มีการมา การไป..ไม่มีการเข้า การออกของสุข ของทุกข์ใด ๆ ทั้งสิ้น

ทรงสภาวะอยู่นั้นประมาณที่ชั่วโมงก็ไม่ว่าง ประมาณ ๒, ๓ ชั่วโมง สมมตินะ

ตอนสภาวะขาดสันตติของความคิดปรุงแต่ง ไม่มีความคิด คิดไปคิดมาไม่มี ขาดอารมณ์ เรียกว่าโลกธาตุอันกว้างศอกยาววานี้ แทบจะหยุดหมุน สรีระยืนต้อยตรงหทัยทวารประสาทหยุด ทำงานทันที มันไม่ตายหรอก ความคิดตายไป จิตตายไป คนไม่ตาย ต่อเมื่อคนจะตายได้ ก็ต้อง ขาดลมหายใจเท่านั้นอันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นี่ตอนขาดสันตติทรงไว้ มีอานุภาพรุนแรงถึงขนาดนั้น หลวงพ่อยังเปรียบเทียบแล้วว่า

ตอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสรู้ที่นั่น ตอนขาดสันตติลง ถ้าไม่มีดวงไม่ มหาโพธิ์อยู่เบื้องปฤษฎางค์ของพระองค์ ร่างของสัพพัญญูจะกระเด็นไปก็รู้ร้อยโยชน์ก็ไม่ว่าง อานุภาพของความรุนแรงของการขาดสันตติและทรงไว้ซึ่งองค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ

ไม่ใช่จะคิดให้มันตรัสรู้เอา เหยาอะๆ เหยาอะๆ แบบนั้นมันใช้ไม่ได้

อันนั้นไม่ใช่พุทธพจน์ ไม่ใช่พุทธศาสนา เป็นศาสนาของอลัชชี ของเดียรฉัตรีไพร เป็นศาสนา อื่นไปเลย ศาสนาไหนหลวงพ่อก็ไม่รู้ ใ้พูดแบบนั้น คือว่าที่เจ้าคุณพุทธทาสแต่งไว้นั้นเป็นการ ทำลายพุทธศาสนาในโลกุตตรธรรมโดยเฉพาะเจาะจงเลย

ทีนี้เมื่อทรงสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธคลายออกไปแล้วนั้น คลายออกไปแล้ว ตอนทรงสภาวะนิโรธใหม่ ๆ นั้นท่านเรียกว่าถึงแล้วพระอรหันตมรรค ตอนจะคลายออกอยู่ปลาย ห้วงของความดับ คลายออกหน่อยหนึ่งไม่มีอะไรมารบกวนนะ อารมณ์ไม่มี อารมณ์อย่างอื่นไม่ เข้ามาแทรกซ้อน

จึงจะเกิดปรีชาญาณหยั่งเข้าไปรู้ในกิจ ๔ ญาณ ๓

สังขญาณ กิจญาณ กตญาณ

เรียกว่าวนเป็น ๓ รอบ เป็นอาการ ๑๒

พร้อมทั้ง ปฏิจฺจสมุปบาท อย่างคล่องแคล่วว่องไวเลย

จึงจะจบกิจเป็นพระอรหันต์ตผล ...อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

อันนี้หลวงพ่อกับจะขอเปรียบเทียบให้ดู บางทีบางคนก็จะไม่เข้าใจว่า อย่างที่หลวงพ่อบริยายเรื่องฌานมานี้ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น บางคนก็อาจจะว่าไม่ถูกต้องกับหลักมหาสติปัฏฐานสูตรก็มี หลวงพ่อกับจะอธิบายให้เข้าใจ เพราะว่าคนยุคนี้อ่านไม่อธิบายทุกทีทุกทีละแหม หลวงพ่อกับจะเอาใจเหลือเกินหมายความว่าไม่รู้

มหาสติปัฏฐานสูตร

หลวงพ่อกับจะอธิบายให้เข้าใจว่าตัวกายานุปัสสนา ก็คือธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม อยู่ที่ตรงหทัยทวารนี้เอง

เป็น กายานุปัสสนา

ตอนพระนันทะเพ่งเข้าไป หรือเราเพ่งเข้าไปนะ เกิดสุขหรือเกิดทุกข์ อุกเขขา ก็เป็น เวทนานุปัสสนา

ตอนพระนันทะเพ่งผู้กับอารมณ์เห็นธิดามารนางเปลือยหรืออะไรก็แล้วแต่ แก้วผ้ามาหลอกมาหลอนอยู่นั้น ก็เรียกว่าจิตมีราคะ โทสะ โมหะ จิตหลุดพ้นชานรำคาญใจหรืออะไรก็แล้วแต่ ก็เป็น จิตตานุปัสสนา

ที่นี้ตัวธิดามารนางเปลือย ตัวอารมณ์นั้น หรือตัวสังขารชั้นจิตต์ความคิดก็แล้วแต่ ก็เป็น รัมมานุปัสสนา สติสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้ ก็เป็น รัมมานุปัสสนา อุกเขขาสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้ ก็เป็น

รัมมานุปัสสนา อย่างไม่ต้องสงสัยเลย

ที่นี้วิธีในการเพ่งนั้นต้องเพ่งรวมให้เป็นจุดเดียวกัน

จุดปลายเข็มอยู่ตรงตั้งจุมุกหักมโนทวารนี้ ตรงตั้งจุมุกหักนี้แห่งเดียวเท่านั้นเป็นจุดปลายเข็ม เมื่ออินทรีย์แก่กล้าแล้ว ก็ตัดสามต่อนั้นทิ้งเลย คือกายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา มาเพ่งต่อสู้นบพ รัมมานุปัสสนา อย่างเดียวไม่มีการชะลอ การหยุดพักอารมณ์ มาทดไว้ที่หัวใจ ด้านซ้ายหรือหน้าอก แต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น

สำหรับมหาสติปัฏฐานสูตรนั้นจะไปอธิบายตามทวารภายนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ได้เป็น
อันขาด อธิบายได้เฉพาะแนวการปฏิบัติเบื้องต้นเท่านั้น

ถ้าจะเอาบรรลู่ให้ถึงขั้นอุกฤษฏีให้เข้าอรหัตตมรรค อรหัตตผลแล้ว

สู้กันอยู่จุดเดียวนี้เลย อยู่ตรงมโนทวารจุดเดียว

นี่แหละคือ เอกายนมรรค มหาสติปัฏฐานสูตรอย่างแท้จริง ก็ขอให้เข้าใจในวิธีการปฏิบัติ ใน
วิธีที่เรียกว่า ฌาน ๘ มี อรูปพรวิหาร ๘

เปรียบเทียบมหาสติปัฏฐานสูตรเป็นรถ ๔ ผลัดก็ว่าได้

ที่นี้หลวงพ่อก็จะเปรียบเทียบให้ฟัง เปรียบเทียบการทรงสภาวะขององค์ฌานสัญญา
เวทิตนโรคนั้น เมื่อดับลงแล้วก็เปรียบเทียบเหมือนว่า หลวงพ่อเคยเปรียบเทียบมาแล้ว

เหมือนหนึ่งสถานีโทรทัศน์เขาไม่ถ่ายทอด หรืออะไรทำนองนี้หรือมันเสียหายมันชำรุดนะ
เครื่องรับทีวีหรือโทรทัศน์มากมายก่ายกองอยู่ทั่วแคว้นแดนไทยนี้จะรับได้ไหม หลวงพ่อว่ารับไม่ได้
เพราะเครื่องส่งเขาเสียแล้ว หรือสถานีส่งเขาไม่ถ่ายทอดนั่นเอง

ฉันใดก็ฉันนั้น เมื่อสถานีใจมันดับไปแล้ว อายตนะภายนอกคือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
อันเป็นเครื่องถ่ายเครื่องรับอารมณ์ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มันจะอุตริมาแต่มา
ปรุงที่ใจอย่างไรได้ เพราะใจมันพินาศขาดกระเด็นไปแล้ว ...อันนี้ก็ขอให้เข้าใจในวิธีเปรียบเทียบ
ให้ฟังเรื่ององค์ฌานสัญญาเวทิตนโรคนั้น

นิพพานัง ปรมัง สุขญัง

ที่เขาเถียงกันทั้งโลก ว่านิพพานสุขญแปลว่า นิพพานไม่ได้เกิด หรือนิพพานเป็น อะไรทำนองนี้ หลวง
พ่อก็จะแปลให้ฟังว่า **นิพพานัง ปรมัง สุขญัง**

นิพพาน สุขจากความคิดทั้งอารมณ์ ในระหว่างทรงองค์ฌาน หรือว่า อนุ
ปาทิสเสนิพพานธาตุ นั้น ไม่มีความคิด ไม่มีอารมณ์ด้วย..นี้ขอให้เข้าใจ

วิโมกข์ ๓

สุขญตวิโมกข์ วางเปล่าแล้วจากความคิดทั้งอารมณ์ นี้ขอให้เข้าใจ หลวงพ่อก็จะแปลให้ดู

อนิมิตตวิโมกข์ ไม่มีนิमित ไม่มีเครื่องหมายของความคิดของอารมณ์ใน อนุปาทิสเสนิพพานธาตุ
หรือองค์ฌานสัญญาเวทิตนโรคนั้น นี้ขอให้เข้าใจ

อัปป์ณิหิตวิโมกข์ คือว่าไม่มีที่ตั้งของความคิดของอารมณ์ อยู่ที่ตรงไหนก็ไม่มีเลย ชาติไปเลยในตอนทรงฌานที่ว่าดับลงเป็นสัญญาเวทียตนิโรธ ดับลงแล้วนะ

เมื่อคลายออกแล้ว เมื่อสัญญาเวทียตนิโรธคลายออกแล้ว ท่านถึงเรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ เมื่อทรงสภาวะของสัญญาเวทียตนิโรธ หรือนิโรธสมาบัตินั้นท่านก็เรียกว่า ออุปาทิเสสนิพพานธาตุ

เมื่อคลายออกไปแล้ว พระอรหันต์ผู้เดินตามวัดตามวา จบกิจพรหมจรรย์ ท่านจึงเรียกว่า

สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ หรือ อุปาทิเสสนิพพานธาตุ (คิดพอประคองธาตุประคองขันธุ์ เป็นวิสุทธิขันธุ์ เป็นวิมุตติขันธุ์) นี้ก็ขอให้เข้าใจในวิธีเปรียบเทียบ

ที่นี้ต่อไป เพื่อไม่ให้เสียเวลาต่อไป

หลวงพ่อก็ได้อธิบายถึง **ปฏิจฺจสมุปบาท ยอดพระธรรมกรรมฐาน** ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เข้ามาให้พวกเราเข้าใจอีก ผู้ฟังแทบก็จะเข้าใจ

คือวิธีการตรัสรู้ขององค์เอกสัพพัญญูสัมมาสัมโพธิญาณ นั้นที่แรกพระองค์ออกแสวงหาโมกข์ธรรมนั้น พระองค์ก็ปรารถนาที่ว่าอยากจะทำอัตตตาวตนทางร่างกายให้มันเป็นอัตตตาวตนไม่ตายนะ ที่นี้บำเพ็ญไปบำเพ็ญมาแต่จะตายลูกเดียว พระองค์จึงเลิกทำทุกรกิริยา มาเพียรเพ่งทางใจอย่างเดียวหวังว่าจะทำใจของพระองค์นี้ ให้เป็นพระอมตธรรมคือธรรมไม่ตายนะ หมายความว่าให้เป็นอัตตตาวตน พังไปเพ่งมาจึงขาดสันตติดับลงเลยจึงได้ตรัสรู้

ที่นี้การตรัสรู้ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสรู้ด้วยตาใน

พระองค์ไม่ได้ตรัสรู้ในอายตนะภายนอก คือตา หู จมูก ลิ้นกาย แต่ประการใด สำหรับอายตนะภายนอกตาหูจมูกลิ้นกายนั้น เขาเป็นที่ว่าเครื่องช่ายหรือเป็นสายใยเป็นสายสะพานทอดผ่านอารมณ์ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เข้ามาเป็นธัมมารมณอยู่ทีใจอย่างนับหนึ่งไม่ถึงสอง นี้ขอให้เข้าใจ

จะสังเกตเห็นได้ว่าในเวลาค่าคั่นคั่นที่เือกเขาหิมาลัยนั้น

ก็คงไม่มีใครหรอกที่ว่า อวดอุตริหาบเงินให้ค่าไปให้พระองค์เห็นด้วยตาเนื้อเป็นปัจจุบันอารมณ์เป็นแน่แท้ และยามคั่นคั่นคั่นคั่นอยู่กลางเือกเขาหิมาลัยเช่นนั้น ก็คงไม่มีเทพีเมืองไหนหรอกที่จะอวดอุตริไปเดินสายสะโพกให้พระองค์เห็นด้วยตาเนื้อเป็นปัจจุบันอารมณ์เป็นแน่แท้

ถ้ามีก็คงจะมีแต่ว่าโอบปาดิกะ ธิตามารนางเปลือยแก้ผ้าแก้ผ่อนเข้ามาผจญที่ว่าสาม ธิตามารนางเปลือย ที่เรียกว่ามารผจญเข้ามาทำแก้งเป็นมารยาสาไทย ว๊อบๆ แวมๆ อยู่ในมโน

ทวารของพระองค์นั่นเอง พระองค์จึงได้พุ่งหรือพุ่ง กระแสสติทรียมานของสัพพัญญูจะขนาด ไหน หลวงพ่อไม่กล้าวิจารณ์หรือทัก เรียกว่าที่เดียวเท่านั้นแหละระดับขาดสะบั้นพังทลายลงเลย

ดับกองนามรูปอยู่ที่ตรงทวารของพระองค์

ขาดสันตติความสืบต่อแห่งความคิด

คือขาดวงแห่งปฏิจุมุขปาหไม่ให้หมุนเป็นกิเลสต่อไปได้อีกเลย

พระองค์จึงได้ตรัสรู้เองโดยชอบ

เป็นสัพพัญญุตญาณในในวันนั้นเอง

เมื่อตรัสรู้แล้ว พระองค์ยังเปล่งพระอุทานออกมาว่า

"โอ้เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงเอ๋ย

แท้ที่จริงเจ้าก็เกิดจากความคิดอันจอมปลอมอันแสนจะโง่งนี่เอง

ต่อแต่นี้ไปข้าฯ จะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด

พอกันที สิ้นสุดกันที่สังสารวัฏของคุณความคิดกิเลสอันแสนจะจอมปลอม"

นี่คือคำพระอุทานของพระองค์

พระองค์ดับความคิดนี้

ไม่ใช่ว่าคิดจนให้มันตรัสรู้ เหมือนเจ้าคุณพุทธทาสว่า

ถ้าคิดให้มันตรัสรู้ได้นะ หลวงพ่อบอกแล้วว่า ถ้าทำวิธีคิดให้ตรัสรู้ได้นะ ก็ขอให้บอกรัฐบาลไทย ด้วย ให้สร้างโรงพยาบาลศรีมหาโพธิ์ หรือโรงพยาบาลโรคจิตโรคประสาทให้มาก ๆ เพื่อต้อนรับ เพื่อว่าที่ จะรักษาภิกษุสามเณรพวกคิดให้ตรัสรู้ นี้ เพื่อจะได้รักษาได้ทันที่วงที่ คิดไปคิดมาเดี๋ยวก็ เป็นโรคประสาทเห็นใหม่ เส้นประสาทแตกตายเลยท่านเจ้าคุณพุทธทาส เห็นใหม่ตั้งแต่เจ้าคุณ พุทธทาสได้รับหนังสือ หยั่งลงกัณมหาสมุทร ของหลวงปู่สาวกโลกอุดร และม้วนเทปเรื่อง วิปัสสนู กิเลส ท่านก็เปลี่ยนแปลงไปมาก มีคนมาแล้วให้ฟัง นั้นวิบากกรรมเห็นใหม่ เมื่อท่านจะมรณภาพ เส้นประสาทฝอย เส้นประสาทแตกเลยเห็นใหม่ถึงขนาดนั้น ถ้าเป็นพระอรหันต์คนละ จะไม่มีการ เส้นประสาทแตก เส้นประสาทฝอยไม่แตกเป็นเด็ดขาดเพราะว่าท่านยับยั้งได้ เรียกว่าเป็นโรคที่ว่า พรอท พรอทอย่างหนึ่งมันเข้า นั้นท่านไม่รู้ นี่คือการให้ก๊ีบไปเลยถึงขนาดนั้น นี่หลวงพ่อก็ไม่ใช่ว่า จาบท่าน บอกเป็นความจริง ฉะนั้น คำสอนในยุคต่อ ๆ มา มีคนให้ข่าวว่าท่านก็สะดุ้งเหมือนกัน เมื่อได้รับหนังสือหยั่งลงกัณมหาสมุทร ไม่ใช่หลวงพ่อก็ส่งไปหานะ มีลูกศิษย์ของท่านฉวยโอกาสเอา ไปให้ ท่านก็เลยเปลี่ยนแปลงคำสอนมา มัน นี้ก็คือว่าเป็นคุณความดีของท่าน

ที่นี้หลวงพ่อก็จะได้อธิบายต่อไป จะอธิบายลงในวงปฏิจุสมุปบาท เพื่อให้เข้าใจต่อไปอีก
ในวงปฏิจุสมุปบาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น คือว่าอยู่ที่ใจของเราที่แหละ
เป็นของลึกซึ้งสูงซุ่มคัมภีร์ภาพมาก เป็นของยากอย่างยิ่งที่สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ ที่มีใจ
เคลือบไว้ด้วยตัณหาหาคะ จะรู้แจ้งแทงตลอดได้โดยง่าย

ความลึกในปฏิจุสมุปบาทนั้น

ข้อที่ ๑. ลึกด้วยอรรถ คือยากแก่การที่จะรู้ความหมายได้

ข้อที่ ๒. ลึกด้วยเทศนา คือยากแก่การจะแสดงให้รู้ เหมือนอย่างหลวงพ่อก็จะแสดงให้พวกท่าน
ทั้งหลายรู้ นี้คือยากมาก

ข้อที่ ๓. ลึกด้วยธรรม ยากแก่การจะสาวไปหาเหตุ

ข้อที่ ๔. ลึกด้วยปฏิเวธ คือยากแก่การจะทำให้รู้แจ้งแทงตลอด

เพราะตอนครั้งที่ว่าอายุพระพุทธศาสนาได้ ๙๐๐ ปี ขนาดพระพุทธโฆษาจารย์นะยัง
อธิบายปฏิจุสมุปบาทไม่ได้เลย ก็พระพุทธโฆษาจารย์คนนี้ได้ปลอมแปลงพระพุทธศาสนา
ของเราให้แบบที่ว่าหน้ามือเป็นหลังมือเลย พระพุทธโฆษาจารย์ท่านแต่งไว้เช่นไร ชาวไทยก็ปฏิบัติ
เช่นนั้น

พระพุทธโฆษาจารย์ท่านแต่งว่า

ฉานเป็นเบื้องบาทของวิปัสสนา

พวกชาวไทยทั้งหลายก็เชื่อตามนั้น

ที่นี้พระไตรปิฎกมันขัดแย้งกัน ทำไมขัดแย้งกัน

ก็ตอนพระพุทธองค์บำเพ็ญทุกริกิริยาจะไปไม่รอดอยู่แล้วนะ พระองค์จึงได้นึกรำพึงว่า
ไอ้..สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาของเราก็เพียบพร้อม ทำไมเราจึงตรัสรู้ไม่ได้ ชะรอยทำเรื่อง
ฉานคงจะตรัสรู้ได้กระมัง พระองค์จึงหวนระลึกถึงปฐมฉานตอนที่พระองค์เข้าไปปฐมฉานอยู่ที่ควง
ไม้หว้าหรือไม้ชมพู ตอนพระเจ้าสุทโธทนะแรกนาขวัญ ซึ่งเจ้าชายสิทธัตถะของเรามีพระชนม์
เพียง ๗ ชันษาเท่านั้น

ถ้าสมมติว่าพระบรมศาสดาของเราจบฉานสมาบัติ ๘ มาจาก อุททกดาบส และอาฬารดาบสจริง
จบมาเมื่อวานขึ้นนี้ ทำไมพระองค์ไม่หวนระลึกถึงฉานสมาบัติที่ ๘ แนวสัจญาณานา
สัจญาณายตนะฉาน มิติรี จบมาเมื่อวานขึ้น

มันขัดแย้งกัน นี่แหละข้างตายทั้งตัว จะเอาไปบัวมาปิดให้มันมิดมันไม่มีติดหอก ปิดใคร
ไม่ปิดมาปิดหลวงปู่สาวกโลกอุดร มันปิดไม่อยู่ นี่คือว่ามันขัดแย้งกันถึงขนาดนั้น

นี่ก็ขอให้เข้าใจว่า อีตาพุทธโฆษาจารย์ท่านไม่ได้เป็นพระอรหันต์ที่แท้จริง หลวงพ่อจึงเปรียบเทียบ
ให้ฟังแล้ว

การกำหนดวกไปวนมา มองดูเหมือนฟ้าแลบ

คือว่า วิถีมานี้เข้าไปตัดเลย

แต่อีตาพุทธโฆษาจารย์ยุค ๙๐๐ ปีนะ ปลอมแปลงมาก

ปลอมแปลงกระทั่งเรียกว่าทำญาณ ๑๖ ขึ้นมา ปลอมแปลงเข้ามาโยนไว้ใน
พระไตรปิฎก โยนมาให้ชาวไทย ชะรอยพระพุทธโฆษาจารย์คนนี้น่าจะรู้ว่า ชาวไทยทั้งฝ่าย
ภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกา นั้นเป็นคนปลอมละมั้ง ท่านก็เลยโยนของปลอมมาให้ ใ้พวกคน
ปลอมก็ชอบของปลอมอยู่แล้ว ก็พากันตะครุบเอาทันทีเลย

ของปลอมจึงทรงไว้ซึ่งของปลอมจนเท่าทุกวันนี้

เห็นไหมศาสนาพุทธของเราด้านมรรค ผล นิพพาน ผู้ที่สืบต่อเลยไม่มีเลย อันนี้ขอให้
เข้าใจ นี่คือเป็นพระพุทธโฆษาจารย์ปลอมแปลงเข้ามาในพุทธศาสนา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พระพุทธโฆษาจารย์คนนี้ เมื่อท่านจะแสดงธรรมบทอื่น ๆ นะ ท่านจะใช้ลีลาว่า บันลือสีหนาท เลย
ทีเดียว แต่เมื่อจะแสดงบทปฏิจฺจสมุปบาทนี้ท่านจมนุ่ม ไม่กล้าคลานขึ้นธรรมาสน์เลย เรียกว่าไม่
กล้าบันลือสีหนาทเลยทีเดียว

วันนี้หลวงปู่สาวกโลกอุดร จะได้ บันลือสีหนาทยอดปฏิจฺจสมุปบาทธรรมกรรมฐานต่อไป
ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้อวดภูมิว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แต่ก็อธิบายได้ ก่อนจะอธิบาย
ต่อไป มือสืบนิ้วของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ก็จะขออนบ้น้อมคารวะแด่พระอานนทเถระเจ้า ลูกนี้
ไม่ได้กล่าวจ้วงจาบแต่ประการใด แต่มีมาในพระไตรปิฎก

ตอนนั้นพระอานนทเป็นพระโสดาบันเห็นว่าปฏิจฺจสมุปบาทเป็นของง่าย พระพุทธองค์
ยังได้ทรงตรัสห้ามว่า "ดูก่อนพระอนุชาของเรา เดียวนี้กำลังคิดฝ่าเขาสุเนรราชเข้าไปเอาแก้วมณี
อยู่ในนั้น"

เห็นไหมพระองค์ยังทรงตรัสห้าม มันลึกซึ้งถึงขนาดนั้น

เพราะตอนนั้นพระอานนทเป็นพระโสดาบันยังละสังโยชนไม่ได้ทั้ง ๑๐ ตอน เช่นว่า กามราคะ
ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา เหล่านี้ยังละไม่ได้ เมื่อมี อวิชชา คล่องใจอยู่

แล้วจะไปรู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิจุสมุปบาท ทั้ง ๑๐ ตอน ๑๑ ตอนได้อย่างไรหลวงพ่อยังมองไม่เห็นทางเลย นี่หลวงพ่อกับจะอธิบายย่ำเข้าไปอีกว่า วงปฏิจุสมุปบาท นะเป็นผลมาจากอะไร

เป็นผลมาจากนิโรธธรรม หรือองค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธนั้น เป็นอภิปัญญาทิพยจักขุสองไปให้เห็นความหมายทั้ง ๑๐ ตอน ๑๑ ตอน อยู่ในมโนทวารของตนเองนี้ได้เลย

หลวงพ่อดี๊ดแล้วหมุนดู นี่ มันได้อยู่ตรงนี้ นี่มันจึงลึกซึ้งถึงขนาดนั้น

ฉะนั้น วงศปฏิจุสมุปบาทนี้จึงเป็นคุณธรรมของพระอรหันต์โดยเฉพาะเจาะจง แต่หลวงพ่อก็อธิบายว่าจะรอดตัวเองเป็นพระอรหันต์แต่ประการใด

ที่นี้การจะอธิบายปฏิจุสมุปบาทนั้น

ในปฏิจุสมุปบาทนั้น หลวงพ่อสมมติให้มี ๒ ความจริง

ความจริงข้อที่ ๑. คือจริงของกิเลส อวิชชาความโง่เขลา จริงของกิเลสอันพิภพมืดดำลึกลึกอยู่ในใต้ห้วงสำนึกของคนเรานั้น มองเห็นว่ามีแต่อดีตตัวตนทั้งหมด นี่คือความจริงข้อที่หนึ่ง จริงของพิภพอดีตตัวตนของกิเลสอันมืดดำลึกลึกของอวิชชาความโง่เขลา เช่นมองเห็นอารมณ์ทางมโนทวารนี้ ก็เห็นเป็นตัวเป็นตนเลย ดีไม่ดีก็จำอ้าวตามอารมณ์ นี่คือความจริงของกิเลสอันพิภพอันมืดดำลึกลึก

ความจริงข้อที่ ๒. คือความจริงของพระอรหันต์ผู้ฉลาด

ความจริงเข้าไปตัดกระแสวงปฏิจุสมุปบาท ไม่ให้หมุนเป็นกิเลสไปได้เลยอันนี้ก็ขอให้เข้าใจ ถ้าใครอธิบายปฏิจุสมุปบาทแบบแยกรูปแยกนามนะ ใ้เป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นขันธ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ เหล่านี้เป็นต้น ถ้าใครอธิบายแบบแยกรูปแยกนามนะ ให้ฟังรู้เถอะว่า นั่นคือคนโง่เขลาในพระพุทธศาสนา

ถ้าใครอธิบายให้โง่ ๆ ไปตามกิเลส ก็ฟังรู้เถอะว่า นั่นคือผู้ฉลาดในพระพุทธศาสนา

เพราะกิเลสเขาไม่รู้ความหมายของรูปนาม ขันธ ๕ ธาตุ ๔ ดินน้ำไฟลมอะไรเขาไม่รู้หรอก เขารู้แต่ว่าเช่นชายหนุ่มรักหญิงสาวอะไรทำนองนี้ เขาก็มองเห็นแต่ว่า เป็นผิวงามดังทองคำ เป็นอดีตตัวตน อยากร่วมอภิรมย์ชมเชยความใคร่มิได้ขาด เขามองไปอย่างนั้นกิเลส อันนี้หลวงพ่อกับพูดตามความเป็นจริง

ที่นี้จะอธิบายข้อเปรียบเทียบให้ฟัง เหมือนชายหนุ่มรักหญิงสาว หญิงสาวรักชายหนุ่ม ถ้าบ่าวสาวคู่นั้นเพียงแต่ว่าเดินผ่านกันหรือพูดกันสองสามคำ ความรักความใคร่มันก็เกิดขึ้นไม่ได้ อันนี้มาพูดกันจู้ ๆ จี้ ๆ บ่าวสาวคู่นั้นนะเล่นสายหูสายตา มีความรัก ๆ ใคร ๆ ต่อกัน ที่นี้กิเลส

ตัณหา มันก็คาบคอเอาเท่านั้นเอง ถึงจากกันไปแล้วตั้งนมนาน อยู่คนละหมู่บ้านคนละตำบลคน
ละอำเภอคนละจังหวัดด้วยซ้ำไป บางทีอยู่คนละประเทศด้วยซ้ำไป

เมื่ออัตตาตัวตนของแต่ละฝ่ายคือโอบปาทิกะมันล่องหนเข้ามา นั่งยิ้มบนยิ้มเป็น
พิภพอัตตาตัวตนของกิเลสอันมืดดำล้าลึก อยู่ในใต้ห้วงสำนึกของจิตของใจแต่ละคน มันมองเห็น
ในมโนทวารนั้น มันคิดไปเห็นเอานะ มันปรุงแต่ง นี่แหละสังขารชั้นมันปรุงแต่ง มันคิดปรุงแต่ง
เอา นี่แหละ ถ้าเป็นอย่างนี้อดรนทนไม่ได้ดีไม่ดีก็ขึ้นรถจ้ำอ้าวหรือขึ้นเครื่องบินจ้ำอ้าวมาขอ
แต่งงานกันเสียเลย ถ้าไม่ได้แต่งงานอยู่กินกันจริง ๆ แล้วมันก็จะอาจจะตายจริง ๆ ก็ได้ อันนี้ขอให้
เข้าใจ ในระหว่างที่จะอธิบายในวงศปฏิบัติจนจบไป หลวงพ่อเปรียบเทียบมาให้เข้าใจแล้ว

บันลือสีหนาทยอดปฏิบัติจนจบปฐกธรรมฐาน

ที่นี้หลวงปู่โลกอุดรจะได้บันลือสีหนาทยอดปฏิบัติจนจบปฐกธรรมฐานขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พวกท่านทั้งหลายได้นำไปเป็นข้อวัตรปฏิบัติให้เข้าใจ

ที่นี้จะเริ่มเลย วงปฏิบัติจนจบปฐกธรรมฐาน นี้ก็เอาพระนันทะเป็นพระเอกในท้องเรื่อง เอา
นางสาวชนบทกัลยาณีเป็นนางเอกในท้องเรื่อง พระเอกก็เลิศนะ นางเอกก็เป็นนางเอกก็เลิศ วงใน
มโนทวาร เอาตอนท่านกำลังนั่งสวดวิงสวอยคิดถึงเมียอยู่นะ ไม่ใช่เอาตอนตรัสรู้

ที่นี้จะอธิบายเข้าไปเลยคือว่าตั้งแต่ อริชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ
เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสโน้นแหละ พูด
ตรง ๆ คือว่าอธิบายเป็นวงก็ได้มันยากเหมือนกันนะ สภาวะอันไม่มีสภาวะ หรือสภาวะอยู่ในจิตใน
ใจนี้เอามาอธิบายเป็นคำพูดเป็นตัวหนังสือมันยาก

คือว่ามันอยู่ที่ใจจุดเดียว อยู่ที่มโนทวารจุดเดียว อยู่ตรงตั้งจุมูกหักตรงมือหลวงพ่อดีอยู่
จุดเดียวนะเมื่อมีวิญญาณ แต่ก่อนวิญญาณของพระนันทะยังไม่ได้เป็นกิเลสใหญ่ไพรมหันต์ ก็
ไม่ได้เป็นทุกข์ใหญ่ไพรมหันต์ถึงขนาดนี้ เมื่อมีความรัก ๆ ใคร่ ๆ ต่อนางสาวชนบทกัลยาณีนั่น ที่นี้
หัวสมองจะแตกระเบิดละตานี้ เมื่อมีวิญญาณใจ นี้คือ อริชชา ตัวอริชชานั้น

อริชชาตัวนี้ความหมายก็คือ (ไม่รู้ อริยสังขล)

ไม่รู้ทุกข์

ไม่รู้สมุทัย

ไม่รู้นิโรธ

ไม่รู้มรรค

ไม่รู้อดีต ไม่รู้อนาคต

ไม่รู้ปฏิบัติสมุปปาทด้วย

ความหมายของสังขารก็คือ

สังขารขั้นนี้ตัวนี้แปลว่า ความคิด คือว่าความคิด ความจงใจตั้งใจ ความดำริ ความครุ่นคิด ความครุ่นคิดไปถึงอารมณ์นั้นแหละ ความสนใจจิตสนใจนี่คือสังขารขั้นนี้ ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิดนี่ความหมายของสังขารขั้นนี้ขอให้เข้าใจเอาไว้

ที่นี้จะเริ่มเลย เมื่อมี **วิญญาน** โง่ มันจึงคิด

นี่ความโง่ **อวิชา** (อวิชาวิญญาน) นั้นแหละ

จึงเป็นปัจจัยให้เกิด **สังขาร** สังขารก็ (สังขารวิญญาน) นั้นแหละมันอยู่ที่วิญญานจุดเดียว นั้นแหละสังขารจึงตั้งมั่น เมื่อมีอวิชาจึงเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร

เรียกว่า (**วิญญานสังขาร**) ควบ ๒ ศัพท์เลยก็ได้มันอยู่ที่จุดเดียวนี้

ที่นี้สังขารขั้นนี้ความคิดมันจึงไปกลบเอาตัววิญญานธาตุรู้ อยู่ตรงตั้งจุมูกหักจุดเดียวนี้ เรียกว่า วิญญานสังขารก็ได้ วิญญานคิดก็ได้ มันตกอยู่ใต้อำนาจของสังขารเจตสิกแล้วตานี้

คือว่ามีความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิด, ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิด นี่เป็น **นาม**

คิดไปถึงรูปของเมียเก่าของท่านพระนันทะ รูปของนางสาวชนบทกัลยาณี เป็นธรรมารมณ์ หรือ อารมณ์ หรือเป็นธรรมเฉย ๆ ก็ได้

คิดนี้ให้เป็น **รูป** เป็นรูปของอะไร เป็นรูปของกิเลส เป็นรูปของอวิชาพาโง่เขลามองไปเห็นอัตตา ตัวตนเรียกว่าเสพกาม นึกเสพกาม นึกรักทางอารมณ์ เสพกามทางอารมณ์ เสพกามทางความคิด นี่มันลึกซึ้งถึงขนาดนั้น

คิดไปไม่ใช่เห็นเฉพาะตัวนางสาวชนบทกัลยาณีนะ ไม่ใช่เห็นเฉพาะตัวสาวนะ เป็นตัวของพระนันทะด้วย เป็นตัวของท่านด้วยไปประกบกันเข้า พระนันทะก็ไปแสดงบทรักจู้จี้ อยู่กับอารมณ์คือ รูปของนางสาวชนบทกัลยาณี นั้นแหละท่านเรียกว่าเป็น กอนามรูป

ตัว นาม คือตัววิญญานประกบกันเข้ามาแล้วจากสังขาร

ที่นี้ รูป ก็คือรูปของนางสาวชนบทกัลยาณี ให้เป็นรูปของกิเลสอันมีด้าล้าลึก

เมื่อบวกกันเข้าแล้วจึงสำเร็จเป็น **นามรูป**

ถ้าล้าฟังแต่ว่าคิดเห็นบ้านเห็นเมือง เห็นคนเห็นสัตว์วิปาละไป ไม่จัดว่าเป็นนามรูปของกิเลสนะ

เมื่อมีความรัก ความใคร่ ความซัง ความโกรธเกิดขึ้น จึงเรียกว่า นามรูป อันนี้ขอให้เข้าใจ

นามรูป ตัวนี้แหละจึงเป็นปัจจัยให้เกิด **สพายตนะ** ตรงหทัยทวารตรงตั้งจุมุกหัก นี้เรียกว่าสพายตนะ เรียกว่าสรีระยนต์หมุนตัวอยู่ตรงใต้ลูกนัยน์ตานี้ หมุนตัวจนประสาทจะแตกเลย แต่ก่อนไม่ได้ทำงานหนักเหมือนปานนี้ เมื่อกิเลสเข้าเผาจนมันจึงบีบ สพายตนะส่วนนี้จะมันบีบลง พูดตรง ๆ ประสาทกายทุกส่วนตกอยู่ใต้อำนาจของมันเลย เรียกว่าเกิดกระเสี้ยวกระสัน สวิงสวอย บางที่เกิดองศาติแข็งทื่อไปเลยมันบีบได้ถึงขนาดนี้ จึงว่าเกิดสพายตนะ นี้ก็ขอให้เข้าใจ

เมื่อธรรม ๓ ประการ คือ วิญญาณ นามรูป สพายตนะ บวกกันเข้าไปแล้ว วิญญาณ นามรูป สพายตนะบวกกันเข้าประชุมกันเข้า จึงเกิดเป็น **ผัสสะ** เรียกว่า มโนสัมผัส

เมื่อเกิดเป็นผัสสะแล้ว ก็เกิดเป็น **เวทนา** เรียกว่า **มโนสัมผัสชาเวทนา** เกิดเร้าร้อนกระวนกระวาย อยากได้ออยากเอา เกิด **ตัณหา** ละอยากร่วมอภิรมย์ชมเชยความใคร่อยู่ในกองนามรูปจุดเดียวนะอยู่ที่มโนทวาร ตรงมือหลวงพ่อดีตรงตั้งจุมุกหัก มันคิดท่านน้อมเข้ามาได้เฟ้งเข้ามาได้ถึงขนาดนั้น ท่านรู้นี้เมื่อเกิดความรัก ๆ ใคร ๆ ใจกระสัน อยากเสพกามทางอารมณ์นั้นนะ ท่านก็เรียกว่า

กามตัณหา เห็นใหม่ คิดไปทางไหนก็ติด วิญญาณของพระนันทะไปติดกับรูปของนางสาวชนบท กัลยาณีนั่น ท่านก็เรียกว่า **ภวตัณหา** ขอให้เข้าใจอธิบายย่อ ๆ

ที่นี้รู้ดีวิญญาณของพระนันทะไปติดต่อเต็มเสริมแต่ง หรือว่าไม่คิดพอใจตามประสีประสาของธาตุของขันธอันไม่เป็นทุกขีใหญ่ไพ่มหันต์ ไปติดต่อเต็มเสริมแต่งให้เมียเก่าของตนนั้นให้ประเสริฐเลิศฟ้าขึ้นไปเป็นกามทิพย์กามเทพ ท่านก็เรียกว่า **วิภวตัณหา** ตัณหาส่วนเกิน ตัณหาไม่รับผิดชอบตามของเป็นจริง

ที่นี้เมื่อเป็นตัณหาตั้งมั่นแล้วจึงเป็นปัจจัยให้เกิด **อุปาทาน** การยึดมั่นถือมั่น มันบวกกันเข้ามาเรื่อยนะ ตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สพายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา บวกเข้ามาเรื่อย จึงเป็นปัจจัยให้เกิด อุปาทาน การยึดมั่นถือมั่น

กามก็เป็นเรา เราก็เป็นกาม

ความใคร่ก็เป็นเรา เราก็เป็นความใคร่ มีแต่พิภพอัตตาตัวตนทั้งนั้นเลย ท่านก็เรียกว่า **กามอุปาทาน**

ที่นี้ที่รู้ของพระนันทะ ก็เห็นว่าเป็น สัสสตทิวฏฐิ เป็นของเที่ยงถูกต้องตามตัวเองที่คิดไปอย่างนั้น อย่างนี้ ตามชาวโลกว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านก็เรียกว่า **ทิฏฐูปาทาน** คิดผิดไปแล้วอย่างนั้น เป็นทิฏฐูปาทาน

ที่นี้พระนันทะนั้นจะเรียกว่าเรียนกรรมฐานมาแล้วแบบลูป ๆ คำ ๆ หรือคิดไปลูป ๆ คำ ๆ เป็นมโนภาพของตัวเองนะพระนันทะนะ ไปลูป ๆ คำ ๆ เมียเก่าของท่าน

ความคิดมันไม่มีตัวตนหรือมันแปลงร่างเป็นตัวจริงของท่านเลยไปติดกับรูปสาวนางชนบท กัลยาณี ไปลูป ๆ คำ ๆ เมียเก่าของท่าน ไปกอดกันมั่ง ไปลูปแข่งลูปขาเขามั่ง ลูปเครื่องเพศเขามั่ง ไปจูบเขามั่ง ลูปทางอารมณ์ เสพกามทางอารมณ์ รัก ๆ ใคร ๆ ทางอารมณ์ ลูป ลูป อยู่ทางอารมณ์ ท่านก็เรียกว่า

สีลัพตูปาทาน ลูป ๆ คำ ๆ ในศีลพรตหรือว่าลูป ๆ คำ ๆ ในอารมณ์ นี่ขอให้เข้าใจเมื่อไม่พิจารณาก็ไม่เกิดปัญญาให้รู้เห็นตามเป็นจริงว่า อารมณ์หรืออะไรมันก็เป็น อนิจจัง ทุกขังอนัตตา ที่นี้วิญญูญาณของพระนันทะก็เชื่อตามวาทะของชาวโลกว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเป็นอาตมัน ตัวตนไปหมด หรือนึกพูดจู้ ๆ จี้ ๆ ไปกับอารมณ์เมียเก่าของท่านนะ ท่านก็เรียกว่า **อัตตวาทุปาทาน**

เชื่อตามวาทะของตน หรือวาทะของชาวโลก อันนี้ก็จะออกนอกเรื่องซักหน่อย เช่นบางคนเรียนคาถาอาคม เสกคาถาอาคมอยากให้ขลัง เป็นอัตตัตตัตตนอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านก็จัดเข้าใน อัตตวาทุปาทาน เหมือนกัน

ที่นี้เมื่อมีกำลังของอุปาทานการยึดมั่นถือมั่นแล้ว จึงเป็นปัจจัยให้ดึงลงเป็น **ภพ** ดิ้นไปไหนดิ้นไม่ได้นะ ทั้ง ๙ ตอนนะ

ที่นี้ทั้ง ๙ ตอน ตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญูญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน บวกกันเข้าเลยกลายเป็น ภพ อยู่จุดเดียวนะ เป็นภพอยู่ที่จุดเดียว อยู่ที่วิญญูณจุดเดียวเลย เป็นภพ เป็นกามภพ

คิดรัก ๆ ใคร ๆ ใจกระสัน เสพกามทางอารมณ์ ท่านก็เรียกว่า..**กามภพ** ดิ้นไปไหนไม่หลุด

ที่นี้วิญญูณของพระนันทะ เรียกว่าคิดไปทางไหน รู้ไปทางไหนก็ติดตัวนางสาวชนบทกัลยาณี ท่านก็เรียกว่า..**รูปภพ**

ที่นี้พระนันทะก็ได้เสวยสุข ๆ ทุกข์ ๆ ลม ๆ แล้ง ๆ จนหน้าแห้งผาก ท่านก็เรียกว่า..**อรูปภพ**

(เห็นไหม) อยู่ตรงจุดเดียวตรงวิญญูณจุดเดียว มโนทวารจุดเดียวเลย

ที่นี้เมื่อกลายเป็นภพแล้วมาสุดบวกกันเข้าเป็น ๑๐ พลัง, ๑๐ พลังสมุทัยไฟกิเลสขึ้นมาแล้วนะ มาสุดอยู่ที่ภพนี้แหละ

จึงได้เกิด **ชาติ** ตานี้

ชาติ คืออะไร เกิดความคิด เกิดเป็นอุปาทานขันธ คิดไปตรงไหนก็ได้ตานี้ คิดไปเป็นภาพ เป็นอุปาทาน เป็นตัณหา เป็นเวทนา เป็นผัสสะ เป็นสพายตนะ เป็นนามรูป เป็นวิญญาน เป็นสังขาร เป็นอวิชชา มันมารวมกันอยู่ที่ภพจุดเดียว จะคิดไปตรงไหนก็ได้

อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ เมื่อหยั่งลงแล้วของการเกิดของสัตว์เป็นอุปาทานขันธ

เมื่อมีการเกิดแล้ว ก็มีชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสะ รำพึงรำพันเวียนว่ายตายเกิด

ตายทางความคิดนะ เกิดแก่เจ็บตายไปทางความคิด

เวียนว่ายตายเกิดอยู่เช่นนั้นแหละ

ถ้าเป็นตั้งว่ามานี้ กองทุกข์ของสรรพสัตว์น้อยใหญ่ ย่อมมีด้วยประการฉะนี้แล

นี่แหละคือวงแห่งปฏิจุสมุปบาท มันลึกซึ้งมาก นี่ขอให้เข้าใจ จะสังเกตเห็นได้ว่า ตอนที่พระพุทธรูปองค์ตรัสรู้ใหม่ๆ นั้น พระองค์ยังทรงห่อหุ้มพระหฤทัย ไม่อยากจะทรงสอนเวไนยสัตว์ เพราะเกรงว่าสัตว์ในโลกนี้จะรู้ไม่ได้ แต่ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ พระองค์จึงได้เสียสละวิมุตติสุข ออกแสดงธรรมโปรดชาวโลก ได้รับรสพระอมตธรรม ตามวาสนาบารมีแห่งตน จนตั้งศาสนาลงมาได้เท่าทุกวันนี้ขอให้เข้าใจ

ทีนี้จะอธิบายซ้ำให้ดู ในวงปฏิจุสมุปบาท นี่ก็คือว่า ตอนกอนามรูปนี้ อีตาพุทธโฆษาจารย์เมื่อครั้ง ๙๐๐ ปี ท่านเขาเป็นรูปนามนะ นามรูป นี่เขาเป็น รูปนาม เลย คือว่าเขาเป็น รูป เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนะสิการเลย พุดตรงๆ ก็เขาเป็นขันธ ๕ เลย เขาเป็นรูปนาม แหมดีเหลือเกิน คือว่าท่านแปลไม่ออก ท่านแปลไม่ออกจึงเอามาเป็นรูปนามตามเดิม ไม่รู้ว่า นามรูป ความหมายมันจึงผิดเพี้ยนไป อันนี้เขาไม่รู้ความหมาย

หลวงพ่อก็มีข้ออ้างอิง เช่นเปรียบเทียบ เหมือนพระภิกษุ ๓๐ รูป สำคัญว่าตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์นั้น จะมาเฝ้าพระบรมศาสดา พระองค์รู้ด้วยพระญาณว่า พระ ๓๐ รูปนี้ยังไม่ได้บรรลुพระอรหันต์ จึงบอกพระอรหันต์นี้ให้พาพระ ๓๐ รูปนี้เข้าไปป่าช้าเสียก่อน ก็บังเอิญพอดีเขาหามศพสาวเปลือยมาทิ้งไว้ป่าช้าพอดี พระ ๓๐ รูปนี้ ก็เข้าไปเห็นสาวเปลือยมีผิวดั่งทองคำ เขาแก้ผ้าแก้ผ่อนหนีไปหมดนะ ตายใหม่ๆ ไหลตายหรืออะไรทำนองนี้แหละ เรียกว่ากิเลสตัณหา มันก็คาบคอกเอาเลย เรียกว่าอสุภกรรมฐานของท่านหมดเสียแล้ว หมดอานิสงส์ล

จะเปรียบเทียบเห็นได้ว่า ศพของหญิงสาวเปลือยนี้ คงไม่มีรูปธรรม ๒๘ ครอบเป็นแน่แท้

รูป ก็ไม่ครบ

เวทนา ก็ไม่มี

สัญญา ก็ไม่มี

สังขาร, วิญญาณ อะไรก็ไม่มี

นี่ขอเปรียบเทียบให้ดูอย่างกระจ่างชัด เพราะว่าใกล้จะหมดเวลาแล้ว อันนี้ก็เปรียบเทียบให้ฟัง นี่แหละความลึกซึ้งของปัจจุสมุปบาท ยอดพระกรรมฐานของพระองค์

การอธิบายปัจจุสมุปบาทนั้นก็เหมือนกัน จะอธิบายออกนอกเรื่องนอกราวก็ไม่ได้นะ จุดไหนต้องจุดนั้น เช่นพระนันทะนี่รักษนางสาวชนบทกัลยาณีนี่ จะไปพาดพิงถึงหอปราสาทราชมนเฑียรทองก็ไม่ได้ จุดไหนต้องจุดนั้น คิดถึงไฉนาสาโทก็ดี รักวัวควายปลายเขา เสื้อผ้าอาภรณ์ก็เป็นจุดหนึ่งต่างหาก..อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ที่นี้หลวงพ่อก็จะสรุปให้ฟังต่อไปอีกนั่น เช่นผลปฏิสัมภิทาญาณ เหล่านี้ คือว่าเป็นผลออกมาจากนิโรธสมาบัติโดยตรงเลยทีเดียว เช่นอตถปฏิสัมภิทา รัชมปฏิสัมภิทา นิรุตติปฏิสัมภิทา ปฏิภาณสัมภิทา

เหล่านี้เป็นต้น

พระพุทโธสมาจารย์ ก็อธิบายไม่ได้ เจ้าคุณพุทธทาส ก็อธิบายไม่ได้ ทั้งโลก อธิบายไม่ได้เลย แต่สาวกโลกอุดร เพื่อจรรโลงไว้ซึ่งพุทธคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะอธิบายให้ฟังพอย่อ ๆ คือ

ปฏิสัมภิทาญาณ ๔

๑. **อตถปฏิสัมภิทา** แตกฉานในความหมาย คือรู้ความหมายของสภาวะที่ขาดสันตติลงนั้นว่าเป็น นิโรธธรรม คือว่าแต่ก่อนมันเป็นอัตตานั้น มันเป็นอัตตาของพิภพกิเลสอันมีดดำล้าลึก เมื่อขาดสันตติลงแล้วท่านจึงเรียกว่า อนัตตา นี้รู้ความหมาย เรียกว่า อตถปฏิสัมภิทา

๒. **รัชมปฏิสัมภิทา** นั้นก็เรียกว่า คือว่า รู้สภาพที่ทรงไว้ ซึ่งว่าสภาพที่ขาดสันตติท่านก็รู้ว่าเป็นสภาวะของอะไร ท่านรู้อยู่ในนั้น จึงจะอธิบายต่อไป

๓. **นิรุตติปฏิสัมภิทา** รู้จักหยิบเอา สภาวะที่ไม่มีสภาวะ ซึ่งเป็น อนัตตาธาตุ นั้น นิโรธธรรม นั้น มาสอนชาวโลกเป็นภาษาคน เป็นภาษาหนังสือได้

๔. **ปฏิภาณปฏิสัมภิทา** มีไหวพริบเท่าทัน เป็นอัสวักขยญาณ เรียกว่ารู้จักทำอัสวะให้สิ้น การเกิดขึ้นก็รู้ ดับลงก็รู้ หรือรู้ความหมายในภษิตต่าง ๆ เามาสอนคนได้อย่างแคล่วคล่องว่องไวเลย ที่นี้จะรวบรัดตัดตอน

สรุปแล้ววิธีการตรัสรู้มีวิธีเดียวเท่านั้นนะ วิธีเป็นสองไม่มีเป็นอันขาด เช่นสุขวิปัสสโก เทววิโช ฉพิณฺณญู ปฏิสัมภิตปฺปตฺโต เหล่านี้เป็นต้น ไม่มีอย่างแน่นอน พระอรหันต์ที่ไหนไม่รู้

ปฏิสัมพันธ์ญาณ ถ้าท่านได้ตรัสรู้ณะ วิธีเดียวเท่านั้น คือดับความคิดลงได้ ชาติสันตติ ก็ขอให้รู้
ดังที่หลวงพ่อบอกมาแล้ว

เมื่อตรัสรู้แล้วคุณวิเศษ หรืออภิญญา หรือปฏิสัมพันธ์ญาณ อาจจะแตกต่างกันเล็กน้อยกว่า
กันเท่านั้น ตามกำลังของอินทรีย์ หรือวาสนาบารมีของตนที่เคยได้สร้างสมบารมีมาของแต่ละคน
อันนี้ขอให้เข้าใจ

ตอนทรงฌานนิโรธสมาบัติอยู่นั้นท่านก็เรียกว่า

อสังขตธรรม บ้าง วิสังขาร บ้าง อนัตตาธาตุ บ้าง

อนุภาทิสเสนิพพานธาตุ

ตอนดับความคิดนะ ไม่ใช่ดับตายไปเลยนะ ดับทีละ ๓, ๔, ๕ ชั่วโมง เข้าฌานนิโรธบางคนก็เข้าได้
๗ วันอะไรทำนองนี้

เมื่อถอนออกมาแล้ว ท่านก็เรียกว่า **สอนุภาทิสเสนิพพานธาตุ**

คิดพอระคองธาตุพอระคองขันธ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ เรียกว่าหลวงพ่อก็จะพูดย้ำอีก เป็นวิสุทธิ
ธาตุ วิสุทธิขันธ ก็ขอให้เข้าใจ

อธิบายมาในม้วนนี้ก็หวังว่าให้พวกท่านทั้งหลายเข้าใจในวิธีปฏิบัติประเพณีธรรมกัมมัฏฐาน

เปรียบเทียบในสำนักต่าง ๆ ให้ฟังอย่างรวดเร็วพูดแทบไม่ทันเพราะเวลามันจะหมดลง

นี่ถึงขนาดนั้นก็ขอให้เข้าใจ หลวงพ่อพยายามที่จะทำความเข้าใจกับพวกท่านทั้งหลายอยู่ที่นี้ก็ได้
ได้ฟังเทปก็ดี มาตรามั่นว่าครั้งนี้ จะปรารภนาให้ถึงมรรคผลนิพพานชั้นใดชั้นหนึ่ง ก็ขอให้ทุกท่าน
ทุกท่านนี้ จงพยายามเพียรฟังต่อไป

คนเกิดมา เท่ากับว่า มาติดคุก

มาติดทุกข์ คุกโลกันตร์ อันบัดสี

มาติดโลก อันโศกเศร้า เผาซีวี

โลกยุคนี้ มันมีดมีด ปิดดวงตา

คนเกิดมา เท่ากับว่า มาติดคุก

มาติดทุกข์ คุกตัณหา บ้าบัดสี

กามจับขัง ดั่งนักโทษ โหดสิ้นดี

โลกแห่งนี้ คือคุกกาม น้ำมารยา

โลกัตถนา	อย่าหมายตา	มาพานพบ
คนทุกคน	ก็คือศพ	อันเนาเหม็น
อย่าหลงเพลิน	เดินเข้าคุก	ทุกข์ลำเค็ญ
กามเคี้ยวเข็ญ	เป็นตะราง	ปางเผาใจ
ศัพท์ปัญญา	ผู้รู้ภัย	ในปวงสัตว์
จึงทรงตรัส	กรรมฐาน	เพ่งผลาญเผา
เพ่งทำลาย	ชายจงบ่า	กกรรมเว
ให้เพ่งเข้า	เผาคุกคาม	หนามโลกีย์ฯ

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ

ความหมายแต่ละตอนในปัจจุสมุปบาท

(ลงรวม ๆ ไว้ทั้ง ๖ ทวาร)

อวิชา ความไม่รู้อริยสัจ ๔ คือไม่รู้ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

สังขาร ความเจตนาใส่ใจถึงรูป ความเจตนาใส่ใจถึงเสียง

ความเจตนาใส่ใจถึงกลิ่น ความเจตนาใส่ใจถึงรส ความเจตนาใส่ใจถึงโณสุขัพพะ ความเจตนาใส่ใจถึงธรรมารมณ

วิญญาน จักขุวิญญาน โสตวิญญาน ฆานะวิญญาน

ชีวหาวิญญาน กายวิญญาน มโนวิญญาน

นามรูป ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิดเป็นนาม ความเข้าใจ อันตั้งลงสู่กันพิภพของใจอันมีดดำล้ำ ลึกนั้นว่า รูป เสียง กลิ่น รส โณสุขัพพะ ธรรมารมณ ว่าเป็นของเที่ยง ว่าเป็น รูปร่าง เป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นตัวเป็นตน เรียกว่า**รูป** รวมนามกับรูปเข้าด้วยกันจึงเรียกว่านามรูป

สฬายตนะ คือประสาทตา ประสาทหู ประสาทจมูก

ประสาทลิ้น ประสาทกาย ประสาทหทัย

- ผัสสะ** คือจักขุสัมผัส โสตสัมผัส ฆานะสัมผัส
 ชิวหาสัมผัส กายสัมผัส มโนสัมผัส
- เวทนา** คือการเสวยอารมณ์ อันเป็นสุข เป็นทุกข์
 อุกเบกขา ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
- ตัณหา** คือกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา
- อุปาทาน** กามอุปาทาน ทิฏฐอุปาทาน สีสพัตตูปาทาน
 อัตตวาอุปาทาน
- ภาพ** กามภาพ รูปภาพ อรูปภาพ
- ชาติ** หมายถึงการเกิด หรือการหยั่งลงเป็นอุปาทานชั้นห้า
 อายตนะของใจที่เป็นทุกข์อันมีผลมาจากตัณหา อุปาทาน ภาพ นั่นเอง

แก้ความเห็นผิด

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโก

ธรรมโอสถขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น บางคนก็ได้ยินแล้วในม้วนเทป บางคนก็จะได้ยิน หมายความว่าในยุคมีตึกๆ บอดๆ เช่นนี้ละ ของจริง ของวิเศษ ที่อุบติบังเกิดขึ้นมา นั้นนะ ส่วนมากแล้วนั้นนะ เขาจะไม่ยอมรับ ส่วนมากทุกวันนี้ ไม่ว่าจะฝ่ายภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ก็ไม่ยอมรับ คือว่ายังติดตัวครูบาอาจารย์สายโน้นสายนี้ คือว่าติดในทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งๆ ที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ที่ได้ตรัสกาลามสูตรไว้ สมแล้วที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์เป็นสัมพัญญ เป็นศาสดาเอกของโลก

พระพุทธองค์จึงได้ทรงตรัสกาลามสูตรว่า

อย่าเชื่อ..ตามตำรา

อย่าเชื่อ..ตามบุคคล

อย่าเชื่อ..ตามอุปัชฌาย์

อย่าเชื่อ..ตามอาจารย์

อย่าเชื่อ..ตามแต่ว่าคนนั้นเขานับถือแล้วทั้งโลก

พระองค์ตรัสห้ามไว้หมด นี่คือศาสดาเอกแห่งโลก ไม่มีศาสดาองค์ไหน ๆ หรือที่ จะตรัสไว้เช่นนี้

ถ้าสมมุติว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราจะ สมมุติเพื่อพระองค์ตรัสไว้ว่า..
“การปรินิพพานจากไปของตถาคตนั้น พวกเธอทั้งหลาย..จงอยู่ในโอวาทครูบาอาจารย์ จงอยู่ในโอวาทอุปัชฌาย์ อย่าลู่แกโอวาท”

ถ้าพระองค์ตรัสไว้เช่นนั้น ศาสนาพุทธของเราฉิบหายเลย ฉิบหายแน่นอน เพราะว่าจะไปติดอยู่ที่ว่าครูบาอาจารย์ที่ยังประพฤติธรรมกรรมฐานยังเดินทางไม่ถึงนั้นนะ จะไปติดอยู่เพียงแค่นั้น มันก็หยุดชะงัก ชีวิตอันมีค่าของเรานั้นก็เลยจะสูญเปล่า นี่หลงพอให้ข้อคิด

เห็นทุกวันนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้แล้วว่า เป็นยุคที่ว่าโลกาวินาศ ไม่ใช่ยุคโลกาภิวัตน์นะยุคที่ว่าโลกาวินาศ พระพุทธศาสนาของเรา ได้ถูกเป็นพื้นเป็นไฟ ก็เพราะคนไม่รู้จริง ไม่รู้สัจจะของจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่พระองค์ได้รับความเหนื่อยยาก เสียดใจออกจากกรุงกบิลพัสดุ์ เป็นกษัตริย์สุขุมลชาติด้วยซ้ำไป พระองค์ยังเสียดใจออกแสวงโมกขธรรมได้ ถึงหกปีเต็ม จึงได้ตรัสรู้เป็น

อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์จึงได้ประกาศสัจธรรม

วันที่พระองค์ตรัสรู้ พระองค์ก็อุทานขึ้นมาแล้วว่า

“ถ้าเรายังไม่ได้รู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจสี่ และ ปฏิจจสมุปบาท ตราบใด

เราก็จะไม่ปฏิญาณตนเป็นสัมพัญญ เป็นศาสดาเอกแห่งโลก”

นี่...พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้เช่นนั้น

ที่นี้ ยุคต่อๆ มา ก็มีที่ว่าลัทธิหิวหมอลเช่น ลัทธิเว่ยหล่าง ฮวงโป เข้ามาแทรกซ้อน พวกคนปลอมทั้งหลายนั้น มันก็ชอบของปลอมอยู่แล้ว กระโดดตะครุบเอาเลยเป็นของง่ายดี ว่างั้นเถอะ พวกเว่ยหล่าง ฮวงโป นี้ เขาทำลายศาสนาพุทธของเราปีนมาแล้วจากประเทศจีนโน้น สมัยตั้งโต๊ะเรื่องอำนาจ เขาทำลายลงมาได้ แต่เข้ามาประเทศไทย ปากของหลวงปู่ก็มี จะหยุดชะงักไว้ก่อน

สมัยหลวงปู่ประพฤติธรรมกรรมฐานนะ ปากของหลวงปู่ก็มีเหมือนพวกท่านทั้งหลาย ไม่เคยเลยจะไปเอ่ยชื่อถึงบุคคลใด เพราะหลวงปู่มันโง่ โง่เขลาเบาปัญญามาก เอาชีวิตเข้าห้ำหั่นเมื่อรู้แล้ว จึงบอกความจริงให้ชาวโลกรู้ ใครจะรับหรือไม่รับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใครจะนับหรือไม่ถือ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นบารมีธรรมของท่านเหล่านั้นที่จะรับเอาของจริงไว้ได้ ของจริงของวิเศษนี้ จะ

ให้หลวงปู่แสดงออกไปทางอื่นก็แสดงออกไปไม่ได้ เพราะพระพุทธรูปองค์นี้ว่า ของจริงย่อมเป็นอยู่ เช่นนั้น จะอธิบายวกไปวนมาไม่ได้ ก็มีพระองค์หนึ่งมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช หลวงปู่ก็ ตะเพิดไป

ท่านก็พูดว่า

“พระอรหันต์นั้น ไม่จำเป็นต้องรู้ปฏิจตุสมุปบาทก็ได้”

หลวงปู่ออกคำสั่งทันที หมายความว่าคำสั่งนี้ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร บอกว่า ท่านนี้ชื่อนุญ เฑียน..จ้วงจาบองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง นิมนต์ออกจากวัดตาดไฮ ภายใน ๑ ชั่วโมง.

นี่ คำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ต้องป้องกันศาสนาพุทธของเราไว้

ไม่ใช่ว่าจะพ้นทุกขได้ด้วยมือไม่เห็น

พวกมโหฬารทั้งหลายนั้นนะ พวกมโหฬารทั้งหลาย ทุกๆ สายนะ ก็มีด่านกั้นกันที่จะตันไว้เบื้องบนนั้น คือว่าเขาผ่านพ้นไปไม่ได้ วนอยู่แค่นี้แหละ จึงไม่ถึงสมุจเฉตปหาน วนอยู่ในมรรค ๘ ศีล สมาธิ ปัญญา ของพระองค์ วนอยู่เพียงแค่นี้ ขึ้นไปไม่ได้

อริยสังคีติ ปฏิจตุสมุปบาท ปฏิสัมภิทาญาณ อันสุขุมคัมภีรภาพ

มนุษย์ในแหล่งห้าผืนดินในยุคนี้ หลวงปู่สาวกโลกอุดรขอล้ำทำทนาย ทำทนายให้มาพิสูจน์ไม่ใช่ ว่าทำทนายเพื่ออวดดีอวดเด่น ทำทนายเพื่อเป็นสักขีพยานให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ว่าในยุคนี้ ยังมีสาวกของพระองค์อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว ซึ่งหลวงปู่สาวกโลกอุดร ประกาศตน เป็นชื่อแห่งศากยบุตรพุทธโอรสของพระองค์โดยแท้จริง

เมื่อหลวงปู่สาวกโลกอุดรประกาศไป เขาก็ว่าแห่มขี้คุย เออ..คือว่ากล่าวอวดอ้างตัวเกินไป เออ.. อวดอ้างตัวเกินไปอะไรทำนองนี้ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หมายความว่าคนๆ นั้นนะ เขาอยู่ใน ดอกบัวเหล่าที่เท่าไร .. เหล่าที่เท่าไรเขายังไม่รู้เลย

ที่หลวงปู่ว่า หลวงปู่เป็นคนไม่มีบารมีนะ เขาตีปริศนาธรรมกลับกันไม่เป็น คำว่าหลวงปู่ไม่มี บารมีนั้น มันหมายถึงผู้ฟัง ไม่ได้หมายถึงหลวงปู่ หลวงปู่จะมีบารมีอันใด

ก็พิสูจน์ให้เห็นแล้ว เขาถามอยู่ที่วงปริวาสกรรม วาปีปทุม เดือนที่ผ่านมา เขาว่า..ถ้าหลวงปู่นี้ใน ระหว่างงานปริวาสกรรมยังไม่เสร็จ จะไม่เสียชื่อเสียงหรือ อ้าว..ก็หลวงปู่ไม่มีชื่อเสียงนี้ จะไปเสีย ตรงไหน คำว่าชื่อเสียงมันเป็นชื่อแห่งโลกธรรม หลวงปู่รู้ นั้น มันจึงเป็นเช่นนั้น

หมายความว่า แสงสังฆธรรมขององค์เอกสัมพัทธ์สัมมาสัมโพธิญาณนั้น พระองค์ได้ ออกจากเทือกเขาหิมาลัย เป็นวิทยาลัยของพระองค์เลยทีเดียว พระองค์ไม่ได้เรียนอยู่ในสำนัก ที่ว่าเป็นสถาบันใดสถาบันหนึ่ง ทั้งๆ ที่พระองค์จบมาแล้วถึง ๑๘ ศาสตร์ ๑๘ เพท เรียกว่า ๑๘ ดอกเตอร์ พระองค์ยังไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลย ระดับพระปัญญาก็กระเด็นแผ่นดินหาตัวจับไม่ได้ ก็ขอ อภัยที่ว่าพูดภาษาบ้านเราที่ว่า หาตัวจับไม่ได้ ปัญญา พระปัญญากระเด็นแผ่นดินมาแล้ว ทำไม พระองค์ไม่เอาพระปัญญาดอนนั้น นั่งตรัสรู้มันอยู่ที่ข้างเตียงพระนางพิมพามิตีหรือ

ถ้าจะพูดว่าปรัชญา-ปรัชญานั้น คิดเอาจนมันตรัสรู้ นั่น เป็นไปไม่ได้ คนทั้งโลกไม่รู้

คิดคืออะไร

คิดก็คือ..สังขารขันธ์ อยู่ในขันธ์ห้า

จะเอาขันธ์ห้ามาเป็นนิพพานเสียวี ขันธ์ห้าเขายังเป็นกิเลสอยู่ พระองค์ก็ตรัสไว้

ที่นี้พวกไอ้ห้าสิ่ง, หกสิ่งทั้งหลายนั้น ก็เรียกว่า พุดอย่างไรก็พากันเห่อไปเลย ว่าอย่างนั้นเถอะ
เห่อเอาตามนั้น หมายความว่าไม่มีปัญญาไตร่ตรองให้รอบคอบ

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงปู่ก็ให้ข้อคิด หลวงปู่ไม่มีกระจิตกระใจไปเกลียดชังใครเป็นส่วนตัว แต่
บอกให้รู้ วิธีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาทุกวันนี้มีอุบายหลายอย่าง คืออุบายนุ่มลึกการะ น้อม
ลามลึกการะมาใส่ตนเองเสียเป็นส่วนมาก หรือติดอยู่ในคารมคมคายอะไรเป็นส่วนมาก

พระองค์ก็ทรงตรัสไว้แล้ว ก่อนพระองค์จะปรินิพพาน พระองค์ก็ตรัสไว้

“กาลต่อไปภายหน้า ศาสนาของตถาคตนั้น จะเหลือแต่ซากจะเหลือแต่โครง เปรียบเสมือนหนึ่ง
กลองที่ชื่อว่าอานกะของกษัตริย์ชาวทสัพพะ กลองใบนั้นเมื่อจะออกรบคราใด กษัตริย์กลุ่มนั้นก็
จะนำออกมาตีเอาฤกษ์เอาชัยทุกครั้งไป กาลต่อไปเบื้องหน้า กลองใบนั้นก็จะสึก หรือว่าก็จะลิ
นายช่างก็จะหาลิ้มมาตีแทนใหม่ ๆ หลายพันครั้งหลายหมื่นครั้ง เนื้อแท้ของกลองนั้นก็สาบสูญ
ไปเลย เหลือแต่ลิ้มที่ตีเข้าใหม่เท่านั้น แต่รูปกลองนั้นยังมีตามเดิม” พระองค์ตรัสไว้แล้ว

พระพุทธองค์คงจะรู้ด้วยอนาคตสัญญาว่า สาวกของพระองค์คงอุปติขึ้นมาไม่ว่า
กาลใดกาลหนึ่ง พระองค์รู้แล้ว แต่เขาจะรับหรือไม่รับนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง หลวงปู่จึงออกเผยแผ่
ธรรมอย่างเด็ดขาดเลย แต่เขาไม่จับเอา..ไม่จับเอา เช่นหลวงปู่เทศน์ว่า

“วิปัสสนาเป็นเบื้องต้นขององค์ฌาน” เขาก็ไม่เชื่อ

เขาว่า เอาตัวองค์ฌานเป็นเบื้องต้นของวิปัสสนา มันเลยกลับกัน มันกลับตาลปัตรไปหมด นี่ก็
ขอให้ข้อคิด

ที่นี้จะกล่าวย้อนว่าชีวิตของหลวงปู่นี้เป็นมาอย่างไรให้คุณโยมทางกรุงเทพฯนี้ฟังสักหน่อย

ระดับประพัตติธรรมกรรมฐาน หลวงพ่อว่าถูกทุกสำนัก ถูกทุกคน เพราะว่าจริตของ
คนมีหลายจริต ราคะจริต โมหะจริต เหล่านี้เป็นต้น วิตกจริต พุทธิจริต สัทธาจริต เหล่านี้เป็นต้น
ให้ประพัตติธรรมกรรมฐานตามจริตของตนเบื้องต้นนะ พอปราบนิรวรกรรมลงได้

เฉพาะตัวสัทธาจริตนี้ เป็นภัยอย่างมหันต์เลยทีเดียว ศรัทธาอย่างเดียว คือว่าเลื่อมใส
คือว่าเป็นอาจารย์สัทธา คือว่าศรัทธาตัวอาจารย์ ศรัทธาตัวเนื้อตัวหน้าอย่างเดียว ศรัทธาใบหน้า
ศรัทธากิริยามารยาทอย่างเดียว แต่ภายในนั้นไม่มีเลย ไม่มีสัมมัตถธรรมที่จะให้ใคร

เพราะว่าก็ยังบอกรว่า “คนรู้เขาไม่บอก คนบอกไม่รู้ คนจริงนิ่งเป็นใบ้ ของพูดได้ไม่ใช่ของจริง”
เขาวางั้นนะ เออ..มันก็เข้าทำดีเหมือนกัน

แต่ถ้าจะเป็นเช่นนั้นนะ สมมุติว่า พระองค์ตรัสรู้แล้วนั้น พระองค์ก็จะตรัสขึ้นมาว่า เอ้อ “มรรค ผล นิพพานของเรานี้ มันบอกใครสอนใครไม่ได้ มันเป็นปัจเจกตัง บอกใครไม่ได้ สอนใครไม่ได้ คนรู้เขา ไม่บอก คนบอกเขาไม่รู้ ของจริงนี่เป็นใบ้ ของพูดได้ไม่ใช่ของจริง”

พระองค์ก็นั่งตายอยู่ที่คองไม้มหาโพธิ์

ศาสนาพุทธของเราจะอุบัติบังเกิดขึ้นมาได้เช่นไร

บัณฑิตจะรู้บัณฑิตได้ ก็ต้องรู้ด้วยการสนทนาพาทิ ไต่สวนทวนถามในข้อวัตรปฏิบัติ ถึงจะรู้แจ้งได้ ที่เขาว่า องค์ไหนองค์นี้เป็นพระอรหันต์ มีแต่พระอรหันต์ทุกคนทั้งนั้นเลย แหม..เมื่อเข้าไปสัมผัส ผิด ไม่มีเลย ไม่มี ไม่มีใครให้ได้ สมัยหลวงปู่ประพาศธรรมกรรมฐานจึงน้อยเนื้อต่ำใจมาก

จบมาทุกสาย เรียกว่าสัมมา อรหัง รูปนาม ปล่อยวางตัวกู ของกู เอาหมดเกลี้ยงว่างั้นเถอะ เลยจับได้นะ เลยจับได้ตอนหนึ่งว่า

เว่ยหล่าง ฮวงโป เจ้าคุณพุทธทาสพิมพี๊ไว้

“บุคคลไม่ควรเพ่งสติเข้าไปดูความคิด เพราะความคิดเป็นของมีดมีคมมาแต่เดิมแล้ว มีแต่จะสร้าง อวิชชาขึ้นมาใหม่” แสดงว่าอีตาเว่ยหล่างนี่ก็เคยเพ่งมาเหมือนกัน แต่ไม่กล้า เพราะมันมีด เพ่งเข้าไป ไปละกบาลมันจะแตกระเบิด จึงถอยออกมา จึงทำลายมันบ้างจักซูลงไม่ได้เลย

เมื่อหนีไม่พ้น หลวงปู่สาวกโลกอุดร จึงฝากบัญญัติของเจ้าคุณพุทธทาสทันทีเห็นใหม่ นั่นคือว่า.. ชีวิตของหลวงปู่ไม่มอบให้ใคร จะมอบให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

คือว่าหลวงปู่ได้ปฏิญาณตนตั้งแต่วันออกบวชที่แรกเลย ข้ามพระธรรมีประตุอุโบสถ วัดไชยสุนทร ซึ่งอุปัชฌาย์ของหลวงปู่เป็นเจ้าคณะอำเภอ

ทั้งบวชทั้งร้องไห้ มันเสียใจมาก บวชครั้งที่สองนะ

ครั้งก่อนไม่ได้..ใครทำผิด พระ, เณร ทำผิดนี่เตะตักกุฎิเลย มัวไปจับผิดคนอื่น

จึงปฏิญาณตน ต่อหน้าคณะสงฆ์ที่จะบวชนั้นละ ว่า..

“ลูกทำผิดแล้วตั้งแต่ครั้งก่อน บวชคราวนี้จะจับผิดตัวเองให้ได้ คราวก่อนไปจับผิดคนอื่น, และจะขอฝากชีวิตนี้ไว้กับพุทธคำสอนเป็นชาติที่สุดท้าย เป็นชาติเดียวนี้เท่านั้น เพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น จะไม่ขอต่อภพต่อชาติอีกเลย ก็ขอที่ว่า เมื่อสืบนิวของหลวงปู่ก็ขอน้อมระลึกถึงพระคุณของ พระศรีอริยเมตไตรยที่จะมาตรัสรู้คราวหน้าเหมือนกัน แต่มันเนิ่นนานมาก พระพุทธศาสนาของ พระสมณโคดมยังเจิดจ้าอยู่ทุกวันนี้ หลวงปู่จะหาเอา

คำปฏิญาณของหลวงปู่ก็ยังบอกว่า

“องค์เอกมหารุชเจ้าชายสิทธัตถะ องค์เดียวนั้นนะ ท่านยังหาเอาศาสนาพุทธลงมาตั้งได้ เต็มใน พระไตรปิฎก,

แต่ทุกวันนี้ ยังอุตริบอกว่าหมดสมัยมรรค ผล นิพพาน

องค์เอกมหาราชพระองค์เดียวหาเอาได้ หลวงปู่ก็บอกว่าจะหาเอาสังฆกรรมจากคำสอนของพระองค์ให้ได้ในชาติปัจจุบันนี้..จะขอยอมตายคาที่ทันที นั้น..นี่คือตัวสมาธิอย่างแน่นแน่มั่นคงเลยทีเดียว สำหรับเรื่องวิชาศักดิ์ดาเดชอันนั้นหลวงปู่ไม่เกี่ยว เอาแต่เรื่องดับทุกข์อย่างเดียวไปอยู่ถ้ำไหน ภูเขาลูกไหน ก็ปรารถนาหาเอาแต่ปัญญามาดับภพดับชาติเท่านั้น

เมื่อปฏิบัติธรรมไม่สำเร็จ ทำยังไงละตานี้ ปรารถนาวิมุตติธรรมลงได้ ๓ ปีนะ จะพูดรวบรัดไม่มีปฏิกิริยาเรื่องราคะ โทสะ ไม่มีวีแววเลยสมัยหลวงปู่ไปประพฤติธรรมกรรมฐานอยู่ที่เขาช่องลม เทือกเขาสอยดาว อยู่คนละข้างกับคุณยันตระ คุณยันตระเขาอยู่เขากระทิง ก็เทือกเขาสอยดาวเหมือนกันแหละ แต่หลวงปู่อยู่อีกฟากหนึ่ง แต่หลวงปู่ไปอยู่ก่อนนะ หลวงปู่ไปอยู่ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕ คุณยันตระเขาไป พ.ศ. ๒๕๒๗ มันห่างกันนะ ก็ไปอยู่ที่ปฏิบัติธรรมอยู่อย่างนั้น ปรารถนาวิมุตติธรรม คือว่าตัวกามราคะ พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจะ วิจิกิจฉา ลงได้ แต่มันปรารถนาได้เหมือนหินทับหญ้า เมื่อไปอ่านคู่มือสังขลีย์ และปฏิจลสมุทปาต มีดตีบเลย ไม่รู้เรื่อง

เอ..เจ้าคุณพุทธทาสก็บอกว่า

“คนดับทุกข์ได้, พันทุกข์ได้นั้น ไม่จำเป็นต้องรู้ปฏิจลสมุทปาตก็ได้”

หลวงปู่ยิ่งงงใหญ่เลยตานี้ คือว่าจะไปอ่านยังไงก็ไม่เข้าใจ..ไม่เข้าใจ จะน้อมมายังไงก็ไม่เข้าใจ เป็นจริงอย่างว่า สามปีให้หลัง ตอนหลวงปู่เดินธุดงค์ขึ้นไปภูพาน ด่านแต่ อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดสกลนคร จู่ๆ ก็ว่า..อยู่กลางเทือกเขา ไม่รู้พลิกลือก้อทำไหนกิเลสตัณหา เรียกว่านิมิตธรรมปรารถนาได้ ๓ ปี กิเลส ตัณหา มันก็หลังไหลลงมาท่วมทันเลยทีเดียว แพล็บเดียวเท่านั้นนะ เอาไม่อยู่เลย ถึงอย่างไรก็เอาไม่อยู่ ตัวราคะ โทสะ ตัวไหนก็แล้วแต่ หลังไหลลงมาท่วมทันทับถม เรียกว่าจิตใจนี้เรียกว่าเศร้าหมองเต็มประดา แทบจะผูกคอตาย

ตอนนี้หน้าตาของสาวกผู้อภิวัดไซค์ สาวกผู้เกิดมาสุดท้ายภายหลัง

สาวกผู้เกิดมาในยุคที่มันมืดๆ บอดๆ หน้าตาของสาวกผู้เกิดมาแล้วในยุคที่มันมีตมนอนนถการ จึงได้หลังไหลลงมาอาบรดกระแฉใจอย่างไม่มีเวลานาที่จะขาดสาย ถึงขนาดนั้น นึกไม่เห็นตรงไหนละตานี้ นึกเห็นแต่องค์พระธาตุพนม จึงไปกราบขอพรจากพระองค์ ไม่ได้เดินไปละคราวนี้ ขึ้นรถจ้ำอ้าวเลย ไปกราบขอพร

บอกว่า..

“ลูกนี้หมดที่พึ่งแล้ว เพื่อว่าลูกนี้เคยสร้างสมกุศลบารมีร่วมพระองค์ ก็ขอให้พระองค์นี้จึงดลบันดาล ให้ลูกนี้ได้เห็นช่องทางในการประพฤติธรรมกรรมฐาน และถ้าลูกนี้จะประพฤติธรรมกรรมฐานลุล่วงอยู่ที่ใด ก็ขอให้คนมานิมนต์เอาด้วย” ยังไม่ถึงหนึ่งปีนะ ประมาณหนึ่งปีให้หลัง จึงมีอาจารย์ปริชา เป็นเกจิอาจารย์เมืองเลย มานิมนต์ไปที่ด่านซ้ายซึ่งเป็นเมืองหนาว สำหรับหลวงปู่เกลียดที่สุดว่าจันเถอะ เมืองหนาวนี้แต่สู้ไม่ได้

ด้วยนี้แหละสถานะภาพขององค์พระธาตุพนม ส่งหลวงปู่ไปอยู่เมืองหนาว เออ..พอไปถึง ก็ เออ..วัดป่านาเบ็ญ ก็ไม่ถูกจริตเอาเสียเลย เรียกว่าหลวงปู่ชอบบยอดเขา แต่พระองค์ส่งไปอยู่ที่ ตีนเขาตานี้ เออ..ไม่ถูกจริต แท้ๆ ยาดีมันต้องขม..ยาดีต้องขม ตั้งใจว่าออกพรรษาจะเปิดจำอ้อว เลย พรรษานั้นมันหนาวมากปู่บ๊อบบี้ที่เดียวลงศูนย์องค์ศา..แทบตาย แต่ว่าเดชะบุญ เดชะบุญ เมื่อ หมดกรรมฐานแล้ว เดินจงกรม หรืออะไรก็แล้วแต่ ฟังให้ดีๆ นะ หลวงปู่นี้เป็นคนคิดมาก ก็เลยว่ เออ..อนัตตาธาตุ อนัตตาธาตุ มันคงจะมีอะไรลึกลับสักอย่างอยู่ในระหว่างกายกับใจของเรา เราจึง รู้อะไรไม่ได้เลย นึกเอาเองนะ นึกเช่นนี้ เป็นอย่างว่า อนัตตาธาตุตัวจริงนั้นคนไม่รู้ รู้แต่อยู่ใน หนังสือ แต่อยู่ที่สภาวะของหทัยทวารนี้คนไม่รู้เลย เขาจึงแสดงธรรมผิดๆ ถูกๆ

เมื่อหลวงปู่มาเพียรเพ่งเผาอารมณ์ คือเผาจิตของตนเอง ที่นี้

พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า

“ปัญจันตะ สะยะนาสะนัง..การนอนการนั่งในที่อันสงัด ย่อมเกิดปัญญา” แหม..คำนี้เรียกว่าพระ ศาสดาตรัสไว้จริงๆ เป็นจริงอย่างว่า...ไปอยู่คนเดียวมันคิดมาก ตานี้ ถ้าเราคิดไปทางไหน นัยน์ตา ขอปุณฺชนมันจะเหลือบไปทางนั้น เหลือบซ้าย เหลือบขวา หลวงปู่จึงจับได้ว่า เออ..ชะรอย ความคิดและจิตใจเขาคงจะเกิดจากที่นี้ ตั้งแต่หลวงปู่เรียนมา ตั้งแต่สมัยปู่ย่าตาทวดก็ดี เขาว่า ความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย มันจึงผิดเพี้ยนกันมาก อันนั้นเป็นเรื่องของศาสนาพราหมณ์

เมื่อตัดกระแส..ลงได้ จึงรู้ว่า ความคิดจิตใจนี้เขาอยู่ตรงที่ว่า ตั้งจุมุกหัก ฝ่าเข้าไปนี่..อยู่ใน มันสมอง จึงรู้ได้เลย นี้ เมื่อเกิดที่ว่าพลังมานปรมาณูมโนมยิทธิเข้าตัดกันจริงๆ ถึงจะได้ อันนี้ก็ ขอให้เข้าใจ คือก็แสดงธรรมพอเถรนั้นๆ

ฉะนั้น ก็จะยกผู้มีปัญญาประดุจดั่งแผ่นดินมาเปรียบเทียบอีก

อย่างองค์พระสารีบุตรผู้รองของพระศาสดา ท่านกระหายอยากตรัสรู้แน่ คืออยากจะพ้นทุกข์ เทียวแสวงหาโมกขธรรมเหมือนกัน จนกระทั่งที่ว่า อุปติสสะนี้ปริพาชกคือชื่อของพระสารีบุตร ตอนเป็นปริพาชก เรียกว่าท่องเที่ยวหาอยู่นั้น แสวงหาครูบาอาจารย์ เพราะว่าหมดความรู้ของ สกฺยชัยปริพาชก และในชมพูทวีปนั้นจะสู้พระสารีบุตรไม่ได้

เมื่อไปถามปัญหาเกี่ยวกับพระอัสสชินั้น คือว่าท่านสงสัย เพราะว่าในยุคแรกๆ ยังไม่เห็นพระ นุ่งห่มผ้ากาสาหวัดสร พระสารีบุตรนั้นก็แปลกใจ เลยจึงเข้าไปถามปัญหาเกี่ยวกับพระอัสสชิ เรียกว่า ปัญหาเกี่ยวกับพระอัสสชิ ว่า..

“พระคุณเจ้านี้บวชจำเพาะใคร ใครเป็นศาสดาของท่าน ศาสดาของท่านสอนอย่างไร”

พระอัสสชินี้ขนาดท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านยังถ่อมตัวนะ ว่า

“อาตมานี้ก็พึ่งเข้ามาสู่พระธรรมวินัยใหม่ๆ ยังไม่รู้อะไรมาก”

พระสารีบุตรนั้นก็พูดขึ้นมาเลยว่า

“เอาละ เออละ ถึงท่านจะสอนเราเป็นล้านพระคาถา แสนพระคาถา หมื่นพระคาถา พันพระคาถา หรือจะสอนมาหมดทั้งจักรวาล เราก็จะรู้ได้ในพริบตาเดียว ไม่จำเป็นต้องเอามาก เอาเพียงแต่แก่นๆ เนื้อๆ ก็พอ”

เห็นไหม ปัญญาของพระสารีบุตรถึงขนาดนั้นแหละ

ทุกวันนี้ มันไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อได้ยินวาทะของหลวงปู่สาวกโลกอุดรเทศน์ออกไปนี่ เขาก็ว่า

“เออ..พูดหนักหน่วงไป พูดคล้ายๆ มีปฏิหาระ”

เขาจึงว่ามันเป็นบารมีของคนๆ นั้น อันนี้ไม่ว่ากัน ไม่ว่าเขา เพราะว่าแต่ละคนนี่คือว่า ล้วนแต่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาจะเอาของจริงหรือของปลอมมัน ก็เป็นเรื่องของเขา

พระอัสสชิจึงสอนขึ้น สอนพระสารีบุตร ว่า..

“เอ ธัมมา เหตุปภวา เตสัง เหตุง ตถาคโต (อาหะ)

เตสัญจะ โย นิโรโธ จะ เอวัง วาที มหาสมโณ”

ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยเราได้ความว่า

“ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ เมื่อเหตุดับผลย่อมดับ”

“พระสมณโคดม สอนอย่างนี้” วาจน์นะ

ปัญญาของพระสารีบุตรจะเปรียบปราดชาติบัณฑิตขนาดไหน ท่านตีได้เลย หมายความว่า ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ สิ่งทั้งหลายทั้งปวง บาปบุญอะไรก็แล้วแต่ ชัรบถขับเรือ ทำการทำงาน มันเกิดแต่เหตุมันเกิดแต่ใจทั้งนั้นเลย ทีนี้ ถ้าพูดอีกตรงๆ ก็บอกว่าระดับที่จะเข้าสู่มรรค ผล นิพพาน ก็เลยทั้งหลายมันเกิดจากใจ ถ้าดับตัวเหตุคือใจสมุทัยแล้วนะนะ ตัวราคะ โทสะ โมหะ มันจะมาจากทางไหน หลวงปู่ยังมองไม่เห็นทางเลย ทีนี้ คนไม่รู้ว่าจิตใจเขาจะดับได้นะ ก็เลยไม่เชื่อหลวงปู่ ไม่เชื่อเลย เขาดับได้ ดับ..สองสามชั่วโมง สี่ชั่วโมง คนไม่ตายหรอก ดับความคิด ดับจิต ดับใจ, ถ้าดับลมหายใจเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนถึงจะตายได้

แต่ว่าหัวใจด้านซ้ายนี้เขาเกี่ยวโยงกันทางร่างกายเท่านั้น เขาไม่เกี่ยวโยงกันทางความคิดหรอก อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ นี่แหละระดับปัญญาของพระสารีบุตร

พระอัสสชิก็บอกว่า..

“อุปติสสะ..อันศาสนาพราหมณ์นั้น เขาว่าความคิดนั้นอยู่หัวใจด้านซ้าย เภอจงฟังเข้าตรงตั้งจุมุกหัก”

พระสารีบุตรก็ฟังเข้ามาตรงนี้แพ๊บเดียว ดับได้สองสามนาที ได้บรรลุปะเป็นพระโสดาบัน เข้าสู่กระแสพระนิพพาน เห็นไหม ไปสอนพระโมคคัลลาน์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านมาปฏิบัติธรรมเอาจริงเอาจังอีกเพียง ๑๕ วันเท่านั้น ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ไปเลย นั่นถึงขนาดนั้น เรียกว่า

ดับเป็นอนุปาติเสสนิพพานธาตุลงไปนั้น เป็นพระอรหันต์มรรคนะ มีอานุภาพรุนแรงมาก มีอานุภาพรุนแรงมาก

ที่นี้ คนทุกวันนี้เขาไม่รู้กฎไม่รู้วิธีในทางนี้ อีกวิธีหนึ่ง คือวิธีที่ว่ากำหนดรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อะไรก็แล้วแต่ ล้วนเป็นพุทธคำสอน ให้รู้จักการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป สลายไป ของรูปธาตุ นามธาตุ ของรูปขันธ์นามขันธ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้เห็นว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา โดยสมมติบัญญัติเท่านั้น สภาวะจริงเรายังไม่รู้ เมื่อปฏิบัติธรรมนั้น คือว่าปฏิบัติไป ปฏิบัติไป

ที่นี้ จะวกเข้ามาหาหลวงพ่อก็คือ การปฏิบัติธรรมอยู่วัดป่านาเบ็ญนั้น ไปอยู่องค์เดียว..ไปอยู่ องค์เดียว ก็ไม่รู้อะไรเป็นอะไรเลย เรียกว่าสู้แต่อารมณ์อย่างเดียว อย่างอื่นมันเอาไม่ได้ แสดงว่า องค์พระธาตุพนมท่านช่วยแล้ว ท่านช่วยเข้ามา

เห็นอารมณ์อย่างเด่นชัด เหมือนเราดูภาพในโทรทัศน์ หรือดูหนัง ฉันใดก็ฉันนั้น ถ้าคิดถึงใคร..ถ้าคิดถึงเมีย คิดถึงผู้สาว หลวงปู่พูดไปเลย มันเห็นภาพมาเลย น้อมเป็นโอบนโยโกดึงมาได้ ดึงมาสู้กันอยู่ตรงนี้ได้ถึงขนาดนั้น บางทีมันพูดกันอยู่ในศิระชะ เออ..พูดอยู่ในหัว ได้ถึงขนาดนั้น สู้กัน ฟ้าผ่าหัวหลวงพ่อก็คือไม่รู้ว่ามีครั้ง ก็เหมือนครั้ง เบรียะ..หูดับดับไหม้ แต่มันดับไม่ถูกที่ มันดับแบบที่อู๋ ไม่รู้ว่าดับตรงไหน

ที่นี้ก็เรียกว่า ถ้าเป็นภาษาไทยเรียกว่าจ้องดู ภาษาลาวเขาว่าแอบดู หรืออะไรนี้ แต่หลวงปู่ ไม่ได้ปฏิบัติธรรมอยากให้มีมันดับนะ อยากหาใจว่าเขาอยู่ตรงไหน มันอยู่ตรงนี้ ก็จะถามมันว่า ตรงไหนเป็นอรหันต์มรรค อรหันต์ผล เออ..ตรงไหนเป็นโสดา สกทา ปฏิบัติธรรมอย่างไรถึงจะถูกวิธี คือว่าเพ่งอย่างเดียว

บางทีแพล็บเดียวมันเจ็บอยู่ทางข้อต่อ มันก็มาเกาะอยู่ทางนี้ ออกไม่ได้สองสามเดือนก็มี เอากันถึงขนาดนั้น เมื่อเอาเข้าจริงแล้ว...ความแม่นยำ..ความแม่นยำ บารมีมาถึง หมายความว่าเต็มเปี่ยม หลวงปู่ยังคงเคยเทศน์ว่า ถ้าเพ่งถึงแสนครั้ง แสนครั้งนะ จะถูกจุดหมายให้ได้ ว่าอย่างนั้น จะถูกจุดหมายให้ได้..จะถูกจุดหมายให้ได้ จะดับลงให้ได้เลย

การดับลงนี้ ไม่ใช่ดับด้วยที่ว่าเฉยๆ นะ

ดับลงแล้วนะ แสบหัวสมองจะระเบิดแตกตุม ถึงขนาดนั้น มีอานุภาพมาก เปล่งรัศมี จนกระทั่งว่านั่นแหละ..

พระองค์ก็ตรัสไว้แล้วว่า ไม่มีการจู้..จู้..จู้, ไม่ใช่โลกหน้า..โลกอื่น, ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงเดือนดวงดาวอะไร พระองค์ก็ตรัสไว้

ไม่มีการเข้าการออกของสุข ของทุกข์อะไรเลย. ทรงไว้เช่นนั้น นั่นแหละ จึงสิ้นสุดในการเดินทาง ของหลวงปู่อยู่ที่วัดป่านาเบ็ญนั่นเอง ปากของหลวงปู่ก็มี ปากของหลวงปู่ก็มีเหมือนกัน ตั้งแต่วัน นั้นเป็นต้นมาไม่เคยไปถามใครๆ เลย

พระองค์ก็ตรัสไว้แล้ว “ลูกของเรา หรือสาวกของเรา ผู้ถึงแล้วที่สุดแห่งความดับทุกข์ จะไม่ไปถามใครๆ เลยในโลกนี้ เพราะว่าสภาวะขององค์ฌานนิโรธนั้น จะเผยความลึกลับออกมาให้เห็น”

ไม่เหมือนบางคนนะ หลวงปู่จะพูดไปเลย

เช่นหลวงปู่เทียน เหล่านี้เป็นต้น บรรลุเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่เป็นฆราวาสอายุ ๔๖ ปี บวชเข้าไป แล้วก็ไปเรียนกับเจ้าคุณพุทธทาสบ้าง เจ้าคุณปัญญานันทะบ้าง

พระอรหันต์ประเภทไหนเป็นอย่างนั้น..มันไม่ได้เรื่อง หมายความว่า เป็นพระอรหันต์แล้วยังไปเรียนต่อว่าฉันเถอะ ยังไปเรียนศึกษาต่อ เรียกว่ามันไม่ใช่ ไม่เข้าข่าย

นี่หลวงปู่ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็บอกว่าตลอดถึงที่ว่ามนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก หลวงปู่ไม่มีหน้าที่ไปถามใครๆ เลย ไม่มีหน้าที่ไปถาม สิ้นสุดแห่งการเดินทางไปแล้ว จะไปถามใคร..ใครเขาจะตอบได้ เขาตอบไม่ได้เพราะสภาวะมันอยู่กับเรานี่เอง เอ้อนั่น เขาจึงไม่รู้เรื่อง

เมื่อออกมาเผยแผ่ธรรม บางคนก็ว่า เออ..สายโน้น สายนี้ อย่างนั้น อย่างนี้ เดียวนี้มีแล้ว มีเกิดขึ้นแล้ว สำนักวิเวกาศรม แต่ก่อนเขาก็ว่า จบครั้งที่ ๑ เป็นโสดา, จบครั้งที่ ๒ เป็นสกทา, จบครั้งที่ ๓ เป็นอนาคามี, จบครั้งที่ ๔ เป็นพระอรหันต์. เดียวนี้หันมาแล้ว หันมาดับครั้งที่ ๑ ดับครั้งที่ ๒ ดับครั้งที่ ๓ ดับครั้งที่ ๔ แล้ว หันมาดับเหมือนกัน นั่น..เป็นเช่นนั้น

ยกตัวอย่างง่าย ๆ

เช่นเจ้าคุณพุทธทาส ท่านหลงกลนะ ท่านหลงกล แต่หลวงปู่ไม่ได้เกลียดท่าน ท่านว่า..

“ปฏิจฺจสมุปาบาท เป็นอริยสัจใหญ่, อริยสัจสี่ เป็นอริยสัจเล็ก”

คนเชื่อทั้งประเทศเลย รวมทั้งหลวงปู่ด้วยก็จะเชื่อเหมือนกัน แต่ว่าก็ฟังหูไว้หู

เมื่อถึงแล้ว...หลวงปู่จึงแก้เลย

สำหรับปฏิจฺจสมุปาบาทนั้น มีเพียง ๒ สัจจะเท่านั้น คือทุกข์กับสมุทัยเท่านั้น

อริยสัจสี่ มี ๔ สัจจะ, มีนิโรธ..มีมรรค อีก

นั่น ๔ กับ ๒ อะไรมันมาก เจ้าคุณพุทธทาสหงายหลังเลย นั่น ท่านจึงเสียใจมาก จนกระทั่งที่ว่า เลือดคั่งในสมอง เห็นไหม

เช่น สัมมา อรหัง นี้ หลวงปู่คือว่าจะพูดไปหลายอย่าง ไม่ได้พูดเป็นเนื้อเรื่องอะไรละวันนี้ หลวงปู่ก็บอกว่า เด็ดเหมือนกันสัมมา อรหัง

หลวงปู่ก็ฟังลูกแก้ว สมัยอาจารย์จรินทร์ไปสอนอยู่ที่วัดอ่างหิน จังหวัดจันทบุรี

ฟังจนกระทั่งที่ว่า ถอดกายทิพย์ได้เหมือนกัน ที่นี้เราต้องฉลาด หลวงปู่ฉลาด พอมันเดินมา หลวงปู่เดินมาจริงๆ คือว่าถอดออกไปแล้วมันเดินกลับมา แพล็บที่เดียวก็จับได้เลยว่า เออ..มันเป็นการ คิดปรุงแต่งของเราเอง นั่น มันก็เป็นเพียงแค่นั้น..ไม่มีอะไรเลย

เช่นเขาสอนว่า กายทิพย์ กายหยาบ กายละเอียด กายอะไรก็แล้วแต่ กายเทวดา กาย
พระพรหม กายโสดา กายสกทา กายอนาคามี กายอรหันต์ หรือกายนิพพาน แต่ความจริงกายนั้น
ไม่ได้ไปนิพพานด้วย เขาพูดไปเฉยๆ

เช่นคุณเสริมชัยก็บอกว่า “นิโรธ เป็นโคจร” แหม..คำนี้ เถรสมาคมน่าจะ น่าจะลงโทษได้
นิโรธเป็นโคจร...ไม่มี

นิโรธแปลว่าดับ...ไม่มีอะไรเหลือแล้ว จะโคจรไปอย่างไร!

นี่คือว่าคนฟังนั้นนะ ระดับคนฟัง แสดงอยู่ที่พุทธมณฑลด้วย มีแต่มหาฯ ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค
ทั้งนั้นเลยไปฟัง เรียกว่าต่างคนก็ว่าตาบอดคล้ายๆ กันเลยไม่รู้จะอะไร

ตอนโพธิวัชรบรรลุนั้น ก็แหม..อีกแหละ หลวงปู่ก็บอกว่า แหมอยากจะไปตัดสิน
เหลือเกิน แต่ก็ไปไม่ได้ เพราะว่าเราเป็นพระปาพระดอย หลวงปู่เป็นพระปาพระดอย ไม่มีสงาราคี
อันใด เมื่อออกเผยแผ่ธรรม พุทธคำสอนของพระองค์อย่างแท้จริงแล้ว เขาก็ว่า เออ..หลวงปู่นี้ คือ
ว่าพูดโง่ที่ว่าหนักหน่วง เรียกว่าพูดที่ไม่น่าเหมือนสำนักอื่น

จะเหมือนได้อย่างไร...ของจริง

...เมื่อพระอาทิตย์ไพล่ขึ้น พันขอบฟ้าขึ้นมาแล้วนะ...

...ไอ้คนหนึ่งจะถือตะเกียงแข่งพระอาทิตย์อยู่ ก็ลองดู

เพราะว่าแสงอาทิตย์นั้น มันเผาผลาญไปหมดแล้ว แสงสว่างจ้าไปทั่วจักรวาล

คือว่า นี่เป็นยอดพระธรรมของพระองค์ จึงจะมีความสบายใจ ถึงที่สุดแห่งทุกข์

ตั้งแต่ก่อนมันคาคอ มันคาสมอง มันคาหมัด เรียกว่าไม่รู้จะอะไรเลย มันไม่รู้ การประพฤติธรรม
กรรมฐานก็ปฏิบัติไปเช่นนั้นแหละ ปฏิบัติไปโง่ไปตลอด โง่ไปตลอด

จนกระทั่งวาระสุดท้าย เขาจะดับความโง่ตัวเอง

ดับจิต ดับใจ ดับความคิดที่โง่ๆ

วิชาจึงจะเกิดขึ้น ญาณหยั่งรู้จึงจะเกิดขึ้นภายหลัง.

นั่น..นี่ถูกต้องที่สุดเลย พุทธคำสอนของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสไว้แล้วว่า เป็นบทอันลึก ลึกซึ่งมาก

เป็นของยากอย่างยิ่งที่สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ จะรู้แจ้งแทงตลอดได้โดยง่าย ไม่มี

ตั้งแต่ตัวปัจจุสมุพบาทนั้นนะ เขาเถียงกันทั้งโลก ว่านั่นเถอะ ไม่รู้ว่าใครผิดใครถูก หลวงปู่ก็ไม่รู้

พอถึงแล้วมันจึงรู้ว่า เออ..ผิดทั้งหมดเลย

ฝ่ายเจ้าคุณพุทธทาสก็ผิด

ฝ่ายพุทธโฆษาจารย์แต่งไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็ผิด

ฝ่ายหลวงปู่มั่นก็ผิด ผิดอีก

หลวงปู่เคารพนะ ท่านทั้งหลายฟังให้ดีๆ คือว่า อย่างอาจารย์มหาบัว หลวงปู่เคารพ ตัวบุคคลไม่
เกลียด ท่านก็บอกว่า เมื่ออาจารย์มั่นตรัสรู้ นั่น ก็ตรัสรู้ถึงสุภาภิเสสนิพพานธาตุเลย

เห็นไหมนั่น คนเชื่อทั้งแผ่นดิน เห็นไหม เชื่อทั้งแผ่นดิน

แล้วบารมีล่ะ จะเอาพระพุทธรูปไว้ตรงไหน ถ้าไปเชื่อมมหาบัว จะเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ศาสดาเอกของโลกไปไว้ตรงไหน หลวงปู่ยังมองไม่เห็นทาง

ฉะนั้น หลวงปู่จึงเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง

สอุปาทิเสสนิพพาน นั้น เป็นชื่อของอะไร

เป็นชื่อของโลกุตตรธรรม ๙ ..ชื่อที่ ๙ โนน เลยพระอรหันต์ตผลไปแล้ว จึงจะเป็น

สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ นี่คนไม่รู้ นั่นแหละ ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ถึงจะพูดผิดเขาก็เป็นถูก, ผู้ไม่มี

ชื่อเสียงอย่างหลวงพ่อนี้ก็ ถึงจะพูดถูกก็เป็นผิด นี่คือว่าคนไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม

พระพุทธรูปก็ที่ว่าด้วยขนาดตั้งสถานของพระองค์ พระองค์จึงรู้ล่วงหน้าว่า

“สาวกของเรานั้นผู้รู้ธรรมจริงกายเบื่องหน้านั้น จะเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น” คือว่าเป็นอยู่อย่าง

ลำบาก ไม่ค่อยมีศรัทธานาบุญอุปถัมภ์

หมายความว่า เขาเชื่อแต่สิ่งโคลงลอยไปต่างๆ นานา จิปาถะ

ทุกวันนี้จึงถูกเป็นพินเป็นไฟขึ้นมา ตัดสินอะไรก็ไม่เป็นทำเป็นทางอะไรสักอย่างเดียว

ต่อไปนี้หลวงพ่อก็อธิบายธรรม บางทีหลวงพ่อก็อธิบายวิทยาศาสตร์ซ้อนเข้าไปด้วย เช่น

ศาสตร์หนึ่งเขาเอาไปไม่ได้ ทีนี้ศาสตร์นี้จะพูดไปอีกว่า ศาสตร์ปรมาณูที่เป็นศาสตร์อาณานั้นเขา

เอาไปได้ ฝ่ายยุโรป คือว่าเยอรมัน ฝ่ายจีนเขาเอาไปได้

แต่อีกศาสตร์หนึ่ง คือว่าศาสตร์อันลึกลับ ทีนี้หลวงปู่เรียกว่าศาสตร์ปรอทหรือศาสตร์ปรมาณูนี้ เขา

เอาไปไม่ได้เลย ศาสตร์อันนี้เอาไปไม่ได้ คือว่าคงจะเป็นพระเถระที่ว่า เขาเผาไฟทิ้งเสีย คือมัน

ยาก ทีนี้ เมื่อหลวงปู่รู้แล้ว จึงจะท้าวขึ้น ศาสตร์นี้เป็นพุทธศาสตร์ที่แท้จริงเลย

เป็นพุทธศาสตร์ที่แท้จริงเลย ฉะนั้น เรื่องภูตผีปีศาจก็ดี เรื่องอะไรก็ดี หลวงปู่จึงบอกว่า ในวง

ปริวาสกรรมว่า

“ถ้าใครเชื่อเรื่องผีก็เฝ้ากัน ถ้าใครไม่เชื่อเรื่องผีก็เฝ้ากัน”

พูดหนักๆ ไปก็บอกว่า หมาเฝ้ากัน เออ..พูดอยู่ในวงปริวาสฯถึงขนาดนั้น

เพราะว่าจะปฏิเสธก็ไม่ได้ จะรับก็ไม่ได้

“สิ่งหนึ่งมี สิ่งหนึ่งจึงมี” พระพุทธรูปทรงตรัสไว้

หลวงปู่จึงรู้เช่นเห็นชาติพวกที่ว่า เขาสอนกันมาผิดๆ

จะปฏิเสธไม่ได้ สมมติเท่านั้น..สมมติเท่านั้น เรียกว่าสารปรอท สารอนู เขารวมตัวกันเข้าเป็นคน

เป็นสัตว์อะไรเหล่านี้ สมมติเรียกเอาทั้งนั้นเลย นี่ขอให้เข้าใจ

เช่นว่า การเวียนว่ายตายเกิด เราจะปฏิเสธก็ไม่ได้..ปฏิเสธไม่ได้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ เคยสร้างสม

บารมีกรรมมาเช่นไร เราก็ได้อย่างนั้น

ฉะนั้น หลวงปู่คาดคะเน ไม่ใช่คาดคะเนหรอก คนที่จะเข้ามาหาหลวงปู่ก็คือว่า ส่วนมากแล้ว ดูลายมือก็ได้ ว่าคนนั้นปัญญาจะเกิดขึ้นมาแล้ว จึงจะเข้ามาทางนี้ ส่วนมากแล้วจะหนักไปทาง เดรัจฉานวิชาเสียเป็นส่วนมาก คือเขายังติดในอิทธิฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่งว่า รู้วาระจิตของคน อย่างนั้นอย่างนี้ แต่หลวงปู่สาวกโลกอุดรนี้ ไม่ค่อยอยากจะพูด..ไม่ค่อยอยากจะพูด

ถ้าพูดจริงๆ แล้วเรื่องที่ว่า สำหรับบุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือว่าญาณหยั่งรู้ในอดีตชาติ หรือ ว่าทิพจักขุญาณ อาสวักขยญาณ ทั้ง ๓ ญาณนั้นะ

ถ้าท่านไม่ได้เสียก่อน ท่านจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร

หลวงปู่ยังมองไม่เห็นทาง..ไม่เห็นทางเลย แต่หลวงปู่ไม่แสดงออกให้รู้เท่านั้นแหละ นั่นแหละก็ ขอให้เข้าใจ

ที่นี้ ก็อยากให้หลวงปู่แสดงให้ฟังอย่างนั้นอย่างนี้ คือว่า ก็ปฏิบัติเอา ปฏิบัติไป ถึงจะรู้ได้

ถ้าดับลงจริงๆ นะ หลวงปู่จะรู้ได้ทันที

ทุกวันนี้ปฏิบัติธรรมบางทีก็ดับไปเลย เขาว่า

อย่างหลวงพ่อบุชา เห็นไหม หลวงพ่อไม่ได้จ้วงจาบนะหลวงปู่ชาของเรา หลวงปู่ชาทำไมจึงเป็น เช่นนั้น เพราะว่าหลวงปู่ชาปฏิบัติธรรมแบบสายหลวงปู่มั่น ประยุกต์กับของเว่ยหล่าง ฮวงโป เป็น ลูกศิษย์ของเจ้าคุณพุทธทาสเหมือนกัน ที่นี้วิบากกรรมเลยตามทัน ตามทันอย่างไร ท่านอยากได้ ลูกศิษย์ฝรั่ง ลูกศิษย์ฝรั่งของท่านนั้นอยู่ที่อังกฤษ อเมริกา มีหมด หาว่าไม่รู้ไม่ว่าพวกศาสนาคริสต์เขา ยอมทุกอย่างทุกอย่างเพื่อจะลัมให้ได้ ลัมตัวใหญ่ให้ได้ เขาเอายาให้ท่านกิน ท่านฉันนะทุกวัน ลูกศิษย์ของท่านมีชื่อเสียงเรียงนามอย่างอังกฤษเข้ามา ที่นี้มันเลยทำลายระบบประสาทได้ แต่ถ้า สำหรับพระอรหันต์จริงๆ นะ ยาเหล่านั้นจะขึ้นไม่ถึงระบบประสาทเลย จะตัดกระแสได้เลย จะตัดกระแสได้ ยาที่พวกเขาเอาให้กินก่อนเข้าโบสถ์ ถ้าเป็นพระอรหันต์จริงๆจะขึ้นไม่ได้

หลวงปู่พิสูจนมาแล้ว คุณเดวิดนเอาให้หลวงปู่กินตลอดทั้งพรรษา ขึ้นไม่ได้เลย พิสูจน ออกมาให้รู้ ฉะนั้น หลวงปู่ชาจึงเป็นโรคอัมพาตถึง ๒๐ ปี นำสมเพช นำสงสารท่านเหลือเกิน ไป เสียร์พระฝรั่ง ฉะนั้น เฉพาะพระฝรั่งนี่อย่าเข้ามานะ มาหาหลวงปู่ไม่ได้นะ ไม่เอา จะไปประกาศ ศาสนาประเทศนอกก็ไม่เอา ถ้าแน่จริงก็เอาไปศึกษา เอาไปปฏิบัติ ห้ามเข้ามาอยู่ร่วมเป็นอันขาด พวกนี้เขายอมทุกอย่างเพื่อที่จะทำลายเท่านั้น หลวงปู่กล้าพูดถึงขนาดนี้ หลวงปู่จับจุดได้

เช่นคุณสมภพเหล่านี้ เคยเป็นถึงบาทหลวง กล้าจ้วงจาบนิโรธรรม ลองดูสิ

อย่างหลวงปู่เทศก์ เทศรังสี หลวงปู่ทำไมจึงกล้าพูดว่า เดียรถีย์เทศก์ เทศรังสี หลวงปู่กล้า ทำไม จึงกล้า หลวงปู่ไม่ได้ดูหมิ่นคุณแคลนหลวงปู่เทศก์ หลวงปู่เออองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะว่าท่านจ้วงจาบ สัจญาเวทิตนโรห เป็นโลกีย์ คำๆ เดียวมีในหนังสือ

หลวงปู่ก็บอกว่า คอยดูหลวงปู่เทศก์ คอยดู คอยดู อยู่ถ้าหนักเบ็งไม่ได้เลย จนมาที่ว่ามาตายอยู่ที่ ถ้ำขาม แล้วก็ไหลตายด้วย นั่นถึงขนาดนั้น ท่านทั้งหลายจะไปเชื่อใคร

ชีวิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดรไม่ได้มอบให้ใครๆ ทั้งสิ้น มุ่งประเด็นไปสู่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง นั่น เมื่อถึงแล้ว ถึงหลวงพ่อก็ดูไปถึงใครไม่มีเกลียดไม่มีชัง อยากจะให้ข้อคิดเตือนใจพวกที่มีบารมีนะ จะได้เดินทางไปถึงความพ้นทุกข์
จะไปเชื่อว่า เออ..หลวงปู่เคยถามนะ เคยถามว่า

“เอ้อ..ถ้าท่านอาจารย์ของท่านเป็นพระอรหันต์จริง ทำไมไม่อธิบายอริยสัจสี่ กับ ปฏิจตุสมุขปาท”
เขาว่า “เอ๊ย..ท่านก็รู้หมด แต่ท่านไม่อธิบายเฉยๆ” ว่างั้นเถอะ

นั่น มันก็เป็นเช่นนั้น, ทุกวันนี้เขาจึงเอาต่อไม้ หรือว่าเอาหินเป็นพระอรหันต์กัน มันจึงผิด ผิดตรงนี้จะผิดมากที่สุด เรียกเข้าไปเลื่อมใสปฏิบัติภายนอก เรียกว่าเลื่อมใสในอริยาบถอย่างนั้น
อย่างนี้ เรียกว่ารู้วาระจิตคนอย่างนั้นอย่างนี้ มีเล่ห์เหลี่ยมมาก มีเล่ห์เหลี่ยมทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจะกอบโกยทุกสิ่งทุกอย่าง

บางทีจะเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงหลวงพ่อก็ก็นั่งนะ หนังสือพิมพ์เขาลงว่าคุณยันตระ แต่ก็อาจจะไม่เป็นจริงก็ได้ว่า พระพุทธเจ้ากัลป์ชาติมาเกิด ก็คงจะไม่ใช่คำพูดของท่านก็ได้ หรือหนังสือพิมพ์พิมพ์เกินไปได้ก็ได้ ถ้าคุณยันตระพูดเช่นนั้นจริงๆ ละก็ ไม่ได้ ส่ายหัวเลย เออ..ใช้ไม่ได้ นี่ท่านคงจะไม่ได้พูด หรืออะไรทำนองนี้ คือว่าหลวงปู่ก็ดูแล้วว่า ปฏิปัตยานั้นคนเลื่อมใสท่านมาก..เลื่อมใสท่านมาก แต่ว่าคำสอนท่านผิด

คำสอนนี้มาจากเจ้าคุณพุทธทาสเหมือนกัน เรียกว่า อะไร

เวทนา...เป็นปัจจุบัน

สังขาร...เป็นอนาคต

สัญญา...เป็นอดีต

แหม..คำพูดคำนี้ นั่น มันไม่ใช่คำพูดของคนศาสนาพุทธ มันเป็นคำพูดของสัตว์อเวจีมหานรกเลยทีเดียวนะ คำพูดคำนี้ ถึงขนาดนั้น

หลวงปู่สาวกโลกอุดรจึงมีหน้าที่ปกป้องพุทธคำสอนทุกสิ่งทุกอย่างเลย

กฐีปขันธห้า ขันธห้าเขาแยกกันไม่ได้

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แยกกันไม่ได้

เกิดกฐีปเดียว..ตายกฐีปเดียว

เช่น ..ไปก็(เสียง)..ขันธห้ากฐีปหนึ่งแล้ว

อะไรจะเป็นอดีต? อะไรจะเป็นอนาคต?

ถึงเราจะจำ เรื่องราว(สัญญา)มาแต่อดีต

สภาวะที่เราคิดอยู่เดี๋ยวนี้ มันก็เป็นปัจจุบัน

ส่วนคำว่า สังขารเป็นอนาคต ก็สังขารแปลว่า..ความคิด

ก็ เรา คิด อยู่ เดี่ยว นี้ ..มันจะเป็นอนาคตได้อย่างไร

หลวงปู่เมื่อถึงแล้วนะหลวงปู่จึงรู้ เออ..นี่มันโกหกกันเช่นนี้

หลวงปู่จึงว่า เออ..คุณมันมีดมนอนธการ

หลวงปู่จึงแสดงธรรมที่ว่า ถ้าไปแสดงในวงปริวาสกรรม จะมีเนื้อเรื่องคือว่าเข้าประกอบ มินิทาน
เข้าประกอบ เช่นว่านิทานเรื่องนางสาวสิริมา แหม คนชอบมาก เรียกว่าจำหน่ายเทพแต่ละครั้ง ก็
ว่า สี่ห้าร้อยม้วน บางทีอาจารย์สุเทพเป็นลมไปนอนอยู่กลางทุ่ง สู้ไม่ไหว คือว่าเครื่องมือไม่พอ อัด
ไม่พอ คนสั่งมาก ก็สั่งที่คนละเก้าอี้ม้วนสิบม้วน พระเป็นร้อย ที่นี้คนอัดก็มีเครื่องเดียว มันก็จะเป็น
ลมตาย เออ ท่านก็เก่งเหมือนกัน ไม่นอนคืนสองคืนก็มี เพราะว่าเครื่องไม้เครื่องมือไม่มี เพราะว่า
นี่แหละขาดการสนับสนุน

ทั้งๆ ที่ว่าเขารู้ธรรมจากหลวงปู่แล้วนั้น เมื่อเขานำไปประพฤติปฏิบัติ ทำไมไม่เกิดเป็นมรรค
เป็นผล ท่านทั้งหลายรู้ไหม ก็หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ เขาจะจับเอาแต่คำสอนไปนั้น เป็นไปไม่ได้เลย
พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า

“ถ้าใครรู้ธรรมของเราตถาคต จากใครแล้วไซ้ จงฟังบูชาคนนั้น เหมือนพราหมณ์บูชาไฟ
เถิด” พระองค์ตรัสไว้แล้ว

ที่นี้พวกนั้นจะมาจับเอาแต่คำสอน มันเป็นไปไม่ได้ ชีวิตของหลวงปู่ยังมี ยังมีชีวิตอยู่ เขาไม่
กล้า النوم คือว่าไม่ลดทิวิมานะเข้ามาจับฟังโอวาท มาประพฤติปฏิบัติตามแท้จริง จึงไม่ได้อะไรเลย
เฉพาะการเพียรฟังในแนวการปฏิบัตินะ อีกอย่างหนึ่งจะขอพูดให้ฟัง
ทุกวันนี้เขาก็ฟังเหมือนกัน ฟังอย่างไร

เพราะพระเวทศักดิ์กลับชาติมาเกิดเป็นโทรทัศน์ เลยพากันไปฟังโทรทัศน์ เรียกว่าโทรทัศน์
จนกระทั่งว่าลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ไม่ได้ฟังตรงนี้เลย..นั่น

แต่ก่อน พวกฤๅษีชีไพรท่านฟังพินฟังไฟ จนกระทั่งว่าฟังพินเฉยๆ ลูกเป็นไฟได้ สายตาใน
ของท่านคมกล้าสุดขีดเดาการ ยกตัวอย่างเช่น ชฎิล ๓ ฟัน้อง พร้อมบริวารรวมกันเป็น ๑,๐๐๓
คน ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์พร้อมกัน แต่ก่อนหลวงปู่ไม่เชื่อ เดียวนี้เกินเชื่อแล้ว เกินเชื่อไปหลาย
ร้อยโยชน์ เกินฟ้าไปหลายร้อยโยชน์ เพราะท่านเหล่านั้นเป็นชนิดดอกบัวพินน้ำ ถูกคัดเลือก
มาแล้วจากหัวหน้าชฎิล เมื่อต้องกระแสธรรมจากพระองค์ท่านนั้นแหละ ปรึบทันทีเลย ดับ
ความคิดลงได้ ให้เป็นสมุจเฉทปหานทันทีทันใดเลย ถึงขนาดนั้น
พวกเราปฏิบัติธรรมกันแบบ เหยาๆ แหยะๆ มันจะได้เรื่องอะไร

ลูกมุนี	ต้องมึใจ	ให้เหนือเพชร
เถรหัวเห็ด	อย่ามาเด็ด	เพชรตันหา
เพชรตัดเพชร	มันเด็ดง่าย	ไม่ตายคา
เพชรตันหา	พาเวียนว้าย	ตายคารัง
ลูกพระองค์	จงมึใจ	ให้แก้วักล่า

เถรมารยา	อย่ามาเด็ด	เพชรกิเลส
เพชรตัดเพชร	เด็ดไม่เด็ด	คือกามเพศ
เพชรกิเลส	เปรตกามโทษ	มันโคตรเหนียว

ก็ขออภัยพวกแม่ออก ธรรมะที่แท้จริงไม่มีหญิงไม่มีชาย กำหนดดูสิ ลมที่เราหายใจเข้า หายใจออก มีไหมลมหญิงลมชาย มีไหม ไม่มีนะ หลวงพ่อว่าไม่มี พระองค์จึงให้ทำอานาปานสติ พระองค์อยากให้รู้ว่า ลมหญิงลมชายมีไหม นี่คือธาตุลม ธาตุน้ำที่เรากินเข้าไป น้ำตัวไหนน้ำตัวผู้ น้ำตัวเมีย มีไหม เขาสักแต่ว่าน้ำ และธาตุไฟก็เหมือนกัน อุณหภูมิจากแสงพระอาทิตย์ มีไหมไฟตัวผู้ตัวเมีย ไม่มีเลย นั่น ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม ธาตุดินก็เหมือนกัน อาหารการกินของเราที่กินเข้าไปนะ ข้าวตัวผู้ข้าวตัวเมีย ข้าวอะไร อาหารผู้อาหารเมียมันมีไหม มันไม่มี นั่น จึงเสมอภาค..จึงเสมอภาค เป็นสิ่งหล่อเลี้ยงเท่านั้นเอง

ฉะนั้น ที่ว่า คนเกิดตถัมหา รากะ ก็เพราะจิตเพราะใจ เพราะความคิดส่งจิตส่งใจไปถึงเท่านั้น ผู้ที่จะมีบารมีธรรม ได้ถึงภพถึงชาติที่สุดท้าย ยกตัวอย่างเช่นน้องสาวของพระบรมศาสดา พระนางรูปนันทา เรียกว่าเป็นเทพินครกรุงกบิลพัสดุ์เลยทีเดียว ยังสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ ถึงขนาดนั้น ท่านมีพระปริชาญาณมากถึงขนาด คือว่าดับความคิดดับจิตลงแล้ว จะเอาอะไรเป็นอะไรอีก มันก็หมดเท่านั้นเอง ความคิดจะส่งไปมันก็ไม่ไป มันไม่เอา มันไม่เอาแล้ว หมายความว่า มันรู้เช่นเห็นชาติ รู้แจ้งแทงตลอดหมดนี้..นั่นละ

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา, ผู้ใดเห็นเราผู้นั้นเห็นธรรม” พระองค์ตรัส

ต่างสำนักก็บอกว่า เออ..มาฟังดวงแก้ว ก็เห็นปฐมมรรค เห็นพระองค์เหมือนกันนะ ว่าจันเอะ, เห็นดวงแก้ว

พวกพุทโธ ก็เห็นลมหายใจ พุทโธก็เห็นพระองค์เหมือนกัน

พวกรูปนาม ก็เห็นพระพุทโธองค์เหมือนกัน

อ้าว...แล้วกัน

หลวงปู่แต่ก่อนก็โง่งนะ เขาขอร้องให้หลวงปู่แต่งหนังสือ สมัยก่อนหลวงปู่เทศน์รูปนาม อะไรได้หมด คล่องแคล่ว เขาว่านิมนต์อาจารย์ ชื่ออาจารย์บพิตรแต่ก่อน แต่งหนังสือเรื่องรูปนาม ญาณ ๑๖ ด้วย จะเป็นเจ้าภาพให้ หลวงปู่ว่า

“แต่งผีอะไร! อาตมานี้เทศน์ตามตัวหนังสือ..มันบาปตาย”

หลวงปู่ไม่เหมือนใคร ถ้าไม่รู้แจ้งแทงตลอดไม่มีทาง มือของหลวงพ่อนี้จะไม่จับปากกาไป จำเขียนอะไร คือว่าเสื่อมเสียศักดิ์ศรีสาวกขององค์พระศาสดาเป็นแน่แท้ ถึงขนาดนั้น เขาขอเป็นประกันได้เลย นี่ ให้มันมีใจเพชรถึงขนาดนั้น จึงจะเป็นลูกของตถาคตได้ นี่แต่งมะล้ามะลวย คนแต่งหนังสือทุกวันนี้ โย้ย..ดูไม่ออกเลย ดูไม่ออก ทำไมเขาถึงกล้าทำถึงขนาดนั้น กล้าทำทั้งๆ ที่

ตัวเองไม่รู้อะไร ทุกสำนัก หลวงปู่กล้าพูด ทุกคนเลย ภิกษุ สามเณร อยู่ทั่วแหล่งหล้าฟ้าดิน ไม่รู้
อริยสัจสี่, ปฏิจตุสมุปบาท ยังอุตริไปแต่งหนังสือขายตะพึดตะพือ แหมเป็นพุทธพาณิชย์ ธรรม
พาณิชย์ สังฆพาณิชย์ แต่ พวกบอดทั้งหลายนั้นนะ พวกสามสิ่ง สองสิ่ง นั้นนะ พวกห้าสิ่ง หก
สิ่ง เจ็ดสิ่ง แหม..ซื่อกันอุตลุดเลย แหม..ดีเหลือเกิน อย่างนั้นจริงๆ มันเป็นเช่นนั้น

นี่แหละท่านทั้งหลาย ก็ขอให้จับเอาแต่สิ่งดีๆ งามๆ ของพระองค์ คือว่า เรื่องฌานนี้
ให้ฟังในม้วนเทปละเอียดลออดี ตั้งแต่ฌาน ๑ ถึง ฌาน ๙ หรือ วิปัสสนาญาณ ๙ อะไรทำนองนี้
หรือ วิสุทธิ ๗ อะไรทำนองนี้ ให้เราเป็นคนเด็ดขาด เด็ดขาดทีเดียว ความสบายจิตสบายใจ คือชื่อ
แห่งพระนิพพานนั้น จะเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา เมื่อเป็นกรรมสิทธิ์แล้วนั้น เราจะได้เป็นคนเลี้ยง
โคนะ

พระพุทธองค์ก็บอกแล้วว่า..

“อย่าทำตัวเป็นคนเลี้ยงโค ให้เป็นเจ้าของโค” เสียหน่อย

เดี๋ยวนี้ไม่มีใครเป็นเจ้าของโคเลย...หลวงปู่สาวกโลกอุดรเป็นเจ้าของโค ต่อจากที่ว่า..พระสาวก
ครั้งพุทธกาล เรื่อยมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

เป็นเจ้าของโคอย่างไร

เป็นเจ้าของนิโรธธรรม ในอริยสัจสี่

ธรรมแท้มีหนึ่งเดียว เขาวางั้นนะ เอกจิต..เอกธรรม, จิตเดิม..จิตแท้ เขาวางั้นนะ

ได้ยินเขา เหมาะเอาจิต เป็นพุทธโธ

เขาคูยโว เป็นโล่ธรรม พุทธคำสอน

เป็นพุทธโธ หรือจิตโง่ โผล่สันดอน

ไม่สังหรณ์ ปอนพระโอบุษฐ์ นิโรธธรรม

เห็นไหม ทีนี้คำกลอนของหลวงปู่แต่งขึ้น ชัดแย้งกับเจ้าคุณพุทธทาสทันทีเลย ทำไม่จึง
เป็นเช่นนั้น

จิต...ก็อยู่ในขันธุ์ห้า จะเอาขันธุ์ห้านี้ไปเป็นนิพพาน นี่เขาไม่รู้ จิตเดิม จิตแท้ มันก็เอาอีกตานี้
พวกคนโง่คนบอดทั้งหลายก็กระโดดตะครุบเลย แหมดีเหลือเกินจิตแท้ จิตว่าง ปล่อยวาง วาง
เปล่า แหมดีเหลือเกินนะ

แต่ระดับที่ว่าคนมีทุกข์มากๆ นะ จะไปหยิบฉวย นั่งตาลอย ให้ที่ว่างให้สว่าง ให้สะอาด สงบ มันทำ
ได้ หลวงปู่ไม่ปฏิเสธ เป็นคำสอนของพระองค์เหมือนกัน แต่เป็นเบื้องต้น หลวงปู่ไม่ได้ปฏิเสธ
ทีเดียว อันนี้ก็ขอให้เข้าใจระดับนั้นนะ..ระดับ

ถ้าระดับเป็นโรคตับโรคไตแล้วผ่าตัดนี้ เขาไม่อยู่หรอก เขาไม่อยู่ ต้องอาศัยองค์ฌานเข้าไปตัด จึง
จะตัดภพตัดชาติได้นั้น

พระพุทธองค์ก็ทรงตรัสไว้แล้ว ที่ว่าเปรียบเหมือนเขาสุเนรุราชนั้น

หลวงพ่อก็เปรียบเทียบกับให้ฟัง

เปรียบเทียบกับกำหนดลูกแก้ว หรือว่าสัมมา อรหัง, พุท โธ, ปล่อยวางตัวกูของกู หรือว่ารูปนาม ให้เห็นเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา โอ๊ย..เห็นภาพอสุภะของเราเป็นภาพอสุภะน่าเบื่อหน่าย สะอิดสะเอียน คน..ไม่จริงยังยืน เกิดมาแล้วก็แก่ เจ็บ ตายไป คือว่ามันเอาอยู่ อยู่ หมายความว่าเปรียบเทียบกับแล้ว ฝนตกพอประมาณ ลมพอประมาณ แรงแซ่ๆ พอประมาณ เอ้อ เอาอยู่นะ เอาอยู่ที่นี้ ถ้ามันมาแรงๆ ละ เหมือนพายุเกย์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่มันพัดแหลมตะดุมฟูก หรือว่าแผ่นดินถล่มที่ญี่ปุ่น เรียกว่าแผ่นดินไหวนั่น มันมาแรงๆ เล่า

จะไปอยู่ที่ไหนล่ะ มันพัดไปหมดเกลี้ยงเลย เอาไม่อยู่

พุท..โธ ก็เอาไม่อยู่

สัมมา อรหัง ก็เอาไม่อยู่

พัดพระ พัดเณร เกลี้ยง ตายไปหมดเลย

นี่ คือว่า ลมในที่นี้หมายถึงลมกามโคตร ลมกามคุณ

มีแต่องค์ฌานนิโรธสมาบัติ คือนิโรธธรรมของพระองค์ ทำได้เลย เปรียบเสมือนเขาสุเนรุราช ย่อมไม่หวาดหวั่นไหวต่อพายุใหญ่ ที่พัดมาแล้วจากทิศทั้งสี่ มาเลย ขออาราธนาได้ พอลมมันมาปะทะหिनมันก็กระเด็นคืน เออ สู้ไม่ไหวก่อนใหญ่มาก, ฉนั้นใดก็ฉนั้นนั่น พวกกามคุณ กามโทษทั้งหลาย จะเป็นกามทิพย์ กามเทพ ชั้นสวรรค์อะไรก็แล้วแต่ จะไม่สามารถผู้เข้าถึงจุดนิโรธธรรมได้เลย เพราะว่าท่านถึงแล้ว ซึ่ง

สุญญตวิโมกข์ คือว่างเปล่าจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์ด้วย

อนิมิตตวิโมกข์ ไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายของความคิดทั้งอารมณ์ด้วย

อัปป์ณิหิตวิโมกข์ ไม่มีที่ตั้งของอารมณ์หรือความคิดใดๆ ทั้งสิ้นเลย

นิพพานัง ปรมัง สุญญัง

ที่เขาเถียงกันทั้งโลก ว่านิพพานสุญ หรือไม่สุญ ..เขาเถียงกัน

นิพพาน..สุญจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์

สุญชั่วขณะที่เข้านิโรธธรรม..นะ จะเห็นว่าเข้าที่ละสอง หรือสามชั่วโง่ง เมื่อออกมาแล้ว ท่านเรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

การบรรยายธรรมของหลวงปู่ไม่เหมือนใคร เอาแต่เด็ดๆ เอาแต่เนื่อๆ หมายความว่าต่อไปก็คือว่า วันละเล็กวันละน้อย มันค่อยๆ ทั่วๆ ชึมซาบอาบเอิบเข้าไปสู่จิตสู่นักปฏิบัติ อันตัวเรานี้จะเกิดมาเพื่ออะไร เกิดมามีพ่อแม่ มาเห็นแล้ว

ถ้าเราเกิดอีกชาติต่อไป ป่าช้าก็ยังมีจะรอเราอยู่..รอเราอยู่

ที่นี้ หลวงปู่ตัดสินเด็ดขาด..ตัดสินใจเด็ดขาด ถึงเราไม่จากลูกจากเมียตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ จำเป็น ความตายนั้นก็จะมาจากเราเป็นแน่แท้ จึงตัดสินใจออกประพฤติธรรมกรรมฐานแบบมอภาย ถวายชีวิต พระพุทธองค์เห็นความตั้งใจจริงของหลวงปู่ พระองค์จึงประทานให้ ที่นี้ คนปฏิบัติ นั้น จะปฏิบัติถึงขนาดไหนก็ได้ ถ้าไม่ถูกทางจริงๆ ถ้าไม่ถูกทาง ฉะนั้น ที่ว่า เอกจิต เอกธรรม นั้นจึงไม่เป็นความจริง

ที่นี้ ธรรมแท้มีหนึ่งเดียว คือ นิโรธธรรม

นิโรธธรรม...ธรรมทั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ นั้น กระจายออกแล้วจากนิโรธธรรมหมวดเดียว พระองค์ตรัสสอนชาวโลกทั้งหมดนั้น ถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เพื่อให้สัตว์ทั้งหลายนั้น เดินทางด้วยจิต เข้าสู่นิโรธธรรมจุดเดียว อยู่ตรงนี้(ตรงตั้งจุมุกหัก) ไม่ให้อยู่ในตวัหน่งสี่ณะ ถ้าดับ ลงได้ เออ..ใครมั่งที่จะมีอาณภาพ ใครมั่งที่จะมีอินทรีย์อันแก่กล้าที่จะเข้าไปดับได้

ความคิดบังความคิด

จิตคืออารมณ์ อารมณ์คือจิต

ความคิดคืออารมณ์ อารมณ์คือความคิด

มันบังกันไว้นี้ มันบังอยู่ตรงนี้ มันเอาไม่ได้

หมายความว่า มันคิดไปแล้วมันตั้งขึ้นมาไม่ได้ เรียกว่าโคตรเพชรโคตรเหล็กไหลมันยังไม่แข็งเท่า ความคิด ความคิดถึงจะเป็นนามธรรมก็จริง มันคิดออกไปแล้ว แหม..กว่าจะตั้งมันขึ้นมาได้นี้ แทบว่า แทบล้มประดาตาย เหงื่อแตกโชก ยางตายไหลออกกระนั้น

ฉะนั้น พระอรหันต์ครั้งพุทธกาลจึงมีมาก พระพุทธองค์ท่านสอนถูกวิธี ถูกจุด บอกถูกเสียด้วย นั้น จึงได้รู้แจ้งเห็นจริงเร็ว บางองค์ก็วันเดียว เช่นพระพาหิยะ เหล่านี้เป็นต้น วันเดียวได้สำเร็จเลย

พระพุทธองค์ตรัสว่า “พาหิยะ เฟงเข้าไปตรงตั้งจุมุกหักของเธอนั้น” พระพาหิยะนี้ก็ว่า บำเพ็ญมาตั้ง ๑๕ ปี เป็นชีเปลือยไม่นุ่งผ้า ฟุงเข้าที่เดียวเลย มีอารมณ์ไม่มีอารมณ์ก็แล้วแต่นะ สตินี้ สติปรมาณู พลังมานนี้ เฟงเข้า บักที่เดียว ดับพินาศลงเลย คือดับแล้วต้องทรงไว้ณะ ดับแล้ว ก็ทรงไว้้อย่างน้อยๆ ถ้าเป็นพระอรหันต์นั้น ต้อง ๑ ชั่วโมงขึ้นไป จึงจะเปล่งรัศมีแผดเผามวลหมู่ อนุสัยใจกามราคะ โทสะ โมหะ ให้พินาศขาดกระเด็นลงไปได้ อยู่ตรงนี้เลย

นี่ละเป็นข้อลับที่คนกล่าวไม่ได้ กล่าวไม่ถูก จึงไปเชื่อเสียเป็นส่วนมาก เชื่อบุญขององค์นั้น เชื่อบุญขององค์นี้ แห่แห่นกันไป แห่แห่นกันมา อ้าว..ที่นี้ก็เลยไม่รู้ว่าจะจุดไหนเป็นจุดไหน

ฉะนั้น ในท้ายที่สุดหยุดลงแห่งการแสดงพระธรรมเทศนาในวันนี้ ถ้าผู้ใดมาตรงแม้ว่าจะมี ทุกข์หรือมีสุขอยู่ในขณะนี้ ก็จงน้อมรับเอาพระสัทธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ไป ประพฤติปฏิบัติให้ถึงความพ้นทุกข์ ให้ได้บรรลู่ถึงองค์นิโรธสมาบัติ หรือองค์นิพพาน

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ

วิปัสสนาญาณ ๙

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

เมื่อก่อนนั้น	ฉันหลงฟ้า	บ้าหลงดิน
หลงลืมสิ้น	ทั่วดินฟ้า	บ้ากามหมุน
เต่าตาบอด	กอดกองไฟ	ใจว่าอุ่น
แต่ด้วยบุญ	หนุนบันดาล	ต้านไว้ทัน
เมื่อก่อนนั้น	ฉันหูหนา	ตาก็บอด
เกือบม้วยมอด	กอดตันหา	คาโลงผี
ฉันโง่เง่า	เต่าตาบอด	กอดโลก็ย
แต่ยังดี	มีบุญเก่า	เขาไล่ทัน
เมื่อก่อนนั้น	ฉันไหลเรื่อย	เอื่อยตามน้ำ
ไหลวนกาม	นามตัวแปร	กระแสนิฐ
เป็นบทเรียน	เขียนตราหน้า	ทั่วฟ้าดิน
โลกมลทิน	สิ้นสามภพ	จบกันที่

วันนี้หลวงพ่อก็จะบรรยายเนื้อหาสาระสำคัญขององค์เอกสัมพัญญสัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อเข้าพอกจิตพอกใจพวกท่านทั้งหลายผู้ใฝ่ความพ้นทุกข์ พวกท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่เบื้องหน้า หลวงพ่อก็กลัวนแต่ว่าเป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ของหลวงพ่อกับนั้น ทั้งนี้หลวงพ่อก็ไม่มีอะไร มาฝากมาฝัง ก็มีแต่เนื้อหาสาระสำคัญที่แสดงผ่านมาแล้วถึง ๑ เดือนเต็ม วันนี้ก็เป็นวันเพ็ญเต็ม เดือนพอดีที่เข้าพรรษามาวันนี้ จะอธิบายถึงพุทธคำสั่งสอนพอกจิตพอกใจของพวกท่านทั้งหลาย ตอนหนึ่งในประวัติของพระมหากัสสปะนั้น พระองค์บวชพระมหากัสสปะนั้นไม่ได้บวชเหมือนคนอื่น แต่เป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทาเหมือนกัน ต่อหน้าพระพุทธรองค์เหมือนกัน

พระองค์ใช้คำว่า

“กัสสปะเธอพึงศึกษาว่าแต่นี้ต่อไป เราจักเข้าไปตั้งความเกรงกลัวเกรงใจความละอายทั้งต่อหน้า และลับหลัง ทั้งต่อหน้าพระภิกษุ ผู้เฒ่า ผู้แก่ปานกลาง ผู้ใหม่ไว้อย่างแรงกล้า” นี่โอวาทข้อที่หนึ่ง ข้อที่สอง “กัสสปะ เมื่อเธอพึงธรรมสิ่งใดอันประกอบด้วยกุศลเธอจงเจียฐูพั้ง แล้วนำไปพิจารณา เนื้อความโดยแยกคาย”

ข้อที่สาม “เธอจงมีสติอย่าทิ้งกาย คือให้พิจารณากายของเธอเป็นอารมณ์ทุกเมื่อ..ทุกวินาที”

โอวาทสามข้อนี้เป็นการบวชของพระมหากัสสปะ ก็ขอให้พระภิกษุสามเณรทั้งหลายจงนำไปเป็นเยี่ยงอย่างว่าพระมหากัสสปะได้รับโอวาทเพียงสามข้อนี้ ท่านก็รีบไปเพ่ง ไปบำเพ็ญ เพียรจนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ภายใน ๘ วันเท่านั้น นี่คือประวัติย่อๆ ตอนไปบวช แท้จริงที่ผ่านมาแล้วท่านก็เคยมีครอบครัวเหมือนกัน ท่านเป็นลูกชายของเศรษฐีมหาศาลด้วยซ้ำไป ยังเสียสละสมบัติพัสดานมากมายก่ายกองออกมาบวชได้ ท่านมองเห็นภัยในวัฏสงสารที่มันลุกโชติช่วงกำลังเผาสรรพสัตว์อยู่นั้น ไฟแห่งราคะ ไฟแห่งโทสะ ไฟแห่งโมหะ เข้าเผาผลาญอยู่ทุกเมื่อ ท่านจึงแสวงหาธรรมที่มันยิ่งๆ ขึ้นไป

และอีกประการหนึ่งจะกล่าวย้อนมาถึงประวัติพระอริยบุคคลเสียก่อน พร้อมทั้งพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็เป็นบุตรของมหาเศรษฐี ทั้งสองท่านจะขนาดไหน พระสารีบุตรนี่ประวัติ คล้ายคลึงกับนางกุนทลเกสี คือเมื่อท่านเบื่อหน่ายในการครองฆราวาสวิสัยเมื่อท่านเที่ยวชม มหรสพต่างๆ นานา นั้น ท่านก็เคยได้เข้าไปศึกษาในลัทธิต่างๆ เกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับคณาจารย์ทั่ว ทั้งชมพูทวีป เพื่ออยากจะได้ธรรมมาตัดภพตัดชาติตัดกิเลส แต่ว่าไม่มีใครตอบได้ เมื่อไปเจอ พระอัสสชิพระผู้เฒ่าท่านนั้นแต่เป็นสาวกของพระบรมศาสดา พระสารีบุตรตอนเป็นปริพาชกนั้นชื่อ อุปติสสะไปถามปัญหากับท่าน

ขนาดพระอัสสชิเป็นพระอรหันต์นั้นก็ยังไม่ยอมตนว่า เราบวชยังใหม่ๆ เข้ามาสู่พระธรรมวินัยของ พระศาสดาใหม่ๆ ปัญญาไม่มาก

แต่พระสารีบุตรก็ถามจู่จู่อยู่นั้นแหละ ถ้ามพระอัสสชิเพื่ออยากรู้กรรม เรียกว่ากระหายธรรมอยาก
เอาไปดับทุกข์ดับกิเลสอย่างเดียวกันเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับว่ารูปร่างหรือไม่งาม ทั้งๆ ที่เป็นพระผู้
เฒ่าไม่เกี่ยวข้อง คนหนุ่มคนอะไรท่านถามมาหมด พระสารีบุตรท่านมีปัญญามากมายก่ายกอง
ท่านก็เลยบอกพระอัสสชิว่า ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากหรอก เอาย่อๆ สองสามคำก็พอ มาตรฐานว่า
ท่านจะกล่าวเป็นล้านพระคาถา แสนพระคาถา หมื่นพระคาถา พันพระคาถา ร้อยพระคาถาก็ตาม
เราจะรู้ได้ในปริบตาเดียว พระสารีบุตรนี่ไปทำพระอรหันต์เสียเลย แต่ความจริงพระสารีบุตรไม่รู้
หรือว่าพระอัสสชิเป็นพระอรหันต์นะ

พระอัสสชิก็ถ่อมตัวเป็นพระผู้เฒ่า ก็เลยตอบพระสารีบุตรว่า พระบรมศาสดาของเราสอนอย่างนี้
(เป็นภาษาบาลีว่าสองสามคำเท่านั้น อุปติสสะหรือพระสารีบุตรสำเร็จเป็นพระโสดาบัน)

"เยธมมา เหตุปฺปภาว เตสํ เหตุง ตถาคโต (อาหะ)

เตสญจ โย นิโรธ จ เอว วาที มหาสมโณ"

เป็นภาษาบาลีพระอัสสชิสอนอุปติสสะ คือตอนนั้นอุปติสสะยังเป็นปริพาชกอยู่เรียกว่ายังเป็น
เดียรัจฉายอยู่ เพียงกล่าวสองประโยคเท่านั้นแหละพระคาถาเดียวท่านก็รู้ (คำแปลมีอยู่ว่า)

"สิ่งทั้งหลายธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ,

เมื่อเหตุดับผลย่อมดับ"

พระศาสดาสอนเราอย่างนี้ พระสารีบุตรท่านเป็นผู้มีปัญญากระเดื่องแผ่นดินอยู่แล้ว ท่านรู้จักว่า
(แปลเข้ามาอีกก็ว่า)

กิเลสทั้งหลายมันเกิดแต่เหตุ ถ้าเหตุดับ ผลย่อมดับ ..

หมายความว่า (กิเลสทั้งหลายมันเกิดจากใจ ถ้าใจดับไม่คิดถึงมันไม่สนใจมันนะ กิเลสมันก็ยอม
ดับ ไม่มีผลออกเงยขึ้นมาเลย)

ท่านเพิ่งเข้าไปดูที่ใจที่หทัยประสาท ก็เข้าสู่กระแสของ **ความดับ** ได้ชั่วขณะหนึ่ง เรียกว่า
เข้าสู่กระแสพระนิพพาน ก็เลยไปบอกพระโมคคัลลาน์ ที่ชื่อเดิมว่าโกลิตะ ด้วยพระคาถาเดียวกัน
ท่านก็เลยได้เป็นพระโสดาบันเหมือนกัน จึงได้ไปเฝ้าพระบรมศาสดาที่หลัง และได้สำเร็จเป็น
พระอรหันต์ทั้งคู่ พระโมคคัลลาน์ปฏิบัติถึง ๗ วันก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ส่วนพระสารีบุตรนั้น
ปฏิบัติอยู่ ๑๕ วัน จึงได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์เมื่อได้ฟังพระบรมศาสดากล่าวเรื่องทิวฐิติ ๓
ประการแก่หลานชายของท่าน (ที่ชมนชะ อคคิเวสสนโคตร)

หลานชายของพระสารีบุตรนี้เกลียดพระบรมศาสดา ที่ว่าเอาลูกของเจ้าของมาบวช ตาม
หาอยู่ตั้งนาน เมื่อมาพบพระบรมศาสดาเสด็จประทับอยู่ที่ถ้ำสุกกรชาตา เขาศิขณภูมิ แขวงเมือง
ราชคฤห์ จึงกล่าวประชดพระบรมศาสดาว่า

"สิ่งทั้งหลายไม่ควรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่พอใจทั้งหมด"

พระศาสดาตรัสตอบว่า

"ถ้าอย่างนั้น ความเห็นอย่างนั้นก็ไม่สมควรแก่ท่าน"

พระศาสดาทรงมีพระปริชาญาณตรัสตอบมีไหวพริบมาก ตรัสตอบอย่างนี้แล้วก็

ทรงแสดงทฎฐิติ ๓ จำพวก

ทฎฐิติที่ ๑ ถ้าใครเห็นว่า สิ่งทั้งปวงควรแก่เรา

ทฎฐิตีอย่างนั้นก็ใกล้ข้างความกำหนดยินดีสิ่งทั้งปวง ใกล้เข้าไปทางระคะความกำหนด

ทฎฐิติที่ ๒ ถ้าใครเห็นว่า สิ่งทั้งปวงไม่ควรแก่เรา

ทฎฐิตีอย่างนั้นก็ใกล้เข้าไปทางเกลียดชัง คือว่าโกรธสิ่งทั้งปวง เป็นที่ตั้งแห่งโทสะ

เห็นใหม่พระศาสดาท่านตรัส

ทฎฐิติที่ ๓ ถ้าใครเห็นว่า บางสิ่งควรแก่เรา บางสิ่งไม่ควรแก่เรา

ทฎฐิตีอย่างนั้นก็ใกล้ข้างความกำหนดรักใคร่ในของบางสิ่ง ใกล้ข้างความเกลียดชังของบางสิ่ง

พระสารีบุตรก็น้อมเข้าไปเปรียบเทียบ แล้วพระองค์ก็สอนถึงธาตุกัมมัฏฐาน..ถึงเวทนา ๓ อย่าง คือ

① ขณะใดเสวยสุขเวทนา

ก็ไม่ได้เสวยทุกขเวทนา และอุเบกขาเวทนา

② ขณะใดเสวยทุกขเวทนา

ก็ไม่ได้เสวยสุขเวทนา และอุเบกขาเวทนา

③ ขณะใดเสวยอุเบกขาเวทนา

ก็ไม่ได้เสวยสุขเวทนา และทุกขเวทนา

พระสารีบุตรก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ คงเพ่งเข้าที่ดั้งจมูกหักของตนเองนั้นแล นี่แหละทฎฐิตีอย่าง หลวงพ่อแสดงเมื่อคืนนี้ พระสารีบุตรท่านข้ามได้ ได้เป็นพระอรหันต์ ที่นี้จะกล่าวย้อนมาในบท พระกรรมฐานอันมีชื่อว่า **วิปัสสนาญาณ ๔**

ที่เขาเอาไปแทรกไปซึ่มไปคลุกเคล้าให้เป็นวิปัสสนาญาณ ๑๖ เมื่อคืนนี้ได้แสดงถึง วิสุทธิ ๗ วันนี้จะแสดงถึงวิปัสสนาญาณ ๙ ที่เขาแปลพุทธพจน์ของพระองค์ผิด

แต่หลวงพ่อก็จะแปลให้ถูกตามเป้าหมาย ตามความเป็นจริงตามพุทธพจน์ของพระศาสดาที่ตั้งเอาไว้

ข้อที่ ๑ เรียกว่า **อุทฺธัพพยานุปีสสนาญาณ** ซึ่งคนทั้งหลาย คณาจารย์ต่างๆ ทั้งหลายเขาก็แปลเป็นอย่างอื่น แปลเป็นรูปนามเสียหมด แท้ที่จริง อุทฺธัพพยานุปีสสนาญาณ ก็คือ.....

ปริชาคานิงเห็นสังขาร ทั้งฝ่ายเกิด และฝ่ายดับ

(เห็นความคิดของตนเอง ทั้งฝ่ายเกิดและฝ่ายดับติดอยู่กับอารมณ์ในหทัยประสาทนั่นเอง)

ที่นี้จะย้อนเข้ามาในบทพระกรรมฐานที่แท้จริง คือว่าผ่านกรรมฐานมาหมดแล้ว เรื่องอสุภกรรมฐาน เรื่องรูปนาม ฝ่ายญาณ ๑๖ เขาก็ขึ้นต้นว่า **นามรูปปริจเฉทที่ ๑** เห็นรูปเห็นนามเป็น

คนละอัน ขึ้นญาณที่ ๒ **ปัจจัยปริคคหญาณ** เห็นรูปนามเป็นปัจจัยซึ่งกันและกันเกิดขึ้น (มันก็ ถูกต้องอยู่หรอก)...แต่สำหรับญาณที่ ๓ ของเขานั้นมันคิด **สัมมสนญาณ** เรียกว่าเห็นรูปนาม รวมๆ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นใหม่...คำว่าอนัตตาธาตุนั้นจะรู้ได้เฉพาะคนจำพวกเดียวคือ พระอรหันต์ (พระโสดา พระสกทาคามี พระอนาคามี ยังเห็นไม่ได้..เห็นพอลางๆ เท่านั้น) แต่พวกนี้ อธิบายผิด) ข้ามีหน้าที่ขึ้นสู่ญาณที่ ๔ อันเป็นญาณที่ ๑ ของวิปัสสนาญาณ ๙ ก็อธิบายเป็นรูป นามเหมือนกันว่า รู้เห็นรูปนามทั้งเกิดและทั้งดับ มันจึงผิดพุทธประสงค์ คือว่าพวกนั้นคล้ำ เป้าหมายไม่ได้ พระพุทธโฆษาจารย์ เป็นผู้บัญญัติขึ้นแต่ขึ้นที่ประเทศศรีลังกา เมื่อครั้งพันปี นั้นเอง ก็หยิบฉวยเอาไม่ถูก

ก็ขอให้จำเอาไว้ว่า...

ญาณที่ ๑ อุท্থัพพยานุปัสสนาญาณ ก็คือ...เพิ่งเห็นความคิดทั้งอารมณ์ของตนเองทั้งเกิดและ ดับ เราเห็นอยู่อย่างนี้

ญาณที่ ๒ เรียกว่า **ภังคานุปัสสนาญาณ**

ทิ้งฝ่ายเกิด..เห็นแต่ความดับไปสิ้นไปของความคิดกับอารมณ์ เราเห็นอยู่เพิ่งอยู่อย่างนั้น แหละ เห็นไปอยู่อย่างนั้น

ญาณที่ ๓ เรียกว่า **ภยตูปัญฐานญาณ**

ปริชาคานิงเห็นความคิด(เห็นสังขาร) เป็นภย เป็นของน่ากลัว มันปรุงแต่งไปอย่างไรก็ได้ ปรุงแต่งเป็นยักษ์เป็นมารเป็นอะไรก็ได้ เป็นของน่ากลัวน่าเกลียด

ญาณที่ ๔ เรียกว่า **อาทินวานุปัสสนาญาณ**

ปริชาคานิงเห็นโทษของความคิด ที่มันปรุงแต่งไปยินดียินร้ายกับอารมณ์อยู่รำไป มันเผาผลา นสรรพสัตว์ เผาผลาญตัวเราอยู่เนี่ทุกวี่ทุกวัน ไม่มีวิธีใดที่จะเอามันได้เลย

ญาณที่ ๕ เรียกว่า **นิพพิทานุปัสสนาญาณ**

เกิดเบื่อหน่าย และปริชาคานิงเห็นความเบื่อหน่ายในความคิดพร้อมทั้งอารมณ์ จะเป็น อนิฏฐารมณ์ หรืออิฏฐารมณ์ก็แล้วแต่ อารมณ์ที่น่าพอใจ หรือไม่น่าพอใจก็แล้วแต่ เกิดความเบื่อ หน่ายในความคิดทั้งอารมณ์ที่มองเห็นทางหทัยประสาท หลวงพ่อจะจีจู้ดเข้ามาตรงนี้ ไม่ได้ อธิบายวากวนเหมือนคนอื่น จีจู้ดให้มันถูก คล้ำดูเอาเป้าหมายให้มันถูก เอาตรงนี้นักปฏิบัติ จึงจะ เป็นผลบุญเป็นโลกุตตรบุญแก่เราผู้ฟังให้เข้าใจ

ญาณที่ ๖ มุญจิตุกัมยตาญาณ ญาณนี้เรียกว่า

ปริชาคานิงอยากจะพ้นเสียจากความคิด แต่หนีไม่พ้นเพราะมันอยู่กับตัวเรา **อยากจะหนี อยู่..หาช่องทางอยู่**

ญาณที่ ๗ เรียกว่า **ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ** แก่กล้าเข้าไปอีกแล้ว **หาวิธีดับ** จะหาวิธีระงับลง ให้ได้แต่ยังหาช่องไม่ถูก

ญาณที่ ๘ เรียกว่า สังขารุปกชาญาณ เมื่อหนีไปไหนไม่พ้นแล้วก็ต้องรู้วิธีอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอดแล้วญาณนี้ สังขารุปกชาญาณ คือว่าไม่ยินดีในร้าย มีอุเบกขาเพ่งอยู่ตรงความคิดอยู่อย่างนั้นแหละกับอารมณ์เหมือนอย่างหลวงพ่อกุญแจเทศน์ เพ่งสู้กันอยู่อย่างนั้นแหละ เพ่งดูเพ่งสู้มันเลย เมื่อมันปรุงแต่งขึ้นมาก็เพ่งเข้าไป ใช้สติของตนประกอบด้วย(อิทธิบาท ๔) ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา พร้อมด้วย สัทธา สติ สมาธิ ปัญญา ให้เพียบพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง วางเฉยไม่ต้องกำหนด ไม่ต้องคำนึงว่าจะอะไรเป็นรูปเป็นนามละทีนี้ เป็นความคิดเป็นอารมณ์ไม่รู้ไม่ต้อง ปล่อยวางทั้งหมดเลย เพ่งส่วนเดียว

มาสูดอยู่ตรงนี้แหละวิปัสสนาญาณ ๙ มาสูดอยู่ตรงข้อ ๘ เหมือนกัน ถ้าสูได้ผ่านพ้นข้อ ๘ ไปได้ ถ้าสูมันได้ ถ้าดับมันลงได้ ดับความคิด ไครๆ จะดับได้ แต่ก่อนหลวงพ่อกุญแจไม่เชื่อหรือว่าจะดับความคิดได้ แต่ธรรมะของพระองค์ซึ่งเป็นสังขารมอันลึกซึ่งตรัสรู้ใหม่ๆ พระองค์ยังทรงท้อแท้พระหฤทัย ไม่อยากจะทรงสั่งสอนชาวโลกเกรงว่าจะทำไม่ได้ ตอนนี้แหละตอนมันยากมาก แต่ไม่เก็นวิสัยของผู้มีบารมีจะทำนะ ไม่เก็นวิสัย หลวงพ่อกุญแจยังทำได้ ทำมาแล้วอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ

สังขารุปกชาญาณนี้ สู้กันอย่างอุกฤษฏ์โดยทีเดียว เรียกว่าไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งละ เรียกว่ากระแสดินทรีย์ผานสายฟ้าผ่านนั้นนะพุ่งเข้าไปสู ก็เลสเขาก็เป็นสายฟ้าผ่าเหมือนกันนะ ปรุงแต่งวับขึ้นมา สติก็หายวับเหมือนกัน หายวับมันขาดสติไปแล้ว ตกไปเป็นอำนาจของฝ่ายปรุงแต่ง ตกไปเป็นอำนาจของฝ่ายกิเลส ตัณหา ราคะไปหมด เมื่อได้สติขึ้นมาฝ่ายปรุงแต่ก็หายวับต่อสูกันอยู่อย่างนั้นแหละสับเปลี่ยนกันอยู่อย่างนั้นแหละวันแล้ววันเล่าวันแล้ววันเล่า

สมมติว่าผ่านญาณมานั้น ผ่านมาหมดทุกญาณเลย หลวงพ่อกุญแจเข้าไปให้เห็นว่า สำหรับเห็นความเกิดกับความดับ หรือชนหัวเลี้ยวหัวต่อเกิดนิพพิทาญาณนั้นผ่านมาหมดแล้ว ผ่านมาหมดทุกญาณถ้าเปรียบเทียบ ผ่านมาหมดแล้ว แต่อยากจะทำต่อสูมันอยู่ตรงนี้แหละสู้กันอยู่ สู้กันอยู่ที่ไม่รู้ว่าจุดหมายจะลงเอยอย่างไร วิธีต่อสูของหลวงพ่อกุญแจ คำว่าต่อสูของหลวงพ่อกุญแจ หลวงพ่อกุญแจบอกแล้วว่า อยากจะให้เห็นคำตอบว่า เป็นโสดา เป็นสกทาทา เป็นอนาคามี เป็นอรหันต์เฉยๆ แต่ว่าเพ่งอย่างรุนแรงมาก เห็นอารมณ์อย่างแจ่มชัด เหมือนภาพโทรทัศน์โดยทีเดียว การปรุงแต่งก็เห็นด้วย ชอบใจหรือไม่ชอบใจ มีราคะ ความกำหนดก็เห็นอยู่ในนั้น แต่ครั้งหลังๆ มา หลวงพ่อกุญแจไม่เกี่ยวข้องว่าจะอะไรเป็นรูปเป็นนามละทีนี้ ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นรูปเป็นนามปล่อยวางทั้งหมด มีแต่เพ่งอย่างเดียวเท่านั้น ริมฝีปากก็เฝ้มเข้าไว้ ฟัน ก็กดกันเข้าไว้ มันก็จะพุดอยู่ที่ลิ้นก็กดขึ้นไว้ บนเพดานในปาก กดขึ้นไว้เพ่งอยู่อย่างนั้นไม่รู้ว่าจะลงเอยด้วยวิธีใด ผลสุดท้ายด้วยอำนาจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงพ่อกุญแจได้อธิษฐานไว้ที่องค์พระธาตุนมก็มีตัดกระแสลงได้ทันที

จะกล่าวย้อนตอนชนถูกสภาวะนั้น ถูกสภาวะมันปรุงแต่งอยู่นั้น มันคิดวับขึ้นมา กับ อารมณ์พร้อมกับอารมณ์ปรุงแต่ง เมื่อมันคิดไปมันส่งไปนั้นพยายามน้อมเข้ามา น้อมเข้ามา หลาย

ครั้งต่อหลายที หลายพัน หลายหมื่น หลายแสนครั้งมันก็น้อมเข้ามาสู่อันอยู่ที่หทัยประสาทนี้ได้ มาผูกมันมาสู่อันอยู่ตรงนี้ ผลสุดท้ายก็เอาชนะมันได้ ขาดสะบัดลงทั้งสองฝ่ายเมื่อชนถูก เมื่อก่อนๆ นั้นมันชนไม่จัง คือมันชนถูกค้อยมาก มันกำลังไม่แรง อริยมัคคญาณกำลังส่งของ อินทรีย์ที่พุ่งเข้าไปมันอ่อนมากสู่มันไม่ได้

แต่วันนั้น มันลืมหิวอย่างไรไม่รู้ ทั้งๆ ที่ตั้งสติของตัวเองอยู่นั้นแหละ ตอนนั้นก็เรียกว่าสังขาร รุกขชาญาณละพงสู่อันอยู่นั้นแหละ มันลืมหิวสติแล็บเดียวเท่านั้นแหละกลับมาบ้านเกิดเมืองนอน พอได้สติเท่านั้นแหละ สติตัวนี้เรียกว่า สติสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้ไม่มีอะไรจะขวาง กันได้ ไม่มีอำนาจอันใดที่จะมาขวางกันได้ จะผ่าทลายภูเขาลงทั้งลูกก็ได้

นี่เรียกว่าสติอินทรีย์ผานสายฟ้าผ่าพร้อมที่จะตรัสรู้ดับลง จึงตัดกระแสการปรุงใจให้คิดชนถูก สภาวะพอดีเหล็กไม่พ่น กำลังปรุงแตงนั้นมันเร็วมากเลยดับลงได้

ทรงอานุกาภาพไว้ เป็น สัจญาณเวทิตนโรหิ

ผ่านพ้นมาถึงฉานที่ ๙ เลยทีเดียว จึงดับลงได้ในตรงนั้น

เมื่อดับลงแล้วจึงเรียก **สัจจานุโลมิกญาณ** เป็นญาณที่ ๙ รู้สัจจะทั้ง ๔ (อริยสัจ ๔) ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค วนเป็น ๓ รอบ พร้อมทั้งปฏิจตุสมุปบาท ไม่จำเป็นต้องอธิบายไปถึงโคตรภูญาณ.. มัคคญาณ..ผลญาณ..ปัจเจกชนญาณ ใน ญาณ ๑๖ ของเขาหรอก

แต่ทำไมเขาถึงอธิบายไปอย่างนั้น...เขาหมดภูมิ...หมดปัญญา พระพุทธโฆษาจารย์นั้น หมดภูมิหมดปัญญาในปฏิจตุสมุปบาท (แสดงว่าไม่ใช่พระอรหันต์) จึงอธิบายออกนอกประเด็น ความจริงแล้วตัวอธิปตศีลอารมณ์เอกในขั้นที่ ๕ ในอุปาทานักขันธก็ขอให้จำไว้ว่าก็คือตัวสังขาร สังขารนี้แปลว่าความคิดปรุงแต่ง..มีอารมณ์ประกอบด้วย มันติดอยู่ในนั้นแหละ ถ้าใครทำถึงขั้นนี้ ได้ นะ ต้องชนะได้อย่างแน่นอน คนที่จะถึงธรรมขั้นนี้ได้ นะ ต้องผ่านนิรวิกรมธรรมมาทุกอย่างเลย นิรวิกรมธรรมตัวกามราคะ ตัวพยาบาท ตัวถีนมิททะ อุทธัจจะ กุกกัจจะ วิจิกิจฉา ผ่านมาหมด ไม่มี วงงเหงาหวนอนแต่ประการใด คือว่าข้ามนิรวิกรมธรรมไปในตัว จนลืมหิวหมดเลย สู้อันกระทั่งว่า บางวันนั้นถึง ๕ พุ่ม ๖ พุ่มก็ไม่วู้สึกว่างว่องอะไรเลย จนหลวงพ่อนี้ว่าหมดปัญญาเรื่องหนึ่ง เรื่อง อะไร เรื่องมันไม่อยากจะนอน เพราะว่าการต่อสู้มันทำให้ผ่านนิรวิกรมธรรมไปโดยไม่รู้ตัว ผ่านพ้น นิรวิกรมธรรมไปแล้ว จึงจะไปตัดกระแสได้ นะ พึงให้ตีๆ นะตอนนี้ ถ้าใครกำลังวงงเหงาหวนอนอะไร อยู่ถูกนิรวิกรมธรรมมันครอบงำ เช่นถีนมิททะเข้าครอบงำ ผ่านพ้นนิรวิกรมธรรมไปไม่ได้ ก็แปลว่า อินทรีย์เรายังหย่อน พยายาม..พยายามทำขึ้นเรื่อยๆ ไป วันนี้จะไม่ได้อธิบายถึงวงปฏิจตุสมุปบาท อันเป็นยอดพระอมตธรรมกรรมฐานของพระองค์ อธิบายถึงสัจจานุโลมิกญาณ สุดท้ายเพียงแค่นี้

เลย
วิปัสสนาญาณ ๙ ไม่มีขึ้นไปอีกหรอก หมดเพียงแค่นี้

แต่คุณอาจารย์ฝ่ายยุบหนอ พองหนอ..หรือฝ่ายรูปนาม..หรือฝ่ายพุทโธก็ดี ยังติดอยู่ที่ญาณ ๑๖ อย่างที่หลวงพ่อกเคยบอกมาแล้ว จบครั้งที่ ๑ เป็นโสดา จบครั้งที่ ๒ เป็นสกทา จบครั้งที่ ๓ เป็นอนาคา จบครั้งที่ ๔ เป็นพระอรหันต์..จบ ๑๐๐ ครั้งก็ยังไม่สึกขาลาเพศไปตามอำนาจของกิเลส ตัณหา ราคะ จบแต่ตัวหนังสือไม่ได้จบสภาวะที่แท้จริง ไม่มีสภาวะรองรับ

สภาวะขององค์ฌานนิโรธรองรับนี้ร้ายแรงมาก

มีอานุภาพรุนแรงมาก

หลวงพ่อกยังบอกว่า ตอนสัพพัญญูองค์เอกมหาบุรุษนั่งอยู่ดวงไม้มหาโพธิ์พึงดวงไม้มหาโพธิ์อยู่นั้น ถ้าไม่มีดวงไม้มหาโพธิ์ติดอยู่เบื้องปฤษฎางค์ของพระองค์ ร่างของสัพพัญญูจะกระเด็นไปก็ร้อย โยชน์ก็ไม่ว่า มีอานุภาพถึงขนาดนั้นตัดกระแสลงไปได้ อย่างนี้จึงจะตัดภพตัดชาติลงไปได้ก็ขอให้ เข้าใจ ตอนหลวงพ่อกถึงนั้นก็เหมือนกันเกือบหัวสมองนี้จะระเบิดลงทันทีทันใด การขาดสันตติ การดับอึดตาตัวตนของความคิดนั้นแลจึงจะเรียกว่าอนัตตาธาตุ หรือเรียกว่าอสังขตธรรม ไม่มีอะไร ประจุแต่ง ไม่มีที่ไปที่มาของอะไร

ไม่มีนิमितเครื่องหมายใดๆ ทั้งสิ้น เป็น

สูญญตวิโมกข์ อนิมิตตวิโมกข์ อัปปณิหิตวิโมกข์

คือว่า..ไม่มีที่ตั้งของอารมณ์

ไม่มีนิमितเครื่องหมายของอารมณ์ของความคิด

สูญญว่างเปล่าจากความคิดสูญญว่างเปล่าจากอารมณ์ทั้งปวง

ไม่มีอะไรจะมาเผาหลนท่านจึงเรียกว่านิพพาน

นั่นแหละนิพพาน ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้เป็นบทเรียน

วิธีประพฤติธรรมกรรมฐานที่แท้จริง ต้องใช้วิธีคือความเพียรบากบั่น **สังขธรรมของ องค์สัพพัญญูเป็นธรรมที่พิสูจน์ได้** หลวงพ่อกก็รู้ว่าอินทรีย์ของสัตว์โลกในยุคนี้ยังหย่อนมาก ไม่เป็นผู้ชวนชววยเสียส่วนมากตกอยู่ในอำนาจของทฤษฎี, ปรียัติ เหล่านี้ ธิบดวนเกินไป เอามา สอนเร็วเกินไป จึงสอนได้เฉพาะ ศีล สมาธิ ปัญญา อยู่เพียงแค่นี้ ไม่สามารถที่จะไต่เต้าขึ้นไป ไม่มีสภาวะเข้ารองรับไว้ในจิตใจของตน สอนผิดมั่งถูกมั่งทำนองนี้ พุดต่างๆ นานา วกไปวนมา เลื่อมใสอยู่เพียงแต่ว่าทำบุญสุนทานนั้นก็เป็นการมีของเราเหมือนกันส่วนนี้ **แต่วิธีที่จะทำให้พ้น ทุกข์จริงๆ นั้นเขาสอนไม่ได้หรอก เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่มีสภาวะเข้ารองรับจริงๆ จะ สอนถูกไม่ได้เลย**

ก็ขอให้เข้าใจว่าตั้งแต่ญาณที่ ๑ ถึงญาณที่ ๙ ในวิปัสสนาญาณ ๙ นั้น หมายถึงเฉพาะ ความคิดในขั้น ๕ คือสังขารตัวอธิบดีอารมณ์ในท้องเรื่องอย่างเดียว เรียกรวมๆ ว่า กองนามรูป ก็ได้ กองนามรูปในปฏิจตุสมุปบาท พ้นมาแล้วจากอวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป มาต่อสู้อันอยู่ ตรงนี้ หมายความว่าให้ผ่านการกำหนดอาการ ๓๒, รูปนาม, ขั้น ๕ ให้เป็นของสังขเวทสลัดใจ เกิด นิพพิทาความเบื่อหน่ายมาแล้วเป็นเบื้องต้น อย่างหลวงพ่อกเคยสอนเคยเทศน์ธรรมมาแล้วนั้น

แหละ แล้วแต่จริตของตน ถ้าใครจะบากบั่นถึงขนาดนั้น หลวงพ่อว่าไม่เกินแสนครั้ง ที่เพิ่งเข้ามา
ต่อสู้กับความคิด ไม่เกินแสนครั้งแสนหนนี้ เฟ่ง... ผู้ไม่ได้ก็สู้ ผู้ได้ก็สู้อยู่ตรงนั้นแหละปล่อยวาง
ทั้งหมดเลย ปล่อยวางทวารทั้ง ๕ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นอายตนะภายนอกเขาเป็นเพียงแต่ว่า
สะพานหรือเป็นสายใยทอดผ่านเข้ามาในมโนทวารในหทัยประสาทพริบตาเดียวเท่านั้นเอามาปรุง
แต่งอยู่ที่หทัยประสาทของเรานี้แหละหลวงพ่อบอกได้

ตัดประเด็นเดียวเลยว่าหัวใจด้านซ้ายไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับแต่ประการใด ก็ขอให้
ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าวิธีปฏิบัติธรรมกรรมฐานแนวที่จะเด็ดขาดไปตัดหัวขุ่นพล้นั้น มันไม่ใช่การทำ
แบบเหยาๆ แหยะๆ นี่เป็นวิธีสุดท้าย

แต่วิธีกำหนดวกไปวนมาทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของตนเองนั้นเป็นวิธีที่เรียกว่าสังวร
ระวังเท่านั้นไม่ใช่ระดับที่จะตัดหัวขุ่นพล้นั้นครองบัลลังก์แต่ประการใด ก็ขอให้เข้าใจตามที่หลวงพ่อบอก
ได้เทศน์มา **นี่คือบทของวิปัสสนาญาณ ๙ ที่พระองค์ทรงแสดงเอาไว้**

แต่ที่เขาต่อเติมเข้ามานั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หลวงพ่อบอกจึงกล้าเทศน์ว่า ญาณ ๑๖ นั้นเป็นอิตตา
ตัวตนไม่มีวรรค อันนี้ก็ขอให้ทำความเข้าใจว่า ต้องมีวรรคต้องมีเว้นในการต่อสู้

อย่างวิสุทธิ ๗ นั้นก็มาสิ้นสุดอยู่ตรง **ปฏิบัติญาณทัสสนวิสุทธิ** ต่อสู้กันอยู่ตรงนั้น ตัว
ญาณทัสสนวิสุทธิข้อสุดท้ายนั้นเป็นตัวผลแล้ว

วิปัสสนาญาณ ๙ ก็เหมือนกัน สูดอยู่แค่**สังขารุเบกขาญาณ** สูดแค่นี้ สู้กันอยู่ตรงนี้แหละ
...ถ้าผู้ได้ก็ไปถึง **สังขานุโลมิกญาณ** คือว่ารู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจ ๔ วนเป็น ๓ รอบเป็นอาการ
๑๒ พร้อมทั้งปฏิจตุสมุปบาทอย่างแจ่มแจ้งให้เราดู ถ้าทรงสภาวะไว้ได้ไม่ต่ำกว่า ๑ ชั่วโมงขึ้นไป

การขาดสันตติ...การดับลงของความคิดนี้ดับลงได้ แต่ก่อนหลวงพ่อบอกไม่เชื่อการปฏิบัติ
ธรรมกรรมฐานของพระองค์จะมีอำนาจยิ่งใหญ่ไพศาลถึงขนาดนี้ มาตรแมนว่าหลวงพ่อบอก
โลกอุดรจะไปแสดงธรรมอยู่ภาคเหนือหรือที่ใดๆ ก็ตาม เขาก็ไม่ค่อยสนใจหรอก เพราะว่าพระ
ธรรมเป็นของวิเศษเป็นของอัศจรรย์เป็นของดับภพดับชาติลงได้นี่

เจ้าชายสิทธัตถะของเรานั้นทรงเสียสละราชบัลลังก์ออกมาแล้ว มาทรมานความคิดในครั้ง
สุดท้ายนะจะขนาดไหน ก็ลองวาดมโนภาพดูซิ ยากเย็นเพียงไรพระองค์ก็สู้ แต่ทุกวันนี้หลวงพ่อบอก
บอกว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้เตรียมพร้อมเสียเป็นส่วนมาก ฝ่ายภิกษุ สามเณรนะเตรียมพร้อมอะไร
ละ เตรียมพร้อมที่จะสีกละซิ เตรียมพร้อมที่จะสีกขาลาเพศเสียเป็นส่วนมาก ไม่เตรียมพร้อมที่จะ
สู้ตาย ถ้าใครเตรียมพร้อมที่จะสู้ตายถวายชีวิตต่อพุทธคำสอนของพระองค์จริงๆ แล้ว เมื่อได้ยิน
เสียงหลวงพ่อบอกเทศน์หลวงพ่อบอกธรรม เป็นเสียงสังฆธรรมที่ผ่าน...คือว่า (หลวงพ่อบอก) เป็นรูปธรรม
นามธรรมให้สังฆธรรมของพระองค์ผ่านไปเท่านั้น มีเนื้อหาสาระที่จะนำเอาไปประพฤติปฏิบัติ
ได้ทันทีทันใด ไม่ได้แสดงแบบที่ว่าให้วกไปวนมาแต่เรื่องของศีล สมาธิ ปัญญาเท่านั้น

แท้ที่จริง คือ สมภาณี ปัญญา นั้น เขารวมพลังกันเข้าไปแล้ว มรรค ~ รวมพลังกันเข้าไปแล้ว
เรียกว่าอริยมัคคสังคีติ หรือเรียกว่าอริยมัคคญาณของพระองค์...รวมเข้าไปแล้วเรียกว่า

เป็นสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้ในน เป็นสติสัมโพชฌงค์

เป็นธัมมวิจยสัมโพชฌงค์เข้าไปแล้ว

เป็นอุเบกขาสัมโพชฌงค์ข้อสุดท้าย เพียบพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง อินทรีย์ก็แก่กล้า จึงจะตัด
มันลงได้ความคิดตัวนี้ เป็นของวิเศษเหลือวิเศษ โอวาทที่หลวงพ่อบอกให้วันนี้ ให้เป็นบทเรียนให้จำเอา
ไม่ว่าฝ่ายภิกษุ สามเณร หรืออุบาสก อุบาสิกา ก็ยอมทำได้ถ้ามีความมุ่งหมายบากบั่นจริงๆ หวัง
ว่าจะเอาภพนี้ชาตินี้เป็นชาติที่สุดท้าย ไม่อยากจะกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะวนอันทน
ทุกขนี้ต่อไป

ครั้งพุทธกาลนั้นนะก็มีพระอริยบุคคลล้วนแต่ว่าเป็นลูกเศรษฐี เป็นเศรษฐี เป็นพระราช
พระมหากษัตริย์ มากมายกายกอง อันพวกเรารวมทั้งตัวหลวงพ่อด้วย นี้..แหมทรัพย์สมบัติ
พัสถานก็ไม่ได้มีมากมายกายกองเหมือนท่าน แต่กระนั้นท่านก็ยังเห็นความสำคัญ

เพราะว่าคนเรามันติด.. ติดอะไร ..ติดตัวคน นี้เอง เห็นร่างกายอันกว้างศอก ยาววา หนาคืบ ของ
ตนเองเป็นคนอยู่จำไป วิธีการปรุงแต่งมันก็ปรุงแต่งไปตามธาตุๆ ชันธ์ๆ ของมัน ตามความเข้าใจ
ผิดของกิเลส ตัณหา อาสวะ เท่านั้น ที่จริงไม่มีคนมีสัตว์อะไรอยู่ในนั้น

นี่เรียกว่าโอบปาทิกะที่เกิดผุดขึ้นอย่างทีหลวงพ่อบอกเคยสอนมาแล้ว เกิด..ผุดขึ้น อารมณ์ที่เรานึกไป
เห็น ไปรัก ไปชัง แท้ๆ อารมณ์เหล่านั้นที่เรานึกไปเห็นผู้หญิงผู้ชายในใจของเรา เขาตายไปแล้วแต่
เมื่อไรก็ไม่รู้ยังเก็บมานึกมาฝันอยู่

ทีหลวงพ่อบอกเล่าในหนังสือ หยั่งลงก้นมหาสมุทร ก็ยังมีนางพรหมณีคนหนึ่งแต่งงาน
ในวันนั้น ก็คงจะไม่หลายวันหรอก ๒ - ๓ วันหรืออะไรนี้แหละ ก็สามีของนางนั้นก็ได้ลงเรือสำเภา
ไปค้าขายต่างเมืองข้ามทะเลไปฝั่งด้านโน้น..ด้วยอำนาจกิเลสตัณหาเข้าเผาผลาญในคืนหนึ่งนั้น
จนนางหลงลืมสติคิดถึงผิวของตนเอง เดินลงจากบ้านด้วยอำนาจของตัณหาราคะเข้าไปปรุงแต่ง
มองเห็นแต่ผิวของตนเองอยู่ในหทัยประสาทจนลืมตัวเดินไป เนื่องจากบ้านก็อยู่ใกล้ทะเลเดินลุย
ทะเลลงไปเลย นี่แหละตัวกรรมราคะมันเผาผลาญเอาจนถึงขนาดนั้น จนหน้ามืดตาบอดไม่รู้ว่าจะไร
เป็นอะไร แต่ยังโชคดีไปเจอพญานาคหรืออะไรในประวัตินี้ หลวงพ่อบอกจึงแต่งว่าไปเจอเรือสำเภานาย
เรือได้ช่วยเหลือเอาไว้จึงรอดชีวิต นี่คือน้ำใจของกิเลส ตัณหา ราคะ ก็ขอให้พวกเราจำเอาไว้

ฉะนั้น การบรรยายธรรมในวันนี้ ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลายจับเอาแต่หัวข้อประเด็น ที่
หลวงพ่อบอกให้ไป **เมื่อถึงแล้ว...ขาดแล้ว** หลวงพ่อบอกก็จะไล่เข้าสู่ภาวะอีก

เมื่อถึงแล้วเมื่อดับความคิดเมื่อดับอัตตาตัวตนของความคิดลงได้แล้ว ไม่ใช่ดับเฉยๆ

แต่ก่อนหลวงพ่อบอกหลวงพ่อบอกก็บอกแล้วว่าพื้นของหลวงพ่อบอกทุกซีกก็แทบจะกระเด็นออกหมด
ปวดมั่งไม่ปวดมั่ง คลอนเหมือนนมขามคลอนนั้นโยกได้คล้อยแคล้วหลวงพ่อบอกก็ทนเอา ตาก็จะแตก

หูกี้จะหนวก เป็นอะไรทุกสิ่งทุกอย่างหลวงพ่อดทนเอา สมองที่ออกไปหมดคิดอะไรก็ไม่ออก ลืมไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกว่าบางวันนึกอะไรไม่ออกเลย นั่นทำถึงขนาดนั้น

เขาทำลายสัญญาเสียก่อน ทำลายสัญญามันก็ถูกหรือตรงกับฉานที่ ๘ คือ เนวสัญญานา สัญญาตนฉาน เรียกว่าจะจำก็ไซ้ ไม่จำก็ไซ้ **มีอารมณ์อยู่นะ..มีอารมณ์อยู่** แต่จะจำหรือไม่จำนั้นก็เลือนๆ ลางๆ แต่ก็เพ่งอยู่อย่างนั้น ไม่สนใจเรื่องจำหรือไม่จำ ก็ขอให้จำไว้เป็นบทเรียน นี่เป็นวิธีการเพ่งมันเจ็บขาดมาก ต่อสู้กันอยู่อย่างที่ว่าอากาศหนาวเย็นลงศูนย์องศา หลวงพ่อยังได้แก๊จัวร์ออก แก๊อั้งสะออกต่อสู้กันอยู่

เมื่อดับลงไปแล้วก็ยอมมีอานุภาพตามเข้ามาอีก ตัดอาสวะกิเลสลงได้ ดับเฉยๆ ก็ยังพอว่า ครั้งพุทธกาลก็มีตัวอย่างแล้วเช่นพระเจ้าจุบาลดับลงตาถึงแตกเห็นใหม่รวมทั้งบุพกรรมของท่าน อันนี้หลวงพ่อก็ไม่กลัว แตกก็เป็นแตก ตายก็เป็นตาย ต่อสู้แบบมอภกายถวายชีวิตถึงขนาดนั้น มันทุกข์มาก หลวงพ่อก็ยังบอกว่าเห็นทุกข์ทางร่างกายก็พอประทังได้ ไปหาหมอเข้าโรงพยาบาลพอทนได้ แต่เห็นความคิดพร้อมกับอารมณ์เป็นทุกข์เป็นหมาขี้เรื้อน ไปไหนก็ไม่พ้นความคิดมันอยู่กับเรา

แต่พระสัพพัญญูท่านรู้วิธีท่านมาบอก แต่การทำสังคายนาครั้งต่อๆ มามันก็เลอะเลือนมาก กระทั่งพระท่านจับอะไรก็ได้ หลวงพ่อก็จึงอุทิศสัพพัญญูทำเอาโดยไม่มีครูบาอาจารย์เป็นตัวอย่างบุคคลในชาติปัจจุบันนี้ แต่หลวงพ่อก็ศึกษาเอาในพระไตรปิฎก และได้เคยเล่าเรียนมา ก็แสดงว่าพระอรหันต์บุคคลพร้อมทั้งสัพพัญญู เป็นครูบาอาจารย์เป็นบรมครูของหลวงพ่อก็ หลวงพ่อดาบโดยตรง สำหรับสายยุบหนอ พองหนอ รูปนาม ก็คืออาจารย์มหาพิมพ์และอาจารย์ทองอินทร์ เป็นครูบาอาจารย์

เมื่อทำได้แล้วหลวงพ่อก็เผยแพร่อะไรธรรม ก็รู้ตัวอยู่ว่ามันเป็นของยากเย็น เหมือนว่าเข็นครกขึ้นภูเขา ไม่มีใครสามารถที่จะมอภกายถวายชีวิตจริงๆ มีแต่หละๆ หลวมๆ หลวงพ่อนี้ถึงจะอยู่ที่อื่นก็ตีหรือวัดบ่อสร้างพระอินทร์ก็ดี บางวันก็เกิดท้อแท้ใจเหมือนกัน หลวงพ่อก็เลยบางวันขณะนั้นก็ตี การสั่งสอนธรรมที่จะพันทุกข์ถ้าไม่ทำตามมันก็ไร้ผลเท่านั้นเอง ไม่พยายามชวนชวายอะไรทำนองนี้ แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ต่อว่าหรือติเตียนแต่ฝ่ายเดียว ก็ขอให้เป็นการมีของแต่ละท่าน

ด้วยวิธีกำหนดอย่างอื่นนั้นหลวงพ่อกำหนดมาแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง **ไม่มีแล้วหาไม่มีแล้ว มีจุดเดียวเท่านั้นที่จะทำลายภพทำลายชาติลงได้** ถึงเราทำลายไม่ได้จริงๆ นะ จะเป็นพระเป็นเถรก็ช่าง หรือเป็นญาติเป็นโยมก็ช่าง เกิดทุกข์ขึ้นมาคราใด เกิดคิดขึ้นมาคราใดลองเพ่งเข้ามาดูพริบเลย มันจะดับให้เห็นละ มันจะดับความทุกข์ได้ชั่วขณะหนึ่ง

เราค่อยทำค่อยพยายามไป ในที่สุดจุดหมายปลายทางเราก็จะตัดกระแสมันได้ ก็จะเหลือแต่ที่ว่าทรงไว้ซึ่งธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม อันสมมติว่าเป็นคนเป็นสัตว์เท่านั้น ภพชาติต่อๆ ไปก็จะไม่ได้มาเวียนว่ายตายเกิดเอาซากอสุภะที่เดินได้ หรือว่าสัวมที่เดินได้นี้ต่อไปภายหน้าทุกคนที่ทำ

ได้ ทำได้ทุกคนคือว่ามีบารมีทุกคนนั่นแหละ แล้วแต่ว่าสนจิตสนใจจะทำหรือไม่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

คือว่า**สังกรรมที่แท้จริงนั้นเป็นของทวนกระแส** คนฟังก็ไม่อยากจะฟังเท่าไรนักของจริงนี้ก็ไม่อยากจะฟังเท่าไรนัก เพราะมันเป็นของจริงของวิเศษที่จะไปดับกิเลส ไปดับความหอมหวานที่กิเลสตัณหาหมั่นเผาผลาญอยู่ ยิ่งหวานจ้อยอยู่กับความคิดนั้น

เป็นธรรมทวนกระแส ไม่เพราะพรึงอะไรมากนัก ฟังก็ยาก เพียงแต่ฟังเฉยๆ นี่แหละไม่ถึงกับปฏิบัติหรอก ก็ยังไม่อยากจะฟัง **สังกรรมที่เลิศฟ้าเลิศแผ่นดินมันเป็นอย่างนั้น**

แต่ธรรมที่ว่าออกนอกแนวเป็นของแทรกซ้อนเข้ามาในพระไตรปิฎก นักวิแต่ตั้งขึ้นมาใหม่ๆ เป็นคำกลอนสละสลวย เพราะพรึง เพื่อเอาเงินเอาทองอย่างนี้ละเขาชอบ เขาชอบฟังอยู่อย่างนั้น

ถ้าเป็นสังกรรมที่แท้จริงแสดงออกไป ผู้ไม่มีบารมีจริงๆ นั้นแทบว่าอยากจะตะเสียด้วยเข้าไป หรืออยากจะลุกหนีด้วยเข้าไปอะไรทำนองนี้ นี่หลวงพ่อบุ๊ดี รู้ตัวดีว่าสังกรรมของพระองค์ถึงกาลเสื่อมโทรมลงแล้วในยุคนี้ หรือเสื่อมสูญก็ได้ในยุคนี้ สวากโลกอุดรจะเอาคืนมาได้ไหมองค์เดียวนี้ จะเอาคืนมาได้ไหม จะคืนมาได้หรือไม่ได้นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่หลวงพ่อบุ๊ไม่หวังอะไรมากมายกายกองเรื่องเหล่านี้ ก็มีคนดิฉินนินทาต่างๆ นานา ว่า หลวงพ่อบุ๊แสดงธรรมสูงๆ ต่ำ อย่างนั้นอย่างนี้ก็มี

แต่หลวงพ่อบุ๊ไม่สะทกสะท้านหรอก เพราะว่าแสดงธรรมไปตามของจริงที่ปรากฏเป็นสภาวะของหลวงพ่อบุ๊ มีแผนที่...หลวงพ่อบุ๊เป็นคนมีแผนที่ เหมือนครูที่เขาสอนนักเรียน เขาต้องมีตารางสอน หลวงพ่อบุ๊ก็มีตารางสอนคือปฏิจตุสมุขปาทวางไว้แล้วอยู่ที่ใจของหลวงพ่อบุ๊ **แต่ทั้งนี้ปฏิจตุสมุขปาทและอริยสัจ ๔ นั้น เป็นของที่จำไว้ก็ไม่ใช่...เป็นของที่จะหลงลืมก็ไม่ใช่..แสดงที่ไรก็ได้ที่นั่น ถ้ามีคนถาม ฉะนั้น ก็ขอให้จำไว้ว่าสภาวะยังมีรองรับ**

ถ้าแสดงธรรมเฉยๆแสดงผ่านญาณ ๙ ญาณ ๑๖ ผ่านไปเลย ผ่านไปเลย โดยไม่มีสภาวะตัดกระแส..ทรงอำนาจพาให้เป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติไม่มีทางเป็นไปได้ เรียกว่าเขาค้นไม่พบพุทธคำสอนของพระองค์เป็นของลึกลับอยู่หน่อยหนึ่ง

เส้นผมบังภูเขาก็คือ..ภูเขายังเส้นผมก็ได้

แต่หลวงพ่อบุ๊อยากจะพูดว่า ภูเขายังเส้นผม

ถ้าขุดภูเขากองออกจึงจะเห็นเส้นผมอันวิเศษคือเข็มอันวิเศษ

ต้องใช้ความบากบั่นมานะมากมายกายกองจนจะเอาชีวิตไม่รอด เพราะเป็นเช่นนี้ผลสุดท้ายในตอนสุดท้ายร่างกายของหลวงพ่อบุ๊จึงทรุดโทรมลงไปบ้างเพราะว่าบากบั่นมา

ทั้งนี้ก็ขึ้นมาสงเคราะห์อาจารย์มหาเชื้อ และคณะสงฆ์วัดบ่อสร้างพระอินทร์ เพื่อจะได้เป็นแก่นสารไว้ในพระรัศมีขององค์พระธาตุพนม เทปคำสอนของหลวงพ่อบุ๊แต่ละม้วนก็ขอให้เก็บเอาไว้ให้

เป็นเอกลักษณ์ของวัดของเราในอนาคตอันใกล้นี้ เจ้าของสำนักก็ดี หรือผู้ที่เข้ามาอาศัยก็ดี ก็จะได้รับแต่ความสุขความร่มเย็นในชีวิต

ไฉ่เรื่องเพราะๆ พริ้งๆ นั้นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เป็นเรื่องที่จะให้เราติดภพติดชาติ หลงเวียนว่ายตายเกิดห่วงใยลูกห่วงใยหลาน ห่วงคนโน้นห่วงคนนี้ ทั้งที่ผลสุดท้ายแม้แต่ร่างกายกับจิตใจของเราก็เอาไปไม่ได้

ผลที่สุด..ผลที่สุดนั้น ผู้ที่ท่านถึงมรรคผลนิพพานชั้นพระอรหันต์ นับตั้งแต่องค์สัมพันธคุณ หลวงพ่อก็บอกแล้วว่า...เหมือนหมูนกทั้งหลายที่บินไปแล้วในอากาศ..ไม่มีร่องรอยที่จะเหลือไว้ให้เห็นเลย ไม่เหมือนศาสนาอื่นที่เขาฆ่าฟันรันแกกันต่างๆ นานา แย่งที่เกิดที่ตรัสรู้กันอย่างหลวงพ่อกว่าเทพเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็ยังมีชีวิตอยู่ยังมีพระชนม์อยู่ พวกบรรดาสาวกของเทพเจ้าก็ต่อสู้กันอยู่ในโลกมนุษย์นี้ฆ่าฟันกันตายเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านแล้ว..ทำไมเล่า..ทำไมเล่าเทพเจ้าที่อยู่เบื้องบนจึงไม่เสด็จลงมาบอกว่า

"ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่เราเกิด ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่เราตรัสรู้"

จะไปเกิดได้อย่างไรที่เดียวกันตั้ง ๒ องค์ นี่มันแต่ไปแย่งกันทำนองนั้น เรียกว่าใช้ความโง่เขลาเข้าเผาตนเองเสียเป็นส่วนมากเป็นศาสนาการเมือง

สำหรับศาสนาพุทธของเรานั้นเป็นศาสนาที่วิเศษสูงสุดที่หลวงพ่อก็ได้เคยพิสูจน์มา เคยมีคำถามตอนหนึ่งตอนอยู่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนเขาถามหลวงพ่อกำลังอยู่เหมือนกัน คนนับถือศาสนาคริสต์นะเขาถามว่า

"ศาสนาไหนดีกว่าเพื่อน" หลวงพ่อก็ตอบว่าดีทุกศาสนาเลยสอนให้เป็นคนดีทุกศาสนา แต่สำหรับศาสนาพุทธนั้นดีพิเศษ คือมีอริยสัจ ๔ มีปัจจุสมุปบาท ตัดกระแสกิเลสได้ ทั้งๆ ที่ตอนนั้นหลวงพ่อก็กบฏปฏิบัติอยู่นะ แต่รู้วิธีพอกลางๆ เท่านั้น แต่ศาสนาอื่นนั้นสอน เพียงแต่ว่า คล้ายคลึงกับบิดามารดาสอนบุตรเท่านั้น

ตัวศาสนาที่แท้จริงหลวงพ่อก็บอกคือตัวบิดามารดาเรานั้นเอง

ถ้าไม่มีศาสนาพุทธนะไม่จำเป็นสำหรับหลวงพ่อสาวกโลกอุดรคนนี้ ไม่จำเป็นต้องนับถือศาสนาอะไรเลย อยู่เปล่าๆ

ตัวบิดามารดาก็เป็นศาสนาที่แท้จริงอยู่แล้ว

ตัวญาติพี่น้องก็สอนให้เราเป็นคนดีอยู่แล้วไม่จำเป็นจะต้องไปนับถือเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเหมือนหมอลงหรือหมอบ้าที่เขา นับถือกันอยู่นั้น มีเมืองบังบดมีเมืองลับแล มีมิติอะไรต่างๆ นานา ที่จะมาแทรกซ้อนเราอยู่ ไม่เชื่อสัมพันธคุณโดยเด็ดขาด.. กล่าว..พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ, สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ. เคยๆ แต่จิตใจส่วนหนึ่งยังวอกแวกไปทางอื่นอยู่

ไม่ทุ่ไม่จิตใจเชื่อพระพุทธร่องค์ฝ่ายเดียวโดยเด็ดขาด ว่าอย่างนั้นเถอะ ไม่เชื่อคำสอนของพระพุทธร่องค์โดยเด็ดขาด

มาตรแม้ว่าหลวงพ่อสาวกโลกอุดร จะออกแสดงธรรมหลายครั้งหลายคราวจนนับไม่ถ้วน เป็นร้อยๆ ครั้งก็ตาม อย่างมากน้อยอย่างมากที่สุดเขาก็จะเลียนแบบเอาเท่านั้น ไม่สามารถที่จะน้อมลดทิฐิของตนเองเอาเมื่อสืบนิ้วของตนเองนั้นมากราบคารวะ หรือขอคารวะขอเป็นลูกศิษย์ลูกหาประพฤติปฏิบัติตามมีน้อยมาก จะมีก็อย่างเช่นอาจารย์มหาเชื้อ หรือที่อยู่ต่อหน้าหลวงพ่อนี้หามีน้อยมาก แต่นอกนั้นยังถือทิฐิมานะหยาบคายเอาแต่คำสอนไปเทศน์ ไม่มีผลอะไรที่จะบังเกิดกับตนเองและเกิดต่อศาสนาพุทธด้วยซ้ำไป มีแต่จะทำลายเป็นทางอ้อมเท่านั้น และทางตรงด้วยซ้ำไป เรียกว่าคนน้อมมานับถือไม่ได้ เพราะว่าหลวงพ่อนี้เป็นคนไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไร เขาจึงไม่น้อมมาเชื่อ

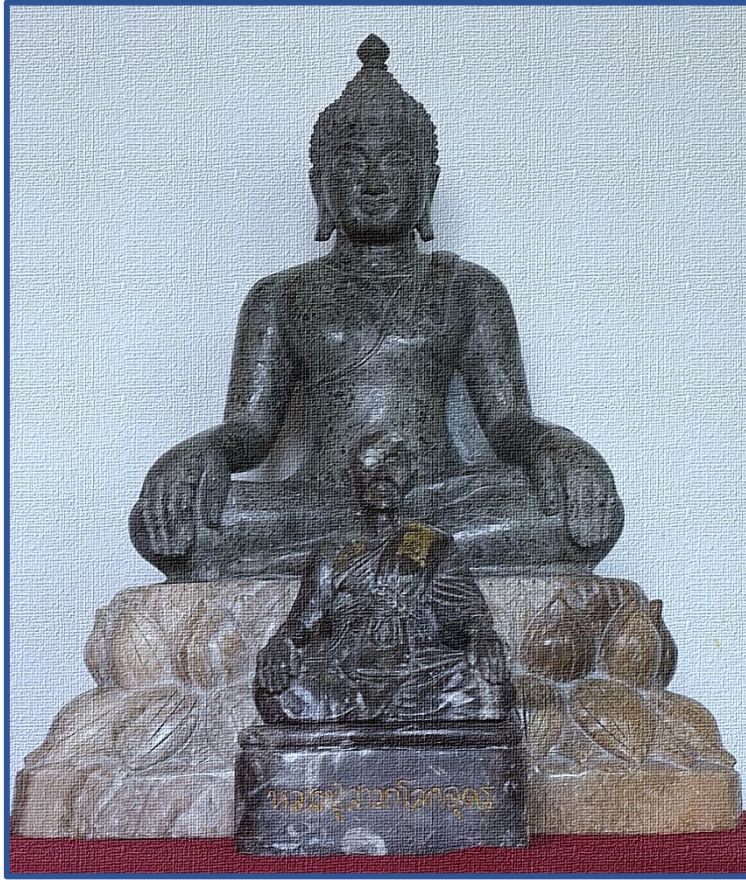
ฉะนั้น ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลายจงจับเอาแต่ประเด็นที่ว่าให้ถูกที่สุดไปประพฤติปฏิบัติ ถ้าขัดข้องอย่างไรจึงมาถามหลวงพ่เป็นส่วนตัว หรืออาจารย์มหาเชื้อเหล่านี้เป็นต้น ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติอันดีงามให้เพิ่มบารมีของตนไปเรื่อยๆ แนววิธีเบื้องต้นก็อย่าลืมอย่าทิ้งอย่าทอด อากา ๓๒ ทุกคนให้ท่องเอา ให้ไปเพ่งรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่เกิดทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เราก็พยายามพิจารณาให้เห็นเป็นของสังเวชสลดใจ ให้เห็นเป็นของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พอพลาดๆ พอกันตายไว้ก่อน

ท้ายที่สุดก็ขอให้พวกท่านทั้งหลาย จงเป็นผู้ที่ได้รับส่วนแห่งบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ขอให้พวกท่านทั้งหลายจงเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยบารมีธรรม และยินดีในธรรม เพราะผู้ที่ยินดีในธรรมนั้นย่อมเป็นผู้เจริญ ผู้ที่เกลียดธรรมนั้นย่อมเป็นผู้เสื่อม ขอให้จำเอาไว้ จึงขอให้ท่านเป็นผู้ยินดีในธรรม จึงเจริญงอกงามในพระสัทธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อขอตั้งจิตอธิษฐานให้พวกท่านทั้งหลาย มาตรแม้ว่าใครน้อมทิฐิมารับเอาพระสัจธรรมของพระองค์ได้ ก็ขอให้ประสบสุข ขอให้บรรลุถึง มรรค ผล นิพพาน

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ.

วิสุทธิ ๗

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโก

ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	เป็นพุทโธ
เขาคุยโว	เป็นโล่ธรรม	พุทธคำสอน
เป็นพุทโธ	หรือจิตโง่	โผล่สันดอน
ไม่สังฆรณ์	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม
ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	เป็นพุททะ
หวังชนะ	นิโรธธรรม	พุทธคำสอน
มีที่ไหน	จิตของใคร	ได้ถาวร
มันล้วนจร	เข้าบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

บทประพันธ์ของหลวงพ่อก่อนมา ก็บอกโดยตรงแล้วว่า จิตหรือวิญญาณนั้นเป็นศัพท์เดียวกัน เรียกว่าเรียกคนละอย่างเฉยๆ คือว่าจิต หรือวิญญาณ ๒ วิญญาณรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ท่านเรียกว่าจิต ภาษาไทยเรียกว่าใจ

จะเอาไปเป็นพุทโธได้อย่างไร

เกิดขึ้นแล้วมันก็ดับไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ฉะนั้น

การแต่งคำกลอนหลวงพ่อก่อนที่ขึ้นมามีด้วยตนเองนั้น ออกจากสภาวะที่แท้จริงของหลวงพ่อก่อนที่ได้ประพาศผ่านมา ประพาศธรรมกรรมฐานผ่านมาแล้วถึงมาแต่งถูก ที่เขาว่าเอาจิตบริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็นเอกจิต เป็นพุทโธ มันผ่องใสอยู่อย่างนั้นมันผิด ผิดพุทธประสงค์ ไม่ถูกกับปัจจุสมุขบาท และอริยสัจ ๔ ด้วย มันขัดกัน เรียกว่าเขาไม่รู้

ทำไมเขาไม่รู้ เพราะว่ายังไม่มีสภาวะที่แท้จริงรองรับ คือสภาวะของ องค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือฌานที่ ๙ เรียกว่า สัจญญาเวทิตนิโรธ ยังไม่ได้รองรับ ผลสมาบัติ ก็ยังไม่มีรองรับ จึงพิสูจน์ตัวเองไม่ได้

และก็หลงผิดในข้อบทพระธรรมพุทธคำสอนของพระองค์ จึงพากันทำจิตให้สะอาด ปล่อยวาง วางเปล่า ปล่อย..มองโลกอย่างว่างเปล่า คือปล่อยวาง เอาจิตไปปล่อยวาง มันจะปล่อยวางได้อย่างไร เมื่อมันมีการปรุงแต่งอยู่

ฉะนั้น วันนี้จะอธิบายในเนื้อหาสาระ เปรียบถึงพระอรหันต์บุคคลด้วย ตลอดถึง วิสุทธิ ๗ ประการ อย่างอธิบายมาแล้ว วันนี้จะอธิบายเพิ่มเติมให้แจ่มแจ้งขึ้นไปอีก ก็บอกแล้วว่าการเกิดของสัตว์นั้น ท่านเรียกว่า โยนิ โยนิแปลว่าที่เกิด ที่กำเนิด มีอยู่ ๔ อย่าง

- ชลาพุชะ** เรียกว่าเกิดใน ครรรภ
- อันทชะ** เกิดใน ไช
- สังเสทชะ** เกิดใน ถ้ำไคล ของโสโครกเหล่านี้
- โอปปาติกะ** เกิดผุดขึ้น นับตั้งแต่สัตว์นรกไปถึง เทวดา ถึงพระพรหมนั้นจะเกิดผุดขึ้น

แท้จริงพระองค์อาศัยหลักคำสอน หรือจะเป็นคำสอนของพรหมณ์ แต่มาสงเคราะห์เข้าในศาสนาพุทธ เรียกว่า

(๑) **เกิดในครรรภ** ชลาพุชะ นั้นเรียกว่าเกิดในครรรภ ครรรภที่มันเกิด สถานที่มันเกิด หมายความว่า **สถานที่ของความคิดนี้มันเกิด มันเกิดอยู่ที่ระหว่างนัยน์ตาทั้ง ๒ ข้าง มันไม่ได้ไปเกิดอยู่ที่ไหนหรอก ตัวจิต หมายถึงหทัยประสาททางมโนทวารก็ได้ เรียกว่ามโนทวารตรงนี้ได้ มันเกิดอยู่ที่เดียว**

(๒) **เกิดในไข่** อัครทษะ ก็หมายถึงเกิดในลูกตานั้นเอง ในตาใน ถ้าเป็นวิธีของมโน

ทวาร

ก็เรียกว่าเกิดในตาในนั้นแหละ เกิดในตาใน

คือว่าเราคิดนั้นนะ เราคิดมันเกิดอยู่นั้นแหละ

(๓) **เกิดในแก้วไคล** สังเสทษะ เกิดในแก้วไคล สิ่งเกิดอยู่แก้วไคลนั้นก็ว่า **คิดขึ้นมาเอง** แก้วไคลก็หมายความว่า สิ่งสกปรกโสโครก เรียกว่าร่างกาย สฟายตนะ อายตนะส่วนน้อยนิดา หรือ ขุมตาของคนนี้ ก็ล้วนแต่โสโครกทั้งนั้น มีขี้ตาไหลออกไม่รู้จะอะไรปิลาละ เรียกว่าน้ำตาเหล่านี้เป็น ต้น ก็ขอให้คิดวกเข้ามาให้มันถูกต้อง

(๔) **โอบปาติกะ** ก็เหมือนกันเกิดผุดขึ้นเลยยิ่งถูกใหญ่ตานี้ ยิ่งถูกใหญ่ **เกิดผุดขึ้นเลย** **มันปรุงแต่งเกิดขึ้น** อารมณ์ที่เรามองเห็นทางมโนทวารนั้น ทางหทัยประสาทที่ว่าใจมันมองเห็น นั้นนะ มันผุดขึ้นมาเลย ไม่ได้เป็นเด็กเป็นทารกมาก่อน

เกิดขึ้นเขาว่าเป็นวิญญูชนขึ้นไปแล้ว เป็นคนหนุ่ม คนสาว คนแก่ คนเฒ่าก็ได้ เกิดผุดขึ้นเลย เมื่อตายก็ตายไปแล้ว ไม่มีซากศพ ไม่มีร่องรอยให้เหลือ อันนี้เรียกว่า โอบปาติกะ หรือ นิมมาร ภาย เรียกอย่างนี้ก็ได้

นี่แหละเขาเรียกว่า หลงกลว่า กายทิพย์ กายหยาบ กายละเอียด เป็นเช่นนั้นแหละ คือว่า สิ่งที่เกิดขึ้น

ตอนที่ตัดกิเลส ตัณหา อาสวะ ก็ตัดตัวนี้แหละ ตัดตัวโอบปาติกะนี้ สัตว์นรก หรืออะไร ก็แล้วแต่ มันมาเกิดอยู่ตรงนี้แหละ มาเกิดอยู่ตรงโอบปาติกะนี้ อสุรกาย เหล่านี้เป็นต้น มันเกิดผุด ขึ้นมาเลย นี่ว่าที่กำเนิด โยนิ ที่ว่าที่กำเนิดทั้ง ๔ อย่าง

ฉะนั้น ก็ขอให้เข้าใจในการประพตปิปฏิบัติกรรมฐานเพื่อจะพ้นทุกข์ แล้วก็หม่อมหาเอา ประวัตติของพระอรุญบุคคลบางองค์เข้ามาเปรียบเทียบ ในจิตในใจของเรา เพื่อเพิ่มบุญบารมีธรรมให้ สูงส่งยิ่งขึ้นไป ให้เรามีความบากบั่น ขยันหมั่นเพียรในแนวประพตปิธรรมกรรมฐานของพระองค์ จนถึงจุดหมายปลายทาง

อย่างหลวงพ่อกเคยบอกแล้วว่า ขนาดพระมหากษัตริย์ เช่น พระมหากัปปีนะเหล่านี้ และก็พระภักทิ ยะ สองพระองค์นี้เป็นพระมหากษัตริย์ ท่านยังเสียดลระราชสมบัติอันมากมายกายกองของท่าน ออกมาบวชจนสำเร็จอรหันต์ (แปลว่าผู้ห่างไกลจากกิเลส)

เมื่อสำเร็จอรหันต์แล้ว สองพระองค์นี้คล้ายคลึงกัน จะไปอยู่ที่ไหน ก็เปล่งอุทานออกมาว่า “อะโห สุขขัง อะโห สุขขัง” เหล่านี้เป็นต้น คือว่ามีความสุขหนอ มีความสุข เพื่อนสหธรรมิกทั้งหลายนั้นนะ ฝ่ายภิกษุ สามเณร ก็เข้าใจว่า ท่านไม่พอใจประพตปิธรรม กรรมฐาน คงจะระลึกถึงราชสมบัติที่เคยครองราชย์มาก่อน

พระพุทธองค์ก็เรียกไปถามว่า “ทำไมถึงเปล่งอุทานเช่นนั้น” เรียกพระภิกษุทั้งหลายไปถาม ท่านก็เลยทูลตอบพระองค์ว่า

เมื่อแต่ก่อนนั้นนะ ข้าพระพุทธองค์เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ก็ต้องมีภาระมัตระวัง มีการป้องกันทั้งภายในภายนอกพระนคร กำแพงนั้น พร้อมทั้งอาณาเขต และพลกนิกรก็มากมายก่ายกอง, มาตรฐานจะมีทหารองครักษ์รักษามากมายก่ายกอง ก็ยังหวาดระแวงภัยอยู่เสมอ, เดียวนี้ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความหวาดระแวงภัยใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีความที่เรียกว่าสะดุ้งเหมือนแต่ก่อน เป็นผู้มีชนอันตกเสียแล้วจากความกลัวทั้งหลาย

นี่ขนาดพระมหากษัตริย์ ท่านยังสละราชบัลลังก์ได้ ไฉนเราเหล่าท่านทั้งหลายนี้ คงไม่ได้เป็นพระมหากษัตริย์หรือ ขนาดนั้นท่านยังออกบวชได้

ทีนี้จะกล่าวเป็นบทพระธรรมกรรมฐาน ของพระปุลณมณตานีบุตร ซึ่งเป็นหลานชายของพระโกณฑัญญะ พระโกณฑัญญะนี่เมื่อได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วตามประวัติก็ไม่เคยสั่งสอนใครเลย มาตรฐานครั้งเมื่อตอนที่ท่านเป็นฆราวาสนั้นท่านก็เรียนจบไตรเพท เรียกว่าถ้าเป็นหมอดูก็ทำนายทายทักอย่างแม่นยำเลยทีเดียว ฝนจะตกวันไหน แดดจะออกวันไหน ลูกอยู่ในท้องจะเป็นหญิงเป็นชาย ท่านทำนายได้อย่างแม่นยำเลยทีเดียว ถึงขนาดนั้นท่านก็ยังทำนายทายทักเรื่อง กิเลส ตัณหา อาสวะ อยู่ในใจไม่ได้ เมื่อบวชแล้วนั้น ท่านมีปัญญากระเดื่องแผ่นดินถึงขนาดนั้น ท่านก็ยังเอื้อมระอาในการสั่งสอนชาวโลก สั่งสอนเวไนยสัตว์นั้นนะ เพราะเป็นบทพระธรรมอันลึกซึ้งมาก และประกอบกับท่านเป็นพระผู้แก่ผู้เฒ่า ขนาดเป็นพระอรหันต์นะยังสันโดษ เรียกว่าไม่ชวนชวายเป็นพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ว่าอะไร ก็อาศัยของผู้อื่นช่วยพระองค์ นี่พระโกณฑัญญะสมมุติเสียก่อนนะ สมมุติว่า (แต่ที่จริงพระอรियบุคคลนั้นนะ ท่านไม่ได้กลับมาเวียนว่ายตายเกิดหรือ ท่านจบกิจพรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์แล้ว นี่เพียงแต่หลงพ้อสมมุติ)

ถ้าสมมุติว่า พระโกณฑัญญะ ท่านกลับชาติมาเกิดอีกชาติหนึ่งในเมืองไทยแล้วไซ้ ท่านคงโด่งดังมาก ไม่จำเป็นจำเป็นต้องเอาบทพระอรหันต์ หรืออาสวะอะไรไปสอนหรือ เพียงแต่ดูมดดูหมอบเท่านั้นก็แม่นยำไปหมดแล้ว เสียสะเดาะเคราะห์อะไรท่านทำเป็นหมด คล่องแคล่วหมด นี่สมมุติให้ฟัง

แต่พระอรियบุคคลท่านไม่ทำเช่นนั้นหรือ

สิ้นอาสวะลงไปแล้วท่านไม่ทำ ท่านไม่ทำสิ่งเหล่านั้น

นี่ก็คือเล่าประวัติพระโกณฑัญญะให้ฟัง ผู้เลื่อมใสในข้อวัตรปฏิบัติของพระองค์นี้เป็นคนแรก

จึงได้รับยกย่องว่า เป็นคนตรัสรู้เป็นคนแรกของพระองค์

ทีนี้เมื่อมีหลานชายคนหนึ่ง เกิดกับน้องสาวของท่าน เป็นพราหมณ์มหาศาลเสียด้วย มีเงินทองมากมายก่ายกอง ท่านจึงแนะนำให้ไปบวชกับพระบรมศาสดานั้น และท่านก็ไม่สอนเสียด้วย พระ

โกณฑัญญะนี้ไม่สอนหลานชายเลย ให้คนอื่นสอนแทนเลยว่่าจันเถอะ ถึงขนาดนั้นแหละพระ
อริยบุคคล มันสอนยากว่่าจัน

ธรรมะอันลึกซึ้ง นี้มันสอนยาก

พระปุลณณ์มันตานี นี้เมื่อสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว คุณธรรมของท่าน เรียกว่า เป็นผู้มัก
น้อย สันโดษ ยินดีในที่สงัด ไม่ชอบคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ปรรวภาความเพียร บริบูรณ์ด้วยศีล สมาธิ
ปัญญา วิมุตติ รู้เห็นใน วิมุตติญาณทัสสนะเสียด้วย ถึง ๑๐ ข้อด้วยกัน

มาตรแม้นว่่าท่านสั่งสอน สาธุศิษย์ของท่าน ท่านก็สั่งสอนอยู่ในคุณธรรมทั้ง ๑๐ ประการนี้แล
จนกระทั่งที่ข่าวลือไปถึงพระสารีบุตร และได้ยินไปถึงพระบรมศาสดาโน้น นี้ก็ติดศัพท์ของพระ
ปุลณณ์

ที่นี้คุณธรรมของท่าน เรียกว่า วิสุทธิตี ๗ ประการ

ท่านสอนใครท่านก็สอนตามนี้ วิสุทธิตี ๗ ประการ

ก็ขอให้จำไว้

วิสุทธิตี นี้หมายความว่า ความหมดจด ความบริสุทธิ์ ความสะอาด ข้อแรกเรียกว่า

๑. **ศีลวิสุทธิตี** ความหมดจดแห่งศีล ท่านสอนนะ จะเป็นศีล ๕ ศีล ๘ ศีลของฆราวาส ศีล
ของสามเณรก็ศีล ๑๐ ศีลของพระภิกษุก็ ๒๒๗ ก็ให้ศีลของตนบริสุทธิ์ผุดผ่อง นี้ข้อแรก
ข้อที่สอง

๒. **จิตตวิสุทธิตี** ความหมดจดแห่งจิต หมายความว่าจิตเป็น เอกัคตา เป็น อัปนาสมาธิ
(ที่เขาอธิบายไว้อยู่ในคัมภีร์นั้น นับตั้งแต่ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ) แต่หลวงพ่อดีใจเดียวว่่า
เป็น อัปนาสมาธิ เป็นถึง ฌาน ๔ โฉน เรียกว่าเป็นอาวุธที่คมกล้าเลยทีเดียว ที่จะไต่เต้าขึ้นไปถึง
ฌานที่ ๕ อรูปฌาน นั้น พร้อมเสมอ จิตมันคงเป็น อัปนาสมาธิ ไม่หวั่นไหว จิตไม่หวั่นไหว นี้ถึง
จะถูกต้อง

ถ้าเป็น ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ สมาธิเฉียดๆ มันจะใช้ได้อย่างไร เรียกว่าจะไปตัดภพตัด
ชาติลงได้อย่างไร

ต้องอาศัยกำลังอันใหญ่หลวง คือ อัปนาสมาธิ อย่างมันคง ถึงจะเป็นไปได้ นี้คือ จิตตวิสุทธิตี ที่
แท้จริง

ที่นี้ข้อที่ ๓

๓. **ทิฐิวินิวิสุทธิตี** ความหมดจดแห่งความเห็น หรือความหมดจดแห่งทิวินิ ทิวินินี้ก็มีหลาย
ประการ ความเห็นของคนนานาจิตตัง ความเห็นของคนนี้ไม่เหมือนกัน เรียกว่าไม่หมดจดบางคน
นะ ที่นี้พระปุลณณ์มันตานีนั้นท่านหมดจดแล้ว ทิวินิหมดจด คือว่่ามีความเห็นเป็นสัมมาทิฐิหมด
จด ข้ามทิวินิทั้งปวงเลย ข้ามทิวินิทั้งปวงของคณาจารย์ต่างๆ ที่สอนผิดๆ นั้นท่านก็ข้ามได้หมด มา
เห็นทางที่ถูกต้อง เช่น

สัสตทิกฎฐิ เห็นว่าเที่ยง ท่านก็ไม่เห็นด้วย
คือว่าไม่เห็นด้วยแล้ว หรือ

อุจเฉททิกฎฐิ เห็นว่าขาดสูญ อะไรทำนองนี้ ท่านก็ผ่าน
ไปหมดแล้ว คือให้มาถูกต้องตามพุทธคำสอน

แม่ทิกฎฐิ ๑๐ ประการ (อันตคทิกฎฐิ) ที่ พระมาลากยะ ไปทูลถามพระบรมศาสดานั้น ท่านก็ข้าม
ได้ ข้ามทิกฎฐิ

ทิกฎฐิ ๑๐ ประการ นี้ก็มีว่า

๑. โลกเที่ยง
๒. โลกไม่เที่ยง
๓. โลกมีที่สิ้นสุด
๔. โลกไม่มีที่สิ้นสุด
๕. ชีพอันหนึ่ง สรีระก็อันหนึ่ง
๖. ชีพอันนั้น สรีระก็อันนั้น
๗. สัตว์เบื่องหน้าแต่ตายแล้ว ไม่เกิดอีก
๘. สัตว์เบื่องหน้าแต่ตายแล้ว ก็เกิดอีก
๙. สัตว์เบื่องหน้าแต่ตายแล้ว เกิดอีกก็มี ไม่เกิดอีกก็มี
๑๐. สัตว์เบื่องหน้าเมื่อตายแล้ว จะหาเป็นอีกก็ไม่มี ไม่เป็นอีกก็มี

เป็น ๑๐ ข้อด้วยกัน ทิกฎฐิร้ายแรงมาก ห้ามมรรค ผล นิพพาน ห้ามมรรค ผล นิพพาน
และจะย่อนกล่าวถึง มานะ ๙ ประการอีกด้วย

มานะ ๙ ประการนี้ก็จัดอยู่ในทิกฎฐิความเห็นเหมือนกัน ความเห็นผิด ท่านก็ถอดทิ้งออก
ได้หมด ไม่สำคัญตุนว่าเป็นอะไรทั้งสิ้น

มานะ ๙ ประการ ถ้าใครได้เคยเรียนนักธรรมโท ก็คงจะรู้ ความสำคัญมันหมาย มานะ..แปลว่า
การถือตัว ถือเรา ถือเขา ถือหมู่ ถือคณะ ถือตัวเอง เหล่านี้แหละ คือว่าเป็นมานะทิกฎฐิ
เป็นมานะความถือตัว

ถือสายโน้น สายนี้ ของอาจารย์ตนนั้นแหละ

วรรคแรก ก็เรียกว่า

๑. ตนเป็นผู้เลิศกว่าเขา ก็สำคัญตนว่า เลิศกว่าเขา
๒. ตนเป็นผู้เลิศกว่าเขา ก็สำคัญตนว่า เสมอเขา
๓. ตนเป็นผู้เลิศกว่าเขา ก็สำคัญตนว่า เลวกว่าเขา

วรรคที่สอง ต่อมา

๔. ตัวเป็นผู้เสมอเขา ก็สำคัญว่าตัว เลิศกว่าเขา
๕. ตัวเป็นผู้เสมอเขา ก็สำคัญว่าตัว เสมอเขา
๖. ตัวเป็นผู้เสมอเขา ก็สำคัญว่าตัว เลวกว่าเขา

วรรคที่สาม ต่อมา

๗. ตัวเป็นคนเลวกว่าเขา ก็สำคัญว่า เลิศกว่าเขา

๘. ตัวเป็นคนเลวกว่าเขา ก็สำคัญว่า เสมอเขา

๙. ตัวเป็นคนเลวกว่าเขา ก็สำคัญว่า เลวกว่าเขา

เป็นทิวฐิ เป็นมานะ ทั้งสิ้นเลย คือมีความสำคัญมั่นหมาย มีอัตตาตัวตนเข้ารองรับอยู่ จึงเป็นมานะทิวฐิ ให้ถอดทิ้งทั้งหมด ให้วางทิ้ง ให้ปล้อยวาง ระหว่างฟังธรรมก็ดี ระหว่างประพฤติธรรมกรรมฐานก็ดี อย่าสำคัญมั่นหมาย ว่าตัวเองเป็นอะไรทั้งสิ้น เป็นแต่เพียง ธาตุ ๔ ชั้น ๕ ประชุมกันเข้าเท่านั้น ให้สำคัญมั่นหมายว่า ไม่มี สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา อยู่ในนั้น นี่ถอดทิ้งไปหมด ถึงจะเรียกว่า ทิวฐิวิสุทธิ หมดจดเรื่องความเห็น

ส่วนมากแล้วนั้นนะ จะถือทิวฐิมานะร้ายแรงมาก เข้าหมู่เข้าคณะไม่ได้ แยกความสามัคคีก็ เพราะตัวมานะทิวฐิเหล่านี้แหละ ร่วมคณะร่วมวงศไม่ได้ ก็เพราะมานะทิวฐิ

ทีนี้จะกล่าวเรื่องที่ว่า ความเห็น หรือทิวฐิอันจองหอง ยิ่งร้ายกาจเข้าไปอีก เป็นทิวฐิอันลามก เป็นอวิชชาธาตุ ที่ตั้งหรือคล่องใจสรรพสัตว์ทั้งหลายเอาไว้ในภพ ตลอดกาลตลอดชาติ

อหังการ ข้อที่หนึ่ง ท่านก็เรียกว่า อหังการ ตัวนี้เรียกว่า การจองหอง พองตัว อวดเก่ง ตำรา ยศถาบรรดาศักดิ์ ใครเห็นผิดจากตำราเป็นตอกหน้าเจ้าเลย ว่าฉันแหละ มีกฎเกณฑ์ สุดดี สุดชั่ว คือมองหาแต่ดี แต่ชั่ว เป็นเครื่องวัดบุคคลอื่นๆ อยู่ร่ำไป มีวิสัยจับผิดแต่คนอื่น ไม่จับผิดตัวเอง นี่ตัวอหังการ เป็นทิวฐิ เป็นมานะทิวฐิอันร้ายแรงเหมือนกัน

มมังการ ข้อที่สอง ทีนี้ มมังการ การจองหองเหยียบย่ำคนอื่น อยู่ในทิวฐิที่เรียกว่า ยินดี ลำพองผยองชน อวดแต่ตัว ยกยอปอปั้นตนเองอยู่ร่ำไป มีใจทะนงไม่ลงหัวให้แก่ใครๆ ไม่ยอมก้มหัวให้แก่ใครๆ ทั้งสิ้น นี่เรียกว่าร้ายแรงมาก

ปลังการ ข้อที่สาม ปลังการ การจองหอง เป็นคนหัวหมอบะรำปะระ มีไหวพริบพลิกแพลง มีชั้นเชิงอันร้อยเล่ห์พันเหลี่ยม พุดมากเถียงมาก มีความเห็นมาก มีอุบายลามกก็มาก มีชั้นเชิงก็มาก เถียงก็มากพุดก็มาก อะไรทำนองนี้แหละ ล้วนแต่เป็นทิวฐิ

ชอบพุดเพื่อเจ้า เหลวไหลต่างๆ นานา เรียกว่าติดอยู่ในจารีตประเพณี ถ้าใครออกจากความเห็นตัวเอง ก็เป็นอันว่าผิด ติดอยู่ในจารีตประเพณีที่ตัวเองเคยประพฤติปฏิบัติมา

อันนี้ถ้าใครถอดทิ้งได้ จึงจะเรียกว่า ทิวฐิวิสุทธิ หมดจดแห่งความเห็น นี่เป็นข้อที่สาม

ข้อที่ ๔ คือ

๔. กังขาวิตรณวิสุทธิ

ความหมดจดแห่งปัญญา เป็นเครื่องพ้นความสงสัยไปได้แล้ว เมื่อปลดทิวฐิทิ้ง เรียกว่า ปลดกังขาทิ้งไปหมดเลย ปลดความกังขาทิ้งไปหมด เริ่มจะเห็นทางแล้ว ต่อไปข้อที่ห้า

๕. มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ

ความหมดจดแห่งญาณเป็นเครื่องเห็น เรียกว่าเกิด ธรรมะวิจย

เป็นเครื่องเห็นเลือกเห็นว่า ทางถูกหรือทางผิด ที่เราดำเนินกรรมฐาน เพื่อจะทำให้พ้นทุกข์ให้
ถูกต้อง เรียกว่า มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ มีความเห็นไม่ลุ่มๆ คล้ำๆ เป็นสีลัพพตปรามาส
เรียกว่ามองเห็นจุด

ตอนนี้ผ่านมาแล้วนะ ตอนนี้ผ่านมาแล้ว ผ่านกำหนดเรื่อง อสุภกรรมฐาน ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม ชันธ
๕ ทางทั้ง ๖ ทวาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ท่านผ่านการกำหนดพิจารณาให้เห็นเป็น อนิจจัง ทุกขัง
อนัตตา โดยสมมุติมาก่อนแล้ว เป้าหมายสังเวชสลคใจมาแล้ว

ที่นี้จะมาหาจุดเอา มาหาจุดตัดเอาจนได้ จึงเรียกว่า มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ

หาทางถูกทางผิด ว่าช่องไหนมันจะถูกมันจะผิด

ที่นี้เมื่อจับได้ว่าเป็นทางถูกต้องที่สุด ถูกต้องแล้วนั้น ท่านจึงเรียกว่า

๖. ปฏิปทาญาณทัสสนวิสุทธิ

ข้อที่หก ลึ้นสุดลงเพียงแค่นี้ ลึ้นสุด เห็นทางแล้ว เห็นตัวจริงแล้วที่นี้ เห็นตัวจริง เห็นบ่อ
เกิดของกิเลส เห็นเหตุที่มันเกิดแล้วที่นี้ เห็นเหตุที่มันเกิด อย่างหลวงพ่อกุศลนั้นะ มาต่อสู้อยู่ตรงนี้
มาต่อสู้อุปทานั้นก็คือว่า

ศัพท์ว่าปฏิบัติ เห็นทางที่ถูกต้อง, เห็นวิธี รู้วิธีด้วย

วิธีที่จะตัดมันลงด้วย

ด้วยอานาปานของการเพ่งต่อสู้อยู่อย่างนี้แหละ เมื่อเห็นทางอย่างแจ่มแจ้ง ผ่านแล้วต
นี้ผ่านมา ถ้าเปรียบเทียบใน วงปฏิจฺจุสมุปบาท ก็ผ่านมาถึงกองนามรูปแล้ว กองนามรูป เห็นการ
ปรุงแต่งอยู่ที่หทัยประสาท ตรงตั้งจมูกหัก เห็นอารมณ์ด้วย และก็เห็นความยินดียินร้ายอยู่ใน
ความคิดของตนเองด้วย เห็นความพอใจไม่พอใจอยู่ในนั้นด้วย และก็เพ่งต่อๆ ไปจนปล่อยวาง
เรียกว่าไม่กำหนดว่าเป็นรูปเป็นนาม มีแต่เพ่งอย่างเดียวเท่านั้น นี่แหละวิธีที่จะตัดหัวขุ่นพลขึ้น
ครองบัลลังก์ก็อยู่ตรงนี้ ตรงจุดนี้แหละ แต่เขาอธิบายไว้ยังไ้ก็เป็นเรื่องของเขา แต่หลวงพ่อกับจุด
ประเด็นได้ เอาสภาวะของตนเองเข้าเปรียบเทียบดู ก็ถูกต้องตามนั้น ทั้งนี้และทั้งนั้น ธรรมเบื้องต้น
ให้ผ่านมามีเสียก่อน อันนี้เป็นธรรมที่จะตัดหัวขุ่นพลขึ้นครองบัลลังก์ คือตัดกิเลสให้เป็น สมุจเฉท
ปหาน ลงได้ละตานั้น ต่อสู้อยู่อย่างนั้นแหละ

ระหว่างสติ สตินทรีย์ฌาน เราก็เพียบพร้อมทุกอย่าง

ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา อธิปไตย ก็เพียบพร้อม

... ขุนพลที่จะต่อสู้ร่วมพลัง...

สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เพียบพร้อมทุกอย่าง

อินทรีย์ก็แก่กล้า ต่อสู้กับฝ่ายพญามาร ที่มันปรุงแต่งอยู่ที่หทัยประสาท วับๆ แวมๆ อยู่
นั้นแหละ อย่างไม่มีตัวตน เป็นโอบปาติกะ ผุดเกิดขึ้นอยู่นั้นแหละ ต่อสู้กับมันอยู่เช่นนั้น

นี่แหละวิธีนี้คนไม่รู้ แต่หลวงพ่อก็คำเป้าหมายถูก

กว่าจะคลำเป้าหมายถูก ก็ใช้เวลาตั้งสี่ห้าปี จึงคลำเป้าหมายถูก เมื่อตัดกระแสมันได้นั้น เป็นธรรมชาติของกระแส

หมายความว่าอารมณ์ที่เราเห็นทางมโนทวาร หรือหทัยประสาท ตรงตั้งจุมุกหัก ถ้าเราสังจิตหาอารมณ์นั้น

ให้น้อมที่นี้ อย่าพุ่งไปหามัน ให้น้อมเข้ามาต่อสู้อยู่ตรงตั้งจุมุกหักของตนเองให้ได้ ถ้าใครมีบารมีอันแก่กล้านะ ให้ได้ ผลที่สุดก็จะตัดมันลงได้ตรงนั้นแหละ

สำหรับตัวหลวงพ่อนี้เพิ่งถูกอยู่ เพิ่งถูกตัวอารมณ์นั้นแหละ

ตัวจิตหรือตัวความคิดนั้นเพิ่งไม่ถูกมัน มันไม่มีตัวตน เป็นนามธรรม แต่อารมณ์มันมองเห็นทางมโนทวารเป็นฝ่ายรูปธรรม แต่เป็นฝ่ายรูปของกิเลสนะ เป็นฝ่ายรูปของกิเลส รูปของอวิชชา ความโง่เขลา บวกกันแล้วจึงเรียกว่า นามรูป ไม่ใช่รูปตัวจริง แต่เป็นรูปของกิเลส ที่เรามองเห็นทางหทัยประสาท ทางมโนทวาร ก็ไม่มีมากมายนอกอวัยวะไหนๆ ที่เรามองเห็นนั้นมองเห็นทางหทัยประสาท มาต่อสู้อยู่อย่างนี้

หลวงพ่อก็ไม่นึกไม่ฝัน ว่าการขาดสันติของความคิดการปรุงแต่ง จะมีขึ้นมาได้ แต่วิถีธรรมนั้นรุนแรงมาก จนขาดสะบั้นพังทลายลง เมื่อสติ สตินทรีย์ฉานสายฟ้าผ่า ฟุ้งเข้าไปถูกจุดกำลังจะปรุงแต่งนั้นนะ คือว่ามันหลบไม่ทันฝ่ายปรุงแต่ง แต่ก่อนมันหลบเร็วเหลือเกิน ตอนนั้นมันหลบไม่ทัน คือว่าพุ่งถูกหัวกบาลเลยทีเดียว

ดัดลงทั้ง ๒ ฝ่าย

ทั้ง ฝ่ายสติปัญญา พร้อมทั้ง ฝ่ายสังขาร การปรุงใจให้คิด

ก็ขาดสะบั้นพังทลายลงพร้อมๆ กัน

จึงได้ทรงเป็นอานูภาพของ **สัญญาเวทียตินิโรธ**

หรือ **องค์ฌานพระนิพพาน**

สำหรับข้อสุดท้ายเรียกว่า

๗. ญาณทัสสนวิสุทธิ

ในวิสุทธิ ๗ นั้น ก็เป็นตัวผลไปแล้ว รู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจ ๔ พร้อมทั้ง ปฏิจฺจุสมุพบาท เรียบร้อยไปเลย นี่เรียกว่าเป็นพระอรหันต์ไปเลย วิสุทธิมรรคท่านก็เปรียบเทียบเหมือนนารถ ๗ ผลัดนั้นแหละ ของพระปฐมฌานตานี้มันนะ

เหมือนนารถ ๗ ผลัด เหมือนบันได ๗ ขั้น ไต่เต้าให้ถึงที่สุด

นี่การบรรลุเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ ของพระอรหันต์ครั้งแต่พุทธกาลนั้นเป็นอย่างนี้ แต่ศัพท์บัญญัติที่นั่นอาจจะเป็นภาษาบาลี ก็แปลออกมาแล้วให้หมดจดทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ผ่านพ้นไปถึง ญาณทัสสนวิสุทธิ ก็เป็น ปัญญาวิมุตติ เรียกว่าเป็น วิมุตติวิสุทธิก็ได้ มีความหมดจด

ทุกสิ่งทุกอย่าง ผ่านพ้นสมมุติบัญญัติไปได้ ผ่านรูปนาม ชันธ ๕ ไปเลย ถ้าเป็นชันธก็เรียกว่า ชันธ
วิมุติ เป็น ชันธวิสุทธิ ไปแล้ว คือหมดจดทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่คือคุณธรรมของพระปุลณมนตานีบุตร (เกิดที่กรุงกบิลพัสดุ์) ซึ่งเป็นหลานชายของพระ
โกณฑัญญะนั้นเอง

ซึ่งได้รับยกย่องจากพระบรมศาสดาว่า เป็นองค์พระธรรมกถึก เอตทัคคะทางเลิศกว่าพวกภิกษุ
สาวกผู้ธรรมกถึก

คือสอนอยู่เฉพาะ ๗ ข้อนี้แหละ
สอนसानุศิษย์ท่านก็สอนอยู่เพียงแค่นี้
คุณธรรมของพระอริยบุคคลนั้นไม่เหมือนกัน
แต่ลงเอยและลงท้ายแล้ว ก็มาถึงจุดรวมอริยสัจ ๔ ทุกๆ พระองค์ ก็ขอให้จำเอาไว้

การขาดสันตติ..วิโมกข์ ๓ จบกิจพรหมจรรย์

บทพระกรรมฐานนั้น ตั้งแต่เบื้องต้น อาจจะทำตามจริตของตน เบื้องต้นได้เข้าขึ้นไป จน
ให้ผ่านพ้นไปถึงที่สุด ดับทุกข์ดับกิเลสลงได้

การดับทุกข์ ดับกิเลสลงได้ หลวงพ่อก็จะขอย้ำเติมอีกว่า

การขาดสันตติ ก็คือการดับอัตตาตัวตนของความคิดนั่นเอง การดับอัตตาตัวตน ของ
อารมณ์นั่นเอง ไม่มีอารมณ์อะไร ที่จะมาให้เห็นอีกต่อไป การคิดปรุงแต่ง มันก็ไม่คิดปรุงแต่งอีก
ต่อไป ไม่มีร่องรอยอะไร ให้เหลืออีกต่อไปเลย ตั้งแต่วันบรรลุถึงนะ นี้เรียกว่าคุณธรรมชั้นพระ
อรหันต์ เรียกว่าไม่มีอารมณ์อะไรเข้ามาคล้ำวอีกเสียแล้ว ถ้าเป็นฝ่ายบรรพชิต ก็เรียกว่า จะเป็น
เทพธิดาลาวล้วยอะไรก็ตาม ไม่มีปรากฏมาให้เห็นอีกแล้ว เป็น

สัญญาตวิโมกข์ คือ วางเปล่าจากความคิดพร้อมทั้งอารมณ์

อนิมิตตวิโมกข์ ไม่มีนิมิตแห่งการปรุงแต่ง ไม่มีนิมิตของอารมณ์ มาให้เห็นอีกทางมโน
ทวาร ในหทัยประสาท

อัปณิหิตวิโมกข์ ไม่มีที่ตั้ง ไม่มีเครื่องหมาย อะไรให้เห็น ไม่มีที่ตั้งของการปรุงแต่ง หรือ
ของอารมณ์ ให้เห็นอีกต่อไป

นี่แหละคือ การจบกิจพรหมจรรย์ ก็สิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ เรียกว่าพระอริยบุคคล

ถ้าพวกเราเหล่าท่านทั้งหลาย เพียบพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัตินั้น ก็จะถึงจุดหมาย
ปลายทางเหมือนกัน ถ้าจำเอาบทพระกรรมฐานได้ ก็มีหลายวิธี มีหลายประการ แต่สำหรับยุค
ปัจจุบันนี้ เขาอธิบายหัวข้อธรรมะนั้นนะ เป็นแต่เพียงว่าวิจารณ์ธรรมเท่านั้น ไม่สามารถที่จะชี้ขาด
ลงไปว่า อันนั้นเป็นอย่างนั้น อันนั้นเป็นอย่างนี้ ชี้ขาดลงไปไม่ได้ เรียกว่าวิจารณ์ไปเท่านั้น จะถูก
หรือผิดก็ยังไม่รับรองใ้คนแต่นั้น เพราะการทำสังคายยานั้น ก็ขาดกระท่อนกระแท่นอย่างหลวง
พ่อนั้นแหละ ขาดกระท่อนกระแท่นมาแล้ว ทีนี้เมื่อคลำเป้าหมายถูก หลวงพ่อจึงได้เอามาเทศน์

มาธรรม เพื่อจารึกไว้ เพื่อเป็นสักขีพยานให้พระองค์ ว่ายังมีคนรู้ความหมาย และก็ปฏิบัติธรรม
กรรมฐานของพระองค์ให้ถึงที่สุดแห่งทุกชั้นนั้นได้ จบกิจพรหมจรรย์ได้
จะเรียกว่า อนัตตาธาตุ ก็ได้ เรียกว่า อัพยาทุกต เหล่านี้ก็ได้ หรือ วิสังขาร เหล่านี้ก็ได้
ไม่มีกิจที่จะมาชวนชวายเป็นอีกต่อไปเลย
ไม่มีกิจที่จะย้อนมา ประพฤติธรรมกรรมฐานอีกต่อไป ทรงไว้ซึ่งพรหมจรรย์เท่านั้น
นี่จึงจะเป็นพระอรหันต์ที่แท้จริง

แต่คำที่เขาว่า เกจิอาจารย์หัวหมอต่างๆ

..คนรู้ไม่บอก คนบอกไม่รู้ หรือ

..ของจริงหนึ่งเป็นไม้ ของพูดได้ไม่ใช่ของจริง

อะไรทำนองนี้ มันเป็นคำพูดของ เถรสองบาท

ไม่ใช่คำพูดของสาวกของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ประการใด ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้มันนะ เขาไม่รู้ เขาก็
พูดเป็นเลศเป็นนัย เรียกว่า ตาเถรสิบแปดมงกุฎ ก็ได้ หลวงพ่อก็พูดหนักไปเสียหน่อย พูดหนักบ้าง
เบาบ้าง เพื่อให้เข้าใจในยุคที่มันบอดๆ ท่านทั้งหลาย ก็คงจะรู้แล้วว่า ในยุคนี้เป็นยังไง คนหลังไหล
ไปหาฟังธรรมะนั้นนะไปหยิบฉวยเอาตั้งแต่ของผิวเผินอย่างหลวงพ่อกว่านั้นแหละ อ้อ..ไปถูกฝ่าย
รูปธรรม คือ

รูปูปปมาณา คนมีรูปหล่อเสียอย่าง ถ้าเป็นพระนั้นนะ ไม่จำเป็นจำเป็นต้องมีธัมมะธัม
โมหรรอก คนรูปหล่อเสียอย่างหนอ แต่คุณสมบัติของ สาวกโลกอุดร เป็นคนรูปไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย
มีแต่สังขารของพระองค์เท่านั้น ที่จะผ่านรูปธรรม นามธรรม ของหลวงพ่อกออกไปให้ชาวโลกรู้ว่า
เป็นสักขีพยานให้พระองค์ ถ้าเป็นคนรูปหล่อแล้ว พูดคำเดียว สองคำ เท่านั้น เรื่องศีล สมาธิ
ปัญญา วนปานเทวนถ้อยอยู่ เงินก็เต็มตาเต็มกระป๋อง ไม่ใช่ธรรมดา นั้นระดับเพียงที่ว่า ไปอาศัย
ฟังบุญบารมี หรือจะเกิดเป็นบาปก็ไม่รู้ระดับตอนนี้ หลวงพ่อก็ไม่รับรอง ทีนี้ข้อต่อมา

โสมปมาณา นี่ยังยืนดื้ออยู่ในเสียงเป็นประมาณ เสียงเพราะพริ้ง เสียงเทคนีสเสียงธรรม
เพราะพริ้ง ไม่มีธัมมะธัมโมก็ได้ เป็นเสียงหอมหวาน เป็นเสียงนักเทคนีสเสียงเหล่านี้ ไปติดอยู่แค่นั้น
นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คือว่าเป็นไปต่างๆ นานา ข้อที่สามนี้

ลูขูปปมาณา นี่ยินดีในสิ่งเศร้าหมอง ก็พอประทังชั่วคราวน้อย

ธัมมูปปมาณา ข้อที่สี่ ที่จะเป็นพงศ์เผ่าเหล่ากอ ของพระสารีบุตร นั้นมีน้อยเต็มที ใน
โลกปัจจุบันนี้มีน้อย ที่ว่ายินดีเอาธรรมเป็นประมาณ เอาความถูกต้องเป็นประมาณ เอาธรรมที่จะ
ไปตัดกิเลส ให้เป็น สมุจเฉตปหานเป็นประมาณ ท่านยินดีอยู่เช่นนั้น

พระสารีบุตรที่ท่านมีปัญญาระดับอเนกแผ่นดิน ปัญญาของพระสารีบุตรท่านก็เทียบได้ว่า
เม็ดดินเม็ดทรายอยู่ในท้องมหาสมุทรนั้น พระสารีบุตรสามารถนับได้ทุกเม็ด ฝนที่ตกมาจาก
ท้องฟ้าท่าใหญ่ พระสารีบุตรสามารถนับได้ทุกเม็ดเหมือนกัน

แต่ สาวกโลกอุดรคนนี้ ไม่อาจเอื้อมที่จะเอาปัญญาไปเทียบกับพระอรหันต์บุคคลอย่างเช่น พระสารีบุตร ถึงขนาดนั้น เพียงแต่ขอเป็นเม็ดดินเม็ดทรายอยู่ใต้เบื้องบาทอยู่ใต้ตีนพระสารีบุตร เท่านั้นก็เพียงพอ เพียงแต่ว่าขอความพินทุทุกข์ก็เพียงพอแล้วสำหรับหลวงพ่อก็คงไม่อาจเอื้อมจะเอาปัญญาไปเปรียบเทียบกับพระอรหันต์บุคคลครั้งพุทธกาลได้ แต่ก็สามารถอธิบายได้ หัวข้อธรรมบางข้อถ้าไม่ลึกซึ้งเกินไป ซึ่งเป็นวิสัยของสัตบุรุษโดยตรง หลวงพ่อก็อธิบายไม่ได้ อันนี้หลวงพ่อก็คงไม่ใช่องค์สัตบุรุษ

แต่อธิบายได้สำหรับธรรมสาวกคล้ายคลึงกัน ก็อธิบายได้...ขอให้เข้าใจ

ฉะนั้น ทุกวันนี้ทุกท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า มีความยุ่งเหยิงเกิดขึ้นในแผ่นดิน เรียกว่า นับถือศาสนานั้นนะ คลั่งในศาสนา คลั่งในลัทธิก็มี สำหรับพระพุทธศาสนาของเราแล้ว เรียกฝ่าย บรรพชิต คือ ภิกษุ สามเณร ว่า สมณะ แปลว่าความสงบ ผู้สงบนั้นก็ห้ามเล่นการเมือง จะไปสมัครผู้แทนอะไรกับเขาก็ไม่ได้ละ ภิกษุ สามเณร นี้ จะไปทิ้งบัตร์ก็ไม่ได้กับเขา เรียกว่ามี ข้อบัญญัติห้ามเสียด้วย แต่แปลกประหลาดอีกอย่างหนึ่ง อย่างหลวงพ่อกเคยพูดมาแล้ว แปลกประหลาด ข้อแปลกประหลาดคือ ความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นประมุขของชนชาวไทยของเรานั้น ในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ กฎหมายบังคับไว้อย่างเด่นชัดเลยว่า พระมหากษัตริย์ นั้นต้องเป็นพุทธมามกะ คือนับถือพระพุทธศาสนา ทุกยุคทุกสมัยมา ทีนี้การจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์นั้น ทำไม่ไม่ทำเหมือนพระองค์ พสกนิกรนะ ทำไม่จึงไปถือลัทธิอื่น หรือไปถือลัทธิต่างๆ นานา จิปาถะว้างนั่นแถอะ จะเป็นความจงรักภักดีที่แท้จริงได้อย่างไร

และผู้ที่มีบัญญัติหรือตั้งกฎหมายขึ้นมานั้นนะ สำหรับตัวนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี ทำไม่ไม่ตั้งกฎบัญญัติว่าตัวเองนายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรี ต้องเป็นพุทธมามกะเหมือนกัน ทำไม่ไม่บัญญัติเช่นนี้ คล้ายๆ จะเอาพระองค์ จี้อาพระองค์ คือว่าจะเอาพระองค์เป็นพุทธมามกะคนเดียวเช่นนั้นแหละ แต่ไม่มองในเงาหัวตัวเอง ทั้ง ๆ ที่พวกเราเลือกไป พวกทนาย อุบาสก อุบาสิกา เลือกเป็นผู้แทนไปนั้นแหละ ไม่เฉลียวใจ อย่างน้อยๆ ที่สุดคนที่เขานายกรัฐมนตรี หรือ คณะรัฐมนตรีนั้นนะ ก็ควรจะเป็นพุทธมามกะมันถึงจะถูก แผ่นดินมันจึงจะไม่วุ่นวาย ไปกำหนดให้แต่พระองค์ แต่ตัวเองไม่กำหนดเห็นไหม ทั้งๆ ที่มีผู้แทนตั้ง ๓๐๐ กว่าคน สันนิษฐานได้ว่า ความจงรักภักดีพระองค์นั้นไม่แท้จริงหรอก คล้ายๆ จะ ขอบภัย สภาผู้แทนนี้ คล้ายๆ บังคับพระองค์ไปในตัวทำนองนี้แหละ หลวงพ่อพิจารณา ดู และไม่มองดูเงาหัวตัวเอง ทั้งที่ราษฎรทั้งแผ่นดินเลือกเข้าไปแล้วนั้นนะ บาทหลวงบางคนยังเป็นรัฐมนตรีอยู่ในนั้นก็ยังมี เล่นการเมืองได้ ศาสนาอื่น

แต่ศาสนาพุทธของเรา ภิกษุ สามเณร เล่นการเมืองไม่ได้ มีแต่จะแสวงหาความสงบ หาความพินทุทุกข์เท่านั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่านี่แหละ ศาสนาพุทธที่แท้จริงของเรานั้น คนไม่

รู้คุณค่า แม้แต่ผู้เรียนสูงๆ อย่างมหาประโยค ๙ หรือประโยค ๑๐ อะไรก็แล้วแต่ ไม่รู้คุณค่าของ พระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง หมายความว่ารู้อย่างผิวเผิน

ยกตัวอย่างเช่นเขาจบญาณ ๑๖ จบครั้งที่หนึ่ง เป็นโสดาบัน จบครั้งที่สอง เป็นสกทา จบครั้งที่สาม เป็นอนาคา จบครั้งที่สี่ เป็นพระอรหันต์ จบร้อยครั้งเหมือนครั้ง ก็ยังศึกษาลาเพศ เพราะไม่ถูกจุด ประพฤติธรรมกรรมฐานไม่ถูกจุด

คัมภีร์เขาแต่งขึ้นทีหลังนี่ ไปหลงมเอา ไปหลงมเอาแต่ของผิด ไปหลงมเอาแต่ของปลอม

มาตรแม่น สวากโลกอุดร จะชี้แนะแนวทางที่ถูกสักปานใด เขาก็ไม่เฉลียวใจหรอก เขาก็ไม่เฉลียวใจ ว่าเป็นธรรมะที่แท้จริง ชาวโลกทุกวันนี้ต้องมองหาชี้ มองหา ชาวโลกทุกวันนี้ มองหา ผู้มีศกถาวรตาคักดีสูงๆ นั่นนะ ออกจากปากท่านเจ้าคุณ ท่านพระครูเหล่านี้เป็นต้น จึงจะเป็นธรรมะ จึงจะเป็นเนื้อนาบุญของตนเอง มองผิดชะแล้วมองผิด ทำไมมองผิด เพราะว่าท่านเป็นนักบริหาร เป็นนักปกครอง ท่านจะเอาเวลาที่ไหนไปประพฤติธรรมกรรมฐาน เพียงแต่เรียนศัพท์บัญญัติ แล้วก็เอามาพูดมาสอนตามตัวหนังสือ ตามทฤษฎี ตามปรียัติ ถูกมั่งผิดมั่ง

มาตรแม่นยำจะมีคนเอาธรรมะที่ถูก มาพูดมาแสดง ก็ยังถูกเพ่งเล็ง อันนี้หลวงพ่อกองโลกอุดร สวากโลกอุดร ไม่หวั่นไหวในเรื่องนั้น เพราะพระบรมศาสดา สัพพัญญู ได้โปรดหลวงพ่อกแล้ว หลวงพ่อกจึงเทศนาแต่เนื้อหาสาระให้ฟัง

ฉะนั้น ผู้ได้ยินธรรมะของหลวงพ่อกแสดงออกไปแล้ว ก็ขอให้พากันจับฉวยเอาแต่สิ่งที่มันถูกๆ สิ่งที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้นไปนั่นแหละ

ทีนี้จะวกมาเรื่องเริ่มต้นไป

อาการ ๓๒ หลวงพ่อกก็บอกท่องให้จนได้ ทุกคนท่องให้จนได้ หลวงพ่อกขอแนะนำ มาพิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ทุกส่วนสัดของตัวเองนั่นแหละ และพร้อมทั้ง ชั้นที่ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่มันเกิดขึ้นอยู่ในทวารทั้ง ๖ ให้เกิดสังเวทสลดใจ ให้มองเห็นเราที่มองเห็นให้เป็น ทุภสิฐวิสุทธี เสียก่อนให้หมดจด ให้หมดจดเรื่องทุภสิฐเสียก่อน ให้มีความเห็นให้ถูกต้อง ว่าไม่ใช่ สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา เป็นแต่ว่า ธาตุ ๔ ชั้นที่ ๕ ประชุมกันเข้าซึ่งมีบิดา มารดา เป็นแดนเกิด

พวกท่านทั้งหลาย มาตรแม่นยำคนที่เกิดก่อนเรา ปู่ ย่า ตา ยาย เขาตายไปแล้วนะ มีร่องรอยอะไรเหลือไว้ไหม มีร่องรอยอะไรเหลือให้เห็นไหม บางทีก็จำชื่อปู่ย่าตายายไม่ได้เลย พวกเราทั้งหลายก็เหมือนกัน รวมทั้งหลวงพ่อกและท่านทั้งหลายที่อยู่ข้างหน้านี้ อีกไม่ช้าไม่นาน ก็คงจะไม่มีร่องรอยอะไรเหลือไว้ เราควรจะปราบมันเสียก่อน ฆ่ามันเสียก่อน การตายของคนนั้นมี ๒ วิธี คือตายก่อนตาย หมายความว่า ฆ่ากิเลส ตัณหาให้มันตายเสียก่อน ถ้าตายจริงตายวิธีเดียวคือ ตายแบบเข้าโลง เข้าหีบ เข้ากองฟอนไปเลยขึ้นเชิงตะกอนเลย ตายทั้งกิเลส ตัณหา รากะ ยังไม่ได้ ทำให้สิ้นสุด ท่านเรียกว่า ชาติขยมรณะ เรียกว่าตายสิ้นภพสิ้นชาติ ไปเพียงชาติหนึ่งๆ เท่านั้น

กิเลส ตัณหา ตัณหวินากกรรมนะ มันจะพากลับมาเวียนว่ายตายเกิดเอาป่าช้าอีกต่อไป ไม่มีภพไม่มีชาติที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย มาตรามั่นว่าเป็นเศรษฐีมีมั่งขนาดไหน มีตึกอยู่ขนาดไหนก็ตามที่ผลสุดท้ายก็ไม่วายเรื่องตาย แต่ตายของพวกเขาทั้งหลายนั้นนะ ก็ตายอย่างที่ว่ายังนอนน้ำตาอยู่

พระอรหันต์คนนั้นท่านเรียกว่า ปรินิพพาน ท่านไปแล้วไม่มีร่องรอย เสมือนนกที่บินไปในอากาศ ไม่มีรอยให้เห็นแล้ว ไม่มีรอยให้เห็นแล้ว ท่านไม่ได้กลับมาเกิดอีกเลย

บางทีนะหลวงพ่อดียินอยู่ หรืออ่านหนังสือ พระอรหันต์กลับชาติมาเกิดอีกก็มี เช่นเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ ซึ่งเป็นเพื่อนกับอาจารย์มั่น หรือเป็นอาจารย์ของตัวอาจารย์มั่นเองด้วยซ้ำไป

เป็นพระอรหันต์อะไรกลับชาติมาเกิด กลับชาติมาเกิดอีกแล้ว เรียกว่าพระอรหันต์บุคคลจอมปลอมขนาดนี้ก็มิด้วย ยุคปัจจุบันนี้มันเป็นเช่นนั้น การตรัสรู้เป็นพระอรหันต์บางคน ก็มีพระพุทเจ้าและสาวกมาแห่มาล้อมเป็นสิ่ร้อยห้าร้อยก็มี อันนี้มันยังมีนิมิต มันยังมีเครื่องหมายอยู่ จะไปเป็นนิพพานได้อย่างไร

ก็ขอให้สันนิษฐานเอาตรงนี้ ให้สันนิษฐานให้มันถูก อย่าไปเชื่อมงายแต่ฝ่ายเดียว อย่าไปเชื่อมงคลตื่นข่าว

หลวงพ่อกลับมาแล้วให้แต่ปัญญา ให้แต่สิ่งที่มันถูกต้อง

เพราะสถานที่แห่งนี้ วัดบ่อสร้างพระอินทร์นี้ ก็อยู่ในพระรัศมีขององค์พระธาตุพนม ที่โปรดหลวงพ่อกับสำเร็จ ประพฤติธรรมกรรมฐานให้สำเร็จอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญนั่นเอง เป็นสถานที่ประพฤติธรรมกรรมฐาน ของหลวงพ่อกับองค์เดียวเท่านั้น เพราะคูบารมีที่เขาต้อนรับหลวงพ่อกับเขา ก็ตายไปเสียแล้วคนนั้นเห็นใหม่ การประพฤติธรรมกรรมฐานของหลวงพ่อกับอยู่ที่ใด ก็มีคูบารมีที่ต้อนรับ คือว่าอุปถัมภ์บำรุงตลอดมา ที่มาพบอาจารย์มหาเชื้ออยู่ที่ลพบุรี ตอนไปเทศน์ลพบุรีนี่ก็หลายครั้ง สองสามครั้งจึงได้พบท่าน ท่านก็เข้าไปหาที่วัดป่านาเบ็ญไปศึกษา และก็เคยสร้างสมกุศลบารมีมาร่วมกัน จึงได้ติดต่อกันมาเท่าทุกวันนี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลาย จงเข้าใจวิธีการอธิบายธรรมะ การเปรียบเทียบทุกวันนี้

อย่าเอาศาสนาของเราไปเบียดเบียนกัน เหมือนศาสนาอื่น ๆ นั้นนะ เขาแย่งกัน หลวงพ่อกับจะให้ปัญญาอีกตอนนี้ ปัญญาแบบกำปั้นทุบดินนะ หลวงพ่อกับไม่ใช้ปัญญามากมายกายกอง เรียกว่าเขาแย่งกันนั้นนะ เขาแย่งกันว่าสถานที่นี้ นะ ศาสดาของเขาเป็นเทพเจ้าที่มีชีวิตอยู่เบื้องบนสรวงสวรรค์นะ เขาฆ่ากันตายเป็นหมื่นเป็นแสนแล้ว

ตัวศาสดาที่มีชีวิตอยู่บนสรวงสวรรค์เป็นเทพเจ้านั้นนะ ทำไมไม่เสด็จลงมาบอกพวกมนุษย์นี้ว่า "เรานี้แหละตรัสรู้อยู่ตรงนั้นตรงนั้น"

มาบอกก็ได้ อันนี้คนโง่ คนโง่ไม่รู้จักเปรียบเทียบ ถ้าเป็นเทพเจ้าที่แท้จริง มีตัวตน มีชีวิตที่แท้จริง ก็มาบอกพวกที่บราหฺมาพันกันอยู่นะ ว่าสถานที่นี้ไม่ใช่ที่เราตรัสรู้ เป็นที่อื่น สององค์แย่งกันอยู่ที่นี่

แหละ จนฆ่ากันตาย ศาสนาอิสลาม กับศาสนาฮินดู ก็ลองพิจารณาเอาตรงนี้ซึ่งลองพิจารณา
หลวงพ่อก็แต่ข้อปัญญาที่ถูกต้อง ถ้ามีเทพเจ้าตัวจริง เห็นความวุ่นวายของชาวโลกขนาดนั้น
ทำไมไม่เสด็จลงมาบอก

อันนี้ก็เปรียบเทียบให้เห็นแล้วว่า เชื้อ เชื้ออย่างงมงาย เชื้อผู้ที่เป็นหัวหน้าใหญ่ของศาสนาของเขา
เลย เชื้ออย่างงมงายอย่างไม่มีเหตุไม่มีผล

แต่ศาสนาพุทธของเรา ตัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นท่านปรินิพพานไปแล้ว
เหลือร่องรอยแต่พุทธคำสอน คือพระธรรมวินัยของพระองค์เท่านั้น

ท่านไม่ได้กลับมาบอกพวกเราหรอก ท่านทิ้งร่องรอยคือ พระธรรมวินัยเป็นตัวแทนของท่านไว้แล้ว
ให้ศึกษาเอาตามนั้น นี่จึงเป็นศาสดาเอกของโลกอย่างแท้จริง บอกถูกต้องในอริยสัจ ๔

(เทพเจ้าองค์ใดก็บอกไม่ได้เลย)

นี่คือองค์เอกมหาราชผู้สร้างสมกุศลบารมีธรรมมาไว้มาก ไม่เหมือนศาสนาอื่น ที่คอย
ที่วาระบราฆ่าฟันกันอยู่รำไป เอาศาสนาบังหน้าเล่นการเมืองอะไรทำนองนี้ มันผิดวิสัยของศาสนา
คำว่าศาสนานี้ สอนคนให้สงบ ปราศจากเวรภัยซึ่งกันและกันเป็นเบื้องต้นเสียก่อนถึงจะถูกต้อง

ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจว่า การบรรยายธรรมของหลวงพ่อนั้น ก็จีจู้จี้
ประเด็นที่ว่าไปหลายอย่างไปหลายวิธี ให้รู้แนวทางชาวโลกมุ่ง ออกไปทางธรรมมุ่งให้ถูกต้อง ให้
จับเอา ถ้าใครประพฤติปฏิบัตินะ จากวินาทีเป็นนาที จากนาทีเป็นชั่วโมง จากชั่วโมงเป็นวัน จาก
วันเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปี พระพุทธองค์ก็พยากรณ์ไว้ว่า ไม่เกิน ๗ ปี
ถ้าทำถูกต้อง จุดมหาสติปัญญาฐานสูตร ก็อยู่จุดเดียวคือตรงตั้งจุ่มกัทัก แต่หลวงพ่อยังไม่ได้อธิบายลง
ในม้วนนี้ หลวงพ่อเพียง ๕ ปีเศษๆ เท่านั้นคำพยากรณ์ของพระองค์ถูกแม่นยำเลยทีเดียว ก็ขอให้
เข้าใจตามนี้

ถ้าเราทำ ธรรมนั้นก็จะมีค่า

ถ้าไม่ทำ ธรรมใดก็ไร้ค่า

ธรรมของพระองค์ถึงจะวิเศษขนาดไหน เปรียบเหมือนอาหาร จะวิเศษขนาดไหน ถ้าเรา
ไม่กินมัน เราก็ไม่รู้รสของมันเลย พระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์นี้เป็นของวิเศษ

ถ้าใครมีทุกข์ทางใจจริงๆ อย่างหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อเปรียบตัวเองเป็นหมาขี้เรื้อน มันเห็น
ความคิดเป็นทุกข์ (ทุกข์ทางร่างกาย เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย ก็พอเข้าโรงพยาบาลได้)

แต่ใครเห็นความคิดทางใจเป็นทุกข์นั้นนะ

เห็นอารมณ์เป็นทุกข์ โลกมันจะแตก มันจะเป็นหมาขี้เรื้อน วิ่งไปวิ่งมา หาจุดเอาไม่ได้
ผลสุดท้ายด้วยเดชกุศลบารมี อานุภาพขององค์พระธาตุพนม จึงช่วยหลวงพ่อกว่าทันที่วัดป่านา
เบ็ญนั่นเอง จึงได้ออกแสดงธรรมเป็นบางครั้งบางคราว ชาวโลกเขาก็ไม่ค่อยจับเอาหรอก เพราะ
หลวงพ่อก็อธิบายว่า ชาวโลกทุกวันนี้ละ ไม่ใช่เป็นผู้ชวนชวยเพื่อจะพ้นทุกข์ ไม่อยากจะดับกิเลส
ตัณหา ราคะ ไม่รู้ของวิเศษ

นี่แหละของวิเศษ

สังฆกรรมที่หลวงพ่อดังแสดงออกไปนี่

วิเศษเกินวิเศษ..อัศจรรย์เกินอัศจรรย์

คิดก็ได้ ไม่คิดก็ได้ มันจะเป็นทุกข์อะไร

เรียกว่าเป็นทุกข์ก็พอประคองธาตุประคองขันธเท่านั้น

ตัวกิเลสใหญ่ไฟมหันต์นั้นมันมาเผาผลาญไม่ได้ ตัวราคะ โทสะ หรือโมหะอะไรมันก็หายไปหมดสิ้น ไม่รู้ว่ามันไปแห่งหนตำบลใด จะเรียกอารมณ์มาเดี๋ยวนี้มันก็เรียกมาไม่ได้ มันไม่กล้ามา ไม่รู้เป็นอะไรไม่กล้ามา

มันหมดจดแล้วถึงที่สุด

นี่แหละคือถึงที่สุดแห่งพรหมจรรย์

การแสดงธรรม หรือการบรรยายธรรมมาวันนี้ ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลาย จงจับเอาแต่ประเด็นหรือเนื้อหาสาระ ที่หลวงพ่อดังแสดงออกไปแล้ว ไปเปรียบเทียบในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าขัดข้องอย่างไรจึงถามครูบาอาจารย์

ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลายจงเป็นผู้โชคดี

ถ้าปรารถนาความพ้นทุกข์...ก็อย่าปรารถนาเฉยๆ

พร้อมทั้งการปฏิบัติ...ก็ให้มีด้วย

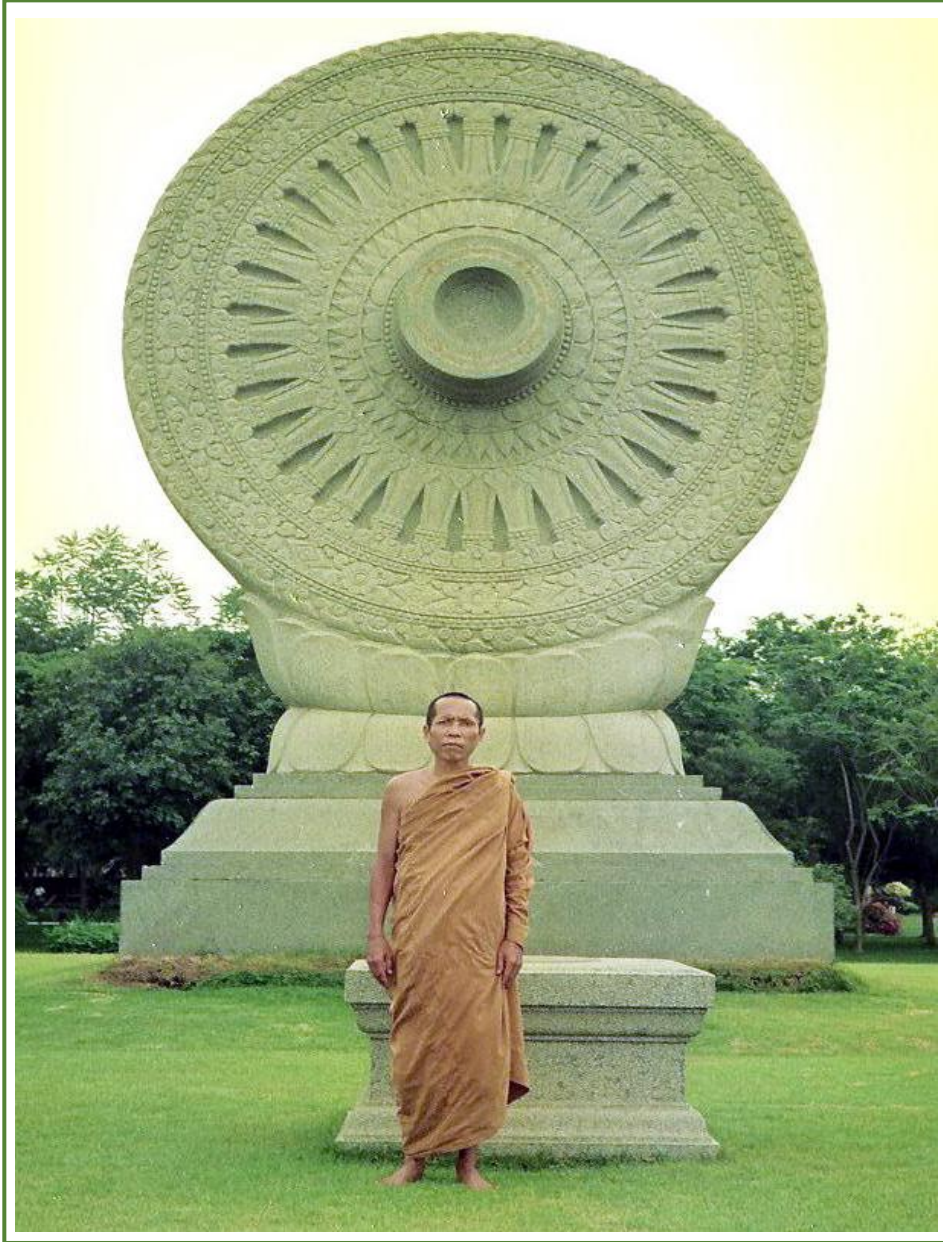
ให้มีกำลังจิตกำลังใจเพิ่มบารมีของตนให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป ใต้เต้าขึ้นไปให้ถึง มรรค ผล นิพพาน ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วย เทอญ ๕

หลวงปู่เสาร์โลกอุดร อมมปาโล

อนุสาวรีย์วิหาร ๙

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโล

คนเกิดมาติดคุก

คนเกิดมา	เท่ากับว่า	มาติดคุก
มาติดทุกซั้	คุกโลกกันต์	อันบัดสี
มาติดโลก	อันโศกเศร้า	เผาชีวี
โลกยุคนี้	มันมีคิมิด	ปิดดวงตา

คนเกิดมา	เท่ากับว่า	มาติดคุก
มาติดทุกซั้	คุกตันทนา	บ้าบัดสี
กามจับขัง	ดั่งนักโทษ	โหดสิ้นดี
โลกแห่งนี้	คือคุกกาม	น้ำมารยา

โลกตันทนา	อย่าหมายตา	มาพานพบ
คนทุกคน	ก็คือศพ	อันเนาเหม็น
อย่าหลงเพลิน	เดินเข้าคุก	ทุกซั้ลำเค็ญ
กามเคี้ยวเชื้ญ	เป็นตาราง	ปางเผาใจ

สัพพัญญู	ผู้รู้ภัย	ในปวงสัตว์
จึงทรงตรัส	กรรมฐาน	เพ่งผลาญเผา
เพ่งทำลาย	ข่ายจของจำ	กงกรรมเรา
ให้เพ่งเข้า	เผาคุกกาม	น้ำโลกีย์

วันนี้จะได้อธิบายถึงเนื้อหาสาระ ขององค์เอกสัพพัญญูสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เพื่อจะได้นำไปเป็นข้อวัตรปฏิบัติสำหรับแต่ละท่าน เพราะยุคนี้ก็อย่างหลงพอกก็เคยบอกไว้แล้วว่า หลวงพ่อก็คือคนมีบารมีน้อย เกิดมาในยุคที่มันบอดๆ ที่มันมืดๆ คลำหาเป้าหมายอะไรก็ไม่ถูก ในระหว่างประพาศธรรมกรรมฐาน ทำที่ดีที่สุดด้วยบารมีธรรมขององค์เอกสัพพัญญูนั่นแหละ ได้ช่วยหลวงพ่อก็คือได้พ้นทุกข์ทางใจ ถึงวาระสุดท้ายอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ

ทีนี้จะย้อนกล่าวถึงประวัติของเจ้าชายสิทธัตถะ ที่อุบัติบังเกิดขึ้นมาในโลก เมื่อครั้งพุทธกาลนั้น อยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์นั้นแล พอเจ้าชายสิทธัตถะอุบัติขึ้นมาได้เพียง ๗ วันเท่านั้น พระราชมารดาของท่านก็สวรรคต(ตาย) เสียก่อน เพียง ๗ วันเท่านั้น ก็เลยเป็นลูกกำพร้า ตอนได้ ๕ วันนั้น ก็มีพรหมณ์ทั้ง ๑๐๘ คน เรียกว่าพระเจ้าสุทโธทนะ ได้ไปเชิญมากินอาหารที่บ้าน (ใน

พระราชวัง) แล้วก็มีการทำนายทายทัก พระลักษณะคติ อันเป็นไปของเจ้าชายสิทธัตถะ พรหมมณีนั่ง ๘ คนที่ถูกคัดเลือกมาแล้ว มีโณทกัญญะเข้าปะปนอยู่ด้วย พรหมมณีนั่ง ๗ คนนั้น ก็ได้ทำนายเป็น ๒ คติ ว่าถ้าอยู่ครองฆราวาสวิสัย ก็จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช คือเป็นผู้ปกครองทวีปทั้ง ๔ ทวีป ได้เป็นใหญ่ในโลกเลยทีเดียวนะ

ถ้าได้ออกบรรพชาจะได้เป็น สัพพัญญู ศาสดาเอกของโลก

แต่โณทกัญญะนี้ เรียกว่าทำนายแม่นกว่าเพื่อน ซึ่งเป็นคติเดี๋ยวนั้น จะได้เสด็จออกบรรพชา จะได้เป็น สัพพัญญู ศาสดาเอกของโลกเลยฝ่ายเดียว นี่เป็นการทำนายทายทักของครั้งพุทธกาล เขาก็แม่นยำเหมือนกัน จะกล่าวต่อมาที่นี้ พระเจ้าสุทโธทนะนั้น คือว่ามีความหวังอยากจะให้ราชโอรสของตนนี้ เป็นกษัตริย์ปกครองบ้านเมือง ไม่อยากจะให้ออกบวชแต่ประการใด คือทำทุกอย่างทุกอย่าง เพื่อให้เจ้าชายสิทธัตถะ หรือราชกุมารของตนนี้มีความสุขอยู่ในกามสุขนั้นแหละ คือว่าสุขในการครองเรือน เริ่มตั้งแต่เด็กไปนั้นแหละ พยายามจะปลูกฝังนิสัย ให้คล้ายคลึงกับวิสัยของกุมารอื่นๆ ตอนไปศึกษาเล่าเรียนนั้น บางตำนานก็ว่า ๘ ปี บางตำนานก็ว่า ๗ ปี ได้ส่งเจ้าชายสิทธัตถะ ไปเรียนกับสำนักครุวิศวามิตร อาจารย์ทศปาโมกข์นั้นอยู่นครตักศิลา ผู้อาจารย์องค์นี้ไม่ได้ ถึงดาบสองค้อนๆ ก็สู้ไม่ได้เหมือนกัน จะมาสอนกุมารสิทธัตถะนั้น ก็เรียนได้คล่องแคล่วว่องไว จนกุมารที่มาจากนครอื่นๆ ก็สู้ไม่ได้ เรียกว่ามีปัญญาเฉลียวฉลาดมาก ตั้งแต่เป็นเด็กมาเลย แต่วิสัยของผู้ที่จะเป็นสัพพัญญุนั้น ก็ย่อมแปลกประหลาดอยู่ คือว่าว่องไว ปัญญา ก็ว่องไว แต่หาไม่รู้ไม่ว่าตอนนั้นนะ คือเรียกว่าเป็นพระโพธิสัตว์ ได้อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว

ก็มีคนเคยไปจ้วงจาบหลวงพ่อกันเหมือนกันว่า เจ้าชายสิทธัตถะ กับพระพุทธเจ้าไม่ใช่คนๆ เดียวกัน อะไรทำนองนี้ เรียกว่าพระพุทธเจ้าไม่มีเมียอะไรทำนองนี้ หลวงพ่อก็เปรียบเทียบกับให้ฟัง เช่นต้นมะม่วง ถ้าเราไปสอยทิ้งเสียตั้งแต่ยังเด็กๆ หรือสมมุติว่า ฆ่าเจ้าชายสิทธัตถะทิ้งนะ จะมีพระพุทธเจ้าได้ไหมทำนองนี้ เขาก็จนมุมเหมือนกัน

ที่นี้จะกล่าวต่อมาเรื่องจะขัดแย้งกันที่นี้

ฟังให้ดีๆ ตอนที่อายุของเจ้าชายสิทธัตถะนั้นได้ ๗ ขวบพอดี ก็ถึงวันนักษัตรฤกษ์ คือวันแรมนาชวัญ เป็นประจำปีของพวกพรหมมณี ตอนนั้นคงจัดเป็นพิธีอันยิ่งใหญ่ทีเดียว ให้สมศักดิ์ศรีเป็นกษัตริย์ผู้เรืองอำนาจ ของกรุงกบิลพัสดุ์ คงจะมีรีพลขบวนต่างๆ นานา เต็มห้องสนามเลยทีเดียวนะ จะมีการละเล่นต่างๆ นานา ทุกประการนั้นละก่อนจะแรมนาชวัญ คือว่าเอาฤกษ์เอาชัย ว่าจะมีการทำนายทายทักว่าเป็นอย่างไร คือว่าโคหรือควายไปกินอะไรเขาก็ทำนาย

แต่พิธีนี้ก็ยังทำอยู่ในไทยเรามาประจำเท่าทุกวันนี้ ยังมีอยู่การแรมนาชวัญ

แต่ตอนนั้นในตำนานก็ว่า นางสนมกรมวัง ก็พาพระราชกุมารสิทธัตถะไปประทับอยู่ที่คองไม้ชมพู เรียกว่าคองไม้หว่านนั้นเอง ที่ประทับคงเป็นที่สูง มองให้เห็นพวกศิลปินเขาแสดงต่างๆ อยู่ในห้องสนามได้อย่างเด่นชัดเลยทีเดียวนะ นี่ก็ขอให้จำเอาไว้

และตอนแรกนาขวัญคือตอนไถนาขึ้นนั้นคงเป็นพระเจ้าสุทโธทนะ การประดับประดาโคหรือกระบือขึ้นคงจะประดับประดาอย่างสวยงามเลยทีเดียว รัชกาลต่างๆ ที่จะแสดงถวายให้พระราชกุมารชมเพื่อไม่ให้เป็นที่ระคายเคืองพระหทัยนั้น ก็คงจะจัดอย่างสวยงามเลยทีเดียว สุภาพสตรีที่เป็นสาวน้อยนางน้อย ก็คงจะนุ่งบางๆ หรืออะไรทำนองนี้ละ มีเวทีแสดงเป็นศิลปินชาวเมืองกบิลพัสดุ์ อย่างสมเกียรติสมภาคภูมิเลยทีเดียว

ที่นี้เมื่อพระราชกุมารสิทธัตถะไปประทับอยู่ที่ควงไม้ชมพูแล้ว พวกนางสนมกรมวังนั้น นางพี่เลี้ยงเห็นศิลปินเขาแสดงครึกครื้นมากเป็นที่สนุกสนานรำเริงเต็มพริ้วไปหมด แต่ราชกุมารสิทธัตถะนี่มีนิสัยไม่เหมือนกุมารคนอื่นๆ จึงประทับอยู่ควงไม้ชมพูนั่นเอง มองดูการแสดงของศิลปิน (ให้จับเอาพิจารณาตรงนี้ให้ดี) จะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม แต่การเพ่งเล็งมองดูการแสดง ของราชกุมารสิทธัตถะนั้น ผู้มีบารมีธรรมเป็นพระโพธิสัตว์ย่อมมีสติอันแก่กล้ามั่นคงพอสมควรอยู่แล้ว ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ พระราชกุมารสิทธัตถะนี่เพ่งดูการแสดง

การเพ่งดูนั้นแหละ ก็เกิดเป็น **วิตก** ขึ้นมาในใจของพระองค์ คือวิตกไปตามเรื่องราวที่เขาแสดงว่าเขาแสดงอย่างนั้นอย่างนี้ มี **วิจารณ์** วิจารณ์อยู่ในใจของตนเองนั้นว่าเขาแสดงเป็นอย่างไรอย่างนี้ก็เป็นได้ และก็มี **ปิติ** รำเริงไปกับการแสดงของเขานั้น ที่นี้ก็มีความ **สุข** ไปกับการแสดงของเขา นักดนตรีก็แสดงสุดเหวี่ยงของเขานั้นแหละ และที่สุดทำย่นนั้นก็ชื่อว่า เพ่งดูการแสดงของเขานั้น จนเป็น **เอกัคคตารมณ์ มี สมาธิ** คือเรียกว่าเป็น **ปฐมฌาน มีองค์ ๕ วิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์ เรียกว่าสมาธิตรงนี้**

หลวงพ่อดีเปรตมาตรงนี้ ในตำนานนั้น เขาว่าเจ้าชายสิทธัตถะ ไปนั่งกำหนดลมหายใจจนได้ **ปฐมฌาน** แต่มันมาขัดแย้งกันอยู่ตรงที่ ตอนพระองค์ทำทุกรกิริยา คือว่าพระองค์กำหนดลมหายใจ กำหนดลมหายใจไว้ตั้งหลายปี ก็ไม่ได้สำเร็จ มันมาขัดแย้งกันตรงนี้แหละ เขาว่าเจ้าชายสิทธัตถะ หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเนี่ยตรัสรู้ด้วย **อานาปานสติ** (มันจึงขัดแย้งกันตรงนี้)

ที่นี้เมื่อ ราชกุมารสิทธัตถะ เพ่งดูเขาแสดงอยู่เช่นนั้น ก็เรียกว่าได้ **ปฐมฌาน** เรียกว่าเป็นบารมีส่วนหนึ่งที่จะได้เต้าเข้าไปถึงสัมพัทัญญ คือว่าเป็นนิमितเป็นเครื่องหมายบอกไว้แล้วการเดินทางของพระองค์ ตั้งแต่อายุได้ ๗ ขวบเท่านั้น พระองค์คงเพ่งดูการแสดงนั้นแหละ จนเป็นอุคคหนิมิต ติดตาเลยจำไม่ลืม นี่เรียกว่าเป็น **ปฐมฌาน** ก็ได้ หลวงพ่อแสดงไปทำนองนี้

ที่นี้จะกล่าวย้อนต่อมา เมื่อพระองค์เสด็จออกบรรพชาด้วยความเบื่อหน่ายในกามโลกียวิสัย ในตอนนั้นหลวงพ่อก็แสดงไปแล้ว ว่าพระองค์ตื่นขึ้นมานั้น เห็นนางสนมกรมวังดูชากศพอยู่ในป่าช้า ขออภัยอย่าว่าหลวงพ่อกล่าวหยาบเกินไป บอกให้รู้ตามความเป็นจริง บางนางก็นอนกรนหรือนอนคราง น้ำลาย เสดล หรืออะไรไหลออกจากปาก บางนางนั้นก็นอนเปลือย

ท่อนล่าง และก็มีน้ำเมือกน้ำอะไรไหลออกมาจากทวารหนักทวารเบา ทำให้เจ้าชายสิทธัตถะตะเปื้อน
หนายไปทั้งหมดเรื่องกามคุณ จึงได้เสด็จออกบรรพชา ว่าสิ่งข้างในที่ไหลออกมาล้วนแต่ น้ำมูก น้ำ
หนอง ทำให้เจ้าชายสิทธัตถะตะเปื้อนอย่างเต็มที่ จึงได้เสด็จออกบรรพชา คือว่าจะไปแสวงหา
โมกซ์ธรรมที่พ้นทุกข์ทางใจ

เมื่อพระองค์มาศึกษาในลัทธิต่างๆ หลายลัทธิ ก็ไม่ได้สำเร็จแต่ประการใด ตาม
ตำนานเขาก็ว่า พระองค์ได้สำเร็จฌานสมาบัติ ๘ มาจาก อุทกดาบส และอาฬารดาบสทั้ง
สองนี้มาแล้ว

อันนี้มันก็ขัดแย้งกันอีก ขัดแย้งกันเรื่อยมา ในการทำสังคายนานั้นเขาก็ทำขัดแย้งเรื่อยมา ทีนี้เมื่อ
พระองค์มาบำเพ็ญทุกรกิริยาทางกาย บำเพ็ญให้เหน็ดเหนื่อยเปล่า ตอนที่พระองค์กำหนดลม
หายใจกลั้นไว้หน้านั้น มันจึงไปแย้งกับที่ตอน พระราชากุมารสิทธัตถะกำหนดอานาปานสติได้
ปฐมฌาน เห็นไหมมันขัดแย้งกันตรงนี้ ขัดแย้งกันแล้ว คือว่าคนทำสังคายนาอาจจะไม่เฉลียวใจ

พระองค์จึงย้อนระลึกนึกถึงปฐมฌาน ตอนที่พระองค์เคยเข้าปฐมฌานอยู่ที่ควงไม้ชมพู
นั่นเอง (หรือควงไม้หว่า) คงจะมองดูสาวสนมกรรมว้าง และนักแสดงศิลปะต่างๆ นั้นจนเป็นอุท
ทมนิมิตติดตาใน ถึง เอกัคตารมณ์ มีความสังเวชสลัดใจอยู่ในนั้น เรียกว่าปฐมฌาน พระองค์จึงหวน
มาระลึกว่า ชะรอยจะเป็นทางพ้นทุกข์ได้ เพราะว่าตัวจะเป็นปฐมฌานที่เพ่งดูนั้น ปัญญาของผู้ที่
จะเป็นสัมพัทธ์นั้นจะขนาดไหน

พระองค์คงรู้แล้วว่า เอา **วิญญาน** หรือ **สติ** เป็นตัวไปเพ่งดูศิลปะเขาแสดง (เป็นผลให้
เกิดปฐมฌาน) **พระองค์จึงอยากจะหวนมาบำเพ็ญทางจิต เห็นใหม่** นี่มันถึงจะถูกต้อง
สำหรับ อานาปานสติ นั้น ก็เอาสติไปเพ่งดูเหมือนกัน มันขัดแย้งกันตรงที่ว่า พระองค์ทำ
ทุกรกิริยา (ทางกาย) มันมาขัดแย้งกันตรงนี้

ทีนี้หลวงพ่อก็คงจะกล่าวซ้ำเข้าไปอีก เป็นแนวประพฤติปฏิบัติลองดู ให้เราทำเช่นนั้นแหละ
ทำเช่นอย่างที่เจ้าชายสิทธัตถะ หรือสิทธัตถะราชากุมารเคยทำมาแล้ว เรียกว่าพระองค์พระชนมายุ
ได้ ๗ ชั้นษาเท่านั้น ยังจำเอามาทำได้

ตอนหมดที่ฟังลงแล้วนั้นนะ พระองค์ยังทรงอุทานออกมาว่า

สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ของเราก็เพียบพร้อมทุกประการ ทำไมจึงตรัสรู้ไม่ได้
(พระองค์เฉลียวใจ) ชะรอยปฐมฌานที่เราเข้าตอนที่อายุ ๗ ขวบ จะเป็นทางที่ตรัสรู้ได้

พระองค์จึงมาบำเพ็ญทางใจ หวังว่าจะทำใจของตนนี้ ให้เป็นพระอมตธรรม (อย่างนี้
มันถึงจะถูกต้อง)

เรื่องฌานเป็นเรื่องสูงสุดในพุทธศาสนา

ทีนี้การทำฌาน นับตั้งแต่ฌาน ๑ ขึ้นไป แต่ข้อวัตรปฏิบัติ เรื่องอาการ ๓๒ รูปนาม ชั้น ๕
นั้น พระองค์ผ่านมาหมดแล้วทุกประการ ระดับคนที่จะเป็นสัมพัทธ์ หลวงพ่อก็ยังบอกไว้แล้วว่า

แม้จะเอาคนทั้งแผ่นดินในยุคปัจจุบัน ทั้งฝ่ายพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา หรือคนทั้งโลกในยุคปัจจุบัน รวมทั้งครั้งพระพุทธกาล จะไปเปรียบแม้แต่ขนหน้าแข้งของพระองค์ก็ไม่ได้หรอกเรื่องปัญญา ถ้าจะเอาตัวปัญญาเป็นตัวตรัสรู้ได้โดยที่เดียว แต่ปัญญาเป็นเครื่องเดินทางเท่านั้น เป็นเครื่องส่งให้ถึง เช่นคล้ายๆ เราขี่รถให้ถึงเท่านั้น เรียกว่า มรรค คือว่าเป็นเครื่องเดินทางเท่านั้น

ตั้ง ๖ ปี พระองค์เดินทางไม่ถูก จึงมาบำเพ็ญทาง...ใจ

ที่นี้ การบำเพ็ญทางใจของพระองค์นั้น เรียกว่ามันมีอะไรดึงดูด (คล้ายแม่เหล็กดึงดูดอยู่) หมายความว่า พระองค์ไปทำวิธีไหนก็แล้วแต่ มันจะมีอารมณ์มารบกวนอยู่ในหทัยประสาท หรือมโนทวารของพระองค์ มีอารมณ์เก่าๆ นั้นแหละมารบกวน พระองค์จึงมาเพ่งอยู่อย่างนั้นแหละ

ฌานที่ ๑ ปฐมฌาน

เพ่งที่แรก ก็มี วิตก คือ **นึกเพ่ง**

พิจารณา **พิจารณาในอารมณ์** นั้นแหละ อารมณ์ที่เห็นทางหทัยประสาท ตรงตั้งจุมูกหักนี้แหละ

และก็เกิดมี ปีติ สุข เอกัคตา

เรียกว่า **ปฐมฌาน**

คือว่าเพ่งอารมณ์ หรือ ธรรมารมณ์ ที่เกิดอยู่ตรงหทัยประสาท ตรงตั้งจุมูกหักของพระองค์นั่นเอง

ฌานที่ ๒ ทุตติยฌาน

ที่นี้พระองค์ก็เพ่งต่อไปอีก คือว่าเพ่งใจเข้าไปอีก

ถึงมันหลบหนีหายไปไหนก็ช่าง คือบางที่มันโผล่ขึ้นมา ก็เพ่งจ้อยู่เช่นนั้นแหละ คือว่ามันสลับกันไปเพ่งอยู่เช่นนั้นจนถึงทุตติยฌาน คือว่าปล่อยตัว วิตก วิจารณ์ มีแต่ ปีติ สุข กับ เอกัคตา มีองค์ ๓ เท่านั้น

ฌานที่ ๓ ตติยฌาน

ฌานที่ ๓ คือ ตติยฌาน เพิ่มเข้าไปแล้ว มีองค์ ๒ คือ สุข กับ เอกัคตา คือว่าเพ่งอารมณ์เอา สติ ของพระองค์ เพ่งดูอารมณ์ที่มันเกิดอยู่ที่หทัยประสาท มันปรุงแต่ง กระแสสติของสัพพัญญูนั้นนะ จะดึงอารมณ์ที่มันคิดกลับคืนไปกรุงกบิลพัสดุ์ หรือไปที่ไหนก็แล้วแต่ ดึงกลับคืนมาได้

เพราะว่าผู้ที่จะเป็นสัพพัญญูนี้มีสติแก่กล้ามาก มีปัญญาก็แก่กล้ามากไม่เหมือนสรรพสัตว์ทั่วไป

ฌานที่ ๔ จตุตถฌาน

จนถึงฉานที่ ๔ นี้ ก็ทรงไว้ซึ่งเอกัคคตารมณ คือตัว อัปนาสมาธิ พร้อมด้วย อุเบกขา
วางเฉยเพ่งอารมณ์อยู่เช่นนั้น วางเฉย คือว่าเฉยไปเฉยมา เป็นเอกัคคตารมณอยู่เช่นนั้นแหละ
อารมณ์ มันก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ฟังให้ดี ๆ

อารมณ์ที่มันเกิดอยู่ที่หทัยประสาทนั้น บางทีมันก็หายวับไป สติแก่กล้ามาก (สติของ
พระองค์หายวับไป อารมณ์ก็เกิดขึ้น)

นี่แหละคนมาติดอยู่ตรงนี้ เมื่ออารมณ์หายไปแล้วนะ ความว่างเปล่าก็มีแต่อากาศเท่านั้น
คนยุคปัจจุบันนี้เพ่งลมหายใจ หรือกลิ่นก็แล้วแต่จนถึงฉาน ๔ จึงเห็นว่าเป็นความดับ อย่างที่
หลวงพ่อบิณฑาธิบายมาแล้วหลายครั้ง

ก็เอาตัวความดับไม่มีอารมณ์นี้แหละ (ไม่มีอารมณ์ทางมโนทวาร หรือทางหทัยประสาท)
มาเป็นความดับ

แท้ที่จริงนั้น..สติ..เขายังไม่ได้ดับ เขายังทรงไว้อยู่ หรือปัญญายังทรงไว้อยู่

พอว่า สติ ปัญญา เกิดขึ้นไต่ตัวธรรมารมณ หรือตัวอารมณ์นั้น กองนามรูปนั้นนะ ตัวเจตสิกสังขาร
เข้าประกอบนั้นก็หายวับไปทันที เมื่อตัวนั้นหายวับไปทันที ก็เกิดความว่างเปล่าขึ้นมา เหลือแต่
อากาศเท่านั้น ความว่างเปล่า คนทุกวันนี้ จึงเอาตัวนี้แหละเป็นตัว มรรค ผล นิพพาน
จึงหลงอยู่แค่ จตุตถฉาน หรือฉานที่ ๔ เท่านั้นเอง ไม่สามารถที่จะไต่เต้าขึ้นไปได้

ฉานที่ ๕ อากาสนัญญาตนฉาน

แต่ระดับพระปัญญา พระปริชาญาณของผู้ที่จะเป็นสัมพัญญานั้น จะขนาดไหน สุขุมคัมภีรภาพ
พระองค์ก็รู้ว่า สติ มันยังทรงอยู่

พระองค์เลยเพ่งดูความว่างเปล่านั้นไม่มีที่สิ้นสุด หาที่สิ้นสุดไม่ได้ ความว่างเปล่า
ตอนนี้เรียกว่า อากาสนัญญาตนนะ เรียกว่าเพ่งอากาศ ที่นี้เมื่อเพ่งอากาศอยู่เช่นนั้น ทำอย่างไรที่
นี้ เมื่อเพ่งอยู่เช่นนั้น ก็ไม่นานเท่าไรหรอก เดี่ยวอารมณ์มันก็ไหลมาอีกละตานี้ อารมณ์
เรียกว่ากองของนามรูป นั้นแหละอารมณ์มันก็ไหลมาอีก

ฉานที่ ๖ วิญญานัญญาตนฉาน

ที่นี้พระองค์ก็รู้ว่าวิญญานนี้เป็นตัวเพ่ง จึงเอาสติของพระองค์นี้เพ่งเข้าไปดูอีก ก็เรียกว่า
วิญญานัญญาตนนะ ตัวธาตุรู้ที่มันรู้ประกอบกับอารมณ์ที่มองเห็นทางมโนทวารนั้นนะ มันรู้อย่าง
ไม่มีชาติที่จะสงบลงได้เลย เห็นใหม่มันรู้อารมณ์ให้จับเอาให้ได้ ให้จับเอาตรงนี้ คือว่ามันรู้
ไปกับอารมณ์ที่ปรุงแต่ง อารมณ์ไหนก็แล้วแต่ รู้อย่างไม่มีชาติที่จะสงบลงได้เลย เดี่ยว
เปลี่ยนอารมณ์นั้นเดี๋ยวเปลี่ยนอารมณ์นี้ แต่อธิบดีอารมณ์ใหญ่ที่จะให้เกิดทุกข์ใหญ่ภัยมหันต์นั้น
สัมพัญญะจะเป็นอารมณ์ไหนนั้น หลวงพ่อไม่กล้าวิจารณ์ คงจะเป็นอารมณ์เดิมๆ ของพระองค์นั้น
แหละ ตอนครองขมารวาสวิสัยอยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์ อาจจะคิดถึงเมืองเก่าเมืองหลังก็เป็นได้

ฉานที่ ๗ อากิญจัญญายตนฉาน

เมื่อไม่มีที่สิ้นสุดแล้ว ประกอบกับวิญญานนั้นเพ่งดูอารมณ์ไม่มีที่สิ้นสุด พระองค์ก็เพ่งต่อไปอีก เรียกว่าเป็นขั้นตอน เพ่งต่อไปอีกจนกระทั่งที่เรียกว่า อากิญจัญญายตนะ เกือบปล่อยวางตัววิญญานัญญายตนะ เพ่งอารมณ์นะ หนอยหนึ่งก็เกือบไม่มีแล้วตัวอารมณ์นั้นวิบๆ แวมๆ ชะแล้วตานี้ เพราะสติแก่กล้ามาก สลับกันไปสลับกันมาอยู่อย่างนั้นแหละ และก็เพ่งต่อไปอีกตามี่จนกระทั่งที่ว่า การเพ่งของพระองค์นั้นขึ้นสูงสุดมากแล้ว

ฉานที่ ๘ เนวสัญญานาสัญญายตนฉาน

จนถึงฉานที่ ๘ เรียกว่า เนวสัญญานาสัญญายตนะ

เพ่งโดยที่เรียกว่า จะเป็นเวทนาการก็ใช่ ไม่จำก็ไม่ใช่ เรียกว่ามันจะเป็นอะไรก็ช่าง เพ่งเฉยๆ ที่นี้ สัพพัญญูคงเพ่งเฉยๆ เพ่งอยู่เช่นนั้นแหละ เพ่งหลบไปหลบมา

อย่าลืมน่าสภาวะของสัพพัญญูกิติ สภาวะของผู้ที่จะเป็นพระอรหันต์กิติ เป็นสภาวะของ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ตามธรรมชาติของเขา

อย่าลืมน่าอารมณ์ หรือธรรมารมณ์ที่บังเกิดขึ้นทางหทัยประสาทตรงตั้งจุมูกหักนั้น เขาจะไม่ยั้งยงคงที่อยู่ตลอดไปได้ พร้อมทั้งตัวสติที่เพ่งเข้าไปนั้น กรูปสังขารขันธ์เหมือนกัน มันต่อสู้กันอยู่ตรงนั้น เรียกว่า อย่างหนึ่งเกิดขึ้น อย่างหนึ่งก็ดับไป ทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ก็ยังตรัสไว้อยู่ เพ่งจนกระทั่งที่ว่า ตัดกระแสลงได้ช่วงนั้นแหละ ในช่วงของ เนวสัญญานาสัญญายตนฉาน นั้น

องค์ฉานที่ ๙ สัญญาเวทียตนิโรธ

จึงได้ถึงองค์ฉาน นิโรธสมาบัติ ไม่มีตัวอารมณ์ให้เสวย ขอให้จำเอาตรงนี้ ไม่มีตัวอารมณ์ใดๆ ให้เสวยเลย คือไม่มีให้เห็น คือว่า ดับ ขาดสันตติลง ด้วยอำนาจของการเพ่งตัด เรียกว่ากระแส สตินทรีย์ฉานสายฟ้าผ่า ฟุ้งทะยานเข้าตัดกระแสของกองนามรูป หลวงพ่อยังแต่งไว้ในหนังสือ **หยั่งลงกันมหาสมุทร** นั้นว่าโดยไม่มีการนับหนึ่งสองสาม ฝ่ายปัญญินทรีย์ฉาน หรือปัญญาพลังฉาน อันแก่กล้าสุดขีด ก็แผลงศรพุทธบันดาล คือพลังฉานสติอันแก่กล้าสุดขีดฟุ้งเข้าถล่มกองนามรูป ให้ขาดสันตติความสืบทอดลงในบัดดลนั่นเอง เพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นจะขอเรียกสภาวะเช่นนี้ว่า

ขาดสันตติความสืบทอดของสังขารการปรุงคตินั่นเอง

กระแสการเพ่งของสัพพัญญูนั้น สติจะแก่กล้าขนาดไหน คงจะใช้เวลาอยู่หลายวัน กว่าพระองค์จะปราบลงได้ ให้จับจุดเอาตรงนี้ ตรงการตัดอารมณ์นี้ กองนามรูปนี้

ถ้าไปเพ่งฝ่ายอานาปานสติ ฝ่ายเดียวนะ จะได้ตรัสรู้เป็นสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นไปไม่ได้

หลวงพ่อดัดประเด็นเดียวเลยเป็นไปไม่ได้

เพราะว่าไม่มีตัวประกอบ ไม่มีตัวอารมณ์จะไปตัดสังขารกันตรงไหน เป็นแต่เพียงว่าขึ้นถึงจุดตกฉานเท่านั้น ก็ว่างเปล่าเลย ขึ้นถึงเพียงแค่นั้นก็หาว่าถึงความดับแล้ว ถึง นิโรธ...ความดับ แล้ว แท้ที่จริงนั้นอารมณ์เขาหายวิบไป แต่ตัว สติ กับ ปัญญา ยังมีอยู่ ให้มาจับเอาตรง ฉานที่

๔ หัวเดียวหัวต่อระหว่างจะขึ้นสู่ผานที่ ๕ คือ อากาศานัญจายตนะ คือว่าตัวว่างเปล่า ให้มาจับเอาตรงนี้ สำหรับอารมณ์ที่จะเป็นอธิบดีที่จะให้เป็นกิเลสใหญ่ไพมหันต์นั้น ถ้าผู้มีทุกข์จริงๆ แล้วไซ้รู้ ก็คือทุกข์ที่ผ่านมา หรือทุกข์วามโนภาพเอาเองก็ได้ เช่นผู้ไม่เคยมีครอบครัวมาก่อน(ภิกษุสามเณร) นะ ถ้าเป็นคนมีครอบครัวมาก่อน ก็ยังมีอธิบดีอารมณ์ใหญ่ เป็นคู่ครองมาแต่เดิมอะไรทำนองนี้ ก็จะตัดกระแสลงได้ ที่เข้ามาบรรจบจนอยู่เรื่อยๆ หรือที่มันเกิดผุดขึ้นมาทางมโนทวารนั้น เกิดผุดขึ้น โอบปาดิกะ (โปรดอ่านเรื่องวิสุทธิ ๗ ของหลวงพ่อก เป็นอสุรกาย มันเกิดผุดขึ้นทางใจ การเกิดไม่ใช่เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ นะ เกิดผุดขึ้นเลยเป็น เทวดา นางฟ้า เป็นพระพรหมอะไรก็ได้

และการเพ่งนั้น เพ่งจนเป็นอุคหนิมิตติดตานั้น เป็นปฎิภาคนิมิต คือว่าขยายให้เป็นอย่างไรก็ได้ มันปรุงแต่งให้เป็นนางฟ้าสวยงามอย่างไรก็แล้วแต่ เป็นนางเปลือยอะไรก็เป็นได้ ตัวปรุงแต่งคือสังขารนั้น พระองค์จึงดับลงได้ นี้เรียกว่าผานที่ ๘ รวมเรียกแล้วว่า อานุภาพวิหาร ๘ ประการ ที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้ พระองค์คงได้ตรัสรู้ด้วยวิธีนี้อย่างแน่นอน ไม่มีวิธีเป็นสองอย่างเด็ดขาด

คือว่าการตัดกระแสที่จะมีอานุภาพให้เกิดเป็น กิจ ๔ ญาณ ๓ ทบทวน ปฏิจฺจสมุบาทได้นั้น ไม่ใช่ดับลงโดยวิธิตรรณตาเฉยๆ อย่างที่ว่า เห็นอากาศว่างเปล่าเฉยๆ หรือว่าดับเฉยๆ โดยจิตตกภวังค์นั้นเป็นไปไม่ได้ ไม่มีอานุภาพอันใดเข้ารองรับเลย

อานุภาพที่เข้ารองรับ ก็คือ ผลของสมาบัตินั้นแหละ จะเป็นอานุภาพเข้ารองรับ

ที่นี้สัพพัญญูกิจจะรู้ หลวงพ่อกเป็นสาวกของพระองค์นี้ก็ยังรู้ได้เหมือนกัน เพราะหมดอารมณ์ที่จะมาให้เพ่งตอนหลังจากนั้นมา เพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น ถึงทำมาหลายปีก็ตาม ตั้ง ๖ ปี พระพุทธองค์ทำมาผิดทาง เมื่อบรรลุตตอนบรรลุนั้น ตอนถึงจริงๆ นั้น เพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น ก็ได้เป็นสัพพัญญูเลยเห็นใหม่

หลวงพ่อกก็เหมือนกัน ได้เป็นสาวกของพระองค์ที่แท้จริง ก็เสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น แม้ว่า จะทำมาถึง ๕ ปีเต็ม เห็นอยากสักปานใด ก็ต่อสู้อยู่ที่นั่นแหละ ต่อสู้อยู่เช่นนั้น ถ้าเปรียบเทียบเข้าในนั้นแล้ว ท่านก็เรียกว่า วิปัสสนาญาณ ๘ กิตัว สังขารุเปกขาญาณ นั้น เพ่งดูความคิดพร้อมทั้งอารมณ์ ประคบกันเข้าอยู่นั้น ด้วยการวางเฉยเพ่งอยู่เช่นนั้น ไม่ได้นึกว่ามันดีมันชั่ว ไม่ได้นึกว่าเป็นรูปเป็นนามอะไรเลย มีหน้าที่เพ่งอยู่อย่างเดียวเท่านั้น

หมายความว่า เราก็ผ่านการศึกษาเรื่องรูปนาม ชันธ ๕ มาพอสมควร เรื่องอาการ ๓๒ ให้มีความเบื่อหน่ายเป็นเบื้องต้นไว้แล้วนั้น ให้มาเพ่งอยู่ส่วนเดียว อยู่ตรงตั้งจุมุกหักของตนนั่นเอง ตั้งแต่ก่อนนั้น หลวงพ่อกอดลิ้นขึ้นไว้คือดันขึ้นเพดานไว้ได้ ดันก็บไว้ได้ ไม่ให้ลิ้นมันดันไปดันมาเลย ตอนเพ่งมันอยากจะพุดในใจ หลวงพ่อกทำได้

แต่ทุกวันนี้ทำไมทำไมไม่เป็น ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นทำไมไม่เป็น ถึงกตมันขึ้นมามันก็ไม่ขึ้น ดันขึ้นได้ แต่มันไม่ค้างอยู่ หมายความว่ามันหมดหน้าที่จะทำ

หลวงพ่อก็เลยรู้ว่าสภาวะมันกลับตาลปัตรกัน จะเพ่งเหมือนแต่ก่อนๆ ก็ไม่ได้ ทุกวันนี้หลวงพ่อก็จะเพ่งเหมือนก่อนก็ไม่ได้ ไม่มีอารมณ์จะมาต่อสู้อย่างไร เรียกว่าหมดคู่ต่อสู้เพียงแค่นั้น

ศัพท์ปัญญาจึงสอนได้ถูกต้อง

ตอนดัดบัลลังก์พระองค์เข้าใจว่าจะทำจิตใจของตนเองให้เป็นอมตธรรม ธรรมที่ไม่ตาย หมายความว่า ให้เย็นงอยู่เช่นนั้น แต่ธรรมมันกลับตาลปัตรกัน มันดับลง ความคิดมันขาดสันตติลง ไม่คิดละตานั้น จึงเป็น

อนัตตาธาตุ หรือ อนุภาติเสสนิพพานธาตุ

คือว่า ดับ อัดตาดัดตน ลงได้เลย

แต่ก่อนศัพท์ปัญญาคงไม่รู้

พระองค์ใช้วิธีค้นคิดที่ว่า จะให้เป็นศัพท์บัญญัติ มาสั่งสอนชาวโลกอย่างเราๆ อยู่ตั้ง ๔๙ วัน พระองค์จึงบัญญัติขึ้นมาได้

เป็นรูปแนวของ **อริยสัจ ๔** พร้อมทั้ง **ปฏิจตุสมุปบาท**

อยู่ในนั้นทีเดียว พระองค์ทบทวนอยู่ในนั้น

ที่นี้ยุคหลังๆ มานี้จะ จึงไม่รู้ความหมายใน อริยสัจ ๔ โดยแท้จริง และ ปฏิจตุสมุปบาท ก็ไม่รู้ความหมายโดยแท้จริง จึงไม่สามารถที่จะขาดกระเด็นจากอัสวะอนุสัยได้

แต่ที่จริงหลวงพ่อก็ถึงบอกว่ามันเหลือวิสัย

หรือว่าอัสจรรย เป็นของอัสจรรยเกินอัสจรรย

ตัดกระแสการปรุงใจให้คิด ตัดกระแสอารมณ์ลงได้ ก็ทำไมตัวกามราคะ เรื่องอยากจะทำอภิมมยเสพสมพนมพันธ์เรื่องเพศนี้ มันขาดกระเด็นไปได้อย่างไร

นี่เป็นของนำอัสจรรยใจตรงนี้

นั่นแหละธรรมชาติของพระองค์จึงเป็นของวิเศษ มันมีอยู่ในตัวเราทุกคน ให้ทำเอาในแนวทางนี้

แนวทางอื่นๆ นั้นก็ไม่ผิด สำหรับธรรมเบื้องต้นไม่ผิด

แต่แนวที่จะให้ถึงนั้นต้องไต่เต้าขึ้นไป ตั้งแต่ ฌานที่ ๑ ถึง ฌานที่ ๙

ที่หลวงพ่อบอกมานี้ ก็อธิบายเข้าปะปน กับศัพท์บัญญัติพอให้รู้ แต่สำหรับนักปฏิบัติผู้ จะเอาจริงๆ แล้ว ไม่ต้องไปนึกว่าเป็นฌานไหนก็ได้ เห็นอารมณ์ก็เพ่งไปเลย ที่แรกมันจะมีวิตก วิจารณ์อยู่ในอารมณ์นั้น มันก็เป็นเรื่องธรรมดา ก็ช่างหัวเขา ไม่ต้องไปคำนึงเลยก็ได้ เพราะเราเป็นเพียงแต่สาวก อันนั้นเป็นเรื่องของศัพท์ปัญญา ท่านขยายให้เรารู้เท่านั้น

วิธีการเพ่งของหลวงพ่อบอกที่วัดป่านาเบ็ญนั้น ก็ไม่รู้ว่าเป็นฌานไหนเป็นฌานไหน เพียงแต่ว่า เพ่งให้มันมีคำตอบออกมาว่า เป็นโสดา เป็นสกทา เป็นอนาคามี เป็นอรหันต์อะไรทำนองนี้ เห็น

ใหม่หลวงพ่อก็ไม่ได้กำหนดว่าเฟ่งอยากจะให้มันดับ แต่วิธีการเฟ่งในปีสุดท้ายของหลวงพ่อนั้นคือ ว่าตัดสินใจไม่นึกว่าเป็นรูปเป็นนาม อะไรที่ช่างหัวมันไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเลย ที่เขาบัญญัติว่าเป็นรูป เป็นนามไม่ต้องเกี่ยวข้องกันเลย มีแต่เฟ่งฝ่ายเดียว ด้วยอำนาจของสติที่แก่กล้าขึ้น แก่กล้าขึ้น ฝ่ายกิเลส หรือฝ่ายพญามาร เขาก็แก่กล้าขึ้นเหมือนกัน ต่างฝ่ายต่างแก่กล้า ต่างฝ่ายต่างว่องไว แล้ว เข้าศึกประจัญบานนั้นจะขนาดไหน คือว่องไวโดยธรรมชาติ ทั้งๆ ที่หลวงพ่อก็เป็นคนไม่ขยันเท่าไรนัก แต่มันมีตัวบังคับคือตัวอารมณ์ คือตัวปรุงแต่งนั้น จะไปนั่งอยู่ไหนก็ได้ จะไปนอนอยู่ไหนก็ได้ ถ้าไม่นอนหลับเสียเลยทีเดียว นอนหลับก็ยังฝันไปอีก ตื่นขึ้นมาก็มีปฏิษะ คือความ โกรธขึ้นมาว่า เราทำกรรมฐานถึงขนาดนี้ก็ยังฝัน ฝันไปเสพกามอย่างนั้นอย่างนี้ ฝันไปทางร้าย อย่างนั้นอย่างนี้ก็ยังมียอยู่ แต่กิเฟ่งอยู่อย่างนั้นแหละ เฟ่งอย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง แต่วิธีการ เฟ่งของหลวงพ่อนั้นรุนแรงมาก แต่ไม่กล้าไปถามใคร เพราะว่าไม่มีวิธีอื่น จะไปถามใครก็ได้ เพราะว่าวิธีเช่นนี้เนาะ ถ้าไปถามคนอื่น เขาจะหาว่าหลวงพ่อบีบว่า ที่ว่าไม่มีกรรมฐานที่สอนกันในยุค ปัจจุบัน หลวงพ่อก็ตัดสินใจทำ คือว่าเฟ่งดูอารมณ์อยู่เช่นนั้นแหละ เฟ่งไม่ใช่เฟ่งดูเฉยๆ นะ หลวง พ่อก็เฟ่งดูอยากให้รู้คำตอบออกมาเท่านั้น คือว่ากระแสการเฟ่งมันเร็วมาก การปรุงแต่งเกิดขึ้นนั้น สติก็หายวับไปทันที แท้ที่จริงก็คือตัวสติปัญญานั้นแหละ มันเปลี่ยนแปลงหมุนไปตามกิเลสเลย จึ อยู่ยาวนาน มันก็กลายเป็นเรื่องของกิเลสไปเลย แท้ๆ เป็นตัวเดียวกัน สภาวะมันซับซ้อนกันมาก

วันนั้นหลวงพ่อก็ยังอธิบายไว้ว่า

เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๑

วิถีที่จะตัดลงได้ เป็นวันนั้น ใช้เวลา ๗ ชั่วโมงกว่าๆ ตั้งแต่ บ่าย ๓ โมง จนกระทั่งถึง ๔ ทุ่ม หรือ ๕ ทุ่ม ไม่ได้มีเปลี่ยนอิริยาบถใดๆ ทั้งสิ้นระหว่าง ๗ ชั่วโมงนั้น ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ได้เปลี่ยน อิริยาบถ คือมันเปลี่ยนไม่ได้ เรียกว่าปล่อยไปเลยมันลึบไปหมด ต่อสู้จู้กันอยู่อย่างนั้น มันลึบ การ ต่อสู้นั้นมันรุนแรงมาก ก็เลยลึบทวารทั้ง ๕ เลย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ก็ช่างหัวมันเลย ปล่อยมัน มา ต่อสู้อยู่ที่เดียว

ทั้งๆ ที่หลวงพ่อก็ไม่รู้จุดที่จะลงเลยกันอย่างไร

เมื่อตัดกระแสลงได้ เหยียงสติกลับมา ตอนมันคิดกลับมาบ้านเกิดเมืองนอนที่จังหวัด กาฬสินธุ์ คิดไม่คิดเปล่า มาทั้งตัวเลย พอได้สติเว็บเดียวมันเร็วมาก ไขตัวปรุงแต่งนั้นนะ

ฟังให้ดีๆ ตัวปรุงแต่งมันหลบไม่ทัน (ตัวปรุงแต่งไปกับกิเลส) แต่ก่อนมันหลบทัน การชนก็อ่อนแต่ ก่อนนะ เป็นร้อยๆ ครั้งพันครั้งก็ตาม มันอ่อนมาก

ที่นี้การปรุงแต่งวันนั้น สติมันย้อนกลับมารวดเร็วมาก

เรียกว่ายังไม่ได้ดับลง ตัวฝ่ายปรุงแต่งยังไม่ได้ดับลง ตัวสติก็ถลัน เรียกว่าพุ่งเข้ามาเลยทีเดียว

เรียกว่าอำนาจของฌานสายฟ้าผ่าของสตินทรีย์ฌานชนหัวเลี้ยวหัวต่อพอดี

ชนกอนนามรูป คือตัวอารมณ์พอดีในหทัยประสาทประกบกันตรงนี้เลย ชาติละชั้นลงทั้ง ๒ ฝ่าย นั้น จึงได้ทรงสภาวะไว้..

สภาวะของการขาดสันตติ ของการปรุงแต่ง

การทรงสภาวะนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน (แต่ก่อนหลวงพ่อก็ดับอยู่เหมือนกัน คือว่าดับแบบที่ว่ามีสติอยู่) ที่นี้เมื่อมันดับลงทั้งสองฝ่ายนั้น จนกระทั่งหลวงพ่อดังลงในหนังสือว่า เปล่งรัศมีคล้ายๆ ว่าเปล่งรัศมีออกมา (ประสาทส่วนกาย) แต่ไม่ถึงกับเป็นแสง เปล่งรัศมีออกมาเกือบหัวสมองจะระเบิดตอนนี้ มีอานุภาพรุนแรงถึงขนาดนั้น

จึงจะเรียกว่าตัดกระแสการปรุงใจให้คิดลงได้

ตัดการขาดสันตติลงได้ โดยอานุภาพของการเพ่ง

ไม่ใช่จิตตกภวังค์

หรือไม่ใช่เห็นว่าเป็นความว่างเปล่าเฉยๆ อะไรทำนองนั้น

นี่ก็ขอให้จำไปเป็นข้อวัตรปฏิบัติ

เพียงเสี้ยววินาทีเดียว

นักปฏิบัติทั้งหลายนั้น อย่าเข้าใจว่าตนไม่มีบาปมี

เพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้นแหละที่จะทำลายล้างลงได้ ภูษชาติต่างๆ ทำลายล้างลงได้ทั้งหมด

เลย ก็อยู่สุขสบายเท่านั้นเอง

คิดก็คิดแต่พอประคองธาตุประคองขันธตั้งแต่วันนั้นมา

เรียกว่า **สุอุปาทิเสสนิพพานธาตุ** คิดพอประคองธาตุประคองขันธ เท่านั้น สำหรับ **อนุอุปาทิ**

เสสนิพพานธาตุ นั้น ก็คือตอนเข้าฌานสมาบัติ

สุอุปาทิเสสนิพพานธาตุเป็นตัวผลไปแล้ว...จบกิจพรหมจรรย์เพียงแค่นี้

หลวงพ่อกจะกล่าวเพิ่มเติม เรื่องอนุปุพพิหาร ๙ นี้ กลัวจะหลงลืมการปฏิบัติ ก็ขอให้ปฏิบัติทำนองนี้ วิธีเบื้องต้นตั้งแต่ฌานที่ ๑ ถึงฌานที่ ๙ นั้นเป็นวิธีเดียวกัน

อย่าไปเข้าใจไขว้เขว ว่ากำหนดลมหายใจ การกำหนดลมหายใจเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ปราบนิวรณ์ธรรมลงเท่านั้น เป็นฝ่ายสมณะ อันนี้คือตัววิปัสสนาที่แท้จริงเลย คือจะทำลายล้างได้ คำว่าวิปัสสนาต้องรู้แจ้งแทงตลอด

เมื่อผ่านการทรงสภาวะไว้แล้ว ปลายห้วงของความดับนั้นเอง จึงจะเกิดเป็นญาณสุขุมคัมภีรภาพ ไม่เหมือนแต่ก่อนละครวนี้

อยากจะทำอะไรก็แพ็บเดียวเท่านั้นเอง

คล้ายๆ ที่ว่าไม่ได้ทำงานอะไรเลย ไม่มีตัวปรุงแต่งอะไรเข้ามาแทรกซ้อนแต่ประการใด

นี่จึงเป็นของจริงของพระองค์

ฉะนั้น ทุกวันนี้ คนที่จะอธิบายธรรมะได้อย่างในเรื่องอนุปฐพีวิหาร ๙ นี้ก็คงยาก เพราะสภาวะของตนเองไม่เคยทำมาเช่นนี้ แต่หลวงพ่อก็ทำไปโดยไม่รู้เหมือนกัน แปลว่าทำถูกจุดจึงถูกเป้าหมายได้

การตัดกระแสแสงได้นั้น ผู้ฟังก็คงไม่รู้ว่าตัดอย่างไร เมื่อตัดแล้ว จะรู้เองเป็นปัจเจกตั้ง ฉะนั้น อย่างมีคำถามในเรื่องที่หลวงพ่อบอกเรื่องมิลินทปัญหา ที่พระเจ้ามิลินท์ถามปัญหา กับพระนาคเสนว่า

“ผู้ไม่ถึงพระนิพพานนี้ จะรู้หรือไม่ว่า นิพพานนี้ มีความสุขความทุกข์อย่างไร?”

พระนาคเสนตอบว่า “รู้ได้”

มันคิด ผิดเป้าหมาย จะไปรู้ได้อย่างไร คนหนึ่งเป็นปุถุชน อีกคนหนึ่งเป็นพระอรหันต์บุคคลแล้ว สุขทุกข์ของท่านนั้นหลุดพ้นไปแล้ว จะไปรู้ถึงสภาวะถึงขนาดนั้น มันก็ต้องเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน เท่านั้นเอง ทั้งๆ ที่เป็นพระอรหันต์ด้วยกัน ก็รู้ได้ด้วยการพูดจาที่ปราศรัยกัน ได้ถามอะไรกัน ทำนองนี้จึงจะรู้ได้ บัณฑิตจะรู้ได้ด้วยการพบปะสนทนาพาทีกันจึงจะรู้ได้ เช่นอย่างหลวงพ่อบอกเทศน์นี้แหละ ถึงจะรู้ได้ว่า หลวงพ่อถึงธรรมชั้นไหน จึงเอามาเทศน์ได้ทำนองนี้ หลวงพ่อไม่ได้เอาแต่ศัพท์บัญญัติมาเทศน์ทีเดียว แต่ว่าอิงสมมุติบัญญัตินั้นแหละ อย่างที่พระพุทธเจ้าบัญญัติเอาไว้ไม่มีการผิดพลาด แต่มีสภาวะของตนรองรับเสียก่อนจึงจะอธิบายไม่ผิด ถ้าไม่มีสภาวะรองรับแล้วจะอธิบายไม่ถูก

สำหรับตัวกองนามรูปนั้น คือตัวสังขารนั้นแหละ ตัวสังขารปรุงใจคิด มันคิดไปนั้น มันคิดไปต่างๆ นานา คิดเห็นผู้หญิง (ขออภัย) ให้เขาแก้ผ้าก็ได้ คิดยังงี้ก็ได้ คิดอยากเสพกามหรืออะไร มีทำนองนั้น ได้หมดทั้งนั้น นี้แหละคือตัวปรุงใจให้คิด

แต่ตัวสติแก่กล้าของ สัพพัญญู และของผู้ที่จะเป็นพระอรหันต์นั้น ไม่เหมือนสติธรรมดา เป็นสติสัมโพชฌงค์องค์แห่งการจะตรัสรู้

วิถีนี้รุนแรงมากไม่สามารถที่จะมีอะไรต้านทานได้ ถ้าถึงสระดับนี้ต้านทานไม่ได้

แม้แต่อารมณ์การปรุงแต่งครั้งสุดท้าย วินาทีที่สุดท้ายอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญนั้นก็ต้านทานไม่ได้ บางทีนะ หทัยประสาธ หรือหัวสมองนี้ อาจจะมีระเบิดแตกตายก็ได้ รุนแรงถึงขนาดนั้น จึงจะเรียกว่า สัญญาเวทิตนโรธ หรือ นิโรธธรรม การดับทุกข์ การดับความคิดลงได้ จะไปจตุจ จ้องๆ เรียกว่า ลูบๆ คลำๆ อยู่อย่างนั้นนะเป็นไปไม่ได้ เป็นสึลพัตปราคมาส หรือสึลพัตูปาทาน อะไร ทำนองนี้ ต้องเร็วมากกระแสนี้ เสี้ยววินาทีที่จะตัด แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้ตอนนั้น แต่รู้ตอนนี้ จึงเอามาเผยแพร่ดู เพื่ออยากจะให้ศาสนา มรรค ผล นิพพาน ของพระองค์กลับคืนมา อีกครั้งหนึ่ง ถ้าผู้มีบารมีมาเห็นมาเจอ หรือมาได้ยินหลวงพ่อบอกเทศน์ หรือเสียงจาก เทปอะไรทำนองนี้

ผู้มีทุกข์ทางใจ ถ้าวัดทสิฐิมาณะลงมาเอาธรรมของสัพพัญญูได้ ก็ยอมจะพ้นทุกข์ได้

แต่สำหรับหลวงพ่อนี้ เป็นแต่เพียงรูปธรรมนามธรรมที่ผ่านการแสดงพระสัทธรรมของพระองค์ ออกไปเท่านั้น

ตัวทิวี่มานะนี้ร้ายกาจมาก ร้ายกาจที่สุดทีเดียว ตัวทิวี่มานะนี้

พระพุทธรูปของคัยงทรงตรัสไว้ เรียกว่า อเหตุกทิวี่, นัตถิกทิวี่ เหล่านี้เรียกว่าเป็นกรรมอันหนักยิ่งกว่า อนันตริยกรรมด้วยซ้ำไปตั้งหลายเท่า

เพราะอนันตริยกรรมนี้คือ ฆ่าบิดา มารดา ฆ่าพระอรหันต์ หรือว่าทำโลหิตุปบาท หรือแยกสงฆ์นี้ ยังมีกำหนดที่จะให้พ้นได้

แต่สำหรับตัวทิวี่มานะนี้ เป็นวิบากกรรมอันร้ายแรงยิ่งกว่าทำอนันตริยกรรมหลายแสนเท่าทีเดียว พระองค์ตรัสไว้แล้ว

ก็ขอให้เข้าใจว่า ถ้าคนไหนมีทิวี่มานะ ไม่รู้ความหมายที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่าไม่เป็นผู้คงแก่เรียน น้อมทิวี่ไม่ได้

หาู้ไม่ว่า เป็นกรรมหนักยิ่งกว่าอนันตริยกรรม สร้างกรรมหนักของตนเองไว้แล้ว คำเทศน์ของ หลวงพ่อนี้ไม่ใช่แต่เทศน์ที่ศาลานี้เท่านั้น คือว่าให้ได้ยินกระจายข่าวออกไป ใครฟังแล้ว ตัวทิวี่มานะนี้มีโทษทัณฑ์ยิ่งกว่าอนันตริยกรรมหลายล้านเท่า ไม่มีชาติไม่มีภพที่จะออกเงยขึ้นมารู้สัจธรรมได้

สำหรับผู้ที่ทำอนันตริยกรรมที่แท้จริงนั้น ยังมีกำหนดกฎเกณฑ์ ว่าเท่านั้นกับ เท่านั้นกลับ จะพ้นทุกข้อได้ะไรทำนองนี้ พ้นวิบากกรรมได้ จึงมีโอกาสรู้พระธรรมได้

เช่นพระเทวทัตแยกสงฆ์นั้นก็เป็อนันตริยกรรม พระองค์ก็ยังคงพยากรณ์ว่า จะได้ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งเหมือนกัน มีวิธีพ้นได้

แต่สำหรับผู้ที่ยึดถือทิวี่มานะอันร้ายแรงนั้นพระองค์ไม่ทำนายเลย พระองค์บอกว่านอกเขตแล้ว พ้นวิสัยพุทธพยากรณ์ มันหนักยิ่งกว่าอนันตริยกรรม

สิ่งที่พระองค์บัญญัติไว้นั้นนะ เป็นจริงทุกประการ

หลวงพอสั่งเกตแล้วว่า ศาสดาทั้ง ๖ พระองค์ก็ตรัสไว้ว่ามีกรรมอันร้ายแรง

อกิริยทิวี่ เรียกว่าปฏิเสททุกอย่าง

อเหตุกทิวี่ เรียกว่าปฏิเสทเหตุ ไม่มีเหตุมีผลอะไรปฏิเสทไปหมดเรียกว่าพวกนี้มีทิวี่ร้ายแรงมาก จึงเป็นคนที่ว่าบรรลุมรรค ผล นิพพาน อะไรไม่ได้

ถ้าลดทิวี่มานะลงได้ ตัวมานะ ๙ ประการอยู่ในสังโยชน์ ๑๐ ถ้าใครทำลายล้างลงได้ ก็เรียกว่าเดินทางเข้าสู่ขั้นจะตัดกระแสเป็นพระอริยบุคคลชั้นพระอรหันต์ได้ทันที มาติดอยู่ตัวมานะ ทิวี่ ติดอยู่สายโน้นสายนี้ ติดอยู่ตัวครูบาอาจารย์ หรือติดอยู่ที่อะไรสักอย่างหนึ่งอยู่ในหัวใจของเรา ยังมีเอาตัวตนของตนนี้ เข้าไปวัดกับคนอื่น เปรียบเทียบกับคนอื่นเช่นนี้

หลวงพ่อก็แนะนำให้พยายามให้จิตของเราหนักปฏิบัตินี้ สดสายไปหาคนโน้นคนนี้ว่าดีหรือไม่ดี เช่นนี้ เราหาว่าไม่รู้ว่ามีคุณธรรมนั้น เมื่อใครคิดปรุงแต่งไปเหยียดหยามไปดูถูกอะไรทำนองนี้ วิบากกรรมจะตามทัน..ทันที แล้วแต่ความหนักเบาของการเจตนา พระองค์ก็ตรัสไว้หลายอย่าง เหมือนกัน ที่ใจใจเหยียดหยาม หรือไปประทุษร้ายผู้ไม่ประทุษร้าย หรือผู้มีศีลมีธรรม เป็นที่น่ากลัวมาก พระองค์ตรัสไว้ มีโรคภัยจะเบียดเบียน ข้อแรก เป็นโรคภัยชนิดที่เรียกว่าให้วิปลาส เช่นว่าปวดเคี้ยวเวียนเกล้า เป็นโรคประสาทเลยทีเดียว เรียกว่าคิดมากอะไรทำนองนี้ มีทรัพย์ก็สิ้นทรัพย์ มียศก็ถูกถอดยศ มีตั้ง ๑๒ ข้อ หลวงพ่อก็จำไม่ใคร่ได้ แม้แต่คิดประทุษร้าย จนถึงลงมือจริงๆ ก็ดี มีความผิดเหมือนกัน

ฉะนั้น ใจที่จะบริสุทธิ์ผุดผ่องที่จะถึงมรรคถึงผลได้ ก็พยายามคุมใจตัวเองนั่นเอง

ทำที่สุดนี้ การแสดงธรรมเพื่อไม่ให้หลงไปทางอื่น ก็จับฉวยเอาแต่เรื่อง ฌานที่ ๑ ถึง ฌานที่ ๙ อย่างหลวงพ่อบิยายวันนี้ ที่ว่าขัดแย้งกันตรง อานาปานสติ ก็คือที่ว่าตอนที่พระองค์มาบำเพ็ญทุกรกิริยา จนลมออกทางหู ทางร่างกาย ก็ไม่เห็นได้สำเร็จอะไร มันขัดแย้งกันตรงนี้ ก็ขอให้เราพิจารณาเอา หลวงพ่อเอามาจากพระไตรปิฎก ถึงเขาจะขัดแย้งก็คงขัดแย้งไม่ขึ้น เพราะว่าพระองค์ทำแล้วจนกระทั่งที่ว่า (ลม) มันออกไปตามยถากรรม ตามรฐุมชน ตามรฐู ปิดปากปิดจมูกเอาไว้ก็ไม่ได้สำเร็จอะไรเลย

ฉะนั้น จะหาว่าพระองค์ตรัสรู้ด้วยอานาปานสติ เป็นไปไม่ได้ มันขัดแย้งกันตรงนี้ ก็ขอให้เข้าใจ

เมื่อมีทุกข์ขึ้นมากก็อย่าลืมนะ ตัวอารมณ์ที่เรามองเห็นทางหทัยประสาท เกิดขึ้นมาครั้งใด อย่าปล่อยใจไปตามมัน พุงตัด พุงตัด พุงตัดเลยทีเดียว วิธีสุดท้ายเสียวินาทีเดียวเท่านั้นแหละ จะเห็นผลทันที ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็ว หลวงพ่อยังบอกว่าไม่เกินแสนครั้งสำหรับผู้มีบารมีอ่อนนะ ถ้าบารมีแก่กล้าขึ้นนั้นก็จะอาจจะไม่ข้ามวันข้ามคืนก็ได้ ยกตัวอย่างสำหรับผู้ตรัสรู้เร็วเกินไปอย่าง พระพาหิยะ หรือ พระยสะ เหล่านี้ ทำไมพระองค์ไม่ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระอัครสาวก คือว่าตรัสรู้เร็วเกินไปนั้น หลวงพ่อสังเกตว่า อาจจะไม่มีการต่อสู้อย่างถึงพริกถึงขิง อย่างพระสารีบุตร ๑๕ วัน พระโมคคัลลานะ ๗ วัน แสดงว่าท่านห้าหั้นกันอย่างที่เรียกว่า เกิดปัญญาอย่างแก่กล้าเลยทีเดียว วิธีการต่อสู้จึงเกิดปัญญามากมาย แต่สำหรับผู้ตรัสรู้ช้าเกินไปนั้นก็อาจจะเป็นอย่างอื่น อาจจะเป็นเพราะปัญญาอ่อน แต่สำหรับพระสารีบุตรนี้มีความจำแนกอย่างที่ว่า พระอานนทหลายเท่า ไม่ใช่จำแนกอย่างเฉยๆ สามารถอธิบายขยายเนื้อความได้คล่องแคล่วเหมือนพระบรมศาสดาเลยทีเดียว แต่สำหรับพระอานนทนั้นเพียงจำฝ่ายเดียว แต่พระสารีบุตรนี้อธิบายข้อธรรมได้ จึงเป็นผู้รองพระศาสดาของเรา จึงขอให้เข้าใจ นี่แหละวิธีทำของหลวงพ่อนั้นรุนแรงมากเมื่อมาอธิบาย มาเทศน์นั้นนะ จึงคล้ายๆ ที่ว่า เป็นวาทะที่หนักหน่วง ไม่ไพเราะเพราะพริ้ง

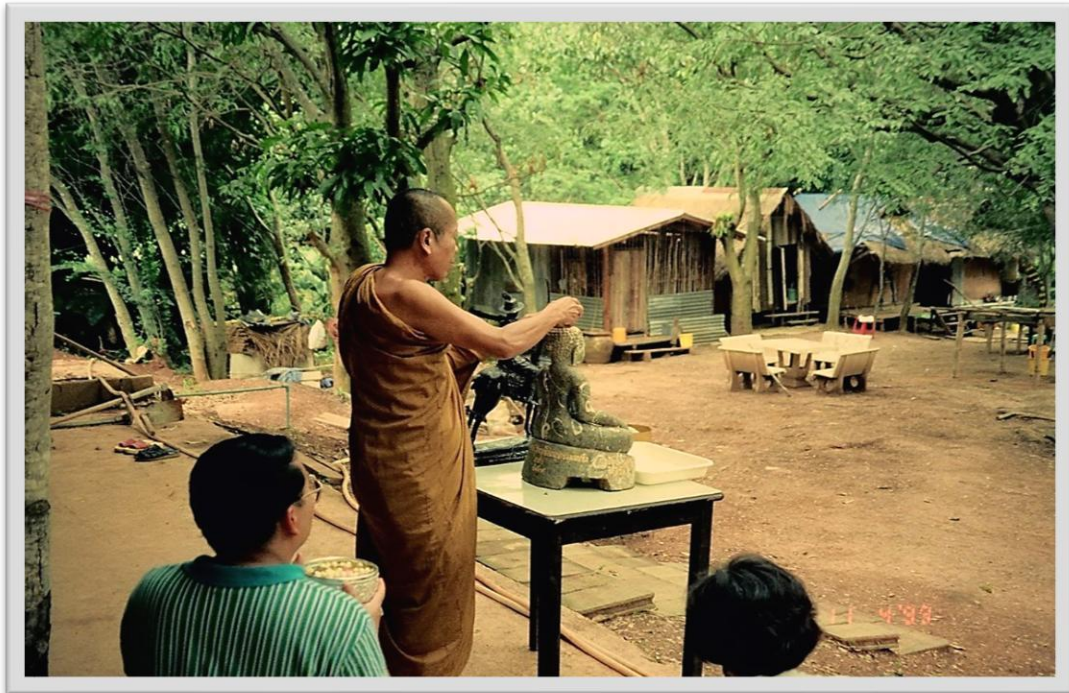
เหมือนอาจารย์องค์อื่น คือบอกจุดเข้าไปตามนั้น คือว่าพูดไม่มีการยกยอปอปั้นอย่างนั้นอย่างนี้
แสดงแต่เนื้อหาสาระให้ฟัง

ก็ขอให้ท่านเป็นผู้มีบารมีธรรม บารมีก็อยู่ในตัวเราทุกคน ก็ขอให้เพียบพร้อม ผู้ใดมีทุกข์

หลวงพ่อกว่าไม่นานนักก็อาจจะพ้นทุกข์ได้

ถ้าทำถูกวิธีอย่างหลวงพ่อบิยายมานี้ ก็ขอให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ ฯ

หลวงปู่ลาวกโลกอุดร อมมปาโล

ระเบิดปรมาณูถ่มนามรูป

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ลาวกโสกอุตร อมมปาโก

เมื่อก่อนนั้น	ฉันหลงฟ้า	บ้าหลงดิน
หลงลี้มลี้	ทั่วดินฟ้า	บ้ากามหมุน
เต่าตาบอด	กอดกองไฟ	ใจว่าวุ่น
แต่ด้วยบุญ	หนุนบันดาล	ต้านไว้ทัน
เมื่อก่อนนั้น	ฉันหูหนา	ตาก็บอด
เกือบม้วยมอด	กอดตถุหา	คาโลงผี
ฉันโง่เง่า	เต่าตาบอด	กอดโลกีย์
แต่ยังดี	มีบุญเก่า	เขาไล่ทัน

เมื่อก่อนนั้น ฉันไหลเรื่อย เอื่อยตามน้ำ
ไหลวนงาม นามตัวแปร กระแสสินธุ
เป็นบทเรียน เขียนตราหน้า ชั่วฟ้าดิน
โลกมลทิน ลึนสามภพ จบกันที่
กรรมของนก หกระเหิน เพลินตามโลก
วิปโยค โศกเศร้า เมากระสัน
ช่างเถิดหนา อย่าถามไถ่ ไปถึงมัน
ขอให้ท่าน สรรเอาเพชร ไปเซ็ดตัว...ทั่วทุกคน

ความหมายในบทกลอนนี้ก็บ่งบอกแล้วว่าเป็นเช่นไร ก็ขอให้ผู้ฟัง หรือคณะลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายของหลวงปู่อยู่เบื้องหน้า ก็ให้เข้าใจว่าที่บทกลอนของหลวงปู่แต่งขึ้นนั้น ไม่ได้แต่งเหมือนสุนทรภู่เป็นลีลาประกอบกับการเทศนาโวหารเท่านั้น แต่พูดเป็นบทกลอนเป็นสำนวนเท่านั้น จะแต่งให้เหมือนสุนทรภู่ก็ได้อยู่หรอก แต่เพื่อนั้นแหละ ก็แต่งให้ประกอบกับที่ว่าการเทศนาโวหารเท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ความหมายในบทกลอนนี้ ก็บ่งบอกอยู่แล้วว่า

เมื่อก่อนนั้น ฉันหลงฟ้า บ้าหลงดิน นั่นนะ หมายถึงตัวหลวงปู่แหละ มันเป็นบ้าหลงฟ้าหลงดิน เพราะหลงน้ำกาม

หลงลึมลึน ทั่วดินฟ้า บ้ากามหมุน เรียกว่าบ้ากาม หมุนไปทางไหน ทำกิจใดก็เพราะใครในหมู่กาม ตกทุกข์ได้ยากลำบากชั่วดีมีจน ก็เพราะหมู่กามบังคับเท่านั้น เรียกว่ากามบังคับทำทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกว่าฝ่ายฆราวาสนะ หลวงปู่เคยเป็น นี่หมายถึงฆราวาสมาก่อน หาอยู่หากิน จิปาถะ เรียกว่าเพื่อความเจริญของหมู่กามเท่านั้น กามบังคับให้ทำ กามบังคับนั้นเรียกว่ากามบังคับ จึงสับสนอลเวงไปหมด ไม่รู้ขอบเกลี้ยงไปเลยว้างนั้นแหละ

เต่าตาบอด กอดกองไฟ ใจว้าวุ่น เต่าตาบอด ก็หมายถึงตัวหลวงปู่ตอนเป็นฆราวาส กอดกองไฟนั่น กอดกองอะไร กองราคะ กองโทสะ กองโมหะ หรือว่ากองของหมู่กาม กามลูกกามเมีย กามเมียนี่แหละตัวบรรลัยที่สุดเลย แหม..ไปไหนไม่ได้ พันหวางขาไปไม่ได้ พูดให้ชัดเจนไปเลย ไม่เป็นไรหรอก พระกัมมัฏฐาน เพื่อเตือนสติ หรือว่าเพื่อให้ผู้ที่ได้ยินได้ฟังเข้าใจให้แจ่มแจ้ง เพราะยุคนี้เป็นยุคมืดบอดเสียแล้ว ถ้าไม่พูดตรงๆ เขาก็ไม่เข้าใจ ถ้าพูดตรงๆ เขาก็ว่าพูดอนาจาร หรืออะไรทำนองนี้ หรือว่าพูดหยาบคายอะไรทำนองนี้ ไม่มีหรอก ไม่มีเจตนาหยาบคายหรืออนาจารแต่ประการใด เทศน์ให้ผู้ฟังเข้าใจจิตใจเท่านั้น อันนี้ขอให้เข้าใจจิตใจ

แต่ด้วยบุญ หนูนับตาล ตำนไว้ทัน เห็นไหมก่อนจะจมน้ำกามตาย ก่อนจะมีอะไร เป็นไปตอนเป็นฆราวาสของหลวงปู่ นั่น ด้วยบุญกุศลที่เคยสร้างสมอบรมมา เขายังไม่ทอดทิ้งแต่

ประการใด หลวงปู่จึงได้หันเหชีวิตเข้ามาพึ่งพุทธคำสอน เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด..บทที่สองก็ว่า

เมื่อก่อนนั้น จันหูหนา ตากีบอด หมายถึงตัวหลวงปู่นี้แหละ หูมันหนา ตาบอด บอด ตาเนื้อก็บอด ตาในหมายถึงปัญญาหรือใจก็บอดทั้งสิ้น แม้พระสงฆ์องค์เจ้าท่านสอนกรรมฐานต่างๆ นานา สอนเรื่องความพันทุกข์อยู่ที่วัดไชยสุนทร ก็มีพระกัมมัฏฐานหลายองค์ หรือสถานที่อื่นๆ ก็เคยได้ฟัง แต่หูมันหนวก หูมันหนา ตาในใจมันก็บอด มันหลงไหลอยู่ในกามทั้งนั้นเลยไม่มีที่สิ้นสุด ความอยากในหมู่กาม ความเพียงพอในหมู่กามไม่มีในโลกเสียแล้ว

เกือบม้วยมอด กอดตัณหา คาโลงผี ตัวหลวงปู่นี้เกือบม้วยมอดกอดตัณหา กอดน้ำกามนั่นแหละ กอดตัวสมุทัย เรียกว่าเกือบตายว่างั้นเถอะ ถึงขนาดนั้นแหละ จะขนาดไหน ตัวสมุทัยมีอะไรมันก็ขอให้ไปตรวจดูเอา เหตุเกิดแห่งทุกข์นั้นนะ นั่น..มันก็อยู่ในนั้นแหละ นั่น ตัณหาตัวนี้แปลว่าความอยาก อยากในหมู่กามไม่มีวันที่สิ้นสุด เกือบไปแล้วเกือบหลวงปู่นี้กอดตัณหา คาโลงผี คนเรานั้นตายเป็น เพื่อว่าเมียตายก่อนก็กอดมันตายเนาะ นี่ก็ให้เข้าใจ

จันโง่เง่า เต่าตาบอด กอดโลกีย์ หลวงปู่มันโง่เง่าเหมือนเต่าตาบอดกอดโลกีย์ หมายความว่าโลกีย์วิสัยติดอยู่ในนั้นแะไม่ได้คลายไม่ออก ไม่มีปัญญาจะหลุดรอดออกมาได้เลย

แต่ยังดี มีบุญเก่า เขาไล่ทัน นั่น บุญเก่าที่หลวงปู่เคยสร้างสมอบรมมานั้น ยังไม่ได้ทอดทิ้งไปไหน แต่หลวงปู่เข้าใจว่าตัวเองเป็นคนอาภัพโชคเสมอไป มิได้รอดอ้างแต่ประการใด

เมื่อก่อนนั้น จันไหลเรื่อย เอื่อยตามน้ำ ตัวหลวงปู่มันไหลเรื่อยเอื่อยตามน้ำกาม เรียกว่ากามพาไปทางไหน รสอร่อยของหมู่กาม รสอร่อยของหว่างขาพูดตรงๆ ให้เข้าใจจิตเข้าใจ นั่นแหละพวกโรคเอดส์ทั้งหลายมันก็เกิดที่หว่างขานี้แหละ ก็ขอให้เข้าใจจิตเข้าใจ ให้เป็นบทเรียนอย่างดีที่สุด

ไหลวนกาม นามตัวแปร กระแสสินธุ จิตใจมันลงต่ำเสียแล้ว หมายความว่าออกไปไหนไม่พ้น นั่น..พระพุทธองค์ จึงทรงตรัสไว้ว่า เหมือนหมู่ปลานั้นนะ มันถลันเข้าลอบโดยการที่ไม่มีความรู้สึก มันถลันเข้าไปแล้วมันออกไม่ได้ตานี้ เพราะเข้าไปในลอบมันออกไม่ได้ ปลา ไม่มีความรู้สึกแห่งการถลัน จันใดก็จันนั้น สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ เรียกว่ามีความถลันเข้าไป โดยที่ว่า นั่นแหละ ไม่รู้สึกแห่งการถลันเข้าไปเลย เรียกว่าเดินทางสายที่ว่า มีแต่ที่ว่า นั่นแหละ กองฟืนกองไฟใหญ่ทั้งนั้น เรียกว่าไฟประลัยกัลป์ ไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ เผาจนอยู่ สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จึงยอมตายอยู่กับหมู่กามคุณกามโทษ หนีไปไหนไม่พ้นเลย นอกจากผู้ที่เคยสร้างสมกุศลบารมีธรรมมาแล้ว จึงจะได้เข้ามาประพาศธรรมกัมมัฏฐานตามแนวทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง จึงจะถึงจุดหมายปลายทาง จบกิจพรหมจรรย์ ทำลายอาสวะให้สิ้น เรียกว่า อวสวัคชญาณ นั่น จึงจะเกิดญาณหยั่งรู้ที่หลัง อันนี้ก็ขอที่เข้าใจ

เป็นบทเรียน เขียนตราหน้า ชั่วฟ้าดิน อันนี้หมายถึงหลวงปู่ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

โลกมลทิน ลินสามภพ จบกันที จบอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ หลวงปู่แต่งไว้เพื่อเตือนสติของท่านผู้ได้ยินได้ฟังทั้งหลาย ส่วนหลวงปู่ท่านจะได้อะไรเล่าหนอ เป็นแต่ว่าผู้เทศน์ผู้ธรรม แสดงธรรม ออกไปด้วยความเมตตาปราณี สรรพสัตว์ทั้งหลายที่ได้ยินแล้วจะรับหรือไม่รับ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ดอกบัวสี่เหล่านั้นจะเป็นเช่นไร ก็ขอให้ตัดสินเอาตามนั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

กรรมของนก หกกระเหิน เพลินตามโลก

วิปโยค โศกเศร้า เมากระสัน ตอนนี้อีกกลับมาอีกว่านั่นแหละ กรรมของนก หมายถึงหลวงปู่ท่านแหละ มันหกกระเหินเพลินตามโลกของหมู่กาม ไม่มีทางที่จะหลุดรอดออกไปเลย เหมือนดั่งว่าปลาน้ำมันถลันเข้าลอบโดยที่มันไม่มีความรู้สึกแต่ประการใด มันก็เป็นเช่นนั้นเมื่อเข้าไปแล้วนะ หมู่กามมันก็มีงาเหมือนกันตानी เหมือนมีงารอบอกไม่ได้ปานกระนั้นแหละ กว่าที่ว่าจะแหวกว่ายออกมาได้นั้นมันไม่ใช่เรื่องง่ายเสียแล้ว

ช่างเถิดหนา อย่าถามไถ่ ไปถึงมัน

ขอให้ท่าน สรรเอาเพชร ไปเซ็ดตัว...ทั่วทุกคน

ต่อแต่นี้ไปนั่นแหละ ด้วยวาทะธรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล ที่ประกาศตนเองว่าจบกิจพรหมจรรย์ เพื่อทดแทนพระคุณอันวิเศษสูงสุดขององค์เอกสัมพัชญ์สัมมาสัมโพธิญาณ ที่พระองค์ได้ประทานความสำเร็จให้หลวงปู่ อยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย

ไปที่ไหนมันก็เป็นเช่นนั้น เรียกว่านั่นแหละยุคมืดบอด ไปเทศน์ที่ไหนเรื่องฆาตมาบตี ตั้งแต่ ๑ ถึง ๙ เขาก็ว่าหลวงปู่เป็นบ้าไปซะแล้วตानी เทศน์เรื่องต่างๆ ไม่ใช่เรื่องพระพุทธศาสนา ว่าเข้าไปให้มันอีก มันก็เป็นเช่นนั้นแหละยุคมืดบอดจะให้หลวงปู่ทำเช่นไร

ในครั้งพระพุทธกาลท่านทั้งหลายเอ๋ย พระอรหันต์เต็มดาษดินอยู่ที่กรุงราชคฤห์ไม่ว่าที่แสนองค์ อยู่ที่นครสาวัตถีไม่ว่าที่แสนองค์ อยู่ที่นครสาเกตูไม่ว่าที่แสนองค์ อยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์ไม่ว่าที่แสนองค์ และนครอื่นก็มีเหมือนกันมากมายก่ายกอง

ทำไมเล่าหนอ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ผู้เป็นศาสดาเอกของโลกนั้นนะ ทำไมเล่าหนอพระพุทธองค์นั้น จึงไม่จับพระอรหันต์เหล่านั้นสักหมดเสียเลย นั้น จะไม่ดีรี จับสักเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ถ้าเป็นพระอรหันต์โดนจับสัก อันนี้หลวงปู่ไม่ได้กล่าวจ้วงจาบพระพุทธองค์นะ เปรียบเทียบให้ฟัง

แต่ยุคปัจจุบันนี้ ถ้าผู้ใดประกาศตนเอง บันลือสีหนาทประกาศตนเองว่าเป็นพระอรหันต์ผลแล้วไซ้ไร โอ๊ย..เรียกว่า ตับไตไส้พุง หัวอกมันจะระเบิดแตกตุมตายคาที่ให้ได้ ว่าจันเถอะ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่านั่นแหละ เขาเชื่อว่าหมดสมัยพระอรหันต์เสียแล้ว มันก็ถูกต้องถ้าใครเชื่อเช่นนั้น ตัวคนเชื่อนั้นแหละเป็นคนบอด

แต่หลวงปู่สาวโลกอุดรนี้ยังไม่เชื่อ จะพิสูจน์ให้ดู เรียกว่าเข้าประเพณีธรรมกัมมัฏฐานตาม
แนวทางของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรงเลยทีเดียว เมื่อเป็นผลสำเร็จพระองค์ประทาน
ให้แล้ว จะเผยแพร่พุทธคำสอนของพระองค์ให้เจิดจ้าขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ใ้ย..มีแต่คนบอดเสียแล้ว
ไม่รู้จะทำเช่นไร ในยุคนี้นั้นก็เป็นเช่นนั้นแหละ แต่ไม่เป็นไร

ตอนเทศน์ตอนธรรม วาตะธรรมของหลวงปู่ก็เป็นเช่นนั้นแหละ ชาวจันทบุรีจึงให้ชื่อว่า วา
ตะธรรมราชสีห์คำรามโลก ว่าจันเถอะ เออ..แต่เขาว่านะ แต่หลวงปู่ไม่ได้ตั้งเอาเอง เขาว่าอย่างนั้น
นะ มันก็เป็นเช่นนั้นแหละยุคมีดๆ บอดๆ นั้นนะ

หลวงปู่จึงตัดสินใจเพื่อที่จะเข้าทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาขององค์เอกสัมมาสัมพุทธเจ้า
สัมโพธิญาณ กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ให้เป็นศาสนาบรรพต ผล นิพพาน จะได้หรือไม่นั้น ก็สุดแท้แต่
ว่าชาวโลกทั้งหลาย ผู้ได้ยินได้ฟังนั้นจะนำไปประพฤติปฏิบัติ ส่วนมากแล้ว เมื่อได้ยินวาตะธรรม
อันเฉียบขาดของหลวงปู่สาวโลกอุดร ธมฺมปาโล เขาก็ว่าหลวงปู่เฝ้าตัว ว่าจันเถอะ ใ้ย..เนาะ
อวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตน มีแต่คนจะจับสึกน้อ ไปไหนก็ไม่ได้ว่าจันเถอะ ในยุคนี้นั้นพระอรหันต์
ไปไหนไม่ได้ว่าจัน มีแต่คนจะจับสึกไล่หนีเสียเลย ไม่ให้อยู่ประเทศไทยว่าจันเถอะ เอ้า เอากันถึง
ขนาดนั้น

เปรียบเทียบแล้ว อยู่ที่นครราชคฤห์ กรุงสาวัตถี กรุงกบิลพัสดุ์ หรือนครอื่นนั้น พระองค์ยัง
ไม่ได้จับสึกสักองค์ เช่นพระปิณโฑลฯ ไปที่ไหนก็บันลือสีหนาทที่นั่น ว่าใครขัดข้องเรื่องมรรค ผล
นิพพาน จงมาถามเราได้เถิด หมายถึงพระปิณโฑลได้เป็นพระอรหันต์แล้วนะ ต่อหน้าพระพักตร์
ของพระบรมศาสดา พระปิณโฑลก็บันลือสีหนาทอยู่เช่นนี้ อยู่ท่ามกลางสงฆ์ต่างๆ ท่านก็บันลือสี
หนาทอยู่เช่นนี้พระปิณโฑลฯ ทำไมเล่าหนอพระพุทธองค์จึงไม่ทรงจับพระปิณโฑลฯ นั้นสึกเสียเลย
ให้มันรู้แล้วรู้รอด อันนี้สมมตินะ ก็ขอที่ว่านอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยที่ถูก
พูดเปรียบเทียบ ทำไมพระพุทธองค์ไม่จับพระปิณโฑลสึกเสียเลย มันเป็นพระอรหันต์นี่ ไม่ได้ สึก
พวกเป็นพระอรหันต์ทั้งหลาย ไม่ได้ ทำไมพระพุทธองค์จึงไม่ทำเช่นนั้น (นี่คือว่าใช้ศัพท์ธรรมดา)

พระองค์ก็มีความมุ่งหมาย จะขนสรรพสัตว์ออกจากแหล่งกันดาร คือว่า แหล่งราคะ โทสะ
โมหะ เหล่านี้ให้ถึงอัสภักขยญาณ จบกิจพรหมจรรย์ให้ได้เป็นพระอรหันต์แล้วจึงจะไม่ได้กลับมา
เวียนว่ายตายเกิดอีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นข้อคติเตือนใจสำหรับคณะลูกศิษย์ลูกหา หรือผู้ได้ยินได้ฟังข้อ
เปรียบเทียบเฉียบขาดมาก ก็ขอให้เข้าใจเข้าใจ

แต่พระองค์เจ้า แต่ไม่ได้ทุกองค์หรอกนะ บางองค์ เมื่อได้ยินว่าหลวงปู่สาวโลกอุดร
ประกาศตนเองว่า จบกิจพรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์ ตับเขาจะแตกตายคาที่เลย ใจมันจะระเบิด
แตกตายถึงขนาดนั้น

ข้ามิหนาก็ยังว่า หมดสมัยพระอรหันต์เสียแล้ว

มีแต่สมมติสงฆ์เท่านั้น เขาว่า

เอ้อ..เอาไปเลยไม่เป็นไร นี่แหละคือคนใจเพชร นั้น..

ลูกมุนี	ต้องมีใจ	ให้เหนือเพชร
เถรหัวเห็ด	อย่ามาเด็ด	เพชรตันหา
เพชรตัดเพชร	มันเด็ดง่าย	ไม่ตายคา
เพชรตันหา	พาเวียนวาย	ตายคารัง

เมื่อได้ยินวาทะธรรมของหลวงปู่เช่นนี้ ก็ว่า อ้าว..หลวงปู่โลกอุดรแสดงธรรมด้วยความ
โกรธ เขาวางั้นนะ อ้าว..ก็สู้มเสียงลีลาเทศนาโวหารของหลวงปู่เป็นเช่นนี้นะ จะเปลี่ยนแปลงไป
อย่างอื่นนั้นจะได้อย่างไรกัน เขายังไม่รู้เนาะ ก็ช่างเขาเถิดอันนี้ไม่เป็นไร

เปรียบเทียบให้ฟัง เมื่อครั้งพุทธกาลนั้นแหละ

อย่างบทที่ว่า เอหิภัสสิโก นั้น ควรปาวร้องให้มาดู

หมายถึงว่าพวกเขาสำเร็จกิจเป็นพระอรหันต์แล้วนะ

ควรปาวร้องชาวโลกทั้งหลายให้เข้ามาดู มารู้ มาเห็น มาปฏิบัติตาม เดียวนี้หลวงปู่สาวก
โลกอุดร ธมฺมปาโล กำลังปาวร้องชาวโลกทั้งหลาย พุทธบริษัทขององค์เอกสัมพัญญสัมมา
สัมโพธิญาณ ให้เข้ามาพิสูจน์ดู พิสูจน์รู้ พิสูจน์เห็น มาปฏิบัติเอา

จึงปาวร้องว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ จบกิจพรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์ผลแล้วไซ้
นั้นนะ แหม..มีแต่คนจะจับสึกเนาะ ทำไม่จึงสวดกันทุกวัน แต่ว่าถ้ามีคนใดคนหนึ่งแสดงตัวเองว่า
(หมายถึงพระนะ) เป็นพระอรหันต์จบกิจพรหมจรรย์ 'ไม่ได้' 'ไม่ได้' 'ไม่ได้' ตานี้ ฮี..กูจะจับสึกทันที
พวกพระเถรทุกวันนี้นะ เป็นนั้นไป อ้าว กลับตาลปัตรกันเนาะ ก็ช่างเถอะหนาพวกบอดทั้งหลาย
นั้น

ลูกมุนี	ต้องมีใจ	ให้แกลั่วกล้า
เถรมารยา	อย่ามาเด็ด	เพชรกิเลส
เพชรตัดเพชร	เด็ดไม่ตื้อ	คือกามเพศ
เพชรกิเลส	เปรตกามโทษ	มันโคตรเหนียว

แหมเหนียวจริงๆ

กว่าหลวงปู่จะผ่านพ้นแก่งกันดารมาได้ ใช้ชีวิตเรียกว่าระส่ำ ใช้ชีวิตแทบล้มประดาตาย
กว่าจะได้พระอมตธรรมของพระองค์ที่ประทานให้ นั้น จะใช้ชีวิตที่เรียกว่าลำบากยากเย็นแสนเข็ญ
ขนาดไหน หลวงปู่ต่อสู้อำนาจที่นั่นมาแล้วอยู่ที่วัดป่านาเบ็๊ย ตอนบางวันนะ โฉ้ย..ไม่เหมือนวัดเราหรอก
แต่ก่อนนะ น้ำอืดลมอย่างนี้ ก็ไม่ได้ ถ่ายรูปเอาไม่มีได้กินหรอก อยู่วัดป่านาเบ็๊ยหลายปี ไม่เคยมี
หรอกเขาเอานมสักกระป๋องมาถวายหลวงปู่ ไม่เคยมีเลย แม้แต่ผ้าจีวรผืนเดียว เขาก็ไม่เคยเอาไป
ถวาย หลวงปู่ยังทนได้ ตอนหิวตอนกลางวันทำเช่นไร ตอนเช้าก็มีแม่ออกพ้อออกมาถวายเนาะ ก็
จึงหันนิตหนอย ตอนกลางวันมันหาอาหารไม่มี ก็เอาข้าวเหนียวนั้นแหละ มาปั้นก้อนเท่าที่ว่าสอง

กำปั้นใหญ่ๆ บั่นข้าวจี๋โรยเกลือแล้วไปจี๋ ก่อถ่านขึ้น แล้วเอาน้ำพริกนั้นแล้วก็เทน้ำสท่อนหรือปลา ร้าลงไป แล้วถ้ามีมะขามอ่อนหลวงปู่ก็ไปเก็บมา ถ้าไม่มีมะขามอ่อน หลวงปู่ก็เก็บเอาใบมันมา แล้วบั่นข้าวจี๋จ้กิน กินทุกวันไม่เห็นหลวงปู่ตายจนกระทั่งทุกวันนี้ บากบั่นฝ้าฟันมาขนาดไหน เมื่อถึงขนาดนี้แล้วยังจะมีคนมากล้ากลั่นแกล้งด้วยรี ฮี..เขากล้าแล้ว กล้าแล้ว กล้าแล้ว เขาไล่หนีด้วย ข้าไป แหม..อย่าอยู่เมืองไทยเนาะ ใครเป็นพระอรหันต์อยู่ไม่ได้ อยู่แถวนี้ไม่ได้ ถึงขนาดนั้นทุกวันนี้ มันก็เป็นเช่นนั้นแหละท่านทั้งหลายเอ๋ย

แต่อีกอย่างหนึ่งเขาว่า เขาว่าไง ไม่มีพระศาสดารับรอง เข้าพวกนี้ไม่ได้เรียนพระไตรปิฎก เอ้อ และอีกประการหนึ่ง พระอรหันต์ทำไมถึงมีความโกรธ แสดงว่าพวกนี้เขาไม่ได้เรียน พระไตรปิฎกอย่างแน่แท้ หลวงปู่กล้าประกันไปพิสูจน์ได้ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้เช่นไร

แต่ก็ขอประทานน้อมนมาศีลการแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย บางพรรษานั่นนะ พระองค์ยังทรงรำคาญ หนีไปจำพรรษาอยู่ในป่าลึก ให้ลิงกับช้างเป็นผู้อุปัฏฐากเสียเลย ถึงขนาด นั้น นั้น เขาเคยที่ว่าเรียนพระไตรปิฎกอย่างคล่องแคล่วไหม

ก่อนที่จะทำอะไรลงไปนั้นหนา สมัยบอดๆ เช่นนี้นะ นั้นให้มันถูกต้องตามพระไตรปิฎกซี และมีอีกเขาว่า ไม่มีพระศาสดาเป็นผู้พยากรณ์ให้ ถูกต้องที่สุด ฟังในม้วนนี้เลย ทำไมถึง ถูกต้อง ตั้งแต่พระโสดา สกทา อนาคามี ต้องพระศาสดาเป็นผู้พยากรณ์ให้ ขอให้เข้าใจจิตใจ ชาวโลกทั้งหลายเอ๋ย ผู้มีบอดทั้งหลายเอ๋ยจงเข้าใจเสียด้วย

แต่สำหรับพระอรหันต์ผลแล้วไซ้ไม่จำเป็น ขอน้อมนมาศีลการแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าด้วยลูกนี้มีได้กล่าวพาดพิงหรือจ้วงจาบแต่ประการใด แต่มีมาในพุทธดำรัสของพระองค์ อย่างแม่นยำเลยทีเดียว

ถ้าใครถึงจุดจบกิจพรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์ผลแล้วไซ้จะพยากรณ์ตัวเองได้ เลย เห็นไหม ชัดแจ๋วไหมตานี้ ชัดที่สุด

ทีนี้จะว่าไม่มีพระศาสดาพยากรณ์ได้อย่างไร

หลวงปู่ก็บอกแล้วว่าสามอริยภูมิเบื้องต้นยังเป็นพระเสขบุคคลอยู่ ยังเป็นผู้ศึกษาจะ เดินทางให้ถึงพระอรหันต์ผลอยู่นะ แต่พระอรหันต์ผลนั้นเรียกว่าพระอเสขบุคคล เรียกว่าสิ้น การศึกษา สิ้นการเดินทางเสียแล้ว พวกบอดทั้งหลาย จงจำเอาไว้ให้แม่นยำ ให้ขึ้นใจในม้วนนี้ นั้น พุทธดำรัสเป็นเช่นไร ก็ยอมเป็นเช่นนั้น

วาทะธรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล เขาว่าแสดงธรรมด้วยความโกรธว่าจัน ก็ลุ่มเสียงเป็นเช่นนั้น บางที่อยู่ไหนละ ไซ้อยู่ที่บ้านหัวขัวนะ เขาว่าไปไม่มันจะร่วงหมด เสียงของ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ขึ้นธรรมาสนไปไม่มันจะร่วงหมด หมายความว่าเสียงก้อง กังวานเหมือนราชสีห์คำรามโลกจริง ๆ เขาว่าจัน

อันนี้เป็นเรื่องของเขาช่างเขาเถิด อันนี้ก็พูดให้ฟังพออยู่ๆ เพียงแค่นี้

ต่อแต่นี้ไปจะพูดในหัวข้อที่ว่านั่นแหละ ในยุคที่มันมีমনอนธการวิมานทุกข์ การประพฤติ
ธรรมกรรมฐานนั้นหลวงปู่ผ่านพ้นมาแล้วทุกวิธี ไม่ว่าจะในประเทศไทยหรือต่างประเทศ อันนี้หลวงปู่
ไม่ได้จ้วงจาบพุทธคำสอน เรียกว่าสายรูปนามก็ดี พุทโธก็ดี พองยุบก็ดี อะไรก็แล้วแต่ เว่ยกลาง
ฮวงโป อะไรก็แล้วแต่จบมาทั้งนั้นเลย จบมาทั้งนั้นหลวงปู่เนี่ย วิธีปฏิบัติทุกอย่างจบมาแล้วทุกสิ่งทุก
อย่าง แต่ทำไมเล่าหนอหลวงปู่จึงไม่หยุดยั้งอยู่เพียงแค่นั้น อันนี้เป็นข้อเฉียบขาด เป็นข้อชี้ขาด
ชะตากรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล คนนี้ที่ได้พ่ายแพ้กิเลส ตัณหา ราคะ อยู่ที่ภูพาน
ด่านแต่มาแล้วจึงได้รู้เช่นเห็นชาติถึงขนาดนั้น จึงได้เดินทางขึ้นสู่องค์พระธาตุพนม ขอพรจาก
พระองค์ว่าลูกนี้หมดวิธีแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างลูกเคยปฏิบัติมา กิเลสตัณหามันกลับขึ้นมาตามนี้เอาไม่
อยู่ จึงไปกราบขอพรจากองค์พระธาตุพนม ซึ่งเป็นที่ว่าพระเจดีย์หรือว่าพระธาตุบรรจู่ พระอุรังค
ธาตุ หรือว่ากระดูก ขออภัยพระบรมสารีริกธาตุของพระองค์อย่างแท้จริงเลย นั้นพระองค์จึงดล
บันดาลให้คนมานิมิตเอาไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญ

ตอนนี้จะพูดให้ฟังตานี้ สำหรับสายรูปนามก็ดี สายพองยุบก็ดี สายพุทโธก็ดี ล้วนแล้วแต่
เป็นพุทธคำสอนของพระองค์ทั้งนั้นเลย หลวงปู่ยังหยิ่งยโสโอหัง หยิ่งยโสโอหังว่าสายรูปนาม แหม
เด็ดเหลือเกินเนาะ _ได้รับความสงบจิตสงบใจเกินฟ้าไปหลายโยชน์ทีเดียว มีความหยิ่งยโสโอหัง
อยู่ในบทพระกรรมฐานเบื้องต้นของพระองค์เท่านั้น ทีนี้เป็นไง นั่นแหละพระองค์จึงดลบันดาลเข้า
ให้แล้วตอนอยู่ที่ภูพาน ด่านแต่ เรียกว่าขณะเดินไปห้องน้ำ ทั้งๆ ที่ตัวเองปราบนิรโรคธรรมมาได้
ตั้ง ๓ ปี กิเลสมันไม่รู้ว่าจะมาจากทางไหนตานี้ เรียกว่าอสุภกรรมฐานหมดอานิสงส์ลงเพียงแค่นั้น
กิเลสเผาลนจนเอาไม่อยู่ตานี้ ฮุย..กิเลสตัณหาราคะไม่รู้ว่าจะตัวไหนเป็นตัวไหนหลังไหลกันมา โลก
ตั้งแสนโกฏจักรวาลก็ไม่ปานตานี้ ทำอย่างไรได้ตานี้

กำหนดพุทโธก็แล้ว

รูปนามก็แล้ว อะไรก็แล้ว

พองยุบที่ตัวเองเคยรำเรียนมาแล้วอย่างคล่องแคล่วก็เอาไม่อยู่

เพ่งที่หัวใจก็เอาไม่อยู่ ทำอย่างไรก็เอาไม่อยู่

ทำอย่างไรตานี้หมดหนทาง ตายแล้วภูคราวนี้ มองเห็นหน้าผาอยู่ที่ภูพานด่านแต่ แหม
มองดูแล้วว่าจะเอามันลงตานี้นะ มันทุกข์มากถึงขนาดนั้น เรียกว่าจะฆ่าตัวตายว่านั่นเถอะ แต่คิด
อีกนัยหนึ่งว่า ถ้าภูกระโดดลงไปนี่นะ ตัวคนเดียวเผื่อว่าไม่ตายนะ ภูก็จะร้องลั่นอยู่กลางภูเขานี้
แหละ ไม่มีคนมาช่วย นึกไปนึกมา เอ๊ะ..ไม่โดดดีกว่า หาทางใหม่ นั่นจึงได้ไปขอพรจากองค์พระ
ธาตุพนมเห็นไหม แสดงว่า ให้เห็นแล้ว พระองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้วนะ **ว่าจุดนี้ยังไม่ถึง** อย่าลืม
ว่า อภิญญาเจตสิกของพระศาสดา หรือองค์เอกสัมโพธิญาณสัมมาสัมโพธิญาณยังครองจักรวาลอยู่
นั่น ที่หลวงปู่ไปอธิษฐานนั่นก็ว่า ถ้าลูกนี้เคยได้สร้างสมกุศลบารมีธรรมมาร่วมพระองค์แล้วไซ้ร้ ก็
ขอให้พระองค์จงดลบันดาลให้ลูกนี้ได้ประพฤติธรรมกรรมฐานให้ลุล่วงด้วยเถิด ลูกนี้มีทุกข์มาก

ขอให้มีคนมานิมนต์เอาด้วย ตอนไปที่ว่ากราบนมัสการ น้ำตาของหลวงปู่ไหลลงมาอาบ
แก้มทั้งสองข้างเลยทีเดียวถึงขนาดนั้น จะไม่ให้หลวงปู่ทุกข์ยากได้อย่างไรกันถ้าถึงขนาดนั้นนะ
เกือบจะฆ่าตัวตายมาหลายครั้ง ก็ประพาศิทธิกรรมกรรมฐานนี้แหละ หวังจะไปตายเอาดาบหน้า แต่
ที่ไหนได้ทำอย่างไรก็ไม่ถึง นั่นอาจารย์ทองอินทร์ โกวิทเจ้าอาวาสวัดชัยสุนทรทุกวันนี่ (ท่านสอน
สายรูปนามของอาจารย์ประเดิมอยู่ที่วัดเพลงวิปัสสนาให้) แหม หลวงปู่ว่าสุดท้ายอดกรรมฐานเสีย
แล้วไม่มีใครสู้ได้ ตอนขึ้นเทศน์ปลิวว่อนเลยเรื่องรูปนามชั้นห้า แหม..ไม่มีใครสู้ได้ แต่กิเลส
ตัณหามันหวนกลับมาไม่อยู่เลยตानी เขาไม่อยู่ทำอย่างไรได้

ชี้ขาดให้เห็นว่านั่นเป็นกรรมเบื้องบาทเบื้องต้นเท่านั้นเอง

ก็ขอให้เข้าใจ

สายรูปนามก็ดี พงยุบก็ดี สายพุทธโรก็ดี อะไรก็ดี ล้วนแต่เป็นบทที่ว่าพระกรรมเบื้องต้น
เท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจจิตใจเข้าใจ เป็นทางผ่านขึ้นไปหากรรมเบื้องสูง แต่ท่านทั้งหลายเหล่านั้น อันนี้ไม่
ชี้เฉพาะใครหรอก มาติดอยู่เช่นนี้แหละ

เขาจึงสอนกันไปสอนกันมาอยู่เช่นนั้น

ติดอยู่ที่กรรมเบื้องต้น สอนกันไปสอนกันมาอยู่เช่นนั้น

ติดอยู่ที่กรรมเบื้องต้นสอนกันไปสอนกันมา

ให้อารมณฺ์ไปให้อารมณฺ์มานะ แหมเด็ดเหลือเกิน บางสำนักให้อารมณฺ์กันนั้นนะ ไปให้
อารมณฺ์กันทุกวันทุกวันแม่ชีตั้งท้องขึ้นมา แหมไม่รู้จะให้อารมณฺ์อีแบบไหน ออกมาเป็นตัวๆ เลย
ลูก ตानी อย่างนี้ก็มิด้วย เออ..ก็ดีเหมือนกันน้อ นั่นแหละให้เขาเอาเถิด แต่อย่าลืมนะ คนใจเพชร
ลูกกำพร้ามีความฝังจิตฝังใจไว้แล้วนั้นจะขนาดไหน ตั้งแต่แม่ของกูแท้ๆ นั้นนะ กระดูกของแม่กูยังไม่เคยเห็นเลย ผู้หญิงมันจะสวยเป็นเทพธิดาลาวล้วยสักเพียงใด คราวนี้กูได้เหยียบย่างเข้ามาพึ่ง
ผ้ากาสาวพัศตร์อันเป็นธงชัยพระอรหันต์แล้วไซร์นั้น จะขอฝากชีวิตไว้เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้าย
ของการเวียนว่ายตายเกิด โยมแม่ของกูได้จากโลกนี้ไปแล้ว ตั้งแต่อายุท่านได้ ๒๙ ปีเท่านั้นเอง
หลวงปู่เป็นเด็กกำพร้าฝังจิตฝังใจ อยากเห็นกระดูกของโยมแม่สักครั้งหนึ่ง ยังไม่เคยเห็นเลยเท่า
ทุกวันนี้ สำหรับคนอื่นนั้น เปรียบเหมือนผู้หญิงนะที่นี้ เป็นดินน้ำเฉยๆ แล้วแหละ มันจะสวยเป็น
เทพธิดาลาวล้วยสักปานใดก็ตาม คนใจเพชรอย่างหลวงปู่สาวกโลกอุดรจะไม่ยอมท้อถอยเป็นแน่
แท้ถึงขนาดนี้ ตั้งสัจจะปณิธานหวังไปตายเอาดาบหน้า สั่งเสียไว้หมดญาติพี่น้อง อยู่วัดชัยสุนทร
ได้ ๒ วันเท่านั้นถึงขนาดนั้นนะ นั่นแหละ ที่นี้ทำไม่ได้ ที่นี้เมื่อไม่ถึงชะแล้ว

เมื่อก่อนไปเทศน์ที่ไหนนะ แหมเขาก็ว่าเป็นนักเทศน์ บางทีพระจะมาขอฉายเซ็นนะ ฎีๆ..
ฉายเซ็นผิอะไร ไม่ใช่ดารา หลวงปู่ว่าไปเทศน์จันทร์บุรี เรื่องรูปนามคล้องแคล้วว่องไว เรียกว่ามันยัง
ทะนงตัวถือมานะ แต่บางทีมันก็กลัวๆ กลัวอะไร ไม่กล้าสู้หน้ากับผู้หญิงนะ มันมีความกลัวอยู่ นั่น
แต่อีกอย่างหนึ่งนะ บางคนก็ว่าเมื่อพ้นทุกข์ได้

ไม่จำเป็นต้องรู้ **ปฏิจจสมุปบาท** ก็ได้ (พุทธทาส) เอาเข้าไปอีก แหมเด็ดเหลือเกิน นั่นมีแต่คนโกหก

ที่นี้ทำไงตามันหมดวิธีเสียแล้ว หมดวิธีฟังลงแล้วอันนี้ให้เข้าใจทุกสำนักในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ด้วย พอหลวงปู่ออกเทศน์ออกธรรมเรื่องฌาน เขาว่า เรื่องต่ำๆ เรื่องของฤๅษีชีไพร เขาว่าอันนั้นเอาเข้าไปอีกหละก็ช่างเขาเถิด แต่ที่จริงเรื่องฌานเป็นเรื่องสูงสุดทางพระพุทธศาสนา แต่ผู้ทำสังคายนามีเจตนาบิดเบือนพระธรรมคำสอนให้เป็นอย่างอื่นมานานนับพันปี

คำว่ารูปนามนั้นเป็นชื่อสมมติบัญญัติเท่านั้น เป็นชื่อ

ถ้าผ่านสมมติบัญญัติไม่ได้พันทุกขี้ไม่ได้

อันนี้เป็นพุทธดำรัสโดยตรงเลยที่เดียวเขายังไม่รู้

จะย่ำให้ดู สายพองยุบ ก็คือ รูปนาม นั้นเอง รูปนามขั้นห้านั้นเอง เขายังไม่เข้าใจ เช่นว่าเอาความคิดไปตรัสรู้ (พุทธทาส) อะไรทำนองนี้ ความคิดก็อยู่ในสังขารขั้นห้านั้นหรือไปเป็นนิพพานหลวงปู่ว่าถึงขนาดนั้น เขายังไม่เชื่ออะ แหมจะให้หลวงปู่นี้เหาะให้เขาดูเขาถึงจะเชื่อ มันเหาะไม่ได้ ทำไม่เหาะไม่ได้ หลวงปู่ไม่มีปีก มีๆ เคยเหาะได้หนหนึ่ง ชีเครื่องบินจากกรุงเทพฯไปลงเชียงใหม่แต่อาศัยเครื่องบินนะเหาะเองไม่ได้ ไม่มีปีกเหมือนนางมโนราห์ ถ้าเหมือนนางมโนราห์ละก็แหมเด็ดๆ เหลือเกิน

แม้แต่พระศาสดา อันนี้ลูกมิได้จ้วงจาบแต่ประการใด ตอนพระองค์ทรงประจวบพระองค์ก็ยังเดินไปที่นครกุสินารา และตอนพระองค์เสด็จไปโปรดปัญจวัคคีย์ พระองค์ก็ยังเดินไปเนาะ แหมเด็ดเหลือเกินนั่น แต่ที่นี้เขาสังคายนานั้นเรียกว่าหลวงปู่ไม่รู้เขาทำกันอย่างไร พระอรหันต์เหาะได้ว้างั้นเถอะ ถ้าเหาะได้เขาถึงจะเชื่อว้างั้นเถอะ อันนี้มันก็จำเป็นเนาะ เรียกว่ามันก็หมด หมดสิ่งที่จะพูดกัน ถ้าเหาะก็เอานั่นขอภัยด้วยที่กล่าวถึงหลวงปู่คุณอันนี้ไม่เป็นไร หลวงปู่ไม่ได้กล่าวจ้วงจาบหลวงปู่คุณ หลวงปู่คุณเหาะได้ทุกวัน เพราะว่าท่านมีเฮลิคอปเตอร์ ไปกิจนิมนต์นี้ไปเลย เดี่ยวนี้ไม่ได้ใช้รถยนต์ นั่น ก็เป็นเช่นนั้นแหละ ไปดูได้เลยหลวงปู่คุณนั่นท่านเหาะได้ทุกวันที่ทุกวัน แต่หลวงปู่เหาะไม่ได้ ไม่มีเฮลิคอปเตอร์ มันเลยเหาะไม่ได้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นั่นแหละเปรียบเทียบแล้ว มาหยุดอยู่เฉพาะเพียงแค่นั้นเลยไปไหนไม่พ้น สำหรับผู้ที่มียศถาบรรดาศักดิ์นั้นอีกเรื่องหนึ่ง ก็เป็นฝ่ายบริหาร ให้ความสะดวกสบายแก่พระอยู่ในท้องถิ่น ไม่ใช่ว่าทางคณะสงฆ์เขาแต่งตั้งมาให้กราบไหว้เป็นเทวดาแต่ประการใด

ถ้าติดอยู่ในยศถาบรรดาศักดิ์แล้วไซ้ พระพุทธองค์นั้นจะเสด็จออกบวชได้อย่างไรกัน พระองค์เป็นถึงกษัตริย์สุภุมลชาติถึงขนาดนั้น แม้แต่พระอานนท์ก็เป็นกษัตริย์ พระภัททิยะก็เป็นกษัตริย์ครองราชย์เลยที่เดียวเห็นไหม พระกัปปินะก็เป็นกษัตริย์ ก็ไม่เห็นว่าจะพระภิกษุสามเณรครั้งพุทธกาลเรียกพระอานนท์หรือพระอนุรุทธะเหล่านี้เป็นต้น ว่าสมเด็จพระอานนท์แต่ประการใด ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงปู่สาวกโลกอุดรมิได้มีเจตนาจ้วงจาบพระเถระเจ้าคือพระอานนท์แต่ประการ

โต แต่พูดเปรียบเทียบให้ชาวบอดทั้งหลายในโลกนี้ ในยุคปัจจุบันนี้ให้เข้าใจเท่านั้น อันนี้ข้อเปรียบเทียบ

นั่นแหละการสร้างบุญสร้างกุศลก็มีเบื่องพั้น มีทาน ศีล นั่นแหละ สมาธิ ปัญญา เหล่านี้เป็นต้นโตเต้าขึ้นไป ทีนี้จะเปรียบเทียบให้ฟังซะก่อน อันนี้ยังไม่ได้เข้าหัวข้อเดินเรื่องฉนวนแต่ประการใดหรือหลวงปู่จะเปรียบเทียบให้ฟัง

วาทะธรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล เป็นพระอมตธรรม น้ำอมฤตธรรมของพระศาสดา ขององค์เอกสัมพัทธ์สัมมาสัมโพธิญาณเลยทีเดียว

หลวงปู่มีข้อเปรียบเทียบง่าย ๆ ให้ฟัง เปรียบเทียบ เหมือนเพื่อนสองคน เป็นเสียวกันนั่นแหละพูดตรง ๆ หลวงปู่เป็นคนอีสานนี่ คนหนึ่งนั่นเรียกว่าเป็นเสียวกันนั่นนะ เป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งไปถือศีลอุโบสถวันนั่นนะ อีกคนหนึ่งจะไปทอดแหหาปลา ตานี้ไปเจอกันที่ระหว่างครึ่งทางนะ ฝ่ายเพื่อนที่จะไปหาปลานั้นก็ว่า อ้าว..แล้วลูกเมียจะกินอะไร ถ้าไปถือศีลอุโบสถ ทีนี้ฝ่ายเพื่อนที่จะไปถือศีลอุโบสถว่า อ้าว..เราก็อยากได้นุญ อันนั้นมันเป็นบาป ทีนี้พูดเพียงแค่นั้นเพื่อนทั้งสองคนก็จากกันไป คนหนึ่งก็ไปทอดแหหาปลาเลย คนหนึ่งไปถือศีลอุโบสถอยู่ที่วัด

จิตใจเป็นอย่างไรวานี้ จิตใจคนไปถือศีลอุโบสถ ไม่ได้ถือศีลเลยทีนี้ รับศีล ๘ เฉย ๆ รับศีลอุโบสถ แต่ใจหนึ่งคิดถึงเพื่อน คิดถึงลูก คิดถึงเมีย ว่าเขาจะกินอะไรหนอ กูอยากจะไปทอดแหหาปลาก็ไม่ได้ไป วันนีงูได้มาแล้วได้มาถือศีลอุโบสถ ทีนี้เพื่อนคนที่เป็นทอดแหหาปลา หาปลาอยู่อย่างนั้น อยู่ที่บึงใหญ่ ไม่เป็นอันหาปลาเลยทีนี้ ไม่ได้ชักตัว เรียกว่าถือแหอยู่เช่นนั้นแหละ นึกอยากได้นุญ อยากไปถือศีลอุโบสถ ตัวเองจะสร้างบาปสร้างกรรม โอ้ย..ไม่ทอดแหแล้วคราวนี้ ยืนเฉยเลย เดินไปเดินมา ไม่ได้ปลาชักตัว กลับคืนบ้านเฉยเลยอยากได้นุญ นั่นมันต่างกันเช่นไร

เป็นอย่างไรวานี้ เมื่อตายแล้วเพื่อนทั้งสองคน คนที่เป็นทอดแหนั้นได้ไปเกิดอยู่สวรรค์โน่น ส่วนเพื่อนคนที่เป็นถือศีลอุโบสถกลับเกิดเป็นหนอนอยู่ที่ถานพระนั่นละ อยู่ที่ห้องส้วมห้องถ่ายของพระ กาลต่อมานั้น เพื่อนที่อยู่บนสวรรค์นั้นก็คิดถึงเพื่อน คิดถึงเสียวเนาะ แหมใช้ทิพย์จักขุญาณมองหาเพื่อนตัวเองว่าเคยเป็นสหายรักเก่า เคยตกทุกข์ได้ยากมาเก่ามาก่อน มองไปมองมาด้วยทิพย์จักขุ มองไปมองมาไปเห็นเพื่อนเกิดเป็นหนอนตานี้อยู่ในถานพระ ก็เลยเสด็จมาจากสวรรค์ขึ้นดาวดึงส์เลยทีเดียว ก็มาชวนเพื่อนนี้แหละที่เป็นหนอนอยู่ พูดตรง ๆ อันนี้ไม่ใช่อนาจารนะพูดตรง ๆ ไปกินขี้พระอยู่นั่นนะท่านถ่ายลงไปนั่นนะ พวกหนอนหลาย ๆ นั่นนะ ทีนี้เพื่อนจำเพื่อนของตัวเองได้คนที่ไปทอดแหเกิดอยู่บนสวรรค์ คนไปถือศีลอุโบสถเกิดเป็นหนอนตานี้อย่างนั้นไป ก็มาหาเพื่อนมาชวนเพื่อน ว่า โอ้ย..เพื่อนเอ๋ย เสียวเอ๋ย อยู่เมืองสวรรค์นั้นมีแต่อาหารทิพย์ทั้งนั้นเลย เราได้ขึ้นสวรรค์แล้ว ตั้งแต่วันที่เราไปทอดแหนั้นเรานึกอยากได้นุญได้กุศล (เลยไม่ทอดแห) จึงได้ไปเกิดบนสวรรค์ เพื่อนทำไมจึงมาเกิดเป็นหนอน หนอนนี้มีแต่กินขี้กินอุจจาระของคนอื่น กินของเดนของเศษของเขา ไม่ได้เป็นของทิพย์ของสวรรค์เหมือนเรา ทีนี้เราหวังดีต่อเพื่อน

จะมาชวนเพื่อนขึ้นไปอยู่สวรรค์ด้วยกัน เพื่อนเอ๋ยเราเคยร่วมทุกข์ร่วมยากมาด้วยกัน มีแต่อาหารทิพย์ทั้งนั้นเลย อยากตอนไหนก็ได้กินตอนนั้น เรียกว่าไม่ได้ทำอาหารการกิน มาเองเลยว่างั้นเถอะ อาหารเกิดขึ้นมาเอง ใจ้เจ้าหนอนก็บอกว่า เอ๊ย..มึงอย่ามาชวนกู กูก็กินของทิพย์เหมือนกัน แหมเด็ดเหมือนกัน กูอยู่ทุกวันนี้ก็มีพระมาถ่ายมาชี้ให้กูกินทุกวัน เป็นอาหารทิพย์เหมือนกัน กูก็ไม่ได้หาเหมือนกันว่างั้นเถอะ แหมเด็ดถึงขนาดนั้นเนาะ เลยไม่ได้ขึ้นสวรรค์เลย นั่นเขาชอบอย่างนั้น

เปรียบเทียบแล้วคนทุกวันนี้ เปรียบเทียบเอาเองเลย หลวงปู่เปรียบเทียบตัวเองได้ขึ้นสวรรค์ เปรียบเทียบเอาเอง จะมาชวนสรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ กำลังเป็นหนอนแทะกินของสกปรกของโสโครกอยู่นั้น ให้เขาได้รับรสพระอมตธรรม ขององค์เอกสัมมาสัมโพธิญาณนั้น เขาไม่ยอมเป็นแน่แท้ เขาติดอยู่เพียงแค่นั้น ก็เป็นอาหารทิพย์ของเขาเนาะ จะไปบังคับเขาได้อย่างไร นั่นแหละก็ขอให้เข้าใจคำเปรียบเทียบง่าย ๆ นั้น อย่ามาชวน ก็ไม่ไปหรอก ชวนหนอนมันก็กูไม่ได้หาเหมือนกันนี่ มีพระเอามาส่งทุกวัน กูก็กินทุกวัน ฮี..เลยไม่ได้ไปสวรรค์เลย

เห็นไหมนั่นมีข้อเปรียบเทียบอย่างดี

นั่นแหละทุกวันนี้ หลวงปู่ก็ยังเปรียบเทียบมาแล้ว แต่ก็ขอให้เข้าใจมันอีก ก็เปรียบเหมือนพวกเรียนทฤษฎี ตั้งแต่นักธรรมตรี โท เอก ถึงเปรียญเก้า ถึงเปรียญร้อยโน่น เป็นทฤษฎีเท่านั้น เปรียบเหมือนลิงเหมือนวานร หลวงปู่เปรียบเทียบมาแล้ว วานรหรือลิงในป่าใหญ่ มันก็จับกิ่งนี้วางกิ่งโน้น กระโดดไปกิ่งโน้นเรื่อย ทั้งป่าใหญ่ป่าดงพงพีมันก็นึกว่าเป็นของมัน แต่ที่ไหนได้ ต้นไม้ซีกต้นเดียวมันไม่ได้เลย แม้แต่ใบไม้มันก็ไม่ได้เลย ฉันทัดก็ฉันทันทุกวันนี้ พวกเรียนปริยัติก็ดี ปฏิบัติยังไม่ได้ถึงก็ดี เปรียบเสมือนหนึ่งวานรหรือลิง พระองค์ยังตรัส นี่เป็นพุทธดำรัสโดยแท้จริงเลย ทำไม่ไม่พากันพิศุจน์เอาตรงนี้ให้เข้าใจจิตใจ ดอกบัวสี่เหล่าอย่าที่ว่านั้น อย่าเปรียบเทียบเอาคนอื่น อย่ามาดึงหลวงปู่สาวกโลกอุดรนี้ลงสู่ดอกบัวได้ ใต้อะไร ใต้คอนกรีต ใต้โลกโน่น หลวงปู่นี้เรียกว่า ดอกบัวสี่เหล่า อยู่เหล่าไหน หลวงปู่ว่าเขาถามตอนไปเทศน์ หลวงปู่ว่า อยู่เหล่าที่หนึ่ง เหล่าไหนเหล่าที่หนึ่ง หนึ่งทางหางว่าจัน ไม่ใช่หนึ่งทางหัว คืออยู่เหล่า ปทปรมะ ผู้มีบอดผู้มาบอด แต่จะไม่ยอมไปบอด เอาถึงขนาดนั้นนั่น มันถึงจะถูกต้อง อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายก็ดี

มัวแต่จับ รูป มัวแต่จับ นาม จับอยู่นั่นแหละ

จับจนตายคาที่ ตายคาโลง

บวชตั้งแต่หนุ่ม จนแก่ตาย

ก็จับ รูปนาม อยู่นั่นแหละ จับได้เพียงแค่นั้น

พันศัพทบัญญัติไปไม่ได้เลย

มาตรแม้นว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรจะออกบันลือสีหนาท พันศัพทบัญญัติไปแล้ว

แต่ไม่มีใครเชื่อ ถึงอย่างไรได้ยุคมันมีติดบอดเสียแล้ว มีแต่คนกลั่นแกล้ง มีแต่คนจะไล่ถีบหนีเนาะ แหมเด็ดเหลือเกิน เอา เอาเข้าไป ทุกวันนี้เป็นเช่นนี้แหละ นั่นแหละจะเปรียบเทียบให้ฟังอีกอย่างหนึ่ง

ตานี้สำหรับการประพฤติธรรมกรรมฐานที่แท้จริงแล้ว เมื่อผ่านพ้นรูปนามไปแล้ว ก็ยังมีอยู่ในมหาสติปัฏฐานสูตรอย่างแท้จริงเลย กาย เวทนา จิต ธรรม อยู่ในจุดเดียวกันหมด อยู่ตรงดั่งจมูกหัก

ทำอะไรไม่ได้เลยตอนนี้ พระองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้ว เพราะว่าหลงปู่ไปขอพรไว้ ดลบันดาลเข้าให้แล้ว

แต่ก่อนเคยกำหนดรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ถ้าได้ยินเสียง ก็ เสียงหนอ อยู่อย่างนั้นแหละ เสียงหนอ เสียงหนอ เออ ถ้าเห็นทางตา ก็ เห็นหนอ เห็นหนอ ว่านั่นเถอะ ถ้าได้กลิ่น ก็ กลิ่นหนอ กลิ่นหนอ มันเหม็นมันหอมอะไรก็ช่าง เออ อย่าถืออย่าติดว่านั่นเถอะ ถ้าเรากินอาหารรสเปรี้ยว หวาน เค็มก็ช่าง รสหนอ รสหนอ รสอาหารนะ ถ้ามีอะไรมาถูกต้องตัวต้องกาย เย็น ร้อน อ่อน แข็ง อะไรก็ตาม ก็กำหนดว่ามาสัมผัส จะเป็นเย็นก็ว่าเย็นหนอ เย็นหนอ ร้อน ก็ ร้อนหนอ ร้อนหนอ อยู่ นั่นแหละเนาะ

วนไปวนมาเลยไม่ถึงไหนตานี้ เข้า..ทำอย่างไรคนจะตายอยู่แล้วนั้นนะ กว่าจะจับจุดนี้ได้ ต้องใช้เวลาอันยาวนาน นี่แหละพระองค์จึงทรงประทานให้

ที่นี้กำหนดอานาปานสติ ตานี้ พุทโธอยู่ที่จมูกนะ โอ้ย..เด็ดเหลือเกิน พังขึ้นไปทีไรมันก็ตกลงมา เอาอยู่เช่นนั้นแหละ แต่มีบางคนที่ พระพุทธองค์ของเราตรัสรู้ด้วยอานาปานสตินะ (หลงปู่มัน) แหมเด็ดเหลือเกิน เอ้า..เอาเข้าไปยุคนี้เขาจึงติด พอใจอยู่เพียงแค่นี้

อานาปานสติ หมายถึงว่ากาย

ปรนปรีอให้กายเป็นอยู่ เป็นส่วนกาย

จะเอากายนั้นหรือเป็นพระอรหันต์ผล นั่นนะ เจ็บขาดไหมมันวันนี้ ก็ขอให้เข้าใจ

จะเอาส่วนกายนั้นหรือ มันก็ยังคงอยู่ในขันธุ์ห้า เอาจะไปไหนพ้น นั่นถึงขนาดนั้น หลวงปู่จึงออกบ้นลือสีหนาทถึงขนาดนี้ แหมมีแต่คนจะไล่หนีอีกแหละ ไม่รู้ว่าเวรกรรมตั้งแต่ชาติปางใด

ทั้งๆ ที่หลวงปู่ตั้งสัจจะปณิธานอยากจะเผยแพร่พุทธคำสอนของสมเด็จพระเจ้าให้คืนมาเป็น ศาสนามรรค ผล นิพพาน อีกครั้งหนึ่ง มีแต่มารมีแต่เวรมีแต่ภัยเนาะ เอ้อ..สนุกดี ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร หลวงปู่รี โอ้ย..นอนหลับสบายดี ไม่เป็นไรหรอก ก็ช่างเถิดหนา ประเทศไทยเป็นประเทศประชาธิปไตย หลวงปู่เทศน์ธรรมไปเพื่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยแท้จริงเลยไม่ได้พูดไปทางไหน

ที่นี้ทำไงตานี้ ต่อไปจะเปรียบเทียบให้ดูเนาะ เปรียบเทียบให้ดูให้เข้าใจชะหน่อย ชาวบอดสรรพสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีติดบอดทั้งหลายเอ๋ย จงฟังตานี้ คำเปรียบเทียบ

บางคนในโลกนี้อาจจะรู้ได้ด้วยบุคลาธิษฐาน

สอนเฉพาะพระอมตธรรมล้วนๆ เขาอาจไม่เข้าใจ

หลวงปู่จะเปรียบเทียบ เป็นบุคลาธิษฐานให้ฟังอย่างละเอียดลเอียดในม้วนนี้ให้เข้าใจ สำหรับนั้นแหละ อันนี้มีชื่อว่า หลวงปู่นี้กล่าวจ้วงจาบพุทธคำสอนนะ ขอให้เข้าใจ

สำหรับฝ่ายเบื้องต้นนั้นแหละ คนมีที่จริตก็ช่าง ๖ จริตนั้นนะ ก็ให้ปฏิบัติไปตามนั้นแหละ เรียกว่าปฏิบัติพองยุบ อะไรก็แล้วแต่ รูปนาม ไหวนึ่ง สัมมา อะระหัง พุทโธ ก็แล้วแต่ นั้นแหละ ก็เป็นบันไดธรรมเบื้องต้นเท่านั้น เป็นทางผ่าน

มรรคแปด ของพระองค์นั้นต้องให้รวมลงเป็นสติ

เป็นสตินทรีย์ฌานสายฟ้าผ่าเลยทีเดียว มันจึงจะถูกต้อง

สำหรับวิธีกำหนดนั้น ยังตกอยู่ในที่ว่าข้อบัญญัติ

เรียนรู้ การปฏิบัติ

คนไม่ได้หนังสือ ก็ปฏิบัติได้

อันนี้ให้เข้าใจ วิธีการเปรียบเทียบเท่ากับทฤษฎีเหมือนกัน

ฉะนั้น แมซีจึงตั้งท้องเพราะทฤษฎีตัวนี้แหละ เพราะรูปนามตัวนี้แหละ ให้อารมณ์กันไป ให้อารมณ์กันมา แหมมีลูกไม่รู้ก็คณะนะ แหมเด็ดขาดเหลือเกิน ทำไมเป็นเช่นนั้น

นั้นแหละบุญกุศลนี้เขาไม่ทอดทิ้งหลวงปู่สาวกโลกอุดร ซึ่งเป็นลูกกำพร้า แหวตาของหลวงปู่เห็นไหม จะย้อนให้มาดูอีกครั้งหนึ่ง สำให้มาดูอีกครั้งหนึ่งว่าจะขนาดไหน กระดูกของแม่กูยังไม่เคยเห็น พุดเพิ่มขึ้นเป็นครั้งที่สอง กูจะแยะแสะอะไร โลกนี้อีกไม่กี่ฟ้าห่าปี กูก็จะจากโลกนี้ไปซะแล้ว

เอาให้ใจเพชรขนาดนั้นนะลูกศิษย์ลูกหาทุกคนมันจึงจะพ้นได้

ทีนี้จะเปรียบเทียบชัคน้อยที่นี้ เปรียบเทียบ เปรียบเทียบอะไร กำหนดรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ หรือกำหนดอะไรก็แล้วแต่ พุทโธ ก็แล้วแต่เป็นชื่อของพระองค์ละ

เป็นพุทธานุสสติระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า

อยู่ในฝ่ายสมถกรรมฐานพาใจให้สงบเบื้องต้นเสียก่อน

อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ และอีกประการหนึ่งก็เรียกว่า เห็นความ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป สลายไป ของรูปธาตุ นามธาตุ ของรูปขันธ์ นามขันธ์

ตอนหลวงปู่ปฏิบัตินั้นหลวงปู่มาหลงเอาตอตันนี้แหละ แหม..หลวงปู่ว่าเกินฟ้าไปหลายโยชน์ ไม่มีใครสู้เราได้แล้วในยุคปัจจุบันนี้ ถึงขนาดนั้นนะความหลงตัวนี้ โมหะธาตุตัวนี้มีมันมาติดติดอยู่สมมติบัญญัติไปไหนไม่ได้เลย ถ้าหลวงปู่ไม่ได้ไปขอพรจากองค์พระธาตุพนม ถ้าพระองค์ไม่ประทานพรให้แล้ว คงตายเป็นแน่แท้ ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดกับเขาหรอกนั่น ทีนี้ทำไงตามนี้

ตอนหนึ่งนะแหมเด็ดเหลือเกิน กามมาอีกตอนหนึ่ง ตอนกิเลสขึ้นมากๆ อยู่ที่ภูพานด่าน แต่ หลวงปู่ว่า เอ..ตอนนี้ ตัวเองก็มีเงินซะหน่อยเนาะ ลึกขาลาเพศไปบางทีก็ไปหาทำงาน อ้อ.. กิเลสมันมากแล้วตานี้ กิเลสตัวกาม มันอยากได้เมีย มันอยากได้ห่างหาความจริงนะ

อ้อ..จะลึกไปตอนนี้อายุของเราก็เพียง ๔๐ ปีเศษๆ ยังไม่แก่เท่าไหร่ว่างั้นเถอะ ถ้าเผื่อว่า ไปหาเอาสาวๆ ไม่ได้นะ จะไปหาขอแต่งงานกับคนแก่ๆ อายุ ๘๐, ๙๐ นั้นนะ พอได้ระบายกามซะ หน่อยว่างั้นเถอะ แหมความคิดพิเรน ถึงขนาดนั้นนะพระสะอั้ง ไม่ใช่ธรรมดา เพราะกิเลสมันมาก เอาไม่อยู่ อ้อ..ที่นี้เอาใจที่นี้ ไม่ยอม ไม่ยอม ก็นั่นแหละพูดมาแล้ว

เมื่อไปประพุดิธรรมกัมมัฏฐานอยู่ที่วัดป่านาเบ็ญนั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะเปรียบเทียบ ซะก่อน เปรียบเทียบการกำหนดรูปรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เปรียบเทียบแล้วนั้นนะ ยกจิต ขึ้นสู่อารมณีนให้เห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป สลายไป ของรูปธาตุนามธาตุ ของรูปขันธ์นามขันธ์ อารมณืมากกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้สลายไปเฉยๆ

แหม..หลวงปู่นี้กว่าหมดแล้ว หมดเพียงแค่นี้ ได้รับความสุขความเจริญ สงบจิตสงบใจ เกินฟ้าไปหลายร้อยโยชน์เลยทีเดียว

หลงตนหลงตัวถึงขนาดนั้นนะ ไม่ใช่ธรรมดา

นี่แหละเป็นม้วนชี้ขาดเลยทีเดียว หลวงปู่เคยหลงมาแล้ว จึงพูดถูก แหม เขาจะมาให้แต่ง หนังสือเรื่องรูปนาม เขาว่าจะออกเงินให้ แต่งผีอะไร เทคนัตามตัวหนังสือเฉยๆ หลวงปู่พูดโดยตรง คนจริงก็ต้องพูดแต่ความจริงสิ มันจึงถูกต้อง นั้น

จะเปรียบเทียบให้ฟัง การกำหนดเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีแต่เสื่อมสิ้นไป สลายไป บางทีหลวงปู่ไปเยี่ยม ออกจากตัวนี้ เรียกว่าธาตุขันธ์มันออกจากตัวเรา มันก็สลายไป อ้อ..ก็ได้รับความ สงบจิตสงบใจ แหมไม่มีใครสู้เราได้ละที่นี้ เก่งแล้วเราตานี้ เป็นพระอรหันต์ละตานี้ อ้อ..เรื่อง ของเรื่อง นั้น มันก็เป็นเช่นนั้นแหละ

พระอรหันต์ปลอม หลวงปู่เคยเป็นมาแล้ว ให้เข้าใจ

ที่นี้วิธีกำหนดต่างๆ นานา นั้น หลวงปู่จะเปรียบเทียบให้ฟัง เปรียบเทียบแล้ว เสมือนหนึ่ง เขารบราฆ่าฟันกัน เกิดสงครามใหญ่หลวงเลยตานี้ สงครามโลกครั้งที่สองบังเกิดขึ้นแล้ว เปรียบเทียบนะ ตายตานี้ มีแต่ที่ว่า ปืนอาร์ก้า ปืนเอ็ม ๑๖ ห้ำหั่นกันเลย แหกกลาญกัน ตายไม่รู้ ว่าที่ศพ ว่างั้นเถอะ เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน เป็นโกฏิ อ้อ..ตายไม่รู้ว่่าเท่าไร

เปรียบเทียบแล้ว เหมือนกำหนดรูปรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ยกขึ้นเป็นอนิจจัง ทุก ขัง อนัตตา มีแต่เสื่อมสิ้นไป สลายไปเท่านั้น ไม่มีวันสิ้นสุดลงได้เลย เปรียบเทียบแล้วเขารบราฆ่า ฟันกัน เพื่อชิงเอาบ้านชิงเอาเมืองกัน รบกันด้วยอาร์ก้า เอ็ม ๑๖ หรืออะไรก็แล้วแต่ แหม..เด็ดขาด เหลือเกิน คนตายกันเกลื่อนกลาด ไม่รู้ว่่าเท่าไร นั้น

ที่นั่นตายไม่หมดตานี้ บางทีก็เขาตายเราตาย แหมยุ่งหมดเลย เรียกว่ากองทัพพายแพ้กี้
มี ชนะก็มี เอาใหม่อยู่เช่นนั้นแหละ เห็นใหม่เขารบกันทุกวันนี้ นั่น

เปรียบเทียบกำหนดรูปนาม กำหนดรูปนามฟังให้ชัดๆ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

กำหนดพุทโธเป็นพุทธานุสสติอยู่ที่ปลายจมูกของตนเอง

หรือกำหนดหัวใจด้านซ้าย

เปรียบเทียบแล้วเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีแต่เสื่อมสิ้นสลายไป ปล่อยวางว่างเปล่า ไม่มี
มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา ปล่อยวางได้แล้ว เขาวางั้นนะ

เฮ้...พุทโธไปไม่ได้ จะถึงอย่างไรได้

ดับรูปนามยังไม่ได้แน่ พ้นทุกข์ยังไม่ได้

เห็นใหม่ นี่เป็นพุทโธดำรัส พุทโธอีกครั้งหนึ่ง

ถ้าดับรูปนามยังไม่ได้ ให้เป็นชาติสันตตินั้น

พ้นทุกข์ไปไม่ได้เลย

นี่คำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ผู้มีวาทีธรรมเข้าปกป้องพุทธ
ศาสนาของเราในยุคที่มันมืดๆ บอดๆ เช่นนี้ ขอให้เข้าใจ เข้าใจหรือยัง? ถ้าไม่เข้าใจก็เปิดอีก เปิด
เทพฟังย้อนไปก็ได้นะ นั่น ยิ่งกันไปยิ่งกันมา เรียกว่ากระสุนหมดไม่รู้ว่าจะทำไหวชนมาอีก รถถึงรถ
เกาะชนมาหมดตานี้ สู้กัน เรียกว่าตายไปคนละข้างไม่รู้ว่าจะทำไหวเกลือรถกลาดแผ่นดิน
สงครามโลกครั้งที่สอง ทำอย่างไรได้ตานี้ ไม่มีใครแพ้ใครชนะ ที่นี้ทำยังไง

ระเบิดปรมาณู นั่นเห็นใหม่ เผลอศึกทันที ตูมเดียวเลยเห็นใหม่ อย่างระเบิดปรมาณูนะ
โยนลงที่เกาะฮิโรชิมาของประเทศญี่ปุ่น เรียกว่าจมพื้นพุทโธที่เดียวมัน ชาติสะบันง์พังทลาย ยกธง
ขาวทันที นั่น

คำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร

ผู้ประพาศธรรมกรรมฐาน ต้องดับชาติสันตติ

ด้วยอานาปานังการเพียรฟังให้ชาติสันตติ

เปรียบเสมือนหนึ่งระเบิดปรมาณูโยนลงเกาะที่ประเทศญี่ปุ่นในสงครามโลกครั้งที่สองนั้น
พิณาศจมลงในทะเลไปเลย ยกธงขาวเลย ฉันทใดก็ฉันทนั้น

อย่ากล่าวตู่หลวงปู่สาวกโลกอุดรสิ ถ้ากล่าวตู่หลวงปู่สาวกโลกอุดร ก็เท่ากับว่า ท่าน
ทั้งหลายผู้ได้ฟังจากเทพ เท่ากับกล่าวจ้วงจาบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรงเลย
ทีเดียว นั่น เพราะหลวงปู่เป็นแต่เพียงรูปธรรม นามธรรม ผ่านน้ำอมฤตธรรมของพระศาสดา ออก
ไปสู่ชาวโลกเท่านั้น ส่วนชาวโลกจะรับหรือไม่รับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่มีการบังคับแต่ประการใด อัน
นี้เป็นข้อเปรียบเทียบเป็นบุคลาธิษฐานให้ฟัง นั่น

การฟังฌาน กาย เวทนา จิต ธรรม

ก็รวมอยู่ตรงตั้งจมูกหัก

จิตใจที่ไหนจะไปเกิดอยู่ที่หัวใจด้านซ้าย

นี่เป็นตัวหลงกลเข้าให้แล้ว ทำไมเล่าหนอลิงบักโกรกนาโถอย่างหลงปู่สาวกโลกอุดร
พระองค์จึงประทานความสำเร็จมาให้ลิงบักโกรกนาโถตัวนี้

เมื่อเผยแพร่พุทธคำสอนมีแต่คนจะได้ มีแต่คนจะเอาเรื่อง แหมไม่รู้เป็นไงเนาะ ในยุคนี้ ก็
มันยุคมีดบอด

พระองค์ก็ตรัสเอาไว้แล้ว

"ปฏิรูปเทสวาโส"

อยู่ในประเทศอันสมควร จึงจะเจริญไปได้

นั่นเห็นไหม ก็ขอให้เข้าใจซะ คำเปรียบเทียบเฉียบขาดถึงขนาดนั้น

อะไรเล่าหนอจะสู้ระเบิดปรมาณู ก็โยนลงครั้งเดียว

ถ้ามีวแต่รบกัน ก็ยิงกันปัง ปัง ปัง ยิงกันอยู่อย่างนั้น

ต่างคนต่างตาย ต่างฝ่ายต่างตาย

ไม่รู้ว่ามีใครแพ้ใครชนะ (เปรียบเทียบให้เป็นบุคคลาธิษฐาน)

เมื่อสหรัฐอเมริกาโยนระเบิดปรมาณูลงเกาะ จมลงเป็นทะเลเลย ยกธงขาวเลย แหม
เด็ด..นี่

นั่นแหละ ฉันทิโกฉันนั้น หลวงปู่ประพาศธรรมกัมมัฐานอยู่ที่วัดป่านาเบี้ย ทำอะไรไม่ได้
เลย รูปนามผ่านมาหมด

พระองค์จึงดลบันดาลให้หลวงปู่ต่อสู้กับอารมณ์

น้อมเป็นโอบนโยโกเข้ามาต่อสู้ห้าห้าอยู่ที่หทัยทวาร

ตรงตั้งจุมุกหัก อย่างเอาเป็นเอาตาย

มอบกายถวายชีวิตเลยทีเดียวถึงขนาดนั้น

อย่าไปกำหนดว่าอะไรเป็นรูป อะไรเป็นนามเลย

ตอนปฏิบัติธรรมกัมมัฐานนั้น

หลวงปู่ก็คิดไปคิดมาเนาะ เอ้อ...เอาละตานี้ คิด อนัตตาธาตุ-อนัตตาธาตุ-อนัตตาธาตุ มัน
คงจะมีอะไรลึกลับซุกอย่าง อยู่ในร่างกายอันกว้างศอก ยาววา หนาคืบ ของเราเป็นแน่แท้ นี่
ความคิดเกิดขึ้นมาแล้วตานี้

รูปนาม เราคล่องแคล่วมาแล้ว

พุทโธ เราคล่องแคล่วมาแล้ว

สัมมา อระระหัง เราคล่องแคล่วมาแล้ว

ถอดกายทิพย์กายหยาบ เราคล่องแคล่วมาแล้ว

มันเอากิเลสไม่อยู่นี่

เอ้อ..ปล่อยวางก็ปล่อยมาแล้ว

มันปล่อยไม่หมดเนาะ มันดึงไว้อยู่ มันดึงไว้ มันไม่ไปซักที ปล่อยไม่ได้วางไม่ออก ทำ
อย่างไรก็วางไม่ได้ ปล่อยไม่ได้

คำว่า อนัตตาธาตุ อยากจะรู้เหมือนกันตานี้ แต่ไม่รู้

เอ้..จะรู้ได้อย่างไร เรายังโง่อยู่..นั่น

ที่นี้รวบรัดเลย เฟ่งจนกระทั่งที่ว่า เหงื่อแตกโชก ยางตายไหลออกกระนั้น ตนเองเคย
กำหนดรูปร่างนามทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อย่างคล่องแคล่วว่องไว กำหนดพุทโธอยู่ที่ปลายจมูก
เป็นอานาปานสติก็เอา เรียกว่าชำนาญทุกอย่าง ที่นี้ทำไม่ได้เลยตานี้ ทำไม่ได้ ทำไม่ทำไม่ได้

นั่น..พระองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้วเห็นไหม

ดลบันดาลให้หลวงปู่ทำอะไรไม่ได้ซักอย่าง

(ต้อง) มาทำอย่างเดียว

สมดังพุทธพจน์ พระพุทธองค์ทรงตรัสกับภิกษุรูปหนึ่ง ที่ว่า อยากจะศึกษาลาเพศ ตอนเช้า
อาจารย์บอกไปเรียนพระวินัย ตอนบ่ายให้ไปเรียนธรรมะ ตอนค่ำให้ไปนั่งสมาธิ ท่านก็เกิดจิตใจ
กระวนกระวาย อยากจะศึกษาลาเพศหนึ่งซะ พระพุทธองค์ทราบเรื่องให้ภิกษุอื่นไปตามมาเฝ้า พระ
พุทธองค์ก็ตรัสถามว่า ได้ยินว่าเธอกระสันอยากจะทำหรือ ภิกษุนั้นก็ตอบว่า ข้าพระพุทธเจ้าทนต์ไม่
ไหวเดียวเรียนโน้นเดียวเรียนนี้ ข้าพระพุทธองค์นี้วุ่นวายเหลือเกิน ป่วนปั่นจิตใจหมดแล้ว

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า

"ต่อแต่นี้ไปเธอจะทำอย่างเดียวได้ไหม?"

ภิกษุนั้นคิดอยู่น้อยหนึ่งก็เลยทูลตอบพระองค์ว่า

"ถ้าจะให้ทำอย่างเดียว ก็พอจะทำได้"

พระพุทธองค์จึงให้โอวาท

ให้ไปเฟ่งอยู่ที่ ใจ จุดเดียว

เห็นไหม ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ผลเลย นั่น มีข้อเปรียบเทียบอยู่

ฉันใดก็ฉันนั้น หลวงปู่ต่อสู้น้ำที่นั่นอยู่ที่ตรงตั้งจมูกหัก บางทีอารมณ์มันก็โดด เรียกว่า ฟุ้งไป
หามัน แหม ไม่รู้ว่ากรุงเทพ, กรุงเทพฯ ไปถึงหมดเนาะ นั่นฟุ้งเข้าไป

ฟุ้งกลับทันทีหรือเฟ่งให้ดับเสียก่อน

เฟ่งให้เห็นเป็นภาพอสุภะ

ฟุ้งกลับขึ้นมาตรงตั้งจมูกหัก

เออ ปักไว้ตรงนี้ เหงื่อแตกยางตายไหลออกกระนั้น ไม่ได้เคยใส่ อังสะ จีวรเลย ถึงจะหนาว
ลงศุนย์องศา ลบหกงศา อยู่อำเภอด่านซ้ายจะขนาดไหน หลวงปู่ทำถึงขนาดนั้น เรียกว่าคลำดู
ตัวนี้ ใ้..เรียกว่าร้อนไปหมดเลย เตโชธาตุเข้าเผาจนละตานี้

เออ..บางทีนั่นแหละ อย่างหลวงพ่ोजันทรว่านะ มีตัวไรไต่ยั่วเยี้ยเต็มใบหน้าไปหมด นั่น
เชื้อโรคเตโชธาตุเข้าเผาผลาญมันร้อน เชื้อโรคมันร้อนมันก็ไต่ออกมา เออ..มันจะตาย บางทีก็

ว่าอะไรเป็นอะไร เรียกว่าไม่สนใจจิตสนใจ ปวดตรงไหนก็ช่าง ปวดไหล่ ปวดเอว ปวดที่ไหน ปวดจนตายก็ช่าง เรียกว่าเจ็บอะไรปวดอะไร หนาวสักปานใดก็ช่างไม่ได้เกี่ยวไม่ได้พัน ลืมเป็นลืมตาย ลืมเจ็บลืมปวด ลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น นั่น พระพุทธองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้ว ดลบันดาลหลวงปู่ไม่ให้นึกถึงความเจ็บปวดรวดร้าว ปวดมีนหัวอะไรต่างๆ ไม่เกี่ยวกับ ผู้ลูกเดียว ผู้กับอารมณ์อยู่ที่หทัยประสาท ตรงตั้งจุมูกหักนี้แหละ นั่น เรียกว่าม้วนนี้ ให้เป็นข้อชี้ขาดเลย ที่เดียว

จะมีอีกหน่อยหนึ่ง ที่ว่านั่นแหละ

เขาว่า ความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย มันวิ่งขึ้นถึงสมอง

(เขาวางนั้นนะ)

อันนี้ (หัวใจด้านซ้าย) เป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกายเท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวกับความคิดความอ่านอะไร

เวลาเราร้องไห้ร้องไห้ให้ แหมหลวงปู่ตัดไม่ได้ ทำไมตัดไม่ได้ ก็ในพระไตรปิฎกก็มี ว่า ความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ครูบาอาจารย์สอนมา เขาว่าความคิดอยู่หัวใจด้านซ้ายเลย เวลาเราร้องไห้ร้องไห้ให้มันก็วิ่งขึ้นมาลาคอ ตัวนี้แหละคนไม่มีบารมีจริงๆ แล้วไซ้ จะตัดหนีไปไม่ได้เลย

แต่ทำไมหลวงปู่ตัดไปได้ **มีตัวล่อ** นั่น พระพุทธองค์ดลบันดาลเข้าให้เห็นใหม่ เอาถึงขนาดนั้น

(จะกล่าวย่อ) บางที่ฟ้าผ่า เสียงดังเปรี้ยะ..มันเปรี้ยะอยู่ที่หัวใจด้านซ้าย นั่นๆ ฟ้า ฟ้า.. ที่นี้หนีไม่ได้ อันสรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จะหนีได้เสียวีถ้าไม่ใช่ความสามารถปากบั้น เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ต้องใช้ความสามารถปากบั้นเอาชีวิตเป็นเดิมพันจริงๆ จึงจะแหวกว่ายมาถึงจุดหทัยประสาทนี้ได้

ข้อเฉียบขาดขนาดนี้แหละ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม หลวงปู่มีหน้าที่เผยแผ่พุทธคำสอนเท่านั้น

อีกประการหนึ่ง เมื่อฟ้าผ่าเปรี้ยะ เรียกว่า **มันตกใจ** เนาะ นั่นแหละเห็นใหม่ เขาว่าคนนอกหักนั้น มันก็เป็นเช่นนั้นแหละหนีไปไหนไม่พ้นเลย อยู่ในพระไตรปิฎกก็มี

ทำไมหลวงปู่แหวกว่าย พระองค์ตรัสว่า อย่าเชื่อตามตำรา อย่าเชื่อตามบุคคล แหมกลาลามสูตร เด็ดเหลือเกิน เป็นพุทธพจน์

หลวงปู่จึงฝากบัญญัติอยู่ในพระไตรปิฎกทันที เห็นไหม นั่น แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นหลวงปู่มิได้จ้วงจาบ บทพระกรรมฐานหมดทุกหมวดอยู่ในพระไตรปิฎก อันถูกก็มีมาก ที่ไม่ถูกก็มี อย่าหมายความว่าหลวงปู่ดูพระไตรปิฎกหมดนะไม่ได้มันจะบาป มีบางบทบางตอนที่ไมถูกเท่านั้น

คนทุกวันนี้จึงหลงมอมอยู่ที่ตัวหนังสือ เปรียบเสมือนพวกลิง งามอยู่ที่กิ่งไม้ เลยไม่ได้ไปไหนเลย มันก็เป็นอยู่เช่นนั้นแหละ

ทีนี้ ทำยังไง เมื่อหลวงปู่รำพึงรำพันอยู่เช่นนั้น ต่อสู้ห้าห้า

ไม่มีรูป มีนามหรือ

ฟังผู้ดูคนเดียว ฟังผู้ดูคนเดียว เรียกว่าผู้ดูอยู่ตรงนี้

เด่นชัดเหมือนภาพในโทรทัศน์ หรือในภาพยนตร์ฉันใดก็ฉันนั้น

เป็นโอบนโยโก..เกิดมี ตาทิพย์ฝ่ายสมณะ เข้าช่วยทันที

เห็นอารมณ์ อย่างเด่นชัดเลย

ไอ้พวกเขาทั้งหลาย ใครก็ช่าง สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ คิดไป สะลึมสะลือไป หัว..
มันสมองนี่ละที่ออกไปหมด นั่น หัวสมองของหลวงปู่ตอนนั้นก็เหมือนกัน มันก็ท้อ ใหม่ ๆ นะ ทำไง ที่
ไม่ท้อก็ไม่เกี่ยว ทีนี้ไม่เกี่ยว ผู้ดูคนเดียว ผู้ดูคนเดียว

แต่สู้โดยไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร

อยากจะบังคับใจ ให้ใจมันตอบว่าเป็นอะไรเท่านั้น

ไม่อยาก..ไม่รู้เลย

อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ไม่รู้..ไม่รู้เลย

อิทธิบาทก็ไม่รู้ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ไม่รู้ ลืมเกลี้ยง

สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ลืมเกลี้ยง ไม่รู้ว่าหายไปไหน ไม่รู้หายไปไหนเลย มีแต่เพ่ง
อย่างเดียว นั่นแหละ

ตัวสมาธิก็ไม่รู้ ไม่รู้ว่าหายไปไหน ขณิกสมาธิ อุปลารสมาธิ อัปปนาสมาธิ ไม่รู้เลย อ้าว..
ไปไหนหมดไม่รู้ นั่น

ปฏิบัติธรรมแบบโง่ๆ อย่างหลวงปู่สาวกโลกอุดร

พระองค์จึงประทานพรให้เลย เห็นไหม..นั่น

วาระสุดท้าย เมื่ออินทรีย์แก่กล้า สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ถึงหลวงปู่ไม่รู้ก็ตามเกิด

อยากบังคับให้ใจเขาตอบว่า ให้เขาตอบมาว่า

ทำอย่างไร..ปฏิบัติอย่างไร...จึงจะถึงมรรค ผล นิพพาน

จึงจะเป็นโสดา..สกิทา..อนาคามี..อรหันต์ เหล่านี้

อยากบังคับให้ใจเขาตอบออกมา ที่ไหนได้..เพ่งไป เพ่งมา ตานี้ ผู้ดูอย่างห้าห้าห้า เข้าตั้งแต่
บ่าย ๓ โมงครึ่ง เป็นประจำ ถึง ๔ ทุ่ม ถึงจะพักผ่อน ดีนดี ๒ ทุกครั้ง ถึงขนาดนั้นนะปีสุดท้ายนะ
ปฏิบัติใหม่ๆ แหมเด็ดเหลือเกิน น้ำลายก็จะไหลเอี่ยมออกมา เอากระโถนวางไว้ มีผ้าเช็ดหน้าเมื่อ
น้ำลายไหลออกมา เอาเช็ดด้วยกินด้วยกลืนเข้าไป เอาถึงขนาดนั้น

เจ็บตาก็เจ็บ เรียกว่าหูก็จะดับ ตับก็จะไหม้

ฟ้าผ่าหัวหลวงปู่ไม่รู้ว่ามีกี่ครั้ง

เขาดับ แต่หลวงปู่ไม่รู้ดับ

ทีนี้ ดับมาก ๆ ดับเป็นหมื่นครั้ง แสนครั้ง ทำไม่หลวงปู่ไม่รู้ พอดีใจดู (ภาษาไทยเรียกว่า
จ้องดู ภาษาอีสานว่าจอบดู)

พอดีใจดูมันก็คิดออกมาอีก สู้อีก เอาอยู่เช่นนั้นแหละแทบหัวสมองจะระเบิดแตกตุม ถึง
ขนาดนั้น เรียกว่ามันดังเจี๊ยด ๆ ๆ บางทีนะ บังคับมัน บังคับมากสู้ถึงขนาดนั้น

วาระสุดท้ายจะมาถึงซะแล้วตานี้

เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด ของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ซึ่งเป็นลูกกำพร้าโยมแม่นั้น เรียกว่าแล้ง ๗ ปี ปลาย ๗ เดือน อยู่ที่จังหวัดสุรินทร์ ได้มาถึง
แก่กรรมอยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์คนเป็นลูกกำพร้าเมื่อนี้ถึงราคะ เรียกว่าต้องเอาแม่ของกูนี้เข้า
เปรียบเทียบ น้อมมาเปรียบเทียบว่า หญิงใดในแหล่งหล้าจะสู้แม่ของกูได้รึ กูยังไม่เคยเห็นกระดูก
ของแม่กูเลย ชีวิตนี้กูจะไม่ยอมเป็นแน่แท้ สู้อยู่เช่นนั้นแหละ สู้ไปสู้มาแต่ไม่รู้ว่าจะลงเอยด้วยวิธีใด
เพราะหลวงปู่ไม่มีครูบาอาจารย์เป็นตัวบุคคลสั่งสอน แต่ศึกษาเอาตามพระไตรปิฎก หรือตามที่ว่า
ตนเองได้เคยจำเรียนมา นักธรรมตรี โท เอก นั้นถูกต้อง

ก็แสดงว่า พระพุทธเจ้า และพระอรหันต์บุคคลที่ทำสังคายนาไว้นั้นนะ เป็นบรมครูของหลวง
ปู่เลยทีเดียว เมื่อถึงแล้ว จึงรู้ว่า อะไรเป็นอะไร

ตอนหลวงปู่กำหนดรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็เปรียบเสมือนหนึ่ง ยิงด้วยอาร์
ก้าหรือปืนเอ็ม ๑๖ เข้าใส่กันเมื่อเกิดสงคราม ก็เปรียบแค่นั้น

ทีนี้ ระเบิดปรมาณู จะเกิดระเบิดขึ้นละตานี้ จะเกิดขึ้น อินทรีย์แก่กล้าขึ้นโดยไม่รู้ตัวเลย
คิดไปโนน พริบเดียว คิดไม่คิดเปล่า หายไปเลยตานี้ ไม่รู้ว่าหายไปไหน โนน..ไปหาเมียเก่าอยู่ที่
บ้าน อู๊ย...เวรกรรม นี้ได้แพล็บเดียว เอ๊ะ..เรามาได้อย่างไร?

ตอนนี้เกิดพลังปรมาณูละตานี้ แถมทำมโนมยิทธิ ระเบิดปรมาณูตัวนี้จะโยนคืนละ
ตานี้

เรียกว่า **สตินทรีย์ถ่านสายฟ้าผ่า** เกิดขึ้นแล้ว นั่น..ฟุ้งทีเดียว โยนลูกระเบิดปรมาณูเข้า
สู่จุดตรงที่หทัยทวารหนักที่ทันใดเลย ขาดสะบันพังทลาย ขาดสันตติความสืบต่อของนามรูปอยู่ที่
จุดหทัยทวารหนักที่ทันใดนั่นเอง ดับมาตั้งหลายหมื่นหลายแสนครั้ง ทำไม่หลวงปู่ไม่ออกเทศน์ธรรม
เทศนาโปรด อู๊ย..จะเทศนาอย่างไร มันไม่รู้ มันบอด

ดับครั้งสุดท้าย

.....
เป็นการขาดสันตติความสืบต่อของนามรูป

ตัดวงของ ปฏิจจสมุปบาท ให้ขาดสะบันพังทลาย

จึงเกิดเรียกว่านั้นแหละ

ถึง **อรหัตมรรค** นั้นอย่างเด่นชัดเลยทีเดียว

ไม่มีที่มา...ที่ไป

ไม่มีที่เกิด...ที่อะไร

ไม่มีโลกนี้...โลกหน้า...ไม่มีโลกอื่น

ไม่มีการเข้า...การออก

ไม่มีสุข...ไม่มีทุกข์

พระองค์ยังตรัสไว้แล้ว

นั่นหลวงปู่จิ่งรู้ เช่นตอนที่เกิดญาณหยั่งรู้ ที่นี้ ทรงสภาวะไว้ได้นานๆ ประมาณ ๑ ชั่วโมง หรือ ๒, ๓ ชั่วโมงก็แล้วแต่นะ (สุดแต่ละรายบุคคล) แต่สำหรับหลวงปู่วันนั้นได้ประมาณชั่วโมงนี้แหละ นั่น ถึงขนาดนั้น

จึงเกิดที่ว่าญาณหยั่งรู้ขึ้นมาเลย

ในกิจ ๔ ญาณ ๓

พร้อมทั้ง ปฏิจฺจสมุปบาท

เรียกว่าเรียบบร้อยเลยตอนนั้นเอง

จึงได้รู้เช่นเห็นชาติว่า....

อนัตตาธาตุ ที่แท้จริงคือ ดับความคิด

เห็นไหมคำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

เพื่อปกป้องพุทธคำสอนเอาไว้ ก็ขอให้เข้าใจจิตใจเอาไว้

โยนลูกระเบิดปรมาณูนะ เราทำเขาไม่ได้นะ

เขาไปเอง เรียกว่าเป็นภาพสะท้อน เกิดอภิญญา นั้น

เป็น อภิญญาปรมาณู เลยทีเดียว โยนเข้ามาครั้งนี้ เรียกว่าอะไรก็เขาไม่อยู่เลย นั้น

หลวงปู่ยังเคยเทศน์ธรรมไว้ว่า ตอนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ทรงตรัสรู้อยู่ที่ควงไม้ศรีมหาโพธิ์นั้น

ถ้าไม่มีต้นไม้ศรีมหาโพธิ์อยู่เบื้องปฤษฎางค์ของพระองค์แล้วไซ้ ร่างของสัพพัญญูจะกระเด็นไปก็ร้อยโยชน์ไม่รู้แน่

ตอนตรัสรู้

ตอนขาดสันตติของความคิดสืบทอด นั้นนะจะขนาดไหน

ทุกวันนี้ดูๆ คลำๆ เป็นสึลัฟตปรามาสา

ติดในรูป ติดในนาม อยู่เพียงแค่นั้น

เมื่อหลวงปู่ขึ้นถึงจุดสูงสุด จบกิจพรหมจรรย์

จะออกเทศน์ธรรม เพื่อทดแทนพระคุณอันวิเศษสูงสุด

ของสัพพัญญูผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ

มีแต่เวร มีแต่ภัยเนาะ เอ้อ..เป็นนั่นไปได้

ทุกวันนี้ ถ้าได้ยินว่า คำว่า พระอรหันต์ แล้วไซ้

นั่นแหละ ตับมันจะแตกตาย หัวใจมันจะวางวายตายคาที่ให้ได้

หลวงปู่ถึงใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง ชีวิตนี้หลวงปู่มอบให้แล้ว

ซึ่ง พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า

จะทดแทนคุณวิเศษสูงสุดของพระศาสดา ที่ได้ชุบชีวิตของหลวงปู่เอาไว้

บุญประเสริฐ ที่เกิดมาพบ พุทธคำสอน

จอมบวร ชินวงษ์ ผู้ทรงศีล

ชี้ทางธรรม นำเห็นห่าง ทางมลทิน

ชุบชีวิตที่มีตบอด ได้ปลดปล่อย

หลวงปู่จะเนรคุณ พระคุณวิเศษสูงสุดของพระศาสดาได้อย่างไรกัน แต่คนอื่นละก็..นั่นละนะ หลวงปู่จะทดแทนพระคุณของสมเด็จพระพ่อแม่ไม่ได้ สมเด็จพระพ่อแม่คือพระพุทธเจ้า คือศาสดาเอกของโลก ทำไม่เล่าหนอจึงเป็นเช่นนั้นยุคนี้

ยุคปัจจุบันนี้หลวงปู่รู้ดี อย่างว่าแหละเนาะ ปฏิรูปเทสวาโส จะเป็นเช่นไร ก็ขอให้เข้าใจจิต เข้าใจ คณะลูกศิษย์ลูกหา ไม่ต้องตกจิตตกใจอะไรเลย สำหรับหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้

ชีวิตสมมติว่าเป็นชีวิตเท่านั้น

ร่างกายก็สมมติว่าเป็นร่างกายเท่านั้น

ปล่อยหรือไม่วาง ขึ้นแล้ว แต่อยู่ที่หลวงปู่

(ผู้ใด) โกรธหรือเกลียด ให้ไปเปิดพระไตรปิฎกดู

จะรู้ในนั้นเลย อะไรก็อยู่ในนั้น

ทำยที่สุดหยุดลงแห่งการแสดงพระธรรมเทศนา มีหัวข้อเปรียบเทียบในการบรรลุลหกรรม เพื่อเผยแพร่พุทธคำสอนในยุคที่มันมีตบอด ให้ฟังมาแล้วพอสมควรแก่เวลา ก็ขอให้คณะลูกศิษย์ลูกหาหรือผู้ได้ยินได้ฟังทั้งหลาย

ถ้าบอด ก็ขอย่าให้บอด

ถ้ามีดี ก็ขอย่าให้มีดี

ให้เปิดขึ้นมาให้สว่าง ให้รับรู้ รับเห็น

วาทะธรรมการบันลือสีหนาท

ของหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้เกิด

บุญกุศลอันยิ่งใหญ่ไพศาลนั้น

ท่านจะได้เป็นบารมีโตเต้าขึ้นถึงความดับทุกข์

เป็นภาพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด

พื่อนี้หลวงปู่ขอมอบให้ ขอตั้งอธิษฐานจิต ให้คณะลูกศิษย์ลูกหา หรือผู้ได้ยินได้ฟังนั้น

จงน้อมไปประพฤติปฏิบัติ ให้พ้นทุกข์ทางใจได้

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญฯ

ความฟุ้งซ่านคือยอดบารมี

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

โลกของกาม	น้ำตันทหา	พาคนเกิด
เห็นว่าเลิศ	แสงเจิดจ้า	พากันหลง
จึงซึ้งอยู่	ไม่รู้ทาง	จะวางลง
และพื้นพงศ์	คงเห็นห่าง	ทางวัดวา
ศาสดา	มาเห็นภัย	ในปวงสัตว์
จึงทรงตรัส	จัดมรรคคา	พาหลักหนี
พาหลักออก	จากหอกเหว	เปลวอัคคี
ทุกวลี	มีคุณค่า	เหนือฟ้าดิน
หากสัตว์ใด	ได้ดื่มกิน	ในศีลพรต
ย่อมเปลื้องปลด	ลดโมหันธ์	ทาสตันทหา
ย่อมกำจัด	ตัดมานะ	อวิชชา
มีดวงตา	พาสดใส	ไร้มลทิน

เชิญเถิดท่าน	หันเข้าหา	มาเข้าวัด
มาเพียรตัด	ขจัดมาร	ผู้ผลาญเผา
ตัดภพชาติ	ให้ขาดลง	ตรงใจเรา
ตัดรากเหง้า	เผาเวียงวัง	ฝั่งโคตรมาร

จากสาวกโลกอุดร

วันนี้หลวงพ่อก็ได้บรรยายในแนวทางประพตติธรรมกัมมัฐาน ผู้หวังความพ้นทุกข์ ออกจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะวนทนทุกชั้น ซึ่งชาติแล้วชาติเล่า ภพแล้วภพเล่า ซึ่งมันเผาจนสรรพสัตว์ทั้งหลายให้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ ไม่รู้ว่าภพที่ชาติ สัตว์แต่ละตัวตนนั้น

ฉะนั้น พุทธคำสอนของพระองค์นั้น เป็นคำสอนที่พิเศษ ..อย่างมีภูมิเกณฑ์ มีจุด มีวิธี อย่างเฉียบขาดจริงๆ สามารถที่จะทำให้ผู้ประพตติตามนั้นพ้นทุกข์ได้จริงๆ ถึงพระอมตธรรมมหา นิพพาน หมายความว่าจบกิจพรหมจรรย์ คือว่าตัดขาดแล้วจากการเวียนว่ายตายเกิดเป็นภพที่สุดท้ายนั้น เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของเรานั้น

แล้วสัตว์ใดเล่าที่จะมีบารมีอินทรีย์แก่กล้า หรือยอมมอบกายถวายชีวิตยอมตายคาที่ถึงขนาดนั้น จะมีไหมหนออยู่ในประเทศไทยหรือในแผ่นดินนี้ ไม่ว่าจะประเทศไหนจะมีไหมหนอ นี้หลวงพ่อยังรำพึงรำพันอยู่ทุกวันนี้ว่าจะมีคนกล้าทำได้ถึงขนาดนี้ไหม

คำว่าสัพพัญญูตรัสรู้เองโดยชอบ ท่านเอาชีวิตพระองค์นั้น ท่านเอาชีวิตของพระองค์เข้าไปเสี่ยงเอา คือว่ายอมแล้วมอบแล้วซึ่งกายถวายชีวิต

พระองค์ยังอธิษฐานในจิตของพระองค์นั้น ตอนที่ตรัสรู้ในวันนั้นนะ พระองค์ยังอธิษฐานว่า

“ถึงเลือดถึงเนื้อของเราจะเหือดแห้งไปก็ตามเถิด จะเหลือแต่หนังหรือเอ็นต่อหุ้มกระดูกเอาไว้ ถ้าไม่ได้ตรัสรู้เราก็จะไม่ลุกจากบัลลังก์ จะยอมตายคาที่ให้ได้” เห็นไหม สัจจะปณิธานอันยิ่งใหญ่ไพศาลขององค์เอกมหาราชุนั้นไม่เหมือนใคร ท่านทำจริงทำจัง ไม่ใช่ว่าทำเหยาะๆ แหยะๆ อย่างพวกเราทุกวันนี้ ขออภัยด้วยไม่เฉพาะอยู่ที่ศาลา หมายความว่าทั้งหมดนั้นแหละหมดทั้งแผ่นดินนั้นแหละ ไม่ว่าจะฝ่ายภิกษุสามเณร หรืออุบาสกอุบาสิกาก็ตาม โดยส่วนมากแล้วนั้นนะ ส่วนมากแล้วเร่งด่วนเกินไป เร่งด่วนเกินไป คือว่าประพตติธรรมกัมมัฐานของพระองค์นั้นตามแนวทางของครูบาอาจารย์ที่สั่งสอนมาในด้านปริยัติเสียเป็นส่วนมาก หลวงพ่อก็งี้กล้า หลวงพ่อกันนี้จึงกล้ารับรองได้ว่า เป็นระดับจินตนาการเท่านั้น ระดับจินตนาการเท่านั้น ทุกคนเลยในแผ่นดินนี้ พระภิกษุสงฆ์ทุกองค์เลย หลวงพ่อกันรับประกันถึงปานนี้

เพราะไม่มีสภาวะชำระรับ

คำว่าสภาวะเข้ารองรับนี้ ต้องขาดสันตติ คือดับลงทรวงไว้ซึ่งองค์มานัสสัญญาเวทิตินิโรห ให้เปล่งรัศมีนั้นนะ ให้เปล่งรัศมี ที่จะทำลายล้างอนุสัย ที่อยู่ในจิตตสันดานให้พินาศขาดกระเด็น ลงได้นั้น ไม่มีซักองค์เดียว ตามที่หลวงพ่อก็คือคุณู้นั้นไม่มีเลย ไม่มีแม้แต่สักองค์เดียว ไม่มีร่องรอย ด้วยซ้ำไป ซ้ำมีหน้ายังอวดอ้างต่างๆ นานา

อันนี้หลวงพ่อกสมเพชเวทนา ไม่มีกะจิตกะใจไปจ้วงจาบใครหรืออก ไม่มีกะจิตกะใจไปจ้วง จาบใคร แต่สมเพชเวทนาพวกเหล่านั้น และอีกประการหนึ่ง หลวงพ่อก็เรียกว่า คำสอนของ พระองค์เลยเป็นหมัน ว่างั้น ศาสนาพุทธเข้ามาประเทศไทยนี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๕๐๐ โน่น ยังไม่มีพระ อรหันต์บังเกิดขึ้นในประเทศไทยเลยเห็นไหม

แม้แต่รูปเดียวนามเดียวก็บังเกิดขึ้นมาได้

หลวงพ่อกโลกอุดรมีอะไรพิสูจน์

คือว่ามี ปฏิจุสมุปบาทธรรมกรรมฐาน เป็นข้อพิสูจน์

และกัตตอนทรงฌานนั้นก็ไม่มีเสียด้วย ไม่มี นี่ก็ขอให้จำไว้หนักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย อีก ประการหนึ่ง หลวงพ่อกจะอธิบายเรื่องศรัทธาให้ดูเสียก่อน คือว่าศรัทธาจิตตัวนี้แปลว่าเชื่อ มีความ เชื่อ คือว่าเชื่อไปเลยว่างั้นเถอะ แแบกศรัทธาตัวนี้เข้าไปเชื่อเกจิอาจารย์เหล่านั้น ซึ่งมีรูปหล่อๆ หรือ ว่าเขามีลาภยศ สรรเสริญสนุกต่างๆ นานา นะ ไปหลงเขาซะ ไปหลง นี่เรียกว่าไม่มีความรอบคอบ ใช้ปัญญาของตนไปไต่ตรองให้รอบคอบ

ที่นี้หลวงพ่อกจะอธิบายไปหลายอย่าง จะเปรียบเทียบพวกบอด ๆ ของเมืองไทยให้ดูตานี้ ไม่เฉพาะในศาลาของเรานะ ม้วนเทปนี้อาจจะได้ยินไปหลายที่หลายแห่ง

เปรียบเทียบพวกบอดเหล่านั้นให้ดูว่าเขามีเอกภพมากอย่างไรนั้นอย่างนี้หลังไหลเข้ามา นะ วันละสองสามล้านก็มีบางสำนักบางวัด บางคนก็มีรถเก๋งรถอะไรแห่แห่นเรียกว่าเป็นสี่ร้อย, ห้าร้อยคันก็มีอะไรทำนองนี้ ก็ล้วนแต่ว่า พวกเหล่านั้นละแบกศรัทธาเข้าไปเชื่อเลย

หลวงพ่อกจะเปรียบเทียบให้ฟังตานี้ พวกบอดเหล่านั้นนะ จะมีปัญญาไต่ตรองเห็นชีวิต ของตนอย่างไร เห็นคุณค่าของชีวิตของตนอย่างไร เพราะมัวแต่แบกศรัทธาไปเชื่อคนอื่นอยู่ ทั้งๆ ที่ ตัวเองนั้นก็พันทุกขีไม่ได้ และอาจารย์องค์นั้นก็ไม่มีข้อวัตรปฏิบัติอะไรให้เป็นแก่นสารอะไรเลย

ถ้าเปรียบเอาเอกภพเรื่องเงินทองแล้วไซ้ไรนะ พวกบอดเหล่านั้นนะ ทำไม่ไม่หวนระลึก เปรียบเทียบว่า มหาเศรษฐีระดับโลกตั้งแต่อันดับหนึ่งถึงอันดับเก้า นั้นนะ เขามีเงินคนละเท่าไร มี แต่ละคนนี่เรียกว่าเลี้ยงประเทศของเขาได้เลยทีเดียว มหาเศรษฐีอเมริกา หรือสวิสเซอร์แลนด์ หรือ ญี่ปุ่นเหล่านี้ มหาเศรษฐีญี่ปุ่นนั้นหลวงพ่อกยังจำได้อยู่ว่ามีลูกสาวคนเดียว มีเงินไม่รู้เท่าไรหรือ เมื่อเจ้าของตายไปอายุ ๙๔ ปีนั้น แล้วก็เมียของแกนะอายุก็ ๙๐ ลูกเขยก็ ๗๐ ลูกสาวก็แบ่งเข้าไป ให้ เรียกว่าเลี้ยงประเทศญี่ปุ่นได้เลย มหาเศรษฐีคนนี้นับประสาอะไรพระพวกเหล่านั้นนะ จะไปได้ เสียวชนหน้าแข้งของพวกเหล่านั้น ถ้าจะเอาเงินเอาทองมาเปรียบเทียบกัน

สังขรณ์ของพระพุทธองค์ ไม่เกี่ยวกับด้านการเงินการทองอะไร เพราะว่าเป็นสังขรณ์ที่พันทุกขที่แท้จริงเท่านั้น เขาไม่เฉลียวใจ เขาเอาเครื่องตัดดินว่ามีคนบูชาเลื่อมใสมากที่สุดเป็นเครื่องตัดดินกันทุกวันนี้ หลวงพ่อจึงสมเพชเวทนา และก็ท้อถอยใจเหมือนกันเรื่องเหล่านี้ หลวงพ่อไม่อีกจาดาร้อนเขาหรือพวกเหล่านั้น ไม่อีกจาดาร้อนเขา สมเพชเวทนาเขาต่างหาก ที่ว่าเขาหลงไปอย่างนั้น แทนที่จะหาเอาบทพระกรรมฐานของพระองค์ ไปประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง แล้วจึงออกมาเผยแพร่มั่นจึงจะถูกต้อง อันนี้เพียงแต่เรียนๆ ๆ ๆ เรียนไปเฉยๆ นะ เรียนไปเฉยๆ เข้าในทางทำนองทฤษฎีหรือที่ว่ปรียัติ แล้วก็เทศน์ตามครูบาอาจารย์สั่งสอน ถูกมั่งผิดมั่งอะไรทำนองนี้

เรียกว่าพวกคนฟังนะระดับญาติโยมนั้น เขาจะไปรู้เรื่องอะไรมากมายกายกอง อย่างสูงบางคนก็ขอรภัย บางคนก็ปฏิบัติอยู่หรือ อย่างสูงบางคนก็เรียกว่าทานศีลนี้ก็พอแล้ว ศีล ๕ นี้ก็พอแล้ว ทานนั้นนี้ก็พอแล้ว ระดับจิตเขาเพียงแค่นั้น แต่ว่าสมณะผู้ทรงศีล ผู้ถือผ้ากาสาวพัสตร์นี้ นะ ผู้ถือผ้ากาสาวพัสตร์ของพระพุทธองค์นั้น เรียกว่าได้จิตได้ใจ เออ..ได้ใจของเขาซะ มีคนนับหน้าถือตาอย่างโน้นอย่างนี้ แต่หลวงพ่พิศุจน์ดูแล้วนั้น ไม่มีธรรมะเป็นแก่นสารอะไรเลย เรียกว่าเป็นศาสนาที่คล้ายๆ เครื่องการเมืองก็ได้ ในประเทศไทยของเรานี้ เรียกว่ามีอำนาจคล้ายๆ การเมืองตั้งแต่ระดับโน้นแหละระดับสูง หรือเอาตั้งแต่ระดับต่ำขึ้นไป ที่ว่าเจ้าอาวาส เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะภาค เจ้าคณะหน หรืออะไรทำนองนี้ เถรสมมาคม หรือสังฆมนตรีเหล่านี้เป็นต้น เขามีกิจการบริหารด้านพระพุทธศาสนา ขอรภัยเรียกว่ากุมบังเหียน เรียกว่าคุมพวกพระพวกเณรไปในตัว เรียกว่ามียศถาบรรดาศักดิ์มีเอกลาภอยู่ตามนั้น เลยติดอยู่ตามนั้น

สังขรณ์ถ้าไหลออกจากพวกนั้นแล้ว ไหลออกจากปากพวกนั้นแล้ว พวกโง่ทั้งหลายพวกบอดทั้งหลายอีกแหละ ก็ไปเอาสังขรณ์เรียกว่า ก็ไปขอที่ว่า ขอเรียนธรรมะ หรือว่าไปอยู่สำนักท่านอะไรทำนองนี้ เออ..ท่านก็สอนให้ตามนั้นแหละ แท้จริงมันไม่รู้ ไม่มีสภาวะเข้ารองรับอันใดเลย นี่ก็ขอให้ท่านเข้าใจว่า การเปรียบเทียบของหลวงพ่อนี้เปรียบเทียบให้เขาได้ยิน

ที่นี้ครั้งพระพุทธกาลก็เหมือนกัน หลวงพ่อก็ขอรภัย มือสืบนิ้วของหลวงพ่ขอรภัย จะกล่าวถึงพระอรหันบุคคลครั้งพุทธกาล เช่นพระสิวลีนี่ท่านมีเอกลาภมากมายกายกอง จะไปทางไหนมาทางไหนนี่ โอัย..เรียกว่าเอกลาภมากมายกายกอง ไม่หมายถึงเงินถึงทองนะ เอกลาภในด้านอาหารการกิน หรือที่อยู่อาศัยเสนาสนะเหล่านี้เป็นต้น ยารักษาโรคเหล่านี้ ท่านเป็นผู้มีเอกลาภมาก

และย้อนมาเปรียบเทียบกับ**พระโลสะกะ ที่เป็นผู้มีเอกลาภน้อย**

เรียกว่าไม่ได้ฉันอาหารเต็มท้องซึกทีเลยตั้งแต่วันบวชเข้ามานะ จนถึงวันดับขันธปรินิพพานของท่าน และสองท่านนี้นะ มาเปรียบเทียบดูซิว่า ผู้มีปัญญาจะเปรียบเทียบได้ไหม

ไม่ใช่ว่าพระโลศะกะนั้นจะเสียอกเสียใจนะ โลกธรรมครอบงำท่านไม่ได้ซะแล้ว ท่านถึงที่สุดจุดจบพรหมจรรย์ของท่านแล้วนี่ มาเปรียบเทียบดู มีร่องรอยอะไรเหลือไว้ไหม ก็มีแต่สังขธรรมของสองท่านนั่นแหละ พระสิวลีนี่มีเอกلامมากนะ ก็มีแต่สังขธรรมของท่านนี่เหลือไว้ให้เราศึกษาเอาเท่านั้น

แต่พวกบ่าบอดเมืองไทยนี่ไม่อย่างนั้น..พวกบ่าบอดเมืองไทยนี่เรียกว่าไปติดชะเป็นส่วนมาก ไปติดครูบาอาจารย์สายโน้นสายนี้ต่าง ๆ นานา จึงทำให้เรียกว่าผู้เข้าไปสัมผัสนี้ หลงทิศหลงทางไปทั้งนั้นเลย

ทีนี้จะย้อนกล่าวเข้ามาถึงในการประพาศธรรมกรรมฐานในยุคทุกวันนี้ ส่วนมากส่วนมากแล้วนั้น แม้แต่ฌาน ๔ เขาก็ยังไม่รู้หรอก ความจริง แต่รู้้อยู่ตามตัวหนังสือนั่น รู้้อยู่ตามตัวหนังสือ แต่อธิบายเป็นเนื้อหาสาระไม่ได้ ทำไมอธิบายเนื้อหาสาระไม่ได้ เพราะเป็นปริศนาธรรมเสียด้วย อยู่ในนั้น เรียกว่าตั้งแต่ ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน นั้น มีอารมณ์ให้เพ่งอยู่ มีอารมณ์ให้เพ่ง แต่เขาก็รู้้อยู่หรอก ว่าเป็นอารมณ์ คือว่าเป็นอารมณ์ของกสิณ ดิน น้ำ ไฟ ลม เหล่านี้เป็นต้น มีสีเขียว สีขาว สีแดง เหล่านี้ คือว่าเป็นอาโลกสิณเหล่านี้ หรืออากาศว่าง เขาก็รู้้อยู่

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ถ้าใครทำได้ก็ไปติดอยู่เพียง ที่ว่าตัวฌาน ๔ เท่านั้น ขึ้นไปไม่ได้เลย ไม่มีปัญญาจะผ่านพ้นไปได้

และเขาก็หาว่าเรื่องฌานของพระองค์เป็นเรื่องต่ำอะไรทำนองนี้ ก็ขอให้เข้าใจ และอีกประการหนึ่งทีนี้ หลวงพ่อจะได้กล่าวชีวิตของหลวงพ่อกให้ฟัง พอมาเป็นเครื่องปฏิบัติเหมือนดังคราวที่แล้ว พอมาเตือนท่านผู้ปฏิบัติทั้งหลายให้รู้ไว้ คือว่ามันติดกับตำราไปมากมายกายกอง เรียกว่าหน้ามือเป็นหลังมือ การประพาศธรรมกรรมฐานแต่ก่อนหลวงพ่อกพูดเป็นภาษาลาว ทีนี้จะพูดเป็นภาษาไทยให้ดู

หมายความว่า การประพาศธรรมกรรมฐานนั้น กว่าจะปราบนิวรรณ์ธรรมลงได้ เป็นตัวๆ นะไม่ใช่เอาทั้งหมดนะ

ตัว กามราคะนี้ ตัวกามราคะไม่ใช่ปราบได้เลยนะ ไม่ใช่ปราบได้เลยก็ขอให้เข้าใจ คือว่ามีอาณิสงส้อยู่ บางองค์ก็ปราบได้ปีหนึ่ง หรือสองปีสามปีอะไรทำนองนี้ แต่หลวงพ่อกปราบนิวรรณ์ธรรมตัวกามราคะนี้ได้สามปีเต็มๆ เห็นไหมสามปีเต็มๆ คือว่าไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไรถึงจะไต่เต้าขึ้นไปเบื้องหน้านั้น หลวงพ่อกเป็นคนมีตบอด ปฏิบัติจบฌาน ๑๖ มาโดยตรง จบญาณ ๑๖ มาโดยตรง

ทีนี้จะกล่าวพวกบอดอีก ตานี้ คือว่าจบญาณ ๑๖ ครั้งที่ ๑ เป็นพระโสดาบัน จบครั้งที่ ๒ เป็นพระสกทา จบครั้งที่ ๓ เป็นอนาคามี จบครั้งที่ ๔ นั้นเป็นพระอรหันต์ (ว่างั้น) แหมจบหลายเที่ยวเอาเหลือเกินพวกนี้

เรียกว่า จบครั้งเดียว ขอให้เข้าใจ ถ้าถึงจุดละ ตัดวิถีได้ครั้งเดียว สมมติว่าเราตัดสิ่งของ
อย่างใดอย่างหนึ่งที่วางอยู่ หรือว่าเลื่อยขอนไม้ใหญ่ๆ นั้น ถ้าขาดแล้วนะจะไปเลื่อยมันอีกทำไม
มันขาดไปแล้ว อันนี้เขาไม่เข้าใจ อธิบายคือว่า บางคนก็จบตั้งร้อยครั้งพันครั้ง ก็ไม่เป็นอะไรเลย ก็
ไม่เป็นอะไร เพราะไม่มีจุดที่จะให้ตัดกัน ทั้งๆ ที่เขาเป็นนามธรรม

อันนี้หลวงพ่อก็ขอผ่านไปถึงญาณ ๑๖ ให้ดูว่าเป็นของปลอม เนืองอกเกิดมาในพระพุทธศาสนา
ทั้งๆ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอธิบายไปทางหนึ่ง เขาก็อธิบายไปทางหนึ่ง ตั้งแต่ญาณที่หนึ่ง
อุทฺทปฺพยานุสฺสนาญาณ นั้น พระองค์ก็ว่า ให้ปริชาค้ำนี้เห็นสังขาร เห็นสังขารคือความคิดทั้ง
อารมณ์นี้ มีแต่เกิดกับดับไปเท่านั้น เห็นไหม

แต่พวกนี้อธิบายเป็นรูปนามไปเลย เห็นไหม

มันผิดพุทธประสงค์ นี่หลวงพ่อก็อธิบายพอย่อๆ ให้ฟัง

ทีนี้จะกล่าวถึงชีวิตของหลวงพ่อก็ให้ฟังว่า มันเป็นไปอย่างไรถึงเป็นไปเช่นนั้น ทั้งที่หลวง
พ่อ ตอนบวชครั้งแรกปณิธานไว้แล้ว ลูกเมียอะไรก็ว่าจะไม่ห่มมันหรงอก ไม่ห่มมัน กลับไม่เป็นอย่าง
นั้น อนุสัยมันฟูเพื่อขี้ขึ้นมา มันฟูเพื่อขี้ขึ้นมาต่อสู้กันมาอยู่นั่นนะ ทีนี้มันฟูเพื่อขี้ขึ้นมา ก็ปราบมันลง
ได้ถึงสามปี เป็นพระอรหันต์ปลอมได้สามปี

แต่ระหว่างนั้นหลวงพ่อยังมีปัญหาที่ว่า พิจารณาตัวเองอยู่ว่ามันกลัว มันกลัวอะไร คือว่า
มันกลัวผู้หญิง คือมันยังกลัวๆ อยู่ แสดงว่าไม่เป็นของจริง และก็หันมาดู อริยสังขลิตที่อยู่ในหทัย
ทวารของตน และปฏิจฺจสมุปฺบาทนั้น ก็มีมณอนธการ มีมณอธิบายไปไม่ได้เลย แต่พระเถระบาง
องค์แต่งหนังสือขึ้นมาว่า

ถ้าดับกิเลสได้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องอริยสังขลิต และปฏิจฺจสมุปฺบาทก็ได้ กิเลสมันจะ
พินาศไปเอง (เขาวางั้นนะ)

นั่นว่าไปอีก เรียกว่าทำคนให้หลงทิศหลงทางไปเลย

เมื่อเราตัดขาดมันได้แล้วนั้น..ถ้าไม่รู้ ไม่มีญาณอันสุขุมคัมภีรภาพเข้าไปหยั่งรู้เข้าไปตัด
มันอีกทีหนึ่ง นั้น เข้าไปรู้ จะยับยั้งมันได้อย่างไรกิเลสต้นเหตุตัวนี้ ก็ขอให้รู้

ทีนี้จะกล่าวย้อนต่อไปอีก สำหรับการประพตยกรรมฐานใหม่ๆ นี้วกย้อนเข้ามา ก็เหมือน
เปรียบเทียบว่า หลวงพ่อเปรียบมาแล้ว ก็เหมือนโยนปลาขึ้นบนบกยังจั่นแหละ มันก็จะเถลือกถลัน
กลับคืนสู่แม่น้ำตามเดิมของมัน ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะว่าวิสัยของปลา มันเคยอยู่แต่ในน้ำ มัน
ก็จะถลันคืนสู่แม่น้ำตามเดิมของมัน ใจมันจะขาดว้างนั้น จิตใจของหลวงพ่อดอนนั้นก็เหมือนกัน
หลวงพ่อก็ไม่เอาคนอื่นเปรียบเทียบหรอกตานี้ เอาตัวหลวงพ่อก่อน มันอยากจะทำถลันคืนสู่แม่น้ำตาม
ตามเดิมของมัน แต่จิตใจส่วนลึกมันไม่ยอม จะฝ่าฟันอุปสรรค คือว่าจะต่อสู้มันให้ได้ ต่อสู้สิ่ง
เหล่านี้มันให้ได้

จนกระทั่งที่ว่ามาถึงด้านแต่ฎพานั้นแหละ หลวงพ่อจึงตั้งชื่อให้ใหม่ว่าด้านหลงนะ อยู่
ดีๆ มันก็เกิดเรียกว่า หมดอานิสงส์ซของที่ว่าปราบนิวรรณ์ธรรมตัวกามราคะลงได้ถึงสามปีเต็ม เลี้ยว
วินาทีเดียวเท่านั้นแหละ ไม่มีความรักเป็นตัวเป็นบุคคลอะไรเลย ไม่ได้มีความใคร่เป็นตัวบุคคล
อะไรเลย ก็เลสเรียกว่ามันไม่รู้ว่าจะหลังไหลมาจากไหน เรียกว่าโลกทั้งโลกนี้ไม่รู้ว่าจะเท่าไร เรียกว่าไม่
รู้ว่าจะก็ฏูเขาเลากาเรียกว่ามีเท่าไรมาหมดเลยตามนี้มาหมดเลย มันหมดอานิสงส์ลงเพียงแค่นั้น

นิวรรณ์ธรรมนี้ท่านก็เปรียบเหมือนว่าหินทับหญ้านั้นนะ หินทับหญ้าไว้ตราบเมื่อยกหิน
ออกนะ หญ้ามันก็งอกขึ้นมาอีก หรือกลิ้งก้อนหินหินนั้น หญ้ามันก็งอกขึ้นมาอีกตามเดิม อันนี้ก็
ขอให้เข้าใจ การปราบนิวรรณ์ธรรมไม่ได้เด็ดขาด

ต่อเมื่อโน้นแหละได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์นั้น ถึงจะตัดขาดตัวนิวรรณ์ธรรม เป็นสังโยชน์ไปที่ละตัว
ทีละตัว มีระดับอยู่ เช่นการประพุดิธรรมกรรมฐาน ที่บางคนเป็นลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อ ไม่
เฉพาะอยู่แต่ที่นี้หรือที่อื่นก็มีเหมือนกัน เรียกว่าเกิดความฟุ้งซ่านรำคาญใจ ตามใจไปเลย
เรียกว่าลึกลาเลาไปเลย มีมากมายก่ายกอง ก็เพราะตัวนี้แหละเป็นตัวรองของอวิชชาเสียด้วย
ตัวความฟุ้งซ่านรำคาญใจเรียกว่าเป็นตัวเอกเลยทีเดียว เป็นตัวเอกรองจากอวิชชาความโง่เขลา
มา

หลวงพ่อก็จะรวบรัด การเพ่งต่อสู้อับอารมณ์นั้น จะถึงวิธีสุดท้ายเท่าไร นั่น จะถึงวิธี
สุดท้ายเท่าไรมันยิ่งเหนื่อย เปรียบเสมือนหนึ่งว่า คนวิ่งแข่งกันนี้ พวกนักกรีฑาเขาวิ่งแข่ง ไกลจะ
ถึงหลักชัยเท่าไรก็ยิ่งเหนื่อยเข้าเท่านั้น ตัวฟุ้งซ่านรำคาญใจนี้ไม่ขาดไปเลยไม่ขาด

มีแต่อาณาภาพของพระอรหันต์มรรค อรหันต์ผลเท่านั้นที่จะยับยั้งมันลงได้ นี่เป็นคุณวิเศษ
อย่างที่แท้จริงเลยทีเดียว เอาสภาวะของหลวงพ่อเข้าเปรียบเทียบเลย เข้าเปรียบเทียบได้

แต่ก่อนไม่ได้เป็นอย่างนี้ แต่ก่อนพอคิดปั๊บ ไม่ได้มันยุ่งตายหมด คิดเรื่องอะไรก็ไม่ได้
เรียกว่าแทบจะเป็นโรคประสาทตาย

ท่านทั้งหลาย หลวงพ่อก็จะบอกวิธีหนึ่งว่าประสาทของคนเรานี้เป็นของเหนียวแน่นเกิน
เหนียวแน่น เกินเหนียวแน่นจริงๆ การปฏิบัติธรรมกรรมฐานของหลวงพ่อ อยู่ที่วัดป่านาเบ็๊ย ซึ่ง
ได้มากราบนมัสการขอพรจากองค์พระธาตุพนม ที่ท่านส่งไปนั้นนะ ไม่รู้ว่าฟ้านี้ผ้าห้วหลวงพ่อนี้ไม่
รู้ว่าจะก็ครั้ง ไม่รู้ว่าจะก็พันครั้ง นี่ เปรียบ..เลยทีเดียว เรียกว่าหุดดับดับใหม่หมดอย่างหลวงพ่อกับนี้ จน
หน้าตลกสะเกิดไปหมด ก็นึกว่าตัวเองนี่หมดความบารมีลงเพียงแค่นี้ ชาตินี้คงไม่ได้บรรลู่อะไรเลย
แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้โอกาสหรือ ไม่มีโอกาสรู้ว่ามรรคผลนิพพาน ตั้งแต่ชั้นพระโสดาบัน สกทา
อนาคามี พระอรหันต์นี้ ไม่รู้เลยว่ามีอาณาภาพเช่นไร และมีคุณธรรมเช่นไร หลวงพ่อก็ไม่เคยรู้ ไม่เคย
รู้จัก เพราะว่าปฏิบัติแบบตาบอดคลำช้างไปเลย เรียกว่าตอเน่งผานนี้ ไม่มีใครปฏิบัติในยุคนี้
เรียกว่าหลวงพ่อก็คือศึกษาเอาในพระไตรปิฎก ก็แปลว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยบุคคล

ครั้งพุทธกาลนั้นแหละ ท่านสังคายนาเอาไว้ให้หลวงพ่อดีจับถูกเอาตามนั้น จึงมาปฏิบัติเอาตามนั้น

ที่นี้นักปฏิบัติทั้งหลายเมื่อได้ยินแล้วก็อย่าทอดถอย

หารู้ไม่ว่าตัวความฟุ้งซ่านรำคาญใจนั้นแหละเป็นตัวบารมีของเราที่แท้จริง หลวงพ่อดีไม่รู้ตอนนั้น หลวงพ่อดีไม่รู้ คือว่าขันติบารมีก็อยู่ในนั้น วิริยะบารมีก็อยู่ในนั้น อยู่ในนั้นหมดเลย เราต่อสู้บากบั่นจนถึงที่สุด ยอมตายคาที่เห็นไหม เอาถึงขนาดนั้นแหละ เสียวินาทีเดียวเท่านั้นแหละ เสียวินาทีเดียวเท่านั้นที่เราตัดกันได้ ตัดกระแสกันได้แต่หลวงพ่อดีเคยอ่านในหนังสือโลกทิพย์หรืออะไรเหล่านี้ อ่านหนังสือต่างๆ การบรรลุมรรคของแต่ละองค์นั้นไม่เหมือนกัน หลวงพ่อดีรู้อยู่หรือกว่าเพียงแต่ว่าจิตตกวงค์ หรือว่ามีฝ่ายหนึ่ง คือฝ่ายสติประกอบอยู่ ก็หาว่าตัวเองบรรลุมรรคแท้ๆ เป็นนิมิตเฉยๆ เป็นนิมิต (ถึงโลกุตระมรรคแล้ว เขาวางั้นนะ บางองค์พูดอย่างนั้นก็มิ)

แต่แท้ที่จริงนั้น แท้ที่จริง ไม่ละอายใจบ้างหรือ ไม่ละอายใจองค์เอกสัมพัทธ์สัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งพระองค์เป็นเจ้าของศาสนานั้น

ตัวเองอธิบายปฏิจตุสมุปบาทยอดพระธรรมกรรมฐานของพระองค์ไม่ได้ และไม่รู้สมุทัยนี้ พาใจให้เป็นทุกข์ ไม่รู้วิธีโรครวมการดับทุกข์ด้วยซ้ำไป ยังเสือกว่าตัวเองบรรลุถึงขั้นพระอรหันต์ดับทุกข์ได้ เห็นไหม นี่มันผิดกันตรงนี้ มันผิดกัน ขอให้ท่านทั้งหลายจงจับเอา อย่างกลัวว่าวิธีเข้าประพาศธรรมกัมมัฏฐาน ที่หลวงพ่อดีสอน ที่พวกท่านทั้งหลาย บางคนก็เป็นผู้หญิงผู้ชาย บางคนก็เป็นพระ อยากลองดู อันนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่จะเริ่มต้นเท่านั้น คือจะเริ่มต้น คือว่าให้มีข้อวัตรปฏิบัติให้รู้ไว้เท่านั้น ถ้าอยากไต่เต้าขึ้นไปจึงทำขึ้นไปอีก

และอีกประการหนึ่งหลวงพ่อดีบอกไว้แล้วว่า

การประพาศธรรมกัมมัฏฐาน ถ้าอยู่รวมกันมากๆ นั้นนะ อารมณ์หรืออนุสัยต่างๆ จะไม่ค่อยเกิดเท่าไรหรอก ถ้าไปอยู่เปล่าเปลี่ยวคนเดียวมันจะโกลๆ โกลบ้านเกิดเมืองนอน ไปอยู่ที่วิเวกวังเวงคนเดียวมัน ทั้งกลัวผีกลัวสงหรือกลัวอะไรก็แล้วแต่ อนุสัยมันจะผุดขึ้นมาให้เห็นเลย มีเท่าไรมันจะชนกันมาหมดแต่เวลาเรานั่งคุยกันหรือทำงานหรืออะไรก็แล้วแต่ จะไม่ค่อยเกิดอารมณ์เท่าไรหรอก อารมณ์ที่เป็นอธิปัตติเลสนั้น อนุสัยนอนเนื่องจะไม่ค่อยเกิดเท่าไร นี้ก็ขอให้เข้าใจ

เมื่อคราวจะให้ผล ถ้าผู้ใดทำถึงจริงๆ นะ นั้นแหละ หลวงพ่อดีว่าเสียวินาทีเดียว ไม่เกินแสนครั้งถ้าใครทำถูกวิธี อย่าไปกลัวความฟุ้งซ่านรำคาญใจ

ตัวกามราคะนั้นมีคู่ปรกษกันก็คือตัวที่ว่า ได้นิพพิทาในความเบื่อหน่าย ความเบื่อหน่ายในสังขารร่างกายตนเองหรือของผู้อื่น เรียกว่ากายคตาสติ หรือเอกัคคตารมณณ์ประกอบกันเข้าด้วยนะ ไม่ใช่ตัวสมาธิอย่างเดียว ให้มีอุเบกขาเข้าช่วยอะไรทำนองนี้ ก็จะปราบมันลงได้ ตัว

กามราคะในนิวรรณ์ธรรมนั้น ที่นี้จะวกมาทางนี้ คือว่าไม่ใช่ปราบได้เลยนะ บางทีหมดอาณิสงส์แล้ว มันก็ฟูเฟื่องขึ้นมาอีกอย่างหลวงพ่อกำนะ

ตัวที่สอง พยาบาท นี้ ท่านว่ามีตัวปราบมันได้ ท่านว่าให้มี ปิติ คือว่าปิติในธรรม จะไม่พยายามเบียดเบียนผู้ใดเลย เพราะปิติความอิมอกอิมใจในรสพระธรรมเป็นสมาธิเป็นเอกัคตารมณฺ์ นี้เป็นคู่ปราบกัน

ข้อที่สาม ถีนมิทตะ นี้ เป็นอำนาจเป็นอนุภาพของพระอนาคามีถึงจะปราบลงได้ ตัวถีนมิทตะนี้ แต่ไม่สนิทเหมือนพระอรหันต์ ก็ขอให้จำเอาไว้ ยังมีเป็นระเรื่อๆ อยู่ ก็ขอให้จำไว้ คู่ปราบกันก็คือว่า ท่านให้ยกจิตขึ้นสู่อารมณฺ์ หรือสาธยาย หรือท่องบทพระธรรมกรรมฐานที่เราเล่าเรียนมาเหล่านี้เป็นต้น จึงยกจิตขึ้นสู่อารมณฺ์ถึงมาเพ่งอย่างนี้เป็นต้น นี่ก็คือว่าคู่ปราบกัน

ตัวอุทฺธัจจะ คือ **ฟุ้งซ่านรำคาญใจ** นั้น ท่านว่าให้มี สุข เช่นว่าปฏิบัติธรรมไปก็มีสุขในรสสมาธิ เป็นคู่ปราบกัน

ที่นี้ตัว วิจิกิจจา ความล้งเลงสงสัย ถึงขั้นพระโสดาบันท่านจะละวิจิกิจจา ความล้งเลงสงสัยได้ แต่ก็ยังระเรื่ออยู่เหมือนกัน

ที่นี้หลวงพ่อกจะอธิบายให้ฟังว่า

นี่ละคือนิวรรณ์ธรรมทั้ง ๕ ก็ขออย่าให้ตกใจ การปราบนั้นก็ปราบด้วยอนุภาพของการเพ่งนั้นแหละ คือว่าถึงที่สุดจุดจบนั้นแหละ ถึงสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น ถึงจะปราบมันลงได้ ตัวอุทฺธัจจะตัวนี้

แต่ที่นี้หลวงพ่อกจะอธิบายถึงผล ถึงผลของการที่ว่าพ้นไปแล้วนั้น พ้นไปแล้วให้ดูคือว่า พ้นไปแล้วนั้น ตัวความฟุ้งซ่านรำคาญใจต่างๆ นานา หรืออารมณฺ์ทั้งหมดนะ ความปรุงแต่งทั้งหมดนั้น ตั้งแต่เก่าแต่ก่อนนั้นหลวงพ่อกก็เป็นคนเหมือนกัน เป็นคนเหมือนกันกับพวกท่านทั้งหลาย เป็นผู้ชายเคยผ่านครอบครัวมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเคยผ่านมาหมดแล้ว แต่อารมณฺ์การปรุงแต่ง ความฟุ้งซ่านรำคาญใจนี้มันไปไหน และมันไปไหนตามนี้ เมื่อถึงจุดจบมันแล้ว เมื่อถึงจุดจบพรหมจรรย์หมายความว่า ได้สภาวะเข้ารองรับตัดกระแสของวงปฏิจุสมุปบาทได้แล้วนั้น ไม่รู้ว่ามันไปไหน ทุกวันนี้ หลวงพ่อกล่าทำทายถึงปานนั้น ไม่ใช่ทำทายเป็นเพื่อพิธีมานะของหลวงพ่อก แต่ทำทายแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระธรรมของพระองค์พิเศษถึงขนาดนั้น ก็ขอให้พวกท่านทั้งหลายเข้าใจ เทปม้วนนี้จะให้เป็นประโยชน์

ที่นี้เกจิอาจารย์เหล่านั้นไม่อธิบายอย่างนี้

คือว่าอธิบายพอต้นๆ เรียกว่าอธิบายเป็นเลศเป็นนัย พอให้ผู้เข้าไปสัมผัสนี้ไม่มีจุดไม่มีวิธีอะไรเลย บางทีก็ให้ปฏิบัติตัวเองไปอย่างนั้น คือว่าพุทฺโธ, สัมมา อรหัง ไปอย่างนั้นแหละ คือว่าโดยมากแล้วหลวงพ่อกสัมผัสดู ตามศึกษาอ่านดู ที่เขาเขียนขึ้นมาก็ไม่พ้นเรื่องหมอทอง ไม่พ้นเรื่องหมอทอง น้อยองค์ที่สุดในเมืองไทยนี้น้อยองค์ที่สุดที่จะไม่มีเรื่องหมอทองเข้ามาแทรกแซงนั้น

น้อยองค์ที่สุด หลวงพ่อกล้าทำทายเป็น จะมีก็แต่สายเดียว หลวงพ่อบอกโดยตรง เรียกว่ามีสายของ เจ้าคุณพุทธทาส ไม่ได้มีหมอตงเข้ามาแทรกแซง แต่ก็ไม่ถึงขั้นเด็ดขาดเหมือนกัน เพียงแต่ปล่อยวางตัวกูของกูเท่านั้น ไม่มีสภาวะรองรับเหมือนกัน

หลวงพอกำลังคือว่ากล้าบอกไปตามความจริง ไม่ใช่หลวงพอเหยียดหยามหรือทับถมท่าน แต่ประการใด เพราะเจ้าคุณพุทธทาสนั้นหลวงพอก็เชิดชูบูชาท่าน เป็นอาจารย์ที่ว่าเปรี๊ยะปราดมีปัญญาแตกฉานมากที่สุด แต่ว่าไม่มีจุดไม่มีที่อย่างแน่นอน คือว่าอธิบายปฏิจตุสมุขปาธธรรม กัมมัฏฐานของพระองค์ก็ไม่ได้เหมือนกัน เรียกว่ายังไม่มีสภาวะรับรอง นี่ก็ขอให้เข้าใจตามนี้

ที่นี้ วิธีที่จะให้ตัดขาดจากกระแสการเวียนว่ายตายเกิดของอุทฺธัจจะ คือความฟุ้งซ่าน รำคาญใจนั้น คือว่าต้องอาศัยเพ่งอย่างเดียว อย่างหลวงพอบอก เหลือบตาขึ้นข้างบนเสมือน เหลือบตาเข้าข้างใน แล้วก็เพ่งต่อสู้อับอารมณ์อยู่นั้นแหละ เรียกว่าหลวงพอจะอธิบายเอาชีวิต ของหลวงพอเข้าประกอบเลย อยู่วัดป่านาเบ็ญนั้น ๓๖๕ วัน ในปีสุดท้ายของหลวงพอนั้น ใน พรรษาที่จะได้ที่ว่า ที่จะตัดขาดลงได้ นับดูซิว่าความฟุ้งซ่านรำคาญใจของหลวงพอจะถึงขนาด ไหน เรียกว่าไม่เปิดเผยให้ใครรู้ จนหน้าตลกสะเกิดถึงขนาดนั้นแหละ

คือว่าคิดไปคราใดมันก็ทุกข์ไปครานั้น มันก็ทุกข์ไปอยู่อย่างนั้น

ความฟุ้งซ่านรำคาญใจมันก็อยู่ในนั้น อยู่ในนั้นทั้งหมดเลย

แต่หลวงพอก็ว่าถ้าจะสึกขาลาเพศออกไปนี้ ก็ไม่รู้ว่าจะทำประการใด คือว่ามันหมดหนทาง แต่ว่า การสึกขาลาเพศไม่มีปัญหาเกี่ยวกับหลวงพอรอก ไม่มีปัญหาสำหรับการหาอยู่หากินในเรื่องชาวบ้าน นั้น ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับหลวงพอ จะเอาชีวิตไปหาอยู่หากิน อย่างพวกชาวบ้านเขามันก็ไม่ผิดเคือง รอกชีวิตของหลวงพอนั้นนะ อย่างพวกท่านบางคนก็ไปเห็นแล้วฐานะของหลวงพอนั้นก็ได้ไปเห็น กันแล้ว ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับหลวงพอเรื่องเหล่านี้ แต่หลวงพอยกจะพันทุกข์มันเท่านั้นแหละ อยากจะ ข้ามสิ่งเหล่านี้

แต่ที่จริงธรรมะของพระองค์นั้นไม่มีชายไม่มีหญิง อย่างหลวงพอเคยเทศธรรมมาแล้ว ไม่มีชายมีหญิง เราติดในเนื้อหนังมังสาซึ่งกันและกัน อันสมมติว่าเป็นชายเป็นหญิงเท่านั้น แต่จริง ไม่มีหญิงมีชายอะไรเลย ก็ขอให้เข้าใจตามนี้ ๓๖๕ วันปีสุดท้ายนั้น หลวงพอสู้จนตลอดที่ว่า วัน ไหนก็แพ้มันวันนั้น การเพ่ง ถ้าไม่เพ่งก็ไม่ได้ มันเห็นเสือ คือว่าเห็นเสืออยู่ในหทัยทวารตรงตั้งจุมูก หักกะ ไม่ใช้อยู่ที่หัวใจด้านซ้าย ตัดขาดประเด็นเดียวไปเลย ตัดขาดประเด็นเดียว

และหลวงพอก็จะขออีกว่า

ไม่มีการพักการรอ ไม่มีการพักการรอ

หมายความว่าความที่เราเจ็บปวดทรมานร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่ง วิธีการเจ็บปวดนี้มันจะวิ่งขึ้นไปสู่ ที่ว่าหทัยประสาททันที แลตัวหทัยประสาท, ตัวหทัยทวารนั้น คือว่าความคิด คือว่าจิตมันอาศัย เกิดขึ้น มันก็จะปรุงแต่งมาเกาะอยู่ที่ตรงเจ็บหัวเข่าหรือเจ็บที่ใดที่หนึ่งนั้น

เจ็บที่ใดสติก็มาประกบกันอยู่ในนั้น

วิถีวิ่งย้อนกลับไปย้อนกลับมาที่เช่นนี้แหละ

จะมาเจ็บตรงหัวใจด้านซ้ายก็เหมือนกัน เป็นวัตถุชิ้นหนึ่งเหมือนกัน ไม่ใช่บ่อเกิดของความคิด ตัด
ประเด็นได้ ตัดประเด็นได้

พวกตาบอดชาวโลกทั้งหลาย หลวงพ่อขอประกาศก้องแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไปเลย หมายความว่ากล่าวประกาศก้องถึงขนาดนี้ แต่ก่อนทำไมหลวงพ่อลงถึงขนาดนั้น เขา
ว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย หลวงพ่อจบนาน ๑๖ มาโดยตรงชะด้วย หัวใจมี ๔ ห้องโหนด
เขาว่า ความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้ายแล้ว จึงทอขึ้นมาสมอง เขาว่าอย่างนั้นนะ เขาว่าอย่างนั้น
แท้จริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย หลวงพ่อตัดขาดประเด็นเดียว

ถ้าสมมติว่าความคิดอยู่หัวใจด้านซ้าย การประพัตติธรรมกัมมัฏฐานไม่ต้องมาบวชหรอก ไม่ต้อง
มาบวชเลย ไม่มีการบวชการอะไรแล้ว จะต่อสู้อันอย่างไรได้ ถ้าประกบอยู่ที่หทัยประสาท อยู่ที่
ระหว่างตั้งจุมุกหัก มันก็จะไหลลงมาด้านซ้ายหัวใจด้านซ้าย ถ้ามาประกบตรงนี้นั้นมันก็จะขึ้นมาตรง
นี้ ไหลมันไม่ทัน ไหลมันไม่ทันหรอก

ที่นี้ตัดกระแสมันลงได้นั้น ตัดกระแสอยู่ตรงตั้งจุมุกหักที่เดียวนะ ขาดสะบันพังทลายไป
เลย หลวงพ่อจึงรู้ วิธีที่สุดทำย่นั้น วิธีที่สุดทำย่นั้น ก็ขอให้เข้าใจ

ที่หลวงพ่อบอกว่าชาวโลกทั้งหลายเป็นผู้มีตบอดนะ เป็นผู้มีตบอด บอดทั้งฝ่ายพระ บอดทั้งฝ่าย
ฆราวาสอีกด้วย เรียกว่าเอาญาณ ๑๖ นั้นจากประเทศศรีลังกาเข้ามาทางประเทศพม่า มีชื่อว่า
พระอาสาเถระ ที่เป็นคนเอาเข้ามา ต้องอาบัติปาราชิก ไปบวชใหม่อยู่ที่วัดพระพุทธรูปบาทตากผ้า
หลวงพ่อยังเทศน์ไปแล้ว ไปบวชใหม่อยู่ที่วัดพระพุทธรูปบาทตากผ้า ที่ไปให้อารมณีกัมมัฏฐานแม่ชี
ตีสองตีสามถึงออกมา ถูกลูกศิษย์ลูกหาจับได้แล้วตีเสียจนสะบักสะบอม จับสึก สึกแล้วก็ไปบวช
ใหม่ ไช้ของปลอม ไช้ของปลอม ศาสนาสืบซากจากประเทศพม่ามาแล้ว ไช้พวกนี้ยังไปเอาเข้ามา
ไช้ของปลอม

สิ่งเหล่านี้พระพุทธรูปเฒ่าจารย์เป็นคนแต่งเอาไว้ คือหมายความว่าหมดภูมิหมดปัญญา
จึงแต่งเอาไว้เช่นนั้น

ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจว่า การที่จะทำลายล้างตัวความฟุ้งซ่าน อย่าไป
ตกใจ อย่าไปตกใจ เป็นบารมีธรรมอันแก่กล้าที่สุดเลย สติของเรา ก็จะแก่กล้าขึ้น ถ้า
ความฟุ้งซ่านรำคาญใจไปกับอารมณ์ที่เรามองเห็นทางหทัยทวารตรงตั้งจุมุกหัก ตอน
ประพัตติธรรมกัมมัฏฐานใหม่ๆ นั้น เรียกว่าทุกคนนี้นะมันจะสะลึมสะลือ

หลวงพ่อก็เหมือนกันสะลึมสะลือ..มองไม่เห็นอารมณ์เลย ถ้าเราคิดเห็นไปทางภายนอก
มันจะเห็นไปคุยจู้จี้ กับคนโน้นคนนี้มันเห็น แต่จะน้อมมาหทัยประสาทของตนเองนี้ไม่สามารถ
ที่จะทำได้

หลวงพ่ोजึงใช้ความพยายามเพียรฟังถึงห้าปีเต็มๆ ถึงดิ่งมันเข้ามาได้ ในสองปีที่สุดท้ายนั้น สองสามปีที่สุดท้ายถึงกระนั้นก็ต่อสู้มันไม่ได้ ฟังถูกอยู่หรือ ฟังถูก แต่กำลังของอริยมรรคญาณของพระองค์นี่ คือกำลังสติทริยฌานของสตินั้นมันอ่อนเกินไป และวิธีที่จับความเกิดดับของความคิดได้นั้น คือว่าความคิดมันเกิดดับไป เกิดดับไป หลวงพ่อจับได้แล้วไม่ต่ำกว่าแสนครั้ง โททหลวงพ่อก็ไม่ได้ มันกลับตาลปัตรกันหมดเลย ไม่เหมือนอยู่ในคัมภีร์ มันกลับตาลปัตรไปหมด หลวงพ่ोजึงว่า เอ...! เขาอธิบายไม่เป็นของจริงซะแล้ว

ที่นี่ จะฟังตรงความคิด หรือวิญญานไม่ถูก

ต้องฟังตัวอธิบดีอารมณ์ที่เกิดเป็นทุกขใหญ่ไพรมหันธ์

จะถูกตัวเราหรือตัวเขาก็ช่าง จะถูกอารมณ์ไหนก็แล้วแต่

ปีสุดท้ายของหลวงพ่อ คือว่าคิดขึ้นมาถ้าเห็นอารมณ์ ก็ฟังที่ว่า เรียกว่าฟังเข้าใจเลย ทะยานเข้าใจ แบบไม่ให้ตั้งหลักเลยทีเดียว แบบไม่ให้ตั้งหลัก แต่กระนั้นมันก็ยังผลอนะ ทำไม่มันผลอ เพราะว่ามันเป็นภวนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันตั้งอยู่ไม่ได้ นานสักข้าง

คล้ายของสองอย่าง แท้ที่จริงสติกับตัวปรุงแต่ง คือความคิดปรุงแต่งมันก็เรียกว่า เป็นกฐูปเดียวกัน เป็นตัวเดียวกันก็ได้ แต่ว่าอยู่คนละสภาวะเข้าซ้อนกันไม่ได้ แค่อธิษฐานที บางคนก็จะไม่เข้าใจ การประพฤติกกรรมกัมมัฏฐานที่จะดับลงได้นั้น คือว่ามันเร็วมาก มันเร็วมาก พวกก็เลสเขาก็เร็วเหมือนกันนะ คือเป็นฉานสายฟ้าผ่าเหมือนกันพวกนั้น

แต่วิธีที่หลวงพ่อต่อสู้นั้น ความฟังชานของหลวงพ่อนี่อย่าบอกใคร บางทีน้ำตานี้ไหลลงในท้องไม่รู้ว่าวันละกี่ถึง ถึงขนาดนั้นละความฟังชานรำคาญใจ เรียกว่าเอากระจกมามองดูเงาของตนเอง เป็นตัวผีไปเลย เป็นถึงขนาดนั้นแหละ พวกท่านทั้งหลายได้ยินแล้วก็อย่าตกใจเรื่องเหล่านี้ ถ้าใครปฏิบัติธรรมเพียงแต่ว่าบรรลุลหรรณมเฉยๆ ไม่มีการต่อสู้กับอารมณ์นั้น อย่า อย่าหวังเลยในชาตินี้ อย่าหวังเลยจะพ้นทุกข์ได้ จะไปดับมันลงได้อย่างไร ไม่มีตัวตัดกัน ไม่มีตัวตัดกันอะไรเลย

ก็ขอให้รู้ว่ามันฟังชานมากเท่าไร ความเพียรของเราให้แก้กล้าขึ้น แก้กล้าขึ้นสติปัญญาของเราก็คล่องแคล่วขึ้นเหมือนกันนะตานี้ ด้วยความบากบั่นหวังว่าจะตายคาที่หรือว่าตายเอาดาบหน้าไม่ทอดย ถึงเราไม่ปฏิบัติธรรมหลวงพ่อก็คิดแล้วว่า อายุของหลวงพ่อกี่ปุนนี้แล้วก็คงจะตายเหมือนกัน ไม่อยากให้เกิดมาไม่อยากจะถือปฏิสนธิในท้องคนอื่น จึงหวังว่าจะเอาภพชาตินี้แหละเป็นภพชาติที่สุดท้าย แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้วิธีเท่านั้น ไม่รู้วิธี แต่ฟังถูกจุดอยู่

การปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อนั้นไม่เหมือนคนอื่น หวังจะฟังให้เห็นว่า ตัวไหนเป็นไสดา สกทาคามี อนาคามี หรืออรหนต์ มาบอกอยู่ตรงนั้น แต่วิธีทำรุนแรงมาก แต่บางครั้งบางขณะนั้น เรื่องทศนิยม หรือภาพ เรียกว่าเป็นภาพสะท้อนให้หลวงพ่อเห็นนั่นนะ เป็นภาพสะท้อนให้ตัวหลวงพ่อกับเห็นนี้ไม่รู้อีกี่ครั้ง หลวงพ่อก็ไม่อยากอธิบายในเรื่องนั้น ทั้งๆ ที่บางทีหลวงพ่อก็คปฏิบัติธรรมอยู่ในศาลาหรืออยู่ตามป่าช้า บางทีก็มีเสียงคนเดิน ก็ๆ ไกลหลวงพ่อก็ ไกลบ้างไกล

บ้างทำนองนี้ แต่หลวงพ่อก็เรียกว่ามันเลยผีแล้วตรงนั้น แต่ว่านี่กลัวอยู่ แต่ก็เรียกว่าไม่สะทก สะท้าน แต่รู้ไหมบางคนจะอธิบายเป็นเรื่องผี

ก็ให้เข้าใจว่า เป็นภาพสะท้อน หรือว่าเป็นการทศนิยมของตัวเองเอง เป็นอภิญญา อย่างหนึ่งของแต่ละคน มีทุกคน ก็ขอให้เข้าใจเอาไว้ อย่าไปปรุงแต่งเรื่องผีเรื่องสาง แท้ที่จริงนั่น คือว่า เป็นการปรุงแต่งอย่างละเอียดที่สุดเท่านั้นเอง

ที่นี้เวลาก็ใกล้เข้ามา หลวงพ่อก็จะอธิบายให้ฟังว่า

สำหรับพระโศดาลัยนั้นตัดตัวสังโยชน์ได้ ๓ ตัว

สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ๓ ตัวนี้พระโศดาลัยตัดลงได้

แต่ตัวกามราคะ ปฏิฆะนั้นยังอยู่ คือว่าความโกรธ กับราคะนั้นยังอยู่ หมายความว่าพระโศดาลัยนี้ เห็นว่าตัวเองนี้ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา อธิบายพอย่อยๆ ก็ว่า

ยังมีตัวเองเข้ารับรอง ไม่เป็นสุญญตวิโมกข์ ไม่ได้เป็นอนิมิตตวิโมกข์ ไม่ได้เป็นอัปปณิหิตวิโมกข์ แต่ประการใด ก็ขอให้เข้าใจ

สำหรับพระสกทาคามีนั้น ทำลายตัวสังโยชน์คือตัวราคะ กับตัวโทสะนั้น อย่างหยาบลง ได้

สำหรับพระอนาคามีนั้นทำลายสังโยชน์ทั้ง ๕ ตัวนั้น มาหนักที่ ๒ ตัว คือตัวราคะกับโทสะ นี้ คือว่าอย่างกลางเท่านั้น อย่างละเอียดยังเอาลงไม่ได้ ก็ขอให้เข้าใจตามนี้ ไม่อธิบายเหมือนใคร เพราะว่าพระอนาคามี ยังมีตัวอวิชชา คือความโง่เขลาที่ยังบังหน้าอยู่ อย่างละเอียด ยังนอนเนื่อง เป็นอนุสัยอยู่ ก็ขอให้เข้าใจเอาตามนี้

สำหรับคุณธรรมของพระอรหันต์นั้น รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา ทั้ง ๕ สังโยชน์นี้ ที่ผูกมัดใจสัตว์ ต้องเป็นอานุภาพของพระอรหันต์มรรค อรหันต์ผลเท่านั้น ถึงจะดับลงได้ หลวงพ่อยังกล้าเทศน์อยู่บางแห่งว่า สำหรับที่ว่าบรรลุใหม่นั้น ตัวสัญญาเวทิตนโรธนี้ กำลังทรง สภาวะเปล่งรัศมีอยู่นั้นะ ก็ยังเป็นฝ่ายสมณะอยู่ หลวงพ่อก็อธิบายถึงขนาดนั้น เพราะว่ายังไม่ มีญาณอันสุขุมคัมภีรภาพเกิดขึ้น นี้ก็ขอให้เข้าใจ เราอย่าไปตกใจเรื่องแค่นี้ วิปัสสนาญาณที่ แท้ที่จริงนั้น ก็คือโน่นแหละ อยู่ปลายห้วงขององค์ฌานสัญญาเวทิตนโรธ เปล่งรัศมีออกโน่นแหละ เปล่งรัศมี คือว่าอยู่ปลายห้วง ไม่ใช่ว่าตัดกระแสกันแล้วนั้นนะ

ตัดกระแสของอารมณ์หรือความคิดปรุงแต่งทั้งสติปัญญาณะ ให้ดับลงพร้อมๆ กันด้วยนะ ไม่ใช่ดับลงแต่ฝ่ายเดียว อันนี้ก็ขออย่าอีก เพื่อว่าจะหลงทิศหลงทางพวกนักปฏิบัติทั้งหลาย ให้ดับลงพร้อมๆ กัน

แท้ที่จริงเรื่องเขาว่า เอกจิต เอกธรรม คือว่าธรรมแท้มีหนึ่งเดียวนั้น มันก็ถูกของเขา มีหนึ่งเดียว แต่พวกนั้นเอาธรรมหนึ่งเดียวนั้นละเป็นพระนิพพาน

แต่หลวงพ่อบอกว่าเอากรรมหนึ่งเดี๋ยวนั้นละ ตัดหนึ่งได้นั้นละ ตัดหนึ่งได้ ก็เป็นบุญคุณวิโมกข์
ทันทีเลย เป็น นิพพานัง ปรมัง สุขญัง นิพพานนี้สุขจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์ เห็นไหมคน
อื่นเขาแปลว่านิพพานสุขไปเลย แต่เขาแปลไม่ได้ ทำไมถึงแปลไม่ได้เพราะเขาไม่มีสภาวะรับรอง

วันนี้ หลวงพ่อก็คเทศน์หนักไปหน่อย เพื่อว่าจะให้เข้าใจ กระทบใจถึงกระดูกดำพวก
บอดทั้งหลาย ที่เอาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาแล้วนะ แทนที่จะรับเอาโดยตรงไป
ประพฤติปฏิบัติก่อนที่จะเป็นเกจิอาจารย์สอนคนทั้งหลายนั้น เสือกอุตริไปเรียนเอาจากอาจารย์
องค์ไหนองค์นี้ ไปเรียนปริยัติแล้วก็หยิบเอาตามนั้นเฉยๆ อันนี้มันจะเป็นวิบากกรรมของท่านเหล่านั้น
แหละ แต่หลวงพ่อสงสารอยู่ แต่หลวงพ่อไม่มีกะจิตกะใจจะไปเหยียดหยามท่านหรอก แต่ว่า
สมเพชเวทนาท่านนั้นและหลวงพ่อก็คเทศน์เพื่อเชิดชูบูชาพระคุณขององค์เอกสัมพุทธเจ้า
สัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเท่านั้น ..นี่ก็ขอให้เข้าใจเอาไว้

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่หลวงพ่อขึ้นมาบอสร้างพระอินทร์ในปีนี้ก็หวังว่า
อยากจะได้ตัวแทนมาฝึกเป็นส่วนตัวบุคคล ให้เป็นแก่นสารเอาไว้ จะมีนักต่อสู้บ้างไหม หลวงพ่อบอก
ว่า อยู่ในโลกนี้จะมีนักต่อสู้ที่อยากจะดับลงได้ไหม

ตอนนั้นหลวงพ่อก็คไม่รู้หรือว่า โลกก็สุข กับโลกุตระสุข มันเป็นสุขอย่างไร หลวงพ่อก็คไม่
รู้ แต่มารู้แล้วในระยะเวลา มันห่างไกลกัน

พระพุทธองค์ยังทรงตรัสไว้ว่า การเป็นอยู่ของพระอรหันต์นั้น ผังทะเลด้านโน้นกับฝั่ง
ทะเลด้านนี้แหละ แลพื้นดินกับท้องฟ้าไกลกันฉนั้นใดนะ การเป็นอยู่ของพระอรหันต์กับปุถุชน ก็
ห่างไกลกันยิ่งกว่านั้น พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ มันห่างไกลกันยิ่งกว่านั้น แต่เรามองกันด้านผิวเผิน
ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพ่อก็คไม่ได้คิดว่าตัวเอง เป็นพระอรหันต์หรือเป็นอะไร หรือเป็นโสดา
สกทาคามี คือว่าหลวงพ่อก็คเป็นหลวงพ่อหลวงป้าธรรมดาเท่านั้น แต่สภาวะของหลวงพ่อก็คมี..มี
รับรอง

เดี๋ยวนี้องค์ฌานก็ยังมีเรื่องรับรอง

เขาหาว่าไม่รู้ ว่าที่อยู่ในพระไตรปิฎกนั้น เรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ นั่นเขาไม่รู้
เรียกว่าพระอรหันต์ที่ยังไม่ตายเขาว่า ถ้าตายแล้วเรียกว่า อนุปปาทิเสสนิพพานธาตุ เหล่านี้เป็นต้น
หลวงพ่อก็คแปลขึ้นมาใหม่ เรียกว่าพระที่ท่านออกเทศน์ออกธรรมพระอรหันต์บุคคลนั้น จะไปกิจของ
สมณะหรืออะไรก็แล้วแต่ อยู่วัดอยู่ป่าเป็นเรื่องของท่าน เรียกว่าอุปาทิเสสนิพพานปัญญา ก็
ขอให้เข้าใจเอาไว้, ตอนท่านเข้าฌานนั้นเรียกว่าอนุปปาทิเสสนิพพานธาตุ หรือสัญญาเวทิตินิโรภก็
ได้, ตอนท่านดับขันธคือพระอรหันต์ที่ตายไปแล้ว นั่นเรียกว่าท่านดับขันธบริณิพพานธาตุ อันนี้ก็
ขอให้เข้าใจเอาไว้ ท่านทั้งหลาย วันนี้หลวงพ่อบอกอธิบายเรื่องจุดใหญ่ คือความพึงชำนราคาญใจ ไม่
ต้องกลัวเลย มอบกายถวายชีวิตถ้าใครทำได้ จะมีไหมหนอมมนุษย์ ในแผ่นดินนี้ จะกล้าถึงขนาด
นั้น จะกล้าหาญชาญชัยบากบั่น ต่อสู้อย่างที่ว่าพระมาละกะพรานไพร่นั้น ท่านยังทำได้ถึงขนาด

นั่น วิบากกรรมถึงจะตามทันท่านขนาดไหน (ก็ไม่ย่อท้อ) เพราะเป็นวาระเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้าย
นั่น

ตัดสินใจก็ได้ ไม่ว่าจะหญิงไม่ว่าชายทำได้ทั้งนั้น ถึงได้ทั้งนั้น

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นหลวงพ่อรู้ดี ถึงหลวงพ่อกจะออกเทศน์ออกธรรมจนเสียงจะไม่มีสักปาน
ใดก็ตามจนเสียงจะไม่มีสักปานใด ชาวโลกเขาก็ไม่ยินดีหรืออก ไม่ยินดี เพราะว่าของจริงของวิเศษ
นะ ของจริงของวิเศษ ใครจะอยากได้ เขาไม่รู้ เพราะว่าเขายังติดอยู่นั้นแหละ เมื่อไหร่หนอหมูแรงแรง
ถึงจะกลับใจ หลวงพ่อกก็ยังคงเคยเทศน์ นั้นละ กลับใจไม่ได้ คือว่าติดอยู่ในเนื้อหนังมังสาซึ่งกันและ
กัน หาว่าเป็นสุขอยู่ในนั้นแหละแท้ๆ มีตั้งแต่ยาพิษอยู่ในนั้นเนื้อหนังมังสาทุกชิ้นส่วนอยู่ในร่างกาย
ไม่ว่าหญิงหรือชายนะ

ให้หลวงพ่อนึกเดี๋ยวนี้ก็ได้ จะเป็นสาวสวยเทพให้เทวาเมืองสวรรค์ชั้นไหนก็แล้วแต่มอง
ทะลุปรุโปร่งเข้าไปไม่มีอะไรเลย เรียกว่าเป็นส่วนที่เดินได้ก็เดินได้ มีแต่สิ่งสกปรกโสโครกเท่านั้นอยู่ใน
นั่น ไม่มีตัวตนสัตว์บุคคล ตัวตนเราเขาอะไรเลย

ที่นี้หลวงพ่อกจะย่อเข้ามาให้ดู เหลือแค่ ๒ อย่าง กาย กับ ใจ

เอาอย่างเดียวกันปฏิบัติ ถ้าผ่านพ้นมาแล้วก็มีมาตรฐานเบื้องต้น ก็มาต่อสู้อันอยู่จุดปรุงแต่งอย่าง
เดียว จุดปรุงแต่ง คือว่ามันสั่งให้เราทำนั่น มันสั่งให้ร่างกาย อันร่างกายอันกว้างศอกยาววานั้น
เป็นอารมณ์ของความคิดทั้งนั้นเลย ทั้งตัวคนอื่นและตัวเราด้วย ก็ขอให้เข้าใจเอาตามนี้

วันนี้หลวงพ่อกจะขออย่าให้เข้าใจ ทุกส่วนสัดของร่างกายเรา ทุกสัดส่วนเลยที่เดียว
นอกจากการปรุง นี่แหละก็เป็นอารมณ์ของจิตเท่านั้น ไม่ว่าแขน ว่าขา ว่าคน เรียกว่าอาการ ๓๒
อะไรก็แล้วแต่ เรียกว่าเป็นอารมณ์ของความคิด เป็นอารมณ์ของจิตทั้งนั้นเลย ทั้งตัวเราทั้งตัวเขา
ด้วย ทั้งตัวคนรักคนชังทั้งหมดเป็นอารมณ์

ถ้าใครดับจิตลงได้แล้วนั่น นั่นแหละคือตัวสมุทัย ตัวเหตุพาใจให้เป็นทุกข์ ถ้าดับลงได้
แล้วนะถ้าดับลงได้แล้วตัดกระแสภพกระแสนาติลงได้แล้ว

**นี่หลวงพ่อกขออย่าอีกว่า ตัวกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหานั้นมันเกิดมาจากไหน
มันก็เกิดจากการปรุงแต่ง คือเกิดมาจากความคิดทั้งนั้น**

เกิดจากความคิด

นิโรธก็คือดับความคิด

เมื่อความคิดไม่มีไปปรุงแต่งหามันนะ

เมื่อไม่มีจิตมีใจแล้วไซ้รึ้นนั้น ก็เลสมันจะมาจากทางไหน

และความทุกข์นะมาจากไหน ทุกข์จากกิเลส ทุกข์อยากคิด อยากได้ อยากอะไร อยากเสพสม
พนมพันธุอะไรเหล่านี้เป็นต้น เรียกว่ากามสุขัลลิกานุโยคนั้นแหละ มันจะเกิดมาจากไหน หลวงพ่อก
ยังมองไม่เห็นทางเลย อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ที่หลวงพ่อบรรยายวันนี้ ก็เพื่ออยากให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ ก็ไม่มีแทรกคำโคลงคำกลอนอะไรเลย เพราะว่าหลวงพ่อก็นั่งเหนื่อยๆ อยู่ ย้ำเพื่อไม่อยากจะให้หลงทาง ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจว่า การบรรยายธรรมวันนี้ว่าเรื่องของหลวงพ่อก็เรียกว่านักหลวงพ่อดมกรรม เรียกว่านักหลวงที่สุตนั้นละ คือว่าประณามไปในตัวด้วย ประณามแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราไปในตัวด้วย เรียกว่าฉาบฉวยเท่านั้น หลวงพ่อสมเพชรเวทนา

เมื่อถึงที่สุดจุดหมายแล้วหลวงพ่อจึงบอกถูกทางได้

เสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้นแหละ จะตัดพินาศขาดกระเด็นให้ได้จริงๆ

เมื่อตัดลงได้แล้วไม่ใช่ว่านั่งที่อยู่อู้อยู่เฉยๆ อย่างพวกเขาพูดกัน

(เรื่องสภาวะให้ฟังเอาจากม้วนอื่นเทศน์ไว้เรียบร้อยแล้ว)

ม้วนนี้เพียงว่าจะเตือนสติของพวกท่านเท่านั้น คือว่าอย่าให้ระแวงเรื่องหลวงพ่อขึ้นมาอยู่ก็ดี หรือเรื่องหลวงพ่อดีให้เข้ากรรม แท้จริงหลวงพ่อก็ไม่ได้จัดให้เข้ากรรม เป็นการสมมุติใจ นี่เป็นการสร้างบารมีแต่เบื้องต้นไป

อันนี้หลวงพ่อก็นึกภูมิใจด้วย ที่นี้ก็ขออย่าให้ตีเถียงกันว่าเข้าอย่างนั้นอย่างนี้ คำพูดแต่ละคำอย่าลืมนะว่าหลวงพ่อก็ไม่รู้ อยู่ทีวัดไหนก็แล้วแต่ ก่อนที่จะจากกันใกล้จะออกพรรษาแล้ว วันนั้นหลวงพ่อก็จะพูดเปิดอกให้ดูว่าใครคิดอะไรกับหลวงพ่อบ้าง ทั้งที่หลวงพ่อก็นั่งจะพูดยิ้มแย้มแจ่มใส เรียกว่ามีเจตนาดี มาโปรดที่แท้จริง ทำไมจึงพากันคิดอย่างนั้น

ที่นี้หลวงพ่อก็จะขอให้ไม่ให้ให้เป็นบาปเป็นกรรมสักคนเดียว หลวงพ่อนึกขำอยู่ เออ..พูดกัน อย่างนี้ว่าหลวงพ่อก็ไม่รู้

ในท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อสมเพชรเวทนาทุกคน ก็ขอให้เข้าใจว่าหลวงพ่อก็ไม่มีอคติลำเอียง เห็นไหมเหมือนมีคนมาขอร้องให้หลวงพ่อกำลังนั่งยังงี้ให้ได้คนเดียวนี้ หลวงพ่อก็คงไม่ได้ เพราะว่าหลวงพ่อรักทั้งแผ่นดิน ไม่ว่าจะอยู่ที่วัดบ่อสร้างพระอินทร์ของเรา หรือที่อื่นหลวงพ่อก็ต้องรัก คือว่าเมตตาเท่ากัน จึงจะเรียกว่าสาวกของพระองค์ที่แท้จริงได้ จะไปรักคนโน้นซึ่งคนนี้อยู่ มันจะถึงที่สุดจุดจบพรหมจรรย์ได้อย่างไรกัน เป็นโลกธรรม ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ นิินทาอะไรเหล่านี้เป็นต้น ไม่มีใครหรอกที่จะไม่ถูกนิินทา หลวงพ่อก็นั่งเรียกว่าไม่รับเอาทั้งนั้นเลย

ถ้าหลวงพ่อก็ไม่รับมันจะเป็นของใคร ลองนึกดูซิ ไฟกองนั้นจะเป็นของใคร มันก็เป็นของพวกนั้นแหละ ก็ขอให้เข้าใจ ที่ผ่านๆ มานี้ หลวงพ่อก็ไม่ถือสาอะไรเลย เพราะว่าป็นวิสัย แม้พระศาสดาก็เหมือนกัน พระองค์ยังทรงตรัสไว้ว่า พระองค์เมตตาพระราหูล กับพระเทวทัตเท่ากัน เห็นไหม นั้นถึงขนาดนั้นแหละ

ฉะนั้น การบรรยายในวันนี้ ก็ขอให้ทุกท่านทั้งหลาย จงน้อมรับเอาแต่สังฆธรรมของพระองค์เข้าไป
ประยুক্তิจิตใจของตน ให้ประพฤติธรรมกรรมฐาน ให้พ้นทุกข์ทางใจ มาตรแมนว่าท่านทั้งหลายนั้น

ปรารถนาถึงความพ้นทุกข์ในชาตินี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลาย

จงประสบถึงความพ้นทุกข์

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วย..เทอญ ฯ

สัตบุรุษเอาดวงตาเห็นธรรม

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโถ

อันธขัย	ในตัวพระ	อรหันต์
พระองค์ท่าน	เรียกผ้า	กาสาวพัสดร์
ในยุคนี้	มีพัดพลั่ว	ปลิวสะบัด
ตามทุกวัด	มีผ้าเหลือง	สีเรื่องรอง
แต่ขัดข้อง	หมองอย่างไร	มิได้รู้
ใจหดหู่	ดูผ้าพระ	อรหันต์
คนก็ชม	ห่มผ้าเหลือง	รุ่งเรืองกัน
ปัจจุบัน	อรหันต์	ดันไม่มี
ยุคกาลิ	คงมีค่า	แต่ผ้าเหลือง
พระทั้งเมือง	เรื่องขงชัย	ใครจะฝัน
พระนุ่งเหลือง	สีเรื่องรอง	ครองทุกวัน
หรือพากัน	ดันนั่งเล่น	เห็นว่างาม
หรือตักวาม	มันตามเผา	จนเมาบ้า

ลี้มคุณค่า ฝ่ายธงชัย อรหันต์
ไม่นึกอายุ ชายผ้าเหลือง ทั้งเมืองกัน
หม่มทุกวัน ดันไม่อายุ ชายชาติปลอม

จากหลวงปู่สาวกโลกอุดร

การแต่งกลอนนั้นก็บอกไว้ทุกม้วนนั่นแหละก็ไม่ได้แต่งขึ้นเพื่อสละสลวยเหมือนสุนทร
ภูแต่ประการใด คือแต่งขึ้นเพื่อว่า เป็นข้อคติเตือนใจ หรือประกอบกับการลีลาเทศนาโวหาร
เท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ ไม่ได้แต่งเอาดิบเอาดีแต่ประการใด ความหมายในบทกลอนนี้ก็จะ
บ่งบอกแล้วว่า

อันธงชัยในตัวพระอรหันต์...นั่น

พระองค์ท่านเรียก...ผ้ากาสาวพัสดร์

ซึ่งเป็นธงชัยของพระอรหันต์

ในยุคนี้อ...มีพัดพลีวปลิวสะบัด

ตามทุกวัด...มีผ้าเหลืองสีเรื่อรง...

ทำยังไงไม่รู้ ในยุคปัจจุบันนี้

แต่ขัดข้องหมองอย่างไร...มิได้รู้...หลวงปู่ก็ไม่รู้เหมือนกันยุคปัจจุบันนี้ ไม่เหมือนครั้ง

พุทธกาล

ใจหดหู่...ดูผ้าพระอรหันต์...ที่เราหม่มทุกวัน ภิกษุสามเณรหม่มทุกวันนั้น ก็เป็นผ้าธงชัย
ของพระอรหันต์

คนก็ชมหม่มผ้าเหลืองรุ่งเรืองกัน

ปัจจุบันอรหันต์ดันไม่มี ...มีอยู่ มีอยู่ มีอยู่

คือหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล คนนี้

ยังมีอยู่องค์เดียว ในประเทศไทย หรือในโลกนี้ หลวงปู่ได้ประกาศไปแล้ว นั้น ไม่ขึ้นคำ
แต่ประการใด เพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาให้องค์เอกสัมพัญญูสัมมาสัมโพธิญาณ ที่
พระองค์ตรัสรู้เองได้โดยชอบนั่นเอง

หลวงปู่จึงใช้ความกล้าหาญชาญชัย ให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัยของพระองค์ เพื่อ
สืบต่ออายุพระพุทธศาสนาในด้านมรรค ผล นิพพาน ให้กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง จะได้หรือไม่ได้
นั่น ก็เป็นที่ว่าตามยุคตามสมัย

ยุคกาลิ.. ก็คือยุคนี้แหละ ..คงมีค่า...แต่ผ้าเหลือง

พระทั้งเมือง...เรื่องธงชัยใครจะฝัน

พระนุ่งเหลืองสีเรื่อรง..ครองทุกวัน

หรือพากัน...ดันนั่งเล่นเห็นว่างาม

แต่ปัจจุบันนี้ส่วนมากแล้วเป็นเช่นไร ก็จะไปตามนั้น คือว่า ยุคมีตบอดชะแล้ว จึงเอาผ้าที่ว่าเป็นธงไชยของพระอรหันต์นั้น มาห่มพริ้วๆ ไปเลยว่างั้นเถอะ เรียกว่าห่มแล้วก็ยังไม่พอ ปฏิบัติไปคนละทางหมางใจกันไปชะด้วยเรื่องขงเรื่อง ไม่ว่าจะในด้านปริยัติกิติ ในด้านปฏิบัติกิติ ชัดชั่งไปหมด ไม่เหมือนกันสักสำนักเลยทีเดียว ในยุคปัจจุบันนี้ เรียกว่างมมายกันเหลือเกิน

หรือน้ำกามมันตามเผา...จนเมาบ้า พวกหัวโล้นๆ ยุคปัจจุบันนี้นั้นแหละ วาตะของหลวงปู่สาวกโลกอุดรทำไมจึงเป็นเช่นนี้ จึงจะบอกต่อไปภายหน้า อยู่ในม้วนนี้แหละ

ลืมนคุณค่า..ผ้าธงชัย(ของพระ)อรหันต์ นั้น...ลืมนไปหมดเสียเกลี้ยง

ไม่นึกอายุ..ชายผ้าเหลืองทั้งเมืองกัน

หม่มทุกวันดันไม่อายุ..ชาติ..ปลอม

เมื่อเราบวชเข้ามาแล้ว บรรพชิต..แปลว่าผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

ภิกษุ...แปลว่าผู้ขอ อะไรเหล่านี้เป็นต้น ไม่เห็นภัยในวัฏสงสารหรือไงก็ไม่รู้

นั่นแหละยุคปัจจุบันนี้ เรียกว่าจึงปฏิบัติธรรมกันไปคนละทิศละทาง ไม่รู้ว่าเป็นเช่นไร จึงจะไปเช่นนั้น

แต่ที่เขาทำสังคายนาเอาไว้อยู่ประเทศศรีลังกาประมาณปี พ.ศ. ๔๕๐ นี้เอง ก็เพราะสมัยนี้เรียกว่าหมดสมัยพระอรหันต์เสียแล้ว ประมาณปี พ.ศ. ๕๐๐ ก็ตรงกับที่วานั้นแหละ พระพุทธศาสนาได้เข้ามาเผยแผ่ในเมืองไทยพอดีในยุคนั้น

นั่นแหละเมื่อหมดสมัยพระอรหันต์ลงไปแล้ว พวกนักปฏิบัติธรรม หรือพวกเรียนธรรมทั้งหลาย เรียนศัพทบัญญัติกิติ หรือเรียนด้านปริยัติตั้งแต่ ตริ โท เอก ถึงที่ว่า มหาเปรียญ ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ ถึง ๑๐๐ ก็ช่าง ก็เป็นเช่นนั้นแหละ เรียนตามบทบัญญัติ ศัพทบัญญัติเท่านั้น จึงเป็นที่ว่าแหวกว่ายออกจากวัฏสงสารไม่ได้เลย

ในยุคปัจจุบันนี้ จึงจะเห็นได้ว่า ปฏิบัติธรรมกรรมฐานมีหลายวิธี หลายรูปแบบชะด้วยต่างสำนักก็อดอ้างของตัวเองว่าถึงทั้งนั้นเลย ถึงพระอรหันต์ นั้นแหละไม่รู้ถึงอิท่าไหน บางสำนักก็ใช้ศัพทที่วานั้นแหละ พระธรรมเปิดโลก ก็มี เป็นศาสดาไปชะเลย อะไรทำนองนี้ จิปาถะ ต่างๆ นานา โดยเฉพาะ อย่างยิ่งที่นี้ ม้วนนี้ก็จะขึ้นต้นชะก่อนว่า

นั่นแหละ นักปฏิบัติธรรม หรือผู้เรียนฝ่ายปริยัติกิติ จึงถูกหลอกไปทั้งหมดเสียเลย ถูกหลอก

คือผีธรรมชาติที่เขาหลอกไม่ได้ ธรรมชาติตัวนี้เป็นเช่นไร ธรรมชาติตัวที่วานั้นแหละติดมาแล้วอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกก็มี อยู่ในวิสุทธิมรรคก็มี ที่เขาว่าความคิดเกิดจากหัวใจ ด้านซ้าย เหล่านี้เป็นต้น เรียกว่าหัวใจมี ๔ ห้องด้วยซ้ำไป เช่นอาจารย์ประเดิมก็ขอภัยที่เอ่ย

นาม ที่เขาแต่งไว้เช่นนั้น ที่ว่าสายรูปนามเสียด้วย และสายพองยุบก็เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ อย่าลืมนะว่าจบญาณ ๑๖ มาโดยตรงทีเดียวเลย

ก็จบที่ว่า วิธีความคิดหรือจิตใจเกิดจากหัวใจด้านซ้าย มาโดยตรงเลยทีเดียว นั่นแหละ คนจึงแหวกว่ายออกจากที่ว่า นิमितลลอกนิमितลลอนหัวใจด้านซ้ายไปไม่ได้เลย จึงปฏิบัติธรรมไม่ถึงไหน ถึงอยู่หรือก ถึงตัวไหน ก็ถึงศัพท์บัญญัติเท่านั้น ไม่ได้บรรลุถึงที่ว่า อริยมรรคอริยผล ตั้งแต่ว่า โสดา สกทา อนาคามี หรือพระอรหันต์แต่ประการใดในยุคนี้ ถึงเหมือนกัน ถึงเหมือนกัน ถึงที่ว่า พระโสดา พระสกทา พระอนาคามี พระอรหันต์ ถึงตามตัวหนังสือ แต่ไม่ได้ถึงโดยสภาวะแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ข้ามีหน้าบางสำนัก บางเหล่าบางกอก ก็เรียกว่าที่ว่าความคิดเกิดจากที่ว่าหน้าท้องว่า จันเถอะ เหนือสะดือขึ้นมาสองนิ้วว่างั้นเถอะ หรือนิ้วเดียวก็ไม่รู้จะ เออ อาจจะเป็นนิ้วเดียวอะไรทำนองนี้ ความคิดหรือจิตใจมันเกิดจากตรงนั้น เรียกว่าศูนย์ เขาว่าศูนย์ธรรมหรืออะไร หลวงปู่ก็ลืมไป ต้นธาตุต้นธรรม เกิดจากตรงที่ว่าหน้าท้อง เขาว่าอย่างนั้นนะ

ที่นี้มันวันนี้ก็จะพูดให้เป็นที่ว่านั่นแหละ เผลอจี้ก็ไปเสียเลย ถ้าสมมติว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้แสดงธรรม ที่ว่านี่มๆ ว่าจันเถอะ

"เออ...ขอให้ชาวโลกทั้งหลาย ผู้ที่มาประพฤติธรรมกรรมฐาน ตามแนวทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั้น จงใช้วิจารณ์ญาณให้ถูกต้องด้วยเถิด อย่าเข้าใจว่าความคิดหรือจิตใจเกิดที่หน้าท้องเลย อย่าเข้าใจว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้ายเลย" อะไรทำนองนี้ พูดเพราะฟังรื่นเริงหูสีกปานใดก็ตาม เขาคงไม่เชื่อเป็นแน่แท้ เนาะ มันก็เป็นเช่นนั้น

ที่นี้ หลวงปู่เทศน์มุ่มนวลชวนฟังมานานแล้ว แต่ลีลาเทศนาโวหารของหลวงปู่สาวกโลกอุดรเป็นเช่นนั้น เรียกว่าเป็นลีลากระหนาบเสียเลยตานี้ นั่นแหละ นั่นแหละ คนที่ฝืนธรรมชาติลลอกไม่ได้ ตัวลลอกนั้นคือว่าความคิด สมมติว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย หรือว่าจิตใจเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ธรรมชาติตัวนี้มันลลอกเอาเหลือหลายทีเดียว เรียกว่าลลอกจนกระทั่งที่ว่า ลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ข้ามีหน้าปุ่ยาตาหวัด ของเรา ก็บอกว่าความคิดหรือจิตใจเกิดจากหัวใจด้านซ้าย นั่นละ เขาจึงว่าคนอกหักหรืออะไรทำนองนี้ ก็เป็นเช่นนั้นแหละ

ที่นี้ คนที่จะฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ นั่นไม่ใช่คนธรรมดาเสียแล้ว ครั้งพุทธกาลก็เหมือนกัน ที่ว่านั่นแหละ ทั้งชมพูทวีปเขาก็เชื่อว่าความคิด พวกฤๅษีชีไพรนะ ความคิดหรือจิตใจเกิดจากหัวใจด้านซ้ายทั้งนั้นเลย นั่นแหละ มีแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเท่านั้น ที่ได้มาตรัสรู้ รู้แจ้งแทงตลอด พระองค์ยังตรัสว่า **มิดวงตาเห็นธรรม** แหม ดีเหลือเกินเนาะ นั่นแหละ ก็เริ่มต้นเสียเลย ตานี้ นั่นจะเข้าไปนิดหน่อยเสียแล้ว

ทีนี้ ก็จะมาประกาศให้ชาวโลกรู้เลยทีนี้ ทั่วแคว้นแดนไทย หรือทั่วจักรวาลเลยทีเดียว ทั่วโลกเลยทีเดียวนั่นแหละ

มีใครเล่าหนอ ที่จะฝ่าฟันอุปสรรค หนีตัวหลอก นิमितหลอก นิमितหลอนตามธรรมชาติ ตัวนี้ไปได้ เห็นท่าจะไม่มีเสียแล้วในยุคปัจจุบันนี้ มีอยู่หรือ ก็บอกแล้ว คือ หลวงปู่สาวกโลก อุดรคนนี้นั่นเอง นั่นแหละ ถ้าความคิดนะ จิตใจ สำนึกไหนก็แล้วแต่ว่า

ความคิดเกิดจากหน้าท้อง หรือว่าจิตใจมันอยู่หน้าท้อง ต้นธาตุต้นธรรมมันอยู่ตรงนี้
ทำไม จึงเหลือบตาใน ลงไปมองที่หน้าท้อง

ทำไมจึงไม่เอาหน้าท้อง ตรงกองขี้กองเยี่ยวนั่นเพ่งชะเลยมิติรี

นั่น.. คำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร เพื่อเตือนใจให้ชาวโลก คือชาวพุทธ ให้หันมารับรู้ด้วยว่าเป็นเช่นไร นั่นแหละ พวกเริ่มต้น ยังไม่ได้เข้า ป.ชี้ไก่ ด้วยเข้าไป เห็นไหมที่พูดเช่นนั้น

เรียกว่าความคิดหรือจิตใจเกิดจากหน้าท้อง

เอากองขี้กองเยี่ยวนั่นรี ไปตรัสรู้เป็นพระอรียเจ้า

เห็นไหม มันไม่ถูกมันไม่ต้อง เรื่องเหล่านี้หลวงปู่สาวกโลกอุดรจำเป็นต้องเข้าปกป้อง พุทธคำสอนเอาไว้ จะกระทบกระเทือนไปถึงสำนึกไหนนั้นก็แล้วแต่ หมายความว่าเขาทำผิดไปแล้ว ทำไมจึงกลับใจไม่ได้ เพราะถูกธรรมชาติหล่อหลอมเอาไว้เช่นนั้น ธรรมชาติตัวหลอกนะ ไม่ใช่ธรรมชาติตัวจริง ก็เป็นเช่นนั้นแหละ

หลวงปู่ก็ยังบอกเพิ่มเติมอีกว่า พวกที่ว่าเอาหน้าท้องที่ว่าความคิดหรือจิตใจเกิดจากหน้าท้องนั้น ไม่ต้องเหลือบตาใน เรียกว่าตาในคือว่าหมายถึงไม่ใช่ตาเนื่อ นะ ลงไปเพ่งแต่ประการใดหรือ เอาที่ว่ำนั่นกองขี้กองเยี่ยวนั่น กองขี้อยู่ในท้องของตนเองนั่น ตรัสรู้เป็นพระอรียเจ้าชะเลยมิติรี นั่น ก็บอกให้รู้ถึงขนาดนี้ ม้วนนี้ จะให้เป็นประโยชน์ต่อที่ว่าชาวพุทธทั้งหลายให้ดู ไม่อยากให้มชิง หลวงปู่สาวกโลกอุดรแสดงธรรมด้วยความเมตตาปราณี ถึงสุ้มเสียงของหลวงปู่สาวกโลกอุดรเป็นเช่นนั้นก็ตาม ก็บอกโดยตรง

ทีนี้ ฝ่ายที่ว่าความคิดเกิดจากที่ว่ำนั่นแหละ เรียกว่าหัวใจด้านซ้าย ก็อีกแหละตานี้ แหมเด็ดเอาเหลือเกิน ทีนี้ธรรมชาติตัวนี้ก็เหมือนกัน มันหลอกหลวงปู่สาวกโลกอุดรมาหลายฟ้าหลายปี เช่นเวลาที่เรารู้ว่าเรารู้หรือให้ เรียกว่ามันก็ตื่นต้นใจ มาอัดที่รู้คอตรงนี้แหละ มันเลยฝ่าฟันอุปสรรคตรงนี้ผ่านพ้นไปไม่ได้เลย คนยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งประกาศตนเอง หรือว่าเข้ามา ทุ่มหม่ผ้ากาสาพัสตร์ของพระองค์นั้นไซ้ จึงที่ว่าไม่กล้าตัดสินใจออกไปได้เลย

ทั้งๆ ที่กาลามสูตรพระองค์ตรัสไว้เช่นไร แต่เขายังติดอยู่ในตัวหนังสือ ที่เขาทำสังคายนาลอกเอาไว้ อยู่ที่ประเทศศรีลังกา คำว่าพระอรธกถาจารย์ที่เห็นอย่างนั้น พระอรธกถาจารย์นั้น ก็คงอยู่ที่ประเทศศรีลังกานี้แหละ ไม่ได้อยู่ที่ว่าตอนสังคายนาสัมัยครั้งที่ ๑

ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ แต่ประการใด แต่ครั้งที่ ๔ ที่ ๕ ที่ว่าพระอรหันต์หมดลงแล้ว พระอริยเจ้าครั้ง แต่ปางก่อน จึงไม่รับรองการทำสังคายนาครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๕ หรือครั้งที่เท่าไรที่ผ่านมา พระ อริยเจ้านั้นท่านไม่รับรองแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ นั้นแหละ ทุกสำนักในแหล่งหล้าฟ้า ดินนี้ จึงแหวกว่ายไปไม่ได้เลย สมมติว่าเห็นไหม ตรงที่ว่าตอนที่ฟ้ามันผ่านนั้น เรียกว่าเสียง เปรี๊ยะเข้ามานั่นนะ ได้ยินเสียงโกล้อๆ หรือโกลซึกหน้อย ก็ช่าง เรียกว่ามันก็ตกใจ เรียกว่า ธรรมชาติตัวหนึ่ง มันวิ่งชนหัวใจด้านซ้ายแทบจะช็อคตาย ถึงขนาดนั้น แหละ คนจึงเข้าใจว่า ความคิดเกิดจากที่ว่าหัวใจด้านซ้าย เห็นไหมตรงนี้

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายนั้น อย่าฟังปฏิบัติธรรม

หลวงปู่เคยบอกมาแล้วหลายครั้งหลายครา

ต้องหาจุดหยุดหายใจได้ซะก่อน จึงเริ่มปฏิบัติธรรม

จึงจะถูกต้อง อย่าไปงมงาย ช้ามีหน่ออิตาเว่ยหล่าง ฮวงโป นั้นแหละ เห็นไหม ตอน หนึ่งหลวงปู่ยังจำได้ ก็จะมีพูดอีกว่า เห็นไหมเรียกว่านั่นแหละ มีคนไปถามพระเหมือนกันนะ บอกว่าผมมีบาป ถ้ามเว่ยหล่างนะ ช่วยล้างบาปออกจากใจให้ผมด้วย

อิตาเว่ยหล่างก็บอกว่า เอาใจออกมาดูซิ เราจะล้างให้

นั่นเห็นไหม อิตาโง่เขลา เรียกว่าอิตาเว่ยหล่าง เขายังเชื่องมกายอยู่ทั่วแคว้นแดนไทย ขณะนี้ ซึ่งมีเจ้าคุณองค์หนึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังก้องฟ้าเมืองไทย เขาเข้ามาเผยแพร่อยู่ในประเทศ ไทย จนที่ว่ำนั่นแหละ ผู้ที่เรียกว่าปัญญาชนทั้งหลายนั้น เขาก็หันไปเลื่อมใสของจอมปลอม เช่นนี้หรือ เรียกว่าเป็นปรัชญาที่ดี อภิปรัชญาที่ดี ไม่เข้าข่ายในพุทธคำสอนที่แท้จริงแต่ประการ ใดเลย หลวงปู่จึงปฏิเสธทันที

นั่นแหละ อีกประการหนึ่งนั้น ทำไมเล่าหนออยู่ยุคปัจจุบันนี้ เขาสอนกันเช่นนี้ไปแล้ว ปู่ ย่า ตา ทวด ก็สอนเช่นนั้น ทำไมหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ จึงปฏิบัติธรรม ให้เห็นที่ว่าการ เกิดขึ้นถึงความคิดและจิตใจ อยู่ตรงดั่งจุมูกหัก หมายถึงว่าหยุดหายใจได้

ที่นี้ จะขอย้อนเข้ามาซะหน่อย นั้นแหละ ทำไมจึงมีคนเดียวเพียงแค่นี้ หลวงปู่จะบอก ให้ ด้วยอานุภาพขององค์พระธาตุพนม ด้วยอานุภาพขององค์เอกสิทธิ์ปัญญสัมมาสัมโพธิ ญาณ ที่พระองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้ว

ดอกบัวดอกนี้มีนามว่า หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมมปาโล

จึงบานสะพรั่งขึ้นอยู่ที่วัดปานาเบ็ญ ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ก็ขอ อภัยด้วย ทั้งๆ ที่ไม่มีครูบาอาจารย์เป็นตัวบุคคลในยุคปัจจุบันนี้ เรื่องเพ่งฌานอยู่ตรงดั่งจุมูก หักนี้ ทำไมหลวงปู่จึงทำได้ ตรงนี้เรียกว่าเป็นจุดพิเศษเลยทีเดียวนั้น เรียกว่าไม่มีใครกล้าหาญ ชาญชัย ที่จะแหวกว่ายออกไปได้เลย ครูบาอาจารย์สอนอย่างไร ก็มโง่งอยู่เพียงแค่นั้น อย่า ลืมว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ เกิดมาในชาตินี้จะไม่มอบชีวิตให้แก่ใครเป็นแน่แท้ จะขอมอบ กายถวายชีวิตต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรงเลยทีเดียวนั้นแหละ ทั้งนี้และ

ทั้งนั้นไม่ได้หมายความว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ได้ดูหมิ่นดูแคลน หรือว่าจ้วงจาบครูบาอาจารย์ผู้สอนธรรมเบื้องต้นแต่ประการใด ก็เรียกว่าเคารพเชิดชูบูชาท่านอยู่เสมอ เมื่อท่านสอนไม่ถูกจุดแล้วก็เป็นเรื่องของท่าน หลวงปู่ไม่ได้จงเกลียดจงชังครูบาอาจารย์ในฝ่ายเบื้องต้นแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

นั่นแหละ ผู้ที่จะแหวกว่ายออกได้จริงๆ นั้น ก็คือผู้ที่มีบารมีอินทรีย์อันแก่กล้า หมายถึงว่าเกิดมาเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิดที่แท้จริงลงได้ จึงจะแหวกว่ายออกไปได้ พุดตรงๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั้น เรียกว่าอภิญาญาเจตสิกของพระองค์นั้น ยังครองจักรวาลอยู่ในยุคปัจจุบันนี้ ถ้าใครทำถูก เรียกว่าทำจริงทำจัง เรียกว่าเอาเป็นเอาตายจริงๆ นั้น พระองค์จะดลบันดาลเข้าให้ เห็นไหม ที่นี้ พระองค์ดลบันดาลเข้าให้คล้ายๆ แม่เหล็ก ตานี้ หลวงปู่จะพูดเปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐาน การต่อสู้กับอารมณ์อยู่ที่มโนทวาร ตรงตั้งจุมุกหักนั้นคล้ายๆ แม่เหล็กเขาดึงดูด หินไปไหนไม่ได้เลย ตานี้ หินไปไหนไม่ได้เลย ตานี้ ทั้ๆ ที่ผ่านพ้นมาแล้ว ญาณ ๑๖ ก็ดี เรียกว่าจะไปกำหนดทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ตามเดิมนั้นไม่ได้ซะแล้ว เขาเผาจนเอาอย่างยิ่ง เรียกว่าจะให้ล้มให้ตายจริงๆ

นั่นแหละจึงจะเกิดเป็นมโนภาพ เรียกว่าเป็นอารมณ์ที่ว่าเข้าเผาจนเผาผลาญราญรอนอยู่ที่หทัยทวารการปรุงแต่งตรงตั้งจุมุกหักของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล สมัยประพฤติธรรมกรรมฐานนั้น อยู่ที่ว่าแทบจะให้ตายให้ได้ ว้างน้เถอะ ถึงขนาดนั้นแหละ

หลวงปู่จึงตัดสินใจ แหวกว่ายออกจากตัวหนังสือศัพทบัญญัติ ที่เขาจารึกไว้ผิดๆ นั้นทันที เห็นไหม นั่นแหละ กาลามสูตรพระองค์ตรัสไว้แล้วอย่าไปเชื่อตามครูบาอาจารย์ อย่าไปเชื่อตามบุคคล อย่าไปเชื่อตามที่ว่าตรรกะ หรือว่านั่นแหละ ความรู้ที่นึกคิดเอาเองนั้นนะ พระองค์ไม่ให้เชื่อ เหล่านี้เป็นต้น เชื่อชาวเล่าที่ว่าปฏิบัติสืบสืบทอดกันมา จึงผิดเพี้ยนกันทั้งนั้นเลย

ฉะนั้น ม้วนนี้จึงเป็นวาทีขนาบให้ชาวโลกรู้ไว้ซะ ที่นี้ ส่วนจะเชื่อหรือไม่เชื่อนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในยุคสมัยที่มันมีขอบเขตถึงขนาดนี้ จะกลับล่าอย่างไรรู้ได้ ก็ครูบาอาจารย์ของเขานั้นมีชื่อเสียงโด่งดังทั้งหมดซะแล้ว อันนี้ก็ขอให้ที่ว่าเป็นส่วนหนึ่งของผู้ประพฤติธรรมกรรมฐาน จะยอมตายคาที่อยู่ที่หัวใจด้านซ้าย ว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ก็สุดแท้แต่คุณบอด ถ้าใครจะติดอยู่ที่ว่านั่นแหละ ความคิดและจิตใจอยู่ตรงหน้าท้อง ติดอยู่กองซี้กองเยี้ยวที่สุดแท้แต่คุณบอด นั้น ขนาบไปซะเลย ตานี้

ที่นี้ ยังไม่พอ เมื่อปฏิบัติผ่านพ้นไปแล้วจึงรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ที่นี้ พระองค์ได้เคยตรัสว่า **มิดวงตาเห็นธรรม** เห็นไหมตอนที่ โทณทัณฺณะ ท่านได้บรรลุถึงพระโสดาบันใหม่ๆ นั้น

ก็ว่า มิดวงตาเห็นธรรม

ยังกัญจิ สมุททะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมัง

นั่นที่ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา

สิ่งนั้นล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดา

นั่นแหละมีดวงตาเห็นธรรม

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าเอากองขี้เห็นธรรม

เห็นไหม ชัดแจ๋วหรือยังตานี้

ก็หน้าท้องนั่น เป็นกองขี้กองเยี้ยวนั่น กระเพาะขี้ผู้นั้น นั่น เรียกว่าขนาบชะเลย .

ใครจะไปติดอยู่ตรงกองขี้ก็แล้วแต่นะ

นั่น เรียกว่าเป็นอาโลกิณเบื่องตันเท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

และเมื่อปฏิบัติผ่านพ้นไปแล้ว พระองค์ก็ยังที่ว่า ตรัสไว้ว่า

ผู้ทำลายมานบังจักษุได้นั้น มีแต่ที่ว่าอานุภาพของพระอรหันตมรรค อรหันตผลเท่านั้น ไม่ใช่ว่าทำลายกองขี้อยู่ในหน้าท้อง น่าน เห็นไหมตานี้ เรียกว่าขึ้นถึงจุดแล้วตานี้ โลกมีขอบขนาดไหน จะไปทำลายมานบังที่ว่างกองขี้ขึ้นหรือ นั่น เรียกว่าเด่นชัดเลยทีเดียว

และอีกประการหนึ่งพระองค์ก็ไม่ได้ตรัสว่า เอาหัวใจด้านซ้ายเห็นธรรม **พระองค์หมายถึงเอาดวงตา ดวงตาในเห็นธรรม ไม่ใช่ว่าตาเนื้อในปัจจุบันอารมณ์ ในที่ว่าจักษุทวารนะ เรียกว่าหทัยทวาร เรียกว่าตาใน**

อันนี้ก็ขอให้เข้าใจซะด้วย พวกเอากองขี้เห็นธรรม ทำลายมานบังที่ว่างกองขี้ขึ้นก็ช่างเขาเถิด ไม่เป็นไรหรอกนะ ถ้าใครชอบอย่างนั้นก็เอาไปเลย หนูเต็มใจให้เขาหลอกเสียแล้ว นั่นมันก็เป็นเช่นนั้นแหละ ยุคที่มีบอบ

หลวงปู่สาวกโลกอุดรนี้ จึงใช้ความกล้าหาญชาญชัยเข้าปกป้องพระพุทธศาสนา จะได้หรือไม่ได้นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ที่ใช้ความมีปฏิมานะเข้าปกป้องแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจไว้ด้วย

และพระองค์ก็ไม่ได้ตรัสไว้ว่า ให้เอาหัวใจด้านซ้ายเห็นธรรม เห็นไหม

และอีกประการหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ได้บอกว่า ทำลายมานบังหัวใจด้านซ้าย เห็นไหม ทั้ง ๔ ห่องอีกด้วย แหมดีเหลือเกินนะ นั่น มันก็เป็นเช่นนั้นแหละ ยุคปัจจุบันนี้ เมื่อถึงแล้วนั้นนะหลวงปู่จึ้งรู้ และจะอธิบายให้ฟังซะก่อนอย่างรวบรัด เพราะเวลาก็กระชั้นชิด

เรียกว่ามานบังจักษุอยู่ในนี้ คล้ายๆ คล้ายๆ ที่เป็นมานจริง ๆ นะ คล้ายๆ ที่เป็นมานรูตนั้นแหละ อยู่ที่ตาเนื้อซะด้วยทีนี้ อยู่ที่ตาเนื้อซะด้วย เรียกว่ามีคล้ายๆ ที่ว่าเป็นเียบางๆ อยู่ในนั้น นั่นแหละ คือว่า มานแห่งอวิชชา ใครจะทำลายลงได้

ก็มีแต่อานุภาพของพระอรหันตมรรค อรหันตผลเท่านั้น ที่จะ ฟังเข้าไปทำลายได้ ด้วยอานุภาพของการเพียรฟังจริงๆ จึงจะถูกต้อง

ไม่ใช่จะไปทำลายมานบังกองชื้ออยู่หน้าห้องแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ หรืออีกประการหนึ่งก็จะสรุปลงว่า ในตอนนี้ ก็สรุปลงว่า จักขุ ๕ เป็นเช่นไร

จักขุ ๕ เมื่อตรัสรู้แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ก็จึงว่าได้บัญญัติขึ้นมาเรียกว่า

๑. มังสจักขุ คือว่าตาเนื้อ หมายถึงว่าตาเนื้อนั้น มังสจักขุ ดวงตาของพระองค์นั้น มองเห็นไกลกว่าคนธรรมดา

๒. ทิพจักขุ จักขุทิพย์เหล่านี้เป็นต้น

๓. ปัญญาจักขุ มีแต่จักขุชะด้วย หมายถึงจักขุในนะ

๔. พุทธจักขุ เรียกว่านั้นแหละ เรียกว่าจักขุแห่งพระพุทธเจ้านั้น เรียกว่าปัญญาของพระพุทธเจ้าโดยตรง เรียกว่าพุทธจักขุ เห็นไหม แหมเรียกว่าจักขุของพระพุทธเจ้า (ต้อง) เรียกว่าตาใน

๕. สมันตจักขุ เหล่านี้ เรียกว่ามีความรอบคอบ หรือว่ามีความรอบรู้อยู่ในนั้น เรียกว่าสมันตจักขุ

ทีนี้ ก็จะพูดพอย่อยๆ ในตรงที่ว่า จักขุ ๕ พระองค์ไม่ได้ว่า เรียกว่ากองชื้อจักขุ พระองค์ไม่ได้ว่าเช่นนั้น นั่น เรียกว่ากองชื้อทิพย์จักขุ พระองค์ไม่ได้ว่านั้น อยู่หน้าห้องหมายถึงกองชื้อนั้นนะ ก็ขอให้เข้าใจชะด้วย.. นั้น

ปัญญาจักขุเหล่านี้เป็นต้น พระองค์ไม่ได้บอกว่กองชื้อจักขุแต่ประการใด พุทธจักขุ พระองค์ไม่ได้บอกว่พระพุทธเจ้านั้นหมายถึงกองชื้อเป็นจักขุนี้ ให้เข้าใจไว้ชะด้วย สมันตจักขุ เหล่านี้เป็นต้น ให้เข้าใจไว้ด้วย เรียกว่าสมันตจักขุ รอบคอบหรือรอบรู้อะไรก็แล้วแต่ นั้นถูกต้องตรงนี้ใหม่ท่านทั้งหลาย

หัวใจด้านซ้ายก็เหมือนกัน พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ที่ว่าหัวใจด้านซ้ายนั้น หัวใจจักขุ พระองค์ไม่ได้ว่านี้ เห็นไหม เรียกว่าหัวใจที่ว่าจักขุอยู่ตรงนี้ เกิดปัญญาอยู่ที่หัวใจ พระองค์ก็ไม่ตรัสมาทางที่ว่าหัวใจแต่ประการใด อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ พวกนักประพาศติธรรมกรรมฐาน หรือผู้เรียนตามคัมภีร์บัญญัติตั้งแต่ที่ว่า นักรธรรมตรี โท เอก มหาเปรียญอะไรก็แล้วแต่ ก็ขอให้กลับลำชะ ถ้าผู้มีบารมีจริง แล้วไซ้รู้ ก็ขอให้เข้าใจไว้เถิด

นั้นแหละการประพาศติธรรมกรรมฐานของหลวงปู่สาวกโลกอุดร จึงแหวกว่ายออกได้ ทำไม่จึงแหวกว่ายออกได้ มันจะตาย เอ้อ ถ้าไม่มาเพ่งอยู่ตรงตั้งจุมุกหัก หมายถึงหทัยทวารตรงนี้แล้วไซ้รู้ หลวงปู่จะตายเป็นแน่แท้ ชีวิตจะวางวายตายหน้าจริงๆ นี่แหละพระพุทธองค์ดลบันดาลเข้าให้แล้ว พวกบอดทั้งหลาย ชาวโลกก็ให้รับรู้ไว้ ประกอบกับเข้าที่ว่า..เดิมเข้ากรรมฐาน เรียกว่าสามเณรน้อยสอนพระปณฺฑิตว่าอย่างไร ก็บอกแล้วว่านั้นแหละ เรียกว่าสอนพระปณฺฑิตว่า

...มีจอมปลวกอยู่อันหนึ่ง ท่านอาจารย์โปฐิฐะ

...มีรูอยู่ ๗ รู นั้นแหละ มีเหยี่ยวเข้าไปทางรูอันหนึ่ง

...ให้ท่านนั้นปิดรูทั้ง ๕ นั้นไว้เสีย แล้วมาจับเหยี่ยวอยู่ในระหว่างทวารทั้งสอง

...เห็นไหม แต่ที่นี้ปริศนาธรรมตอนนี้เขาตีไม่ได้ จึงมาตีเป็นอายตนะ ๖ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่รู้ที่อยู่ตรงไหน ขนาดนี้เขายังตีไม่ได้ ที่นี้ หลวงปู่ก็จะตีให้ฟังซะก่อน จะตีให้ ฟังทุกม้วน

ที่สามณเวรน้อยสอนพระโปฐิฐะถูกต้องที่สุด

มีจอมปลวกอยู่อันหนึ่งนั้น หมายถึงว่าศีรษะ ของคนเรา หัวของคนเรานี้แหละ

มีรูอยู่ ๗ รู คือ หู ๒ .. ตา ๒ก็เป็น ๔ แล้ว

จมูก ๒ ...ก็เป็น ๖ ปาก ๑ ...ก็เป็น ๗ เห็นไหม

ท่านตอบที่ว่า ท่านบอกแบบกำปั้นทุบดิน ให้มาจับเอาเหยี่ยว คือกิเลส อยู่ในระหว่าง ทวารทั้ง ๒ คือว่าอยู่ในตรงตั้งจมูกหัก ในระหว่างตาทั้งสองข้างนั่นเอง แต่พวกบอดยุค ปัจจุบันนี้ ไปจับเอากิเลสอยู่ตรงกองขี้ แหมมันก็เด็ดเอาเหลือเกิน นั่นๆ เห็นไหมหลวงปู่จะ บอกให้ตามตรง เผยแพร่พระอมตธรรมมานานแล้ว ไม่ได้พูดหนักหน่วงถึงขนาดนี้ เมื่อโลกมัน บอดถึงขนาดนี้ หลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้เป็นพระอรหันต์ผลที่แท้จริง ใครจะมาจับขออาราธนา นิมนต์ได้ บันลือสีหนาทมาตั้งหลายฟ้าหลายปี เช่นพระปิณโฑล แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นหลวงปู่สาวก โลกอุดรไม่ได้ยกตนเทียมท่าน เหมือนพระปิณโฑลแต่ประการใด ก็พอรู้จักพอรู้วิธีได้ นั่นไม่ เป็นไรหรอก

ที่นี้ จะประกาศอย่างแจ่มแจ้ง มีดอกบัวดอกหนึ่งเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่ ปี ๒๕๓๑ อยู่ที่วัด ปานาเบีย ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ถึงสอนอย่างไรเขาก็ไม่เชื่อหรอก พวกบอดก็ บอดไปแล้ว

การทำเพียรเพ่งเรื่องฉนวนนี้ ยิ่งเป็นของลึกลับลึกซึ้งสูงมคัมภีร์ภาพ ต้องใช้ความเหนียว ยากอดทน ถึงขนาดที่ว่านั้นแหละ เอาชีวิตเข้าแลกห้าห้าถึงขนาดนั้น เรียกว่าจึงจะถึงที่สุด จุดหมายปลายทางให้ได้ แต่ที่นี้จะสรุปลงซะก่อน

จะบอกที่ว่าพวกบอดซะก่อนตานี้ บางทีจะไม่เข้าใจ เช่นที่ว่ารูปปรมาตธรรมนั้น พระองค์ก็ได้ตรัสไว้ มหาภูตรูปทั้ง ๔ รูปใหญ่, รูปใหญ่, รูปที่อาศัย พระองค์ก็ตรัสไว้อย่าง เด่นชัด

...มหาภูตรูป คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม เหล่านี้เป็นต้น

...ประสาทรูปทั้ง ๕ คือ ประสาทตา ประสาทหู ประสาทจมูก ประสาทลิ้น ประสาทกาย เหล่านี้เป็นต้น

...โคจรรูป ๔ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะเพิ่มฯ เข้าไปอีกก็ได้

...ภาวรูป ๒ คือ อิตถิภาวะ, บุริสภาวะ เหล่านี้เป็นต้น

...หทัยรูป ๑ ที่ว่าหทัยวัตถุ ที่จะให้สำเร็จความคิดลงได้ สำเร็จจิตสำเร็จใจลงได้นั้นนะ

ที่นี้มายุ้งอยู่ตรงนี้แหละ จึงจะย่อนมาอธิบายให้ฟัง

ชีวิตรูป คือว่ารูปชีวิต คือว่าทำให้ชีวิตเป็นไปได้ เรียกว่า ปริเฉทรูป ๑ เรียกว่านั้นแหละ
ได้แก่อากาศ อยู่ในร่างกาย อยู่ในโกฏฐาตุแต่ละส่วน นี้จะอธิบายพอย่อๆ

อาหารรูป ๑ ได้แก่ที่ว่าไอชา หรือว่าวิตามิน ที่เขาเรียกกันยุคปัจจุบันนี้

วิญญัตติรูป ๒ เรียกว่า กายวิญญัตติ วจีวิญญัตติ อะไรเหล่านี้เป็นต้น นั้นแหละ ก็มี
หลายสิ่งหลายประการ ก็ขอให้เข้าใจ

รูป ๓ ได้แก่ที่ว่า ลหุตารูป รูปเบา, มุทุตารูป คือว่า รูปที่ว่ามันนั้แหละรูปที่อ่อน, รูปที่ควร
แก่การงาน เรียกว่า กัมมัญญุตารูป อะไรเหล่านี้เป็นต้น

ลักษณะรูป ๔ ได้แก่ที่ว่า อุปปัจจัย รูปที่เกิดขึ้น, สันตติรูป รูปที่เจริญหรือว่าสืบต่อกัน
ไป, ชรตารูป รูปเสื่อม, อนิจจตารูป รูปที่ว่ามันนั้แหละรูปที่ไม่เที่ยง รูปที่ดับอะไรทำนองนี้

หลวงปู่พูดเร็วมาก ที่นี้เพื่อว่ามันวนเทปมันหมุนไปเรื่อยๆ

จะกลับมากอธิบายเฉพาะที่ว่าหทัยวัตถุ หรือหทัยรูปนี้แหละ เขาไม่เข้าใจ ก็เลยที่ว่า
ส่วนมาก สายพองยุบก็แล้วแต่นะ อันนี้ หรือว่าสายรูปนามก็แล้วแต่ หรือว่าสายไหน สายมหา
สติปัญญาฐานสูตร อยู่ตรงโน้น ตรงไหนก็แล้วแต่นะ นั้นแหละ ก็เรียกว่ามีที่ว่ามีมาดับอยู่ตรงหัวใจ
ด้านซ้ายเหมือนกัน อยู่ตรงหน้าอกเหมือนกัน ที่นี้ หลวงปู่จะขอย้ำเสียหน่อย ตานี้ เพื่อให้เข้าใจ
จิตเข้าใจ หลวงปู่ก็บอกแล้ว เรียกว่าส่วนประสาทนี้เป็นการปรุงแต่งออกจากมันสมอง ไม่ใช่ชีวิต
เกิดจากความคิดด้านซ้ายจึงวิ่งขึ้นมาตรงที่ว่ามันสมองแต่ประการใด อันนี้หลวงปู่เคยพูดมาทุก
ครั้ง เคยพูดมานานแล้ว

ถ้าสมมติว่านะ ถ้าสมมติว่าพระอริยเจ้าแต่ปางก่อน ก็ขอนอบน้อมต่อองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยบุคคลแต่ปางก่อนด้วย ลูกนี้มิได้กล่าวจ้วงจาบแต่ประการใด
อันนี้แสดงธรรมเพื่อเปิดเผยให้ชาวโลกรู้

สมมติว่า ตานี้ สมมติว่า ตอนที่ยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ หรือพระอริย
เจ้าผู้เป็นพระอรหันตมรรค ผู้เป็นพระอรหันต์บรรลุลุทธิธรรมนะ เรียกว่าเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของ
การเวียนว่ายตายเกิดลงแล้ว

ตอนนั้นท่านเพียรเพ่งถึงที่ว่ามันนั้แหละ ผ่านพ้นไปแล้วถึงเนวสัญญานาสัญญายตนะ
ฉาน จึงจะเกิดเป็นพลังฉานปรมณฺฐมโนมยิทฺธิ เหมือนถอดดาบออกจากฝัก

ทีนี้ เป็นอภิญญา เป็นภาพสะท้อนออกไปภายนอก จึงจะเกิดเป็นสติในทริยฌาน สายฟ้าผ่า หรือสติปรมณูมโนมยิทธิ เปรียบเหมือนลูกธนูอาญาสิทธิ์ วิ่งออกจากแหล่งไม่มี ระหว่างคั่น ถ้าสมมติว่านะ ถ้าสมมติว่าความคิดและจิตใจ เกิดจากหน้าห้องกองขี้ ตอนที่สติในทริยฌานสายฟ้าผ่า หรือที่ว่าสติปรมณูมโนมยิทธิหลุดออกจากแหล่งนั้นนะ อยู่ที่ภายนอกนะ โกลัโกลสั๊กปานใดก็ตาม แล้วแต่อภิญญาของพระอริยเจ้าแต่ละพระองค์

ตอนที่วิ่งกลับนั้น ถ้าความคิดและจิตใจเกิดจากหน้าห้อง

รับรองกองขี้แตกกระจายตายทันทีทันใด

เห็นไหม พวกที่ว่าเอาความคิดอยู่ตรงกองขี้ก็ขอให้เข้าใจด้วย

ต้องทิ้งแตกกระจายทันที ไม่ได้เป็นพระพุทเจ้า

ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ละต่านี่ ไม่ได้เลย ถึงขนาดนั้นนะ

ความรุนแรงของผู้ที่จะเป็นสัตัพัญญ หรือเป็นพระอรหันต์ผล ที่ว่าบรรลุนิพพานตาม พระองค์ในยุคต่อๆ มากี่เช่นเดียวกัน หลวงปู่เคยเทศน์ไว้แล้ว นี่ก็ขอให้เข้าใจด้วย

ไม่ใช่ว่าเขาวิ่งมาแบบเหาะๆ แหะๆ มาคลำเอาตรงกองขี้อยู่หน้าห้องนะ สติที่ว่า ปรมณูมโนมยิทธิตัวนี้ เรียกว่ามีกำลังมหาศาลเลยทีเดียว นั่นละ วิ่งเข้าชนทีเดียว จะตัดกระแส ของวงปฏิจุสมุปบาทนั้น

จะเอา วงปฏิจุสมุปบาทนั้นหรือ ตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส มาไว้ที่กองขี้ของท่านนั้นหรือ

นั่น เต้นซัดใหม่ต่านี่ จะเอา ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มาไว้ที่กองขี้ของท่านนั้นหรือ มันไม่ถูก มันไม่ต้อง จำเป็นอย่างยิ่งหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล จึงเข้าปกป้อง พุทธคำสอนเอาไว้ เพื่อว่าผู้้นั้นจะพอมีบารมีแล้วไซ้ จะได้กลับลำ กลับจิตกลับใจ ของตนทัน

ทีนี้ ก็เหมือนกัน ถ้าสมมติว่าตอนที่เกิดที่ว่า ผ่านเนวสัญญานาสัญญายตนะฌาน จะเข้าที่เรียกว่า สัญญาเวทิตนินโรชนั้น เรียกว่าดับจิตดับใจขาดสันตติลงแล้วนั้นนะ จะเกิดที่ว่า อันนี้ก่อน เกิดเป็นที่ว่า อภิญญาเจตสิก เรียกว่า ปรมณูมโนมยิทธิ เหมือนถอดตาบออกจาก ผัก ทั้งที่ตนเองนั่งอยู่ตรงไหนก็แล้วแต่

ทีนี้ เราจะวิ่งชนกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง อันนี้ก็จะอธิบายให้แจ่มแจ้งอีกครั้งหนึ่งว่า นั่นแหละ วิ่งชนคราวนี้ หลวงปู่จึงให้ชื่อว่า สตินทริยฌานสายฟ้าผ่า หรือสติปรมณูมโนมยิทธิ เหมือนที่ว่าลูกธนูอาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่ง

ถ้าสมมติว่าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ตานี่..รับรองได้เป็นแน่แท้ **หัวใจ** ด้านซ้ายแตกกระจายทันทีทันใดเลย **ไม่ต้องมีพระพุทเจ้า ไม่ต้องมีพระอรหันต์กัน**

แล้ว ในชาติไหนๆ ก็ตาม ในครั้งที่ว่าพุทธกาลก็ตาม ไม่มีชะแล้วทั้งสองอย่าง ทั้งกองชี้ด้วย นะ เห็นไหม กองชี้อยู่หน้าห้อง เอาความคิดไปไว้หน้าห้อง มีที่ไหน

ถ้าสมมติว่าความคิดเกิดจากหน้าห้อง จิตใจเกิดจากหน้าห้อง ก็ต้องเอาหน้าห้องเพ่ง หน้าห้องชี้ พวกบอด ทำไมจึงเหลือบตาในลงไปเพ่ง อันนั้นเป็นวัตถุลักษณะอย่างหนึ่ง เรียกว่า เป็นอาโลกิณแทนั้น ถูกตอนเดียวเท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจ คุณบอด หรือผู้ที่เข้าไปอุปถัมภ์บำรุง ฝ่ายที่ผิดๆ นั้น ก็เรียกว่าเข้าข่าย อัญญัสัตถุเทศ เห็นไหม ก็เรียกว่าเป็นพวกที่ว่า เข้าพวก เดียวก็ไปเลย มีวิบากกรรมถึงขนาดนั้นถอนเสียเถิด รองลงมาจากอนันตริยกรรมเสียด้วย เรื่องของเรื่อง ถ้าไม่ถอน ถอนไม่ได้ ก็จะเข้าข่ายเกือบจะเป็นอนันตริยกรรม ถึงขนาดนั้น นั้นแหละ ถ้าไม่ถอน เมื่อได้ยินวาทะกรรมของหลวงปู่สาวกโลกอุดรแล้วไซ้ร้ ก็จงซึ่งถึงแก่นกระดูกดำด้วย ถ้าผู้มีบารมีนั้นไซ้ร้ ถึงหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ จะเทศน์ธรรมหนักหน่วงสักเพียงใด หนักก็จะเอาเบาเขาก็จะสู้ อันนี้สำหรับผู้มีบารมีธรรม แต่สำหรับคุณบอดนั้น นุ่นเขาก็ไม่อยากจะแบก ของหนักไม่เอาของเบาไม่สู้ เอาแต่ของผิดๆ ทั้งนั้นแหละ พวกคุณบอดทั้งหลาย หมายถึงว่าพวกปทปรมะ ไปบอดมาบอด พวกที่บอดพระอริยเจ้านั้นแหละ ทั้ง ๓ จำพวก เรียกว่าดอกบัว ๓ เหล่า อุกษติตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ เป็นผู้ที่บอดพระอริยเจ้าในชาตินี้ อย่างแน่นอน อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ทำไมเล่าหนอจึงพากันงมโข่งถึงขนาดนั้น หลวงปู่รู้ที่อยู่ว่าพวกนี้ติดอะไร ติดลาภสักการะ เรียกว่าติดทุกอย่างที่ว่ำนั้นแหละ ความอุดมสมบูรณ์พูนสุขของเขา อยู่ตรงนั้น

ไม่เหมือนที่ว่อาจค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ซึ่งเป็นบรมครู พระองค์ได้ตรัสรู้อยู่ที่เทือกเขาหิมาลัย อยู่ในป่าดงพงพี ก็ขอร้องหลวงปู่ไม่ได้ พุทธราชาศัพท์แม้แต่ตอนประสูติ หรือตอนเกิดนั้นนะ พระองค์ก็เกิดอยู่ในป่า แม้แต่ตอนตรัสรู้ พระองค์ก็ตรัสรู้อยู่ในป่า ไม่ได้อยู่ที่ว่าสถาบันใดสถาบันหนึ่ง แม้ตอนพระองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพานคือตาย ก็อยู่ในป่า เหมือนกัน นั้น เกิดก็เกิดอยู่ในป่าดงพงพี ตายก็ตายอยู่ในป่าดงพงพี ถึงขนาดนั้นนะ เป็นบรมกษัตริย์สุขุมมาลย์ชาติชะด้วย แต่ทำไมเล่าหนอ พวกที่อยู่ดีมีสุข มีตึกอาราม ที่ว่ามีตึกสูงๆ ตระหง่านตา เรียกว่าเรียนศัพท์บัญญัติก็ดี เรียนในด้านปริยัติก็ดี นั้นแหละเรียนฝ่ายปฏิบัติก็ดี ยังสงเคราะห์เข้าแค่ว่าว่ำนั้นแหละ เรียกว่ากำหนดในด้านปริยัติเหมือนกัน เรียนรู้เท่านั้น นักปฏิบัติทั่วแคว้นแดนไทย ทั่วโลกก็ตาม ยังไม่ได้ขึ้น ป.เตรียม ถึงขนาดนั้น บางสำนักไปเฝ้าเอา กองชี้อยู่หน้าห้อง เห็นไหม บางสำนักไปเฝ้าหัวใจ ไปเลย..พวกบอด..ไม่ว่ากัน ถึงขนาดนั้น

ผู้ที่จะมีบารมีอันสูงส่ง ที่จะได้เกิดมาเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด ท่านยอมที่ว่าหาวิธีเอาจนได้ ของท่านนั้นแล ที่ว่ายุคที่มันมีบอดถึงขนาดนี้

ก็จะย้อนมาอีกครั้งหนึ่ง ทำไม่เล่าหนอหลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้ จึงแหวกว่ายออกไป
ได้ นั่นแหละ ก็บอกแล้วอยู่ในม้วนที่ผ่านมา มีตัวล่อ คืออารมณ์ปรุงแต่งมันคิดมาก มันคิดมาก
มันคิดตรงไหนตานี้ เรียกว่ามันคิดหลอกล่ออยู่ตรงตั้งจุมุกหัก เรียกว่าหทัยทวาร ที่ว่าเลย
ปัจจุบันอารมณ์ไปแล้วนะ หลับตาก็เห็น ตานี้ ไม่ใช่ลืมตาเพ่งนะ หลับตาก็เห็นอยู่เช่นนี้ แต่
หลวงปู่ประพฤติธรรมกรรมฐานมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว หลวงปู่ไม่เคยชักที่ จะเอากองขี้อยู่หน้า
ห้องไปเห็นอารมณ์ หลวงปู่ไม่เคยพบเคยเห็น หลวงปู่เคยประพฤติธรรมกรรมฐาน สายสัมพันธ์
อะระหัง เหมือนกันนะ อยู่ที่จังหวัดจันทบุรี คืออาจารย์จรินทร์ไปสอนให้ จรินทร์ไหนไม่รู้แหละ ลืม
กันไปแล้วละนั่น หลวงปู่ทำกายทิพย์ กายหยาบ กายละเอียดได้ เพียงวันเดียวเท่านั้น เห็นไหม
เออ...เป็นสภาพของการปรุงแต่งเท่านั้น ก็เรียกว่ากายไสดา สกทา อนาคามี หรือกายพระ
อรหันต์ กายพระพรหม กายพระเทพอะไรก็แล้วแต่ เป็นแต่เพียงว่าการปรุงแต่งเอาทั้งนั้นเลย
ไม่ได้เป็นความจริงแต่ประการใด ตัดประเด็นเดียว เป็นอัญญัสตฤทเทส เห็นไหม

ข้อที่ ๖ ในที่ว่า อภิสฐาน ๖ นั้น รองจากอนันตริยกรรมด้วย

ถ้าใครได้ยินแล้วก็จงถอนตัวซะ ถ้ารู้ว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดรประณามถึงขนาดนี้
ประณามแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่หลวงปู่นี้มีได้ประณามด้วยวิภูษิตมานะแต่
ประการใด เพื่อให้ชาวโลกรับรู้ไว้ในม้วนนี้ว่า การประพฤติธรรมกรรมฐานของผู้มีบุญหนักศักดิ์
ใหญ่ ที่ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด จะ
ขนาดไหนกันแน่ นั่นแหละ บุคคลเหล่านั้นมันแต่ติดอยู่ แหวกว่ายออกไม่ได้

แหวกว่ายออกจากอะไรที่นี้ แหวกว่ายออกจากครูบาอาจารย์ที่สอนว่า ความคิดเกิด
จากหน้าห้องตรงกองขี้ ไม่กล้าแหวกว่ายออก แหวกว่ายไม่ได้ ทำไม่ไม่ได้ ถ้าแหวกว่ายออกมัน
จะไม่ถูกกับครูบาอาจารย์ เห็นไหมตรงนี้ผิดกาลามสูตรอย่างแน่แท้ นั่น ไม่เชื่อไปเปิดหาดู ตรง
หัวใจด้านซ้ายก็เหมือนกัน ใครแหวกว่ายออกไม่ได้เลย

หลวงปู่แทบล้มประดาตาย เมื่อคิดขึ้นมาครั้งคราวใด เรียกว่ามันก็ตื่นต้นใจมาอุดอยู่
ที่รูคอขามร้องห่มร้องให้ ยามได้รับเสียงกระทบกระเทือน เช่นฟ้าร้อง หรือเสียงดังๆ เสียงลูก
ระเบิด เสียงปืน อะไรก็แล้วแต่มันเปรี้ยวปร้างเข้ามา ดีไม่ดีฟ้าถล่มทันที เรียกว่าตรงหัวใจ
ด้านซ้ายแทบช็อคไปเลย ถึงขนาดนั้น ตอนประพฤติธรรมกรรมฐาน ไม่ใช่ของย่อยๆ จะทำ
แบบเหาะๆ แหยะๆ ไม่ได้

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ทำไม่หลวงปู่สาวกโลกอุดรจึงแหวกว่ายออกได้ แหวกว่ายออก
ได้เพราะ มีแม่เหล็กเป็นตัวล่อ นั่น แม่เหล็กใหญ่คืออธิปไตยอารมณ์ของกิเลส เขาปรุงแต่งอยู่
ตรงที่ตั้งจุมุกหัก เรียกว่าเทียวเข้าเทียวออก ให้หลวงปู่รู้หลวงปู่เห็น จึงได้ต่อสู้ห้าห้าอยู่ตรงนี้
จนถึงวาระสุดท้ายจึงได้ดับลงได้ ถูกตรงนิโรธธรรมการดับความคิดทันที เห็นไหม นั่นแหละจึง
จะถูกต้อง หลวงปู่ไม่ได้ดับกองขี้ นะ จะบอกให้ พวกเปรต อัญญัสตฤทเทส รองจากที่ว่า

อนันตริยกรรมเสียด้วย ทำไมจึงพากันสอนเช่นนั้น นั่น ก็ขอให้กลับใจซะ มาเป็นกลุ่มหนึ่งกลุ่มเดียวกัน พระพุทธศาสนาของเรานั้นจะได้รุ่งเรืองต่อไปภายหน้า นั่น รุ่งเรืองสู่ไปภายหน้า อันนี้หลวงปู่พูดเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก ท่านทั้งหลาย เมื่อได้ยินวาตะของหลวงปู่สาวกโลกอุดรแล้วไซ้ร้ รวมทั้งหลวงปู่แล้วทั้งท่านผู้ได้ยินนั้น ชีวิตของท่านเหล่านั้นจะอายุเท่าไรหรือเดี๋ยวนี้

ผู้เป็นครูบาอาจารย์สอนตรงกองซี้ก็ดี ผู้เป็นครูบาอาจารย์สอนตรงหัวใจด้านซ้ายก็ดี อายุของท่านเท่าไรหรือเดี๋ยวนี้ นั่น..ให้คำนวณดู อีกไม่กี่ฟ้าหล้าปีเราก็จะต้องจากโลกนี้ไป

ทำไมเล่าหนอจึงไปเฝ้าเพ่งกองซี้อยู่เช่นนั้น มันเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง

ทำไมเล่าหนอจึงไปเฝ้าเพ่งอยู่หัวใจด้านซ้าย

ถ้าความคิดเกิดจากหัวใจด้านซ้าย ก็ต้องเอาหัวใจด้านซ้ายเพ่งหัวใจด้านซ้ายไปไซ้ จะมาเหลือบตาในลงไปเพ่งทำไม มันไม่ถูกต้องไม่ต้อง

ตั้งแต่วันนั้นต่อมา ท่านทั้งหลายอยู่ที่วัดป่านาเบี้ย ที่หลวงปู่ได้สำเร็จแล้วเป็นพระอรหันต์ตผล ตานี้ ไม่ได้ย่อยๆ นะ นี่ขออาราธนา นามินต์ได้ หลวงปู่ได้ประกาศออกไปแล้วเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนา นั่น จะมีคนมาเอาเรื่องเอาราวหลายคนละตานี้ นั่นๆ เป็นอย่างนั้นไป ยุคปัจจุบันนี้เขาไม่ชอบคนเป็นพระอรหันต์ เขาชอบตั้งแต่คนพาล เรียกว่าสอนอย่างไร ครูบาอาจารย์สอนอย่างไรก็เอาไปตามนั้น ก็เรียกว่าในคัมภีร์ว่าอย่างไรเอาไปอย่างนั้น เขาชอบอย่างนั้น เขาเต็มใจ หรือว่าหนูเต็มใจให้เขาหลอกเสียแล้ว

แต่อย่ามาหลอกหลวงปู่สาวกโลกอุดรนะ หลอกไม่ได้ นั่น

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อยู่ที่วัดป่านาเบี้ย ตานี้ คำว่าพระอรหันต์ตผลนั้นมีศัพท์อยู่ศัพท์หนึ่ง เป็นผู้สิ้นอันตเสียแล้ว เห็นไหม นั่น ขนตกทำไม

คือว่าความเป็นผู้สิ้นของเสียแล้ว นั่นนะ ท่านไม่มีเสียแล้ว ฟ้าจะผ่าเบรียงลงมาข้างหน้านี้ ก็ไม่เห็นมันตกใจอยู่ที่หัวใจด้านซ้าย เพราะตัดกระแสแห่งวงปฏิจุสมุปบาทซะแล้ว อยู่ตรงหทัยทวาร ก็จะเพิ่มอีกครั้งหนึ่ง

วงปฏิจุสมุปบาทนั้นเขาไม่ได้มาหมนอยู่ที่หัวใจด้านซ้าย

วงปฏิจุสมุปบาทก็ไม่ได้มาหมนอยู่ที่กองซี้

น่าน..เห็นไหม

ตั้งแต่อวิชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส พร้อมทั้งทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เขาก็ไม่ได้มาอยู่หัวใจด้านซ้าย

สำหรับหัวใจด้านซ้ายเป็นกรที่ว่า นั่นละ เป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกาย ของธาตุของขันธเท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ แต่เขาเกี่ยวโยงกันทางร่างกาย ไม่ได้เกี่ยวโยงกันด้าน

ความคิดแต่ประการใด หรือเกี่ยวโยงกันด้านจิตด้านใจแต่ประการใด ก็ขอให้เข้าใจซะ ม้วนนี้
หนักหน่วงพอเอาการ เชื่อว่าพวกคุณบอดทั้งหลายนั้นนะ เพื่อชาติหน้านั้นนะ จะไม่ได้เป็น
เปรตอยู่ที่เว็จิมหานรก พวกเพ่งกองซื่ออยู่หน้าห้องหลวงปู่ก็บอกว่ารองอนันตริยกรรม เห็นไหม
ถึงขนาดนั้น จะยังยินดีอยู่หรือ นั่นพวกหัวใจด้านซ้ายก็เหมือนกัน เห็นไหมรองอนันตริยกรรม
ซะด้วย อัญญาสัตตฤทเทส เชื้อตามพวกฤๅษีชีไพร เมื่อก่อนครั้งพุทธกาลด้วยซ้ำไป

มีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านแหวกว่ายออกได้เห็นใหม่ จึงได้สอน
ชาวโลก นั่นแหละจึงมีดวงตาเห็นธรรม นี่จะสรุปลงให้ดู ดวงตาเห็นธรรม ดวงตาในไม่ใช่ตา
เนื้อ ไม่ใช่ทางจักขุวิญญาณ ก็ขอให้เข้าใจ เป็นตาในหมายถึงมโนวิญญาณ นั่นแหละ

มีดวงตาเห็นธรรม อันนี้เป็นสมมติบัญญัติ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

ถึงแล้ว**วิโรธธรรมการดับความคิด** นั่นแหละ ก็ขอให้เข้าใจด้วย เพิ่มอีกครั้งหนึ่งพอ
สรุป ไม่ได้เอากองซื่ออยู่หน้าห้องเห็นธรรม

ให้เข้าใจซะหน่อย คุณบอด

ไม่ใช่เอาหัวใจ ก้อนหัวใจด้านซ้ายเห็นธรรมแต่ประการใด ก็ขอให้เข้าใจด้วย

เรียกว่าจักขุ ๕, จักขุ ๕ นั่นมีอะไรมังก็ขอให้ไล่ให้มันถูก นั่น จึงจะเข้าใจได้ ที่ว่า
พระธัมมจักรกับปวัตตสูตรพระองค์แสดงไว้เช่นไร ก็ขอให้ไปแปลเอา เรียกว่าให้รู้ไปตามนั้น
ที่ว่าเรื่องเป็นเช่นนี้ ตานี้ จึงจะเข้าใจได้

ยุคปัจจุบันนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นต้นมานั้น ก็มีแต่หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺม
ปาโล คนเดียวเท่านั้น เรียกว่าเผยแพร่ในด้านที่ว่าถึงโนนแหละ เรียกว่าสัญญาเวทิตนวิโร

ทุกพระองค์นะ ตั้งแต่ที่ว่าโสดา สกทา อนาคามี ถึงพระอรหันต์นั้น ต้องถึงฉานที่ว่า
สัญญาเวทิตนวิโร ทุกๆ พระองค์เลย แต่อาณาภาพยิ่งหย่อนกว่ากัน หมายถึงว่าทรงสภาวะไว้
ได้ไม่นานเท่ากัน ลดหลั่นตามขั้นตอนของลำดับพระอริยบุคคล สมมติว่าพระโสดาท่านทรง
สภาวะได้ประมาณ ๓ นาที อะไรทำนองนี้ พระสกทาคามีได้ ๔ นาที พระอนาคามีได้ ๕ นาที
อะไรทำนองนี้

แต่พระอรหันต์มรรค พระอรหันต์ผลนั้นท่านทรงได้ไม่ต่ำกว่า ๑ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง ๓
ชั่วโมง ขึ้นไป จึงจะมีอาณาภาพ แผดเผามวลหมู่อนุสัยจากหทัยทวารหรือมโนทวารที่มันนอน
เนื่องอยู่ในจิตตสันดาน ไม่ได้นอนเนื่องอยู่ในกองซื่อ น่าน เห็นไหม วกเข้ามาอีก คือว่าอนุสัยนั้น
จะไปนอนเนื่องอยู่ในกองซื่อของท่านนั้นหรือ ท่านจึงเพ่งกองซื่ออยู่หน้าห้อง นี่เป็นตอนสรุป

หรืออนุสัยจะมานอนเนื่องอยู่หัวใจด้านซ้ายนั้นหรือ เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนแท้

นี่คือคำประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล คนนี้ เพื่อปกป้องพุทธคำสอน

ม้วนนี้เป็นม้วนที่ว่านั่นแหละ จะทำให้กระเทือนเลื่อนลั่นหวั่นไหวไปทั้งโลกาอันกว้างใหญ่ไพศาล

ที่นี้ก่อนจะจบหลวงปู่ก็จะขอตั้งสัจจะปณิธาน ขอให้สัตย์เสีียงของหลวงปู่ หลวงปู่สาวกโลกอุดรคนนี้นั่น จงที่ว่าแทรกไปตามปรมาณูธาตุทั่วจักรวาลนี้ จงได้รับรู้ว่าวันนี้ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล ได้บอกชี้แนะแนวทางในการประพฤติธรรมกรรมฐาน ในทางที่ถูกที่ตรงที่สุดที่สุดในยุคปัจจุบันนี้ มีคนเดียวเท่านั้นที่แหวกว่ายออกได้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นต้นมา นั่นแหละ คนอื่นทำไมแหวกว่ายออกไม่ได้ ก็อย่างหลวงปู่ว่า เขาจะแหวกว่ายออกได้อย่างไร แหวกว่ายออกมาที่บอกว่าความคิดหรือมโนทวารนั้น หรือว่าจิตใจเกิดจากที่ว่าหทัยทวารหรือมโนทวารตรงตั้งจุมุกหักเข้าไป เลยลูกกะตาในเข้าไปหน่อยหนึ่ง (แต่ว่าอาศัยดวงตาเห็นธรรมเหมือนกัน คือตาในนะ เขาก็อาศัยตาเนื้อเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ปัจจุบันอารมณ์ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ)

คนที่แหวกว่ายมาถึงขั้นนี้คือบุคคลเช่นไร ก็คือบุคคลที่จะเกิดเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด ท่านทั้งหลายเอ๋ย ก็ขอให้เข้าใจไว้ด้วย หลวงปู่ก็ยังเคยแต่งคำกลอนไว้ว่า นั่นแหละคือว่าที่วามวลหมู่มนุษย์ทั้งหลายนั้น อันคนคิดนั้นคือว่า

เมื่อมันสมองยังเป็นของไม่วิบติ สสารพัดที่มันคิดติดนิสัย

สัตว์ท้าวหน้าจึงว่ารุ่นชุ่นหทัย เหตุเพราะใจยังไม่ถึงซึ่งนิพพาน

ใจยังไม่ได้ดับ หมายถึงมโนทวาร ไม่ได้หมายถึงกองขี้ยังไม่ได้ดับนะ ขอให้เข้าใจไว้ด้วย ไม่ได้หมายถึงว่าหัวใจด้านซ้ายยังไม่ได้ดับ ก็ขอให้เข้าใจ หนักแน่น หนักหน่วงไปเลยม้วนนี้ ขอให้เข้าใจไว้ด้วยนั่นแหละ เพื่อที่ว่าเป็นที่ว่าแม่บทแม่พิมพ์ในยุคปัจจุบันนี้ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ได้รับประทานพรมาแล้วจากพระบรมศาสดาโดยแท้จริง ได้เป็นพระอรหันตมรรค ได้เป็นพระอรหันตผลอย่างแท้จริง จึงกล้าบันลือสีหนาทถึงขนาดนี้ เพื่อปกป้องพุทธคำสอน

อีกไม่กี่ฟ้าหล้าปี พวกที่ฟังธรรมะของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล หรือพวกที่ได้ยินได้ฟังจากเทป ก็จักจากโลกนี้ไป ควรแล้วท่านทั้งหลาย จะหันมาศึกษา หรือว่ามาประพฤติธรรมกรรมฐาน หรือว่าเรียนในด้านศัพท์บัญญัติก็ดี ให้ถูกต้องตามพุทธพจน์ที่แท้จริง ตามพระดำรัสของพระองค์ที่แท้จริง

ศัพท์บัญญัตินั้น กว่าพระองค์จะตรัสรู้ได้ ต้องใช้เวลาถึง ๖ ปีเต็ม ท่านทั้งหลาย เรามาเรียนเอา เรียนเอา เรียนเอา เรียกว่า ตริ โท เอก มหาเบรียญ ๗, ๘, ๙ ประโยค เดี่ยวเดียวแล้ว มาตีความหมายอย่างโน้น มาตีความหมายอย่างนี้ วิจัยวิจารณ์ธรรม แหมดีเหลือเกินนะ นั่นแหละ มันก็เป็นเช่นนั้นแหละยุคบอดเข้าไปแล้วจะทำอย่างไรได้

เมื่อใครได้ยिनหลวงปู่สาวกโลกอุดร เรียกว่านั้นแหละประกาศัจฉธรรมของพระองค์ ออกไปแล้ว เมื่อได้ยินได้ฟังของที่ถูกที่ต้อง ก็มอบให้เป็นบารมีของแต่ละคนนั้นเกิด

ที่นั่นมันไม่ได้เป็นเช่นนั้น มีแต่เขาปฏิเสททั้งนั้นเลย ส่วนมากนะ มีแต่เขาจับผิด ทำไม่จับผิด ก็พวกเดียรฉัตร เรียกว่าเป็นพวกอลัชชีในคราบผ้ากาสาพัสตร์ อันเป็นธงชัยของพระอรหันต์นี่แล ในยุคปัจจุบันนี้ ก็ขอให้เข้าใจ

ข้ามีหน้าเขายังพูดว่า หมดยุคหมดยุคสมัยพระอรหันต์เสียแล้ว ใ้พระหัวโล้นๆ นี่แหละเป็นคนพูด ถูกต้องที่สุด ถูกคนที่เขาพูด คนอื่นบางทีนะ ดอกบัวดอกอื่นอาจจะบานสะพรั่งขึ้นมาหลังจากหลวงปู่สาวกโลกอุดรก็เป็นได้ อันนี้หลวงปู่รู้ไม่ได้ อันนี้ต้องมอบให้เป็นพุทธวิสัย เรียกว่าเป็นกฎอจินไตย หลวงปู่เป็นแต่สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในยุคปัจจุบันเท่านั้น อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

เรียกว่าหลวงปู่แสดงธรรมมาวันนี้ ด้วยความรวดเร็วเพื่อที่ว่าจะให้ท่านทั้งหลาย ทั้งฝ่ายภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ให้เข้าใจซะ ว่าตัวเองนี้ได้เดินทางผิดเสียแล้ว

เมื่อกลับใจได้หันมาทางที่ถูกที่ต้อง มาประพฤติธรรมกรรมฐาน ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลของตนเองในเบื้องต้น ต่อไปภายหน้าจะได้บรรลุถึงอริยมรรค อริยผล เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้าย ของการเวียนว่ายตายเกิดนี้ให้ได้

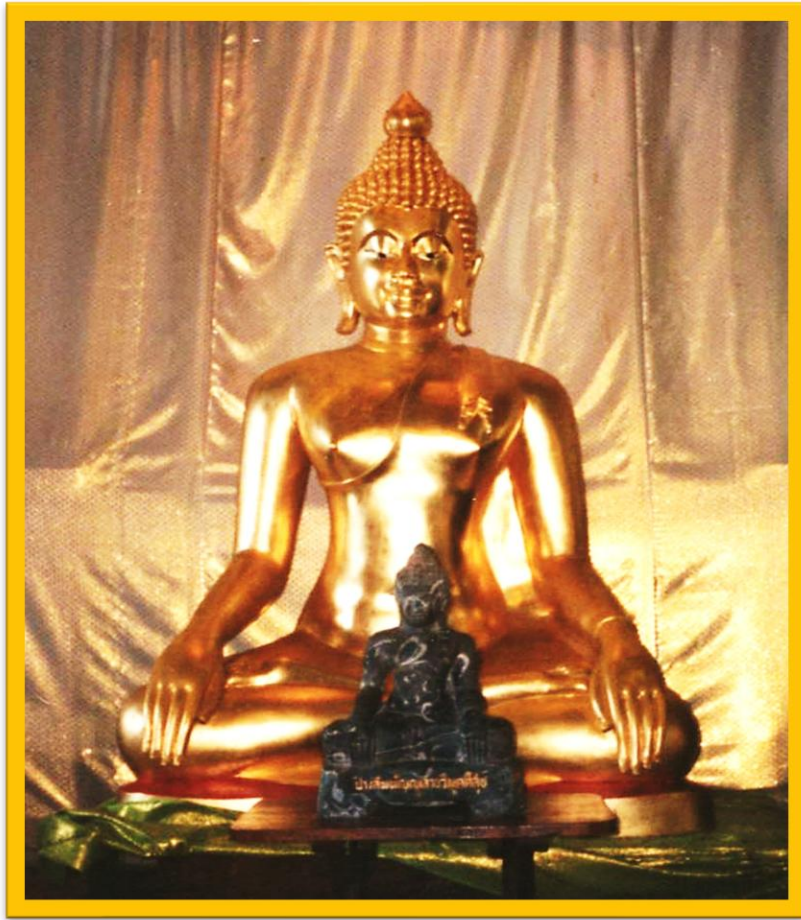
ท้ายที่สุดหยุดลง แห่งการแสดงพระธรรมเทศนาในวันนี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลาย

จงประสบแต่ความสุขความเจริญ มาตราแม้นปรารถนาสิ่งหนึ่งประการใด

ก็ขอให้สมความมุ่งมาดปรารถนา

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญฯ

สี่ริยภูมิ

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่ดาวกโลกอุดร อมมปาโก

การออกเที่ยวเทศนาของสาวก

เพื่อย่อยกพระพุทธศาสนา

เพื่อเชิดชูคำสอนศาสดา

ให้เจิดจ้าไปชั่วนิรันดร

... เมื่อก่อนนั้นฉันหลงฟ้าบ้าหลงดิน ...

หลงลืมสิ้นทั่วดินฟ้าบ้ากามหมุน
เต่าตาบอดคอดคองไฟใจว่าวุ่น
แต่ด้วยบุญหนุนบันดาลต้านไว้ทัน
เมื่อก่อนนั้นฉันหุนาตากีบอด
เกือบม้วยมอดคอดคตณหาคาโลงผี
ฉันโง่เง่าเต่าตาบอดคอดโลก็ย
แต่ยังมีบุญเก่าเขาไล่ทัน
เมื่อก่อนนั้นฉันไหลเรื่อยเอื่อยตามน้ำ
ไหลวนกามนามตัวแปรกระแสสินธุ
เป็นบทเรียนเขียนตราหน้าชั่วฟ้าดิน
โลกมลินสิ้นสามภพจกัณที
กรรมของนกกกระเหินเพลินตามโลก
วิปโยคโคกเศรำเมากระสัน
ช่างเถิดหนาย่าถามไถ่ไปถึงมัน
ขอให้ท่านสรรเอาเพชรไปเข็ดตัวทั่วทุกคน

ณ โอกาสบัดนี้ หลวงพ่อจะได้บรรยายในพุทธคำสอนขององค์เอกสัมพุทธญาณสัมมาสัมโพธิญาณของเรา เพื่อเป็นข้อวัตรปฏิบัติ หรือเพื่อชี้ขาดในหลักศีลธรรมโอวาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พวกท่านทั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติตามให้ถูกแนวทาง

คำว่าถูกแนวทางนั้น คือให้ถูกต้องตามความเป็นจริงของธรรมชาติ อันเป็นธรรมชาติคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ที่ได้ทรงตรัสไว้ เรียกว่า สวากขาตธรรม เรียกว่าธรรมะที่พระองค์ทรงตรัสไว้ดีแล้ว

พวกท่านทั้งหลาย คำว่า สวากขาตธรรม หรือ สวากขาตธัมมะนั้น อยู่ในพระไตรปิฎก ท่านก็ว่า เป็นคำสอนของพระพุทธองค์ที่ท่านตรัสไว้โดยชอบแล้ว ธรรมะมีตั้งแต่หมื่นสี่พันพระธรรมชั้นต่างคนต่างก็ว่าถูกด้วยกัน คล้ายๆ กับว่าตาบอดคลำช้าง คลำถูกหางก็ว่าไม่กวาด คลำถูกจุดอื่นๆ ก็ว่าถูกเหมือนกัน แต่มันถูกคนละอย่าง

ฉะนั้น จุดประพัตติธรรมกรรมฐานในยุคปัจจุบันนี้ จึงมีต่างๆ นานา ไม่ค่อยเหมือนกันเท่าไรนัก แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพ่อขอออกตัวซะก่อนว่า มิได้มีเจตนาที่จะกล่าวจ้วงจาบหรือย่ำยีสำนักต่างๆ หรือคณาจารย์ต่างๆ ให้ได้รับมลทินแต่ประการใด สำหรับธรรมะเบื้องต้นอันเป็นข้อวัตรปฏิบัติที่จะให้เรามีใจสงบ เพื่อจะได้ไต่เต้าไปถึงจุดความพ้นทุกข์นั้น ไม่ผิดหรือจะ

ปฏิบัติอย่างไรก็ได้ พุทโธ หรือยุบหนอพองหนอ สัมมา อะระหัง หรือปล่อยวางตัวกูของกู ก็ถูกด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีผิดหรอก แต่อาจจะไปผิดในธรรมเบื้องปลายตอนที่ว่าจะบรรลุเข้าสู่พระนิพพานนั้น อาจจะผิดเป้าหมายในอริยสัจสี่ หรือ ปฏิจตุสมุปบาท

ซึ่งเป็นยอดพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราที่ได้วางเอาไว้

ฉะนั้น ในโอกาสครั้งนี้ หลวงพ่อได้เดินทางมาเยี่ยมเยียนลูกศิษย์ลูกหา ก่อนหลวงพ่อก็คงจะไปทำธุรกิจส่วนตัวบางประการนั้น ก็ไม่มีอะไรจะฝากจะทิ้งไว้ให้เป็นที่ระลึก

วันนี้ก็มีแต่เสียงเทศน์เสียงธรรมของหลวงพ่อกับจะจารึกฝากไว้ให้เป็นตัวแทนของหลวงพ่อกับ ธรรมะทุกบททุกตอนที่หลวงพ่อแสดงนั้นให้ถือว่าเป็นพุทธคำสอนขององค์เอกสัมพัชญ์ สัมมาสัมโพธิญาณของเรา ที่หลวงพ่อกับได้เอาชีวิตเข้าแลกเข้าเสี่ยง ท่านทั้งหลายก็ได้เดินทางไปถึงวัดป่านาเบ็ญอันเป็นสถานที่ประพาศธรรมกรรมฐาน ตอนสาวกโลกอุดรได้หลังน้ำตาลงนองปฐพีอยู่ ณ เทือกเขาตอย่างข้าวเจ้านั้น แผละ นั้นแผละเป็นสถานที่ประพาศธรรมกรรมฐานของผู้เสี่ยงตาย เอาชีวิตแลก จึงได้เกิดเป็นแนวทางประพาศปฏิบัติสำหรับหลวงพ่อกับ และหลวงพ่อกับก็ได้หยิบเอาพุทธคำสอนอันที่หลวงพ่อกับรู้แล้วจากใจ คำว่ารู้แล้วจากใจนั้นเป็นพยัญชนะที่ว่า พุดให้รู้ พุดให้เข้าใจ อีกศัพท์หนึ่งท่านว่ารู้ด้วยญาณ คำว่าญาณนี้ผ่านพ้นการพิจารณา คือว่า ญาณนี้หยั่งเข้าไปรู้เห็นสภาวะอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอด สิ้นความสงสัยทุกประการ

ฉะนั้น ธรรมบรรยายในวันนี้ หลวงพ่อกับจะฝากไว้ ให้มีเรื่องว่าการบรรลุเข้าสู่อริยภูมิทั้งสี่ อริยภูมิ นับตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกทาทา พระอนาคามี พร้อมทั้งพระอรหันต์ หมายความว่า การบรรลุเข้าสู่มรรคผล นิพพาน ทั้งสี่อริยภูมิ ที่จะขึ้นชื่อเป็นชื่อเอาแบบอย่างสำหรับนักปฏิบัติต่อไปภายหน้า

พวกท่านทั้งหลายก็คงได้ยินว่า การบรรลุเข้าสู่มรรค ผล นิพพาน ก็มีหลายแบบหลายวิธีต่างๆ นานา ในพระไตรปิฎกก็จารึกไว้มีหลายแบบอย่าง เช่น สุขขวิปัสสโก ผู้รู้อย่างแห้งแล้งว่าฉัน การบรรลุเป็นพระอรหันต์อย่างแห้งแล้ง ไม่มีคุณสมบัติอันใดเลย ข้อที่สองต่อมาก็ เติวิชโช ผู้รู้วิชาสาม ข้อที่สามก็ จพภิกขุญญ ผู้สำเร็จอภิญญาหก ข้อที่สี่ ปฏิสัมภิกขุปัตโต เรียกว่า ผู้รู้แจ้งในปฏิปทา รู้แจ้งในปฏิสัมภิกขุญาณ มีไหวพริบว่าฉัน

ทั้งสี่นี้เป็นคุณธรรมของท่านผู้บรรลุเท่านั้น ไม่ใช่จุดบรรลุ

ที่นี้ จุดบรรลุ หลวงพ่อกับจะอธิบายให้ฟังในครั้งนี้

แต่ก่อนอื่นที่จะมีข้อวัตรปฏิบัติให้ได้บรรลุถึงพระโสดา พระสกทาทา พระอนาคามี หรือพระอรหันต์นั้น เราต้องมีข้อวัตรปฏิบัติในเบื้องต้น และท่ามกลาง และในบั้นปลาย ให้อย่างแจ่มแจ้งแทงตลอด ใ้ว่าเราจะเพ่งอย่างทีหลวงพ่อกับเคยสอนเคยแนะนำมานั้นเป็นฝ่ายเดียว

ข้อที่ขาดไม่ได้ให้พวกท่านทั้งหลายจำเอาไว้จนขึ้นใจ พระอริยบุคคลไม่ว่าครั้งใดสมัยใด ไม่ว่าปางใดก็แล้วแต่ ท่านจะรู้แจ้งแทงตลอด ท่านจะอาศัยฝ่ายสมถกรรมฐานโดยเฉพาะ

อย่างยิ่งตัวอสุภกรรมฐานนี้จะทิ้งไม่ได้เลย ถ้าเราไม่หนักแน่น ถ้าเราไม่เกิดญาณในฝ่ายสมณะ ให้รู้เห็นให้เกิดนิพพิทาญาณความเบื่อหน่าย ความสะอิดสะเอียนในร่างกายตนแลกับผู้อื่นแล้ว จะบรรลุธรรมเบื้องสูงนั้นหลงพ้อว่าเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน

ฉะนั้น พุทธคำสอนของพระองค์จึงแนะนำให้กำหนดฝ่ายสมณะจะเป็นเพ่งอสุภะ หรือ กำหนดพุทโธ หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ ให้มีใจสงบเสียก่อน เมื่อมีใจสงบ เราก็พยายามใช้สติปัญญา ให้มีความเบื่อหน่ายในร่างกายตนและของผู้อื่นได้อย่างถ่องแท้ คำว่าเบื่อหน่ายนี้ไม่ใช่ว่าจำ คือว่าสัญญาความจำแบบเลือนลอย ให้เรารู้เห็นอย่างแจ่มแจ้งในสณฺฑ์กายของเราพร้อมทั้ง จิตใจชะง่อน

เมื่อครั้งพระพุทธกาลนั้นโดยมากพระองค์ทรงแนะนำพร้าสอนสาวกของพระองค์นั้น ให้ไปบำเพ็ญอยู่ตามป่าช้าซึ่งมีกเพ็วรากษาศพทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่ในนั้น เพราะสมัยครั้งพระพุทธกาล ประเทศอินเดียเวลานั้น เมื่อตายแล้วส่วนมากถ้าเป็นคนยากคนจนจะเป็นคนเฒ่าคนแก่ก็ตาม ถ้าเป็นคนยากคนจนนะ เขาจะหามศพนั้นไปทิ้งไว้ในป่าช้าเฉยๆ เรียกว่าเหม็นเกลื่อนกลาดสะอิดสะเอียนอยู่เต็มป่าช้า ไม่เหมือนทุกวันนี้ ทุกวันนี้จะหาเพ่งอสุภะ หรือซากศพที่ไหนได้ เพราะเมื่อตายแล้วเขาทำดิบทำดี ประดับประดาหีบศพอย่างสวยงามวิจิตรพิสดารเลิศเลอ แดมดีไม่ตือยากจะตายเอาด้วยเข้าไปเพราะหีบศพมันสวย

ฉะนั้น พระอรหันต์บุคคลในปัจจุบันนี้จึงมีไม่มากเหมือนครั้งพระพุทธกาล หมายความว่า ไม่มีของจริงให้เราเห็น สมัยก่อนนั้นศพเกลื่อนกลาดอยู่ตามป่าช้า พอภิกษุสามเณรไปเพ่งก็เกิดความสะอิดสะเอียนเบื่อหน่ายได้เร็วกว่าทุกวันนี้ ทุกวันนี้มีแต่วาดมโนภาพเอา ถ้าไปดูตามโรงพยาบาลก็จะมีแต่คนเจ็บป่วย แดมเมื่อตายแล้วเขาก็ฉีดยากันเน่ากันเหม็นเสียอีก จึงมองไม่เห็นตามความเป็นจริง

ฉะนั้น วิธีทุกวันนี้หลงพ้อจึงแนะนำให้เพ่งเอาตัวของเรานี้แหละเป็นกเพ็วรากษาศพ ประดุจหนึ่งที่อยู่ป่าช้า จะเพ่งดูจุดใดจุดหนึ่งก็ได้ หลวงพ้อไม่หนีหลักเรื่องธาตุกรรมฐาน อากาโร ๓๒ นี้ อย่างเมื่อคืนหลวงพ้อก็แสดงไปแล้ว เช่นผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า เยื่อมัน ในสมอง นี่เป็นฝ่ายธาตุดิน ให้เราเพ่งทีละจุด ทีละจุด เข้าไปดูมัน ทำครั้งแรกก็จะคล้ายๆ ไม่มี ความหมายอะไรเลยที่หลวงพ้อทำ คล้ายๆ จะไม่มีความหมายอะไร แต่เมื่อเราทำจริงทำจัง หลวงพ้อทำประติดประต่อ นึกในใจแล้วว่าทำจากนาที่เป็นชั่วโมง จากชั่วโมงเป็นวัน เจ็ดวัน เป็นหนึ่งสัปดาห์ สี่สัปดาห์เป็นหนึ่งเดือน สิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี เราทำประติดประต่อโดยไม่ ท้อถอยไม่ขาดระยะ นอกจากเวลาฉันกับหลับนอนเท่านั้น นอกนั้นทำหมด ถ้าไม่นั่งสมาธิ กรรมฐาน ก็พยายามใช้ปัญญาพิจารณาโดยแยกกายอยู่ในนั้น ในสณฺฑ์กายของตัวเอง ถ้ามัน เกิดนิพพิทาความเบื่อหน่ายสะอิดสะเอียนอยู่ที่จุดใด เช่นจุดมันสมองก็เพ่งเข้าไปดูนี้เป็นฝ่าย

สมณะ หรือจุดในท้องในได้ เรามองเข้าไปก็เห็นได้เป็นขดๆ เป็นชั้นๆ มีซี่มีเยื่อเต็มพุงซี่พุงเยื่อ ให้เราพุ่งเข้าไปดู นี่แหละทางที่ว่าเขาสะสมติดสะสมกันทั้งโลก เขาหมั่นกันทั้งโลก

ของไม่ดีไม่งามในสภณกายของเราให้เราหยิบมาประพฤติปฏิบัติ

ครั้งแรกหลวงพ่อบอกว่าพระพุทธองค์ทรงบัญญัติให้พิจารณาอะไรหนอ ถึงทำเช่นนี้ หลวงพ่อบอกว่าลองดูไม่ถึงเดือน เรียกว่าเกิดได้อานิสงส์ของฝ่ายสมณกรรมฐาน เรียกว่าฝ่ายอสุภะในร่างกายตนเอง เมื่อมองเห็นคนอื่นก็เป็นทีเปื้อนหายไปหมด นิเวศน์ธรรมตัวกามราคะก็ขาดลงในตอนนั้น นี่ยังไม่ได้ถึงจุดนะ

ทีนี้ ฝ่ายธาตุน้ำก็ ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา เปลวมัน น้ำลาย ไขข้อ น้ำมูก น้ำเยื่อเหล่านี้ เราก็พุ่งดู เวลาเราถ่มน้ำลาย เวลาเราสั่งขี้มูกให้รู้ทุกจุด และก็พยายามใช้ปัญญาไปที่ละนิดทีละนิดว่ามันเป็นของโสโครก นี่จิตเราจะตก คือว่าขาดจากนิเวศน์ธรรมได้ นี่หลวงพ่อบอกฝากข้อฝัง ก่อนที่จะหยิบยกเอาธรรมเบื้องสูง เราต้องมีที่พึ่งไว้เสียก่อนเพื่อว่าจิต ตกถลาลงมา เราจะได้พึ่งฝ่ายอสุภกรรมฐานนี้ได้ทันที่

สมัยหลวงพ่อบอกประพฤติปฏิบัติวิธีเพ่งฉานเข้าตั้งจุมูกหักนี้ ตัวกิเลสมันแรงมากเอาไม่อยู่บางครั้ง เมื่อตกลงมาเรียกว่าคว่ำอะไรก็ไม่ทัน หาฝ่ายอสุภะให้เปื้อนนายแทบไม่ทัน

ทำกลับไปกลับมาอยู่เช่นนี้ วิถีจิตจึงจะมีอนุภาพแก่กล้าขึ้น แก่กล้าขึ้น

ทีนี้ การประพฤติธรรมกรรมฐาน ญาติโยมหรือลูกศิษย์ลูกหาทางฝ่ายภิกษุสามเณรก็ คงรู้แล้วว่า การประพฤติธรรมกรรมฐานเขาก็ว่าเพื่อต้องการปราบราคะ โทสะ โมหะ นั่นเอง

คำว่าราคะ โทสะ โมหะ ถ้ามองลงไปลึกๆ แล้ว ยังเป็นตัวหนังสือยังเป็นตัวพยัญชนะ อยู่ ให้เราพุ่งเข้าไปว่าตัวเหล่านี้มันมาจากผู้ใดหนอ ตานี้ เราจะได้รู้ทันทีว่ามันเกิดมาจากจิต หรืออาการของจิตคือความคิดนั่นเอง ให้เราพุ่งเข้าไปตรงตั้งจุมูกหัก เมื่อเราปราบนิเวศน์ธรรม ได้ชั่วคราวแล้ว เราจะมันนิ่งนอนใจอยู่ไม่ได้ พยายามเพ่งสลับกันไป

ทีนี้ ก็มีลูกศิษย์บางท่านก็มาถามหลวงปู่ว่า

“ที่ไม่อยากพิจารณาผม ขน เล็บ ฟัน หนัง พุงซี่พุงเยื่อนั้นเป็นเพราะอะไร?”

หลวงพ่อก็ตอบได้คำตอบเดียวว่า

“เพราะความเกียจคร้านนั่นเอง”

ความเกียจคร้านตัวนี้แหละมันเป็นถิ่นมีโทษเข้าครอบงำทำให้วังเวงเหงาหวาดนอน เหล่านี้เป็นต้น ถ้าเราเกียจคร้านเราจะไปหยิบเอาธรรมเบื้องสูงนั้นเป็นค้อนข้างยาก ขอให้พึงรู้ไว้ การปฏิบัติเราต้องเอาชีวิตเข้าเสี่ยง

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า

“การทำ ความเพียรนั้นคือว่า เรี่ยวแรงเรามีเท่าไร เรี่ยวแรงของบุรุษกำลังของบุรุษมีเท่าไร ความเพียรเราจะไม่ย่อท้อ ถึงเลือดถึงเนื้อจะเหือดแห้งไป เหลือแต่เอ็นกับกระดูกกับหนังก็ช่างเถิด เมื่อความเพียรยังไม่ถึงที่สุดเราก็จะไม่ละ” เราเพียรพยายามอยู่เช่นนี้ อันนี้เป็นธรรมเบื้องต้น

แต่สำหรับเราจะปฏิบัติจริงๆ นี้ นอกจากฟังหลวงพ่อก่อนแล้ว ก็ไปท่องเที่ยวในนวกวาท อันนั้นจะเป็นผลประโยชน์ จะเป็นอานิสงส์ของตัวเองในภายเบื้องหน้า ให้ทำไป คำว่าค่อยๆ ทำนั้นไม่ใช่ว่าทำวันวันนะ ไม่ใช่ทำปล่อยๆ วางๆ ทำจนกระทั่งวันมันเกิดเป็นอุปนิสัย เป็นนิสัยไปเลย เราจะได้ อานิสงส์อยู่ในนั้น เราอย่าอยากได้อะไร วิธีที่เราทำไปทำไปมันจะได้หรือไม่ได้ เพราะป้องกันตัวเอง ทำนั่นทำนั้นก็คงเห็นแล้วว่า และศัพท์ประโยคนี้อีกอย่างว่า หลวงพ่อย้ายคนอื่น แต่หลวงพ่อบรรพชิตภิกษุสามเณรด้วยกันทั้งสิ้น คณาจารย์ต่างๆ ที่ได้พ่ายแพ้กิเลสตัณหาหาคะมากก็มากต่อมากจนนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว บางท่านก็มีญาติโยมเลื่อมใสเป็นจังหวัด หรือหลายจังหวัด หรือทั่วประเทศก็มี บางครั้งถลาไปกับกองกิเลสนั้น จนเรียกว่าเงยหัวไม่ขึ้นเลย ถึงกับสิกขาลาเพศ เหตุฉะนั้นหลวงพ่อกับท่านทั้งหลายก็อย่าไปติดใจท่านเหล่านั้น เพราะว่าตัวกิเลส ราคะ โทสะ โมหะ มันสิงอยู่ในธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม ของท่านเหล่านั้น มันเอาไม่อยู่ต่างหาก ให้เราหยิบมาเป็นครูของเราเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เรายึดประเพณีธรรมกรรมฐานของพระองค์ เอาชีวิตจิตใจของเราเลี้ยง

ฉะนั้น โอกาสต่อไปถ้าเราทำฝ่ายสมณะจนจิตสงบแล้วจากนิเวศน์ธรรมชั่วขณะแล้ว เรียกว่า ตึงคปทาน เราประหารไว้ชั่วขณะ หรือ วิชฌกนปทาน เราประหารด้วยการกดไว้ข่มไว้ไม่ให้กิเลสตัวหยาบๆ นี้มันงอกเงยขึ้นมา

ทีนี้ กิเลสตัวละเอียดๆ นั้น เรียกว่าความคิด ตานี้ เอาเป็นความคิดละเอียด มันปรุงแต่งวับๆ แวมๆ อยู่ในห้วงมันสมองของเรา อยู่ในตรงตั้งจุมูกหักนั้นแหละ ให้เราพุ่งไปตรงนั้น ถ้าเราพุ่งถูกจุดเมื่อใดนะจะดับให้เห็นทันที คำว่าขาดหรือดับนี้เป็นศัพท์เดียวกัน คำว่าขาดคือขาดสันตติความสืบต่อ เขามีกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการดับ หรือการขาดสันตติโดยธรรมดาสามัญญ์

การขาดสันตติ หรือการดับขาดโดยธรรมดาสามัญญ์นั้น เป็นการดับที่เป็นธรรมชาติของธาตุๆ ชันธุ์ๆ อยู่เช่นนั้น

แต่ไม่ใช่ดับไม่ใช่ขาดด้วยอำนาจขององค์มานสมาบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่มีผลที่จะยับยั้งกิเลสตัวตัณหาหาคะลงได้

ฉะนั้น การดับที่จะถูกจุดจริงๆ จะมีปฏิริยาให้เห็นในองค์มานสมาบัตินั้นแล

ทีนี้ การดับนั้นจะทำอย่างไร หลวงพ่อกับจะเปรียบเทียบให้ดู

การดับการขาด หรือการเข้าสู่มรรคผลนิพพานของพระอริยะ เรียกว่าพระโสดาบัน เรียกว่าผู้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน ถ้ามาเจียรไน เป็นภาษาบ้านเราก็หมายความว่าผู้เห็น กระแสของความดับ คือว่าเห็นกระแสแล้ว เห็นช่องทางแล้ว แล้วก็ดับลงได้แล้วชั่วขณะ แต่ดับไม่มากนัก นี้เรียกว่าพระโสดาบัน เป็นผู้ไม่กลับไปสู่อบายภูมิ แต่ยังทรงสภาวะให้เป็นนิโรธ ธรรมญาณไม่ได้

ยังไม่ได้เกิดกิจ ๔ ญาณ ๓ นี้ เรียกว่าพระโสดาบัน

พระสกทาคามี ก็ขึ้นไปหน่อย

พระอนาคามี ก็ขึ้นไปอีก

พระอรหันต์ยิ่งเต็มอานุภาพ เต็มอานุภาพของพระอรหันต์ผลนั้น จึงจะตัดอาสวะกิเลส ลงได้

ที่นี้ หลวงพ่อจะเปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐานให้ฟัง คือว่าเปรียบเทียบด้วยการสร้าง ถนนหนทาง

พระโสดาบันนี้เรียกว่าสร้างถนนหนทางเรียบร้อย ได้ประมาณว่า ๓ โยชน์ นับเป็น โยชน์ทะเลได้ ๓ โยชน์ ราวยางเสร็จจรดราวึงได้ ก็หมดอายุขัย หรือว่าหมดความเพียรเพียง แค่นั้น ได้เพียง ๓ โยชน์ พระสกทาคามี นี้ สร้างได้ ๔ โยชน์ ก็หมดความเพียร หรือหมด อานิสส หรือหมดอายุขัยลงแต่เพียงแค่นั้น รวดราเที่ยวได้สะดวกสบาย

พระอนาคามี นั้น สร้างถนนหนทางได้ ๕ โยชน์ ก็หมดความเพียร หมดตะแบกเกล้า หรือหมดอายุขัยเพียงแค่นั้น

สำหรับฝ่ายพระอรหันต์นั้น สร้างได้เต็มเปี่ยมได้ ๑๐ โยชน์ เพราะกิเลสนี้มีกันถึง ๑๐ โยชน์เหมือนกัน นี้เต็มอานุภาพของพระอรหันต์ผล รวดราเที่ยวได้สะดวก ไปไหนมาไหน สะดวกสบาย เปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐาน

ที่นี้ จะเปรียบเทียบอีก คือว่า เปรียบเทียบด้วยเข็มนันวิเศษอยู่ในก้นมหาสมุทร วัด จากผิวน้ำลงไปถึงก้น มหาสมุทรนั้น ประมาณได้ว่า ๑๐ โยชน์ ที่นี้ เหนือกำลังของคนธรรมดา อย่างแน่แท้ เข็มนันวิเศษนี้ หมายถึงพระอรหันต์ผล วางไว้ก้นมหาสมุทรทีเดียว ที่นี้ เขาว่าเข็มนัน วิเศษนี้เป็นของลึกลับ ไม่สามารถที่จะหาได้ ไม่รู้ว่าจุดไหนเป็นจุดไหน เพราะมหาสมุทรนี้ กว้างขวาง กว้างใหญ่ไพศาลเหลือเกิน

ไม่สามารถที่จะหาจุดที่เข็มนันอยู่ นั้น เข็มมันอยู่จุดเดียว

ที่นี้ การประพาศธรรมกรรมฐานเขาก็ว่าถูกจุดเหมือนกัน จุดมหาสมุทร แต่ไม่รู้ว่าจุด ของเข็มนันอยู่ตรงไหน ซึ่งหมายถึงพระอรหันต์นั้นไม่รู้จุด ต่างคนก็ต่างหา

ที่นี้ ท่านมีบารมีอันทรียอันแก่กล้าที่เคยได้สร้างสมอบรมมาแล้ว ท่านรู้จุดของเข็มนัน อยู่ตรงไหน

ที่นี้ ด้วยข้อวัตรปฏิบัติอันเปรียบเหมือนสายเชือกที่มัดจากข้างบนหยั่งลงไปสู่พื้น มหาสมุทร เปรียบเหมือนข้อวัตรของท่านถูกต้องเผงทีเดียวไม่มีผิด ถ้าดิ่งลงไปมุดลงไป มุดนี้เป็นภาษาภาคอีสาน จะได้เข้มนั้นมาทันทีไม่มีผิดเหมือนท่านอื่น ท่านอื่นก็ดำเหมือนกันมุดเหมือนกัน สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ ทั้งฝ่ายภิกษุสามเณร หรืออุบาสก อุบาสิกา ต่างคนก็ต่างตะเกียกตะกายเวียนว้ายตายเกิดอยากได้เข้มนั้นวิเศษนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน แต่งมไม่รู้จุด

ไม่เหมือนท่านผู้มีบารมีอินทรีย์อันแก่กล้าที่ได้เคยสร้างสม อบรมมาแล้ว ท่านจะดำให้ถูกจุดมุดให้ถูกจุดไปเอาตามนั้น

ที่นี้ พระโสดาบันท่านก็ตัดสินใจตะเกียกตะกายเวียนว้าย ดำมุดดำว้ายลงไปได้ ๓ โยชน์ ทนไม่ไหวใจจะขาดรีบโผล่ขึ้นมาเลย มันใจจะขาด หมดอินทรีย์บารมีของพระโสดาบันเพียงแค่ว่า ๓ โยชน์เท่านั้น

พระสกทาคามี ก็เข้มนั้น ดำลงไปอีกได้ ๔ โยชน์ ใจจะขาดไม่ได้..ไม่ไหว..ไม่ไหว ฟุ้งขึ้นมาเลย..ไม่ไหว อินทรีย์ยังหย่อนอุปนิสัยบารมีอินทรีย์ตั้งแต่ชาติปางก่อนยังหนุนไม่ถึง เรียกว่าอานุภาพของตบะยังไม่ได้แก่กล้าถึงที่สุด และ..พระอนาคามี นั้นก็ดำลงไปได้ถึง ๕ โยชน์ ใจจะขาดเหมือนกัน ไม่ไหว..ไม่ไหว รีบฟุ้งขึ้นมาทันที หมดตบะหมดความเพียรไม่แก่กล้าถึงที่สุด

สามบุคคเจ้าพวกแรกเข้าสู่กระแสพระนิพพานแล้ว ได้เพียง ๕ โยชน์เท่านั้น เลยไม่ได้เข้มนั้นขึ้นมาเป็นสมบัติของตัวเองเลย

แต่ด้วยเดชแห่งอานุภาพของพระอรหันตมรรค ของพระอรหันตผลผู้ท่านสร้างสมอบรมบารมีธรรมมาแล้ว อย่างเต็มเปี่ยมถึงหนึ่งแสนมหากัปที่จะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ในชาติปัจจุบันนี้ ท่านไม่ได้ย่อหย่อน ด้วยอานุภาพของอรหันตผล ฟุ้งผ่านวิถีทั้ง ๑๐ โยชน์ อย่างเด็ดเดี่ยว ไปจับเอาเข้มนั้นซึ่งหมายถึงพระอรหันตผลนี้มาเป็นสมบัติของท่านอย่างง่ายดายในชาติปัจจุบันนี้ อันนี้ เป็นการเปรียบเทียบบุคลาธิษฐาน ขอให้ท่านญาติโยม และฝ่ายบรรพชิตภิกษุสามเณรของเรา ได้เปรียบเทียบกำลังใจของตนว่าจะแก่กล้าสามารถถึงกระนั้นไหม เราต้องแก่กล้าถึงกระนั้น ไม่แก่ก็ต้องแก่

เพราะว่าชีวิตนี้ฝากไว้กับเชิงตะกอนเท่านั้น

ถ้าไม่พ้นชาตินี้ละ ชาติต่อๆ ไปอย่ามีหวังเลย อย่าพึ่งหวังเลยให้พูดอย่างนี้
ให้อริษฐานอย่างหลงพอนี้ ถ้าเราพ่ายแพ้ก็เลส ตัณหา ราคะในชาตินี้
ชาติต่อๆ ไปไหนเลยเราจะเป็นผู้ชนะ

ตอนที่หลงพอบ้าเพ้อเพียรอยู่วัดป่านาเบี๋ย ได้อธิษฐานจิตเช่นนั้น และได้รำพึงรำพันอยู่เช่นนั้น ถ้าหลงพอพ่ายแพ้ในชาตินี้ ชาติต่อๆ ไปหลงพอไม่อธิษฐานอะไรเป็นอันขาด ก็

ต้องเป็นผู้พ่ายแพ้มันอีกวันยังคำ หรืออพยพชาติต่อๆ ไป น้ำตาแห่งกิเลส ตัณหา ราคะ คงจะได้นองพื้นปฐพีเป็นแน่แท้ แต่ที่นี้ คุณธรรมของผู้บรรลุเข้าสู่มรรค ผล นิพพานนั้น จะเป็นประการใด

ที่นี้ ย้อนเข้ามาในทางจิตใจหรือสภาวะการปรุงแต่งของผู้บรรลุเข้าสู่กระแสพระนิพพานตลอดได้เข้าไปถึงพระอรหันต์ผลนั้น จะมีคุณธรรมยับยั้งกิเลสได้เช่นไร ก็ขอให้ท่านทั้งหลาย เมื่อได้ฟังโอวาทจากหลวงพ่อกแล้ว ก็จงหยิบไปพิจารณา และเอาเปรียบเทียบกับจิตใจตัวเอง แล้วก็เปรียบเทียบกับข้อวัตรปฏิบัติในเพื่อนสหธรรมิกให้รู้อย่างแจ่มแจ้ง

ที่นี้ เปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐานพร้อมด้วยธรรมาธิษฐาน ท่านกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก เรียกว่าคุณธรรมของพระโสดาบันนั้น เมื่อเข้าสู่กระแสพระนิพพานแล้ว คือว่าได้บรรลุพระนิพพานชั้นพระโสดาบันแล้ว ก็จะมีคุณธรรมยับยั้งกิเลสได้ เช่นกล่าวไว้ว่า ผู้บรรลุเป็นพระโสดาบันนั้นจะมีชาติอย่างมากเป็น ๗ ชาติ เท่านั้น เรียกว่า กลับมาเกิดในมนุษยโลกนี้ไม่เกิน ๗ ครั้ง ก็จะได้บรรลุเข้าสู่พระนิพพานชั้นพระอรหันต์ในชาติที่ ๗ เป็นชาติที่สุดท้ายนั้นแล

ที่นี้ หลวงพ่อจะเปรียบเทียบ หรือวกเข้ามาให้แจ่มแจ้งแทงตลอดในสภาวะลงดู

เปรียบเทียบกับผิวเมื่อยคุ้ใดคุ้หนึ่ง หมายความว่าพระโสดาบันที่เป็นฆราวาสนะ ที่เป็นฆราวาสนั้นก็พระอรหันต์บุคคลได้ถึง ๓ ชั้น ด้วยกันคือพระโสดาบัน พระสกทาทะ อุนาคามี

สำหรับพระโสดาบันฝ่ายฆราวาสนั้น สมมติว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ได้เป็นพระโสดาบันจะเป็นผู้กตัญญูที่นี้ หลวงพ่อจะสมมติให้เป็นผิว เอาผิวของคนนั้นครอบครว้นั้นได้เป็นพระโสดาบัน ที่นี้เกิดภรรยาของท่านผู้เป็นพระโสดาบันนั้น ประพฤติผิดนกริตนกรอย ไม่รู้ธรรมะธัมโม เรียกว่านอกจิตนอกใจของสามี ไปคนผู้ผู้ชายหาเศษหาเดน ไม่อยู่ในกรอบแห่งศีล ๕ ที่นี้พระโสดาบันกระแสจิตยังไม่ได้เฉียบขาด เมื่อรู้ข่าวหรือว่าเห็นด้วยตาตาของตนเองว่า ภรรยาของตนเป็น เช่นนั้น จะเกิดโทสะขึ้นอย่างร้ายกาจ ถึง ๗ วิถีจิต จึงจะยับยั้งอาสวะตัวนี้ลงได้ เพราะว่ากระแสฌานและญาณยังไม่รุนแรง ยังยับยั้งที่ทันใดไม่ได้ คือว่าถึง ๗ ประโยคจิตจึงจะยับยั้ง เห็นแต่ว่ามันเป็นแต่เพียงธาตุๆ ชันธุ์ๆ เป็นสภาวะของธาตุดิน น้ำ ไฟ ลมเท่านั้น จึงจะยับยั้งมันลงได้ ถ้าปุถุชนธรรมดาคุมยับยั้งมันไม่ได้ คงถึงกับฆ่ากับแก่งกันก็มี นี่คือคุณธรรมของพระโสดาบันท่านจะยับยั้งมันลงได้ เห็นว่าเมื่อยของตนเองนอกจิตนอกใจ เมื่อถึง ๗ ประโยคจิตจึงจะได้สติ จึงจะมีสติทรมานอันแก่กล้าเข้าไปยับยั้งมันลงได้ ที่แรกๆ ก็เรียกว่านี่ก็สาปแช่งจงล้างจงผลาญ ขอให้มันฉิบหายวายปวง หรือเตรียมตัวจะจ้างคนมาฆ่าชายชู้อย่างนั้นอย่างนี้ อันนี้เป็นวิถีจิตนะ เป็นแต่เพียงคิด ยังไม่ได้ลงมือแต่ประการใด คิด

สาปแช่งให้มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ให้มันเกิดเป็นหมูเป็นหมา เอ้อ..เรียกว่าให้มันฉิบหายวายปวง

พระโสดาบันจะคิดจองล้างจองผลาญอยู่ในวิถีของความคิดนั้นถึง ๗ ประโยคจิต จึงจะได้สติปัญญายับยั้งกิเลสตัวกามราคะนั้นลงได้ คือว่าตัวกามราคะของพระโสดาบันยังรุนแรงอยู่

เช่นครั้งพุทธกาลก็ยังมีการวิ่งกับชายชู้ก็มี

ยังมีนางพรหมณีคนหนึ่งแต่นางนี้ได้บรรลุเป็นพระโสดาบันยังมีกามราคะรุนแรง เห็นนายพรานรูปหล่อเดินผ่านบ้านมาเท่านั้น ด้วยบุพเพสันนิวาสเคยได้ร่วมหอลงโรงกันมาสั่งสมอบรมมาร่วมกัน ถึงกับวิ่งตามนายพรานคนนั้นไปอยู่กลางป่ากลางดง ไปอยู่กินฉันสามีภรรยา

แสดงว่าพระโสดาบันตัวกามราคะก็ยังไม่รุนแรงอยู่ แต่ท่านไม่ได้ฆ่าสัตว์เสียแล้ว ถึงจะมีสามีเป็นนายพรานก็เพียงแต่หยิบบ่ยนธนูหรือหน้าไม้ให้ตามหน้าที่ของภรรยาเท่านั้น อันนี้ก็เป็นอย่างคุณธรรมของฝ่ายพระโสดาบัน

ต่อไปก็เป็นคุณธรรมของฝ่ายพระสกทาคามี

ถ้ามีเหตุการณ์ในทำนองเดียวกัน เรียกว่าเมียคบชู้เหมือนกันพระสกทาคามีนั้นคิดถึง ๒-๓ ประโยคจิต จึงจะยับยั้งกิเลสตัวนี้ลงได้ จึงจะเพิ่งเห็นว่ามันเป็นแต่ธาตุๆ ชันธ์ๆ เป็นสภาวะเกาะกุมประทุมกันเข้าเท่านั้น ไม่มีสัตว์บุคคลตัวตนเราเขาอยู่ในร่างกายอันกว้างศอกยาววาหวนาคีบนั้น พระสกทาคามียับยั้งมันลงได้ในระยะเวลาประมาณเพียง ๒ หรือ ๓ ประโยคจิตเท่านั้น

ส่วนพระอนาคามีนั้น เพียงแต่เริ่มคิด ถ้ามีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมือนพระโสดาบันนะ คิดเหมือนกัน แต่ยังไม่ทันถึงจบประโยคจิตพระอนาคามีก็จะยับยั้งมันลงได้

นี่ คือ คุณธรรมของสามอริยมุขีที่ผ่านมา

แต่สำหรับพระอรหันต์แล้ว เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะว่าตัวอานุกาฬสมาบัติยังประกบอยู่ เกิดขึ้นไม่ได้ เพียงแต่ขยับ ท่านก็ลือคมันเสียแล้ว ลือคสภาวะไม่ให้มันคิด เพราะว่าสภาวะของท่านคิดก็เป็นแต่เพียงธาตุๆ ชันธ์ๆ

ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านทั้งหลายนำไปเปรียบเทียบหรือให้มีความกำลังใจในการประพฤติธรรมกรรมฐานของตน ให้ได้ไต่เต้าไปสู่ความพ้นทุกข์ในที่สุด

ท่านทั้งหลายการประพฤติธรรมกรรมฐานเมื่อสมัยหลวงพ่อยังมีน้ำตาอันของหน้านั้น แสบจะหลงทิศหลงทาง เกจิอาจารย์ หรือคณาจารย์ต่างๆ ท่านก็มีคำสอนคล้ายคลึงกันมั่ง แตกต่างกันมั่ง

แต่สรุปแล้วก็เรียกว่าประพัตติธรรมกรรมฐาน เรียกว่าคอยอินทรีย์บารมีตนให้แก่งล้า
ไปเสียก่อน ผลสุดท้ายก็จะบรรลุเข้าสู่มรรคผลนิพพานได้ถ้าบารมีของตนนั้นเต็มเปี่ยมเมื่อใด
แต่ไม่รู้จุดรู้วิธีจะบรรลุเช่นไร เขาไม่ได้บอกเอาไว้

ฉะนั้น การประพัตติธรรมกรรมฐานส่วนมาก หลวงพ่อขอภัยด้วยในวาทะหรือสำนวน
โวหารที่จะพูดต่อไปนี้ หลวงพ่อมิได้มีจิตหรือเจตนาไปย่ำยีผู้ใดให้ได้รับความเสียมเสียด หรือ
น้อมน้าวเอาประโยชน์มาใส่ตัวเอง ทั้งนี้และทั้งนั้นเพื่อให้ท่านทั้งหลายได้กระตือรือร้นในข้อ
วัตรปฏิบัติอันถูกต้อง น้อมเอาพุทธคำสั่งสอนของพระพุทธองค์มาสู่อุจเฉทสู่อิทัสนะ ถ้าท่านทั้งหลายเป็นผู้
มีบารมีอันเคยสร้างสมมาแล้วก็จะเข้าใจได้

คือว่า คณาจารย์บางท่านก็มีข้อวัตรปฏิบัติอันแตกต่างกัน เรียกว่าปฏิบัติธรรมแบบ
บุญหล่นทับก็มี เช่นมะพร้าวมะตูมรอบบุญหล่นทับ หมายความว่าหล่นตามเข้ามาอย่างนั้น มัน
เป็นไปไม่ได้เช่นนั้น ทั้งๆ ที่ข้อวัตรปฏิบัติไม่ถูกต้องไม่ถูกวิธี ไม่มีกฎไม่มีเกณฑ์อันเฉียบขาด จะ
ไต่เต้าไปสู่ความพ้นทุกข์ได้อย่างไรกัน

ถ้าเป็นดังว่ามานั้น ศาสนาอื่นเขาก็คงถึงมรรคผลนิพพานเหมือนกัน เพราะเขาก็มีข้อ
วัตรปฏิบัติเหมือนกัน เช่นพวกเดียรถีย์สมัยก่อนนะ เขาก็มีการเพ่งไฟจนมีอินทรีย์อันแก่งล้า
สลายตาในคมกล้าสุดขีดก็มี แต่เขาก็ไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เรียกว่าบำเพ็ญให้ตนเหน็ด
เหนื่อยเปล่า ไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพานอะไรเลย เพราะทำไม่ถูกต้องไม่ถูกวิธี ถึงจะบำเพ็ญ
เป็นร้อยปีพันปี ถ้าทำไม่ถูกต้องก็อย่าหวังเลยว่าจะพ้นทุกข์ได้ หรือบรรลุเข้าสู่มรรคผลนิพพาน
ชั้นใดชั้นหนึ่งได้เลย เพราะเรามีวิธีไม่ถูกต้อง

ฉะนั้น การประพัตติธรรมกรรมฐานให้ถูกต้องถูกวิธีจริงๆ นี้ มันเป็นเรื่องหายากอย่างยิ่ง
เรียกว่าเป็นเรื่อง รู้ได้โดยยากอย่างยิ่ง และคนประพัตติปฏิบัตินั้นก็ท้อแท้เลื่อมระอา ก็มีบาง
ท่านลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อบางองค์ก็ว่ายังมีจิตใจอาลัยอาวรณ์อยู่ ตัวมีจิตใจอาลัย
อาวรณ์อยู่นั้นแหละคือตัวพาจิตใจของเราให้ต่ำลงทุกที เพราะกระแสจิตของเรายังไม่ได้รู้แจ่ม
แจ้งในธาตุในขันธจึงได้พูดเช่นนั้น จึงมีอาลัยอาวรณ์ในธาตุในขันธ ให้เปรียบเทียบให้เข้าใจ ให้
เราน้อมเป็นโอบนโยน น้อมเข้ามาพิจารณา ดูอย่างเสียงเทศน์เสียงธรรมของหลวงพ่อนี้ก็เป็น
สภาวะของรูปธรรม เกิดขึ้นแล้วก็สลายไป สลายไป มันตั้งอยู่ไม่ได้ มันเกิดขึ้นด้วยการปรุงแต่ง
กระทบกันด้วยอำนาจของดินน้ำไฟลม หรือการหมุนเวียนเครื่องจักรเครื่องกลนี้หมุนเวียนให้
เกิดการปรุงแต่งแล้วก็พูดออกมา แล้วมันก็หายไป หายไป เรียกว่า เป็นเสียงธรรมชาติของดิน
น้ำไฟลมกระทบกันเท่านั้น แล้วก็วิ่งโรยหายไปตามกาลเวลา แพล็บเดียวเท่านั้นมันก็หายไป
เลย ไม่รู้ว่ามันหายไปไหน ถ้าอัดเทปไว้อย่างนี้ก็พอได้ยินเสียงที่อัดไว้ เรียกว่าถ้าไม่บันทึกไว้มัน
ก็หายไปเลย ไม่รู้หายไปไหน แต่เราหยิบขึ้นมาคิดมาอะไรต่างๆ นานา มันจึงมีกิเลสอยู่ในนั้น
ถ้าเป็นเสียงของสิ่งที่ให้เกิดกิเลสนะ ถ้าเป็นเสียงธัมมะธัมโมท่านก็ให้น้อมเอาอยู่ในนี้

ฉะนั้น ข้อวัตรต่างๆ ที่หลวงพ่อบอกว่าไม่รู้จุดไม่รู้วิถี เพียงแต่บำเพ็ญเพียรไปเฉยๆ นั่งหลับตาไป แต่นั่งหลับตานั่นไม่ผิดหรอก แต่ให้เรา รู้จุดรู้วิถี เป็นการใช้ได้ เป็นการถูกต้อง

ตั้งข้อวัตรปฏิบัติที่หลวงพ่อกำลังเผยแผ่อยู่ในขณะนี้

แต่คำว่าเผยแผ่ของหลวงพ่อนี้ตามโอกาสอันสมควรเท่านั้น หลวงพ่อเรียกว่าเป็นคนมีบารมีน้อย ไม่สามารถที่จะเผยแผ่พุทธคำสั่งสอนของพระองค์ให้ฝ่ายภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกา มาเลื่อมใสได้ หลวงพ่อก็รู้แก่ใจอยู่ว่ายุคนี้ไม่ใช่ยุคแสวงหามรรคผลนิพพาน เรียกว่าเป็นยุคที่ไม่กล้าตาย ไม่กล้าเสี่ยงตาย ผู้ประพฤติธรรมกรรมฐานของพระองค์ในสมัยนี้ส่วนมากไม่ค่อยกล้าตายกันเท่าไร มีแต่พระภิกษุสามเณรกล้าเป็น ว่าฉันเถอะ

คนกล้าตายนี้ น้อยที่สุด แต่มีอยู่อาจจะมีอยู่

ฉะนั้น พวกท่านทั้งหลายจงเป็นผู้กล้าเสี่ยงเอาชีวิตชาตินี้เข้าแลก ถึงท่านไม่แลก เชิงตะกอนนั้นก็รอเผาพวกเราอยู่แล้ว

ฉะนั้น ให้เอาชีวิตให้เข้าแลกในชาตินี้ ชาติต่อไป เราจะอยู่อย่างอยู่เย็นเป็นสุขในชีวิตของเรา ถ้าเราเป็นผู้พ่ายแพ้ พ่ายแพ้อะไร พ่ายแพ้ความคิดตัวเองนั่นแหละ

ชาติต่อไป เรายังจะเป็นผู้พ่ายแพ้เหมือนนั้น

ฉะนั้น ในข้อวัตรประพฤติธรรมกรรมฐานของหลวงพ่อ ก็ขอฝากขอฝัง ขอให้เอาเข้าสู่จิตสูใจว่า

หลวงพ่อไม่ได้ดับตัวกิเลสตัณหาอะไรแต่ประการใด

หลวงพ่อให้ดับความคิดต่างหาก ซึ่งอยู่ในปฏิจตุสมุขปาทธรรมกรรมฐานของพระองค์ก็ถูกต้องที่สุด หมายความว่าเมื่อวิชชา คือความงมงายจึงคิด อวิชชา กับความคิดมันก็อยู่ในนั้นแหละ มันอยู่ด้วยกัน ความคิดมันจึงมีสังขาร ความคิดมีนี้..วิญญูณมันจึงตั้งมัน มันก็ดับอยู่ตรงนั้นแหละ ให้เพ่งอยู่จุดนั้นแหละ

และถ้าเราคิดขึ้นมามากๆ คราวใดมันเอาไม่อยู่ ก็ให้บริกรรมเสียว่าธาตุคิด..ธาตุคิด บริกรรมอยู่ในใจนะ ให้เพ่งกระแสสติของเราออกไปทางหน้าหรือบนศีรษะของเราให้รู้ว่าธาตุคิด..ธาตุคิด ทีนี้มันก็จะอ่อนกำลังลง คิดไม่ใช่เราไม่ใช่เขา ไม่ใช่ของเราคิดไม่ใช่ของเขาคิด คนอื่นก็เหมือนกัน สภาวะของดินน้ำไฟลมประชุมเข้า เขาก็ไม่ใช่ของเขา สังขารนี้มันมีความเกิดขึ้นปรุงแต่งขึ้น เราจะไปยึดมันถือมัน หรือยึดมันถือมันมันก็ได้ละ

เพราะว่าความคิดๆ แล้วมันก็หายไป

มันไม่ได้เป็นเรา มันไม่ได้เป็นเขา

แต่ความคิดนี้มันเป็นของลึกลับเหลือล้น เรียกว่ามันคิดเหนียวเอาอะไรมันจะเอาให้ได้ มันจะเอาให้ได้มากๆ เสียด้วย

มันจะเอาให้สมหวังซะด้วย สมหวังสิ่งหนึ่งแล้วยังไม่พอ มันจะเอาสมหวังสิ่งต่างๆ
หมดทั้งโลก มันโยเอาของทั้งโลกมาเป็นสมบัติของมันมาเป็นสมบัติของความคิด

ก็ขอฝากฝังท่านทั้งหลายจงได้จงได้พิจารณาความคิดของตัวเองนั้นแล นอกจากเวลา
ฉันกับหลับนอนเท่านั้น

ให้เราตั้งมั่น ตัวสมาธิตัวนี้ ตัวสมาธิจะไปตัดมัน ตัวสมาธิคือความตั้งใจมั่นให้เรามีไว้
ท่านอธิบายว่าตัวสมาธินี้ในอิริยาบถนั่ง มือขวาทับมือซ้ายอันนี้ก็อนุโลมเรียกสมาธิ แต่เรียกว่า
อิริยาบถปฏิบัติมันจะถูกกว่าอิริยาบถกำลังประพฤติธรรมกรรมฐานของพระองค์

ตัวสมาธิที่แท้จริงคือการตั้งใจมั่น ตั้งแต่ก่อนบวช หรือเริ่มประพฤติธรรมกรรมฐานว่า
เราจะทำให้สำเร็จ เช่นคนเลี้ยงไม้ ถึงเขาจะมีจิตฟุ้งซ่านคิดถึงลูกถึงหลานถึงเมียอะไรก็แล้วแต่
แต่เขาตั้งใจเลี้ยง ผลสุดท้ายไม้นั้นก็จะขาดได้โดยง่าย

ถ้าเราไม่มีสมาธิใจจดจ่อเอาให้แน่วแน่ะ เช่น กำหนดวกไปวนมาเป็นประโยชน์ให้
เกิดนิพพิทาได้ ความเบื่อหน่ายได้ แต่เราเกิดนิพพิทาความเบื่อหน่ายแล้วก็ควรจะมาเพ่งมาจี้
จุดอยู่จุดเดียว คือจุดตรงตั้งจุมูกหักนี้แหละ คือว่าผลแห่งอานูภาพที่เราเพ่งนั้นจะให้ผลไม่วัน
ใดก็วันหนึ่ง

ทีนี้ หลวงพ่อขอย้าในการบรรลู่เป็นพระอรหันต์บุคคลทั้งสี่อริยภูมิให้เข้าใจอีกครั้งหนึ่ง
ก่อนจะจบธรรมบรรยายในวันนี้ คือว่าจี้จุดเข้าไปตรงตั้งจุมูกหักแล้ว ถ้าเรามีบารมีหรืออินทรีย์
เราแก่กล้าสุดขีดนะ พระโสดาบันนี้จะดับกระแสของความคิดพร้อมทั้งฝ่ายสติปัญญาจะ
ยับยั้งดังลงได้ทั้งสองฝ่าย ประมาณว่าเอา ๓ นาทีก็แล้วกัน ดับ ๓ นาที เปรียบเป็น
บุคลาธิษฐานด้วยธรรมาธิษฐานด้วย ดับให้พระโสดาบันเห็น ๓ นาที แต่ยังไม่ทันได้ทำกิจ ๔
ญาณ ๓ ให้สมบูรณ์ ก็กลับปรุงแต่งอีกแล้ว

นี่คือทรงอำนาจของฉานสมาบัติไม่ได้ คือทรงสภาวะของความดับไม่ได้ หมายความว่า
ว่าทรงสภาวะของฉานนิโรธสมาบัติไว้ไม่ได้ มันกลับปรุงแต่ง ต่อไปก็ทำได้เพียงแค่นี้เอาขึ้นอีก
ไม่ได้ นี่คือพระโสดาบันได้เพียงแค่นี้

พระสกทาคามีได้เข้าไปอีกเป็น ๔ นาที แต่ผลอุปโลภปรุงแต่งซะแล้วจะทำกิจ ๔ ญาณ
๓ ก็ไม่ได้

พระอนาคามีดับลงได้ ๕ นาที ยังทำกิจ ๔ ญาณ ๓ ไม่ได้ ยังเกิดตบะไปเผาผลาญเชื้อ
แห่งอาสวะอยู่แถวๆ ลูกนัยน์ตานี้ไม่ได้ พระอนาคามีก็ได้เพียง ๕ นาทีเท่านั้น

พระโสดาบันได้ ๓ นาที, พระสกทาคามีได้ ๔ นาที, พระอนาคามีได้ ๕ นาที

ส่วนพระอรหันต์ผลนั้น จะมีอานูภาพทรงฉานพระนิพพานนั้นได้ถึงหนึ่งชั่วโมงขึ้นไป จึง
จะเกิดตบะอันแก่กล้าเรียกว่าเผาไหม้เชื้ออาสวะที่มันเกิดอยู่มันสมองแถวๆ ตรงลูกนัยน์ตานี้
ให้เหือดแห้งไปได้ เรียกว่ามีอานูภาพมาก นี่ขอให้ท่านทั้งหลายเข้าใจไว้

ทีนี้ เมื่อมันดับลงแล้ว ตอนมันดับไม่ใช่ดับที่ว่าดับโดยบังเอิญนะ ถ้าดับโดยบังเอิญ หรือดับโดยฟลุค พระนิพพานโดยฟลุคนั่น ท่านไม่เรียกว่าพระนิพพานถ้าโดยฟลุค เพราะว่าเราไม่รู้ ไม่มีญาณเกิดภายหลัง ไม่รู้

พระอรหันต์นี้ท่านมีญาณเกิดภายหลัง

ฉะนั้น จะเปรียบเทียบว่าผู้ที่บรรลุเป็นพระโสดาบัน พระสกทาทา พระอนาคามีนั้น จะรู้ หวังแห่งความดับหรือไม่ ท่านรู้ เพราะว่าท่านเข้าสู่กระแสแล้ว เช่นปฏิจตุสมุขปาทาท่านก็รู้พอ ลางๆ เช่นท่านไปมองดูน้ำอยู่ในบ่อน้ำ แต่ไม่สามารถจะตักน้ำขึ้นมาดื่มได้ มาเป็นสมบัติ ของตัวเองก็ไม่ได้ จะมาเอามาอาบมาอะไรก็ไม่ได้ เพราะว่าไม่มีวัตถุไม่มีอุปกรณ์เครื่องตัก ส่วนพระอรหันต์ผลนั้นท่านเห็นน้ำและเอามาดื่มกิน อร่อยหรือไม่อร่อยท่านก็รู้ เย็นหรือไม่ เย็นท่านรู้ นี้..มันแก่กล้า มีความหมายยิ่งใหญ่ไพศาลเหนือกว่ากันอย่างนี้

ฉะนั้น การฟังธรรมบรรยายของหลวงพ่อก็คล้ายๆ จะไม่มีประโยชน์อะไร คล้ายๆ การ บรรลุเป็นพระโสดาบัน พระสกทาทา พระอนาคามี หรือพระอรหันต์นี้จะไม่มีความประโยชน์ใดเลย

แต่ประโยชน์นั้นยิ่งใหญ่ไพศาลเหลือที่จะคณานับ เมื่อบรรลุถึงแล้ว เพราะว่าเราจะตัด กระแสของภพชาติลงได้

สัตว์ทุกผู้ทุกคนทุกรูปทุกนามท่านว่าได้เวียนว่ายตายเกิดมาแล้วไม่ว่ากี่ภพ กี่กัลป์ ไม่ รู้ว่าภพที่ชาติ ถ้าเราตัดวัฏฏะการเวียนว่ายลงได้นะ ก็เรียกว่าเป็นบุญประเสริฐ เป็นบุญลาภ ของท่านผู้นั้น

แต่สรรพสัตว์อยู่ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้เห็นที่จะยาก ถ้าไม่ตั้งใจตั้งใจจริงๆ แล้วคงไปไม่ ถึง

มีพุทธภาษิตของพระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า

“เปรียบเหมือนเขาโคกับชนโค” ท่านว่า

“คนผู้จะถึงฝั่งพระนิพพานนั้นมีน้อยเท่าเขาโค ส่วนผู้ที่จมอยู่ในวัฏสงสารนั้นมีมากเท่า ชนโค”

เพราะว่าผู้ที่จมอยู่ในกิเลสตัณหาราคะนี้มีมันมาก ชนโคไม่รู้ว่าจะเส้นเป็นแสนๆ หลาย ล้านเส้นทีเดียว

ฉะนั้น เป็นของยากอย่างยิ่ง วิถีจิตนี้มันคิดเรื่อยเปื่อยไปอย่างไม่มีชาติจะสงบจบสิ้น มันอยากอะไรเราก็คิดไปอย่างนั้น แต่เราให้มีข้อวัตรปฏิบัติ เพราะว่าศาสนาพุทธของเราเป็น ศาสนาของท่านผู้รู้ เราต้องรู้มีจุดมีภูมิเกณฑ์อย่างแน่นอน ไม่ใช่รู้หลึกเลียง คือว่ารู้ลุ่มๆ ดอนๆ ก็ไม่ได้ ให้เรารู้ถูกจุดถูกวิธี ถึงจะรู้มากเราก็รู้ภายในนี้ ในร่างกายและจิตใจของเรา ใน ร่างกายอันกว้างศอกกายาวาหนาคีบนี้ พิจารณาอยู่ในนี้ รู้บ่อยก็ให้ถูกจุด รู้มากก็ให้ถูกจุด รู้ใน

รูป เวทนา สัญญา สังขาร ให้เป็นจุดๆ อยู่ในนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทวารทั้ง ๕ คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เราก็กำหนดให้รู้

แต่รู้ถูกจุดนั้น ฟังถูกจุดนั้น ท่านว่าฟังอยู่ตรงตั้งจมูกหัก ให้หียบเอาอยู่ในนั้น

ที่นี้ การประพาศิทธิธรรมกรรมฐาน ทำไมหลงพอจึงมีข้อวัตรปฏิบัติอันเฉียบขาดเช่นนี้ ขึ้นมาเทศนาสั่งสอนเพื่อสรวรรณิกฝ่ายลูกศิษย์ลูกหาหรือคณะญาติโยม

หลงพอเอาชีวิตเข้าเสี่ยง สมัยอยู่เขาช่องลมก็ได้ย้ายเข้าไปอยู่วัดอ่างหิน อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี จะเป็นด้วยบุญกุศลของหลงพอประการใดก็ไม่รู้ ตอนนั้นหลงพอจะสู้กิเลส ตัณหาที่ไม่ค่อยได้ แต่ยังปราบกามราคะตัวนิรวรรณธรรมนี้ลงได้อยู่

สมัยอยู่ในเมืองจันทบุรี หลวงพ่อก็รับคันคว่ำในพระไตรปิฎก เรียกว่าหลงพอสมัยนั้นก็ทำหายเลย เรียกว่าเป็นพงศ์เผ่าเหล่ากของพระสารีบุตร ทั้งนี้และทั้งนั้น หลวงพอไม่ได้เอาตัวเปรียบเทียบกับพระสารีบุตร พระสารีบุตรท่านมีปัญญาประดุจดั่งแผ่นดิน เม็ดทรายอยู่ในโลกนี้ พระสารีบุตรนับได้ทุกเม็ด เม็ดฝนที่ตกลงมาในโลก พระสารีบุตรนับได้ หลวงพอมีปัญญาอาจไม่เปรียบเทียบแม้แต่เม็ดดินเม็ดทรายเพียงเม็ดเดียว แต่หลงพอก็ปรารถนาเป็นเชื้อสายเป็นพงศ์เผ่าเหล่ากของพระสารีบุตร หมายความว่าหลงพอไปเข้าปริวาสกรรมที่ไหนก็แล้วแต่ ขอให้ใครบอกมาเถอะ จะเอาเพียงข้อเดียว เอาเพียงคำเดียวเท่านั้น เพราะว่ากิเลสมันอยู่กับหลงพอนี้แหละ จิตใจมันก็อยู่นี้แหละแต่คนบอกไม่ถูก หลวงพ่อก็หาไม่ถูก

ที่นี้ หลวงพอจึงตัดสินใจเข้าศึกษาพระไตรปิฎก จะขอเอาเพียงแถวเดียวเหมือนกัน ไม่เอามาก เอาเพียงแถวเดียวเท่านั้น จะมาประพาศิปฏิบัติให้ได้ ศึกษาพระไตรปิฎกทั้ง ๔๕ เล่ม กลับไปกลับมาจนพระเถรเขาบอกว่า แหม..หลงพอนี้เอาจริงเอาจังเหลือเกิน

อ่านวันละเป็นเล่มๆ อ่านเที่ยวที่หนึ่งก็ไม่ค่อยได้ มันไม่เข้าใจ อ่านเที่ยวที่สองก็ เอ้อ.. ค่อยยังชั่วหน่อย อ่านเที่ยวที่สามก็หูตาสว่างขึ้นมาหน่อย รู้จักความหมายของพุทธพจน์บางวรรคบางตอน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมืดมน แต่ไปจับเอาได้ตอนเดียว เรียกว่าตอนนี้ไม่ได้จำเลยมันวิ่งเข้าสมองเปรี้ยะเข้ามาเลย ทุกวันนี้ไม่ได้จำ เพราะว่าเราสนใจมันเกินจำมันเข้าติดสมอง ตอนพระพุทธรองค์ตรัสรู้ใหม่ๆ ในคืนวันนั้นเอง

พระพุทธรองค์ได้อุทานออกมาว่า “โอ..เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงเอ๋ย แท้ที่จริงเจ้าก็เกิดจากความคิดนี้เอง ต่อแต่นี้ไปข้าฯจะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด พอกันทีสิ้นสุดกันที่สังสารวัฏฏะแห่งกิเลสของความคิดนี้เลย”

นี่ คือว่าเป็นพุทธพจน์ที่พระองค์ได้อุทานออกมา ที่ว่าเป็นปฐมพุทธวาจาของพระองค์ ที่เขากล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า เอนกชาติอันนั้นเป็นวรรคต่อมา แต่ตัวนี้ไม่มีใครกล้าเอามาเทศน์ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้ดูถูกดูแคลนท่าน เพราะว่าท่านหียบช่วยเอาไม่ถูก

แต่หลวงพ่อยีบฉวยเอาถูก ยีบฉวยเอาตรงนั้นมาประพุดิแต่ก็ยังไม่รู้ที่อยู่ดีนั้นแหละ
หมายความว่าความคิดมันอยู่จุดไหน ไปหาจุดมันเกิดก็ไม่มี

บางอาจารย์ก็ว่าความคิดมันเกิดจากหัวใจด้านซ้าย เกิดจากหน้าท้อง เกิดจาก
มันสมองเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ว่าคลุมเครือไม่มีจุด

ที่นี้ จุดของความคิดหลวงพ่อรู้แล้วว่ามันเกิดตรงตั้งจมูกหัก

จึงได้บอกท่านทั้งหลายตามตรง นี้ขอให้ท่านทั้งหลายจงน้อมเอาไปเป็นข้อวัตรปฏิบัติ
ของตนต่อไป ภายหน้า ในชาติปัจจุบันของเรานี้แหละ ถ้าใครทำถึงนะจะเป็นโชคอันยิ่งใหญ่
โชคอันประเสริฐ

เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายได้แบกรูปนามชั้น ๕ ของตัวเอง เรียกว่าเข้าใจเป็นของตัวเองอยู่
รำไป ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสกับภิกษุเมื่อครั้งอยู่เวฬุวันมหาวิหารนั้น ก็เป็นข้อลึกซึ่งอย่างยิ่ง
หลวงพ่อน้อมเอามาพิจารณาดู

พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสว่า

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ถ้ามีคนที่ทั้งหลายเขามาที่เวฬุวันมหาวิหารนี้ เขาเก็บเอาหยากเยื่อ
เอากิ่งไม้ หรือกองขยะมูลฝอยอยู่ในเวฬุวันมหาวิหารนี้ ไปเททิ้งลงในแม่น้ำ หรือไปเผาตาม
ความชอบใจของเขาแล้วไซ้ พวกเขอทั้งหลายจะเข้าใจว่าพวกคนทั้งหลายนั้น เขาตัวของเขา
เอารูปเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณของเขาไปเผาทิ้งเสียหรือ”

ภิกษุทั้งหลายก็ตอบว่า

“ไม่ใช่พระเจ้าคะ”

“ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น” พระองค์ซัก

“ก็เพราะของเหล่านั้น หยากเยื่อกิ่งไม้ ไม้ไผ่ของข้าพระองค์ และไม่ได้เนื่องตัวของข้า
พระองค์”

พระพุทธองค์ก็ตรัสว่า

“ถูกละ ถูกละ ฉันทิกันัน รูปไม้ไผ่ของเขา เวทนาไม้ไผ่ของเขา สัญญาไม้ไผ่ของ
เขา สังขารไม้ไผ่ของเขา วิญญาณไม้ไผ่ของเขา”

ฟังดูแล้ว หลวงพ่อพิจารณาในตอนนั้นคล้ายๆ จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ที่จริงแล้ว
พระองค์ท่านมีศาทิพย์ ท่านมีญาณทิพย์ ท่านรู้ เช่นเราหายใจเข้าไป รูปธรรมมันไม่ได้เป็นของ
เรา มันหายใจเข้าไปมันก็หายใจออกมา

เช่นเสียงเทศน์เสียงธรรมของหลวงพ่อกะทบหูแล้ว มันก็หายไปมิได้มิฝัน มันไม่ได้
เป็นของเรา แต่มันเก็บมาคิดอีก วิธีของความคิดมันตรึงเอาไว้

เวทนาเหมือนกันมันเกิดอยู่กับธาตุเนื้อธาตุหนัง หรือทางมโนทวารก็แล้วแต่ ได้รับความ
ความสุขความทุกข์ ความยินดียินร้าย มันก็หายไปตานี้ มันเป็นของธาตุๆ ชั้นๆ ของเรา

ทีนี้ **สัญญา**ความจำเป็นก็เหมือนกัน ความจำนั้นก็ไม่ใช่ใครจำ ไม่ใช่เราจำ ไม่ใช่เขาจำ จำแล้วมันก็หายไป..หายไป เขาไม่คง ธรรมชาติของความดับมันเป็นอย่างนั้น มันก็เผาของมันเองอยู่แล้ว

สังขารคือความคิดมันก็เหมือนกัน เราคิดไป..คิดไป ความคิดนั้นแหละ เผาความคิดให้ตายไป และเราคิดเป็นวัฏฏะวนให้มาเผาเรา มันเลยเผา

วิญญานเหมือนกันตานี้ ถ้ารู้ เรารู้ อารมณีนทวารทั้ง ๖ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี่ สมมติว่าเรา รู้ รู้แล้วมันก็หายไป..หายไป ไม่ใช่เขารู้เรา รู้ ความจำนี่ก็เป็นของเรียกว่าเหลือคณานับ

สมัยหลวงพ่อยังท่องเที่ยวธุดงค์อยู่ หลวงพ่อก็ใช้ปัญญาอันน้อยๆ เรียกว่าตาบอดคลำช้าง เช่นหลวงพ่อกับที่ว่าเชียงใหม่ หรือแม่ฮ่องสอน หลวงพ่อก็ตั้งใจว่าไม่มีกะจิตกะใจว่าจะไปเที่ยวจำเอาอันใดจากเมืองเชียงใหม่หรือแม่ฮ่องสอน หรือจังหวัดไหนๆ ก็แล้วแต่หลวงพ่อก็ก็นั่งใจจำ แต่พอหนีจากที่นั่นมา มันยังจำได้หมด เอ..เราไม่ได้ตั้งใจจำ แต่ธรรมชาติของเขาเป็นเช่นนั้นนี้ ให้น้อมมาเป็นข้อคิด ข้อวัตรปฏิบัติของเรา

ในท้ายที่สุดนี้ ถ้าหากท่านผู้ใดผู้หนึ่งปรารถนาให้มีดวงตาเห็นธรรมในชาติปัจจุบันนี้

ก็จงขยันหมั่นเพียร ปฏิบัติธรรมกรรมฐานในแนวทางพันทุกข์

ให้มีดวงตาเห็นธรรมในชาติปัจจุบันนี้

ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ ฯ

สัมโพชฌงค์

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่สาวกโลกอุดร อมมปาโถ

มาเตือนคติของหมู่เฮา ของนักปฏิบัติธรรมให้ฟังเอาอย่าดีเว้านะทีนี้ วิชากรรมลึนนำ
ทันจังได้ วิชากรรมในชาดนี้ เขานิมนต์หลวงพ่อไปเทศน์อยู่วัดหนึ่ง กรรมกรผู้หนึ่งเพิ่นบ่รู้ว่า
เขานิมนต์ พอหลวงพ่อเอ่ยภาษิตขึ้นว่า

โคตรหมู่मारมันกั้วฉานสมาบัติ

เรากำจัดตัดต้นตอบ่อสังขาร

พระองค์โปรดนิโรธทรงเป็นองค์ฉาน

เผาสันดานให้มารหลุดมุดแผ่นดิน

มหาผู้้นเพิ่นยังเป็นโยมเด๊ะลึกไปแล้ว ย่างไปปิดเครื่องทำไฟเลยคักบ่อ ว่าเขาบ่นิมนต์ก็มา
เทศน์เรื่องฉานลึมาเทศน์เฮ็ดหยั่งอย่างซัน เพิ่นว่าของต่ำๆ ว่าลึ้น หลวงพ่อก็ตกใจหวาม แม

ออกเป็นทั้งหลายยอมมือ หลวงพ่อเทศน์ปากเปล่าชั่วโมงหนึ่ง ผลลัพธ์เป็นจิ้งใต้อันนี้ อันยากรรม
ไหลตายจ้อย นั้นเห็นบ่พระกรรมของพระองค์ หลวงพ่อแก้วใจโลดคั่นเห็ดถึงขนาดนั้น นี่ละว่า
พระกรรม อย่าลืมนะว่าเจตสิกอภิญญาของพระองค์นี่ยังครอบจักรวาลอยู่ ผู้หนึ่งหวังดีไปเทศน์
ผู้หนึ่งมาขัดขวาง ขอขมาบ่ทัน เขาบ่ยอมมาขอขมา มันเป็นอย่างสิ้นแหละ บัดนี้ลิเอ่ยขึ้นตาม
บทที่หลวงพ่อดีเรียนมาไว้ ก็อย่าเพิ่งฟ้าวสะดุ้ง อย่าฟ้าวแล่นหนี ด่าก็ได้ แสงแล่นใส่เป็นหยิ่ง
คั่นหม่อมมันดีพันทุกข์ หลวงพ่อแต่งขึ้นไว้ แต่ก่อนหลวงพ่อก็ต่างไว้คือกันอยู่

พุทธองค์ทรงประกาศศาสนา

เป็นนาวาพาปวงสัตว์ตัดสงสาร

เพื่อข้ามแหล่งแก่งกั้นदार

พุทธกาลจึงโด่งดังทั้งชมพู

เข้ากลียุคสนุกดูหมุ่ตราบาป

ไม่ซึ่งซาบในสัทธรรมพุทธคำสอน

จึงหลงทางห่างมรรคคาพาส์ญจ

เที่ยวหลอกหลอนสอนผู้คนจนหลงทาง

ธรรมวิมุติสุดโด่งดังครั้งพุทธกาล

จะมาสอนยุคอันธพาลมันผิดที่

ยุคคนขาดวาสนาบารมี

อันของดีมีปางก่อนอย่าสอนเลย

ถึงสอนไปก็ไร้ค่าเหมือนตราบาป

เหมือนถูกสาปบาปอำพรางแต่ปางไหน

ญาณวิมุติของพุทธะพระจอมไตร

จึงบรรล้วยไกลมนุษย์สุดโลกา

หลวงพ่อประพันธ์ขึ้นมาไว้ หลวงพ่อรู้ดี แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ผู้ที่อยู่ต่อหน้าหลวงพ่อนี้
อย่าถือว่า หลวงพ่อพูดประชดประชัน บางทีเขาฟังที่อื่นโนน หลวงพ่อไม่ได้มุ่งว่าพูด
เสียดสีพวกเราให้จำเอาไว้ ให้เขาเล่นใส่โลดเป็นหยั่ง เห็นว่ามีบาร์มี ห้วย..มีบาร์มีแต่เอาใส่
โลดเป็นหยั่งนี้ มันจึงแม่น ฉะนั้น การบรรยายธรรมวันนี้ก็จะอธิบายไปหลายเรื่องหลายราว คน
ที่เคยอ่านหนังสือ อานุกาพมานสายฟ้าผ่าของหลวงพ่อนั้น เป็นอนาคตตั้งสัญญาของหลวงพ่
ได้แต่จำเอาไว้ ว่าต่อไปภายหน้านั้นนะ พระอรหันต์จะมาบังเกิดในประเทศไทยอย่างล้นหลาม
เลยทีเดียว หลวงพ่อกำลังแต่งหนังสือลงขนาดนั้น เดียวนี้ ได้ยินข่าวว่าทั่วทุกสำนักเกือบทั่วทุก
สำนักอยู่ในประเทศไทย มาสอนเรื่องดับความคิดกันทั้งนั้น ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น แต่ก่อนไม่มี
วิแววเลยในประเทศไทยว่าจะดับความคิด ก็เพราะหนังสือหยั่งลงกันมหาสมุทรของหลวงพ่
อาจารย์เซาวลิตที่วัดป่าวิโมกข์เขาส่งไปถวายทั่วประเทศไทย เขาเห็นแล้วอยู่ในนั้น ก็หยิบเอา
มาพูดแต่ตัวหนังสือเท่านั้นแหละ แต่สภาวะเขาจะไม่ได้เลยเป็นอันขาด เขาจะไม่ได้ พระพุทธ
องค์ไม่มอบให้หรอก คนเนรคุณคนนั้นนะ เพราะว่าศาสนาพุทธของเราเป็นศาสนาที่ว่า ให้
เคารพนับถือซึ่งกันและกัน ที่วัดของหลวงพ่อก็มี ธุดงค์ไปทุกหนทุกแห่งเขาก็ว่าเทศน์ให้ดับ
ความคิด แต่อธิบายไปไม่ได้มากหรอกก็ได้เพียงแต่นั้น

นี่แหละ เรื่องของคนสวมรอยเอาที่เดียวว่าอันเถอะ สมบัติของเขาไม่มี แต่มาสวมรอย
คนอื่นนี้ มันเป็นไปได้ยาก มันคนปลอม ไม่เหมือนกับอาจารย์มหาเชื้อกับอาจารย์สมศักดิ์ ท่าน
รับเอาเป็นครูบาอาจารย์ นี้ จึงเป็นคนจริง พวกท่านทั้งหลายอยู่ต่อหน้าหลวงพ่อก็เหมือนกัน
เป็นคนจริงเหมือนกัน เอ้อ ไม่ยอมสวมรอยง่ายๆ มาฟังด้วยเหตุด้วยผล มาฟังเอา จึงจะเกิด
ปัญญา คนไปจับไปเห็นแต่หนังสือของหลวงพ่อนั้นนะ หลวงพ่อยังแต่งไว้อำพรางไว้ก็มี หลวง
พ่อรู้ดีทุกสิ่งทุกอย่างว่าคนยุคนี้เป็นยุคอย่างไร มันเข้ากลียุคซะแล้ว มันเข้ากลียุค ถึงหลวง
พ่จะออกเผยแผ่ธรรมสักปานใดก็ตาม เขาไม่ยอมรับหรอก เพราะหลวงพ่เป็นคนไม่มีบาร์มี
เป็นพระปาพระดอย ไปบำเพ็ญอยู่คนเดียวอยู่วัดป่านาเบ็ญ

และอีกประการหนึ่งหลวงพ่จะขอย้ำขอเตือน คณะลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย การ
ประพฤติธรรมกรรมฐานนั้นอย่าอยากจะฉลาด จำไว้ให้ต้อยอยากฉลาด ถ้าใครอยากจะ
ฉลาดอยากจะมีปัญญาก่อนนั้นนะ คนนั้นจะโง่ คนนั้นจะโง่ ฟังให้ดีๆ ฟังให้แจ่มชัด คนนั้นจะ
โง่เลยทีเดียว เมื่อพระองค์ประทานพรพระอมตธรรมมาให้ นั่นนะ ความฉลาด หมายความว่า
ญาณวิมุตินั้นจะเกิดขึ้นที่หลังนั้นแหละ ตัวฉลาดหลักแหลมเลยที่เดียวตานี้ ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน
เลยที่เดียว ถ้าฉลาดก่อนท่านเรียกว่าจินตามยะปัญญา สุตะมะยะปัญญา มันยังใช้ไม่ได้ จะดับ

ทุกซ์ดับเช็ญอะไรก็ได้ นี่หลวงพ่อบอกข้อม้าเตือนให้ฟัง อย่าอยากฉลาดก่อน ให้มันโง่ก่อน บาง คนก็ไปถามหลวงพ่อบอกว่าประสาหมันตั้งเครียด เอ้อ วิธีฟัง หลวงพ่อบอกบอกว่าให้ขี้เอาตรงหัว ตรงอะไรขี้ทุกส่วน เส้นมันตีบมันตัน ว่าความแมนนั้นนะ เขาเกิดมาโดน ให้ขี้เอาเลือดเอา ลมแล่นบ่วงโง่ เอ้อ มันบ่แล่นอันเข้าเพ่งมันเลยติด บ่แล่นมันบ่ระบาย เช่นวงปริวาสบางวงนี้ ลูกขึ้นพ้อร้องรำทำเพลงก็มี เขาว่าเป็นโรคจิตเบ็งมันสวิงเบ็งเพ่งย่องกันว่าขึ้น ว่า เป็นโรคจิต หลวงพ่อบอกว่าบ่ต้อง เพียงแต่ไปค้นเป็นแม่หญิงนะ ให้นวดให้กันตั้งให้กันหน่อยหนึ่งก็เขาค้นเป็นผู้ชายหลวงพ่อก็ยองๆ ให้มันก็เขา นี่ เลือดลมมันบ่แล่น นี่ ค้นว่าพื้นยากบาดนี้ ถ้าพูดเรื่องยากในการปฏิบัติธรรมกรรมฐานนะ ถ้าพูดว่ายากก็ยาก ถ้าพูดว่าง่ายก็ง่าย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะเราไม่มีความพอใจมันก็ยาก ถ้าเรามีความพอใจมันก็ไม่ยาก

ศัพท์ฯ หนึ่ง หลวงพ่อบอกจะถอยออกมาแล้ว ตอนอยู่ที่วัดป่านาเปี้ยนั้นนะ จะถอยแล้วเกือบจะเลิกล้มความตั้งใจซะแล้ว เกือบแล้ว ถ้าเป็นองค์อื่นนะ แต่หลวงพ่อบอกไม่ได้สบประมาทหรือ คงเผ่นทีเดียว ถ้าใครได้เรียนนักธรรมเอกก็คงจะรู้ เรื่องอภิปุทธศาสตร์นั้นพระองค์ตรัสไว้ หลวงพ่อบอกไปอ่านเจอ พระองค์ก็ตรัสไว้ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ยังมีศาสดาเจ้าลัทธิตนหนึ่งชื่อ อภิปุทธศาสตร์ศาสดาคนนี้เป็นคนปราศจากกามคุณ พร้อมทั้งสาวกตั้งหลายร้อยคน แต่อภิปุทธศาสตร์ศาสดานั้นนะ สอนสาวกได้เพียงแค่อนิจจังลักษณะ และทุกขลักษณะเท่านั้น อนัตตาธาตุเป็นของลึกลับสอนไม่ได้เลย” เห็นไหม ขนาดพระอภิปุทธศาสตร์พร้อมทั้งสาวก เป็นผู้ไม่มีความกำหนดในกามคุณทั้งห้า ยังรู้แจ้งแทงตลอดในมรรคผลนิพพานไม่ได้ ยังบรรลุถึงนิพพานไม่ได้ หลวงพ่อบอกตอนนั้นยังไม่มีขนาดอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว หลวงพ่อบอกมาอ่านเจอตรงนี้ ท้อถอยใจทันที แต่ก็ไม่ท้อทีเดียว หลวงพ่อบอกว่าอนัตตาธาตุคงจะมีอะไรลึกลับ นี่เป็นบทเตือนเอาไว้ เพราะเรื่องทุกขังหรือเรื่องอนิจจัง เขามีก่อนพุทธศาสนาของเราแล้ว เขามีก่อนนั้น พระพุทธองค์มาชี้เฉพาะอนัตตาธาตุเท่านั้น ฉะนั้น ก็มีคนไปถามเรื่องธรรมเบื้องต้น หลวงพ่อบอกไปแล้ว ให้อาจารย์มหาเชื้อ และอาจารย์สมศักดิ์ท่านเป็นคนอธิบายเรื่องอาการ ๓๒ เหล่านี้ หลวงพ่อก็เข้ามาหลายครั้งหลายคราว

ที่นี้ จะกล่าวถึงการปฏิบัติธรรม วิธีเดียวกัน อย่างสมมติว่าวิธีฟังของหลวงพ่อนี้แหละ มีอสุภกรรมฐานรองรับไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อมาเพ่งนั้นทำไมจึงไม่สำเร็จ ทำไมจึงไม่ได้สำเร็จ อรหันต์ ทำไมไม่ได้ถึงฉานนิโรธสมาบัติ เอ้อ..ยังไม่มีคนถาม หลวงพ่อก็จะบอกให้ว่า

เพราะว่ายังไม่ได้แจ่มชัดในการฟัง และอารมณ์ก็ยังสลิ้มสะลือ สติก็ยังไม่ได้รวมเป็น
หนึ่ง เราไม่เคยทำ เพราะว่ามันขาดตอนมาตั้งหลายพันปี ฟังได้ยินว่าหลวงพ่otechnique มัน
เลยสลิ้มสะลือไปหมด

ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอารมณ์ ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นตัวสังขาร ไม่รู้จะอะไรเป็นตัวสติ

มันสลิ้มสะลือ เรียกว่า มันมีนั่งไปหมด ลูกศิษย์ของหลวงพ่อก็หลายคนที่จะเข้าไป
ปฏิบัติกับหลวงพ่อ ก็มีคนเนรคุณก็มี,

ขนาดองค์หนึ่งไปอยู่กับหลวงพ่อ ๒ ปี สมัยนั้นหลวงปู่แหวนยังมีชีวิตอยู่ ท่านนั่งสมาธิ
ที่ไร่ เหมือนก้อนหินใหญ่ๆ เท้าศาลานี้ทับลงมา ทับ..เรียกว่าเจ็บกีบลงไปเลย แก้มไม่ตกชกที่
แก้มไม่ตก นี่ขอให้บอกนักปฏิบัติ บอกหลวงพ่อดำอยู่สำนักเดียวกันนะ อาจหลวงพ่อก็ทำให้ได้
หลวงพ่อก็ให้ตกของคั้นนั้น แก้มสองสามครั้งถึงตก ครั้งที่หนึ่งเสียมาร้องก็ยังมาแก้มไม่ได้ จิตผวา
ยังไม่แรง ครั้งที่สองจูงองข้างขึ้นไปวิ่งรอบกลดอยู่ในกุฏิก็แก้มไม่ได้ ครั้งที่สามทำไมถึงแก้มได้ตานี้
ครั้งที่สามเป็นกลดของหลวงพ่เอง ดำกลดนี้มันกลิ้งลงมาจกพนัก และก็มาถูกขาท่านพอดี
ตอนตี ๒ ท่านก็ออกจากสมาธิ ว่าจะมาจับเอาดำกลดนี้แหละ ขึ้นไปไว้ที่ตามเดิมนะ ที่ใช้
พนักนั้นนะ ดำกลดท่านเป็นเป็นจันใต้ แล้วบั้นชะบาดนี้ ดำกลดเพี้ยนเหาะขึ้นไปเองอย่าง
ชันนี้ ย่านชันสายลายตาเกิดผวาบักใหญ่ นั่นละจิตผวา ตัวสลิ้มสะลือเลยหายเกลี้ยงไปเลย อัน
นี้ก็บารมีของท่าน ไม่ใช่บารมีหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ไม่มีฤทธิ์มีเดช ก็ไปเตือนลูกศิษย์อยู่ทาง
นครไทยแล้วเมื่อก็ ก็บอกว่าไปอยู่กับหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อดำตั้งสองสามครั้ง ยังไม่ได้
สติเขียววี แต่ว่า หลวงพ่อบ้างได้ไปทดลองดอง จังแมนนิยังไป เพื่อก็เห็นด้วยตาของเพิ่นเอง ว่า
หลวงพ่อบ้างเปิดประตู แต่ว่าหลวงพ่อบ้างได้ไปเด๊ะ นั้น..ถึงขนาดนั้น ถึงสามครั้งยังไม่ได้สติ นี่
ก็แสดงว่าไม่มีบุญบารมี ดับสัญญาได้เป็นเดือน ที่แรกดับสัญญาเดชะก่อนอันยารธรรม ดับ
สัญญาจาอะไรไม่ได้เลย โง่บักใหญ่กว่านถ่อบาดนี้ มันโกล่สิเข้าไปแล้ว มันโกล่สิเข้าไปเข้าจุด
แหล่ว มันสิเข้าไปสู่ส่วนดับแล้ว เพื่อก็มีจิตอาลัยอาวรณ์อยู่ มีจิตอาลัยอาวรณ์ก็เลยถอน
ออกมา พร้อมญาติโยมก็มาแห่เอา ก็เลยกลับนครไทย หลวงพ่อก็ยังแต่งไว้อยู่ ถ้าลูกศิษย์ลูก
หาคนใดไปประพฤติปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อนั้นนะ เมื่อออกจากหลวงพ่อนั้นนะ เมื่อออกจาก
หลวงพ่อบ้างแล้วก็หายต่อมไปเลย ไม่เข้ามาขอศึกษาอีก โดยไม่มีสภาวะขององค์มานิโรธ
สมาบัติรองรับไว้ นั้นนะ ก็แสดงว่าหมดบุญวาสนาลงเพียงแค่นั้น เพราะว่ามันเกิดยากสภาวะนี้
สภาวะขององค์มานิโรธสมาบัติ พระองค์จะประทานให้แต่สาวกผู้ซื่อสัตย์จริงๆ ผู้มีก่น้อยสันโดษ
จริงๆ ไม่ใช่พระองค์จะประทานให้หมดทุกองค์

พระองค์เห็นหลวงพ่อนี้ว่าหลวงพ่อบริญาณตนทุกครั้ง อย่างหลวงพ่อนั้นละ คั้นได้
พันทุกข์แล้วบ่มีผู้ได้ใส่บาตรให้กินจักคนลูกก็สียอม คนหมดโลกนี้สืบนับถือจักคนลูกก็สียอม
บรรลุนิพพานแล้วลีให้ตายลูกก็ยอม เอาถึงขนาดนั้นเด๊ะจึงลีได้ เอาถึงขนาดนั้นว่านถ่อ พระองค์
จึงลีประทานให้สภาวะนี้ คั้นผู้เพินเอาไปว่าสังขารการดับความคิด ความคิดเพินเอาไปเทศน์
ทุกสำนักนั้น เอาไปโลด เอาไปได้แต่หนังสือมันละ อย่างอื่นเอาไปได้ดอก สภาวะมีอยู่ สภาวะ
เพินบ่ประทานให้ นี่คณะลูกศิษย์ลูกหาที่ให้ฟังเอา สภาวะเพินบ่ได้ทันประทานให้

ทีนี้ จะกล่าวถึงองค์แห่งการตรัสรู้ เขาว่าหลวงพ่อกุศลออกจาก อธิษัณห์ก็ละมหาสติปัญ
ฐานสูตรนั้น มันมีอันเดียวกันอยู่ในอัน ทีนี้จะกล่าวเรื่องสัมโพชฌงค์องค์แห่งการตรัสรู้ เป็น
หยั่งเพินจึงกล่าวว่สัมโพชฌงค์ เพินว่ามันสิทรวงตรัสรู้แล้วเดะบาดนี้ ให้พิจารณาเอง

ข้อที่แรกเพินว่า สติสัมโพชฌงค์ ประกอบด้วยสติ

ข้อที่ ๒ รัสมวิจยะสัมโพชฌงค์ เลือกเพินธรรมมาอย่างดีแล้วเดะบาดนี้ ผู้ยอมผู้ปอง
มาแล้ว ผู้เรียบร้อย

ข้อที่ ๓ วิริยะสัมโพชฌงค์ ความเพียร เพียรก็ให้ถูกต้อง สัมโพชฌงค์สิส่งเข้าให้ตรัสรู้

ข้อต่อไปก็ ปิติสัมโพชฌงค์ ขึ้นมีพร้อมกัน

ข้อต่อไป ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ ความสงบก็อยู่ในอัน

ข้อต่อไป สมานิสัมโพชฌงค์ มีใจมั่นคง

ข้อสุดท้าย อุเบกขาสัมโพชฌงค์ ข้อที่ ๗ นั้น

อุเบกขากับสติตัวนี้มะมารวมกันเป็นพลังมานสายฟ้าผ่า

มันรวมกันถึง ๗ ตัวแล้ว รวมอยู่ในนี้

นี่แหละธรรมมานุสติ ตัวนี้แหละ นี่แหละตัวลีเอา ตัวสิประหารกิเลสอย่างใหญ่หลวง
เป็นหยั่งจึงหลวงพ่ोजึงย้าแต่ความคิด ให้ดับความคิด ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ๘๔,๐๐๐ พระ
ธรรมขันธ์ พระองค์จารึกไว้ในพระไตรปิฎก มันออกจากหัวใจมองเดี่ยวว่าคักๆ เอาโลดเนาะ
มันออกจากความคิดปรุงแต่งอย่างเดียว มันออกจากใจทีเดียว คนยังบ่รู้ อยู่ ฉะนั้น ให้ผู้ชะมือนี่
ให้รู้ไว้ว่ามันอยู่อัน อริยสัจ ๔ นั้น เกิดอยู่ในใจ หมองเดี่ยว ครั้นผู้ใดเอาใจได้นั้นละนะ เพินว่าสิ
ชนะ

ก็ยังมีพระองค์หนึ่งนั่นเด๊ะกระสันอยากจะสึกสมัยครั้งพุทธกาล

ตอนเช้า อาจารย์องค์หนึ่งก็เรียกไปเรียนพระวินัย ตอนบ่ายก็เรียกไปเรียนธรรมะ ตอนหัวค่ำก็เรียกไปนั่งสมาธิภาวนา ท่านยุ่งยากปั่นป่วนจิตใจ อยากจะสึกหนีไปให้มันพ้นๆ ก็พอพระพุทธองค์ทราบเหตุ จึงตรัสสั่งให้ภิกษุอื่นไปเรียก เรียกมาเฝ้านะ

พระองค์ก็ตรัสถามเมื่อมาถึงแล้ว

“ได้ยินว่าเธออยากจะสึกจริงๆ รึ?”

พระรูปนั้นก็ตอบโดยตรงว่า “ข้าพระพุทธเจ้านี้ทนไม่ไหว เดี่ยวเรียนนี้ เดี่ยวเรียนโน่น ตั้งสมาธิภาวนาทนไม่ไหว”

พระองค์จึงตรัสว่า “ต่อแต่นี้ไปเธอจะทำอย่างเดี่ยวได้ไหม”

พระองค์นั้นคิดอยู่หน่อยหนึ่งก็เลยตอบว่า “ถ้าจะให้ข้าพระพุทธองค์ทำอย่างเดียวกับพอทำได้”

“เอ้อ..ต่อแต่นี้ไปขอให้เธอพึงใจอย่างเดียวกับพอ”

นี่เห็นไหม จึงมาพึงใจจนได้สำเร็จพระอรหันต์นั้นแหละ

มโนปุพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา นั้นนะ

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่มีใจเป็นหัวหน้า สำเร็จอยู่ที่ใจ ทำการงานทางโลกก็เอาใจ ละทำ ขับรถขับราไปถึกทาง ขี่เครื่องบินไปก็เอาใจนั่นละเป็นใหญ่ ก็เอาใจเป็นใหญ่ บัดนี้เข้าสู่ มรรคสู่ผลนิพพานนั้น คนตีปริศนาธรรมบ่ออก จึงเอาใจเป็นนิพพาน

ดับใจเลยที่เดียวกับถึงมรรคผลนิพพาน เห็นไหม อยู่ในวงปฏิจฺจสมุบฺบาทนั้น เมื่อสังขารดับ..วิญญานก็ดับ วิญญานกับใจนี้เป็นศัพท์เดียวกัน นี่ให้จ้อจำเอาไว้ เพราะว่าหลวงพ่อก็อธิบายมาหลายมื้อแล้ว ก็อธิบายเป็นขั้นเป็นตอน ตั้งแต่แม่หญิงแท้ๆ เพ็นก็ยังไม่สำเร็จพระอรหันต์

หลวงพ่อดูก้าวถึงพระนางเขมาซึ่งเป็นพระมเหสีของพระเจ้าพิมพิสารนั้นนะ บ่อยากไปเฝ้าพระพุทธองค์ ย่านพระพุทธองค์นี้ตำหนิรูปโฉมเจ้าของ บ่อยากเข้าไป เียดจึงได้ก็บ่อยากเข้า จนพระเจ้าพิมพิสารนี้สงสัยว่าเมียเจ้าของสีใจแตก เพราะผู้งามหลายคนมักหลายเด๊ะ ก็

เลยให้นางสนมกรมวังนี้แต่งเป็นบทกลอนบทประพันธ์ พยายามชักจูงพระนางเขมานี้ ให้เข้าไป
เฝ้าพระพุทธองค์ให้ได้ เอ้อ..ว่าเวฬุวันกว้างอารามหลวงพระเจ้าใหญ่ ใฝ่ได้ไปสอดห้องปานถึง
ชั้นฝายสวรรค์ หลวงพ่อแต่งไว้มันก็ลึ้มแล้วละโดน เอาไปเอามากี่สิไปอยู่ที่นี้ แต่สัญญาเด๊ะ
นางเขมาผู้นี้สัญญาซะก่อน สัญญากับผัว ว่าง่าย ๆ โลด สัญญากับพระเจ้าพิมพิสาร กับสนม
กรมวังนั่นนะ สิไปซื้อๆ เด๊ะ บ่ฟังเทศน์เด๊ะ ไปสอดแล้วก็ลิกกลับมา ไปสอดวัด บ่ฟังเทศน์ บ่ไป
กราบพระพุทธองค์ดอก

.
เอ้อ..พระนางเขมานี้ แต่ด้วยบุญกุศลบารมีธรรม นางจะสำเร็จพระอรหันต์ในวันนั้น
ยังไม่รู้ พอเข้าไปถึงเวฬุวันมหาวิหาร ก็มีภิกษุหนุ่มทั้งหลาย นั่งกรรมฐานอยู่ที่คองไม้ นั่นนะ
อยู่ที่คองไม้ต่าง ๆ เต็มไปหมด ก็เห็นพระรูปหล่อๆ ก็มี พระนางเขมาก็บอกว่า เอ้อ..ขนาดพระ
หนุ่มๆ นี้ยังมาบวช ทำไมไม่ลิกขาลาเพศไปเสพยาบิณฑบาต ไปหาความสนุกทางโลกซะก่อน จึงมา
บวชตอนแก่ก็ได้ เข้าใจผิดตะแล้วบาดนี้ พระพุทธองค์นี่เพิ่นสั่งให้ภิกษุสามเณรนี่จ้องปองไว้
เพิ่นผู้แล้วพระนางเขมามานั้นนะ พระนางเขมาจึงได้แล้ว ด้วยพุทธบันดาลนั้นนะ พระนาง
เขมาก็เลยหลงย่างเข้าไปก็เลยเข้าไปใกล้ๆ พระองค์ พระองค์ก็เลยเนรมิตเป็นสาวสวรรค์ งาม
ปานหยิ่งอันนี้ วิพัตให้เพิ่นอยู่ข้างหลังนี้ พระนางเขมาเลยเข้าใจผิดซะละบาดนี้ ว่าไอ้ะ! เว
ภาษาบ้านเฮาเนาะ พระจึงได้พระสมณะโคดมเขาลือเขาซา ว่าบ่เกี่ยวกับแม่ย่าแม่หญิง บัด
แท้ๆ แล้วผู้ชายเมืองได้มันลิดขาดแม่หญิงได้ เพิ่นว่า พระนางเขมา แท้ๆ เป็นรูปนิมิตซื้อๆ งาม
ปานหยิ่ง พระนางเขมาก็โน้มมาเบิ่งใส่เจ้าของ ขี้ร้ายปานลึงบาดนี้ เอ้อ ผู้เพิ่นงามก็งามกว่า
สาวสวรรค์นั่น แสงแต่งามขึ้นหน้า พระนางเขมาองเบิ่ง อยากรามคือสาวสวรรค์ ผู้วิให้
พระองค์อยู่ยั้ง จนเป็นอุคหนิมิตติดตา

บ่ได้แนมเบิ่งพระพุทธเจ้าเด๊ะบาดนี้ แนมเบิ่งสาวนั้นงามกว่าไต่

ที่นี้ พระองค์ก็เลยเนรมิตให้ผู้สาวนั้นแก่งแก่ง เฒ่าลง เฒ่าลง ตายลงตึง

ตายลงกะม่องนั้น ตายบ่ตายซื้อๆ เด๊ะบาดนี้ ในวิถีเดียวกันนั้นนะ เฮ็ดให้ห้องแตกตี
ขึ้นมาใช้พอง มีแต่น้ำเลือดน้ำหนองเอ้มออกมาทั่วกาย มีหมู่แฉ่งหมู่กานันนั้นละ มาจิกกินไส้กิน
พุง เหม็นกรุ่นเวฬุวันมหาวิหาร ตอนนี้ พระพุทธองค์จึงได้ตรัสว่า

“ดูก่อน..พระนางเขมา เธอลองดูภาพอสุภกรรมฐานข้างหน้าเธอลองดูซิ น้อมเป็นโ
ปนโยโกเข้าไปเปรียบเทียบ ลองดูซิ”

เพิ่นมีปัญหาหลายเพิ่นก็เปรียบเทียบเบิ่ง เพิ่นก็เห็นตามนั้น เกิดนิพพิทาความเบือ
หน่ายขึ้นมาทันที พระพุทธองค์เพิ่นจึงทรงตรัสว่า “นี่แหละ สัตว์ทั้งหลายลุ่มหลงด้วยราคะ
โทสะ โมหะ ซึ่งพระราชามหากษัตริย์จักรพรรดิราชา ยกย่องว่าเป็นอิตถิรัตนะ ก็เพราะหญิง
เช่นนั้นแหละ”

พระนางเขมาฟังทะยานกระแสดิของไต่ณะ พระพุทธองค์บอก ก็ดับลงได้สำเร็จพระ
อรหันต์ นี่ประวัติของพระนางเขมา เป็นคนมีปัญหาหลาย ฝ่ายภิกษุณี เอ้อ..หมู้เฮาก็ หมู้แม่
ออกก็เป็นแม่หญิงนี้ ก็เฮ็ดคือเพิ่นแน เป็นหยั่งหากมันได้เนาะ หากมันได้ เพิ่นเข้าไปเถือเดียว
นั้นนะ เพิ่นยังได้สำเร็จพระอรหันต์ หมู้เฮามาหลายมือแล้วเต๊ะ เตียวเนี้ย เฮาฮอดไสดาบั่นก็สิบ
ทันได้ฮอด นี่ก็เพราะหยั่ง เพราะว่าเฮาขาด ขาดโปนโยโก คือว่าสิเอาจริงเออจั่ง ขาดความเออ
จริงเออจั่งว่าจั่งนั้นเถอะ หมายความว่าอย่างเพิ่นอาจารย์มหาเชื่อนั่นละ หวงแหนชีวิตอยู่ มัน
หลายอย่าง ความหวงแหน ความติด ติดในรูป รส กลิ่น เสียง ใญ่รู้พะ

ติดในทุกสิ่งทุกอย่าง มันจึงไปไสบพัน มันไปไสบพัน

ทีนี้ วิธีหลวงพ่อดี้าให้ฟังว่า วิธีปฏิบัติ วิธีปฏิบัติยามาหลายครั้ง เป็นหยั่งองค์พระ
ธาตุพนมตัวแทนของพระองค์นั้นละ จึงส่งหลวงพ่อบุไปอยู่วัดป่านาเบี้ย หลวงพ่อบุถึงกับ
อธิษฐานดอก สำหรับจังหวัดเมืองเลยนั้นนะ กับอำเภอด่านซ้ายภูเรือ ตั้งใจแล้วในชาตินี้ บ่
ถึงกับอธิษฐาน สิบไปเป็นอันขาดมันหนาวโหด บัดมาอธิษฐานนี้ เพิ่นเป็นหยั่งจึงส่งไปบ้านนา
เบี้ย มีคนมานิมนต์อย่างดี ให้มีคนมานิมนต์ ต้าย..บาดนี้ว่า ผู้เพิ่นมานิมนต์คืออาจารย์ปรีชา
บัดหลวงพ่อบุไปเพิ่นให้เหตุผลว่า ไอ้อ..แต่เด็คน้อยก็บ่ตายดอกว่าสัน ขนาดหลวงพ่อบุไปนั้นว่า
ออกพรรษาก็สิหนีละเดี๋ยวนะ บ่ได้ออยู่จ้าวแล้วเต๊ะ มันหนาวนะ ปี่ปี่ที่เดียวลงศูนย์องศา ลบ
สองซ้าละแม่ ย่างบิณฑบาตก็บ่ได้น้ำฟองถูกตีนนี้ละหมอกนี้ ตีนแข็งหมดเอาโลด แม่ออกก็บ่
ให้บิณฑบาต อดทนเอา ผ่านไป ๗ มื้อซะก่อน ขนาดลงศูนย์องศา ออย่าหาว่าหลวงพ่อบุอด ให้
ทำเอาเป็นตัวอย่าง ขนาดลงศูนย์องศาลบสี่องศาด้วยซ้าไป หลวงพ่อบุใช้วิธีเพ่งอยู่เช่นนั้น จน
ขนาดได้แก้อังสะนี้ แก้อังสะออกหมดเลย เหลือแต่สบงนี้ ลงศูนย์องศานี้ เหงื่อนี้ไหลออกจาก
รักแร้หมด อ้อนวบหมด หนาวขนาดนั้นนะสิเอาซ้าได้อีกเอา หลวงพ่อบุมันทุกข์ขนาดนั้น ความ
ทุกข์ของหลวงพ่อบุอยากจะพันทุกข์ เอาไปเอามาเลยบ่หนาวบาดนี้

นี่ละ เตโชธาตุเข้าผลาญ เข้าคือว่าเข้าฮ้อนในร่างกายของเฮาอย่าไปย่าน อย่าไปย่าน บัดทีนี้ คันอยู่ภาคเฮานี้คือสิบไหว เป็นจึงส่งไปเมืองหนาว คักดีสิทรีบ องค์กรธาตุนม เป็น เอ็ดถึงขนาดนั้น เป็นสงสารหลวงพ่อไปกราบเฟิ่นถึงฮ้องถึงให้พุ่นเดี่ยะเนี่ย บ่แม่นธรรมดา ว่า ลูกหมดที่ฟังแล้ว กรรมฐานในประเทศไทยนี้ ลูกนี่ปฏิบัติหมดทุกอย่าง ลูกหมดที่ฟังจึงมากราบ ขอพรองค์พระธาตุนม ซึ่งเป็นกระดูกหัวอกของพระพุทธองค์ ขอประทานให้พู่ข้าหน่อยเถอะ ให้คนมานิมนต์เอา ที่อาจารย์ต่างๆ ทุกสำนักนั้นนะ หลวงพ่อบ่ทันได้ย่ำ เรื่องเขาสอนญาณ ๑๖ กันนะ ตั้งแต่ญาณ ๑ ถึงฮอดญาณ ๑๖ พุ่น

บัดหลวงพ่อไปเทศน์วงปริวาสวัดสุตสวาสดี วงปริวาสแต่นั้นแหละจะคักบ่คัก เอ้อ หลวงพ่อก็บ่ผ่าเก่าๆ แล้วไปเนาะ ผ่าฝ้ายดอกคือฝ้ายน้อยสมัยเก่านั้นหนา บัดไปฮอดแล้ว เขาว่าจั่งได้ เจ้าอาวาสก็ป่วย ผู้มานิมนต์ เข้าโรงพยาบาล อาจารย์กรรมฝ้ายลูกศิษย์พุทธทาส ก็มีฮั้นนี้ ฝ้ายลูกศิษย์กิตติวุฒิทกก็มีฮั้นนี้ มีแต่ผู้เก่งๆ มีแต่ผู้มหาฯ บัดสินิมนต์หลวงพ่อว่าจั่งได้ ฮั้นนี้ ขอนิมนต์หลวงพ่อเทศน์ ๓ ชั่วโมง เขาว่า ๔ ทั้งตอบปัญหาด้วยเขาว่า โ๊ะะ คือว่าคัก แท้เนื้อคิดว่านี่

หลวงพ่อก็อธิไลดธรรมาสนั่นแล้ว ตั้งแต่เที่ยงกว่าๆ ห้าโมงแลงจะคักบ่คักจนหลวง พ่อเมื่อย เอ้อ ถามปัญหาหลวงพ่อต่างๆ นานา บัดวงปริวาสสิดแตกเป็นจั่งได้บาดนี้ บัดหลวง พ่อเทศน์จบแล้ว

อาจารย์กรรมเฟิ่นเลยว่จั่งซี้ ที่หลวงพ่อโลกอุดรมาเทศน์นี้ พวกเราทั้งหลายก็อย่าฟัง เชื้ออย่าฟังยอมรับ เว้าจบเท่านั้นละ พอแต่เว้าจบความนี้ ทั้งพระทั้งเณรทั้งแม่อกสิฮุมตี อาจารย์กรรมนั่นนะ ว่าดูถูกหลวงพ่อ นั่นละวิบากกรรมทันที

พวกพ่อขาวแม่ขาวบวชหลายๆ เลยลาสิกกันหมด เอาไลดฮั้นนี้ เอ้อ เฟิ่นมาเทศน์ถึง ขนาดนั้น เทศน์ได้คือเฟิ่นบ่ว่าสิ้น บัดสิมาคาหลวงพ่อนั้นคาพระอนาคามี เฟิ่นถามว่าเข้านิโรธ สมบัติได้บ่ หลวงพ่อว่าเข้าบ่ได้ เฟิ่นว่าเข้าได้ เอ้อ พวกมหาเฟิ่น หลวงพ่อก็ไล่ให้ฟังแล้ว รูป รากะ อรูปรากะ มานะ อุกถัจจะ อวิชชา คนมีความโง่อยู่มันสิเข้าได้บ่หลวงพ่อว่า ผู้ได้ฟังก็ออก ตัวเนาะ หลวงพ่อย้ำเข้าไปละ ้วย..วงปริวาสแตกก็ยั้งว่า

นั่นแหละ บัดสิเอาจิงๆ จังๆ พระธรรมของพระองค์นี้บ่เข้าใผออกใผว่าจั้นเถอะ ก็ขอให้ฮั้นยา ธรรมทั้งหลายจงจำเอาไว้ การเพ่งนั่นมันเป็นหยังจิงมีนง หลวงพ่อก็ยังบ่อกว่าขี้เอา เส้น

เลือดเส้นลมของเข้ามันตีมันตัน มันบ่สมควรแก่การงานเบื้องสูง เขาเผาแล้วให้หนดเอา ให้
หนดแถวนี้ ค่างกะไตเฮาก็ค่อยย่อเอาอย่างซี้ละ ให้มันว่องมันไว ตะกี้หลวงพ่อบ่สู้ กะสิ บอ
วิชาให้ ให้จำเอาไว้ให้ไปปฏิบัติ บัดนี้ เฮายาไปฮักมันเถาะ ภพชาติอันนี้ อย่าไปฮักไปหวงมัน

หลวงพ่อสงสารทุกผู้ทุกคน ที่อยู่ต่อหน้าหลวงพ่อนั้น หลวงพ่อดีมาแล้วก็จึงได้มา
โปรด คือว่ามาเทศน์มาสั่งมาสอนมาอบรม ทางฝ่ายอาจารย์มหาเชื้อ อาจารย์สมศักดิ์ เพื่อนก็
ช่วยอบรมช่วย จนกว่าบ่เป็นแนวสิเว้าพุ่นละวะ เอ้อ อยากให้ได้บุญได้กุศลอย่างน้อยๆ นั้นนะ
ปัญญาสมัยนี้ กะสมัยก่อนมันเป็นหยั่งสิบคือกัน บัดสมัยก่อนเพื่อนเป็นหยั่งคือตรัสรู้ได้ไวกะ ก็
เพื่อนเฮ็ดมาละหลายแล้ว จะพระโมคคัลลา พระสารีบุตร พวกชฎิลนั้น เพื่อนเพียบพร้อมปัญญา
เพื่อนเก่งมาพอแสงแล้ว สติอินทรีย์เพื่อนแก่กล้ามาพอแสงแล้ว

ขอภัยโทษ พวกพ่อบอกแม่ออกก็ได้ หรือพวกอันยารวมก็ได้ บวชมาสมัยนี้นะ บ่
แม่นบวชมาเพื่อมรรคผลนิพพาน เว้าคักๆ เอาโลด สมัยนี้เป็นยุคเป็นสมัยที่ศาสนาประเพณี
เท่านั้น ไม่ใช่ยุคไม่ใช่สมัยศานามรรคผลนิพพาน ไผปากขึ้นก็ว่าบ่ถึงหรือกนิพพาน นิพพาน
มันเปิดแล้ว เอ้อ บ่แม่นสมัย เปิดสมัยแล้วเพื่อนว่า ้วย มันช่างไปเว้าอย่างสิ้นแท้ ธรรมะอยู่
กับเขาแท้ๆ พระไตรปิฎกกองจ้อก็อยู่ เข้าบ่ไปศึกษาเอา ตอนหลวงพ่อบ่ไปศึกษาอยู่วัดอ่างหิน
นั้นนะ หลวงพ่อบ่สิบเอาหลายแถวเด้อ ก็ยังว่าสิเอาแถวเดียว ก็ยังเคยมาเทศน์อยู่น้ออยู่จะคักซำ
ได้ละ

หลวงพ่อบ่สิเอาแถวเดียวเท่านั้นละ สิบลองเหลือไว้ในบ่ว่ามันหมดครูบาอาจารย์ หลวงพ่อบ่ก็ยัง
จับได้เอาแถวหนึ่ง เอ้อ หลวงพ่อบ่ได้จำเื้อ หลวงพ่อบ่ได้จำเอา พอดีบ่ไปฮอด อ่าน ๓ เทียว
เพื่อนจึงไปผ่อศัพทบาลีจึงว่าจึงได้บ่สู้ ตอนท่านตรัสรู้ใหม่ๆ พระพุทธองค์ตรัสรู้นั้นนะ เพื่อนได้
อุทานออกมาว่า

“โอ้เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงทั้งหลายเอ๋ย

แท้ที่จริงเจ้าก็เกิดจากความคิดนี้เอง

ต่อแต่นี้ไปข้าจะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด”

พระองค์ตรัสไว้

ช่วย..มันโหดแล่นตีบเข้าโหด หลวงพ่อจำเอาเลย นี่ละ จึงว่าได้มาเพ่งความคิด หลวงพ่อเว้าค้างไปว่างหันเรื่องญาณ ๑๖ เว้าผ่านไป ฮอดญาณที่ ๓ บัดทีนี้ ฮอดญาณที่ ๓ เขาเรียกว่า สัมสมณะญาณ อีหยังหลวงพ่อก็จำลี้ม รู้แจ้งแทงตลอดในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพิ่นว่า ฮอดญาณที่ ๓ บัดโถ่ มันลีไปแก่งแท้หลวงพ่อกว่า อนัตตาธาตุนั้นจะรู้แจ้งแทงตลอดได้เฉพาะ พระอรหันต์จำพวกเดียวเท่านั้น สามอริยมุขีเบื้องต้นยังไม่รู้ เขาตั้งขึ้นประเทศศรีลังกา อยู่ประเทศพม่านี้ เหาณีขาดการศึกษา ขาดการรอบคอบ ตอนพระพุทธองค์ตรัสรู้ นั้น ท่านไม่ได้ ทบทวนญาณ ๑๖ อะไรวะเลย

ท่านทบทวนกิจ ๔ ญาณ ๓ และปฏิจตุสมุปบาทเท่านั้น ให้ไปศึกษาในพระไตรปิฎกถ้า ไม่เชื่อหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อบได้ประมาทพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ตรัสไว้อย่างไร หลวงพ่อกก็ ต้องพูดเช่นนั้น ไม่ต้องโกหกกัน

หลวงพ่อกจึงกล้าเทศน์ว่าญาณ ๑๖ นั้น เป็นอัตตัตตัตตน จำมาพูดเฉยๆ จำมาเทศน์ เฉยๆ มันเลยกลายเป็นญาณ ๑๖ เอ๊าะๆ เหมือนญาณนิกรนั้นเห็นใหม่ หลวงพ่อกกล้าพูดถึง ขนาดนั้น เพราะว่าสงสารสรรพสัตว์จะไปหลง ไปหลงไหล ไปทบทวนญาณนั้นญาณนี้ มันเลย บ่เป็นนำชาติดี คือสายสัมพันธ์ อรหังนั้นละ เอ้อ เพิ่นมีกายทิพย์ กายหยาบ กายละเอียด กาย โสดา กายอนาคามี ฮอดกายอรหันต์ กายนิพพาน มันลีเป็นนำบ่ละ มันบ่เป็นนำเด้อ อีก ประการหนึ่งนะ เห็น..เขาเห็นหนังสือของหลวงพ่อนี้ เขาเลยแต่งซ้อขึ้นขึ้นมา

พวกสัมมา อรหังนี้ เขาแต่งซ้อขึ้นมาอย่างเงี้ย เขาว่านิโรธธรรมเป็นโคจร เขาว่า อ้าวเพิ่น เป็นอีกละนี่ นิโรธธรรมอีหยังลีเป็นโคจร ขนาดมหาประโยชน์ ๘

คำว่าโคจรนั้นหมายถึงอีหยัง? คำว่าโคจรมันก็ย้ายไปชะตัว ย้ายไปเคลื่อนที่ไป คือเฮา โคจรบดินทบาทนี่ นิโรธธรรมดับลงแล้ว ลีโคจรไปไสอีกร พวกมหาจึงโง่ตายแท้ หลวงพ่อกว่า นี่เขา ย่ำเรียนแบบหลวงพ่อบได้ มันเรียนอย่างใดก็เรียนบได้ หมายความว่ามันบ่สู้ศัพท์ บ่สู้ศัพท์ บัญญัติ และมีสภาวะรับรองเป็นส่วนมาก

ฉะนั้น หลวงพ่อกจึงมาอธิบายแต่ของจริงๆ ให้ฟัง บ่อธิบายของปลอมจ้งเม็ดดีๆ ก็ขอให้ จับเอาตั้งแต่ของจริงๆ เพราะว่าหลวงพ่อนี้เป็นคนบ่มีบารมี ยังเว้ามันละ บ่มีบารมีอีหยังจัก อย่าง จังอาจารย์มหาเชื้อไปเห็น คณะ ๓ หลวงพ่อกอยู่นั้นนะ เป็นหัวหน้าคณะ ๓ เป็นอยู่หั้นละ อยู่ห้องตาล่าง คั่นไปหาหลวงพ่อกก็ไปหามองนั้น บางทีปีนี้หลวงพ่อกจะย้ายก็บ่สู้จักดอก สิมา อยู่มองได้ ทางเฮานี้ก็บ่สู้จัก

ฉะนั้นก็ขอให้จำเอาแต่มองมันดีๆ งามๆ และอีกประการหนึ่ง หลวงพ่อลิขอฝากขอฝัง
ฝากฝังไว้ อย่าไปย่าน อย่าไปย่านจังได้ เฮาเคยสร้างกรรมสร้างเวรมาอิยังแน่นั้นนะ คน
โดยมากคำว่าใต้บมีบารมีอย่างชั้นอย่างชี่ อาจารย์องค์อื่นว่า โอ้ย..เฮาบได้ล้างกรรมล้างเวร
เบ็ด มันสิได้ตรัสรู้เป็นมรรคผลนิพพานจังได้ ยกองค์สิมาลขึ้นมาเบ็งโลด เพินฆ่าคนเป็นร้อยๆ
พันๆ เพินยังได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เพินมีจิตพุ่งช่านพระองค์ก็ไปตรัสบอก

บให้คิดถึงเรื่องอนาคต บให้คิดถึงเรื่องอดีต เาแต่ปัจจุบัน

ให้พุ่งแต่ปัจจุบัน เฟ่งแต่ปัจจุบัน เฟ่งแต่ความคิดเจ้าของอยู่ฮั้น มันก็สำเร็จเท่านั้นตัว

หั้น สำเร็จเป็นอรหันต์ แต่บาดที่นี้เป็นหยังจึงบสำเร็จคือกัน จังหลวงพ่อบว่าปฏิบัติธรรม
นั้นนะ มันสำเร็จบคือกัน มันบพร้อมกัน คือว่าอินทรีย์นี้ละ มันยังหย่อนกว่ากัน ความสามารถ
ก็ยังหย่อนกว่ากัน บคือกัน ดอกบัว ๔ เหล่า เหล่าที่ ๑ เป็นหยังแนให้เบ็งเอา

เหล่าที่ ๑ นี้ เพินว่าอุคฆติตัญญู ผู้รู้ธรรมได้รวดเร็ว เปรียบเหมือนพระสารีบุตร

เหล่าที่ ๒ วิบัติตัญญู ผู้ขยายเนื่อความแห่งบพระคาถาเหมือนบัญญัติคือจะได้ตรัสรู้

เหล่าที่ ๓ นี้ เนยยะ พอแนะนำได้

เหล่าที่ ๔ ที่นี้ ปทปรมะ ผู้ไปบอดมาบอด ไปมีดมามีด

หลวงพ่อบเหล่าที่หนึ่งแล้วเต๊ะ หนึ่งด้านสุดท้ายพุ่นเหล่าบอดๆ แต่หลวงพ่อบก็ล้าเอา
แบบบอดๆ นั้นแหละ

บัตที่นี้ เพินเลยว่จังชี่ หลวงพ่อบบปิดบังเต๊ะ บปิดบัง

บัตที่นี้ ไผ่กว่าเฮาเนื่อเป็นผู้พอแนะนำได้ ว่าชั้น เว้าก็บค่อยขัดเนาะ เป็นคนพอแนะนำ
ได้ทุกคนว่าชั้น สมัยนี้เขาเทศน์สอนกันนั้นนะ

หลวงพ่อบว่ามันบแมนเต๊ะ หลวงพ่อบจะพูดชัดๆ ว่า โดยมากยุคปัจจุบันนี้นะ ตกอยู่ใน
ข้อที่ ๔ ปทปรมะ ผู้ไปบอดมาบอด ผู้มามีดไปมีด แนะนำก็บได้ สั่งสอนก็บได้ บอกเทศน์ให้ฟัง
เข้าหูช่ายออกหูชวา มันสิไปสำเร็จจังได้ สิไปเข้าใจเจ้าของว่าเป็นผู้พอแนะนำได้จังได้

ให้พิจารณาเอามองนี้ นี้หลวงพ่อบสิบอกให้คักๆ สิบอกให้คักๆ

ฉะนั้น พวกเราเหล่าท่านที่นังอยู่ต่อหน้าหลวงพ่อบนี้จะเลือกเอาเหล่าไหน ก็ขอให้
พยายามสร้างบารมีของตน เมื่อเห็นแล้วทำอย่างหลวงพ่อบว่า อย่างอาจารย์มหาเชื้อสอนนั้น

อย่างอาจารย์สมศักดิ์สอนนั้น มันก็สืบทอดขึ้นไปชั้นตัว จังสืบทอดขึ้นไป สรรพสัตว์หลวงพ่อไม่ได้
หมายเฉพาะอยู่ในศาลานี้

หลวงพ่อกับเขาหมอดทั้งโลกเลยในยุคนี้ ตกอยู่ในข้อที่ ๔ ทั้งนี้ ไม่ว่าเกจิอาจารย์รุ่น
ไหนทั้งนั้นเลย อธิบายธรรมะของพระพุทธองค์ไม่ได้ เมื่ออธิบายธรรมะของพระองค์ไม่ได้มันจะ
จะอวดอ้างว่าตัวเองเป็นเกจิอาจารย์สอนอย่างโน้นสอนอย่างนี้ มันคนนอกคอกนอกกริตนอก
รอยพระพุทธศาสนา เปลี่ยนแปลงโอวาทของพระพุทธศาสดาออกทั้งนั้นเลย ออกไปเมิดจน
หลงทาง หลวงพ่อจึงแต่งคำกลอนขึ้นมาว่านั่นนะ พาสัตว์โลกให้หลงทางไปหมดแล้ว

พวกโง่ทั้งหลายเตอะบาดนี้ เห็นพากันหลงไหล หลงไหลไปนำเขาไปหมดเลยอ้อยจ้อย
เอื้อ เพื่อนมีรถเบนซ์รถหยั่งหุ้มหอมกันไป ก็ไปนำเพื่อนเปิดอ้อยจ้อย แม้นหลวงพ่อก็คือเทศน์
ออกธรรมซ้ำได้ สั่งสอนซ้ำได้หลวงพ่อเป็นคนบิรมหารมี ซ้ำมีหน้าร่างกายนี้ ตัวตนของหลวงพ่อ
บิรมหาราศีอียัง ผู้ใดสิมาเลื่อมใส หลวงพ่อบสอนดอกคั่นเลื่อมใสหลวงพ่อนั้นนะ ให้เลื่อมใส
เอาแต่คำสอนของพระองค์ หลวงพ่อยังบอกว่า หลวงพ่อสงสารหลวงพ่อเมตตา อย่าไปติดแนว
จังชั้นมันเสีย เสียอียังละ ก็เสียเฮานั้นแล้ว ชีวิตเขาเกิดมาสิไปมอบให้อยู่บ่ ความโด่งดังของ
คนนั้นนะ สิไปมอบให้มันหาชะแตกเห็ดหยั่งหลวงพ่อว่าคักๆ โลด เอื้อ เขาเกิดมาลูกมีสกุล
ชาติ เกิดมาพ่อพระพุทธศาสนา สิไปเล่นอียังนำของผิดๆ เขาอธิบายธรรมะผิดๆ เขามีเงิน
เป็นล้านเป็นโกฏิก็ช่างเขาเป็นหยั่ง เอาแต่ของที่มันจะพันทุกซี้ได้จะมีดีหรือ พระพุทธองค์ท่าน
จึงยกย่องว่าเป็นผู้ประเสริฐ

ฉะนั้น สัจธรรมของพระองค์นั้น เป็นของประเสริฐ เลิศล้ำ เลิศฟ้า เลิศแผ่นดิน ผู้ที่ฟัง
ธรรมะของหลวงพ่อยุ่เบื้องหน้านี้ ก็ต้องทำตัวให้เป็นผู้ประเสริฐเหมือนกัน ถึงจะรองรับเอาสัจ
ธรรมได้ นี่หลวงพ่อยุ่ขออย่าขอเตือน ขอฝากขอฝัง อย่าไปหลงไหลสิ่งที่มีผิดๆ เช่นเขาอธิบาย
อาจารย์ยันตุ ยันตระ อะไรนั้นหลวงพ่อกล้าพูด ถึงอาจารย์อเวจีเลยทีเดียว หลวงพ่อกเคยอ่าน
หนังสือของเขานี้ เขาอธิบายว่าสัญญาเป็นเรื่องอดีต ความจำนั้นจำเป็นเรื่องอดีต สังขารเป็น
เรื่องอนาคต เวทนาเป็นเรื่องปัจจุบัน เขาว่า เป็นหยั่งโตบู้จึ่งไปกล้าเห็ดปานนั้น สิโง่ถามเพื่อน
แนอันยาธรรมทั้งแม่อกนั้น

สังขารแปลว่าความคิดมันเป็นอนาคตอยู่บ่ นี่คิดอยู่เดี๋ยวนี้ มันก็เป็นปัจจุบันสั้นตัว

อย่าไปเชื่อมันง่ายเชื่อคนนั้นนะ เชื่อของจริงคั่นเพื่อนว่าจริงแล้วเชื่อโลด อาจารย์มหา
เชื่อเพื่อนก็ย้ายบักใหญ่ละบางเทื่อ หมายความว่าเพื่อนสอนยาก นั้นแหละให้เชื่อเอาแต่ของจริง

พระพุทธองค์เพียบพร้อมคนปลอมเด่ะ เชื้อสายเพิ่นนั่นนะ ผู้ที่จะเป็นพุทธบุตร เป็นพุทธโอรส เป็น
ธรรมทายาทของพระองค์นั่นนะ มันมีต่างหาก ไม่ใช่คนประเภทนั้น ไม่ใช่คนประเภทพุดกลับ
กลอกหลอกหลอน เช่นอาจารย์พยอม เปิดเทปไปฟังได้ พุดสับปลับแบบนี้ไม่ใช่สาวกของ
พระองค์ ยิ่งกล้ากว่าจ้วงจาบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยซ้ำไปโดยไม่รู้ตัว หว่าพระเจ้าพระ
คอย พระอยู่ตามถ้ำตามป่านั่น เมื่อเข้าไปในเมืองมาถูกผัสสะ เอ้อ..มาเห็นหญิงสาวอย่างนั้น
อย่างนี้ มันสู้พระในเมืองไม่ได้ เขาว่า พระพยอมพุดทำไมเช่นนั้น พระพุทธองค์ท่านสำเร็จธรรม
อยู่ดวงไม้มหาโพธิ์ เทือกเขาหิมาลัย ไม่ได้ตรัสรู้อยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์ หอบปราสาทราชมณเฑียร
ทอง ท่านมาสั่งสอนชาวโลกได้ พุดอย่างนั้นคล้ายๆ จ้วงจาบพระบรมศาสดาพร้อมอริยสาวก
โดยไม่รู้ตัว คนขาดสติถึงขนาดนั้น แต่ก่อนพระพยอมนี่โจมตีเรื่องก่อสร้างวัดวาอารามจนไม่มี
ชิ้นดี เดียวนี้เป็นไง เกิดก่อสร้างอย่างใหญ่หลวงแล้วเดี๋ยวนี้

นั่นแหละคนสับปลับ ไม่มีความซื่อสัตย์อะไร นี่พุดกลับกลอกหลอกหลอน พระองค์ไม่
ชอบคนประเภทนั้น ถึงเขาสติโด่งดังเอาเงินกองแต่แผ่นดินนี้ ฮอดชั้นอนิษฐกพรหมพูน หลวงพ่อ
โลกอุดรก็ไม่ยินดีไม่ส่งเสริม หลวงพ่อได้ทรัพย์อันประเสริฐยิ่งกว่านั้นแล้ว พระองค์ประทานให้
องค์ฌานนิโรธสมาบัติ องค์ฌานพระนิพพาน เป็นทรัพย์อันวิเศษประเสริฐสูงสุดยิ่งกว่าโลกทั้ง
๓ สิบปีถึงดีหยั่งอันยากรรมชำนัน ของอยู่ในโลกนี้ตายไปมันก็แล้ว

บัดนี้ จะเล่าเรื่องตายให้ฟัง ก่อนที่จะจบก็ได้

ตายมันมี ๒ อย่างที่นี้

ตายทางที่ ๑ คือว่าตายทางร่างกายนี่ละ เอาเฮาหามแคร่ไปฝังนั่น เพิ่นเรียกว่า ชาติ
ขยะมรณะ ตายสิ้นภพสิ้นชาติ โดยกิเลสตัณหา ยังไม่ได้สำรอก นี่ตายหามไปฝังถ้ำที่ชื่อๆ

บัดนี้ หลวงพ่อสีพาทาย เอากิเลสให้มันตายซะก่อน

ตายทางที่ ๒ เอาจิตใจให้มันตายซะก่อน อย่างหลวงพ่อบอกว่าค่ากลอนไว้นั้นเด่ะ

อันที่เกิดข้าหาเอาเจ้าบได้

แต่ที่ตายหาเอาได้ถ้าใครหา

ต้องเพ่งเผาให้จิตตายวายชีวา

นั่นแหละหนาทายประเสริฐเลิศโลกีย์

สิได้ฟังเขาแต่ร่างกายนั้นละ พระปฐมพีนี้ จิตใจฟังไม่ได้ เป็นหมดแล้ว เป็นหมดแล้วนั้น หมดอ
สวะมลทิน เป็นสมุจเจตประหวน เป็นคนวิเศษเรียกว่าอริยบุคคล ทีนี้ให้จำเอาไว้ เอ้อ หลวง
พ่อใช้วาทะอย่างหนักซ้ำ เอ้ยชื่อคนพร้อมหลวงพ่อบ่ย่าน เป็นหยั่งจึงบ่ย่าน เอ้อ..ลูกศิษย์ลูกหา
ก็พยายาม คือว่าพยายามอย่าชี้ เิ่นว่ากับผู้นั้นเิ่นว่ากับผู้นี้ เอ้อ..เิ่นว่าอย่างสั้นพูดอย่างสั้น
ห้ามว่าเรื่องลูกศิษย์ เอาแต่ตัวสังขารมันสิเป็นบาปของเจ้าของ นี่หลวงพ่อบ่พูดเพื่อปกป้อง
พระพุทธศาสนาของเราเท่านั้น พูดเพื่อปกป้องพระพุทธศาสนา ปกป้องเอาไว้

ถ้าคนเหล่านั้นได้ยินคำเทศน์ของหลวงพ่อบ่ ว่าจ้วงจาบอย่างนั้นจ้วงจาบอย่างนี้ก็มา
เลย มาเลย ถ้าเพื่อพระพุทธศาสนา อย่างเขาทำทนายหลวงพ่อบ่ นั้นนะ ว่าจะกล้าเทศน์กับพุทธ
ทาสใหม่ คนละธรรมมาสน์ ลูกศิษย์เขามาทำทนาย หลวงพ่อบ่ก็บอกว่าให้ ๔๐ คนมาเลย แต่อย่า
เอาพิธีมานะ เอาความถูกต้องพระพุทธศาสนา หลวงพ่อบ่ยังบอกแล้ว เพราะว่าหลวงพ่อบ่รู้ว่า
สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินยุคปัจจุบันนี้นะ ไม่มีสภาวะองค์ฌานนิโรธสมาบัติเข้ารับรอง จะ
อธิบายวงปฏิจุสมุปบาทไม่ได้เลย ที่อธิบายนะ อธิบายหลวงพ่อบ่อธิบายวงนอกนั้นนะ ถ้าวงใน
อยากให้หลวงพ่อบ่อธิบายนั้นนะ โดยไม่มีอารมณ์ทางอื่น เอาแต่ตัวตนเจ้าของนี่ วนอยู่ในนี้ได้
คือกัน ทุกจุดทุกตารางเม็ดงายอยู่ในนี้ หลวงพ่อบ่อธิบายได้หมด เิ่นสิอธิบายได้บ่ บัดหลวงพ่อบ่
ย่องเอา เพื่อคำสอนเ๊ะ บ่แม่บ่เพื่อพิธีมานะ เพื่อความถูกต้อง เพราะว่ายุคนี้มันบ่อดแล้ว
หลวงพ่อบ่ตระหนักดีว่ายุคมันบ่อดแสง ไผ่สิกู่คีน หลวงพ่อบ่กู่คีนบ่ได้ จังได้ก็กู่บ่ได้ แต่ว่าหลวงพ่อบ่
ก็เทศน์ไปตามความจริง ฉะนั้น พวกอันยารธรรมทั้งแม่ออกทั้งพ่อบ่ออก ก็ขอให้จำเอาแต่ความ
จริง เขามาบ่ธรรมะแล้วหลวงพ่อบ่มาโปรด มาเทศน์โปรดมาชี้มาแจ้ง อย่าสิหลงสิไหลตั้งแต่คน
โง่งคนดั่ง แล่นไปทำบุญทำทานบางทีคิดว่าตายจ้อยก็มี ตายถิมชื้อๆ

บัดหลวงพ่อบ่เออธรรมะมาให้ บางคนก็ฟังแ่น บางคนก็ซึ้งซ้ำ บางคนก็จ้วงจาบ หลวง
พ่อบ่สิมาเทศน์ ๖ มี้อ ๗ มี้อ ก็เริ่มต้นไป แต่มาเทศน์คราวนี้ บ่ได้เป็นบทกลอนดอก คั้นอาจารย์
ศักดิ์ เิ่นสิจัดขึ้นอยู่บ้านโคกหินแ่ละก็ตามไปฟังเบิ่ง หลวงพ่อบ่จึงจะเทศน์เป็นสิลาเป็นสำนวน
อย่างคักๆ หากมีพระมาหลายนั้นนะ สิเทศน์เพื่อพระพุทธศาสนา สถานที่ใดก็ขอให้ร่วมกันทั้ง
อาจารย์มหาเชื้อนี้ หลวงพ่อบ่ หลวงพ่อบ่สิขอมอบให้ ชื่อหรือเสียงนั้นหลวงพ่อบ่ขอมอบให้ลูกศิษย์
ลูกหา หลวงพ่อบ่บ่เอาดอก หลวงพ่อบ่บ่มีอหยั่งชีไปเอา หลวงพ่อบ่ก็มามีมือเปล่าไปมือเปล่า บ่อยาก
เอาอียั่งกับลูกศิษย์ลูกหา ฉะนั้น อันยารธรรมที่ฟังธรรมอยู่ทางหน้านี้ก็ขอให้จำเอาไว้ หลวงพ่อบ่
ย่านไปหลงไหลในสิ่งมันผิดๆ ติดครูบาอาจารย์เิ่นก็บ่ให้ติด คำว่าบ่ติดครูบาอาจารย์บ่แม่บ่ไป

ดูถูกเพื่อนเด๊ะ เคารพอยู่ เมื่อเพื่อนสอนนั้น ขนาดอาจารย์มหาพิมพ์สอนหลวงพ่อนั้น ใฝ่ลิสู้ อาจารย์มหาพิมพ์ได้ในเมืองกาฬสินธุ์ หรือในถิ่นหมู่นี้ว่าจันเถอะในภาคอีสาน สู้เพื่อนได้ดอก เพื่อนสอนธรรมเบื่องต้นหลวงพ่อก็คือเคารพเชิดชูบูชาจนทะยานขึ้นสูงสุดหลวงพ่อก็เคารพเพื่อนเท่า ทุกมือ แต่บ่กล้าไปกราบเพื่อน เพราะกรรมคนละข้างเด๊ะบาดเนี้ย คนละข้างไปแล้ว หลวงพ่อมัน ขึ้นไปฮอดพุ่นละ มันขึ้นไปฮอดองค์ฌานนิโรธสมาบัติ

ฉะนั้น หลวงพ่อเดินธุดงค์พงป่าบัดที่นี้ สีว่าเรื่องเดินธุดงค์ให้ฟังเพื่อประกอบ เพื่อ ประกอบกับยุคปัจจุบัน ไปไสรอบประเทศไทย หลวงพ่อก็บอก หลวงพ่อเป็นคนคิดหลายเฮ็ด จังได้สติดับความคิดได้ ท้าวแคว้นแดนไทยวงปริวาสวงไหน อาจารย์ใหญ่ๆ ทั้งหลายทั้งปวงก็ ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า คนไม่คิดก็คือคนตายเท่านั้น เว้าจังสันเมิดอ้อยจ้อย แต่หนังสือหยั่ง ลงกันมหาสมุทรของหลวงพ่อกออกไปนี้ ทำไมกลับตาลปัตรมาดับความคิดทุกสำนัก ให้คิดเอา ตรงนี้ ให้คิดเอา นี้ละ เพื่อนว่ามาฉวยโอกาส มันสิได้บ่ละ สีได้สมบัติอันล้ำค่าของวิเศษของ พระองค์ใหม่ ทั้งๆ ที่หลวงพ่อกมีชีวิตอยู่ เขาบ่น้อมหน้ามาใส่นั้นนะ คั่นแมนหลวงพ่อกติ สมมติว่า พระพุทธองค์มีขันธ์อยู่ หรือพระอริยบุคคล พระโมคคัลลา สารีบุตร หรือใครก็ตามอยู่ประเทศ อื่นเดี้ยนี้ มันไกลไปนั้น สียางมันไปโลดตายเอาดาบหน้า ผู้มันทุกข์หลายนั้นนะ มันขนาดนั้น เด๊ะ มันบ่แมนของหยอกๆ นี้เพื่อนสิประทานให้ ให้มันเด็ดเดี่ยวพานั้น อันยากรรมกะได้ หลวง พ่อกใช้วาทีหน้าๆ ออย่าสิเป็นคนปลอม ให้เป็นคนจริง จังต่อสัจธรรมของพระองค์ บ่แมนไป จังต่อคำหวานๆ ม่วนเป็นตาตายนั่นนะ หลวงพ่อกแลเป็นห้วงบางคนละยอมมือสุดศอก เอ้อ มันสิได้อีหยังละคำม่วนนะ มันสิได้อีหยัง ดีบดีมันสิได้บาปเข้ากะบาลหัวฮู้จักบ่ เอ้อ ให้ว่าคัก แท้ บูชาเอาสัจธรรมของพระองค์ไปประยุกต์จิตประยุกต์ใจมันสิบตีบเนาะ เอ้อ เพื่อนสอนจังได้ก็ เพิกเบ็งชะตัว พ่งไปพ่งมา มันสะลึมสลืออยู่

หลวงพ่อกก็มาบอกอีกที่ย้ำเข้าไปอีก ก็ของเฮาบ่เคยอันยากรรม สิบอก เฮาบ่เคยเฮ็ด ขกิลทั้งหลาย ๓ ฟีน้อง หนึ่งพันสามคนนั้น เพื่อนแกกล้ามาพอแสงแล้วสติของเพื่อนนั้นนะ พ่งจน ชัดอีหยังก็ได้ เพื่อนหวนสติคืนมาที่เดียวมันก็กระเด็นเฝงเท่านั้นตัว เพื่อนเคยเฮ็ดมาแล้ว นี้เฮาอี หยังบ่เคยพ่ง เขาว่าหลวงพ่อนะบัดที่นี้ หลวงพ่อกคืออยากหัวอยู่ เขาว่าหลวงพ่อบ่เคยพ่งฝ่าย สมณะมาเพื่อนว่า หัวย หลวงพ่อกสิได้บ่อกจังได้ คั่นหลวงพ่อบ่ผ่านฝ่ายสมณะมาซะก่อน สีว่า เรื่องอยู่จันทบุรีให้ฟัง จักเฮ็ดคักบ่คัก นึกว่าโตนี้ว่าสนาน้อย สีได้อาศัยไฟเพ็งบุญบารมีของ เจ้าของนี้ ไปตั้งสำนักสงฆ์หลวงพ่อกก็ได้แรมมาซะเด๊ะ ก็เลยมาพ่งจนออกแสงฟ้าๆ พุ่นแล้ว

ประกาศเลยแระก่อนข้าฝ่ามือนี้ หลวงพ่อเอาเงินเอาค่าใครเป็นโรคมะเร็งเอาไปลองเลย ๗ วัน ต้องมาตอบ หายหมด มีรอยหายรอย มีฟันหายฟัน จนเชื่อว่าหลวงพ่อก็คือมหาเศรษฐีเมือง จันทบุรี เป็นมหาเศรษฐีอียัง เขาไปให้จกตั้งค์ ให้แท้ก็ให้ผู้ละรอยเท่านั้นตัว เอ้อ..มันเป็นจ้งสัน เขาว่าพระเจ้าเลยบให้ เลยบมีบารมีอียัง นั้น หลวงพ่อก็เฮ็ดถึงขนาดนั้น

บัดนี้ สัมมา อรหัง อาจารย์จรินทร์ก็ไปสอนหลวงพ่อดีๆ เพื่อนว่าเอาใช้กายละเอียด นี้ไปเปิดประตูก็ได้ หลวงพ่อก็คือเฮ็ดซ้ำแล้วผู้ไปสอนนะ หลวงพ่อบ่เชื่อคนง่ายๆ ดีๆ แต่ว่าเฮ็ด นำอยู่ดีละ เฮ็ดลองเบ็ง หลวงพ่อก็คือหลับตาเบ็งชะแล้ว เฟ่งเบ็ง เป็นภาพหลวงพ่อย่างมาตະกั ชัดแจ้วทีเดียวเลย

นี่ เห็นเด่นชัดปานนั้นเห็นเจ้าของ มันเฮ็ดถึงขนาดนั้น อาจารย์รอดไปอยู่นำกันอยู่เขา ช่งลมนี้ เฮ็ดแข่งกันแล้วชิบาดนี้ เพื่อนะแสงคักชิบาดนี้ เพื่อนั้นนะอุมบาตรชะเดชะบาดนี้ ภาพ นิमितภาพหนึ่งเป็นของเพื่อนอุมบาตรไป เพื่อนก็เพื่อนว่า เอ้า เองไปบิณฑบาตไปช่วยช่ากินชิให้ช่า กิน ภาพมันก็หายไปละหว่า มันเป็นนิमितชื้อๆ แท้ๆ จริงนี้ ตัวหลวงพ่อบได้มั่งง่าย นี้ เขาอย่าไป เชื่อเรื่องนิमितก็ได้ การเฟ่งนี้หลวงพ่อก็คือบอก คั้นผ่านกรรมเบ้องต้นมาแล้ว อย่าสิไปหัวชะเดชะ บาดนี้เด้อ หูได้ยินเสียงอียังก็อย่ามัน เอ้อ..ในระหว่างกลางคินนั้น ไม่ต้องเกี่ยวกัน ไม่ต้องไป กำหนด คั้นเขาผ่านเรื่องรูปเรื่องนามมาแล้ว อสุภกรรมฐานผ่านมาแล้ว บ่ต้องเกี่ยวกันเลย เฟ่ง อยู่จุดเดียว หลวงพ่อก็คือทำถึงขนาดจนว่า เสียงมันได้ยินอยู่หูนี้ มันละมาได้ยินอยู่ตั้งจุมุกหักพี เอา ถึงขนาดนั้นดีละ บ่แมนธรรมดา นี้ฟังให้ชัดๆ นี้หลวงพ่อก็คือให้ธรรมะ ต้องให้ของจริง สวากของ พระองค์นี้ไม่พูดของปลอมเป็นอันขาด ไม่พูดเท็จเป็นอันขาด แต่ว่าทะของชาวโลกบางที่พูด อย่างไรก็ยอมพูดเช่นนั้น แต่ไม่ได้ถือไว้ด้วยวิริยามนะ เหมือนพระอรหันต์บางองค์ก็มี ที่พูดคำ หยาบจนเขาไปแจ้งพระองค์ คือพระปิลินทะนั้นนะ เรียกว่าวะธสะ วะธสะอะไรทำนองนี้ แหละ ซึ่งแปลว่าพวกคนถ้อยพวกต่ำทรามนั้น เอ็นพระอรหันต์คือกัน จนพระองค์เอ็นไปเตือน คั้นเอ็นศัพทหมู่เฮานั้นนะ เพื่อนก็บอกว่า ลูกตถาคต บ่ได้มีเจตนา

เจตนา หัง ภิกขเว (เทพหมดลงเพียงแค่นี้)

โอวาทธรรม ๐ ย้ำการปฏิบัติ

พระธรรมคำสอนเพื่อมรรคผลนิพพาน

เทศนาธรรมโดย

หลวงปู่สว่างโลกอุดร อมมปาโก

มีนิทาน	เต่าสอนปลา	อุทาหรณ์
แต่เดาะกลอน	ตอนขึ้นบก	ไม่หมกทุกข์
เที่ยวขีดเขียน	เจริญตา	หาความสุข
แสนสนุก	ทุกสถาน	บานใจเรา
แหงนขึ้นฟ้า	เห็นเดือนดาว	เดียดาษ
พฤษชาติ	เกลื่อนกลาดตา	ในป่าเขา

เที่ยวดูหนัง	ฟังดนตรี	มีสุขเรา
ไม่หงอยเหงา	เข้าเขตดง	ชมพงไพร
ฝ่ายเจ้าปลา	มันไม่เชื่อ	เบือเต่าเทศน์
ไ้เต่าเปรต	กุกุเรศ	อย่าเทศน์ไป
เต่าหน้าหมา	ว่าบนบก	ไม่หมกใจ
แกทำไม	มุดหัวลง	มาคงคา
เต่าตวาด	ไ้ชาติชั่ว	หัวรองเชียง
บอกแล้วเถียง	เสียงแตกดัน	หันมาดำ
เราดำน้ำ	ลงมาเตือน	ไ้เพื่อนยา
เราขอลา	ไ้ปลาบอด	ตลอดกาล

เมื่อจบไปตะกี้ ก็คือคุณเปี้ยกที่อยู่อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมาศึกษาธรรมอยู่กับหลวงปู่สาวกโลกอุดร และท่านก็ผ่านมาจากหลายสำนักเหมือนกันกับหลวงพ่อนั้นแหละ ก็นี่แหละคือว่าการประพฤติปฏิบัตินั้นให้ขึ้นอยู่กับแต่ละคนหลวงพ่อบอกว่า ระยะเวลาต่างๆ มาจะเห็นได้ว่าหลวงพ่อบอกว่าไม่พานั่งทำสมาธิ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อบอกว่าผู้มีนิสัย ผู้มีอุปนิสัยในทางธรรมแล้วเมื่อได้ยินได้ฟังจะไปทำเองจะเหมาะสมกว่า เพราะการนั่งทำสมาธิรวมหมู่รวมคณะ จัดทำเรียกว่าทำเป็นแบบอย่างเท่านั้นส่วนมากนะ ก็ขอให้เข้าใจ น่าจะอดไว้ม้วนของคุณเปี้ยก แต่คราวหน้าถึงอัด ลำดับมานตั้งแต่มานที่หนึ่งถึงมานที่แปดได้ดีมาก

ที่วันนี้ก็จะพูดหลายเรื่องให้เข้าใจ สำนักวัดป่าศรีรัตนพุทธารามของเราก็เป็นปีแรกที่หลวงพ่อบอกได้อุทิศตัวเอง ได้มาจำพรรษาที่นี่ ญาติโยมนิมนต์มากก็หวังว่าจะเผยแพร่พุทธคำสอนอยู่ในรัศมีขององค์พระธาตุพนมของเรา

วันนี้หลวงพ่อบอกจะอธิบายเพิ่มเติมสักอย่างให้เข้าใจในเรื่องของสมาธิ ท่านว่า ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อธิปนาสมาธิ สำหรับผู้ที่ทำมานั้นต้องถึงอธิปนาสมาธิ ถึงฌานสี่ แล้วก็ออกจากฌานสี่ แล้วก็กลับมาอยู่ในขณิกสมาธิคือสมาธิเล็กน้อย เอาเพียงเล็กน้อย เอาเพียงให้กำหนดรู้เรื่องรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้มันทัน เจริญวิปัสสนาจนกระทั่งถึงโณนแหละ ญาณ ที่ ๑๖ โณน เขาว่านั้นนะ

หลวงพ่อบอกจะเปรียบเทียบให้ฟัง ผู้มีปัญญา หรือวิญญูชนทั้งหลายอาจจะเข้าใจในด้านเปรียบเทียบเป็นบุคลาธิษฐาน พูดเป็นธรรมาธิษฐานอะไรทำนองนี้

ขณิกสมาธิ ก็ถูกต้องกับที่ปัญญาได้ไว้ ให้เรากำหนดรู้เรื่องรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ถ้าไม่รู้เรื่องรูปนาม ก็ให้รู้เฉพาะว่าเสียงเกิดขึ้นเรากำหนดว่ารู้ มันก็ดับไปแล้ว นี่

คือขณิกสมาธิ กลิ่นมากระทบจมูก อะไรก็แล้วแต่ เกิดขึ้นก็สลายไป ขณิกสมาธินี้คือว่า เปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ไม่มีจุด คือว่าวนไปวนมาทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่นี้หลวงพ่อก็จะเปรียบเทียบให้ฟัง

ที่นี้มาทำเรื่องฉนวน ตั้งแต่ฉนวน ๑ ถึง ฉนวน ๙ นั้น จะเอาขณิก สมาธิมาใช้ไม่ได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อก็จะเปรียบเทียบเป็นบุคลาธิษฐานให้ฟัง สมมติมีต้นกล้วยต้นใหญ่ๆ หรือขอนไม้ขอนใหญ่ๆ วางอยู่ข้างหน้าของเรา ขณิกสมาธิให้เปรียบเทียบเหมือนเอามัดเอาพรำเล่มใหญ่ๆ ไปวางทับขอน เอาคมมันนะ ทั้งๆ ที่มีคคมอยู่เราก็วาง เปรียบเสมือนเลื่อย จุดประสงค์เรารู้ว่าจะให้ขอนไม้ขอนนี้ขาด จะใช้กำลังเล็กน้อยหมายความว่าขณิกสมาธิ ขอนไม้จะไม่มีทางขาดได้เลย หรือเป็นอุปมาสมาธิ จะฟันป้อๆ เล่นก็ไม่ได้ นี่คือการเปรียบเทียบขึ้นไป

ฉะนั้น ก็ขอให้เข้าใจว่า สำหรับอัปนาสมาธิเมื่อเพิ่งเข้าถึงจุดแท้ๆ คือว่าใช้กำลังมาก เปรียบเป็นบุคลาธิษฐาน กำลังมหาศาลเลยทีเดียว ได้ที่แล้วก็เงือดาบอาญาสิทธิ์ของพระองค์เต็มเหนี่ยวเลย หวดเข้าที่ขอนไม้ หรือต้นกล้วยต้นตาลก็แล้วแต่ ที่เดียวมันจะขาดกระเด็น เอ้อ ให้เข้าใจในการประพฤติธรรมกรรมฐาน นี้ให้รู้จักวิธี ถึงแม้จะมีอารมณ์มารบกวนหลายทาง ระหว่างเราเพิ่งจะมีอารมณ์มารบกวน บางทีเพิ่งไปเพิ่งมา นิ वर्ณธรรม ๕ ประการนั้น คือ อารมณ์ของงาม, อารมณ์ของพยาบาท, อารมณ์ของถิ่นมิทระเหล่านี้เป็นต้นมารบกวน อุทธัจจะ-ฟุ้งซ่านรำคาญใจ, วิจิกิจฉา-เหล่านี้มารบกวน ก็ยังมีใจแน่วแน่เพิ่งฝ่าฟันบากบั่นเข้าไป คือว่าไม่ท้อไม่ถอย ก็เป็นอัปนาสมาธิ เราไม่มีใจออกแวกหวั่นไหว อันนี้ก็ขอให้เข้าใจในขณะปฏิบัติ

ถึงเราจะเพิ่งดูอารมณ์เฉยๆ ระหว่างเราอยากรู้ ตั้งแต่ก่อนหลวงพ่อก็อยากเห็นอารมณ์มันเป็นยังไง สังขารมันเป็นยังไง จิตใจมันเป็นยังไง ตอนนี่ก็เป็นอัปนาสมาธิเหมือนกันนะ จนกระทั่งเห็นอารมณ์เด่นชัด แต่แยกไม่เป็น หรือแยกไม่รู้ว่าใจมันเป็นตัวอย่างไร หลวงพ่อก็อยากที่จะรู้ว่าใจคือรูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง สังขารคือการปรุงแต่งมันเป็นอย่างไร หลวงพ่อก็อยากที่จะรู้ แต่ไม่ยกจะรู้สึกที่ ไม่รู้ว่าตัวไหนเป็นตัวไหน

สติเพิ่งเข้าไปนั้นก็เริ่มแก่กล้าขึ้นแก่กล้าขึ้น เขาต่อสู้กัน ต่อสู้กันอยู่อย่างนั้น ทั้งๆ ที่หลวงพ่อก็อยู่องค์เดียว

นั่นแหละคือว่า ทอดอาลัยตายอยาก เหมือนกับท่านเปี้ยก ทอดอาลัยตายอยากกับคำสอนของคณาจารย์ต่างๆ เรียกว่าหาจุดหาที่เขาไม่ได้ จึงมาหาใจ

สำหรับเมื่อเราเพิ่งไปนั้นจะเป็นการที่ว่าสังขมบรรมีธรรมไปในตัว พุดตรงๆ ตามศัพท์ก็บอกว่าสังขม คือว่ากักปรมาณูไปในตัว กักธาตุปรมาณูนี้ไม่ให้เสื่อมสลายไปตามอารมณ์ จะมีกำลังแข็งแกร่งมาก

กำลังของสติในมรรค ๘ เอื้อ มารวมเป็นสติ สมาธิก็ช่วยอยู่ตรงนั้น อะไรก็ช่วยอยู่ตรง
เดียวอย่างหลงพอว่า มาช่วยอยู่ตรงนั้น

ก็ขอให้เข้าใจว่าสังขารตัวนี้แปลว่าปรุงแต่งก็ได้ แปลว่าเนรมิตก็ได้ เนรมิตเป็นหญิง
สาว ถ้าเป็นผู้หญิงหรือเป็นภิกษุณีหรือเป็นแม่ที่ปฏิบัติธรรมก็เนรมิตเป็นผู้ชายอะไรก็ได้อะไร
ทำนองนี้ก็ได้ มันเนรมิตเป็นทุกอย่าง อ้อ เสี้ยววินาทีเดียวปรุงแต่งไปตั้ง...ไม่รู้ว่าก็เรื่อง แผลบ
เดียวเท่านั้นแหละ บางทีตกวงค์ก็มี ทั้งๆ ที่ไม่มองไม่อะไรเหล่านี้เป็นต้น แต่ว่าพยายามจะ
ไม่ให้มันเพลินมันก็เพลิน นั่นแหละ เพราะว่ากฏอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ความจริงเขาดับนะ ตัว
เพลินนะคือตัวดับ ก็ขอให้เข้าใจ ตัวสติเพลินมันไปปรุงแต่งว่าเพลิน มันดับทางหนึ่งมันไปเกิด
ทางหนึ่ง ก็ตัวสติมันมันไปเกิด เอ้อะ ก็ขอให้เข้าใจ

พูดภาษาง่ายๆ ก็ว่าเพลิน

หลงพอพยายามถามคณาจารย์ต่างๆ ตั้งแต่สมัยปฏิบัติ

“ผมนี่เป็นยังไง กำหนดพุทโธ พุท...เข้า-โธ...ออก บางทีมันลึ้มคิดไปกับอารมณ์เลย”

เขาก็ว่าสติของหลงพอไม่มั่นคง มันเพลิน ความจริงแล้วหลงพอไม่ได้โกรธท่านตอบ อาจารย์
องค์นั้น แต่หลงพอมาคิดพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ความจริงมันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาธาตุอยู่
แล้ว จะบังคับให้มันเป็นอตตาทัตตนไม่ได้ มันดับให้เราเห็นอยู่ แต่ดับฝ่ายหนึ่ง มันเปลี่ยนไปอีก
ฝ่ายหนึ่งอยู่เรื่อยๆ อันเถอะ ฝ่ายสติดับมันก็หายไปเป็นอารมณ์เห็นใหม่ กลายเป็นอารมณ์
ตกไปเป็นทาสของอารมณ์ พอได้สติอารมณ์ก็หายไป ไม่รู้หายไปไหน แต่มันยังเป็นภาพ
สะท้อนของอารมณ์อยู่ ตอนนั้นไม่เห็น เป็นภาพสะท้อนหมายความว่า มันยังเป็นอนุสัยอยากจะ
ให้คิดถึงอยู่ ตอนนั้นไม่มีอารมณ์ แต่เมื่อเวลาใดอารมณ์เด่นชัดขึ้นมาสติหายวับไป บางทีนะ
บางที หลวงพอจะพูดให้ฟัง บางทีทั้งๆ ที่เราได้สติ หลวงพอได้สติเต็มทีแก่เต็มที ตอนนั้นสติก็
ไม่ได้เพลิน แต่อารมณ์เห็นก็ไม่ดับ มันเป็นอย่างไง เขาละตानी สู้กันถึงขนาดนั้น ไล่กันเหมือนไล่วัว
ไล่ควายออกจากตากกล้านั้น มันมากินกล้าน้ำข้าว แสดงว่าตอนนี้นั้นแหละเป็นเอกัคคตา
รณณ์อย่างมั่นคงเลยทีเดียว ไล่อยู่มันอยากจะรู้อยากจะเห็นมันถึงขนาดนั้น นี่ก็ขอให้เข้าใจ ถ้า
ใครทำใครได้ เรื่องประพฤติปฏิบัตินั้นให้เข้าใจว่าทุกวันนี้เราไม่ต้องไปตำหนิอาจารย์องค์ไหน
องค์นี้ ก็ช่างเขา เพราะว่ามันยุคมีตบอดแล้ว หลวงพอก็อายุอย่างท่านเปี้ยกว่า จะว่าสงสารก็ได้
ศัพทอื่นที่จะสูงกว่านี้ก็คงไม่มี ก็เรียกว่าปลงสังเวชสลัดใจกับสัพพัญญูของเราที่มีพระมหา
กรุณาธิคุณ มีเมตตาต่อหมู่สัตว์ มีวิสุทธิคุณ มาสั่งสอนชาวโลก แต่ชาวโลกยุคปัจจุบันนี้ ตีค่า
ธรรมะของพระองค์ให้น้อยเกินไป หมายความว่า เขาไปบ้วนเปี้ยกับสังคม เขาไปบ้วนเปี้ยน
กับสังคมเป็นส่วนมาก ทำให้สัทธรรมของพระองค์นี้เลอะเลือนเคลื่อนหายไปจากจิตใจของผู้
ปฏิบัติไม่ถึงไหน

ก็มี ตั้งแต่หนังสือหยั่งลงกันมหาสมุทรของหลวงพ่อก้อออกมาแล้ว ก็รู้สึกว่าคุณอาจารย์ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนคำพูดแทบทุกสำนักเลย แสดงว่าหนังสือของหลวงพ่อก้อไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่น้อมเอาสังฆกรรมหรอก แต่ว่าเขาก็เอาไปดัดแปลง อะไรทำนองนี้เป็นต้น หลวงพ่อก้อหาแล้วหาสังฆกรรมนี้ หมายความว่าระดับทุกซ์ แต่ไม่รู้ว่าระดับยังงี้ เพราะว่าทุกซ์ที่แท้จริงมันมาจากไหน ชีวิตเป็นอย่างไร เป็นแก่นสารอย่างไร นั้นแหละ ต่างคนต่างก็มาจากทิศต่าง ๆ มาสู่สำนักวัดป่าของเรา ชีวิตของหลวงพ่อก้อเหมือนกันนั้นแหละ เมื่อเป็นฆราวาสก็ลุ่ม ๆ ดอน ๆ อย่างพูดมาแล้วนั้นแหละ ส่วนมากก็ไม่ถึงกับจนหรอก ทำงานส่วนมากก็เป็นหัวหน้างานเป็นอะไรทำนองนี้ แต่ผลสุดท้ายชีวิตไม่มีแก่นสาร มีความเลื่อมใสในพุทธศาสนา เมื่อเข้ามานั้นนะ เมื่อเราเข้ามาจะปฏิบัติเอาจริงเอางั้นนั้นนะ มีส่วนนะ ที่นี้มีส่วน พวกเสื่อมวาลชนนี้มีส่วน มีส่วนทำลายพระพุทธศาสนาไปในตัว และก็มีส่วนล่อให้คนเข้ามาในพุทธศาสนาไปในตัวในขณะเดียวกัน แต่ว่าเขาประคองได้ในด้านศาสนาศีลธรรมเท่านั้น ไม่ถึงศาสนาบรรพชาบรรพนิพพาน พวกเสื่อมวาลชน ก็บอกแล้วมันชนพวกนี้ บอกตามศัพท์มันชน มวลก็แปลว่าพวก แปลว่าหมู่แปลว่าคณะนั้นแหละ มวลนั้นมวลนี้มันแหละ ถ้าแปลแล้วมันชน มันชนสะบันงาเลยว้างั้นพวกนี้ ดังจะเห็นได้ว่าทุกวันนี้ค่านิยมมันไปต่างๆ นานา หลวงพ่อก้อก็ท้อแท้ใจเหมือนกัน นี่แหละการประพฤติปฏิบัติ ถึงจะทำเก่งสักปานใด หลวงพ่อก้อพยายามวิงเลาะ วิงเลาะหมายความว่าวิงเลาะใจเจ้าของ หาเอา หาเอาตรงจุดมันตรงไหนก็หาเอาหาจุดลงเลยไม่ได้สักที

จึงได้มาบำเพ็ญเพียรเพื่อหาใจ เพื่อหาใจตัวเอง

นั้นแหละ ปฏิบัติธรรมแบบว่าเอาหละไม่มีธรรมะธัมมโละตานี้ ความจริงมีอยู่ก็เป็นธรรมของพระองค์ หาใจตัวเองให้เห็น เมื่อเห็นใจแล้วนั้นนะ เห็นทีเดียว คนไม่รู้สมุฏฐานอย่างหลวงพ่อก้อว่านั้นแหละ คนไม่รู้สมุฏฐานการเกิดมันอยู่ตรงไหน มันเลยหาใจไม่เห็น หาใจไม่เห็น ถ้าหาเห็นทีเดียวนะป้อกเลย ได้เป็นพระโสดาบันเหมือนพระสารีบุตรนั้นหาใจเห็น หมายความว่าพุงเข้าไปนะ เอาใจพุงเข้าไป ตัวสติพุงเข้าไปที่เกิดของมันได้ นี่ คนทุกวันนี้ไม่สามารถที่จะพุงเข้าไปได้ ก็เลยพิจารณาให้วกไปวนมาให้เห็นว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สิ่งเกิดมาแต่ทุกซ์กับทุกซ์พยายามปล่อยพยายามวางทุกสิ่งทุกอย่าง

อันนั้นเอาใจปล่อยเอาใจวาง มันเลยไม่ถึงไหน

ฉะนั้น คำสอนชนิดนี้มันจึงง่าย เข้ากับสังคมได้ เข้ากับสังคมระดับพื้นที่ได้ เมื่อมีผู้ต้องการกระหายอย่างหนัก หมายความว่าก็มีทุกซ์อย่างหนัก หมายความว่าก็จะปราบมันลงให้ได้มันนะ มันไม่รู้ที่จะปราบ ก็เล็ดต้นหราชอาณาจักรเกิดมาจากไหนอะไรทำนองนี้เราก็ไม่รู้

หลวงพ่อก้อได้พูดแล้วเมื่อคืน ก็พูดซ้ำ ตัดทอนความอยาก ความคิดอยาก พระองค์ก็ตรัสแล้วว่า “การดำริเป็นกามของคน” การดำริไปถึงนั้น การวิตกไปถึงนั้น กามวิตก พยาบาท วิตก วิหิงสาวิตก คือคิดไปถึงนั้นเป็นกามของคน แต่ว่ามันเอาไม่อยู่ ยับยั้งมันไม่ได้ ไม่มีวิธี

ยั้ง มีวิธีเดียวยั้งมันคือฟัง ฟังต่อสู้นอนอยู่นั้นแหละ ถึงเราทำยังไม่ถึง ก็แสดงว่าเราสร้าง
บารมี ถึงมันกระเสียวกระสันสักปานใด ก็ให้รู้ว่านั้นแหละวิธีทางที่จะให้ถึง

“พยายามตัดป่าแต่อย่าถางป่า” พระองค์ว่า

นี่แหละป่ากิเลสอยู่ตรงเดียว

ฉะนั้น เรื่องลำดับมานั้นจึงมาลำดับที่หลัง สมัยหลวงพ่อประพฤติปฏิบัตินั้นลำดับ
ไม่ได้หรอก เพราะไม่รู้ว่าเป็นมาน แต่รู้ว่าฟังอยู่ จึงมาลำดับให้ดูอย่างถูกต้องเลย คือว่าลำดับ
ได้ตั้งแต่มานหนึ่งถึงมานเก้า ก็ขอให้ทำไป

คนเราเป็นทาสของความคิด ทุกชีวิตเป็นทาสของตัณหา

อ้อ เป็นทาสของความคิด ความคิดกับตัณหามันอยู่ที่เดียวกัน

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า ทุกวันนี้ะกับสมัยก่อน สมัยหลวงพ่อเป็นเด็กหรือว่าสมัยปู่ย่าตา
ยายก็แล้วแต่ ให้เรามีปัญญาพื้นฐานไปในตัว ให้เปรียบเทียบว่า เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์
เจริญก้าวหน้านี้ กับยุคที่ไม่เจริญก้าวหน้านั้น มันห่างไกลหรือแปลกกันตรงไหน แต่หลวงพ่อบอกว่า
เขาเรียกให้คนสนใจเท่านั้นวิทยาศาสตร์...กรุงเทพฯเดี๋ยวนี้ก็ดูได้เสียเมื่อไหร่บุคคลล้ม
หลวม ก็เพราะการแผ่ขยายของหมู่กามนี้เอง พระพุทธองค์จึงให้บำเพ็ญเพื่อตัดหมู่กาม

ที่แรกๆ ก็ให้ถือศีลห้า และต่อมาศีลแปดไม่ร่วมผัวร่วมเมีย ศีลสิบ ศีลสองร้อยยี่สิบเจ็ด
เหล่านี้เป็นต้น เพื่ออยากให้ยั้งยั้งของหมู่กาม

แต่ทุกวันนี้ที่ไหนได้ละ เมืองพุทธไม่กลายเป็นพุทธเสียแล้วตานี้ เรียกว่ามีสถานที่เรจ
รมณ์อะไรมากมายก่ายกอง เรียกว่าเป็นสื่อที่ว่าจะนำพาให้ใจของเรานี้ตกต่ำอยู่เรื่อย ตกต่ำ
ล่อให้คนไปทางนั้น ดังนั้นคนเข้าวัดเข้าวาทุกวันนี้จึงน้อยมาก พวกข้าราชการก็เหมือนกัน พวก
ระดับครู หรือระดับตำรวจหรืออะไรก็แล้วแต่ เมื่อเงินเดือนเขาออกเขาก็จะชวนกันไปโน้น ไป
กินเลี้ยงกันในคลับในบาร์ ที่สถานเรจรมณ์ เงินเดือนเขาออกมีข้าราชการเมืองไหนละที่บอกว่า
พวกเราควรพากันไปพึ่งเทศน์ไปทำบุญ อันนี้คงน้อยมากทีเดียว ไม่อยู่ในวิสัยที่จะสร้างสม
บารมีของตนจึงห่างไกล พวกนั้นเขาก็ถือว่ามีความรู้ยิ่งกว่าพระนะ พระเราเนี่ยถ้าเขาเข้ามาถาม
นะ ถามหลวงพ่อบอกว่าจบพื้นฐานมาเป็นอย่างไร หลวงพ่อบอกว่า ป. ๔ อัย ผู้เขาไม่ได้หรอก
เขาปริญญา ผู้เขาไม่ได้ เขาโน่นแหละปริญญาตรี โท เอก หลวงพ่อบอกว่าปริญญาโน้นมันเรียนเอา
ได้ แต่คนไม่มีโอกาสเรียนนี้ก็ได้รับปริญญาเหมือนกัน คือว่าเรียนโดยธรรมชาติ เอาร่างกายกว้าง
ศอกยาววาหนาคีบของเรานี้เป็นมหาวิทยาลัยเลย แบบนี้ได้ ได้เหมือนกัน

การประกอบอาชีพต่างๆ เขาก็บอกว่าสำเร็จมาจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็คืออยู่หรือ
เรื่องวิทยุโทรทัศน์ละครทางทีวี...ทำให้ติดเหมือนกันสิ่งเหล่านี้ เมื่อใจไปติดสิ่งเหล่านั้นแล้วนั้น
จะเอาเวลาที่ไหนมาประพฤติธรรมกรรมฐาน จะเอาเวลาที่ไหนมาทำบุญ มาให้ทาน มาใส่
บาตรตอนเช้า เรียกว่ามันห่างเหินมาก

ข้ารับเข้าไปอีกพระพุทธรูปศาสนามีแง่มุมหลายอย่าง เช่นมหาเบริญญสูงๆ ลึกขาลาเพศออกไป ไปประกอบอาชีพข้าราชการมั่ง หรือพวกไม่ได้มหาเบริญญ เป็นอาจารย์หรืออะไรทำนองนี้ เมื่อเขาศึกษาลาเพศไปแล้ว พวกนี้แหละยิ่งทิวสูงใหญ่ พยายามกำราบหรือจะเอาชนะผู้ปฏิบัติให้ได้ แต่ความจริงแล้วก็อาจจะไม่เป็นบางองค์ที่ทำไม่ได้ไม่งาม เขาไม่ได้พิสูจน์ที่ว่าดอกบัวในโลกนี้อาจจะมีครบสี่เหล่า แต่ว่าอยู่ตรงไหนกันแน่เหล่าที่หนึ่ง เขาก็ไม่เฉลียวใจก็ตัวเขานั้นแหละเป็นดอกบัวเหล่าที่หนึ่งอุคชติตัญญู ตัวคนพูดหลงพอรู้ ทำไมหลงพอพูดเช่นนั้น ก็เพราะเขารู้มากแล้วนี่ เขารู้หมดเกลี้ยง ทุกวันนี้หลงพอจึงทำเฉยเมยเลย ถึงพูดไปก็ไร้ค่า พูดกับคนไม่รู้เรื่องไม่รู้ภาษา หลงพอก็เลยเฉย มันไร้ค่า คือว่าเราพูดไปเพื่อให้สติ เพื่อให้เตือนใจเขา ถ้าเตือนไม่ได้พระองค์ก็ตรัสว่า “เลิกเตือนซะ” ก็แล้วกัน ก็อยู่อย่างนั้น เขาจะว่าหลงพอเป็นอะไรก็แล้วแต่ อันนี้ก็เท่านั้นเอง เพราะว่าการแสดงธรรมหรืออะไรก็ฟังพอเป็นพิธีเท่านั้นแหละ “เอาพอเป็นพิธีเด้อหลงพอเด้อ” ก็เท่านั้นแหละ หลงพอจึงว่า เอ้อ คณะญาติโยมก็ไม่อยากได้บุญในการฟังเทศน์ฟังธรรม แล้วคณะภิกษุสามเณรที่บวชมา ส่วนมากนั้นก็อีกเหมือนกัน พยายามล่าเรียนที่ว่าให้ได้ในทางไปประกอบอาชีพเสียเป็นส่วนมาก นี่เดชะบุญที่ยังมีวัดเราประเพณีธรรมกรรมฐาน

อีกประการหนึ่ง **ตัวที่จะพาเราถึงซึ่งมรรคผลนิพพานนั้น ก็คือตัวกิเลสนั้นแหละ ถ้าไม่มีกิเลสมันก็เดินไปไม่ถึง กิเลสเผาจนเท่าไรเราก็ห้าหั้นมันจนเท่านั้น** ไม่ว่าใครที่ไหนสัตว์โลกไม่ว่าหญิงไม่ว่าชาย พระองค์สมมติว่าเป็นหญิงเป็นชายเท่านั้น แท้จริงหลงพอก็บอกแล้วว่าไม่มีหญิงไม่มีชาย กำหนดกองลมนี้หลงพอทำแปลกประหลาดกว่าเขา ไม่ทำตามข้อบัญญัติ แต่ก็อนุโลมเข้าได้ พระองค์บอกถ้าทำถูก เช่นกำหนดอานาปานสติ หลงพอกำหนดพุทเข้า โธออก หรือว่าเข้าออกเข้าออก ทีนี้ก็พิจารณาว่าลมเข้าลมออก ลมไม่ใช่สัตว์บุคคลตัวตนเราเขา ลมไม่ใช่เขาใช่เรา ลมพัดอยู่บนยอดไม้ใบหญ้าฉันใด ลมพัดอยู่ปลายจมูกอยู่ในท้องในไส้ของเราก็ฉันนั้น หลงพอน้อมเอาเองนะ เอ้อ ทำเอา ใครทำใครได้ เฉพาะอานิสงส์ของผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อเอ็นกระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อูจจาระใหม่ อูจจาระเก่า เยื่อมันในสมอง นี่เป็นส่วนธาตุดิน ธาตุน้ำ ดี เสลดหนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา เปลวมัน น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ น้ำเยี่ยว เหล่านี้ ถ้าใครทำเอานะ นี่แหละ ญาณแห่งฝ่ายสมถะนั้นจะบังเกิดขึ้นทันที ว่าสิ่งทั้งหลายนี้คุ้มกันเข้าเฉยๆ เมื่อกระจายออกไปแล้วไม่มีอะไรเลย ไม่มีอะไรเลย เราก็จะอยู่อย่างสบาย

ว่า เออ...เรารักคนนี้ หญิงสาวรักผู้ชายรักตรงไหน รักเนื้อรักหนังรักขน เอ้อ เรากระจายออกให้

ถ้าทราบได้เมื่อเราเพิ่งสู้มันไม่ได้ ถอยมา ถอยมาพิจารณาเรื่องธาตุกรรมฐาน เรื่อง
อสุภกรรมฐาน เราทำกรรมฐานอย่างไรดียวดี หลวงพ่อก็บอกแล้วว่าเพิ่ง เพิ่ง เมื่อเพิ่งสู้
ไม่ได้ก็ถอยออกมาพิจารณา เพิ่งเข้าใหม่ สู้ใหม่อยู่อย่างนั้นแหละ นั่น มันถึงจะมีน้ำหนัก

จะพูดเรื่องอุปจารสมาธิ ขณิกสมาธิ ก็เหมือนกัน หมายความว่ามึจิตใจแน่วแน่อยู่
เสมือนหนึ่งขอกฎที่เปรียบเหมือนนักมวยนั้น ถ้าว่าเราใช้กำลังเพียงน้อยนะ เพียงขณิกะเพียง
เล็กน้อย ดีค่อยๆ ว่าจันเถอะ คู่ต่อสู้ก็เตะคางตายเท่านั้นแหละน้อ นี่ต้องดึงลงสุดวัดสุดเหวี่ยง
เลยนั่นอุปนาสมาธิ มันถึงจะชนะคู่ต่อสู้ได้ นี่ขอให้เข้าใจวิธีเปรียบอีกวิธีหนึ่ง หลวงพ่อหันมา
ทางสมาธิ จะเป็นอุปจารสมาธิ สมาธิเฉียดๆ ว่าจันเถอะ ไม่อยากจะตีคู่ต่อสู้แรง เดี่ยว เดียวก็
ได้เรื่อง เดียวก็ถูกคู่ต่อสู้ตีอ้อค นี่ เปรียบเทียบให้เห็นในการปฏิบัติ อุปนาสมาธินี้ใช้กำลังมาก
จิตใจก็แน่นแน่ว นั่นแหละมันก็อยู่ในตัว ถูกตรงไหนไม่รู้เรื่องเอาให้มันตายไปเลย นั่นมันก็
ถูกต้อง หลวงพ่อก็ขอเตือนอีก การทำสมาธิไม่ต้องมีอารมณ์เสมอไป ไม่ต้องมีอารมณ์ภายนอก
นะเสมอไป เมื่ออารมณ์นั้นหายไปแล้วถึงอากาศความว่างเปล่าเราก็มีสติเราก็เข้าไป
อยู่ตรงนั้น จี๊จนกระทั่งที่ว่าเหงื่อแตกโชก ทั้งๆ ที่จี๊ความว่างอยู่ตรงนั้น มันจะได้ผล
กักขังปรมาณูไม่ให้กระจายออก อย่างคนเป็นบ้าไปเสียสติเข้าโรงพยาบาลศรีมหาโพธิ์ก็เพราะ
ปล่อยพลังปรมาณูตัวนี้แหละให้สูญสิ้นไปเปล่าๆ จึงปวดสมองเป็นโรคประสาทเข้า
โรงพยาบาลไปเลย เป็นบ้าไปเสียจริตเพราะว่าไม่กักขัง คือว่าปล่อยไปตามไอ้นั้นมัน

ที่คนปฏิบัติธรรมยังไม่ได้มัน หมายความว่า เมื่อเราบวชเข้ามาจิตใจมันเคยคิดเรื่อย
เปื่อยไปตามทางโลก เรื่องไหนก็แล้วแต่ละ มันเคยคิดเรื่องสนุกสนานเรื่องเก่าเรื่องหลังเรื่อง
ใหม่ก็แล้วแต่ นั่น มันยังชอบไปหาอยู่หากินภายนอก การทำสมาธินี้ การจะไต่เต้าไปถึงความ
พ้นทุกข์ เราพยายามไม่คิดสิ่งเหล่านั้น พยายามเพ่งอยู่จุดเดียว นั่น เพ่งอยู่จุดเดียว เหมือน
อย่างคุณเบ๊ยกพูดนั่นแหละถูกต้องที่สุด ทั้งๆ ที่หลวงพ่อก็ไม่ได้แนะนำ

คนผู้มีความเพียร ถึงจะพูดอยู่กับหมู่คณะเป็นพันๆ บางทีหลวงพ่อก็ไม่รู้เลยว่าพูดกับ
ใคร พูดเรื่องอะไร พูดพอขัดไม่ได้ เช่นเข้าไปในบ้านมีกัจฉนิมนต์ หลวงพ่อก็เข้าไปเหมือนกัน
สมัยอยู่นาเบ๊ย แต่ว่าไม่ใส่ใจเอาสิ่งเหล่านั้นเป็นอารมณ์ คือว่ามันมีสติสังวรเพ่งอยู่ตรงจุด มัน
อยู่ตรงเขา เราหาจุดหาวิธี บางทีก็ไปเห็นผู้หญิงชะเวกชะวากเหมือนกัน แต่เราก็พยายาม เรามี
ปัญญาได้อสุภกรรมฐานแล้วพุ่งสลอดเข้าไปเลย พุ่งเข้าไป จะไปดูอยู่จุดเพียงเขาเขาไม่ได้
เพียงเขาเขาไม่ได้กิเลสมันเกิด พุ่งเข้าไปเลย พุ่งเข้าไปเห็นดับไตไส้พุงเห็นกองขี้กอง
เยี่ยว (ฝ่ายผู้หญิงก็เหมือนกันพุ่งเข้าไปเลย) มันจะเห็นของไม่ดีไม่งาม นั่นแหละเห็นของอสุภะ
น่าเกลียดอยู่ในนั้น ทุกวันนี้เหมือนกัน เพิ่งมาหาตัวเราเสียก่อนนี่ เอาตัวเราให้แตกกระจาย
เมื่อตัวเราแตกกระจาย น้อมเป็นโอบนโยโกพิจารณาร่างกายเราให้เห็นเป็นเพียงแต่ว่า เป็นซาก
โครงกระดูกแล้วก็มีเนื้อหนัง มีตับมีไตไส้พุง เสมือนหนึ่งพวกหัวใจพวกตับพวกปอดนี่มัน

แขวนไว้ที่กิ่งไม้ยามไม้เท่านั้น เดี่ยวมันก็เป็นโรคนั้นเดี่ยวนั่นก็เป็นโรคนี้ไม่หยุดไม่หย่อน นี้ให้เราพิจารณา

พิจารณาไปพิจารณามา มันจะเป็นภาพอุคหนิมิตติดตามเราเลย ทำจากนาที่เป็นชั่วโมง จากชั่วโมงก็เป็นวัน จากวันก็เป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ทำปะติดปะต่อ เอ้อ ทำปะติดปะต่อ มันก็ได้ผลเท่านั้นเอง

ฉะนั้น ถึงทางโลกเขาวิจัยวิจารณ์อย่างไร เป็นเรื่องของทางโลก หลวงพ่อว่าต่อให้มีดอกเตอร์อยู่ในประเทศไทยเรานี้หลายล้านคน แก้ไขปัญหาไม่ตกหรือแก้ปัญหาเรื่องการอยู่การกินของพลโลกแต่ละประเทศแก้ไม่ตก ทำไมแก้ไม่ตก เพราะแผ่นดินมันมีเท่าเดิม และคนก็ขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ ที่ทำกินก็น้อยเข้า นี้มีแต่กำเนิดโรคภัยไข้เจ็บตายไปเป็นส่วนมากแก้ไขยังไงก็ไม่ตก

ฉะนั้น จิตใจของคนจึงเดือดร้อนวุ่นวายไปกับการหาอยู่หากิน จะเอาเวลาไหนมาเข้าวัดเข้าวา ถึงมีเวลาก็ไม่มาเข้า อันนี้ขอมอบให้คณะลูกศิษย์ลูกหาหรือพ่อออกแม่ออกที่ได้ยินก็จะได้เป็นบุญเป็นกุศล หมายความว่าชีวิตแก่นสารของคนมันอยู่ตรงไหน

แก่นสารของคนนั้นอยู่ที่ใจ นะ อยู่ที่ใจ

ถ้าใจพาชั่วก็ชั่ว ถ้าใจพาดีก็ดีอย่างเขาว่า อันนี้เป็นฝ่ายโลกีย์

ที่นี่ให้เราหลักเข้ากว่านั้น ว่าใจมันเกิดมาจากที่ไหน?

และก็พุ่งหาใจให้มันเห็น มันจะมีตัวมีตนไหม นี้ให้ข้อคิดสั้นๆ

มันจะมีตัวมีตนให้เห็นไหมใจ

เพิ่งไปเพิ่งมามันจะขาดสันตติให้ดู ขาดสันตติความสืบต่อของการปรุงแต่ง เราก็จะถึงทางเข้าสู่ทางอริยมรรคอริยผล คือว่าดับทุกข์บรรเทาทุกข์ทั้งหลายได้ไปในตัว ถึงเรายังไม่ถึงไหนก็บรรเทาได้ ตั้งแต่ก่อนนั้นนะ หลวงพ่อก็ไม่ได้เนรคุณครูบาอาจารย์กำหนดสายยุบหนอพองหนอรูปร่างของอาจารย์ประเดิม อย่างอาจารย์ทองอินทร์สอนนี่เร็วเหมือนกันนะ ไม่ใช่ไม่เร็ว ได้สมาธิได้ความสงบจิตสงบใจเกินฟ้าไปหลายโยชน์เหมือนกัน พอเดินก้าวเป็นรูปรู้เป็นนามมันสลายไป เอ้อ พุดนี่ก็เป็นรูปรู้ก็เป็นนามนะ ก็สลายไปได้ยินก็สลายไป โอ๊ะ โวเหมือนกัน แต่กิเลสตัณหาเอาไม่อยู่หรืออก เอาไม่อยู่ ก็มีเหมือนกัน มี เขาพุดกันคนหนึ่งติดสุขนั่น ติดสุขอยู่ตั้งยี่สิบปี สายยุบหนอพองหนอวิเวกอาศรม ว่าตัวเองถึงพระอรหันต์จะไปนิพพานที่ถ้าเชียงดาว ผลสุดท้ายเมื่อหมดอานิสงส์ของอสุภกรรมฐานหรือหมดอานิสงส์ของสมาธิแล้วก็หมดทำเหมือนกันเอาไม่อยู่ วิธีที่จะทำขึ้นไปนั้นเลยเอาไม่อยู่เลย มันยิ่งมากกว่าแต่ก่อนนะมันเอาไม่อยู่ ไม่มีวิธี

ฉะนั้น วิธีที่สูงสุดในพระพุทธศาสนานั้นหลวงพ่ोजึงชี้ประเด็นเดียว คือว่าเมื่อเราเรียนรู้มามากๆ เรื่องรูปร่าง ขันธ์ห้า आयตนะสิบสองเหล่านี้เป็นต้น ธาตุสิบแปดเหล่านี้เป็นต้น แล้ว

มาทำให้เป็นกำลังมาน อย่าไปถึงฉานสี่อย่างเข่ากัพอ ฟุงไปเลยเป็นฉานไหนก็แล้วแต่ พยายามเพ่งจ้อยจุดเดียว คือตรงหทัยทวารตรงตั้งจุมุกหักนี้ การกระทำนี้หลวงพ่อบอกว่ามันท้อแท้ ในการสั่งสอน มันหนักหน่วงเอาการ มันแผลงไม่ได้ ถ้าเราจะว่า เอ้อะ เลิกทำซะหน่อยละเว้ย ฟุงนี่ถึงค่อยทำ เอาอีกแหละกิเลสมันแผลง ไม่ได้ ต้องทำปะติดปะต่อทำไปเรื่อย ทำทุก อิริยาบถยืน เดิน นั่ง นอนให้ครบเลย ถึงเราจะคุยกับพวกคุยกับหมู่กับคณะ ถ้าผู้นั้นมีนิสัยมี อุปนิสัยแล้วก็จะพยายามประคองพยายามประคองสติของตนไม่ให้ไหลไปตามวาทะที่เขาพูด ทำนองที่จะให้เกิดกิเลสเราก็หลีกเลี่ยง เราก็หลีกเลี่ยงไป ทั้งๆ ที่บางครั้งบางขณะมีญาติโยมคุย เรื่องกิเลสอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นเรื่องลามกก็มีนะ แต่หลวงพ่อก็ไม่บอกเขาหรอก แต่ว่าก็ พยายามหลีกเลี่ยงพยายามหลีกเลี่ยงแล้วก็ปรุงแต่งไปในทางที่เป็นตัวรบกวน ให้มันเป็นตัวรบกวนกับเขา อะไรทำนองนี้มันก็เอาชนะได้ในท้ายที่สุด ถ้าอินทรีย์เราเพียบพร้อมเมื่อไร สัทธา สติ สมาธิ ปัญญา ก็เพียบพร้อม การเดินทางนั้นจะถึงจุดหมายปลายทางอย่างแน่นอนไม่ต้องสงสัย เอา ชีวิตเป็นเดิมพันไม่ต้องท้อถอย การทำอย่างอื่นนั้นก็ถูกต้องพุทธคำสั่งสอน แต่ถูกต้องแต่ธรรม เบื้องต้น มันกลับหัวเป็นหางกลับหางเป็นหัวอย่างหลวงพ่อบอกว่านั่นแหละ ให้ประพฤติปฏิบัติเอา

ฉะนั้น พวกนี้เขามองในแง่เดียว พวกดอกเตอร์ปริญญาในใบกระดาษ เขามองในแง่ เดียว แ่งไหนละคนจะนับถือจะมีชื่อเสียงโด่งดัง แ่งสังฆกรรมของพระองค์นั้นใครจะรู้เล่า มันไม่มี ตั้งแต่เจ้าคุณใหญ่ๆ นั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้ปรามาสท่านหรอก ก็สุดวิสัยของท่านเหมือนกัน

อย่างเว่ยหล่าง ฮวงโป ก็สุดวิสัยเขาเหมือนกัน เขาถึงหลีกเลี่ยง ว่างั้นเถอะ ทุกอาจารย์ ก็อยากจะรู้จุดเหมือนกัน แต่สุดวิสัย สุดวิสัยแล้วก็ทำอย่างไรได้ ก็ เอ้อะ คนรู้ไม่บอก คนบอก ไม่รู้ เอาแบบนี้มันง่ายดี เอาแต่สมาธิมันง่ายดี

ฉะนั้น การสอนธรรมในยุคนี้จึงไม่มีจุดไม่มีที่ให้นั่นเลย

ฉะนั้น ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ทั้งห้าทวารนี้ หลวงพ่อบอกว่า ถึงเราเจ็บอยู่ตรงนี้ เจ็บ พลิบอยู่ตรงนี้ จิตมันก็มาประกอบกันนะ อันนี้เป็นกายวิญญาณ ตัวมโนวิญญาณก็มา ประกอบพลับพันที่ ประกอบพลับพันที่เลย พูดตรงๆ แล้ว วิญญาณห้ามันก็มารวมเป็นมโน วิญญาณ วิญญาณเดียวเท่านั้น ดังนั้นอารมณ์ต่างๆ ที่มากระทบเรานั้นมันเป็นเรื่องที่ว่ามันเป็น มายา แท้ที่จริงก็ถูกของเขาเว่ยหล่าง ฮวงโป บางทีเขาก็ว่าคนหลงตะครุบของที่ไม่มี มันก็ ถูกต้อง เขาพูดผิวเผิน ตะครุบของที่ไม่มีตัวตนอะไรเลย

คือว่าสภาวะแต่ละสภาวะอย่างหลวงพ่อบอกอธิบายในเรื่องนางสาวสิริมานั้น ไม่มีสภาวะ ใดที่จะยื่นโรงหรือหยุดนิ่งให้เป็นอาตมมันตัวตน สภาวะของดินน้ำไฟลม ธาตุดินธาตุน้ำธาตุไฟ ธาตุลม ถ้ามีสภาวะใดหยุดนิ่งนะคนตายเลย เช่นลมหายใจหยุดนิ่งไม่หายใจคนตายเลย ธาตุ ไฟเหมือนกัน เลือดน้ำเหล่านี้เหมือนกัน ถ้าน้ำในตัวของเราไม่ซึมซาบเอิบอาบคือว่าเส้นเลือด อุดตันนี้ตายเลย ไม่มีสภาวะหยุดนิ่ง นี่มันไหลวนอยู่ตลอดเวลาทุกเวลานาทีมันเป็นปัจจัยซึ่ง

กันและกันอยู่อย่างนี้เลย เมื่อถึงกาลอวสานแห่งชีวิตก็ตายไปเลย นั่น มันอุตุตัน นี่ขอให้เข้าใจ
ในฝ่ายรูปธรรม

และทางด้านจิตใจก็เหมือนกัน มันไม่มีสภาวะหยุดนิ่งเลย มันหยุดนิ่งไม่ได้ ที่ว่าเราไม่
คิดนั้น มันไม่คิดมันทรงไว้ซึ่งอุเบกขามันไม่คิด อุเบกขาตัวนี้จัดเข้าเป็นฝ่ายบุญ มันไม่คิดมันรอ
จังหวะแต่มันมีเชื้ออนุสัยอยู่ว่า เออ มันยังอยากจะทำอะไรอยู่นะ มันอยากจะทำส่วนเล็กๆ ว่า เออ
อยากจะทำไปว่าอย่างนั้นอย่างนี้ว่าดมโนภาพ บางทีเร็วๆ ไป บางคนยังไม่ได้ปฏิบัติถึงขั้นก็
เรียกว่าไม่รู้อารมณ์เจ้าของเลย ไม่รู้ว่ามันคิดไปถึงไหน กว่าจจะรู้ตัวก็เป็นคืนเป็นวันโน้น มันเลย
ไม่ได้เรื่อง

นี่ขอให้เข้าใจวิธีปฏิบัติในแนวทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้นำน้ำอม
เอาน้ำใจเราให้ดี ผิดเป็นครู รู้เป็นอาจารย์ ที่ผ่านมาก็ให้เป็นเรื่องแล้วๆ ไป ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปหลวง
พ่อขอฝากขอฝังคณะลูกศิษย์ลูกหา ฝ่ายแม่ชีหรือแม่อกก็ดี ที่ได้มานิสงสีในการอยู่ร่วมหมู่
คณะ คือ หนึ่งอย่าให้อาจารย์จับผิด อย่าให้อาจารย์ระแวงว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ให้
ปกครองตนเองให้ได้ทุกคนเสมอไป การทำผิดหรือการทำอะไรที่ความลับไม่มีในโลก คืออย่า
ให้หลวงพ่อดูได้ยิน เอ้อ พูดดังจับกลุ่มกันอย่างนั้นอย่างนี้ ธรรมดาแล้วหลวงพ่อไม่อยากจะติ
เตียนอะไร ทำไม่หลวงพ่อจึงคล้ายๆ ปล่อยปละละเลย ความจริงพวกลูกศิษย์ไม่รู้จะ ให้อยู่กับ
บารมีของผู้นั้น หมายความว่าได้ตามอาญาสิทธิ์ ได้วิธีที่หลวงพ่อบอกแล้วนี้ ก็กระทำเอาเลย
ไม่ต้องพูดพาล่ามทำเพลง

บางทีหลวงพ่อดันอาหารนะ อยู่วัดป่านาเบ็ญนี่ บางทีมันนึกโมโหขึ้นมา แหม่ ก็เลศ
หลายเหลือเกิน ฉันทข้าวรีบใส่รีบใส่รีบอิมชะ เอ้อ ไปต่อสู่มัน ความจริงญาติโยมเขาไม่รู้หรอกว่า
หลวงพ่อปฏิบัติวิธีไหน เขาไม่มีโอกาสรู้ ถึงขนาดนั้นแหละมันเสียเวลา บางทีคนมานิมนต์นี้ถ้า
บ้านอื่นนะหลวงพ่อไม่ไปเลยมันไกล ถ้าไม่ใช่เครือญาติของชาวบ้านนาเบ็ญอะไรทำนองนี้ มัน
เสียเวลา เมื่อไปแล้วก็ไปนั่งใจกันอยู่นั้นแหละกว่าจะได้กุสะลาธัมมา ก็เลยไม่ไป เอ้อ ไม่ไปก็คง
ไม่ตายหรอก ถึงใครจะนับไม่ถือหลวงพ่อก็ไม่เกี่ยว เวลาประพาศธรรมกรรมฐานนะ ไม่เกี่ยว ไม่
ต้องการชื่อเสียง แต่กระนั้นเขาก็รู้จักหลวงพ่อเป็นอย่างดีชาวอำเภอด่านซ้าย ก็ไม่ได้ยกย่อง
ตัวเอง ก็มีคนที่ติดต่อคืออาจารย์ม่วงซึ่งเป็นเจ้าคณะตำบลให้เป็นคณะธรรมทูตประจำอำเภอ
ด่านซ้ายหลวงพ่อก็ไม่เอา และสถานีวิฑูของทหารบกเขาก็จะมอบสถานีวิฑูให้เทศน์ทุกวัน
พระ หลวงพ่อก็ไม่รับ ทำไม่ไม่รับ เพราะมันเป็นเมืองผี ฮี ไม่รู้ว่าจะเทศน์ให้ใครฟัง เทศน์เรื่อง
บาปบุญคุณโทษก็เทศน์แค่นั้น และก็มีการเบ้หวายอะไรทำนองนี้ มันก็ยุ่ง ทุกท่านก็หวังว่ามีข้อ
วัตรปฏิบัติแล้วก็ จุดดับมันจะมีบังเกิดขึ้นให้เห็นซักครั้งหนึ่งถ้ากักขังปรมาณูอย่างเต็มที่

อย่างที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

“ถึงเลือดถึงเนื้อเราจะเหือดแห้งไปก็ตามเถิด ให้เหลือแต่หนังกับเอ็นห่อหุ้มกระดูก ถ้าไม่บรรลุนั่นก็จะไม่หลุดจากบัลลังก์”

ผู้ถึงขนาดนั้น กักขังปรมาณูไว้ เรียกว่าหายใจตะงาบเลยทีเดียว เขาไปเอามาเกิดพลังมโนเมยทธิพลังปรมาณูนั้นสะท้อนคืนมา ที่นี้เอาอะไรก็ไม่อยู่

นั่นแหละถึงจุดคอวสานของภพชาติอันยาวนานของเรา

ทำยที่สุดนี้ก็ขอให้ลูกศิษย์ลูกหานี้จงตั้งใจในการประพฤติธรรมกรรมฐานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ให้พ้นทุกข์ทางใจให้ได้ ทุกท่าน ทุกท่าน ด้วยเทอญ

หลวงปู่สาวกโลกอุดร อมมปาโล